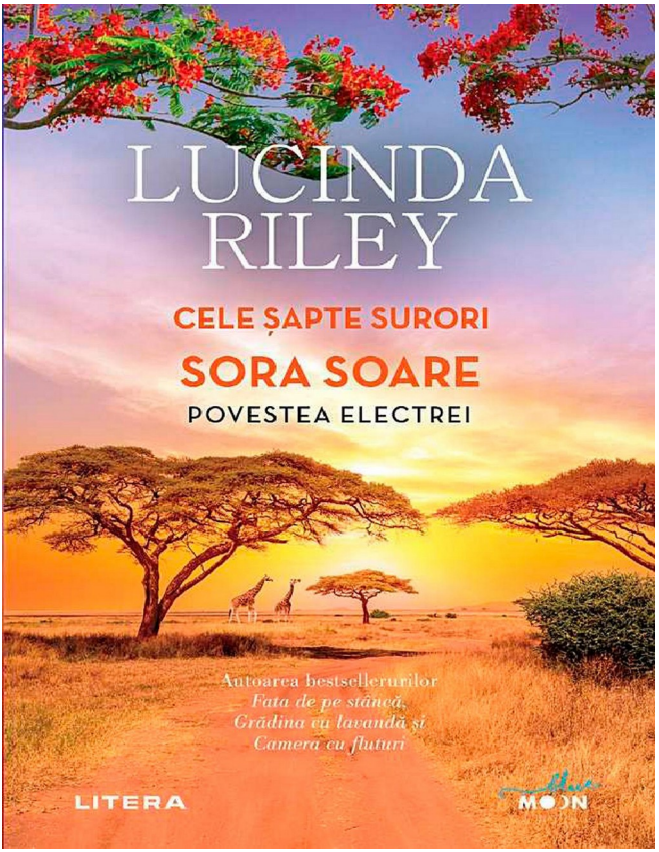
LUCINDA
RILEY
CELE ȘAPTE SURORI
SORA SOARE
POVESTEA ELECTREI
Autoarea bestsellerurilor
Fata de pe stâncă,
Grădina cu lavandă și
Camera cu fluturi
LITERA
MOON

LUCINDA RILEY
CELE ŞAPTE SURORI #6
SORA SOARE
POVESTEA ELECTREI

Traducere din limba engleză şi note
GABRIELA GHIRCOIAŞ
EDITURA LITERA
2021

Lucinda Riley
The Sun Sister. Electra's Story
Copyright © 2019
Toate drepturile rezervate

Editura Litera tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19 e-mail: contact@litera.ro www.litera.ro

Lucinda Riley
Sora soare. Povestea Electrei
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Păuniţă Ana
Copertă: Bell Studio
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carâp
Seria de ficţiune a Editurii Litera este coordonată de Cristina Vidraşcu Sturza

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RILEY, LUCINDA
Sora soare. Povestea Electrei

ISBN 978-606-33-8131-7 ISBN EPUB 978-606-33-8131-7 I. Ghircoiaş, Gabriela (trad.; note) 821.111

Pentru Ella Micheler

Unele femei se tem de foc, Altele devin focul însuşi...
R.H. Sin

Distribuţia personajelor
ATLANTIS

Pa Salt – *tatăl adoptiv al surorilor (decedat)*
Marina (Ma) – *guvernanta surorilor*
Claudia – *menajeră la Atlantis*
Georg Hoffman – *avocatul lui Pa Salt*
Christian – *căpitan de barcă*
SURORILE D'APLIESE
Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celaeno)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (absentă)

ELECTRA
New York
Martie 2008

Capitolul 1

— Nu-mi amintesc de locul în care mă aflam şi nici ce anume făceam în momentul în care mi-a ajuns la urechi vestea morţii tatei.

— Bine. Vrei să explorăm acest aspect?

M-am uitat la Theresa, care şedea pe scaunul ei de piele, cu spătar curbat, îmi amintea de pârşul somnoros de la ceaiul din *Alice în Ţara Minunilor,* sau de unul dintre amicii lui rozători. Clipea des în spatele micilor ei ochelari rotunzi şi îşi ţinea tot timpul buzele strânse. Avea picioare frumoase sub fusta de tweed care îi venea până la genunchi şi avea şi păr ca lumea. Mi-am spus că putea fi frumuşică dacă voia, însă ştiam că nu-şi dorea decât să pară inteligentă.

— Electra? Iar te pierd.

— Da, scuze, eram cu mintea în altă parte.

— Te gândeai la sentimentele pe care le nutreai atunci când a murit tatăl tău?

Cum nu-i puteam spune exact ce gândeam, am dat din cap cu toată convingerea.

— Da.

— Şi?

— Chiar nu-mi amintesc. Îmi pare rău.

— Electra, moartea lui pare să te înfurie. De ce erai furioasă?

— Nu sunt... nu eram. Adică, sincer vorbind, nu-mi amintesc.

— Nu-ţi aminteşti ce ai simţit în acel moment?

— Nu.

— Bine.

Am văzut că nota ceva în carneţel, probabil din categoria

refuză să se confrunte cu moartea tatălui. Asta îmi spusese ultimul psihiatru, iar eu chiar nu aveam nicio problemă legată de asta. Aşa cum învăţasem de-a lungul anilor, celorlalţi le plăcea să găsească un motiv pentru care eram varză şi să ţină cu dinţii de el, întocmai ca un şoarece de bucata de brânză, şi să ciugulească din mine până când cădeam de acord cu ei şi aberam doar ca să fie ei fericiţi.

— Şi faţă de Mitch ce simţi?

Cuvintele pe care le-aş fi rostit ca să-l caracterizez pe fostul meu iubit ar fi făcut-o pe Theresa să pună mâna pe telefon şi să alerteze poliţia în legătură cu o nebună aflată în libertate, care voia să castreze unul dintre cele mai celebre staruri rock din lume. În schimb, am zâmbit dulce.

— Mi-a trecut. Am depăşit momentul.

— Electra, ultima oară când ne-am văzut erai foarte nervoasă din cauza lui.

— Da, dar mi-a trecut. Vorbesc serios.

— Ei bine, asta este o veste bună. Şi cu băutura? Ai mai lăsat-o?

— Da, am minţit eu din nou. Auzi, trebuie să fug la o întâlnire!

— Electra, dar suntem abia la jumătatea şedinţei!

— Ştiu, păcat, dar ce să-i faci, asta-i viaţa.

M-am ridicat şi m-am dus spre uşă.

— Ai vrea să-ţi găsesc un loc în agenda mea de programări, spre sfârşitul săptămânii? Vorbeşte cu Marcia la plecare.

— Bine, mersi.

Deja închideam uşa în urma mea. Am trecut pe lângă Marcia, secretara, şi m-am îndreptat spre lift, care a venit aproape imediat. În timp ce zburam spre parter, am închis ochii – detestam spaţiile închise – şi mi-am lipit fruntea încinsă de marmura rece.

„Aoleu, ce naiba am?” mi-am spus. „Sunt atât de dusă cu capul, că nici psihologului nu-i pot spune adevărul!”

„Îţi este prea ruşine să spui oricui adevărul... Şi chiar dacă i l-ai spune Theresei, cum să-l priceapă?” mi-am răspuns singură. „Probabil că ea locuieşte într-o casă ca lumea, dintre cele placate cu cărămidă, împreună cu soţul avocat, probabil că au doi copii şi un frigider pe care le

etalează desenele, prinse cu magneţi simpatici. O, şi una dintre pozele alea scârboase cu mami, tati şi copiii purtând cu toţii cămăşi de blugi identice, pe care au mărit-o şi au agăţat-o în spatele canapelei", am continuat în sinea mea, în timp ce mă urcam în limuzină.

— Încotro, doamnă? m-a întrebat Şoferul prin intercom.

— Acasă! am răcnit eu, înainte să scot o sticlă de apă din minifrigider, pe care l-am închis repede, ca să nu fiu tentată să explorez opţiunile legate de alcool.

Mă durea capul ca naiba, o durere pe care n-aş fi putut să mi-o domolesc nici dacă înghiţeam un pumn de analgezice, iar, pe deasupra, era trecut de cinci după-amiaza. Totuşi, cu o seară în urmă, luasem parte la o petrecere mişto, cel puţin din ce-mi aminteam. Maurice, creator de modă şi noul meu prieten la cataramă, venise în oraş şi, împreună cu câţiva dintre amicii lui newyorkezi, trecuse pe la mine ca să bem nişte pahare şi îi mai chemase şi pe alţii. Nu-mi aminteam când mă dusesem la culcare, iar azi-dimineaţă fusesem mirată să mă trezesc cu un străin lângă mine. Cel puţin, era un străin frumos. După ce am făcut încă o dată cunoştinţă trupeşte, îl întrebasem cum îl chema. Cu câteva luni în urmă, Fernando fusese şofer la Walmart, în Philly. Unul dintre achizitori îl observase şi îi ceruse să-l sune pe un prieten al lui de la o agenţie de modele din New York. Fernando îmi spusese că i-ar fi plăcut să mă conducă cât de curând pe covorul roşu – însă eu aflasem deja pe propria piele că o fotografie cu mine la braţ ar fi fost o mare trambulină pentru cariera *domnului Walmart* – aşa că scăpasem de el imediat ce putusem.

„Păi, şi ce dacă i-ai fi spus *doamnei Pârş* adevărul, Electra? Ce dacă ai fi recunoscut că aseară erai beată turtă, că luaseşi cocaină şi că nu ţi-ai fi dat seama nici dacă te-ai fi culcat cu Moş Crăciun? Că motivul pentru care nici nu-ţi vine să te gândeşti la taică-tău nu e moartea lui, ci faptul că ştiai cât de ruşine i-ar fi fost cu tine... cât de ruşine *i-a fost* cu tine?"

Pe când Pa Salt fusese în viaţă, cel puţin ştiam că nu vedea ce făceam, dar acum, că murise, parcă devenise omniprezent. Noaptea trecută ar fi putut să fie în dormitor,

cu mine, sau chiar acum, aici, în limuzină.

Am cedat şi am luat o sticlă mică de vodcă. Am dat-o pe gât, încercând să uit dezamăgirea de pe chipul lui Pa ultima oară când îl văzusem, înainte să moară. Venise în vizită la New York, spunând că trebuia să-mi zică ceva. Îl evitasem până în ultima seară, când acceptasem cu greu să iau cina cu el. Burduşită cu vodcă şi amfetamină, ajunsesem la Asiate, un restaurant de dincolo de Central Park. Stătusem amorţită în faţa lui pe toată durata cinei, scuzându-mă şi ducându-mă la baie ca să mai trag nişte liniuţe pe nas ori de câte ori dădea să înceapă conversaţii la care nu voiam să iau parte.

Imediat ce venise desertul, Pa îşi încrucişase braţele pe piept şi mă privise calm.

— Electra, sunt foarte îngrijorat în privinţa ta. Pari complet absentă.

— Păi, tu nu înţelegi cât de stresată sunt! mă răstisem la el. Ce înseamnă să fii în locul meu!

Spre ruşinea mea, îmi aminteam doar vag ce urmase sau ce spusese el, dar ştiam că mă ridicasem şi îl lăsasem baltă. Aşa că acum nici măcar nu aveam de unde să ştiu ce voise să-mi spună.

„Electra, de ce naiba îţi pasă?” m-am întrebat eu în timp ce mă ştergeam la gură şi băgăm sticla goală în buzunar.

Aveam şofer nou şi numai un articol în ziar nu-mi trebuia, unul care să spună că secasem minibarul.

„Nici măcar nu-i tatăl tău adevărat!” am conchis în sinea mea.

Şi apoi, oricum nu mai aveam ce face. Pa murise, la fel ca toţi cei pe care îi iubisem în viaţa asta, viaţă pe care eu trebuia s-o duc mai departe. Nu aveam nevoie de el, nu aveam nevoie de nimeni...

— Am ajuns, doamnă, a spus şoferul prin intercom.

— Mersi. Cobor singură, am adăugat în timp ce ieşeam şi închideam portiera.

Era mai bine să ajung oriunde pe neştiute, în măsura în care se putea. Alte vedete puteau să se deghizeze şi să scape neobservate dacă luau masa la un restaurant din zonă, dar eu aveam peste 1,80 metri înălţime şi m-ar fi dibuit oricine chiar dacă nu aş fi fost celebră.

— Salut, Electra!

— Tommy, ce mai faci?

Am încropit un zâmbet, trecând pe sub marchiza blocului în care locuiam.

— Acum, că te văd, mai bine, doamnă. Cum ţi-a fost ziua?

— Nemaipomenită, mersi! am spus eu dând din cap şi uitându-mă de sus – vreau să zic, de foarte de sus – la principalul meu fan. Pe mâine, Tommy!

— Pe mâine, Electra! Nu ieşi astă-seară?

— Nu, azi stau cuminte. Pa!

I-am făcut cu mâna şi am intrat.

„Măcar *el* mă iubeşte”, mi-am spus eu în gând, pe când îmi luam corespondenţa de la portar şi mă duceam spre lift.

În timp ce liftierul mă însoţea doar pentru că asta era treaba lui, iar mie îmi venea să-i dau să-mi ţină cheile, fiindcă numai asta aveam la mine, m-am gândit la Tommy. Mai tot timpul stătea de pază în faţa blocului şi făcea asta de câteva luni. La început, intrasem în panică şi îi cerusem portarului să scape de el. Tommy nici nu se clintise şi spusese că avea tot dreptul să stea pe trotuar, că nu deranja pe nimeni şi că tot ce voia era să mă apere pe mine. Portarul mă sfătuise să chem poliţia şi să-l acuz de hărţuire, numai că într-o dimineaţă cerusem să-i aflu numele şi îl căutasem pe internet. Descoperisem pe Facebook că era un veteran de război care câştigase multe medalii pentru bravură în Afganistan şi că avea o soţie şi o fiică în Queens. Acum, în loc să mă simt ameninţată, Tommy mă făcea să mă simt în siguranţă. Şi apoi, el era mereu respectuos şi politicos, aşa că-i cerusem portarului să-l lase în pace.

Liftierul a ieşit din cabină şi mi-a făcut loc să trec. După asta, amândoi am executat un soi de dans în care eu a trebuit să fac un pas în spate pentru ca el s-o ia înainte, să mă conducă la apartamentul meu de lux şi să-mi deschidă uşa cu cheia lui. — Poftim, domnişoară D’Apliese. Vă doresc o zi bună. A dat din cap către mine, fără un dram de căldură în privire. Ştiam că personalul de aici îşi dorea să dispar precum un nor de fum ieşind pe un horn care, de altfel, nici nu exista. Majoritatea locatarilor trăiau aici de

când fuseseră prunci în pântecul mamei, de pe vremea când o femeie de culoare, ca mine, ar fi fost „privilegiată” să le fie menajeră. Erau cu toţii proprietari, iar pe mine mă socoteau doar un soi de bădărancă: o locatară – chiar şi înstărită, în cazul meu – ce ajunsese acolo datorită unei bătrâne care locuise în clădire şi care, în cele din urmă, murise, iar fiul ei renovase apartamentul şi încercase să-l vândă la un preţ exorbitant. Se pare că, din cauza unei chestii numite „criza creditelor ipotecare”, o dăduse în bară. În schimb, fusese nevoit să vândă contractul de leasing celui care oferea mai mult – adică mie. Preţul fusese exorbitant, dar apartamentul merita, ticsit cum era cu lucrări de artă modernă şi dotat cu toate dispozitivele electronice posibile (nu ştiam să umblu la majoritatea), iar priveliştea de pe terasa cu vedere la Central Park era uluitoare.

În cazul în care aveam nevoie să-mi amintească ceva de succesul de care mă bucuram, apartamentul o făcea de minune. „Dar cel mai mult îmi aminteşte cât de singură sunt”, mi-am spus.

M-am afundat în canapeaua pe care ar fi putut dormi confortabil cel puţin doi oameni în toată firea. Dimensiunea ei mă făcea să mă simt mică şi delicată... şi foarte, foarte izolată acolo, la ultimul etaj.

A început să-mi sune telefonul de undeva din casă, şi astfel mi-a răsunat în urechi cântecul care-l făcuse pe Mitch vedetă internaţională. Încercasem să schimb tonul de apel, dar nu reuşisem.

„Dacă CeCe este dislexică la cuvinte, eu sigur sunt dislexică la electronice”, mi-am spus, intrând în baie ca să-mi iau telefonul.

Am fost uşurată să văd că menajera schimbase aşternuturile pe patul enorm şi că totul era perfect, ca la hotel. Îmi plăcea noua menajeră pe care mi-o găsise Pa. Semnase un contract de confidenţialitate, ca toţi ceilalţi, prin care se angaja să nu divulge presei metehnele mele mai grave. Chiar şi aşa, m-am cutremurat întrebându-mă ce o fi crezut – oare Lisbet o chema? — azi-dimineaţă, după ce intrase în casă.

M-am aşezat pe pat şi mi-am ascultat mesajele vocale.

Cinci erau de la agenta care-mi cerea s-o sun urgent în legătură cu şedinţa foto de a doua zi, pentru *Vanity Fair,* iar ultimul mesaj era de la Amy, noua mea asistentă personală. Lucra pentru mine doar de cinci luni, dar îmi plăcea.

Bună, Electra, Amy sunt. Voiam să-ţi spun că mi-a plăcut foarte mult să lucrez pentru tine, dar că nu cred că asta va merge pe termen lung. Astăzi i-am înmânat agentei tale demisia mea, îţi doresc baftă pe viitor Şi...

— RAHAT! am strigat, ştergând mesajul şi aruncând telefonul cât colo. Ei, ce dracu' i-am mai făcut? am întrebat tavanul, neştiind de ce mă enervam că o neica-nimeni, care se aruncase la picioarele mele şi mă implorase să-i ofer o şansă, mă părăsise după trei luni.

— De când eram copil visam să lucrez în domeniul modei. Vă rog, domnişoară D'Apliese, o să muncesc zi şi noapte, viaţa dumneavoastră va fi a mea şi jur că nu vă voi dezamăgi!

Îi imitam accentul smiorcăit, de Brooklyn, în timp ce-mi sunam agenta. Erau trei lucruri fără de care nu puteam trăi: cocaina, vodca şi o asistentă personală.

— Bună, Susie, am auzit că Amy şi-a dat demisia.

— Da, nu-i a bună. Era din ce în ce mai iscusită.

Accentul britanic al lui Susie suna aspru şi profesional.

— Mda, aşa mi se părea şi mie. Ai idee de ce a plecat?

A făcut o pauză înainte să răspundă:

— Nu. Oricum, o pun pe Rebekah să se ocupe şi sunt sigură că până la sfârşitul săptămânii îţi facem rost de cineva. Ai primit mesajele mele?

— Da, bineînţeles.

— Păi, să nu întârzii mâine. Vor să înceapă şedinţa la răsărit. La patru dimineaţa te ia maşina, bine?

— Sigur că da.

— Am auzit că ai petrecut de mama focului azi-noapte.

— M-am distrat, da.

— Păi, să nu petreci astă-seară, Electra. Trebuie să fii odihnită mâine. Fotografia este pentru copertă.

— Nicio grijă, mă culc la ora nouă seara, ca o fată cuminte.

— Bine, scuze, mă aşteaptă Lagerfeld pe cealaltă linie.

Te sună Rebekah să-ţi dea lista de posibile asistente. Ciao!

— Ciao! am îngânat-o, după ce a închis.

Susie era unul dintre puţinii oameni de pe lumea asta care îndrăzneau să-mi închidă telefonul. Era cel mai influent agent de super modele din New York şi lucra cu toate numele mari din industrie. Mă descoperise pe când aveam şaisprezece ani. La vremea aceea lucram la Paris ca ospătăriţă, după ce mă exmatriculaseră din a treia şcoală în cam tot atâţia ani. Îi spusesem lui Pa că nu avea rost să încerce să-mi găsească altă şcoală, pentru că tot urma să fiu exmatriculată şi de acolo. Spre surprinderea mea, el nu făcuse mare tevatură.

Ţin minte ce uluită fusesem că nu se enervase încă o dată din pricina unuia dintre nenumăratele mele eşecuri. Fusese doar cam dezamăgit, cred, chestie care-mi tăiase avântul.

— Mă gândeam să călătoresc sau ceva de genul ăsta, îi propusesem eu. Să învăţ din experienţele vieţii.

— Sunt de acord că mare parte din ceea ce trebuie să ştii pentru a avea succes în viaţă nu vine neapărat prin educaţie şcolară, dar, tocmai fiindcă eşti atât de deşteaptă, sperasem să capeţi măcar nişte competenţe de bază. Eşti cam tânără să fii de capul tău în lumea largă, Electra.

— Pa, pot să am grijă de mine, spusesem, ferm.

— Nu mă îndoiesc, dar cu ce bani o să călătoreşti?

— O să-mi găsesc de lucru, normal. Ridicasem din umeri. Mă gândeam să mă duc la Paris mai întâi.

— O alegere excelentă, încuviinţase Pa. Este un oraş incredibil.

În timp ce-l priveam peste biroul lui mare, mă gândisem că părea aproape visător şi trist. Daaa, cu siguranţă că păruse trist.

— Bine, atunci, continuase el, ce-ar fi să ajungem la o înţelegere? Tu vrei să te laşi de şcoală, ceea ce înţeleg, dar eu mă tem de posibilitatea ca fiica mea cea mai mică să plece în lume la o vârstă atât de fragedă. Marina are nişte cunoştinţe la Paris. Sunt sigură că te poate ajuta să-ţi găseşti o locuinţă ca lumea. Stai peste vară acolo, iar apoi ne vedem şi hotărâm unde să te duci mai departe.

— Bine, pare un plan bun.

Consimţisem, încă uimită că nu insistase să-mi termin Şcoala. Atunci când mă ridicasem să plec, mă convinsesem că fie se spăla pe mâini de mine, fie îmi dădea drumul la lesă cât să cad în primul canal. În orice caz, Ma dăduse nişte telefoane şi ajunsesem într-un mic studio simpatic, de unde se vedeau acoperişurile din Montmartre. Era minuscul şi trebuia să împart baia cu o grămadă de puşti străini care veniseră să înveţe franceza, dar era *al meu.*

Îmi aminteam primul şi deliciosul gust al independenţei pe care îl simţisem pe când stăteam în cămăruţa mea, în seara în care sosisem şi îmi dădusem seama că nu avea cine să-mi spună ce să fac. Nu avea nici cine să-mi gătească, aşa că mă dusesem la o cafenea, mă aşezasem la o masă, pe trotuar, şi îmi aprinsesem o ţigară, uitându-mă la meniu. Comandasem supă de ceapă franţuzească şi un pahar de vin, iar chelnerul nici nu clipise văzând că fumam sau comandam alcool. Trei pahare mai târziu, căpătasem încrederea de a mă duce la manager ca să-l întreb dacă avea liber un post de chelneriţă. După douăzeci de minute şi câteva sute de metri, ajunsesem acasă, fiind angajată. Unul dintre momentele cele mai fericite îl trăisem a doua zi, pe când îl sunam pe Pa dintr-o cabină telefonică. Trebuie să recunosc că păruse la fel de încântat ca atunci când intrase sora mea, Maia, la Sorbona.

Patru săptămâni mai târziu, îi serveam lui Susie, agenta mea, un *croque monsieur*[1], iar restul se ştie...

„De ce sunt mereu cu gândul la trecut?” m-am întrebat, luând telefonul ca să-mi ascult celelalte mesaje. „Şi de ce mă tot gândesc la Pa?”

— Mitch... Pa... am murmurat, aşteptând căsuţa vocală să scuipe tot. S-au dus, Electra, ca şi Amy, începând de azi, iar tu trebuie să-ţi vezi de drum.

Draga mea Electra! Ce mai faci? M-am întors la New York... Ce faci diseară? Ai chef de o sticlă de Cristal Şi nişte chow mein[2] dans ton lit avec moi[3]? *Tânjesc după tine.*

[1] Sendviş franţuzesc cu şuncă şi caşcaval.

[2] Mâncare chinezească.

[3] Cu mine în patul tău (în limba franceză în original).

Sună-mă cât de repede poţi.

Cu toate că eram abătută, mi-a venit să zâmbesc. Zed Eszu era o enigmă în viaţa mea. Era extrem de bogat, cunoştea foarte multă lume şi, în ciuda faptului că era scund şi nicidecum genul meu, era incredibil în pat. De trei ani ne tot întâlneam din acel unic motiv. Ne opriserăm după ce relaţia mea cu Mitch devenise serioasă, dar îl repusesem în drepturi cu câteva săptămâni în urmă. Şi fără îndoială că îmi ridicase moralul, aşa cum aveam nevoie.

Eram îndrăgostiţi? Clar că nu – eu, cel puţin – dar ne învârteam în aceleaşi cercuri din New York şi mai mult decât atât cântărea faptul că, atunci când eram singuri, vorbeam în franceză. Ca şi Mitch, nu era intimidat de mine, ceea ce nu se prea întâmpla şi, într-un fel, mă alina.

M-am uitat la telefon, neştiind dacă să-l ignor pe Zed şi să mă culc devreme, aşa cum îmi ceruse Susie, sau să-l sun şi să mă bucur de compania lui. Era la mintea cocoşului, aşa că l-am sunat pe Zed şi i-am zis să vină la mine. În timp ce-l aşteptam, am făcut un duş şi mi-am pus chimonoul meu preferat, de mătase, făcut special pentru mine de un atelier japonez aflat în plină ascensiune. Pe urmă am băut multă apă, ca să compensez alcoolul pe care aveam să-l beau sau alte chestii nasoale pe care aveam să le iau după ce venea el.

Portarul m-a sunat ca să mă anunţe că venise Zed, iar eu i-am cerut să-l trimită sus, la mine. A apărut în faţa uşii ţinând în mâini un buchet gigantic de trandafiri albi, preferaţii mei, şi o sticlă de şampanie Cristal.

— *Bonsoir, ma belle Electra. Comment vas-tu?*[4] m-a întrebat el în ciudata lui franceză modulată, în timp ce punea deoparte florile şi şampania şi mă pupa pe obraji.

— Bine, am răspuns, privind cu lăcomie sticla de şampanie. S-o deschid?

— Cred că asta e treaba mea. Pot să-mi scot sacoul mai întâi?

— Evident.

— Dar înainte de asta... A băgat mâna în buzunarul

[4] Bună, frumoasa mea Electra. Ce mai faci? (în limba franceză în original).

jachetei şi mi-a dat o cutie de catifea. L-am văzut şi m-am gândit la tine.

— Mersi.

M-am aşezat pe canapea, cu picioarele mele enervant de lungi îndoite sub mine, uitându-mă la cutie ca un copil entuziasmat. Zed îmi cumpăra cadouri destul de des şi, în mod ironic, având în vedere avuţia lui, nu prea erau costisitoare, ci mereu interesante şi alese cu băgare de seamă. Am ridicat capacul şi am văzut inelul împodobit cu o piatră ovală, de culoarea untului.

— Este chihlimbar, mi-a spus el, privindu-mă în timp ce studiam lumina care se reflecta din candelabru în piatra preţioasă. Probează-l.

— Pe ce deget? l-am tachinat, ridicându-mi privirea la el.

— Pe care preferi, *ma chère*[5], dar cred că, dacă aveam de gând să te iau de soţie, m-aş fi descurcat mai bine de-atât. Ştii, fără îndoială, că omonimul tău grecesc este asociat cu chihlimbarul.

— Zău? Nu, nu ştiam.

El a deschis şampania.

— Explică-mi, i-am cerut eu.

— Păi, cuvântul grecesc pentru „chihlimbar” era „electron”, iar legenda spune că în piatră erau captive razele soarelui. Un filosof grec a observat că, dacă freca două bucăţi de chihlimbar una de alta, acea frecare crea energie... Numele ţi se potriveşte de minune, a continuat el, zâmbind şi punându-mi dinainte un pahar de şampanie.

— Vrei să spui că eu creez fricţiune? l-am întrebat, zâmbind la rândul meu. Mă întreb dacă numele îmi era destinat sau dacă eu îi eram destinată lui.

— *Santé!*[6]

— *Santé!*

Am ciocnit şi s-a aşezat lângă mine.

— Ăăă...

— Acum te întrebi dacă ţi-am mai adus ceva?

— Daaa...

— Atunci, caută sub căptuşeala cutiei.

---

[5] Draga mea (în limba franceză în original).

[6] Noroc! (în limba franceză în original).

M-am supus şi, chiar sub bucăţica subţire de catifea pe care fusese aşezat inelul, am găsit un pacheţel de plastic.

— Mersi, Zed!

Am desfăcut pacheţelul, am băgat un deget în el precum ar fi făcut un copil cu conţinutul unui borcan de dulceaţă, iar apoi mi-am frecat gingia.

— Bună, aşa-i? a întrebat el în timp ce eu presăram puţin pe masă.

Am scos din pachet un pai scurt şi am tras pe nas toată liniuţa.

— Mmm, foarte bun! Vrei şi tu?

— Ştii că nu fac asta. Şi? Ce-ai mai făcut?

— Of... bine.

— Electra, nu pari prea sigură atunci când o spui. Şi pari şi obosită.

— Am avut multă treabă, am răspuns eu în timp ce dădeam pe gât şampania. Săptămâna trecută am avut o şedinţă foto în Fiji, iar săptămâna viitoare zbor la Paris.

— Poate că ar trebui s-o iei mai uşor. Să faci o pauză.

— Zise cel care mi-a spus că îşi petrece nopţile mai mult dormind în avionul lui particular decât în pat, l-am tachinat.

— Atunci poate că amândoi ar trebui s-o luăm mai uşor. Te tentează o săptămână pe iahtul meu? Este ancorat în Santa Lucia lunile astea, până să-l trimit pe Mediterana, peste vară.

— Aş vrea eu, am suspinat. Până în iunie nu am timp de nimic.

— Iunie, atunci. Putem naviga în jurul insulelor greceşti.

— Poate.

Am ridicat din umeri, fără să-l iau în serios. Atunci când eram împreună, el făcea mereu planuri care nu se concretizau. Mai mult decât atât, nici numi doream asta. Zed era bun ca să-mi ţină companie şi ca să avem împreună activitate fizică pentru o noapte, dar pe urmă începea să mă enerveze cu mofturile şi cu aroganţa lui înfiorătoare.

M-a sunat din nou portarul, iar Zed s-a ridicat ca să răspundă la telefon.

— Trimite-l sus imediat, mulţumesc!

A mai turnat Şampanie.

— Am comandat mâncare chinezească şi te asigur că o să fie cel mai bun *chow mein*[7] pe care l-ai mâncat vreodată, mi-a spus el zâmbind. Ce mai fac surorile tale?

— Nu ştiu. În ultimul timp, am fost prea ocupată ca să le sun. Totuşi, ştiu că Ally a născut un copil, un băieţel. L-a botezat „Bear”, un nume simpatic[8]. Dacă stau să mă gândesc, trebuie să ne vedem cu toatele în iunie, la Atlantis. Mergem cu barca lui Pa în insulele greceşti, ca să aruncăm o coroană în mare, acolo unde crede Ally că a fost coborât sicriul lui. Parcă şi tatăl tău a fost găsit pe o plajă din apropiere, nu-i aşa?

— Da, dar, ca şi tine, nu vreau să mă gândesc la moartea tatei, pentru că asta mă tulbură, a răspuns Zed, tăios. Eu mă gândesc numai la viitor.

— Ştiu, dar este o coincidenţă...

A sunat interfonul, iar Zed s-a dus să deschidă.

— Electra, hai să mă ajuţi cu astea, mi-a cerut el, intrând în bucătărie cu două cutii în braţe.

Capitolul 2

A doua zi, după şedinţa foto, am ajuns acasă, am făcut un duş fierbinte şi m-am băgat în pat, cu o vodcă. Mă simţeam complet epuizată. Oricine crede că modelele doar se fâţâie, îmbrăcate în haine frumoase, iar apoi primesc o avere pentru asta, ar trebui să încerce să facă vreme de o zi ceea ce fac eu. Nu era deloc uşor să te scoli la patru dimineaţa, iar apoi să ţi se schimbe de şase ori coafura, ţinuta şi machiajul într-un depozit îngheţat, undeva în centrul oraşului. Niciodată nu m-am plâns public, adică nu era ca şi cum trudeam într-o fabrică din China. În plus, făceam un purcoi de bani din asta, dar fiecare cu realitatea lui, aşa ca, din când în când, chiar dacă era genul de problemă pe care doar bogătaşii o au, socoteam că oamenii au voie să se plângă în sinea lor, nu?

---

[7] Fel de mâncare chinezesc, bazat pe tăieţei sotaţi în ulei fierbinte.

[8] Urs.

M-am bucurat să-mi încălzesc în sfârşit oasele pentru prima oară în acea zi, m-am sprijinit pe perne şi mi-am verificat mesajele vocale. Rebekah, asistenta personala a lui Susie, îmi lăsase patru, în care-mi spunea că îmi trimisese prin e-mail nişte CV-uri ale celor care mi s-ar fi potrivit ca asistente personale şi îmi cerea să arunc o privire peste ele cât de repede posibil. Tocmai le citeam pe laptop, când mi-a sunat telefonul şi am văzut că tot Rebekah era.

— Acum mă uitam la ele, am spus eu înainte ca ea să apuce să zică ceva.

— Minunat, mersi, Electra! De fapt, te-am sunat pentru că am găsit o fată care ar fi perfectă, însă i s-a oferit alt post şi trebuie să dea un răspuns până mâine. Poate veni diseară, să vorbiţi?

— Rebekah, tocmai m-am întors de la şedinţa foto pentru *Vanity Fair* şi...

— Electra, sunt de părere că ar trebui să te întâlneşti cu ea. Are referinţe extraordinare. A lucrat ca asistentă personală la Bardin şi ştii cât de dificil este omul, a continuat, repede, Rebekah. Adică este obişnuită să lucreze în condiţii de stres, pentru clienţi foarte importanţi din lumea modei. Pot s-o trimit?

— Bine, am oftat, nevoind să par atât de „dificilă” pe cât mă credea, în mod evident.

— Foarte bine, îi spun să treacă pe la tine. Ştiu că o să fie încântată, este unul dintre cei mai entuziaşti fani ai tăi.

— Aha, bine. Spune-i să vină la ora şase.

La şase fix, m-a sunat portarul ca să mă anunţe că îmi sosise oaspetele.

— Trimite-o sus, am zis eu fără elan.

Nu aveam niciun chef. De când Susie îmi sugerase că trebuia să mă ajute cineva să-mi organizez viaţa, mă întâlnisem cu o serie de tinere entuziaste, care veniseră şi plecaseră după câteva săptămâni.

— Sunt dificilă? m-am întrebat în oglindă, în timp ce mă asiguram că aveam dinţii curaţi. Poate că sunt. Doar nu-i o noutate, nu? am adăugat, terminând de băut vodca şi netezindu-mi părul.

Stefano, stilistul meu, îmi făcuse recent codiţe împletite

strâns pe scalp, ca să-mi prindă extensiile. Mă durea tot capul după ce-mi ataşa un nou set.

A bătut la uşă şi m-am dus să răspund, întrebându-mă ce mai urma. Mă aşteptam la orice, mai puţin la silueta micuţă şi firavă, îmbrăcată într-un costum maro, simplu, cu o fustă până sub genunchi, complet demodată. Miau fugit ochii la picioarele ei, încălţate cu o pereche de pantofi maro, grosolani, „practici” – după cum ar fi zis Ma. Cel mai surprinzător la ea era faptul că purta la gât şi pe cap o basma aproape ermetică. Avea o figură de excepţie: nas cârn, pometi înalţi, buze trandafirii, pline, şi un ten curat, de culoarea cafelei cu lapte.

— Bună ziua.

Mi-a zâmbit şi i s-au luminat ochii căprui, profunzi şi superbi. Eu sunt Mariam Kazemi şi sunt foarte încântată să vă cunosc, domnişoară D’Apliese.

Mi-a plăcut la nebunie timbrul vocii ei – de fapt, dacă ar fi fost de vânzare, l-aş fi cumpărat, pentru că era profund, modulat şi îi curgea din gură ca mierea.

— Bună, Mariam, intră!

— Mulţumesc.

M-am îndreptat cu paşi mari spre canapea, dar Mariam Kazemi nu se grăbea. S-a oprit ca să se uite la lucrările de artă atârnate pe pereţi – pânze împroşcate cu vopsea – şi, din expresia ei, mi-am dat seama că le preţuia la fel de mult ca mine.

— Nu sunt ale mele, ci ale proprietarului, i-am explicat, simţindu-mă, în mod paradoxal, obligată s-o fac. Te servesc cu ceva? Apă, cafea, ceai? Ceva mai tare?

— A, nu, nu beau. Adică beau, dar nu alcool. Apă aş vrea, dacă se poate.

— Sigur.

Am schimbat direcţia spre bucătărie. Tocmai scoteam o sticlă de Evian din frigider, când Mariam a apărut lângă mine.

— Aş fi zis că aveţi servitori pentru genul ăsta de lucruri.

— Am o menajeră, dar, în general, stau singură. Poftim!

I-am dat apa, iar ea s-a dus la fereastră, ca să se uite afară.

— Staţi foarte sus.

— Aşa este, am răspuns, complet debusolată de femeia asta care emana calm aşa cum ar fi emanat un parfum, câtuşi de puţin impresionată de mine sau de apartamentul luxos în care locuiam.

În mod obişnuit, potenţialele candidate se fâţâiau de colo până colo, entuziasmate şi debordând de promisiuni.

— Ne aşezăm? i-am propus eu.

— Da, mulţumesc.

— Aşadar, am auzit că ai lucrat pentru Bardin? am întrebat-o după ce neam aşezat în camera de zi.

— Da.

— De ce ai plecat?

— Mi s-a oferit un post care mi se potriveşte mai bine.

— Nu pentru că Bardin era dificil?

— A, nu! Mariam a chicotit. Nu era deloc dificil, numai că, de curând, s-a mutat cu totul la Paris, iar eu tot aici locuiesc. Am rămas prieteni la cataramă.

— Bun. Mă rog, este extraordinar. Şi? De ce vrei să lucrezi cu mine?

— Pentru că v-am admirat dintotdeauna munca.

„Uau, nu se întâmplă prea des ca altcineva să considere *muncă* ceea ce fac eu!”

— Mersi.

— Sunt de părere că trebuie să ai un real talent ca să poţi crea o personalitate care să întregească produsele la care faci reclamă.

Şi-a deschis geanta de umăr maro, simplă, care aducea mai mult a ghiozdan decât a produs de firmă, şi mi-a dat CV-ul. Mi-am zis că nu aţi avut, cu siguranţă, timp să aruncaţi o privire peste el înainte să vin.

— Aşa este, am recunoscut eu, uitându-mă la rândurile neobişnuit de laconice. Nu ai făcut facultate?

— Nu, ai mei nu aveau bani. Sau mai degrabă, mi-a explicat ea ducându-şi la faţă una dintre mâinile delicate şi scărpinându-se cu un deget la nas, aveau, însă suntem şase copii la părinţi şi nu ar fi fost drept pentru ceilalţi ca eu să fac şcoală, iar ei, nu.

— Şi eu am tot cinci surori! Şi nu am făcut facultate.

— Ei bine, cel puţin avem ceva în comun.

— Eu sunt cea mai mică.

— Iar eu, cea mai mare, a spus Mariam zâmbind.

— Ai douăzeci şi şase de ani?

— Da.

— Atunci, suntem de-o vârstă.

Nu ştiu de ce, dar eram cumva mulţumită să îmi descopăr similarităţi cu acea fiinţă stranie.

— Şi ce ai făcut după ce ai terminat şcoala?

— În timpul zilei lucram la o florărie, iar seara urmam cursuri de afaceri. Dacă aveţi nevoie, pot face rost de diplomă. Sunt expertă în operarea computerului, ştiu să întocmesc foi de calcul şi scriu... mă rog, nu ştiu viteza cu precizie, dar rapid.

— Nu astea sunt condiţiile cerute, şi nici n-am nevoie de foi de calcul. Contabilul meu se ocupă de finanţe.

— Da, dar sunt utile şi la organizare. Vă pot crea un plan lunar detaliat dintr-un foc.

— În cazul ăsta, o s-o iau la fugă, am glumit. Eu trăiesc de pe-o zi pe alta. Doar aşa fac faţă.

— Înţeleg perfect, domnişoară D'Apliese, dar treaba mea este să organizez totul dincolo de asta. La Bardin, aveam chiar un tabel pentru curăţătorie şi discutam ţinuta lui pentru fiecare eveniment, până la culoarea şosetelor, care de multe ori erau intenţionat desperecheate.

Mariam a chicotit şi am făcut şi eu acelaşi lucru.

— Zici că este amabil?

— Minunat, da.

Că era sau nu aşa, fata asta era integră. Multe asistente în devenire îşi împroşcaseră cu noroi foştii angajatori în faţa mea. Or fi crezut ele că nu era nicio problemă să-mi explice în detaliu motivul pentru care îşi schimbaseră postul, numai că eu nu mă gândisem decât că, pe viitor, ar fi putut vorbi aşa şi despre mine.

— Înainte să întrebaţi, să ştiţi că sunt foarte discretă. Mariam îmi citise gândurile. Am văzut că, de multe ori, poveştile care circulă despre celebrităţile din domeniul nostru nu sunt adevărate. E interesant că...

— Ce anume?

— Nu, nimic.

— Spune-mi, te rog.

— Păi, mi se pare fascinant ca atât de multă lume îşi

doreşte faima şi totuşi, după cum am băgat de seamă, de multe ori faima vine însoţită doar de nefericire. Oamenii cred că vor avea dreptul să facă sau să fie orice, când, de fapt, pierd cel mai preţios bun pe care-l avem ca specie, şi anume libertatea. Libertatea *ta,* a adăugat.

M-am uitat, mirată, la ea. Aveam senzaţia că, în ciuda multitudinii de lucruri de care beneficiam, îi era milă de mine. Nu condescendent, ci cu afecţiune şi compătimire.

— Daaa, mi-am pierdut libertatea. De fapt, sunt mai mult decât paranoică şi am impresia că cineva o să mă vadă făcând cel mai banal lucru, pe care o să-l transforme într-o poveste urâtă doar ca să-şi vândă mai bine ziarele, i-am declarat acelei femei pe care nu o cunoşteam defel.

— Domnişoară D'Apliese, asta nu-i viaţă. Mariam a clătinat solemn din cap. Mi-e teamă că trebuie să plec. I-am promis mamei că o să am grijă de frăţiorul meu cât timp ea şi tata ies în oraş.

— Aha! Chestia asta... vreau să zic, o faci pe dădaca în mod regulat?

— A, nu, deloc, de-asta este important să ajung astă-seară la timp. Vedeţi dumneavoastră, e ziua mamei şi în familie se glumeşte că ultima oară când a scos-o tata la cină a fost atunci când a cerut-o de nevastă, acum douăzeci şi opt de ani. Înţeleg că, dacă mă angajaţi, veţi avea nevoie de mine de dimineaţă până seara.

— Şi că vom călători mult peste hotare?

— Da, nu-i nicio problemă. Nu am nici obligaţii romantice. Vă rog să mă scuzaţi... S-a ridicat. A fost o plăcere să vă cunosc, domnişoară D'Apliese, chiar dacă nu o să mă angajaţi.

S-a întors şi s-a îndreptat spre uşă. Chiar şi îmbrăcată în hainele ei urâte, avea o graţie naturală şi ceea ce fotografii numesc „prezenţă". În ciuda faptului că interviul durase un sfert de oră şi că nu apucasem să-i pun nicio zecime din întrebările care îmi veniseră în minte, îmi doream foarte, foarte mult calmul sublim al lui Mariam Kazemi în viaţa mea.

— Auzi? Dacă îţi ofer acum postul, l-ai accepta? Adică, ştiu că ai o altă ofertă şi că trebuie să dai răspunsul până mâine, am spus eu sărind de pe canapea ca s-o conduc.

S-a oprit locului, s-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Păi, sigur că mi-aş pune problema. Cred că sunteţi un om încântător, cu un suflet bun.

— Când poţi începe?

— Săptămâna viitoare, dacă doriţi.

— S-a făcut!

I-am întins mâna, dar mi-a răspuns la gest abia după o ezitare de două secunde.

— S-a făcut! a repetat ea. Acum chiar trebuie să plec.

— Desigur.

A deschis uşa, iar eu am condus-o la lift.

— Ştii deja ce ofer, dar o s-o rog pe Rebekah să facă oferta de angajare în scris şi să ţi-o trimită prin curier mâine-dimineaţă.

— Foarte bine, a spus ea în timp ce se deschideau uşile liftului.

— Apropo, ce parfum ai? E sublim.

— De fapt, este ulei de corp şi îl fac singură. La revedere, domnişoară D'Apliese.

Uşile liftului s-au închis şi Mariam Kazemi s-a făcut nevăzută.

Referinţele lui Mariam nu numai că s-au confirmat, ci au întrecut aşteptările. Aşa că joia următoare ne-am îmbarcat într-un avion particular care pleca spre Paris de pe aeroportul Teterboro din New Jersey. Singurul compromis pe care l-a făcut pentru călătorie în privinţa „uniformei" ei a fost să poarte o pereche de pantaloni bej în loc de fustă. S-a aşezat în cabină şi şi-a scos laptopul din geanta de umăr.

— Ai mai zburat cu un avion particular? am întrebat-o.

— O, da, doar aşa zbura Bardin. Domnişoară D'Apliese...

— Electra, te rog.

— Electra, s-a corectat ea. Trebuie să te întreb dacă preferi să te odihneşti în timpul zborului sau dacă ai vrea să profităm şi să studiem împreună câteva lucruri de pe lista mea.

Având în vedere că mă jucasem cu Zed până la patru dimineaţa, am ales prima opţiune şi, imediat ce ne-am ridicat în aer, am apăsat pe butonul care făcea un pat din scaunul meu, mi-am pus masca de ochi şi am adormit.

Trei ore mai târziu, m-am trezit înviorată – eram

obişnuită să dorm în avion – şi am tras cu ochiul pe sub mască, să văd ce făcea asistenta mea. Nu şedea pe locul ei şi am presupus că era la baie. Mi-am scos masca, m-am ridicat şi, spre surprinderea mea, am văzut-o pe Mariam pe culoarul îngust, cu spatele la mine.

„Poate că face yoga”, mi-am zis, în timp ce ea se punea în patru labe, cu capul plecat într-o postură ce aducea cu poziţia fetală.

Am auzit-o apoi murmurând şi, când şi-a ridicat uşor mâinile şi capul, mi-am dat seama că se ruga. Mă simţeam prost că asistasem la o manifestare atât de personală, aşa că mi-am luat ochii de la ea şi m-am dus la baie. Atunci când m-am întors, Mariam şedea la locul ei şi lucra la laptop.

— Ai dormit bine?

Mi-a zâmbit.

— Da, iar acum mi-e foame.

— Le-am cerut să aducă *sushi* la bord – Susie zicea că asta preferi să mănânci atunci când călătoreşti.

— Mersi, într-adevăr, asta prefer.

Însoţitoarea de zbor era deja lângă mine.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnişoară D’Apliese?

Am cerut fructe proaspete, *sushi* şi jumătate de sticlă de şampanie, apoi m-am întors spre Mariam.

— Mănânci?

— Am mâncat deja, mulţumesc.

— Te stresează zborurile?

S-a încruntat la mine.

— Nu, deloc. De ce?

— Când m-am trezit, am văzut că te rugai.

— Ah! A râs. Nu de stres, ci pentru că la New York este prânzul, când mă rog în mod normal.

— Aha! Uau! Nu ştiam că trebuie.

— Electra, te rog, nu-ţi face griji, nu o să mă vezi prea des făcând asta. De obicei o fac într-un spaţiu intim, dar aici...

A făcut semn spre spaţiul mic al cabinei.

— În toaletă nu încap.

— Trebuie să te rogi zilnic?

— O, da, chiar de cinci ori.

— Uau! Nu-ţi stă ca un ghimpe în coastă?

— Nu aşa privesc lucrurile, doar fac asta zi de zi, din pruncie. Şi, de fiecare dată, mă simt mult mai bine după ce o fac. Asta sunt.

— Adică asta îţi este religia?

— Nu, asta sunt *eu.* A venit *sus hi.* Arată delicios.

— Ce-ar fi să stai cu mine cât timp mănânc? Nu-mi place să beau singură, am glumit, în timp ce însoţitoarea de zbor îmi turna Şampanie într-o cupă.

— Doriţi ceva, doamnă? a întrebat-o ea pe Mariam, care se aşezase în faţa mea.

— Nişte apă, vă rog.

— Noroc! i-am urat. În cinstea unei relaţii profesionale de succes!

— Da. Nu mă îndoiesc că aşa va fi.

— Îmi cer scuze că nu-ţi cunosc datinile.

— Te rog, nu este cazul, m-a liniştit Mariam. Nici eu nu aş şti, în locul tău.

— Ai o familie strictă?

— Nu tocmai. Sau cel puţin prin comparaţie cu altele. M-am născut la New York, la fel ca fraţii şi surorile mele, aşa că suntem americani. După cum zice tata mereu, ţara le-a oferit lui şi mamei un adăpost atunci când au avut nevoie de el şi trebuie să le cinstim şi lor datinile, aşa cum facem cu cele ale noastre, strămoşeşti.

— Unde s-au născut părinţii tăi? am întrebat.

— În Iran... sau Persia, după cum îi zicem acasă. Este un nume mult mai frumos, nu crezi?

— Ba da. Şi ai tăi au fost nevoiţi să-şi părăsească ţara împotriva voinţei lor?

— Da. Amândoi au venit în America în copilărie, împreună cu părinţii lor, după căderea Şahului.

— Sah?

— Regele Iranului, foarte occidental ca idealuri. Extremiştii din ţara noastră nu priveau cu ochi buni treaba asta, aşa că orice rudă a lui a trebuit să fugă ca să scape cu viaţă.

— Atunci, dacă el era rege, tu ce eşti, vreo prinţesă?

— Păi, practic da, dar nu-i ca în Europa, a zâmbit Mariam. Cu sutele suntem înrudiţi cu el, veri de toate gradele, prin

căsătorie. În Occident cred că s-ar spune că suntem de viţă nobilă.

— Măi, să fie! Am angajat o prinţesă!

— Cine ştie, dacă lucrurile stăteau altfel, poate că aş fi fost, dacă m-aş fi măritat cu omul potrivit.

Nu voiam să-i spun că făcusem o glumă, dar mă uitam la Mariam şi începeam să pun lucrurile cap la cap. Rezervată, sigură pe ea, maniere impecabile, toate astea or fi fost lucruri pe care le puteau oferi doar sute de ani de descendenţă aristocratică.

— Dar tu, Electra? De unde provine familia ta?

— Habar n-am, am răspuns eu terminându-mi de băut paharul de şampanie. Am fost adoptată pe când eram încă în faşă.

— Şi nu ţi-a trecut niciodată prin gând să-ţi explorezi trecutul?

— Nu. Ce sens are să te uiţi înapoi dacă oricum nu poţi schimba ceea ce-a fost? Eu privesc doar înainte.

— Atunci, ar fi bine să nu-l cunoşti pe tata. Privirea parcă îi dansa, plină de voioşie. Mereu deapănă poveşti despre viaţa pe care o ducea în Iran, împreună cu bunicii mei. Şi despre strămoşii noştri care au trăit cu sute de ani în urmă. Istorisirile lui sunt foarte frumoase şi în copilărie îmi plăcea la nebunie să le ascult.

— Mda, mă rog, eu am avut parte doar de basmele fraţilor Grimm, iar în acele poveşti se găsea mereu câte o vrăjitoare rea sau câte un trol care să mă sperie de moarte.

— Avem şi noi astfel de personaje în poveşti, se cheamă *djini.* Le fac tot soiul de lucruri oribile oamenilor.

Mariam a sorbit din apă, privindu-mă peste buza paharului.

— Tata zice mereu că istoria noastră îţi oferă covorul pe care să te ridici ca să-ţi iei zborul. Poate că într-o zi vei vrea să-ţi descoperi trecutul. Iar acum vrei să mă asculţi cât timp îţi prezint programul de la Paris?

O oră mai târziu, Mariam s-a întors la locul ei, ca să scrie şi pe laptop ceea ce-şi notase în timpul discuţiei noastre. Mi-am lăsat scaunul pe spate şi m-am uitat la cerut care începea să se întunece, vestind lăsarea nopţii în Europa. Undeva, în acea beznă, se afla casa familiei mele sau, cel

puţin, casa copiilor disparaţi pe care-i adunase Pa din toată lumea.

Nu mă deranjase niciodată că nouă, surorilor, nu ne curgea acelaşi sânge în vine. Însă ascultând-o pe Mariam cum vorbea despre rădăcinile ei şi văzând, într-un avion particular aflat în drum spre Paris, cum perpetua o cultură ancestrală pe care încă o preamărea, devenisem aproape invidioasă.

M-am dus cu gândul la scrisoarea lui Pa, care zăcea pe undeva prin apartamentul meu de la New York. Nici nu ştiam sigur unde anume pusesem acea scrisoare. Cum nu o deschisesem încă şi cum probabil că se pierduse, nu urma să am vreodată ocazia să aflu ceva despre trecutul meu. Poate că ar fi putut să mă lumineze *The Hoff*[9]*,* aşa cum îl poreclisem în sinea mea pe avocatul lui Pa. Apoi mi-am amintit că mai erau numerele acelea din sfera armilară, despre care Ally zicea că ne-ar fi putut îndruma pe noi, surorile, spre locul de baştină al fiecăreia. Dintr-odată, mi s-a părut cel mai important lucru din lume să găsesc scrisoarea de la Pa, aproape destul de important cât să-i cer pilotului să întoarcă, doar ca să răscolesc prin sertare până când o găseam. În acel moment, după ce mă întorsesem la New York în urma pseudocomemorării aranjate pentru că Pa hotărâse, pe cât se părea, să fie înmormântat pe mare înainte să ajungem noi la Atlantis, fusesem atât de furioasă încât nu mai voisem să ştiu de nimic.

„De ce erai furioasă, Electra?” îmi răsunau în minte cuvintele psihologului.

Adevărul era că nu ştiam. Se pare că am fost furioasă de când am învăţat să merg şi să vorbesc, probabil că şi mai devreme de-atât. Surorilor mele le plăcea să-mi povestească despre faptul că în copilărie ţipam de mama focului, iar lucrurile nu se schimbaseră în bine nici de când mă făcusem mare. Nu era de vină educaţia, care fusese perfectă, oricât de ciudată, având în vedere faptul că eram cu toatele adoptate şi că, din pricina etniilor noastre

[9] Poreclă informală pentru cineva care rezolvă probleme complicate, bazată pe un joc de cuvinte legat de „Hoffrnan”, numele avocatului.

diferite, pozele de familie semănau dubios de mult cu reclamele la îmbrăcămintea Gap. Dacă mai puneam câte o întrebare, Pa ne spunea mereu că ne alesese pe sprânceană ca să-i fim fiice, dar, dacă vorbele lui le liniştea pe surorile mele, nu ăsta era şi cazul meu. Eu voiam să ştiu *de ce.* Acum, că murise, probabil că în veci nu mai aveam cum să aflu.

— Aterizăm într-o oră, domnişoară D'Apliese, a spus însoţitoarea de zbor în timp ce-mi umplea paharul. Vă mai aduc ceva?

— Nu, mulţumesc.

Am închis ochii, în speranţa că amicul de la Paris se ţinuse de cuvânt şi îmi lăsase la hotel lucrul de care aveam nevoie, fiindcă eram disperată să trag o liniuţă. Ori de câte ori nu luam nimic şi, în consecinţă, aveam mintea limpede, începeam să mă gândesc la Pa, la surorile mele, la viaţa mea, iar aşa ceva nu-mi era deloc pe plac. Cel puţin nu în acel moment.

De data asta, mi-a plăcut şedinţa foto. Primăvara la Paris – când zilele erau oricum însorite – era nemaipomenit de frumoasă, iar, dacă ar fi existat un oraş în care să mă simt ca acasă, acela ar fi fost. Eram în Jardin des Plantes, pe care puseseră stăpânire florile de cireş, stânjeneii şi bujorii; totul prinsese viaţă. În plus, îmi plăcea fotograful. Am terminat cu mult înainte de sfârşitul programului şi, la amiază, am continuat să ne seducem unul pe celălalt în camera mea de hotel.

— Cum de locuieşti la New York? m-a întrebat Maxime în franceză, în timp ce beam, în pat, ceai din ceşcuţe delicate de porţelan, înainte să folosim tava ca să tragem o liniuţă. Ai spirit european.

— Ştii, nu sunt sigură, am oftat. Acolo locuieşte Susie, agenta mea, şi mi se părea normal să fiu aproape de ea.

— Adică „mama" top-modelelor? m-a tachinat el. Electra, eşti fată mare deja şi poţi decide singură. Mută-te aici, ca să facem asta mai des, a adăugat el coborând din pat şi dispărând în baie ca să facă un duş.

Mă uitam pe fereastră la aglomeraţia de turişti din Place Vendome şi la cei care se uitau în vitrinele magazinelor elegante şi mă gândeam la ce-mi spusese Maxime. Avea

dreptate, puteam locui oriunde. Nu prea avea importanţă, având în vedere că oricum îmi petreceam viaţa pe drumuri.

— Unde e *acasă!* am şoptit, bosumflată deodată la gândul de a mă întoarce la New York şi la apartamentul meu pustiu şi anost.

Dintr-un impuls de moment, am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Mariam.

— Am treabă mâine la New York?

— La şapte iei cina cu Thomas Allebach, şeful de marketing pentru contractul cu parfumul, mi-a răspuns pe loc Mariam.

— Aha!

De câteva luni, de când mă părăsise Mitch, eu şi Thomas ne mai bucuram unul de celălalt în timpul liber, dar nu eram îndrăgostită de el.

— Şi duminică?

— Nu ai nimic programat.

— Minunat! Anulează cina – spune-i lui Thomas că n-am terminat cu şedinţa foto, sau ceva de genul ăsta – iar apoi mută zborul duminică seara şi prelungeşte cu câteva nopţi cazarea la hotel. Vreau să mai rămân la Paris.

— Perfect. Este un oraş minunat. Confirm totul imediat ce pot.

— Mulţumesc, Mariam.

— Cu plăcere.

— Mai rămân, i-am spus eu lui Maxime după ce a ieşit de la duş.

— Păcat, weekendul ăsta nu sunt în oraş! Dacă aş fi ştiut...

— Of! N-am vrut să-i arăt că eram dezamăgită. Păi, oricum mă întorc în curând.

— Să-mi spui când, bine?

S-a îmbrăcat.

— Dacă aş putea, aş anula, dar e vorba de nunta unui prieten. Îmi pare rău, Electra.

— Rămân pentru oraş, nu pentru tine, am spus eu cu un zâmbet forţat.

— Iar oraşul te adoră, ca şi mine. M-a sărutat pe frunte. Să ai un weekend minunat! Ţinem legătura.

— Sigur că da.

De îndată ce el a plecat, am tras o liniuţă ca să mă binedispun. Apoi m-am întrebat ce voiam să fac la Paris. Dar, ca în oricare alt oraş mare, în clipa în care ieşeam pe uşa hotelului Ritz aş fi fost recunoscută şi, în câteva minute, cineva ar fi alertat presa şi aş fi fost urmărită de un anturaj nedorit.

Stăteam cu mâna pe telefon, gata s-o sun pe Mariam şi să-i cer să ne întoarcem la planul iniţial, când, ca prin magie, a sunat ea.

— Electra? Mariam sunt, voiam să-ţi spun că am reprogramat zborul tău spre New York pentru duminică seara şi că ţi-am prelungit şederea la hotel.

— Mersi.

— Vrei să-ţi fac rezervare la vreun restaurant?

— Nu...

Nu ştiu de ce, dar mi-au dat lacrimile.

— Electra, te simţi bine?

— Da, n-am nimic.

— Ai... treabă acum?

— Nu, deloc.

— Atunci, pot să vin la tine? Mi-a trimis Susie nişte contracte azi şi trebuie să le semnezi.

— Bine, sigur că da.

Mariam a apărut câteva minute mai târziu, învăluită în superbul ei parfum. Am semnat contractele, iar apoi am contemplat, visătoare, amurgul care se lăsa peste Paris.

— Şi? Ce planuri ai astă-seară? m-a întrebat ea.

— Nu am. Tu?

— Doar baie şi o carte bună, în pat, a răspuns.

— Aş vrea să ies în oraş, la cafeneaua la care am lucrat pe vremuri, şi să mănânc ceva normal, ca un om normal, dar nu am chef să fiu recunoscută.

— Înţeleg. M-a privit îndelung şi s-a ridicat. Am o idee. Stai aşa. S-a făcut nevăzută şi s-a întors după câteva minute. Ţinea în mână o năframă. Pot să ţi-o pun pe cap, ca să văd cum îţi stă?

— Pe umeri?

— Nu, Electra, pe cap, aşa cum o port eu. Oamenii tind să ocolească femeile cu *hijab,* unul dintre motivele pentru care multe femei de aceeaşi religie cu mine aleg să poarte

aşa ceva. Vrei să încercăm?

— Bine. Cred că numai asta n-am încercat, am adăugat eu chicotind.

M-am aşezat la picioarele patului, iar Mariam mi-a înfăşurat năframa pe cap şi pe umeri, iar apoi a legat-o.

— Aşa, vezi şi tu.

Mi-a arătat oglinda.

M-am uitat şi nu-mi venea să cred. Nici măcar eu nu mă recunoşteam.

— E bine, foarte bine, dar în rest nu prea avem ce face, nu?

— Ai nişte pantaloni sau colanţi închişi la culoare?

— Doar cei negri, de trening, pe care i-am purtat în avion.

— Merg. Pune-i pe tine în timp ce mă duc să mai aduc ceva.

M-am îmbrăcat, iar în scurtă vreme Mariam s-a întors, cu o rochie pe braţ. A scuturat-o şi am văzut că era un veşmânt de bumbac, înflorat şi cu mâneci lungi.

— Am adus-o în caz că mergeam într-un loc elegant. O păstrez pentru ocazii speciale, dar ţi-o pot împrumuta.

— Mă îndoiesc că-mi vine.

— Nu cred că avem dimensiuni diferite la bust. Şi, cu toate că eu o port ca rochie, cred că ţie ţi-ar veni ca tunică. Probeaz-o, m-a îndemnat ea.

Am pus-o pe mine. Mariam avea dreptate. Rochia ei mi se potrivea în partea de sus şi îmi venea până peste pulpe.

— Aşa! Nu te mai recunoaşte nimeni acum. Eşti musulmană.

— Şi cu ce să mă încalţ? Am doar pantofii cu toc Louboutin sau Chanel.

— Ia tenişii pe care i-ai purtat în avion, mi-a propus ea, ducându-se la valiza mea. Pot?

— Bineînţeles, am spus eu în timp ce mă priveam în oglindă.

Deghizată cu eşarfa şi cu rochia simplă, de bumbac, numai un uliu m-ar fi detectat.

— Poftim, a spus Mariam.

Mi-am pus tenişii.

— Transformarea este completă. Încă ceva... Pot să mă

uit în trusa ta de machiaj?

— Da.

— Uite, te dau cu puţin dermatograf la ochi. Închide-i, te rog.

M-am supus, iar gândul mi-a zburat la surorile mele şi la verile în care plecam în croaziera anuală pe iahtul lui Pa, călătorie în cursul căreia ieşeam să luăm cina oriunde andocam. Surorile mele mă considerau prea mică să mă machiez, aşa că mă aşezam pe pat şi mă uitam la Maia, care o ajuta pe Ally să se aranjeze.

— Ce piele frumoasă ai! a suspinat Mariam. Pur şi simplu străluceşte. Acum sunt convinsă că nu te va deranja nimeni astă-seară.

— Crezi?

— Sunt sigură, dar putem verifica trecând pe lângă recepţia hotelului. Eşti gata?

— Da, de ce nu?

Am dat să-mi iau geanta Louis Vuitton, dar Mariam m-a împiedicat.

— Pune ce vrei în geanta mea, a spus ea în timp ce-mi întindea sacul acela maroniu, din imitaţie de piele. Gata?

— Gata.

În lift, cu toate că mai erau trei oameni, niciunul dintre ei nu a clipit la vederea mea. Am trecut pe lângă recepţie, iar, înainte să se întoarcă la computerul lui, recepţionerul ne-a aruncat o privire indiferentă.

— Uau! Christophe mă cunoaşte de mulţi ani, am şoptit eu ieşind în stradă.

Mariam l-a strigat pe portar.

— Avem nevoie de un taxi spre Montmartre, i-a cerut ea într-o franceză acceptabilă.

— *D'accord, mademoiselle*[10]*,* dar s-ar putea să dureze zece minute, este coadă!

— Aşteptăm.

— De ani şi ani nu am mai aşteptat un taxi, am murmurat.

— Bun-venit în lumea reală, Electra! Mariam a zâmbit. Gata, a sosit taxiul!

[10] Nicio problemă, domnişoară (în limba franceză în original).

Douăzeci de minute mai târziu, ne-am aşezat la o masă în cafeneaua în care lucrasem cândva. Nu era cea mai bună masă, ne-am înghesuit între alte două şi auzeam fiecare şoaptă din conversaţiile celorlalţi. Mă tot uitam la George, care mă angajase ca ospătăriţă cu zece ani în urmă. El stătea la bar, dar nu s-a întors spre mine nici măcar o dată.

— Şi? Cum este să fii din nou invizibilă? m-a întrebat Mariam după ce am comandat o carafa din vinul casei.

— Nu prea ştiu. Ciudat, asta e clar.

— Eliberator?

— Da, adică îmi plăcea să merg neobservată pe stradă, dar toate situaţiile au avantaje şi dezavantaje, nu?

— Da, aşa este, însă îmi imaginez că şi înainte să devii celebră se uita lumea după tine.

— Cam da, într-adevăr, dar nu ştiam niciodată dacă erau priviri prietenoase sau altceva, pentru că, mă rog, arăt ca o girafa neagră!

— Pentru că eşti foarte frumoasă, cred eu, Electra. În ceea ce mă priveşte, cel puţin după 11 septembrie, oamenii se uită cu suspiciune la mine oriunde mă duc. Orice musulman este terorist, Ştii?

A zâmbit cu tristeţe, sorbind din apă.

— Înţeleg. Cred că îţi este foarte greu.

— Este. În orice regim politic sau religios, orice om *normal* de pe stradă vrea să trăiască în pace. Din păcate, datorită felului în care mă îmbrac, sunt adesea judecată înainte să deschid gura.

— Ieşi vreodată fără *hijabl*

— Nu, deşi tata zicea că ar fi trebuit să nu-l port atunci când căutam de lucru. Era de părere că mi-ar fi putut reduce şansele.

— Poate că ar trebui să încerci. Să devii altcineva pentru câteva ore, aşa cum fac eu astă-seară. Asta ar putea să-ţi dea şi ţie o senzaţie de eliberare.

— Poate că ai dreptate, dar sunt mulţumită aşa cum sunt. Comandăm?

Mariam a comandat în franceză.

— Câte talente ascunse ai! am tachinat-o eu. Unde ai învăţat să vorbeşti franceza atât bine?

— La şcoală, apoi am mai învăţat pe vremea când lucram

pentru Bardin. Franceza este necesară în lumea modei. Şi cred că am ureche şi învăţ uşor limbile străine. Am observat că ai alt accent în franceză decât în engleză, parcă eşti cu totul altcineva.

— Adică? m-am zbârlit eu.

— Nu-i de rău, a continuat ea, repede. Eşti mult mai degajată în engleză, poate că din cauza accentului american. Pari mai... serioasă când vorbeşti franţuzeşte.

— Surorile mele s-ar prăpădi de râs dacă te-ar auzi, am spus eu rânjind.

În timp ce mâncam *moules marinières*[11] şi pâine proaspătă, crocantă, aşa cum numai francezii ştiu să facă, am încurajat-o pe Mariam să-mi povestească despre familia ei. Se vedea că-şi adora fraţii şi surorile şi îi invidiam dragostea ce-i făcea ochii să sclipească.

— Parcă nu-mi vine să cred că surioara mea se măritã la anul. Părinţii îmi spun „fată bătrână”, a zis ea zâmbind, în vreme ce atacam desertul *tarte Tatin.*

Hotărâsem deja ca, a doua zi de dimineaţă, să scap de caloriile în plus la sala de sport a hotelului.

— Crezi că o să te măriţi vreodată? am întrebat-o.

— Nu ştiu. Deocamdată nu mă simt pregătită să mă aşez la casa mea. Sau poate că nu l-am găsit pe „acela”. Dacă nu te superi, îmi răspunzi şi tu la întrebarea asta? Ai fost vreodată îndrăgostită?

Cumva, de data asta nu m-a deranjat întrebarea. În acea seară eram doar două tinere care luau cina şi sporovăiau.

— Daaa... şi nu cred că mai vreau să fiu.

— S-a terminat prost?

— Asta, cu siguranţă, am murmurat. Mi-a frânt inima. M-a terminat, dar, na! Se mai întâmplă şi rahaturi, nu?

— Electra, o să găseşti tu pe cineva, ştiu eu.

— Parcă eşti sora mea, Tiggy. Este foarte spirituală şi mereu spune lucruri de felul ăsta.

— Păi, poate că are dreptate, ca şi mine. Fiecare are un ursit, sunt sigură de asta.

— Dar întrebarea este dacă o să-i găsim vreodată pe bărbaţii care ne sunt destinaţi. Lumea e mare, în fond.

---

[11] Scoici marinăreşti (în limba franceză în original).

— Aşa-i, a spus Mariam înainte să-şi înăbuşe un căscat. Scuză-mă, nu am dormit prea bine azi-noapte. Nu-mi prind bine diferenţele de fus orar.

— Cer nota de plată.

I-am făcut semn chelnerului să vină. M-a ignorat complet.

— Cât de nesimţit să fii? am spus eu, furioasă, după alte cinci minute în care ne-a ignorat.

— Are treabă, Electra, o să vină când o să aibă timp. Răbdarea este o virtute, să ştii.

— Pe care nu am avut-o niciodată, am mormăit eu, încercând să-mi stăpânesc mânia.

— Ei bine, în seara asta am aflat că nu-ţi place să fii ignorată, a spus ea după ce în sfârşit am ieşit din restaurant, chelnerul binevoind să ne onoreze, până la urmă, cu prezenţa.

— Fără îndoială, fiindcă într-o familie cu şase fete trebuia să strigi cel mai tare ca să te faci auzită. Şi asta făceam, am chicotit eu.

— Haide să încercăm să găsim un taxi spre hotel.

Nici n-am auzit bine ce zicea, căci ochii îmi fugiseră la un bărbat care stătea singur afară, la o masă, şi bea un coniac.

— O, Doamne! am şoptit.

— Ce-i?

— Tipul de-acolo. Îl cunosc. Lucrează pentru familia mea.

M-am dus la masa lui şi mai că l-am atacat înainte să-şi ridice privirea la mine.

— Christian?

M-a privit lung şi cu nedumerire.

— *Pardon, mademoiselle*[12]*,* vă cunosc? m-a întrebat el în franceză.

M-am aplecat ca să-i şoptesc la ureche:

— Sigur că da, idiotule! Sunt eu, Electra!

— *Mon Dieu!*[13] Electra! Doamne!

— Şştt! Sunt deghizată!

— Şi încă excelent, dar acum te recunosc.

Mi-am dat seama că Mariam era în spatele meu.

---

[12] Îmi cer scuze, domnişoară (în limba franceză în original).

[13] Doamne, Dumnezeule! (în limba franceză în original).

— Mariam, el este Christian şi... mă rog, face parte din familie, aş zice.

I-am zâmbit lui Christian.

— Te deranjează dacă stăm şi noi să bem ceva cu tine? E prea mare coincidenţa că te afli aici.

— Pe mine mă scuzaţi, trebuie să mă întorc la hotel, a spus Mariam. Altminteri, adorm în picioare. Încântată de cunoştinţă, Christian! *Bonne soirée!*[14]

A dat din cap, iar apoi s-a răsucit pe călcâie şi a dispărut în marea de oameni care se perindau pe strada aceea din Montmartre.

— Îmi permiţi? am întrebat.

— Sigur, te rog, ia loc! îţi comand un coniac.

Christian i-a făcut semn tinerei chelneriţe care servea afară. Adolescentă fiind, fusesem foarte îndrăgostită de el, în fond era singurul tip sub treizeci de ani cu care aveam contact la Atlantis. După zece ani, nu părea deloc schimbat şi mi-am dat seama că habar nu aveam câţi ani avea, de fapt. Sau *cine* era, mi-am reproşat eu în gând.

— Şi? Ce faci aici? l-am întrebat.

— Păi, vizitez un vechi prieten.

— Aha! am încuviinţat, aproape sigură că minţea. Ştii, Ma a fost cea care mi-a găsit un apartament câteva case mai încolo, atunci când am venit prima dată la Paris. Am lucrat chiar în cafeneaua asta. Pare să fi trecut o eternitate.

— Chiar a trecut, Electra, sunt aproape zece ani de atunci. O, iată coniacul! *Santé!*

— *Santé!*

Am ciocnit cu el şi am luat amândoi câte o gură sănătoasă din băutură.

— Şi pot să te întreb ce faci, deghizată, pe străzile din Montmartre?

— Mariam, fata de adineauri, este asistenta mea personală şi mă plângeam că nu pot merge nicăieri fără să fiu recunoscută. Aşa că m-a costumat şi am ieşit împreună la masă.

— Şi ţi-a plăcut să fii altcineva?

— Nu sunt sigură, sinceră să fiu. Există avantaje, fără

[14] O seară bună! (în limba franceză în original).

îndoială, adică n-am fi putut să stăm de vorbă aici fără să fim deranjaţi, dar în acelaşi timp este cumplit de enervant să fii ignorat.

— Da, te cred. Deci... a reluat Christian, sorbind din coniac, ce mai faci?

— Bine.

Am ridicat din umeri.

— Ma ce face? Claudia?

— Sunt bine, da. Amândouă sunt sănătoase.

— Mă întreb deseori ce fac în perioada asta în care nici noi, nici Pa nu mai suntem acolo.

— Electra, în locul tău nu m-aş îngrijora prea tare. Îşi fac de lucru.

— Şi tu?

— Sunt multe de făcut pe moşie şi rareori trece o lună fără să vină una dintre surorile tale în vizită. Ally este la Atlantis acum, împreună cu frumosul ei fiu, Bear.

— Cred că Ma e în al nouălea cer.

— Da, cred şi eu. Christian mi-a zâmbit aşa cum nu prea obişnuia. Bear e primul dintr-o nouă generaţie. Marina se simte utilă din nou şi mă bucur s-o văd fericită.

— Bear cum este? Nepotul meu, am adăugat, mirată să pronunţ cuvântul.

— Perfect, ca orice bebeluş.

— Mai plânge, mai ţipă? am întrebat şi eu.

Christian era, practic, doar unul dintre angajaţii noştri, dar mă irita atâta cuviinţă din partea lui în acea seară.

— A, da, dar ce copil nu face asta din când în când?

— Îţi aminteşti de vremurile în care eram acasă?

— Da, normal.

— Pe când eram eu bebeluş.

— Pe când erai tu bebeluş, eu aveam doar nouă ani, Electra.

„Aha! Aşadar, Christian ar avea cam treizeci şi cinci de ani.”

— Dar îmi amintesc cum conduceai barca pe când eu eram foarte mică.

— Da, dar tatăl tău era mereu cu mine, ca să se asigure că mă puteam descurca să conduc singur barca.

— Doamne! Mi-am dus mâna la gură, amintindu-mi. Mai

ţii minte când, la treisprezece ani, am fugit de la şcoală şi m-am întors la Atlantis? Pe urmă, Pa mi-a cerut să mă duc din nou la şcoală şi să încerc măcar să rezist, fiindcă până atunci nu făcusem niciun efort ca să mă adaptez. Şi, pentru că *nu* voiam cu niciun preţ să fac asta, am sărit din barcă în mijlocul lacului Geneva şi am încercat să înot spre Atlantis.

Privirea din ochii căprui şi calzi ai lui Christian mi-a spus că şi el îşi amintea.

— Cum să uit? Era să te îneci. Nici nu te-ai gândit să-ţi scoţi paltonul înainte să sari, aşa că te-ai dus la fund. O vreme, nu te-am găsit. A clătinat din cap. A fost unul dintre cele mai crunte momente din viaţa mea. Dacă te-aş fi pierdut...

— Păi, desigur că Pa ar fi înnebunit de supărare.

Încercam să destind atmosfera, căci mi se părea că mai avea un pic şi plângea.

— Nu mi-aş fi iertat-o niciodată, Electra.

— Ei, cel puţin şmecheria a ţinut. Parţial. Vreme de câteva zile, tata nu m-a mai obligat să mă întorc la şcoală.

— Nu.

— Cât stai la Paris?

— Mâine plec. Tu?

— Eu plec duminică seara. Tocmai schimbasem zborul, când m-a lăsat baltă tipul cu care trebuia să mă văd.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, ar trebui să vii cu mine la Atlantis ca să-ţi cunoşti nepotul. Sunt cu maşina, pot să te duc eu. O să se bucure toată lumea să te vadă.

— Zici tu? Am clătinat din cap. Eu nu cred asta.

— De ce spui aşa ceva? Marina şi Claudia vorbesc mereu despre tine. Au un jurnal cu toate fotografiile tale de modă.

— Da? Ce drăguţ... Poate că vin altă dată.

— Dacă te răzgândeşti, ai numărul meu de telefon.

— Cu siguranţă, l-am asigurat eu zâmbind. Îl am imprimat în creier. Ori de câte ori nu mergea treaba la şcoală, ştiam că o să vii pe negândite ca să mă salvezi.

— Ar trebui să plec. Mâine o iau din loc devreme.

Christian a cerut nota de plată.

— Unde stai? l-am întrebat.

— Acolo unde ai stat şi tu. E apartamentul prietenei

Marinei.

— Serios? N-am ştiut.

Mi-am amintit de proprietara mea din Paris, o bătrână pe chipul căreia se citeau urmele unei vieţi înecate în absint şi fum de ţigară.

— Bine, atunci. Christian s-a ridicat. În cazul în care te răzgândeşti, dă-mi de ştire. Plec la şapte. Haide să-ţi găsesc un taxi.

Mergând pe stradă alături de el, m-am bucurat că, cel puţin, era la fel de înalt ca mine. Arăta de milioane, cu torsul lui musculos, conturat sub cămaşa albă. A oprit un taxi şi, din cine ştie ce motiv ridicol, m-am simţit ca atunci când mă lăsa la şcoală şi mă uitam în urma lui, dorindu-mi să fi rămas cu el în maşină.

— Care e adresa ta, Electra?

— Hotelul Ritz, am răspuns eu în timp ce mă urcam în taxi.

— Mă bucur că te-am văzut. Ai grijă de tine, bine?

— Promit să am! i-am strigat eu prin fereastra deschisă a taxiului ce demara în trombă.

Jumătate de oră mai târziu, m-am întins în pat şi mi-am dat seama, dintr-odată, că nu mai trăsesem nicio liniuţă din acea după-amiază pe care mi-o petrecusem împreună cu Maxime. Iar asta m-a făcut să mă simt, într-adevăr, foarte bine.

M-am enervat că a doua zi m-am trezit la cinci dimineaţa şi, cu toate că am luat un somnifer, creierul meu refuza să facă pauză. Aşa că am stat şi m-am gândit la weekendul meu deşert din Paris, în timp ce căutam în lista de contacte un partener de distracţie care să mă ţină ocupată. Mi-am dat seama că nu voiam să văd pe nimeni în special, deoarece ar fi trebuit să fac efortul de a fi Electra Top-Modelul, iar eu voiam, de fapt, doar un răgaz.

„Doar că nu singură!”

Mă uitam la cifrele luminoase care se schimbau îngrozitor de lent pe ecranul ceasului, apropiindu-se de ora şase.

Apoi m-am gândit la Atlantis, la Ma şi la Claudia, la felul în care aş fi putut bântui prin casă şi pe proprietate îmbrăcată în treningul vechi pe care-l ţineam în sertarul de jos din camera mea, precum şi la faptul că nu ar fi trebuit

să fac niciun efort să fiu altcineva.

Înainte să mă răzgândesc, l-am sunat pe Christian.

— Bună dimineaţa, Electra!

— Bună, Christian! Mă gândeam să vin totuşi la Atlantis.

— Ce veste bună! Marina şi Claudia se vor bucura foarte tare. Te iau într-o oră de la Ritz?

— Excelent, mersi!

Apoi i-am dat un mesaj lui Mariam.

Dormi?

Da. Ce-ţi trebuie?

Sună-mă.

M-a sunat şi i-am explicat că trebuia să mă întorc în State plecând din Geneva, nu din Paris.

— Nicio problemă, Electra. Vrei să-ţi rezerv cameră la hotel?

— Nu, mă duc acasă, la familie.

— Minunat! a răspuns ea cu atâta căldură, încât parcă o vedeam zâmbind. Te sun din nou după ce am toate confirmările.

— Şi tu, Mariam? am spus, brusc, conştientă că o lăsam de izbelişte. Te descurci la Paris? Dacă preferi, poţi să te duci acasă cu avionul şi să plăteşti cu cartea mea de credit.

— Nu, Electra, mi-e foarte bine aici. Voiam să mă întâlnesc cu Bardin după-amiază, dacă nu te deranjează, aşa că îmi fac planul şi ne vedem la aeroportul din Geneva mâine-seară.

Am tras o liniuţă dintr-un pachet pe care mi-l lăsase Maxime, iar după ce mi-am aruncat toate lucrurile în valiză şi în geanta de voiaj, am comandat nişte pateuri franţuzeşti cu umplutură de fructe, ca să mă simt mai bine după excesul de carbohidraţi. După micul dejun, am chemat hamalul să-mi ducă bagajele jos. Mi-am pus ochelarii mari de soare (CeCe spusese cândva că mă făceau să arăt ca o muscă) şi m-am dus la Christian şi la confortabila limuzină Mercedes pe care o conducea. M-a salutat şi mi-a deschis uşa din spate, dar eu am clătinat din cap.

— Dacă nu te superi, stau cu tine, în faţă.

— Desigur, a spus Christian deschizând portiera din stânga.

M-am aşezat comod în faţă şi am adulmecat cunoscuta şi

calmanta aromă a pielii, odorizantului şi inconfundabilului miros de lămâie al lui Pa. De când eram mică mergeam cu maşinile familiei, iar mirosul nu se schimbase nici după moartea lui Pa. Îmi dădea ideea de siguranţă, de cămin, iar dacă aş fi putut să-l conserv într-o sticluţă, aş fi făcut-o.

— Electra, ai luat totul? m-a întrebat Christian în timp ce pornea motorul.

— Da, mulţumesc.

— De obicei drumul durează cinci ore, a adăugat el în timp ce ne îndepărtam de Ritz.

— I-ai spus lui Ma că vin?

— Da. A întrebat dacă vrei să mănânci ceva anume.

— Păi...

Mi-am dat seama că ultima oară când dădusem pe acasă fusesem la cură de detoxifiere, prin urmare băusem ceai verde cu găleata. Fusesem cu Mitch, care era curat ca lacrima, dar eu luasem cu mine o sticlă de vodcă în caz de urgenţă. Sigur că recidivasem, dar asta era de înţeles din moment ce mă aflam la Atlantis pentru prima oară fără Pa – un priveghi fără înmormântare.

— Eşti OK, Electra?

— Sunt foarte bine, mersi. Christian?

— Da?

— L-ai dus în multe locuri pe Pa?

— Nu tocmai. De cele mai multe ori, la aeroportul din Geneva, de unde lua avionul particular.

— Ai ştiut vreodată unde se ducea?

— Uneori, da.

— Unde anume?

— Ei, în diverse locuri din lume.

— Şi ştiai cu ce se ocupa, de fapt?

— Habar n-am, Electra. Era foarte discret de fel.

— Puţin spus, am suspinat eu. Nu ţi se pare ciudat că nu ştia niciunul dintre noi? Adică, majoritatea copiilor ştiu că tatăl lor este vânzător sau avocat, dar eu niciodată n-am ştiut ce să spun că era tatăl meu, pentru că habar nu aveam.

Christian nu a spus nimic, ci a rămas cu ochii aţintiţi la drum. După părerea mea, cel care conducea atât maşinile, cât şi barca familiei nu prea avea cum să nu ştie mai multe

decât spunea.

— Ştii ce?

— Doar dacă-mi spui, Electra.

Christian mi-a oferit un licăr de zâmbet.

— Ori de câte ori aveam necazuri la şcoală şi veneai să mă iei de acolo, tu şi maşina ta eraţi zona mea neutră[15].

— Ce este o zonă neutră, mă rog?

— O, aşa numesc psihologii locul în care poţi rătăci în imaginaţia ta sau într-o realitate a amintirilor care te fac fericit. Am visat de multe ori că o să vii să mă iei.

— În cazul ăsta, mă simt onorat.

De data asta, Christian mi-a zâmbit sincer.

— Cum te-ai angajat la Pa? am încercat eu din nou să-l trag de limbă.

— Tatăl tău mă cunoştea de când eram mic. Locuiam... în preajmă. El m-a ajutat – şi pe mama, de asemenea – foarte mult.

— Adică a fost pentru tine un fel de figură paternă?

— Da, a recunoscut Christian după o clipă. Asta a fost.

— Atunci, poate că tu eşti cea de a şaptea soră, cea misterioasă, am chicotit eu.

— Tatăl tău a fost un om foarte bun şi pe toţi ne-a durut profund pierderea lui.

„Pa să fi fost bun sau autoritar? Sau şi una, şi alta?” mă întrebam în timp ce ajungeam la periferia Parisului şi intram pe autostrada spre Geneva.

Mi-am lăsat scaunul pe spate şi am închis ochii.

Capitolul 3

— Electra, am ajuns la debarcader, mi-a şoptit o voce suavă la ureche.

M-am trezit şi am clipit în lumina puternică. Abia atunci mi-am dat seama că vedeam reflexia soarelui pe suprafaţa sticloasă a lacului Geneva.

---

[15] „Safe space” – zonă creată pentru indivizi marginalizaţi în campusuri universitare, la locul de muncă sau acolo unde instituţiile nu tolerează violenţă, hărţuire sau incitare la ură.

— Am dormit patru ore neîntoarsă, am spus, mirată, coborând din maşină. Ţi-am zis că tu eşti refugiul meu, i-am spus eu lui Christian zâmbindu-i larg, în timp ce el deschidea portbagajul. N-am nevoie decât de geanta sport, restul lasă-l aici până mâine.

Christian a încuiat maşina şi a luat-o înainte, spre pontonul de care era legată şalupa. Mi-a întins mâna ca să urc la bord, după care s-a apucat de chestiile pe care trebuia să le facă pentru a putea porni, iar eu m-am aşezat pe banca de piele de la pupa. Mă gândeam că ori de câte ori mă aflam în drum spre Atlantis mă entuziasma perspectiva sosirii, iar pe urmă, la întoarcere, mă simţeam uşurată că plecam.

„Poate că o să fie altfel de data asta”, mi-am spus, iar apoi am oftat, fiindcă *şi asta* simţeam de fiecare dată.

Christian a pornit motorul şi am început să înaintăm spre casa copilăriei mele. Era cald pentru o zi de sfârşit de martie şi mă bucuram să simt soarele pe faţă şi părul fluturându-mi în spate.

Pe măsură ce ne apropiam de peninsula pe care se afla Atlantisul, mi-am lungit gâtul ca să mă uit printre arbori. Casa era spectaculoasă şi, de drăgălaşă ce era, semăna puţin cu un castel Disney.

„Foarte deosebită de Pa”, mi-am spus.

Pa avusese o garderobă minimalistă. Din cât ştiam, purtase toată viaţa aceleaşi trei sacouri: unul de în vara, unul de tweed iarna, iar pe cel de al treilea, croit dintr-un material incert, îl purta toamna şi primăvara. Avea extrem de puţină mobilă în camera lui, aşişderea unei chilii. La un moment dat, mă întrebasem dacă ispăşea vreo pedeapsă pentru cine ştie ce crimă comisă în trecut, dar, mă rog... Pe când ne apropiam de pontonul de la Atlantis, mi-am spus că atât garderoba, cât şi camera lui erau cu certitudine un paradox în comparaţie cu restul casei.

Ma aştepta deja şi îmi făcea cu mâna, încântată. Ca de fiecare dată, era îmbrăcată impecabil. Am observat că purta fusta *bouclé* de la Chanel, pe care reuşisem s-o sustrag din colecţia de mostre, pentru că ştiam că i-ar fi plăcut la nebunie.

— Electra! *Chérie*[16], ce surpriză neaşteptată! S-a ridicat pe vârfuri şi m-a luat în braţe, apoi a făcut un pas în spate şi m-a privit din cap până-n picioare. Eşti frumoasă ca întotdeauna, dar sunt de părere că eşti prea slabă. Lasă, Claudia a pregătit deja ingredientele pentru clătitele cu afine, preferatele tale, dacă doreşti. Ştii că Ally este aici, împreună cu copilul?

— Da, mi-a spus Christian. Abia aştept să-mi cunosc nepotul, am spus eu în timp ce urcam în urma ei pe poteca din grădina aflată în faţa casei, potecă ce apoi cobora spre lac.

Aroma ierbii şi izul parfumat al plantelor care tocmai înfloreau, aduceau o prospeţime incomparabilă cu duhoarea de la New York. Am tras adânc aerul curat în piept.

— Vino la bucătărie, a spus Ma. Claudia pregăteşte deja masa.

Christian venea în urma noastră. Mi-a lăsat geanta de voiaj lângă scară, iar eu m-am dus la el.

— Mersi că m-ai adus. Mă bucur că am venit.

— Cu plăcere, Electra. La ce oră plecăm mâine la aeroport?

— În jur de zece seara. Asistenta mea mi-a făcut rezervare la o cursă care decolează la miezul nopţii.

— Bine. Dacă intervine ceva, spune-i Marinei şi mă anunţă ea.

— Bine. Weekend plăcut!

— Şi ţie!

A dat din cap şi a dispărut pe uşă.

— Electra!

M-am întors şi am văzut-o pe Ally venind spre mine din bucătărie, cu braţele deschise.

— Salutare, proaspătă mămică! am spus, în timp ce ea mă îmbrăţişa. Felicitări!

— Mersi. Încă nu-mi vine să cred că sunt mamă.

Mă gândeam, uşor geloasă, că arăta superb. Figura colţuroasă i se rotunjise după ce se îngrăşase cu câteva kilograme în timpul sarcinii, iar fabulosul ei păr roşcat-auriu

[16] Draga mea (în limba franceză în original).

sclipea ca o aură, în contrast cu pielea de porţelan.

— Arăţi minunat, i-am spus.

— Ba deloc. Am pus pe mine opt kilograme de care nu pot să scap şi dorm cam două ore pe noapte. Am în pat un bărbat flămând, a spus ea râzând.

— Unde e?

— Doarme, evident, fiindcă nu a făcut-o azi-noapte.

Ally a ridicat dintr-o sprânceană, prefacându-se frustrată, dar parcă nu o văzusem nicicând atât de fericită.

— Măcar ne dă răgaz să vorbim puţin, a adăugat ea în timp ce intram împreună în bucătărie. Mă gândeam astăzi că nu te-am văzut din iunie trecut, de când am venit aici cu toatele, după moartea lui Pa.

— Aşa este, am fost ocupată.

— Încerc să ţin pasul cu viaţa ta citind ziare şi reviste, dar...

— Bună, Electra, m-a salutat Claudia în franceza ei cu accent german. Ce mai faci?

Tocmai turna în tigaie amestecul pentru clătite şi m-a încântat să aud sfârâitul acela ademenitor.

— Bine, mulţumesc.

— Vino, aşază-te şi spune-mi tot ce s-a întâmplat de când nu te-am mai văzut. Ally a arătat spre un scaun aşezat la masa cea lungă din bucătărie.

— Bine, dar înainte de asta o să urc ca să mă aranjez puţin, am spus eu.

M-am întors şi am ieşit din bucătărie, cuprinsă, brusc, de panică. Ştiam că lui Ally îi plăcea să ne interogheze pe toate şi nu eram sigură că la momentul acela eram în stare să fac faţă.

Mi-am înşfăcat geanta şi am urcat la mansardă, care numai asta nu era, ci un etaj spaţios, unde fiecare dintre surori îşi avea camera ei, după care am deschis uşa mea. Toate lucrurile erau exact aşa cum le lăsasem pe vremea când, adolescentă fiind, plecasem la Paris. M-am uitat la pereţii crem, care fuseseră zugrăviţi dintotdeauna în acea culoare, iar apoi m-am aşezat pe pat. Spre deosebire de camerele celorlalte fete, unde pereţii păreau să înfăţişeze personalităţile celor care locuiau acolo, ai mei erau goi, fără niciun indiciu care să sugereze ce fel de persoană vieţuise

între acele ziduri în primii săi şaisprezece ani de viaţă. Nu existau afişe cu fotomodele, vedete pop, balerine sau sportivi, nimic care să arate cine eram.

Am băgat mâna în geanta de voiaj, am apucat sticla de vodcă înfăşurată în treningul de caşmir şi am sorbit, hulpav, din ea. Camera asta părea să exprime tot ce era de spus despre mine – o cochilie goală. Nu aveam şi nu avusesem niciodată o pasiune. În timp ce ascundeam sticla la loc, în cuibul de caşmir, am scos pacheţelul pitit în buzunarul din faţă al genţii, ca să trag o liniuţă.

„Nu ştiam nici atunci cine eram, după cum nici acum nu ştiu”, mi-am spus în sinea mea.

Până să cobor, vodca mă calmase, iar cocaina mă înveselise. M-am aşezat la masă alături de Ma şi de Ally, ca să ne bucurăm de celebra mâncare a Claudiei. Am făcut ceea ce voiau ele, anume să le povestesc despre fermecătoarele petreceri la care fusesem şi despre celebrităţile pe care le cunoscusem, oferindu-le bârfe nevinovate pe parcurs.

— Cum stau lucrurile între tine şi Mitch? Am citit în ziare că v-aţi despărţit. Este adevărat?

Mă aşteptam la asta. Ally era cea care, de fiecare dată, trecea direct la subiect.

— Da, acum câteva luni.

— Ce s-a întâmplat?

— Ei, ştii tu, am spus eu ridicând din umeri, luând o gură de cafea tare şi dorindu-mi să fi fost dreasă cu alcool. El locuia la Los Angeles, eu – la New

York, amândoi eram pe drumuri...

— Deci nu el a fost „ursitul”? a insistat Ally.

S-a auzit atunci un zgomot undeva în bucătărie şi m-am întors să văd de unde venea.

— Este monitorul digital al copilului. S-a trezit Bear, a oftat Ally.

— Mă duc eu la el, s-a oferit Ma, dar Ally se ridicase deja şi o împingea uşor pe Ma, încercând s-o facă să şadă în continuare pe scaun.

— Ai fost la datorie de la ora cinci dimineaţa, dragă Ma, este rândul meu. Încă nu-mi cunoscusem nepotul, dar îmi plăcea deja de omuleţul acela.

Mă scăpase de Cumplita Inchizitoare Ally.

— Cum e noul apartament? m-a întrebat Ma, schimbând subiectul. Dacă tactul s-ar fi putut întrupa, ar fi arătat precum mama mea adoptivă.

— E în regulă, dar l-am închiriat doar pe un an, aşa că oricum o să-mi caut altul în curând, am răspuns.

— Bănuiesc că, la cât călătoreşti, nu stai prea mult acolo.

— Bineînţeles, dar cel puţin am unde să-mi ţin lucrurile. Uau, ia te uită cine a venit!

Ally înainta spre masă ţinând în braţe un copil cu ochi căprui, enormi şi curioşi. Părul roşcovan începea deja să i se cârlionţeze în creştet.

— El este Bear, a spus Ally, cu acea privire luminoasă, de mamă mândră. Şi de ce n-ar fi fost mândră? După părerea mea, orice femeie care avea curajul să nască era o eroină.

— Vai de mine! Este... delicios! Cât are? am întrebat, în timp ce Ally se aşeza, cu el în poală.

— Şapte săptămâni.

— Uau! Este uriaş!

— Asta, pentru că are un apetit sănătos.

Ally a zâmbit, descheindu-şi bluza şi punând copilul la piept. Bear a început să sugă zgomotos, iar eu m-am strâmbat.

— Nu te doare atunci când mănâncă?

— A durut la început, dar ne-am acomodat, nu-i aşa, puiule?

Ea se uita la copil aşa cum cred că mă uitam eu uneori la Mitch. Cu alte cuvinte, cu dragoste.

— Păi, fetelor, noi vă lăsăm să vorbiţi şi ne vedem mai târziu, a spus Claudia, care terminase de strâns.

Apoi ea a ieşit din bucătărie, în urma lui Ma.

— Îmi pare rău de tatăl lui Bear, Ally.

— Mulţumesc pentru condoleanţe, Electra.

— A... tatăl, a...

— Theo îl chema.

— Theo ştia de Bear?

— Nu, şi nici eu. Am aflat la câteva săptămâni după ce a murit. Pe vremea aceea aveam senzaţia că-mi căzuse cerul în cap, dar acum... Ally mi-a zâmbit, iar în ochii ei albaştri şi senini am văzut mulţumire pură... Nu Ştiu ce-aş face fără el.

— Te-ai gândit să...?

— Avortez? Da, mi-a trecut o clipă prin cap. Adică aveam o carieră sportivă nautică, tatăl lui Bear murise şi, la vremea aceea, nu aveam nici casa mea. Însă nu aş fi putut s-o fac. Îl văd pe Bear ca pe un dar. Uneori, pe când îl hrănesc în zorii zilei, parcă-l simt pe Theo alături de mine.

— Te referi la spiritul lui?

— Da.

— N-aş fi zis că ai crede în prostiile astea, am spus, încruntată.

— Nici eu, dar, cu o noapte înainte să se nască Bear, s-a întâmplat ceva extraordinar.

— Adică?

— Zburasem în Spania ca s-o caut pe Tiggy, care tocmai fusese diagnosticată cu o afecţiune cardiacă, iar ea fugise ca să-şi găsească familia biologică. Şi, Electra, Tiggy mi-a spus ceva ce numai Theo ar fi ştiut.

Ally şi-a dus mâna albă la lănţişorul pe care-l purta la gât.

— Ce anume?

— Theo mi-a cumpărat asta.

Ally a ridicat medalionul de turcoaz, în formă de ochi minuscul.

— Lănţişorul se rupsese cu câteva săptămâni în urmă, iar Tiggy mi-a spus că Theo voia să ştie de ce nu-l mai purtam. Apoi mi-a zis că îi plăcea numele de Bear şi ştii ce, Electra? Aşa şi era! I-au dat lacrimile. Mă rog, mi-e teamă că, deşi eram o cinică, m-am convertit. Şi ştiu sigur că Theo ne veghează.

A ridicat din umeri şi mi-a zâmbit printre lacrimi.

— Mi-ar plăcea cu siguranţă să cred şi eu astfel de lucruri. Problema este că nu prea cred în nimic. Şi? Tiggy mai are necazuri cu inima?

— Se pare că e mult mai bine. S-a întors în munţii Scoţiei, unde s-a pitulat, fericită nevoie mare, împreună cu doctorul care a avut grijă de ea pe când era bolnavă. Întâmplător, el este şi proprietarul moşiei la care lucrează sora noastră.

— Aşadar, e posibil ca în curând să auzim clopote de nuntă?

— Mă îndoiesc. Practic, Charlie este căsătorit încă şi trece printr-un divorţ destul de urât, din ce mi-a spus Tiggy.

— Şi celelalte surori?

— Maia este încă în Brazilia, împreună cu minunatul ei Floriano şi cu fiica lui. Star este în Kent, unde îl ajută la renovarea casei pe iubitul ei, căruia, nu se ştie de ce, i se spune „Mouse”, iar CeCe locuieşte în brusa australiană, împreună cu bunicul ei şi cu prietena ei pe nume Chrissie. Am văzut nişte fotografii după picturile lui CeCe şi sunt uluitoare. Este foarte talentată.

— Aşadar, toate surorile şi-au găsit o nouă viaţă? am întrebat.

— Da, aşa se pare.

— Şi fiecare a găsit-o cercetându-şi trecutul?

— Da. La fel şi eu. Ţi-am scris un e-mail în care îţi spuneam că am un frate geamăn, nu?

— Ăăă...

— Of, Electra, zău că ţi-am scris! Şi un tată biologic, un geniu al muzicii, dar beţiv notoriu.

Ally a zâmbit cu drag gândindu-se la el, în timp ce muta, cu dibăcie, copilul la celălalt sân.

— Deci, ai făcut ceva în privinţa scrisorii de la Pa? m-a întrebat ea.

— Nici nu am deschis-o şi, sinceră să fiu, nu-mi amintesc unde am pus-o. Cred că am pierdut-o.

— Of, Electra! Ally m-a privit profund dezaprobator. Doar nu vorbeşti serios?

— Ei, trebuie să fie pusă pe undeva, doar că nu m-am obosit s-o găsesc.

— Chiar nu vrei să ştii de unde şi din cine anume te tragi?

— Nu, nu văd rostul. Ce contează? Acum sunt cine sunt.

— Păi, pe mine toate astea m-au ajutat mult. Şi, chiar dacă nu vrei să mergi pe urmele indiciilor din scrisoare, cuvintele scrise de Pa sunt ultimul lui dar pentru noi.

— Aoleu! Mă săturasem. Tu şi celelalte surori vorbiţi de Pa de parcă era cine ştie ce zeu! Era doar un tip care ne-a adoptat, dintr-un motiv complet necunoscut nouă.

— Electra, nu ţipa, te rog, sperii copilul, dar îmi pare rău dacă...

— Ies să mă plimb.

M-am ridicat de la masă, m-am dus, furioasă, la uşă şi am deschis-o. Am trântit-o după mine şi am traversat

peluza spre ponton, dorindu-mi, ca de obicei după câteva ore petrecute la Atlantis, să nu fi decis să mă întorc.

— Ce o tot ţin surorile mele una şi bună cu Pa? Nici măcar nu este tatăl nostru biologic, la naiba!

M-am aşezat, continuând să mă plâng cu glas tare, cu picioarele atârnate deasupra apei şi am încercat să trag aer în piept de câteva ori. Nu ajuta deloc. Poate că ar fi ajutat încă o liniuţă. M-am ridicat şi m-am întors în casă, intrând tiptil, ca să nu mă audă nimeni. M-am încuiat în camera mea şi am scos din geantă ceea ce-mi trebuia.

Câteva minute mai târziu, eram mult mai calmă. M-am întins pe pat şi m-am gândit, pe rând, la fiecare soră. Nu ştiu de ce îmi apăreau în minte ca nişte prinţese Disney, lucru care m-a distrat. Atunci când arătau aşa, nu mă enervau şi le iubeam pe toate, mai puţin pe CeCe (mi-a apărut brusc în minte ca vrăjitoarea cea rea din *Albă-ca-Zăpada).* Am chicotit şi am hotărât că era o cruzime, chiar şi în privinţa uneia ca ea. Ştiam că se spunea că nu îţi alegi familia, ci doar prietenii, dar Pa ne alesese pe noi şi nu aveam cale de scăpare. Poate că motivul pentru care nu mă înţelegeam cu CeCe era că ea nu îmi tolera rahaturile, aşa cum o făceau celelalte. În plus, ţipa mai tare decât mine. Restul surorilor ar fi făcut orice ca să fie pace, dar ei nu-i păsa. Cam ca mine...

Probabil că cele patru surori mai mari nici nu se gândeau că se aveau una pe alta – Ally şi Maia, Star şi CeCe – astfel că mie îmi rămânea Tiggy. Cu ea crescusem cel mai aproape, era o diferenţă de câteva luni între noi şi, cu toate că o iubeam cu adevărat, eram complet diferite. Nu mă ajuta nici faptul ca surorile mai mari arătau mereu că preferata lor la joacă era Tiggy, nu eu. Tiggy nu zbiera şi nu se tăvălea pe jos tot timpul. Stătea, cuminte, în poala cuiva, îşi sugea degetul şi era perfectă. Încercasem în copilărie să mă apropii mai mult de ea, pentru că eram singuratică, dar mă scoteau din minţi prostiile ei spirituale.

Efectul cocainei se ducea, iar surorile mele nu mai erau nişte prinţese Disney, ci ele însele. Ce mai conta? Pa se dusese, iar noi eram o gaşcă de femei diferite, care fuseseră aduse laolaltă în copilărie, dar care acum mergeau fiecare pe drumul ei. Am tras aer în piept de câteva ori şi

am încercat să fac ceea ce-mi sugeraseră toţi psihologii, şi anume să analizez motivul pentru care mă înfuriasem. Şi, de data asta, mi s-a părut că se lega: Ally îmi spusese că toate surorile erau fericite, că îşi găsiseră drumul în viaţă alături de oameni care le iubeau. Până şi CeCe, despre care credeam că era mai greu de iubit decât mine, reuşise cumva să treacă peste dubioasa ei obsesie faţă de Star şi să-şi vadă de viaţă. Mai mult, îşi găsise pasiunea în artă, lucru pe care-l îndrăgise dintotdeauna.

Şi rămăsesem eu, ca de obicei – oaia neagră. De când murise Pa, nu reuşisem să găsesc nimic în afară de un furnizor nou de droguri, pe care mă puteam baza. Cu toate că aveam de departe cel mai mare succes financiar – după spusele contabilului meu, mă puteam opri oricând din muncit fără să-mi mai fac griji în privinţa banilor – ce sens avea, dacă eu habar nu aveam ce altceva aş fi vrut să fac?

A bătut cineva la uşă.

— Electra? Eşti aici?

Ally era.

— Da, intră.

A intrat, cu Bear aşezat pe îndoitura braţului.

— Îmi pare foarte rău dacă te-am supărat, Electra, a spus ea, din prag.

— Ştii ce, lasă, nu-ţi face griji. E vina mea, nu a ta.

— Oricum ar fi, îmi pare rău. Mă bucur să te văd şi că ai venit. Pot să mă aşez? Parcă Bear ar cântări o tonă.

— Sigur, am oftat eu.

Numai să fiu închisă în camera mea cu Ally şi cu mania ei de-a ancheta nu aveam chef.

— Electra, voiam să-ţi împărtăşesc ceva. Ceva ce mi-a spus Tiggy că ar trebui investigat.

— A, da? Ce?

— Se pare că ea, luna trecută, atunci când a fost aici, a găsit o pivniţă în care se află un lift secret.

— Ăăă... aşa. Şi?

— Tiggy a zis că liftul era folosit la stocarea vinurilor, dar tot ea a mai observat o uşă secretă, aflată în spatele unuia dintre rafturi. Poate că ar trebui să aflăm unde duce uşa aceea.

— Bine. Ce-ar fi s-o întrebăm pe Ma?

— Da, putem, dar Tiggy a avut senzaţia că Ma nu voia să vorbească despre acel subiect.

— Aoleu, Ally! Asta este casa noastră, iar Ma lucrează pentru noi! Putem întreba ce vrem şi putem face ce avem chef, da?

— Da, putem. Dar, mă rog, poate că ar trebui să fim delicate, din respect, a murmurat Ally. Ma este de mult timp aici, se ocupă de casă împreună cu Claudia şi a avut grijă de noi. Nu vreau să simtă că acum, când lucrurile stau... altfel, îi nesocotim dorinţele.

— Adică vrei să ne strecurăm în liftul ăsta în toiul nopţii şi să aflăm unde duce uşa?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Tot nu înţeleg de ce trebuie să facem pe misterioasele, când o putem întreba direct.

— Haide, Electra, nu mai fi atât de urâcioasă! Există un lift secret şi o pivniţă pe care Pa le-a construit cu un motiv. Indiferent de ceea ce crezi sau simţi faţă de el, era un individ pragmatic. Oricum sunt mai mult trează noaptea, din pricina lui Bear, aşa că o să investighez. Mă întrebam dacă ai chef să vii cu mine. Tiggy zicea că este nevoie de doi oameni ca să mute rastelul de vinuri din faţa uşii secrete. Mi-a spus şi unde este cheia. Poţi să-l ţii câteva minute pe Bear, până mă duc la baie?

Ally s-a ridicat şi mi l-a pus pe Bear în poală. Ca să nu se răstoarne pe spate, a trebuit să-l apuc cu ambele mâini. S-a răzbunat râgâind.

— Excelent! a exclamat Ally, din uşă. De o oră încercam să-l conving.

Uşa s-a închis după ea. Eu şi Bear am rămas singuri. Ne-am uitat unul la altul.

— Salut, am spus, dorindu-mi din toată inima să nu facă ceva pe mine.

Era prima oară când ţineam un bebeluş în braţe. A sughiţat, fără să-şi ia ochii de la mine.

— La ce te gândeşti, micuţule? Te întrebi de ce, chiar dacă îţi sunt mătuşă, am altă culoare de piele decât mama ta? Nu l-ai cunoscut, dar ai avut un bunic tare ciudat, am continuat, având în vedere că părea să-i placă ceea ce-i povesteam. Vreau să spun că era uimitor, super deştept şi

aşa mai departe, dar cred că avea multe secrete faţă de noi. Tu ce părere ai?

Am simţit dintr-odată cum s-a relaxat în braţele mele şi, până să se întoarcă Ally, Bear închisese ochii şi adormise tun.

— Uau, te pricepi! mi-a spus Ally zâmbind. În mod normal, trebuie să-l legăn cu orele înainte să adoarmă.

— Cred că era plictisit.

Am ridicat din umeri, iar Ally mi l-a luat din braţe.

— Mă duc să-l pun în pat şi să mă odihnesc cât de mult pot, a şoptit ea. Ne vedem mai încolo.

*

Înainte de cină am băut nişte vodcă în scopul de a mă calma, iar, după ce am ajuns la parter, am luat o sticlă din cămară şi mi-am mai pregătit o porţie mare. Din fericire, discuţia s-a redus la fenomenalele talente culinare ale Claudiei (faimosul ei şniţel, din care nu am lăsat o firimitură) şi la planul de a merge cu barca în Grecia, ca să punem o coroană cu prilejul comemorării morţii lui Pa.

— Mă gândeam să facem singure croaziera, dar, cu o săptămâna înainte, o să vină cu avionul Maia, Floriano, pe care abia aştept să-l cunosc, împreună cu fiica lui, Valentina, m-a anunţat Ally. Star, Mouse şi fiul lui, Rory, vin şi ei, la fel şi Tiggy cu iubitul ei, Charlie, şi cu fiica lui, Zara.

— Uau! am întrerupt-o. Deci Maia, Star şi Tiggy sunt, cu toatele, mame-surogat pentru copiii iubiţilor lor?

— Da, a confirmat Ally.

— Şi, ca mamă-surogat pentru voi, ştiu că fetele mele îi vor iubi pe acei copii pe care-i au în grijă ca şi cum ar fi sânge din sângele lor, a spus Ma cu fermitate.

— Vine şi CeCe?

— Da, aşa a zis. Speră ca bunicul ei şi prietena ei, Chrissie, să vină, de asemenea.

— „Prietena” ei Chrissie?

Şi Ma, şi Ally s-au uitat lung la mine şi m-am întrebat de ce trebuia să fiu singura din familie care spunea lucrurilor pe nume.

— Au o relaţie, nu?

— Nu ştiu, a răspuns Ally, dar pare foarte fericită, iar ăsta e lucrul cel mai important.

— Dar a fost evident de la bun început că CeCe e gay, nu? Că era îndrăgostită de Star?

— Electra, nu e treaba noastră să ne băgăm în vieţile personale ale oamenilor, m-a întrerupt Ma.

— Dar CeCe nu este orice om, nu-i aşa? Şi apoi, care e problema? Mă bucur pentru ea dacă şi-a găsit pe cineva la care ţine.

— O să ne cam înghesuim, a continuat Ma, implacabil.

— Păi, având în vedere că voi toate v-aţi găsit pe cineva, iar eu sunt de una singură, poate că, dacă nu este loc, nu ar trebui să vin.

— Of, Electra, nu spune asta! Trebuie să vii, ai promis.

Ally părea sincer supărată.

— Mda, mă rog, poate că o să dorm în pivniţa secretă pe care a găsit-o Tiggy ultima oară când a fost aici, am răspuns eu întorcându-mă spre Ma.

Ally m-a săgetat cu privirea peste masă, dar eram prea criţă ca să-mi pese.

— O, pivniţa... Ma ne-a privit amândouă. Da, i-am spus lui Tiggy de ea şi nu este niciun mister. După ce terminăm de mâncat minunatul Ştrudel cu mere al Claudiei, vă duc să vedeţi.

I-am aruncat lui Ally o privire care spunea „*Vezi?”,* iar ea a ridicat din sprâncene, exasperată. După ce am terminat desertul, Ma s-a ridicat şi a scos o cheie dintr-o cutie atârnată de perete.

— Bun, coborâm?

Nu era nevoie de răspuns, deja ieşea din bucătărie, iar eu şi Ally ne-am ţinut după ea. Pe coridor, Ma a tras un şnur de alamă şi a dat la o parte un panou de mahon, dincolo de care se afla liftul.

— De ce a fost instalat? am întrebat.

— Aşa cum i-am explicat lui Tiggy, tatăl vostru, care nu întinerea, voia să aibă acces în toată casa, fără probleme.

Ma a deschis uşa liftului şi toate trei ne-am îngrămădit înăuntru. Brusc, am avut un acces de claustrofobie şi am tras aer în piept de câteva ori, în timp ce Ma a apăsat pe un buton de alamă şi uşa s-a închis.

— Da, înţeleg, dar de ce l-a ascuns? am întrebat eu atunci când liftul a început să coboare.

— Electra, mai taci! a şuierat Ally, deja iritată din cauza mea. Sunt sigură că Ma o să ne explice totul.

După patru secunde, am ajuns la capătul drumului. Uşa s-a deschis şi am ieşit în acea pivniţă banală, care, după cum spunea şi Ally, era burduşită de rafturi cu vinuri.

— Iată!

Ma a ieşit şi a făcut, cu braţele larg întinse, un semn spre întreaga încăpere.

— Iată pivniţa de vinuri a tatălui vostru.

S-a întors spre mine şi a zâmbit.

— Îmi pare rău, Electra, nu este niciun mare mister aici.

— Dar...

În spatele lui Ma, Ally mi-a aruncat o privire prin care îmi transmitea un mesaj pe care nici măcar eu nu-l puteam ignora.

— Mda, e foarte frumos.

Am început să mă plimb pe lângă rafturi şi să mă uit la vinurile păstrate de Pa. Am scos o sticlă.

— Uau! Château Margaux, 1957. Ăsta se vinde cu peste două mii de dolari în cele mai bune restaurante din New York. Păcat că mie îmi place vodca.

— Putem urca? Trebuie să văd ce face Bear, a spus Ally, aruncându-mi încă o privire de avertisment.

— Lasă-mă câteva minute, am răspuns eu continuând să mă uit la vinuri, luând de pe un raft o sticlă ciudată şi prefacându-mă că citeam eticheta, timp în care nu-mi dezlipeam privirea de la uşa secretă despre care-mi povestise Ally.

În dreapta încăperii, m-am uitat la un Rothschild Burgundy 1972 şi am descoperit, în tencuiala din spatele rafturilor, marginile aproape invizibile ale unei uşi.

— Mda, haideţi să mergem, am spus, întorcându-mă la ele.

În vreme ce ne îndreptam spre lift, am observat oţelul cu care era ranforsat.

— Asta pentru ce e, Ma? am întrebat eu.

— Dacă apeşi pe butonul acela, m-a lămurit Ma, arătând spre o latură, în faţa liftului se închid uşile de oţel.

— Adică dacă apăsăm acum, rămânem blocate aici? am întrebat, instinctiv cuprinsă de panică.

— Nu, evident că nu, Electra, dar dacă un intrus coboară aici cu liftul şi încearcă să intre în pivniţă, nu poate accesa dispozitivul. E un spaţiu blindat, ne-a explicat ea în timp ce ne strecuram din nou în cabina îngustă a liftului. Nu este ceva neobişnuit într-o casă a unei familii bogate care locuieşte într-un loc izolat. Dacă, Doamne fereşte, ne atacă jefuitorii aici, la Atlantis, sau chiar unii mai răi decât nişte simpli hoţi, ne putem ascunde şi putem chema ajutor. Şi, da, *chérie,* a continuat Ma în timp ce urcam, zâmbindu-mi cu buzele strânse, peste tot aici, jos, există semnal Wi-Fi. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, dar sunt obosită astă-seară şi trebuie să mă bag în pat, a spus ea în timp ce ieşeam din lift şi ne întorceam în bucătărie.

— Este vina lui Bear, te-ai trezit de la ora cinci, Ma. Mă ocup eu de el mâine-dimineaţă.

— Nu, Ally. Dacă dorm acum, o să mă simt bine. Oricum mă trezesc cu noaptea-n cap zilele astea. Noapte bună!

Cu aceste vorbe, Ma a dat din cap şi a ieşit din bucătărie.

— Mă duc să văd de Bear, a spus Ally, gata s-o urmeze pe Ma, înainte s-o bat pe umăr.

— De ce nu iei liftul?

Am luat cheia din cui şi am clătinat-o în faţa ei.

— Urcă până la mansardă. Ai buton în lift.

— Nu, Electra, mă descurc, mersi.

— N-ai decât.

Am ridicat din umeri, iar ea a urcat. Mi-am făcut un amestec de vodcă şi cola şi m-am dus pe hol, unde am deschis uşa biroului lui Pa. Totul arăta acolo ca un muzeu viu, părea că Pa ieşise puţin şi urma să se întoarcă. Stiloul şi agenda tronau în centrul mesei. Ca de obicei, totul era imaculat.

„Spre deosebire de lucrurile fiicei celei mai mici”, mi-am spus eu rânjind şi aşezându-mă pe vechiul scaun de piele.

M-am uitat la rafturile cu cărţi înşirate pe un perete, iar apoi m-am ridicat şi m-am dus să iau dicţionarul englez Oxford, pe care-l foloseam în copilărie. Într-o zi, intrasem şi îl găsisem pe Pa şezând pe scaunul lui şi dezlegând un rebus dintr-un ziar englezesc.

— Bună, Electra, îmi spusese el zâmbind şi ridicându-şi ochii la mine. Mă chinui cu ăsta.

Citisem definiţia – *Se apleacă la culcare (7)* – şi mă gândisem la răspuns.

— Poate că e vorba despre pleoape?

— Da, desigur, ai dreptate! Ce fată deşteaptă eşti!

De-atunci, în vacanţe, dacă era acasă, Pa mă chema în birou şi făceam rebusuri împreună. Mă liniştea activitatea asta – de multe ori, şi în prezent mai luam câte un ziar din sală, în aşteptarea avionului. Dobândisem un vocabular foarte extins în engleză, ceea ce-i lua prin surprindere pe jurnaliştii care îmi luau interviuri, întrucât cu toţii presupuneau că eram la fel de stupidă precum machiajul ce-mi acoperea, în mod normal, tenul.

Am pus dicţionarul la loc şi tocmai mă pregăteam să ies din cameră, când m-am oprit brusc, simţind mirosul tare al coloniei pe care o folosea Pa. Aş fi recunoscut oriunde şi oricând acel miros de lămâie. M-a trecut un fior gândindu-mă la ceea ce-mi spusese mai devreme Ally, şi anume că îl simţea pe Theo alături de ea.

M-am cutremurat şi am ieşit repede din birou, trântind uşa în urma mea.

Ally era la bucătărie, făcându-şi de lucru cu biberoanele lui Bear.

— Ce lapte este în sticlă? am întrebat. Credeam că-l alăptezi pe Bear la sân.

— Da, însă tocmai m-am muls, ca Ma să-l poată hrăni pe Bear după ce se trezeşte, mâine-dimineaţă.

— Bleah! M-am cutremurat din nou, uitându-mă cum Ally turna laptele în biberon. Dacă o să am vreodată un copil, deşi mă îndoiesc, nu aş putea trece prin toate astea.

— Niciodată să nu spui „niciodată”.

Ally mi-a zâmbit.

— Apropo, acum câteva săptămâni am văzut într-o revistă o poză cu tine şi cu Zed Eszu. Sunteţi împreună?

— Aoleu, nu! Am băgat mâna în cutia cu biscuiţi şi am scos unul. Uneori, ne mai întâlnim la New York ca să ne distrăm. Mai precis, ne închidem în casă.

— Adică sunteţi amanţi?

— Da, de ce mă întrebi? Ai o problemă cu asta?

— Absolut deloc, doar că... Ally s-a întors spre mine, agitată. Am...

— Ce e, Ally?

— Nimic. Ei, acum mă duc să încerc să dorm cât pot de mult. Tu?

— Mda, vin şi eu, am spus.

Abia după ce am dat pe gât o întreagă cană de vodcă, pe care mi-am turnat-o din rezerva ascunsă în geanta de voiaj, iar apoi m-am urcat, ameţită bine, în patul în care dormeam încă din copilărie, mi-am amintit de conturul uşii din spatele raftului cu vinuri. Poate că acum ar fi trebuit să mă duc acolo şi să investighez.

— Mâine, mi-am promis, în timp ce mi se închideau ochii.

Capitolul 4

A doua zi, m-a trezit plânsul lui Bear. Mi-am pus dopurile de urechi, sperând să mai prind câteva ore de somn, dar asta n-a mai ajutat la nimic. Eram perfect trează. Mi-am îmbrăcat vechiul halat atârnat în spatele uşii şi am ieşit din cameră, în căutarea companiei. Plânsul se auzea din camera lui Ma, la capătul coridorului, aşa că am bătut încetişor la uşă.

— *Entrez!*[17]

Am intrat şi am văzut-o, aşa cum rar se întâmpla, încă purtându-şi halatul de casă.

— Închide uşa, Electra! Nu vreau să se trezească Ally.

— Păi, copilul a reuşit deja să mă trezească pe mine, am spus eu uitându-mă cum ea se plimba prin cameră purtându-l în braţe pe Bear, care urla de mama focului.

— Acum ştii cum era pentru surorile tale pe vremea când le trezeai noapte de noapte, mi-a spus Ma zâmbind.

— Ce are? am întrebat, în timp ce ea îl bătea, uşor şi ritmic, pe spate.

— Gaze, nimic mai mult. Nu reuşeşte să scoată aerul.

— De-asta ţipam şi eu?

— Nu, tu nu aveai problema asta. Ţie îţi plăcea să-ţi auzi

[17] Intră! (în limba franceză în original).

glasul.

— Chiar am fost un copil atât de rău?

— Nici vorbă, Electra, doar că nu-ţi plăcea să fii singură. Adormeai în braţele mele, dar, în clipa în care te aşezam în pătuţ, te trezeai şi plângeai până când te luam iar în braţe. Îmi dai, te rog, şervetul ăla?

Ma a arătat spre o bucată de material alb, pătrat, de pe măsuţă.

— Desigur.

I l-am dat. M-am uitat în jur, la perdelele înflorate şi frumoase, la canapeaua crem, tapiţată cu damasc, la fotografiile de pe scrinul de mahon şi la mesele din cameră. Pe o măsuţă erau nişte trandafiri roz şi m-am gândit că acel spaţiu reflecta întocmai personalitatea lui Ma: elegantă, discretă şi imaculată. M-am dus să iau fotografia înrămată în care apăreau Ma şi Pa, ea – purtând perle şi o rochie de seară, iar el – smoching şi papion.

— Unde aţi făcut-o?

— La Opera din Paris. Am văzut-o pe Kiri Te Kanawa în rolul lui Mimi din opera *La Bohème.* A fost o seară eu totul aparte, mi-a explicat Ma păşind, cu Bear în braţe, în susul şi-n josul covorului crem şi moale.

— Ieşeaţi des în oraş?

— Nu, dar ne plăcea amândurora opera, mai ales Puccini.

— Ma?

— Da, Electra?

Nici la vârsta de douăzeci şi şase de ani nu ştiam dacă aveam curajul să-i pun lui Ma întrebarea care mă rodea încă din copilărie.

— Tu şi Pa aţi... aveaţi o relaţie amoroasă?

— Nu, *chérie.* Să ştii că nu am decât şaizeci şi cinci de ani. Tatăl tău îmi putea fi şi mie tată.

— În lumea mea, vârsta nu-i opreşte pe bogătani să aibă relaţii cu femei suficient de tinere ca să le fie fiice.

— Poate că nu, Electra, dar tatăl tău nu şi-ar fi permis niciodată aşa ceva. Era un gentleman desăvârşit. Şi apoi...

— Şi apoi, ce?

— Nimic.

— Te rog, spune ce voiai să spui.

— Ei bine, el avea pe cineva tot timpul.

— Zău? Pe cine?

— Electra, am spus deja prea multe.

În sfârşit, Bear a râgâit sănătos. Într-o clipită, Ma a absorbit cu şervetul lichidul lăptos care i-a curs din gură.

— *Bien, bien, mon petit chéri*[18], a şoptit ea în timp ce-l ştergea. Nu-i aşa că este adorabil?

— Dacă e posibil să fie cineva adorabil la ora cinci dimineaţa, în timp ce vomită, atunci, da, este.

— Parcă văd cum mă plimbam pe aici cu tine, liniştindu-te ori de câte ori plângeai, a spus Ma aşezându-se pe un scaun şi punându-l pe Bear la îndoitura braţului ei.

Micuţul arăta de parcă băuse prea multă vodcă şi îşi dădea ochii peste cap.

— Parcă a fost ieri. Şi iată! Primul dintr-o nouă generaţie. Tatăl tău ar fi fost foarte fericit dacă, înainte să moară, ar fi aflat despre Bear. Dar n-a fost să fie.

— Nu. Ma?

— Da, Electra?

— Erai împreună cu Pa atunci când el m-a găsit şi m-a adus acasă?

— Nu, eram aici şi îngrijeam de surorile tale.

— Şi nu ştii de unde mă trag?

— Ştii deja, bănuiesc, că el ţi-a lăsat o scrisoare.

— Am pierdut-o. Am înălţat din umeri şi m-am ridicat, înainte ca ea să apuce să-mi facă vreun reproş. Mă duc jos, ca să-mi iau o cafea. Vrei ceva?

— Nu, mulţumesc. Îl pun pe micuţ în pat şi vin şi eu după ce mă îmbrac.

— Bine, ne vedem mai târziu.

La ora opt, când s-a trezit Ally, eu eram deja la a doua vodcă şi îmi doream să fi luat avionul mai repede spre New York. Aveam de pierdut paisprezece ore înainte de plecare. Chiar nu ştiam „să fac pauză”. Pragul plictiselii era atât de scăzut, încât, practic, nu exista.

— Ai chef să mergem cu barca, Electra? m-a întrebat Ally în timp ce mâncam clătitele făcute de Claudia.

— Cu Laserul tău?

— Da. Vremea este frumoasă şi condiţiile de navigare

[18] Bravo, bravo, drăguţul meu (în limba franceză în original).

sunt perfecte, bate doar o briză plăcută.

— Ştii că nu mă pasionează sporturile extreme.

— Electra, zău dacă aş numi „sport extrem” o plimbare pe lac. Ally şi-a dat ochii peste cap. Ei bine, eu şi Bear mergem, aşa că ne vedem mai târziu.

Pe când ea se făcea nevăzută, am oftat din rărunchi şi am mâncat o brioşă proaspăt coaptă, doar pentru că părea singurică în coş. Zece minute mai târziu, Ally s-a întors însoţită de Bear, care purta cea mai simpatică vestă de salvare şi era pus într-un marsupiu legat de brâul maică-sii.

— Sigur nu vrei să vii cu noi?

— Nu, mersi, am repetat, după care m-am dus în sufragerie, hotărâtă să mă uit la filme toată ziua.

Am deschis televizorul şi m-am uitat la vraful de DVD-uri, însă nu găseam nimic pe gustul meu.

— Rahat, am mormăit, cu ochii la ceas. Oare ce făceam aici în copilărie, atunci când mă plictiseam şi nu aveam stare?

„O luai la goană, Electra…”

— Aşa este, am murmurat.

Dacă eram supărată sau dacă se supăra cineva pe mine (şi, în mod normal, deseori erau valabile ambele variante), o tuleam în munţii din spatele casei. Găsisem o potecă şerpuitoare, care traversa un teren stâncos, şi alergam de-a lungul ei până când nu mai ştiam de mine.

Am urcat în camera mea şi, în sertarul de jos, mi-am găsit vechii colanţi de lycra, alături de un tricou pe care era scris un slogan obscen şi pe care Ma insistase să-l port pe dos. Sub haine, am dat de un caiet în care mâzgăleam în copilărie. L-am scos şi l-am răsfoit. Era pe jumătate plin cu desene de rochii cu gulere înfoiate extravagant, blugi tăiaţi din şold până la gleznă şi cămăşi cu aspect decent în partea din faţă, dar fără spate.

— Uau! am exclamat, aducându-mi aminte de cămaşa pe care o purtasem recent la o şedinţă foto, aproape identică, în ceea ce priveşte stilul, cu cele pe care le schiţasem cândva.

Ba chiar ataşasem, la desenele din acel caiet, mostre de materiale viu colorate. În copilărie *adorasem* culorile intense. Am pus caietul în buzunarul din faţă al genţii de

voiaj, cu gândul că era singurul lucru care făcea legătura între copilul care fusesem şi adultul care devenisem. Mi-am scos, apoi, încălţările sport din fundul şifonierului, mi le-am pus în picioare şi am ieşit din casă prin bucătărie. Am alergat prin grădina de legume şi am deschis poarta din spate, care dădea spre munte.

Am urmat poteca pe care urcam cu zece ani în urmă. Cu toate că mergem în mod regulat la o sală de sport, am simţit că mă dureau picioarele şi de-abia am urcat ultimii zece metri. M-am căţărat peste bolovani şi am alunecat pe iarba jilavă, dar am ajuns, în cele din urmă.

Gâfâind, m-am căţărat pe o stâncă de la baza muntelui care se înălţa în spatele meu. De acolo se vedea o panoramă spectaculoasă a lacului. Am privit acoperişurile din Atlantis şi, mulţumită psihoterapiei de care avusesem parte, am înţeles motivul pentru care, în copilărie, socotisem că acea privelişte era cu totul deosebită: Atlantis fusese întreg universul meu – atotcuprinzător – şi totuşi, aici, sus, părea o casă de păpuşi, mic şi insignifiant.

„îmi oferea o perspectivă”, mi-am spus eu pe când şedeam şi îmi ţineam picioarele atârnate în gol. „Până şi pe mine mă făcea să mă simt măruntă.”

Am rămas acolo o vreme şi m-am bucurat de acea zi fabuloasă. Pe lac, am văzut o barcă ce părea de jucărie, cu vela în vânt, lunecând alene pe apă.

Dintr-odată, n-am mai vrut să cobor cu picioarele pe pământ, ci să rămân acolo şi să nu mă mai găsească nimeni. Mă simţeam liberă şi mă îngreţoşa gândul de a zbura la New York şi de a trăi din nou în Manhattan, printre munţii aceia ridicaţi de mâna omului. Acolo totul părea fals, hrăpăreţ, fără rost, pe când aici totul era real, pur şi curat.

— Aoleu, Electra, începi să gândeşti ca Tiggy, mi-am reproşat eu cu voce tare.

Dar, chiar dacă ar fi fost aşa, ce importanţă avea? Nu ştiam decât că eram cumplit de nefericită şi că le invidiam pe toate surorile mele pentru vieţile pline şi vesele pe care le duceau. Când îmi povestise Ma că urma ca ele să vină la Atlantis însoţite de noii lor iubiţi, prieteni, şi chiar de noile lor rude, mă simţisem şi mai singură, fiindcă eu nici măcar nu aveam pe cineva la care să mă gândesc că l-aş fi putut

aduce.

M-am ridicat, ştiind că trebuia să mă întorc doar pentru că, prosteşte, uitasem să iau apă cu mine şi îmi era sete, aşa că am mai aruncat o ultimă privire.

— Cum se face că ar trebui să am totul, dar simt că nu am nimic? am întrebat piscurile ce se înălţau spre cer.

Am sărit de pe stâncă şi mi-am dat seama că trebuia să iau taurul de coarne: să duc o viaţă normală şi să am parte de iubire. Numai cerut – şi, poate, Pa, de acolo, de sus – ştiau de unde să încep căutările.

Capitolul 5

Odată întoarsă la New York, impresionată de starea de bine pe care mi-o dăduse drumeţia la Atlantis, am început să alerg în Central Park ori de câte ori îmi permitea programul. Vestea bună era că şi dacă mă observa cineva, puteam să alerg şi să-l întrec pe un asemenea intrus fără nicio problemă. Am încercat şi să beau mai puţin şi, poate că din pricina alergatului şi a efectului său euforic natural, nu mai simţeam la fel de mult nevoia de cocaină. Dacă mă apuca panica, deschideam cartea cu rebusuri pe care o comandasem de la *Telegraph* şi dezlegam unul, ca să mă liniştesc.

Pe scurt, aveam senzaţia că eram ceva mai stăpână pe mine. Singurul lucru care nu-mi dădea pace era că, în ciuda faptului că răscolisem în toată casa, nu dădusem nicăieri de scrisoarea lui Pa. Mi-am bătut capul încercând să-mi amintesc unde o pusesem după ce mă mutasem în apartament, ba îi cerusem şi lui Mariam s-o caute.

— Of, Electra, trebuie s-o găsim, spusese ea aruncându-mi o privire ce exprima compătimire, stând în genunchi, pregătită să întoarcă sertarele de lenjerie cu susul în jos.

— Ei, chiar dacă o găsesc, nu zic că vreau s-o citesc, dar aş vrea să ştiu unde se află.

— Normal. Erau ultimele cuvinte pe care ţi le-a adresat tatăl tău şi sunt sigură că voia să le citeşti. Nu-ţi face griji, Electra, o s-o găsim.

Dar până şi optimismul lui Mariam se diluase după ce răscoliserăm fiecare sertar, şifonier, buzunar şi bileţel din apartament.

— Lasă, am spus eu într-o dimineaţă de aprilie, în timp ce ea golea sertarele noptierelor pentru a mia oară. Poate că nu mi-e dat s-o citesc. O să-mi pregătesc băutura de prânz. Vrei şi tu?

Ca de obicei, Mariam a refuzat şi a cerut doar apă. Ne-am aşezat şi am trecut prin e-mailuri, majoritatea – invitaţii la deschiderea unui nou magazin de modă, la premiera unui film sau la vreun bal de caritate. Îmi aminteam perioada în care le primeam cu încântare, numai că acum ştiam că nu *pe mine* mă voiau, ci îşi doreau doar ca evenimentul organizat de ei să fie popularizat în ziare.

— A, era să uit! Mariam şi-a vârât mâna în geanta ei de umăr. Susie ţi-a trimis o scrisoare primită la agenţie.

— Asta-i treaba ta, am spus, iritată. De obicei sunt scrisori în care mi se cere ceva, o donaţie, sau în care cineva se dă drept fratele meu pierdut de multă vreme.

— Ştiu, Electra, şi de obicei mă ocup singură de astfel de lucruri, dar eu şi Susie considerăm că pe asta ar trebui s-o citeşti personal.

Mi-a dat plicul şi am văzut scrisul elegant cu care fusese trecută pe el adresa agenţiei. M-am uitat la Mariam peste măsuţă.

— De ce? Ce zice?

— Cred că ar trebui s-o citeşti, atâta tot, a repetat Mariam.

— Bine, am oftat, scoţând scrisoarea din plic. Nu-i de rău, nu? Doar nu-mi scrie Fiscul mie, personal!

— Nu, Electra, crede-mă că nu.

— Bine.

Am despăturit scrisoarea şi am văzut că adresa expeditorului era în Brooklyn. M-am apucat să citesc.

Dragă domnişoară D'Apliese – sau Electra, dacă-mipermiţi?

Mă numesc Stella Jackson şi sunt bunica ta biologică...

— Aoleu!

Am mototolit hârtia şi i-am aruncat-o, în joacă, lui Mariam.

— Ai idee câte astfel de scrisori primesc de la „rude pierdute”? Susie le aruncă drept la gunoi. Asta ce voia?

— Nimic, din ce scrie, doar că ar vrea să te cunoască.

— Bine, şi ce-i atât de neobişnuit la scrisoarea asta, de mi-ai dat-o?

— Mai este ceva în plic, Electra. Mariam a arătat spre scrisoarea aruncată pe măsuţă. Chiar cred că ar trebui să te uiţi.

Doar ca să mă lase în pace, am luat din nou plicul şi m-am uitat în interiorul lui. Într-un colţ era o fotografie micuţă, pe care am scos-o. Era alb-negru, îngălbenită uşor pe margini, iar în ea se putea vedea o negresă foarte frumoasă, cu un copil în braţe, zâmbindu-i fotografului.

— Ei bine?

M-am uitat la Mariam.

— Ei bine, ce?

— Nu vezi asemănarea?

— Cu cine?

— Cu tine, normal! Susie, ca şi mine, a observat numaidecât.

M-am uitat din nou.

— Mda, bine, o negresă, chiar că una de toată frumuseţea, dar fără îndoială că există mii de femei care seamănă cu ea şi cu mine.

Am ridicat din umeri.

— Electra, după cum bine ştii, sunt foarte *puţine* femei care arată ca tine. Forma feţei, a ochilor, a pometţilor. Serios vorbind, zici că sunteţi una şi aceeaşi.

— Mda, mă rog, până când găsesc scrisoarea de la Pa nu am de gând să adopt oameni la întâmplare, doar pentru că-mi scriu că suntem rude şi pentru că seamănă puţin cu mine, bine?

— Atunci, haide să găsim scrisoarea de la tatăl tău, a spus Mariam în timp ce recupera şi despăturea scrisoarea de la pretinsa mea bunică, deşi mie, personal, mi se părea că foaia aceea de hârtie era de nerecuperat.

Mariam a împăturit-o şi a pus-o în plic, alături de fotografie.

— O bag în seif, da?

— Bine.

Am primit un mesaj pe telefon şi m-am apucat să-l citesc.

— Bun, vin să te iau mâine-dimineaţă, la ora opt. Ai întâlnire cu Thomas şi cu Marcella ca să discutaţi despre campania de Crăciun pentru parfum. Electra?

— Da. Minunat. Pa.

În timp ce eram cu ochii la mesaj, i-am făcut semn cu mâna să plece.

— Pe urmă, ai şedinţa foto de la amiază. Dacă nu mai e nimic acum, ne vedem de dimineaţă.

Nu mai ascultam, fiindcă nu-mi puteam lua ochii de la cuvintele pe care le citeam, aşa că m-am mulţumit să dau din cap spre Mariam, care ieşea pe uşă. Am înşfăcat sticla de vodcă şi am tras o duşcă zdravănă în timp ce reciteam mesajul.

Bună, draga mea, am un spectacol în oraŞ Şi mă întrebam ce faci mâine. Mi-ar plăcea să vorbim. Mitch.

„Rahat! Rahat! Rahat!”

Mi-am terminat de băut vodca şi m-am ridicat să-mi torn alta, ca să-mi potolesc bătăile inimii. Am recitit mesajul acela de nenumărate ori, după care am deschis laptopul ca să verific spusele lui Mitch. Era adevărat. Cel mai recent turneu al lui îl aducea, două seri mai târziu, la Madison Square Garden. M-am ridicat, m-am dus la ferestrele lungi şi am tras de una ca să ies pe terasă. Mitch se afla prin preajmă, undeva în oraş. În acea seară, oriunde ar fi fost el, respiram acelaşi aer.

M-am uitat din nou la telefon. Am încercat să-mi dau seama dacă Mitch voia să facem pace şi m-am întrebat ce anume ar fi însemnat asta. Numai că oferta lui putea să aibă mai multe înţelesuri, ca, de pildă: *„Hei, mi-e dor de tine, te iubesc Şi mi-am dat seama ce greşeală am făcut”,* sau: *„Acum, că a trecut ceva timp, ar fi bine să ne vedem de viaţă Şi să rămânem prieteni”.* Habar nu aveam care era, de fapt, mesajul.

„Refuză, Electra. Este prea periculos s-o iei de la capăt.”

— Rahat! La naiba cu toate astea!

Am lovit cu pumnul peretele de sticlă care mă împiedica să cad în gol cale de câteva sute de metri şi să mor. În acel moment mă întrebam dacă nu cumva era mai simplu aşa.

Ajunsesem la limita disperării fiindcă nu ştiam deloc ce să fac. Mi-ar fi plăcut să am o prietenă bună căreia să-i cer sfatul. Ce trist era să am cinci surori şi să n-o pot numi pe niciuna dintre ele „prietenă” sau „om de încredere”!

— Ignoră mesajul! am spus eu cu voce tare, umblând de colo până colo pe terasă, smulgând o floare dintr-un arbust ornamental şi azvârlind petalele peste panoul de sticlă.

Am intrat şi am aruncat telefonul pe pat, cu ecranul în jos. Poate că n-ar fi trebuit să răspund. În fond, dacă nu-i scriam nimic lui Mitch, iar el nu se obosea să-mi trimită un nou mesaj, asta ar fi spus multe.

Da, asta urma să fac. Mi-am turnat încă un pahar de vodcă şi am intrat în debaraua de haine, întrebându-mă ce să port dacă mă întâlneam cu el. Arsenalul meu era format doar din îmbrăcăminte. Puteam suna orice creator de modă din oraş şi, în câteva ore, aş fi primit ţinuta ideală. Desigur, alegerea hainelor potrivite depindea de locul întâlnirii. La mine acasă, aş fi purtat ceva de toată ziua, dar sexy. Mitch îmi adora picioarele, aşa ca răspunsul era simplu.

Am intrat în baie şi m-am dezbrăcat, iar apoi am luat un prosop alb şi pufos de pe caloriferul cald. M-am înfăşurat în el, am dat drumul la robinet, mi-am udat palma şi mi-am împroşcat pielea. Mi-am prins părul în coc şi m-am privit în oglindă din cap până-n picioare.

Am chicotit, pentru că *asta* aş fi purtat dacă venea Mitch în vizită. Totuşi, dacă ne întâlneam în altă parte... Am lăsat prosopul să cadă şi m-am întors la şifonier. Tocmai scoteam rochia Versace mini, verde ca smaraldul, când am auzit că primisem un mesaj şi am dat fuga la telefon.

Era de la Mitch şi mi-am ţinut respiraţia în timp ce-l citeam.

Electra, ai primit mesajul? Chiar aŞ vrea să ne vedem mâine Şi să vorbim.

— Ce bineee! am ţipat. Este disperat!

De bucurie, am început să sar în pat, am băut vodcă să-mi fac curaj şi m-am străduit să formulez un răspuns:

Salut, acum am văzut.

Încercam să-mi dau seama ce program ar fi avut el a doua zi. Interviurile ar fi fost dimineaţă, apoi, după prânz, el şi trupa s-ar fi dus la sala de repetiţii pentru probele de

sunet. Aşa că ar fi fost liber în jur de ora opt seara.

Nu pot în timpul zilei, am o întâlnire pentru campania de promovare a unui parfum, dar cred că pe la ora opt sunt acasă.

Am recitit tot mesajul şi am fost îndeajuns de mulţumită de el încât să-l trimit. În câteva secunde, Mitch mi-a răspuns:

Pot să ajung la tine pe la nouă. E OK?

Hotărâsem deja să fac o baie. Am pus muzică, am dat volumul tare şi m-am cufundat în apa parfumată, ascultând cel mai recent CD al lui Mitch. Ieşind din cadă, m-am bucurat că în acel moment avem, în sfârşit, ultimul cuvânt, aşa că m-am dus în dormitor şi am luat telefonul.

Da, e OK. Ne vedem mâine.

Am trimis mesajul şi am zâmbit.

„Şi cel mai bun lucru dintre toate este că pot purta ţinuta pe care o prefer mai nou”, mi-am spus, privindu-mă în oglindă.

N-am pus geană pe geană peste noapte şi – chiar dacă îmi promisesem să n-o fac, fiindcă Mitch s-ar fi prins de îndată – eram atât de agitată, încât a trebuit să trag o liniuţă înainte să încep şedinţa de dimineaţă pentru campania publicitară.

— Cum te simţi? m-a întrebat Mariam pe când ieşeam de la baie.

— Bine. Intrăm?

Am ieşit două ore mai târziu, bucuroasă că Mariam fusese prezentă şi că înregistrase în scris acordul în privinţa programului meu pentru reclama care avea să se filmeze în Brazilia, plus lansarea din octombrie. Puteam ca o prostituată de doi bani – clientul fusese la şedinţă şi pusese pe cineva să parfumeze camera înainte să ajungem.

— Uau! a făcut Mariam în timp ce coboram cu liftul. Dar ştiu că nu se zgârcesc deloc la bani. Nu am mai fost la Rio. Tu?

— Ştii, nu mai ţin aminte, dar nu prea cred.

— Nu ziceai că sora ta cea mare locuieşte acolo?

— Probabil că ţi-am spus, din moment ce tu ştii, am răspuns, întrebându-mă în gând dacă aveam timp să chem manichiurista la amiază.

— Poţi să te duci în vizită la ea, nu?

— Daaa, aşa cred.

Mariam a luat-o înainte, ieşind din clădire înainte să intrăm în limuzina care ne aştepta.

— Vrei să comand ceva anume la prânz?

— Nu, mersi, găsesc eu ceva acasă.

— Electra, ai frigiderul gol şi este important să mănânci. La ora trei ai şedinţa foto pentru campania Jaeger-Lecoultre.

— Ce? M-am întors spre ea, îngrozită. Nu mi-ai zis asta ieri.

— Ba da, Electra, a răspuns Mariam, calm. Adu-ţi aminte că săptămâna trecută au trimis la noi doi paznici de securitate cu ceasul cu diamante roz, ca să vadă dacă îţi vine.

Din păcate, îmi aduceam aminte.

— Rahat, am mormăit în barbă, căci observasem că Mariam se strâmba de câte ori înjuram. Putem anula? Să spunem că sunt bolnavă?

— Cred că putem, dar de ce am face-o?

— Pentru că am uitat cu desăvârşire că aveam treabă diseară.

— La ce oră?

— Of, în jur de opt.

Mă gândeam că aveam nevoie de o oră ca să mă pregătesc pentru Mitch.

— Păi, vor un cadru la apus, iar la şapte şi jumătate este deja întuneric, aşa că-mi imaginez că ai ajunge la timp dacă te duci la întâlnire direct de la şedinţa foto.

— Dar am nevoie de timp ca să mă pregătesc! Aoleu! Chiar nu pot aştepta încă o săptămână cei cu reclama? Campania începe în câteva luni. De cât timp au nevoie oamenii ăştia?!

— Electra, nu-ţi spun eu ce să faci, dar...

— Nu, exact! Nimeni nu-mi spune ce să fac, deşi toţi au impresia că o pot face!

Ea s-a înroşit şi şi-a plecat privirea.

— Îmi cer scuze dacă asta crezi.

Brusc, m-am simţit oribil. Nu era vina lui Mariam, ci a mea.

— Nu, *eu* ar trebui să-mi cer scuze. Sunt foarte agitată azi, atâta tot. În fine, cred că ai dreptate. Nu dă bine să-i dezamăgesc. Trebuie să fiu impecabilă şi să-i ajut să obţină cât se poate de repede cadrul perfect.

— Eşti singura în stare de asta, Electra. Bun, eşti sigură că nu vrei să mănânci?

— Poate că ar fi bine să-mi comanzi nişte tăieţei *wasabi,* cu *kale* ca garnitură.

— În regulă. Trebuie să ajung la Susie, dar mă întorc să te iau la două şi jumătate, da?

— Bine.

Ajunsă acasă, am tras nişte liniuţe pe nas, fiindcă aveam nervii ţăndări. După ce am mâncat, mi-am clătit gura cu vodca mea preferată, Grey Goose. Am băut un litru de apă, am făcut gargară cu jumătate de sticlă de apă de gură şi am mestecat gumă stând în pat şi încercând să fac nişte exerciţii de respiraţie pentru calmare, aşa cum mă învăţase psihologul.

Nu aveau efect. Doar vodca şi pulberea trasă pe nas, pe care o numisem Paradisul Alb, aveau efect.

— De ce tot ce-i plăcut are un efect negativ? m-am plâns, trăgând pe nas singurul calmant în care mă încredeam.

— Bună, Electra, răvăşitoare ca întotdeauna!

Tommy, cel mai mare fan al meu, m-a salutat de cum am ieşit din clădire.

— Mersi.

— Pot să te ajut cu ceva azi? a vrut el să ştie.

— Nu, mersi de întrebare.

I-am zâmbit când am trecut pe lângă el, iar apoi am urcat în limuzină.

— Ce amabil este, a comentat Mariam, urcând şi ea lângă mine. Te apără cu ferocitate. Poate că ar trebui să-l angajezi ca bodyguard. Se vede, pe sub treningul ăla pe care-l poartă, că e foarte bine făcut.

— Mariam! M-am întors spre ea, mirată. Mă şochezi!

— Sincer vorbind, Electra, nu beau şi nu înjur, dar să ştii că puls am, a spus ea zâmbind, în timp ce intram în trafic. Ce faci atât de important astă-seară?

— E vorba doar despre o cină intimă cu un prieten.

— Păi, o să fac tot posibilul să te aduc înapoi la timp.

Am ajuns acasă chiar înainte de ora opt. Mă durea umărul de cât ţinusem braţul întins în aceeaşi poziţie, până când ieşise cadrul perfect. M-am bucurat că Tommy nu era la locul lui – de obicei, înainte să plece, aştepta să mă vadă întoarsă acasă în siguranţă. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să-l vadă cineva pe Mitch intrând în blocul în care locuiam, oricât de bine ştia el să se deghizeze cu toate bărbile, mustăţile şi perucile pe care le avea. De îndată ce m-a lăsat liftierul la ultimul etaj, am dat fuga să umplu cada, după care mi-am verificat machiajul rămas în urma şedinţei foto, ca să-mi dau seama dacă puteam să-l păstrez sau nu. Ştiam că Mitch mă prefera naturală, aşa că m-am demachiat cu totul şi m-am băgat în cadă, atentă să nu-mi ud părul. Tânjeam să am părul mătăsos şi natural. Poate că într-o zi aveam să mă rad în cap, ca Alek Wek – un alt model pe care îl cunoscusem pe podium – ceea ce ar fi simplificat simţitor problema.

Am ieşit din cadă şi m-am dus la bucătărie să pun gheaţă în vodcă, ca s-o mai diluez.

— Rahat!

Mariam avea dreptate: frigiderul era gol. Mitch avea obiceiul ca, o dată la câteva minute, să ceară de băut ceai verde cu gheaţă.

„Pe de altă parte, cui îi pasă ce bea el?”

M-am întors în baie ca să mă spăl pe dinţi.

„Te-a părăsit, ai uitat? Ţi-a frânt inima.”

— Exact! am exclamat eu în timp ce mă priveam în oglindă şi mă dădeam cu emolient pe buze.

M-am dus în camera de zi şi m-am uitat la ceas. Era nouă fără un sfert. Fiindcă nu mă îmbrăcam, ci rămâneam înfăşurată în prosop, nu mai aveam altceva de făcut decât să umplu cu vodcă o sticlă goală de apă, ca să am la îndemână porţia de urgenţă, fără ca Mitch să-şi dea seama că beam alcool. Mi-am luat portofoliul, am scos cele mai recente fotografii şi le-am aşezat la întâmplare pe măsuţă, ca să pară că tocmai alegeam una anume. Apoi m-am dus la combina muzicală şi n-am ştiut dacă să aleg Springsteen – pe care-l idolatriza Mitch – sau muzica pop a anilor ’80, care îmi plăcea mie şi pe care o detesta el. Compromisul a fost să nu pun muzică deloc.

— Aoleu, cât de stresată sunt! am mormăit, aşezându-mă pe canapea.

Am simţit imediat un miros acru, de transpiraţie, şi am dat fuga să mă curăţ şi să mă dau cu mai mult spray. Nu mai fusesem atât de agitată de când ieşisem prima oară pe podium, la Paris.

„Şi ce dacă te vrea înapoi? Te întorci ca un mieluşel? Ştii că da, Electra…”

Nu am avut timp să mă lămuresc, fiindcă a sunat portarul ca să-mi spună că „domnul Mike” aştepta la intrare.

— Da, să urce, am spus eu trântind receptorul, iar apoi am fugit la baie, ca să-mi dau cu apă pe umeri.

M-am uitat în oglindă şi am aşteptat să sune la uşă. După o eternitate, am auzit, venind din camera de zi, o voce familiară:

— Electra? Eşti aici?

„Aoleu! Mitch e în casă!”

— Imediat!

Am făcut zgomot cu apa în cadă, timp în care mi-am mai picurat câţiva stropi parfumaţi pe umeri. M-am asigurat că prosopul cel alb stătea seducător pe mine, iar apoi mi-am făcut apariţia în camera de zi.

Şi iată-l, în carne şi oase, pe tipul care îmi frânsese inima! îşi scosese şapca de baseball şi barba falsă şi arăta, ca de obicei, enervant de înalt şi de sexy, în blugii *dirty,* cămaşa cadrilată şi cu cizmele de cowboy pe care nu şi le scotea din picioare. Nimeni nu reprezenta mai bine masculul american decât Mitch. De când nu-l mai văzusem, avea părul mai lung. Se vedea că nu se bărbierise de ceva timp, căci avea o barbă scurtă. Îmi venea să sar la el şi să-i smulg hainele.

— Cum ai intrat?

— Uşa era larg deschisă, a spus el ridicând din umeri. E clar că nu ai închis-o bine.

— Fir-ar să fie, mereu uit! într-o zi, o să fiu ucisă în pat.

— Sper că nu. M-a măsurat iute din cap până-n picioare, iar apoi şi-a luat ochii de la mine. Te-am deranjat. Nu vrei să te îmbraci?

— O, da, desigur! Tocmai am ieşit din cadă. Şedinţa foto a durat mai mult decât mă aşteptam.

— Nu-i nimic, nu mă grăbesc. Fugi!

— Bine.

Am intrat în dormitor şi-mi venea să-mi dau palme. În sinea mea, crezusem că, văzându-mă aproape goală, înfăşurată în prosop, avea să-i vină să mi-l smulgă pe loc. Era clar că înainte de asta aveam de dansat pe piesa *„Hai să ne mai cunoaştem o dată*

Cum nu ştiam cu ce să mă îmbrac, am lăsat prosopul să cadă pe jos şi am intrat în debaraua de haine. Până la urmă, am ales blugii mei preferaţi şi un maiou verde. Mitch era sudist în sufletul lui şi murea după blugii mulaţi.

Pe când mă întorceam în camera de zi, gâfâiam şi-mi făceam vânt ca să mă răcoresc, căci încă transpiram de emoţie. L-am găsit pe Mitch aşezat pe canapea, uitându-se la fotografiile cu mine.

— Jur că te faci din ce în ce mai frumoasă! Şi mă refer la realitate, nu la astea.

Mi-a zâmbit.

— Mersi. Bei ceva?

— Ai cumva cola?

— Parcă beai doar ceai de plante.

— A fost o zi grea şi omul mai are nevoie şi de o doză de cofeină.

— Stai să văd.

Am intrat în bucătărie şi am văzut că aveam câteva cutii de cola pe uşa frigiderului.

— Poftim.

I-am dat o cutie. Nu bea niciodată din pahar, doar fetele făceau asta.

— Şi? M-am aşezat mai departe pe canapea şi am luat sticla cu „apă”. Ce mai faci?

— Sunt ocupat cu turneul. Cred că mâine-seară este cel de-al o sutelea spectacol.

— Uau, chiar că da! Am tras din pai şi mi-am umplut gura cu vodcă nediluată. Am înghiţit şi am dat din cap către el. Păi, mai ai un pic şi gata.

— Da, aşa este. Abia aştept să mă întorc acasă, la Malibu, ca să iau o pauză. Şi tu, Electra? Ce mai faci?

— Bine. Ocupată, ca şi tine, dar bine.

— Mă bucur să aud asta. După cum am spus deja, arăţi

fantastic.

— Şi tu arăţi bine.

— Mersi, dar nu prea cred. Atâtea luni în care nu dormi în patul tău ajung să te coste. După spectacolul de mâine, o să fac o pauză de câteva luni. Sunt prea bătrân pentru stilul ăsta de viaţă, a spus el zâmbindu-mi leneş – un zâmbet care îngenunchea milioane de femei.

— Mitch, nu fi idiot! Rockerii bătrâni nu mor niciodată, Ştii asta. Doar uită-te la *Stones.*

— Da, exact. Şi-a dat ochii peste cap. Draga mea, vino în braţe la Mitch.

Mai mult nici nu-mi trebuia. M-am lăsat în braţele lui întinse, aşteptând să-mi ridice capul şi să mă sărute. În schimb, m-a mângâiat pe păr.

— Eşti o copilă pe lângă mine.

— Nici vorbă! Lucrând într-un domeniu ca al meu, a fost nevoie să mă maturizez repede. Mă simt bătrână, mai bătrână decât tine.

Mi-am ridicat privirea la el, pregătită, cu buzele desfăcute, dar el m-a privit cu o expresie stranie.

— Deci nu mă urăşti?

— De ce te-aş urî?

— Fiindcă... te-am dezamăgit atât de tare.

— Mda, ai făcut-o, dar asta a fost demult. Ai avut motivele tale. Înţeleg.

— Electra, eşti extrem de generoasă, dar tot ca un mârlan mă simt. Nu ar fi fost drept să continuăm dacă ştiam că nu va merge.

Am aşteptat un „dar” care nu a venit.

— Mă bucur foarte mult că ţi-ai văzut de viaţă, a spus el în schimb. Nu am vrut să-ţi fac rău.

— Ţi-am zis că n-am nimic.

Discuţia nu era cea pe care mi-o imaginasem, aşa că m-am ridicat din braţele lui şi m-am întins spre sticla cu „apă”, ca să mai iau o gură.

— Se pare că nici nu mai bei.

— Într-adevăr. Am dat pe gât o gură mare de vodcă. Era momentul să lăsăm vrăjeala. Şi? De ce ai venit?

— Pentru că... trebuie să-ţi spun ceva.

— Ce anume?

— Păi, voiam să afli înainte să se anunţe oficial. Simţeam că-ţi datoram asta.

M-am uitat lung la el, mută de uimire, fără să înţeleg ce voia să-mi spună, sigură, însă, că nu avea de gând să-mi facă vreo declaraţie de dragoste veşnică.

— Mă căsătoresc, m-a anunţat Mitch. Cu o femeie extraordinară, pe care am cunoscut-o în turneu. O solistă care mă acompaniază. Şi e tot din Sud, ca şi mine. Ne potrivim pur şi simplu, ştii?

Auzisem poveşti despre felul în care îţi îngheaţă sângele în vine, dar, până în acel moment, nu Ştiusem cum era.

— Felicitări, am îngăimat, cât pe ce să mă înec în efortul de a pronunţa cuvântul.

— Mersi. Acum mă simt prost că am venit să-ţi spun personal, având în vedere că tu, evident, n-ai nicio problemă.

— Da, o, da, normal!

M-am stăpânit cât am putut şi n-am luat statueta de bronz de pe măsuţa de sticlă, ca să-i trag una cu ea în capul lui frumos şi arogant.

— Deci, asta este. Mâine-seară, pe scenă, o să le spun fanilor, iar apoi o aduc pe Sharon lângă mine şi fac public anunţul.

Dădea din cap, încântat de scenariul care i se desfăşura în minte. Am tăcut, sugând din pai, dar nu mai aveam ce.

— Dacă vrei, îţi fac rost de bilete VIP la concertul de mâine.

— Îmi pare rău, dar nu pot mâine-seară.

Am dat din umeri, nonşalant.

S-a ridicat, la rândul.

— Bine, atunci te las în pace. Trebuie să prind câteva ore de somn. Mâine este o zi mare.

— Aşa se pare.

Am dat din cap în semn de aprobare, fără să mă clintesc din loc.

S-a uitat la mine şi parcă, din privirea mea, şi-a dat seama cum stăteau lucrurile de fapt.

— Am greşit că am venit? Am vrut doar...

— Mitch?

— Da?

— Ieşi dracului din casa mea! Acum!

M-am ridicat de pe canapea şi mai că mi-am lipit nasul de al lui.

— Sigur că da, plec. Îmi pare rău, Electra, a spus el în drum spre uşă. Numai să te supăr nu voiam.

— Ce să vezi? Ai reuşit. Şi încă cum! Am luat-o înainte şi am deschis uşa. Pa, Mitch! îţi doresc o viaţă frumoasă împreună cu noua ta soţie, am icnit eu în urma lui.

Din fericire pentru el, nu a mai spus nimic, fiindcă, dacă ar fi făcut-o, poate că aş fi înfundat puşcăria pentru crimă. A ieşit şi am trântit uşa după el atât de tare, încât au zăngănit geamurile dulapurilor din bucătărie. M-am lăsat în jos, cu spatele alunecând pe perete, şi, de furie şi de durere, am izbucnit în hohote.

Capitolul 6

— Ce să vă aduc, domnişoară D'Apliese? a întrebat însoţitorul de zbor.

— O apă tonică cu gheaţă.

— Doriţi şi lămâie?

— Nu, mersi.

— Ceva de mâncare?

M-am uitat de jur-împrejurul scaunului, în căutarea cartonului pe care era tipărit meniul.

— Nicio grijă, am unul la îndemână.

Mi-a dat meniul. Mi se învârtea capul mult prea tare ca mă pot concentra.

— Tăieţei asiatici şi o salată, am spus eu.

— Perfect. Doriţi şi vin?

— Nu, doar apă tonică.

Însoţitorul de zbor a dat din cap şi a trecut mai departe, prin cabina de la clasa întâi. Am deschis compartimentul în care îmi ţineam poşeta şi cumpărăturile pe care le făcusem în aeroport. Nu se uita nimeni la mine, aşa că am deschis sticla de vodcă Grey Goose pe care tocmai o cumpărasem şi am tras o duşcă. Aveam de gând ca, după ce însoţitorul de zbor îmi dădea apa tonică, să beau jumătate din ea şi s-

o completez la loc cu vodcă din rezerva mea. M-am rezemat şi am închis ochii, dar mă sâcâiau nişte luminiţe ciudate şi intense, care îmi tot apăreau în spatele pleoapelor. Ştiam că luasem prea multă cocaină cu o seară în urmă, iar adrenalina nu-mi pria. Se făcuse şapte dimineaţa când începusem să mă liniştesc, însă luasem deja nişte somnifere. Nu-mi aminteam decât că auzisem pe cineva strigându-mă şi făcusem efortul de a deschide ochii. Mariam se uita la mine şi-mi spunea că trebuia să plec la aeroportul JFK.

— Salut.

„Vorbeşti de lup...!”

Mariam, care avea loc la clasa business, a apărut lângă mine.

— Bună, am răspuns, ridicându-mi privirea la ea.

— Cum te simţi? m-a întrebat.

— Bine, mulţumesc. Am avut o noapte lungă, nimic mai mult.

— Ei bine, zborul până la Sâo Paulo durează zece ore, aşa că sper să apuci să dormi înainte să ne îmbarcăm spre Rio, în avionul particular. Mâine o să lucrezi toată ziua la reclamă.

— Ştiu. O să mă descurc de minune, crede-mă, am asigurat-o.

— Apropo, ai vorbit cu sora ta?

— Nu încă.

— Păi, vă puteţi vedea mâine-seară sau joi, înainte să zburăm înapoi.

— Bine, o sun de cum aterizăm.

— Minunat! Păi, dacă ai nevoie de ceva, trimite însoţitorul de zbor la mine.

Mariam a zâmbit.

— Aşa o să fac.

Am dat din cap. Tocmai sosiseră apa tonică şi nucile caju.

Am mulţumit şi, de îndată ce Mariam şi însoţitorul de zbor s-au retras, am dat pe gât jumătate din apa tonică, după care am umplut-o cu vodcă, aşa cum cum plănuisem.

Luând două înghiţituri lacome din băutură, mi-am spus că ultimele două săptămâni fuseseră, efectiv, cele mai groaznice din viaţa mea. Oriunde mă duceam, vedeam, pe

coperţile revistelor şi pe prima pagină a ziarelor, fotografii cu Mitch şi cu Prea-Simpla lui Logodnică, iar la televizor era difuzat constant momentul în care Mitch anunţase, pe scena de la Madison Square Garden, că urma să se însoare cu ea. Numai despre asta se vorbea la şedinţele foto. Cu toţii începeau să şuşotească imediat ce mă vedeau. Asemenea ştirilor CNN, tot coşmarul ăsta se derula necontenit în mintea mea. Şi, bineînţeles, nici măcar nu puteam arăta că-mi păsa. La primul indiciu că fosta iubită era tristă, presa obţinea exact ceea ce voia. Aşa că o ţinusem numai într-o petrecere: în fiecare noapte, fusesem văzută la premiera unui film, într-un club sau la inaugurarea vreunei galerii cu pretenţii. Sunasem toţi bărbaţii influenţi ca să mă însoţească – Zed fusese la îndemână şi apăruseră poze şi articole care dezbăteau dacă eram oficial împreună sau nu. Făcusem toate astea ca să nu mă vadă nimeni plângând.

— Nimeni, am murmurat, golind paharul.

— Tăieţeii şi salata, domnişoară D'Apliese, a spus însoţitorul de zbor, care apăruse lângă mine precum Clopoţica. Mi-a desfăcut masa, iar un alt însoţitor de zbor a pus faţa de masă şi argintăria, înainte să-mi aşeze mâncarea în faţă. Vă mai aduc ceva?

— Un pahar de şampanie, poate, i-am spus eu zâmbind şi ridicându-mi privirea la el.

— Sigur că da, a răspuns, înainte să-mi ia paharul de apă tonică aproape gol.

— Mai aduceţi şi apă tonică, dacă nu vă supăraţi.

— Cum să nu, domnişoară D'Apliese!

Fir-ar să fie, era obositor să fiu cine eram. Nici la zece mii de metri sus, în aer, nu eram în stare să fiu eu însămi. Mă prefăceam stăpână pe mine, nu beată şi drogată cum eram, de fapt.

După ce mi-am mâncat tăieţeii, am mai băut o apă tonică, iar apoi m-am uitat pe lista de filme disponibile. La jumătatea ultimului *Harry Potter* (în niciun caz nu era momentul pentru comedii romantice), am adormit şi m-am trezit abia atunci când luminile erau stinse, iar toţi pasagerii se aflau sub pături şi prinşi în centurile de siguranţă. M-am dus la baie, m-am întors şi am privit

cabina care arăta ca un laborator spaţial, plin de luminiţe albastre.

„Ce vulnerabili sunt oamenii atunci când dorm”, m-am gândit eu în timp ce-mi ocupam iarăşi locul, care între timp se transformase, ca prin magie, în pat.

Singurul lucru pe care nu-mi permiteam să-l arăt era vulnerabilitatea. La orice semn că mă chinuiam, presa ar fi difuzat detaliile sordide în toată lumea. Din Tallahassee până la Tokio, oamenii ar fi dat din cap aprobator unul la altul, în timpul meselor, şi ar fi spus că era de aşteptat şi că se bucurau că se întâmplase aşa, pentru că ăsta era preţul succesului.

Poate că da, însă, în timp ce mă uitam pe geam şi vedeam luminile Americii din Sud, mă gândeam că nu cerusem niciodată aşa ceva. Multe dintre „vedetele” pe care le cunoscusem îmi spuseseră că visaseră din copilărie să se îmbogăţească şi să devină celebre. Eu visam numai la o lume în care să nu mă mai simt ca o intrusă, ci căreia să-i aparţin, pentru că doar asta îmi dorisem întotdeauna, de fapt.

— Aoleu, ce dogoreşte! Putem face o pauză? i-am cerut regizorului.

Era ora trei după-amiază şi mă moleşisem deja.

— Încă un cadru, Electra, şi cred că putem termina pe ziua de azi. Te descurci de minune, draga mea!

Mi-am muşcat limba – încă nu-mi încălcasem propria regulă de aur de a nu trece, la o şedinţă foto, dincolo de o simplă obiecţie – şi m-am întors pe nisipul fin al plajei Ipanema, pe semnele marcate pentru poziţia mea. Fata de la machiaj mă aştepta şi mi-a pudrat încă o dată tenul, ca să estompeze broboanele de sudoare.

— Poate să înceapă! a strigat ea pentru a se face auzită în vântul fierbinte şi puternic care bătea pe plajă.

— Aşa, Electra! s-a auzit, la megafon, glasul regizorului. Trei paşi în faţă, apoi ridici braţele până zic eu „*Stop!”*

I-am făcut semn că am înţeles.

— Şi... motor!

Am pornit din nou, a suta oară, parcă, rugându-mă în gând să fie ultima, să-mi scot veşmântul alb, de şifon, cu gluga imensă care îmi ţâşnea ca o paraşută la ceafa, cu

lenjeria intimă transpirată şi lipită de corp – şi să mă arunc în valurile imense care vuiau în spatele meu.

— Bun, stop!

Am rămas pe loc, aşteptând ca regizorul să verifice cadrul.

— Gata, oameni buni, am terminat pe ziua de azi!

Era să-mi smulg rochia de pe mine în timp ce mă îndreptam, pe nisip, spre cortul pentru costume.

— Are cineva chef să înoate? i-am întrebat pe regizor şi pe Mariam, care tocmai îşi vârau capetele în cort.

— Nu cred că îţi permite asigurarea să înoţi când sunt asemenea valuri, Electra, m-a atenţionat regizorul.

— Haide, Ken! Dacă te uiţi în lungul plajei, vezi nişte copii care se bălăcesc în apă.

— Ce-ar fi s-o faci mâine, după ce terminăm? Pe urmă te las bucuros să te îneci, a chicotit el. Tocmai a sosit Joaquim, aşa că avem tot ce ne trebuie.

— Bine. Mă întorc la hotel şi fac baie în piscină. Iar acum, dacă nu vă supăraţi, trebuie să mă schimb.

— Sigur, draga mea.

Ken a ieşit, iar Mariam a rămas şi mi-a dat o sticlă cu apă.

— Bravo, mi-a spus ea zâmbind. Arăta foarte bine pe cameră.

— Minunat! Haide s-o Ştergem acum, am murmurat în barbă, întorcându-mă spre costumieră şi zâmbindu-i dulce. Mulţumesc pentru ajutorul de astăzi.

— O plăcere, Electra! Ne vedem mâine la ora şapte, a spus costumieră în engleza ei cu accent puternic.

Am ajuns la Copacabana Palace şi, la intrare, am dat peste un grup de vânători de autografe. Au început să strige la mine după ce am coborât din limuzină şi am zâmbit în faţa aparatelor de fotografiat, iar apoi am semnat fotografii şi pagini de jurnale cu colecţii de autografe.

Cum am intrat, aproape că am luat-o la fugă spre lift, dornică să ajung în apartament.

— Vrei să vin cu tine? m-a întrebat Mariam.

— Nu, o să fac un duş rece, iar apoi mă culc. A fost o zi lungă.

— Nu mai ai chef să înoţi? m-a întrebat ea după ce s-au

deschis uşile liftului.

— Mai târziu, poate.

Am intrat şi am apăsat pe butonul ultimului etaj.

— Te sun, am adăugat eu în timp ce se închideau uşile.

În cameră, m-am dus la geanta de voiaj şi mi-am turnat o vodcă. Îmi tremurau mâinile vizibil pe când duceam paharul la gură. Nu îndrăznisem să aduc alte substanţe cu avionul unei companii publice şi mă bazam pe faptul că aveam să găsesc pe cineva în echipa de filmare dispus să-şi împartă cu mine provizia personală. Dar în echipa asta, cel puţin din câte văzusem, nu folosea nimeni substanţe interzise şi nu-l cunoşteam pe niciunul destul de bine încât să am încredere. Şi totuşi, mă aflam în America de Sud, unde traficul de droguri aducea, probabil, mai mulţi bani decât oricare altă industrie. În cel mai rău caz, îmi spuneam eu, aveam să mă duc la portar. În fond, eram în Brazilia, aşa că puteam să găsesc, fără îndoială, pe cineva care să mă ajute.

Tocmai intram în duş, când a sunat telefonul. L-am lăsat să sune, cu gândul că nu aveam chef să vorbesc cu nimeni pe lumea asta.

Stăteam sub jetul de apă şi înjuram de mama focului, într-un fel ce ar fi făcut-o pe Ma, care ne învăţase să nu vorbim urât, să se cutremure. Totuşi, Mitch merita fiecare înjurătură în parte. Am luat un prosop şi m-am întors în sufragerie, cu ochii la telefonul al cărui led roşu clipea. M-am dus să-l iau, am ridicat receptorul şi am ascultat mesajul, bănuind că voiau să mă întrebe când să-mi pregătească apartamentul pentru culcare. În schimb, am auzit vocea plăcuta a surorii mele, Maia.

Bună, Electra, îmi pare rău că n-am putut vorbi cu tine. Floriano a văzut o poză în ziarul de dimineaţă, făcută când ai sosit la Copacabana Palace. Nu Ştiu cât stai, dar sigur că mi-ar plăcea să ne vedem. Locuiesc lângă hotel Şi numărul meu de telefon este...

Am înşfăcat creionul de lângă telefon şi am notat numărul pe carneţel. M-am întrebat, apoi, ce să fac pe seară. Echipa de filmare şi modelele se duceau la un restaurant sofisticat, la o cină la care promisesem să iau şi

eu parte, dar de care puteam scăpa, prefacându-mă obosită. Maia zicea că locuia aproape, aşa că puteam să sar peste cina de la restaurant şi, în schimb, s-o sun pe sora mea cea mai mare şi să mă duc să-i cunosc familia.

Adevărul era că nici asta nu aveam chef să fac. De fapt, nu voiam decât să dispar de pe faţa pământului şi să uit că existam.

— Of, am nevoie de nişte cocaină! am strigat, cu gândul că singurul defect al noii şi genialei mele asistente personale era că nu lua niciun drog.

Cel puţin, Amy fusese gata să mă ajute ori de câte ori aveam nevoie de ceva în sensul ăsta, dar Mariam ar fi leşinat şi dacă-i ceream o vodca tonic.

A sunat cineva la uşă, dar am ignorat. După treizeci de secunde, a sunat din nou.

— Cine e? am strigat.

— Eu sunt, Joaquim, a răspuns o voce profundă de dincolo de uşă.

— Joaquim?

„Oare cunosc vreun Joaquim?”

Apoi, după cum zicea Pa, mi-a picat fisa. Era modelul super sexy care apărea alături de mine în reclamă. Regizorul îmi spusese că urma să vină în cursul zilei, pentru filmarea de a doua zi.

— Imediat, vin acum!

Mi-am înşfăcat halatul şi mi l-am pus pe mine, iar apoi m-am dus la uşă.

— Olá[19], Electra!

Mi-a zâmbit leneş, iar buclele negre şi dese îi căzeau pe lângă figura aproape la fel de celebră pentru frumuseţe ca şi a mea. L-am măsurat din cap până-n picioare şi i-am zâmbit.

— Hei, salut!

— E o onoare să te cunosc, în sfârşit. Te deranjez?

— Nu, intră.

Am deschis uşa mai larg.

— Mă gândeam că, dacă tot ne sărutăm mâine pe platoul de filmare, să mă prezint mai întâi.

[19] Bună (în limba portugheză în original).

— Desigur. Am arătat spre canapea. Intră şi ia loc.

A traversat camera şi mi-am spus că da, era extrem de sexy.

— Bei ceva?

— Ce ai?

— Ce se află în minibar sau ce se poate comanda prin room service.

Am ridicat din umeri.

— Atunci, să bem şampanie, *sim*[20]*?*

— Bineînţeles, dacă asta vrei.

Am sunat şi am comandat o sticlă de Taittinger la gheaţă.

— Ce nebunie, ştii?

Mi-a zâmbit, arătându-şi dantura albă, impecabilă.

— Ce anume?

— Acum un an locuiam aici, la Rio. Dădeam nisipul de pe stradă, cu lopata. A arătat spre plaja Ipanema, care se întindea ca o dungă albă, perfectă, la baza hotelului.

— Apoi a venit la mine o doamnă americană şi mi-a spus că mă face vedetă. Şi iată-mă, stau în cel mai bun hotel de aici, Copacabana Palace, împreună cu una dintre cele mai celebre femei din lume.

— Mda, cam aşa mi s-a întâmplat şi mie. Ciudată tranziţie, nu?

— *Sim.* Şi mâine o să fim pe plaja pe care eu o curăţăm cândva, iar, pentru că te sărut, o să fiu plătit cu mai mult decât câştigam în cinci ani.

M-am uitat mai atent la el şi mi-am dat seama că nu avea mai mult de nouăsprezece-douăzeci de ani – practic, era un copil. Mă simţeam bunică pe lângă el.

— Electra, pot să-ţi spun ceva?

— Orice vrei.

— Încă am poze cu tine în camera pe care, înainte să ajung celebru, o împărţeam cu fraţii mei mai mici. Tu eşti – cum se zice? — top-modelul meu!

— Ce drăguţ, mersi!

A sunat la uşă şi a sosit şampania.

— Aşa!

---

[20] Da (în limba portugheză în original).

Am ciocnit cu el după ce am rămas singuri.

— Pentru succesul tău! Ţi-am văzut chipul pe panouri publicitare în tot New Yorkul. Eşti celebru.

— Nu la fel de celebru ca tine. Încă.

A rânjit copilăreşte la mine şi a sorbit din şampanie.

— Păi, poate fi destul de anevoios. Dacă ai nevoie de sfaturi, m-aş bucura să-ţi fiu de folos. Am trecut prin asta, am spus eu cu patos.

— Şi încă treci! Agentul meu îmi spune tot timpul că pot dispărea de pe firmament la fel de repede cum am apărut. Aşa că o să fac orice efort ca să ard ca o flacără puternică, doar să nu mă mai întorc de unde am plecat. Joaquim a arătat spre plajă.

— Trebuie să mă port frumos, nu-i aşa?

— Da, probabil că ţi-ai dat seama deja cum stă treaba cu faima.

— Ştiu, este greu. Sunt văzut pe stradă sau la bar şi trebuie să fac poze şi să dau autografe. Pe urmă, programul! Uau! Şi-a trecut mâna prin păr. În ultima lună am fost pe trei continente. Mă trezesc dimineaţa şi nu ştiu unde sunt. Dar nu o să mă plâng, ştiu ce noroc am!

— Aşa te vreau, bravo! am mormăit, golind paharul şi turnând altul şi pentru mine, şi pentru el.

— În plus, iau asta mai mult decât ar trebui. A scos din buzunar un pacheţel cu pulbere albă. Te superi dacă...?

A arătat spre punguţă.

Dintr-odată, credeam în Dumnezeu, Moş Crăciun şi Iepuraşul de Paşte.

— Şi dacă ţi-aş spune că mă deranjează?

I-am zâmbit în timp ce el presăra din pulbere pe masă.

Mi-a aruncat o privire îngrozită.

— Atunci nu aş face asta aici, Electra, dar oamenii din industrie spun că... nu te deranjează.

Era rândul meu să mă îngrozesc, cu toate că nu am lăsat să se vadă.

— Mda, dar nu vreau să devină un obicei, desigur.

— Dar eşti la Copacabana Palace şi te întâlnesc pentru prima oară. Vrei şi tu?

Dacă voiam? Am încercat să par calmă.

— De ce nu?

— Poftim, ia tu prima. E de foarte bună calitate. De la un prieten din Rio.

Şi, în timp ce senzaţia atât de bine-venită îmi gâdila simţurile, am izbucnit în râs.

— Chiar este bună! Poate îmi dai numărul de telefon al prietenului tău, în caz că mai am nevoie.

— Nicio grijă, Electra, am suficient pentru amândoi.

Joaquim a găsit combina muzicală şi a pornit-o, apoi am ieşit pe terasă şi ne-am uitat la plaja Ipanema. Deodată, viaţa era frumoasă, iar noul meu prieten, din ce în ce mai atrăgător.

— Ieşi la cină astă-seară? m-a întrebat el.

— Ar trebui, da, dar nu prea am chef.

— Nici eu. Sunt în oraşul meu natal şi vreau să petrec. Pot să te duc în diverse locuri pe care numai un băştinaş le cunoaşte.

— Mi-ar plăcea, zău! Rareori am ocazia să văd ceva din oraşele pe care le vizitez.

M-am ridicat ca s-o chem pe Mariam, dar el a venit în spatele meu şi m-a cuprins de mijloc.

— Sau putem petrece aici – singuri.

Îşi legăna şoldurile suple în spatele meu, pe ritmul muzicii. M-a întors cu faţa spre el şi m-a sărutat fără preget.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, s-a auzit soneria de la intrare. Am ignorat-o, dar a sunat şi telefonul.

— Stai aici, i-am spus eu lui Joaquim, sărutându-l.

Apoi am coborât din pat, mi-am îmbrăcat halatul şi m-am dus în camera de zi, ca să răspund la telefon.

— Electra, aici Mariam. Sunt la uşă.

— Aoleu! am mormăit.

M-am dus să deschid. Cu ocazia asta, am ridicat şi un plic strecurat pe sub uşă.

— Bună!

Încercam să par adormită, deşi eram plină de energie.

— Electra, nu te-ai îmbrăcat şi trebuie să plecăm la cină într-un sfert de oră.

— Îmi pare rău, nu mă simt prea bine. Poţi să ceri scuze în numele meu? Spune-le că m-am culcat devreme.

— Bine...

Îi simţeam privirea pătrunzătoare. I-am dat plicul pe care

tocmai îl găsisem.

— Ocupă-te tu de asta, bine? Ne vedem mâine, la prima oră.

— Bine, dar nu uita să ceri să te trezească la şase şi jumătate.

— Nu uit.

— Odihneşte-te, a spus ea.

— Mersi. Noapte bună!

Am închis uşa şi am pus şi lanţul. M-am dus la măsuţă, am mai tras o liniuţă, apoi m-am întors în dormitor şi în braţele primitoare ale lui Joaquim.

Capitolul 7

Poate fiindcă eu şi Joaquim apucaserăm să ne cunoaştem atât de bine cu o seară în urmă, filmarea a fost de vis şi am terminat înainte de ora patru.

— Îţi aduci aminte că ţi-am spus că biletul pe care ţi l-a strecurat portarul pe sub uşă era de la sora ta, Maia? a întrebat Mariam în timp ce mă schimbam în cortul pentru costume.

— Da, să ştii că am şi eu creier, i-am răspuns, în timp ce-mi încheiam şortul.

— O suni după ce te întorci la hotel? Sora ta ţi-a scris că este liberă diseară, iar noi nu plecăm la aeroport până la ora zece.

— Bineînţeles, am spus, iritată.

Aveam senzaţia că, în ultima vreme, Mariam începuse să exagereze cu protecţia părintească şi autoritară. Totuşi, după ce m-am întors în apartament, am sunat la numărul notat cu o zi în urmă.

— *Oi!*

Glasul suav al Maiei a răspuns imediat.

— Hei, eu sunt, Electra!

— Electra! Nu-mi vine să cred că eşti la Rio! Cât stai?

— Plec la miezul nopţii.

— Atunci, ai timp să vii şi să rămâi la mine câteva ore, ca să-i cunoşti pe Floriano şi pe Valentina?

— Probabil că nu, am minţit, cu gândul la întâlnirea secretă pe care o aveam cu Joaquim în douăzeci de minute. Dar ne putem vedea puţin pe la ora opt, înainte să plec la aeroport?

— Aha! Bine. O să vin.

— Spune-i portarului să te trimită la apartamentul meu, da? Îl anunţ că vii.

— Aşa rămâne! Abia aştept să te văd, Electra!

— Bine, pa!

Am închis şi, înainte să fac duş, am tras o liniuţă din cocaina pe care mi-o lăsase Joaquim cu o seară în urmă. Am cerut de la recepţie o sticlă de vodcă şi una de şampanie la gheaţă. Zece minute mai târziu, Joaquim a ajuns în apartament, iar apoi în patul meu.

— Eşti o splendoare, mi-a murmurat el la ureche. Nu mă mai satur de tine.

Apoi am adormit. După ce ne-am trezit, am mai luat o porţie de cocaină şi am făcut dragoste din nou. Apoi, atunci când m-am plâns că aveam dificultăţi să rămân trează, el a scos câteva pastile din portofel.

— Încearcă-le pe astea, Electra, te scoală şi din morţi!

Am luat o tabletă cu şampanie, ca şi el. Zece minute mai târziu, făceam dragoste din nou, apoi duş. Nu ne puteam opri din chicotit pe când stăteam, goi, pe terasă, în timp ce Joaquim încerca să mă înveţe să dansez *samba.*

— S-ar putea să ne vadă cineva, am şoptit eu, văzând piscina peste balustradă.

— Ar fi o imagine frumoasă, a spus el zâmbind şi sărutându-mă.

— Nu!

Aşa ameţită cum eram de la droguri şi alcool, ştiam că ceea ce făceam era periculos, aşa că l-am tras înăuntru. Unde am dat de Mariam şi de sora mea, Maia, care aşteptau în camera de zi.

— Ups!

Am încercat să mă acopăr cu mâinile, iar Joaquim a înşfăcat o pernă, ca să-şi acopere goliciunea. Am izbucnit într-un râs isteric văzând cum mă priveau asistenta mea personală şi sora mea.

— Îmi pare rău, fetelor, ar fi trebuit să bateţi la uşă!

— Am încercat, am şi sunat. Eram îngrijorate, aşa că până la urmă ne-a deschis managerul, a spus Mariam.

În acel moment îmi venea s-o plesnesc peste obrajii ăia de virgină – fără îndoială! — şi de nebăutoare de alcool.

— Mă duc să-ţi aduc halatul, Electra.

— Eu ar trebui să plec, a adăugat Joaquim, făcându-se nevăzut în spatele lui Mariam, în dormitor.

— Ia loc, te rog, i-am spus Maiei după ce Mariam s-a întors şi mi-a dat halatul.

— Trebuie să plecăm la aeroport în patruzeci de minute. Mă duc să-ţi fac bagajele, a spus Mariam cu glas scăzut.

— Mersi.

Joaquim a reapărut, îmbrăcat. L-am strâns în braţe cu putere.

— Ne vedem la aeroport? l-am întrebat.

— Nu, eu mai rămân, pe urmă zbor în Mexic, pentru reclama la GQ.

— Bine, am spus eu dând din cap. Ţinem legătura, OK?

— Te sun după ce mă întorc la New York. Ciao, Electra! *Adeus, senhora*[21]*,* i-a spus el Maiei, la plecare.

— Vrei nişte şampanie? am întrebat-o pe sora mea, luând sticla de pe măsuţă şi scuturând-o. Ups, nu mai e! Stai să mai comand.

— Nu, mersi, Electra.

— Nu vrei nimic? am întrebat, turnându-mi vodcă din sticla pe care o comandasem mai devreme.

— Vorbesc serios, nu-mi trebuie nimic. Tu ce mai faci?

— O, minunat! îmi place la nebunie Rio! Ce oraş straşnic!

Maia m-a privit, tăcută, cum beam vodcă. Am lăsat paharul şi m-am uitat la ea cu atenţie.

— Ştii, chiar eşti frumuseţea familiei. Tu ar trebui să practici meseria mea.

— Mulţumesc pentru compliment.

— Nu, serios, am continuat, privindu-i superbul păr negru, pielea impecabilă şi ochii mari şi negri, care-mi aminteau de cei ai lui Joaquim. Eşti cu adevărat frumoasă. Chiar mai frumoasă decât ultima oară când te-am văzut, am spus eu dând din cap cu putere.

---

[21] La revedere, doamnă (în limba portugheză în original).

— Ei, poate pentru că sunt fericită, a răspuns Maia cu glasul ei domol şi blând. Tu eşti fericită, Electra?

— Oho! Mi-am deschis braţele larg. Sunt în extaz! Ai văzut ce superb este Joaquim? S-a născut în Brazilia, ştii? Oare toţi brazilienii sunt la fel de frumoşi ca voi? Dacă da, mă gândesc să mă mut aici.

— Electra, e timpul să te pregăteşti de plecare. Mariam apăruse în spatele meu. Ţi-am lăsat hainele de călătorie pe pat.

— Mersi, am spus, clătinându-mă uşor pe când luam de pe masă paharul cu vodcă. N-ai uitat de chiloţi, nu? am chicotit. Nu durează, am adăugat, făcându-i cu mâna Maiei în drum spre dormitor, ca să fac ce mi se ceruse.

Sora mea şi asistenta mea personală vorbeau în şoaptă în timp ce mă îmbrăcam.

— Hei, Mariam! Mi-e foaaarte foame! Poţi cere un *club sandwich* la pachet? i-am strigat.

— Desigur, a răspuns ea.

M-am aşezat pe pat şi am încercat să-mi leg şireturile tenişilor, înainte să-mi dau seama că-i pusesem invers, ceea ce m-a făcut să râd. Mă gândeam la cât de mult semănau Maia şi Mariam. Stăpânite, amândouă, nu ştiai niciodată ce gândeau, şi...

— Ştiţi ce? Tocmai mi-am dat seama că numele de „Maia” se află în „Mariam”! am anunţat eu intrând în camera de zi şi plonjând pe canapea. Nu-i aşa că-i drăguţ?

Mi-au zâmbit straniu. În uşă a apărut un bărbat îmbrăcat în uniformă.

— Aţi venit să mă luaţi? l-am întrebat, chicotind din nou.

Mariam s-a dus să vorbească cu el şi acesta a dispărut pe loc.

— Glumeam! Trebuie să-mi ia bagajele.

— Electra, eu şi Mariam ne întrebam dacă nu cumva ai vrea să rămâi câteva zile cu mine la Rio, a spus Maia. Mai ales că îţi place atât de mult, după cum spuneai.

— Mda, îmi place, dar asta – pentru că m-am distrat atât de bine cu Joaquim, Ştii? Ne înţelegem de minune.

— Am văzut, a confirmat Maia. Era evident că v-aţi împrietenit într-adevăr.

— Da, da.

— Deci, rămâi peste noapte şi dormi aici, iar pe urmă hotărâm dacă rămâi şi mâine? a adăugat sora mea după o pauză.

— N... nu ştiu, am spus eu ridicând din umeri şi căscând de mama focului.

Suna foarte bine ideea de a mă afunda în patul comod de alături, în loc să mă târăsc la aeroport şi să mă urc într-un avion care să mă ducă la... ce? La un oraş în care mă aştepta apartamentul meu gol?

— Joaquim o să fie şi mâine aici, mi-am amintit eu brusc, zâmbind. Aşa a zis.

— Da, a confirmat Maia.

— Deci... Mariam a venit în faţa mea. Rămânem aici? Luăm o mică vacanţă?

— Bine, am încuviinţat.

— Bun, mă duc jos să prelungesc şederea şi să schimb zborul, da?

— Bine.

După ce a plecat, Maia a venit la canapea, s-a aşezat lângă mine şi mi-a luat mâinile.

— Mariam este minunată, nu-i aşa?

— Daaa, e un înger pe pământ. Ceea ce mă cam enervează uneori, am adăugat eu ridicând din sprâncene.

Ochii Maiei mă străpungeau.

— Ce e?

— Mă gândeam doar la cât de mult te iubesc, surioara mea.

— Şi eu te iubesc, sora mea.

Avea lacrimi în ochi.

— Hei, de ce plângi? Nu te bucuri că mă vezi?

— Îţi jur că sunt foarte fericită, Electra.

Am căscat din nou.

— Ce-ar fi să mergem în dormitor, să te bag în pat, ca în copilărie, şi să-ţi spun o poveste?

Mi-am amintit ceva atunci: Maia, la treisprezece ani, şezând pe patul meu şi citindu-mi basme. Îmi spusese cândva că numele ei însemna „mamă” în limba greacă şi hotărâsem că, dacă era să am o mamă a mea, aş fi vrut să semene cu ea.

— Sigur, am spus eu ridicându-mă, încă nesigură pe

picioare. M-am dus cu Maia în dormitor. Hei! M-am târât în pat şi am netezit aşternuturile încă răvăşite după ce îmi petrecusem acolo după-amiaza împreună cu Joaquim.

— Ai loc lângă mine.

Maia a întins pătura pe partea ei şi s-a aşezat deasupra. Mi-a întins din nou mâna şi i-am strâns-o, simţind cum începea să-mi treacă efectul provocat de ecstasy şi de cocaină.

— Ştii că ai fost dintotdeauna sora mea preferată? i-am spus eu întorcându-mă spre ea.

— Da? Mă bucur că mi-ai spus, Electra. Trebuie să recunosc că erai cel mai scump copil. Chiar dacă ţipai mereu.

— Ştiu cum mă porecleaţi tu şi Ally.

— Da?

Gâtul de lebădă al Maiei s-a înroşit uşor.

— Da, îmi spuneaţi „Tricky”[22]. Bineînţeles că ştiu ce înseamnă, dar cum v-a venit?

— Pentru că te cheamă „Electra”, de-aici vine „electric” – „Tricky”, înţelegi? îmi pare rău, draga mea, glumeam şi noi.

— Pe vremea aia mă durea, dar poate că aveaţi dreptate. Şi nu cred că m-am schimbat prea mult.

Îmi dădeau lacrimile.

— Este adevărat că mai făceai crize, dar, în multe feluri, erai cea mai deşteaptă dintre surorile mele mai mici. Vara, pe barcă, atunci când jucam acele jocuri matematice cu Pa, tu erai cea care câştiga de fiecare dată.

— Da? Şi cum am ajuns mai proastă în loc să devin mai deşteaptă? Doar ştii că am picat toate examenele la şcoală.

— Cred că nu-ţi păsa de ele, aşa că nu depuneai niciun efort.

— Adevărat, am spus. Maia? Crezi că pot să beau nişte cafea? Sunt cam ameţită.

— Sigur. Cu sau fără cofeină?

— Cu cofeină, bineînţeles, am răspuns, întinzând mâna spre telefon. Mizeria aia „sănătoasă” pe care o beam ultima oară când ne-am văzut, o beam doar de dragul lui Mitch. El socotea că trupul lui era un templu.

---

[22] Problematic (în limba engleză în original).

— Vorbeşti serios? a întrebat Maia în timp ce aştepta să răspundă recepţionerul. Am văzut o poză cu el într-o revistă şi părea o epavă.

Sora mea a comandat cafeaua, iar eu am chicotit înainte să gem şi, în cele din urmă, să plâng.

— Ei, ce e? m-a întrebat ea cu blândeţe.

— Of! Nimic nu merge.

Am ridicat din umeri, cu lacrimile şiroindu-mi pe faţă.

— Mai mult din cauza lui Mitch, cred. Nu mi-e prea bine în perioada asta.

— Înţeleg, draga mea. Şi probabil că nu vrei s-o arăţi, nu?

— Evident că nu! Presa s-ar distra de minune! Şi nu vreau să-mi plângă nimeni de milă.

— Păi, eu nu sunt jurnalistă, sunt doar sora ta care te iubeşte. Vino încoace.

Maia m-a luat în braţe şi am adulmecat aroma naturală a pielii ei.

— E ca acasă, am spus eu zâmbind.

— Ce drăguţ!

— Ştii, m-am întors la Atlantis acum câteva săptămâni şi nu m-am simţit ca acasă.

Am scuturat din cap cu vehemenţă.

— Nu m-am simtit deloc ca acasă.

— Ştiu, Electra. Din cauză că nu mai este Pa.

— Nu doar el, voi, cu toatele. Este cam trist acolo doar cu Ma şi cu Claudia.

— Dar Ally mi-a zis că era acolo, împreună cu Bear.

— Da, e foarte drăgălaş. Este norocoasă că are pe cine să iubească şi s-o iubească. Eu... nu am. Nu am pe nimeni. Atunci am început să plâng în hohote, pe cămaşa albă a Maiei, care mirosea a calm şi a prospeţime, ca şi ea. Îmi pare rău, nu mă pot abţine, din cauza... chestiilor pe care le-am luat.

Mi-am dat seama că era prima oară când pronunţam astfel de cuvinte faţă de cineva apropiat.

— Ştiu.

— Şi vreau să mai spun că îmi pare rău că am fost rea cu tine la Atlantis după ce a murit Pa, am continuat, ştergându-mi nasul.

— Ai fost rea? Nu-mi amintesc.

— Da, aşa am fost. Am spus că nu conta cum arătai, din moment ce nu erai în stare să ai o relaţie de lungă durată cu nimeni. Nu am vrut, Maia, serios! Eşti tare scumpă, bună şi perfectă – tot ce nu sunt eu.

S-a auzit soneria de la intrare, iar Maia s-a dus să aducă ceaşca de cafea.

— Poftim.

Mi-a întins-o şi, în clipa în care m-am ridicat în capul oaselor, m-a cuprins o durere atroce de cap, mi s-a făcut rău şi m-am întins la loc.

— Poate mai încolo.

— Bine. Dragă Electra...

— Da?

— Crezi că ar fi o idee bună să iei o pauză şi să ceri ajutor?

— Acum am tot ajutorul din lume, am suspinat eu. Am concediat cinci psihologi în ultimele luni.

— Nu sună deloc bine, dar mă referem la... un ajutor de specialitate.

— Cum ar fi?

— Ştiu un loc foarte bun în Arizona. Prietenul lui Floriano s-a dus acolo şi s-a întors cu totul alt om.

Cu toate că mă durea capul, m-am ridicat şi m-am uitat urât la ea.

— Îmi propui să mă duc la dezintoxicare?

— Păi, da. Mariam zicea că nu te-ai... Maia a oftat, căutându-şi cuvintele...simţit prea bine în ultimul timp.

— Păi, normal! Iubirea vieţii mele m-a anunţat că se căsătoreşte cu altcineva. Vuieşte toată presa! Ce era să fac? Să sar în sus de bucurie?

— Chiar l-ai iubit, nu?

— Da, l-am iubit, dar o să-mi treacă. Am avut nişte săptămâni proaste, atâta tot. Şi de ce vorbeşte Mariam despre mine?

— Nu te bârfeşte, Electra. Doar ţine la tine.

— Ţine la rahatul ei de post! La asta ţine!

— Dragă Electra, te rog să te calmezi.

— Uau! am explodat. Of, cât urăsc să mi se spună asta! Oare de câte ori mi-aţi spus-o, şi voi, surorile, şi Pa, şi Ma?

— Îmi pare rău, vreau doar să te ajut.

— Păi, nu o face! O să-mi treacă! Am dat din cap, supărată. O să-mi treacă. Putem vorbi despre altceva, te rog?

— Da, Electra, dar...

— Nu! Vreau să-mi spui o poveste, ca pe vremuri.

— Bine. Maia s-a uitat la mine. Ce poveste vrei?

— Povestea ta. Vreau să-mi spui cum l-ai cunoscut pe iubitul tău la Rio şi cum v-aţi îndrăgostit.

— Bine. Mai vrei cafea înainte să încep?

— Nu, mi-e foarte rău. Povesteşte-mi despre tine şi despre Floriano. Ce nume drăguţ, apropo! Nu vreau să mă mai gândesc la problemele mele.

Am bătut cu palma locul de lângă mine, iar Maia s-a urcat din nou în pat. Mi-am pus capul pe pieptul ei, neputând să închid ochii ca să nu mi se învârtă capul, dar am început să mă liniştesc de îndată ce ea a prins să mă mângâie pe cap.

— De fapt, l-am cunoscut atunci când m-am dus să-l văd pe *Hristos Mântuitorul*[23], pe care, apropo, ar trebui să-l vezi şi tu înainte să pleci, fiindcă este uluitor. Floriano era ghidul turului, ştii? Şi...

Am ascultat povestea, romantică precum un basm.

— Şi o să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

— Da, sau cel puţin aşa sperăm. Adică Floriano nu este vreun prinţ. Avem foarte puţini bani, dar suntem fericiţi.

— Şi ruda pe care ai găsit-o cu ajutorul lui? Ai cunoscut-o?

— Da, dar era foarte bolnavă şi, din păcate, a murit la scurt timp după ce ne-am cunoscut. Măcar am noroc că am apucat să petrecem ceva timp împreună.

— Mai povesteşte-mi, Maia, am rugat-o, disperată să uit de cocaina de lângă mine, vârâtă în sertarul noptierei.

Dacă mai luam din ea n-aş mai fi putut adormi. Şi aveam mare nevoie de somn. Dormeam atât de bine pe când eram cu Mitch...

Aşa că Maia mi-a spus povestea bărbatului care îl crease pe *Hristos Mântuitorul* şi pe cea a tânărului sculptor de care se îndrăgostise străbunica ei.

---

[23] Monument de mari dimensiuni, amplasat la sud de Rio de Janeiro.

După aceea, Maia m-a sărutat pe frunte şi a stins lumina.

— Unde te duci?

Am apucat-o de braţ pe întuneric.

— Acasă, Electra. Trebuie să dormi.

— Maia, te rog, nu mă lăsa. Mai stai puţin, te rog. Şi aprinde lumina. Mi-e frică de întuneric.

— Înainte nu îţi era, a spus ea, dar tot a aprins lumina, după cum îi cerusem.

— Acum îmi este. Vreau şi eu să găsesc dragostea ca tine şi Floriano, ca Izabela şi Laurent, i-am spus eu zâmbind.

— *Chérie,* ai doar douăzeci şi şase de ani. Nu uita că eu am aproape treizeci şi patru – cu opt ani mai mult decât tine. Ai tot timpul din lume ca să-ţi găseşti dragostea, crede-mă.

— Sper doar că nu trebuie să mai aştept opt ani. Am ridicat din umeri. Mă simt tare bătrână, Maia.

— Îţi jur că nu eşti. Mi-a pus mâna pe frunte şi-mi plăcea să-i simt palma rece pe piele. A trebuit să te maturizezi foarte repede, nu?

— Poate că da.

— Eşti atât de curajoasă şi de puternică, Electra.

— Ba nu. Am clătinat din cap. Vrei să-ţi spun un secret?

— Cred că da, a spus Maia zâmbindu-mi cu toată gura.

— Ştii de ce cred că ţipam pe vremea când eram mică?

— Nu, de ce?

— Ţipam fiindcă nu-mi plăcea să fiu singură. Nici acum nu-mi place.

— Poate că ar trebui să locuieşti cu cineva.

— Cine ar vrea să stea cu mine?

— Electra, nu dispera. Eşti un simbol pentru milioane de femei din întreaga lume. Mi-ar plăcea să te duc pe dealurile din Rio şi să-ţi arăt *fazenda* – asta înseamnă „fermă” în portugheză – pe care am moştenit-o de la bunica mea. Am transformat-o în centru pentru copiii dezavantajaţi din *favele*[24]. Dacă te-ar vedea în carne şi oase, lor li s-ar părea că visează. Nu-ţi dai seama că, pentru ei, eşti o adevărată personalitate?

— Da, dar copiii ăia nu mă cunosc, nu? Uită-te la tine, tot

[24] Cartierele săracilor din Brazilia.

ce ai moştenit le oferi altora. Eu nu fac nimic pentru nimeni în afară de mine.

Maia a suspinat încet, dar eram într-o stare atât de proastă încât nu-mi puteam reveni, aşa că am închis ochii şi m-am rugat să adorm repede.

M-am trezit a doua zi suferind de mama mahmurelilor, am luat nişte analgezice şi am turnat în mine o sticlă întreagă de apă. M-am uitat la ceas şi am văzut că era trecut de ora şase. Am cerut cafea şi un coş de plăcinte cu brânză, care, descoperisem, veneau fierbinţi, de-a dreptul din cuptor, şi erau extrem de gustoase. În timp ce aşteptam comanda, derulam ziua precedentă în minte şi m-am pleoştit amintindu-mi, vag, cum dansasem goală împreună cu Joaquim, pe terasă. Mi-am amintit şi ce feţe făcuseră Maia şi Mariam atunci când apăruserăm în camera de zi...

— Aoleu, Electra, am gemut, coborând cu greu din pat ca să deschid uşa.

Am băut cafeaua fierbinte şi mi-am amintit că-i spusesem surorii mele că luasem nişte chestii – nu că ar fi mirat-o neapărat, având în vedere faptul că mă găsise drogată şi goală puşcă, împreună cu un tip oarecare. Apoi îmi sugerase să rămân câteva zile în Brazilia şi să iau în considerare dezintoxicarea.

Vai de mine! Nu era de bine. Mai mult, Mariam mă pârâse. SUB NICIO FORMĂ nu aveam de gând să mă duc la o clinică de ţicniţi. Avusesem doar o zi proastă şi nici prin gând nu-mi trecea să ascult predicile Sfintei Maia. Am pus mâna pe telefon şi am sunat-o pe Mariam.

— Bună dimineaţa, Electra, cum te simţi?

— Minunat, pur şi simplu minunat, am minţit, întrebându-mă dacă aveam s-o prind vreodată adormită. Vreau să rezervi zborurile spre New York cât de curând posibil.

Nu a spus nimic imediat, apoi:

— Bine. Credeam că plănuiai să mai rămâi o vreme împreună cu sora ta.

— Nu plănuiam nimic, Mariam, era doar o idee, dar cred că vreau să mă întorc la Big Apple[25].

— După cum ţi-am zis, nu ai nimic în program, aşa că

[25] Poreclă dată New Yorkului.

poţi rămâne.

— Iar eu îţi spun să rezervi bilete spre New York, bine? Am bagajele făcute şi pot pleca la orice oră.

Mariam a priceput că nu aveam chef să mă cert cu ea şi, o oră mai târziu, eram în drum spre aeroport. I-am trimis Maiei un mesaj în care-i mulţumeam pentru seara trecută şi îi spuneam că în iunie aveam să ne vedem la Atlantis, la comemorarea morţii lui Pa.

În timp ce decolam, eram uşurată că evadasem. Nu mă lăsam închisă în nicio colivie. *Niciodată.*

Capitolul 8

Fiind speriată din cauză că scăpasem frâiele din mână la Rio, m-am hotărât să fac un efort şi să nu iau nimic în weekend. Am băut apă în cantităţi industriale şi am comandat smoothie cu vitamina C. În prima zi, am reuşit să apuc prânzul fără un dram de vodcă. Ştiind că m-aş fi apucat de băut dacă nu făceam ceva, am traversat strada ca să alerg în Central Park.

— Ce faci, Electra? m-a întrebat Tommy la întoarcere.

— Bine. Tu?

— Bine, mersi de întrebare. Ştii, pe când erai la Rio, a venit aici o femeie care semăna foarte mult cu tine.

— Zău? Mirată, m-am oprit locului. Dacă mai vine, spune-i, te rog, că nu sunt aici, chiar dacă ştii că sunt. Mai mult ca sigur că este o ţicnită convinsă că mi-e rudă.

— Mda, păi chiar seamănă cu tine. Ne vedem mâine, Electra.

Ajunsă acasă, mi-am scos de pe mine echipamentul ud de transpiraţie şi tocmai mă pregăteam să fac duş, când m-a sunat portarul.

— Bună ziua.

— Bună ziua, domnişoară D’Apliese, au sosit nişte cutii pentru dumneavoastră. Să le aduc sus?

— Da, bineînţeles, dacă eşti sigur că nu e dinamită, am încercat eu să glumesc.

Cinci minute mai târziu, portarul şi asistentul lui au adus

un căruţ în care se aflau două cutii mari, de carton, pe care le-au aşezat în sufragerie.

— Cine le-a livrat? Parcă sunt pentru mutări.

— Le-a lăsat un curier care conducea o dubă. Împreună cu ăsta. Portarul mi-a dat un plic. Să vă ajutăm să le desfaceţi, domnişoară?

— Nu, dar mersi.

Nu mai puteam de curiozitate şi, ca un copil în faţa unui cadou, am scos capacul uneia dintre cutii. Era plină cu haine – hainele *mele.* Deasupra teancului era o cutie de pantofi, pe care am deschis-o şi în care mi-am găsit masca de noapte, emolientul pentru buze, dopurile de urechi, o pereche de ochelari de soare. Sub toate astea, am zărit hârtia crem a scrisorii de la Pa.

Am luat-o şi mi-am dat seama imediat de unde proveneau cutiile, întrucât ele conţineau lucrurile lăsate de mine în casa din Malibu a lui Mitch. În cutia de pantofi se aflau lucrurile de pe noptiera de lângă patul în care dormisem împreună cu Mitch, loc în care crezusem că urma să dorm toată viaţa.

— Nu, Electra! Nu-îl-vei-mai-lăsa-să-ţi-facă-rău!

L-am sunat pe portar şi i-am cerut să trimită pe cineva care să aducă sus căruciorul şi să ia cutiile.

— Le puteţi da soţiei sau fiicelor dumneavoastră, dacă le vor. Restul îl puteţi trimite la instituţiile de caritate, i-am cerut eu liftierului după ce el a încărcat căruţul.

— Bine, domnişoară D’Apliese, aşa fac, mulţumesc.

Am ieşit pe terasă luând cu mine scrisoarea pe care mi-o trimisese Mitch şi o cutie de chibrituri. Am dat foc scrisorii fără s-o deschid. Apoi m-am dus la dulapul cu băuturi şi mi-am făcut o vodca tonic cu gheaţă. Meritam, după toate cele. Deşi am încercat să-mi iau gândul de la pachetul expediat de fostul meu iubit şi să mă concentrez la vestea bună, adică la faptul că găsisem scrisoarea de la Pa, nu mă puteam abţine. Parcă îl vedeam pe Mitch sosind acasă după turneu şi, ştiind că logodnica lui avea să ajungă şi ea în curând, scoţându-mi din casă toate lucrurile şi ştergând orice urmă a mea din viaţa lui.

Am luat o duşcă şi mi-am umplut paharul la loc. Dacă nu luam cocaină, nu făceam niciun rău, nu? M-am uitat la

scrisoarea lui Pa, care stătea pe măsuţă precum o bombă cu ceas.

— Să te deschid? am întrebat-o.

M-am gândit că surorile mele păreau să fi găsit în plicurile lor lozul câştigător al fericirii. Aşa că, după ce am băut încă o duşcă de vodcă, am deschis scrisoarea.

Atlantis Lacul Geneva Elveţia

Draga mea Electra...

— O, Doamne!

Am înghiţit în sec şi mi-au dat lacrimile înainte să apuc să citesc mai departe.

O parte din mine se întreabă dacă vei citi vreodată ceea ce scriu acum. Poate că vei lăsa scrisoarea pe mai târziu sau poate că o vei arde, nu ştiu, pentru că eşti cea mai imprevizibilă dintre fiicele mele. Şi ironia sorţii face ca, după părerea mea, să fii şi cea mai vulnerabilă.

Electra, ştiu că noi doi nu am avut cea mai simplă relaţie. Două firi puternice şi încăpăţânate se ceartă mereu. Totuşi, tocmai astfel de firi iubesc cel mai pasional – o altă calitate pe care o avem în comun.

Mai întâi, dă-mi voie să-mi cer scuze pentru ultima oară când ne-am întâlnit la New York. Niciunul dintre noi nu era într-o stare prea bună. În ceea ce mă priveşte, m-a durut profund să-mi văd extraordinara mezină apelând la droguri ca să poată lua cina împreună cu tatăl ei. Ştii deja foarte bine ce părere am despre droguri şi nutresc speranţa ca tu să fi decis – sau să decizi în viitor – să faci tot posibilul ca să scapi definitiv de ele. Orice părinte care-şi vede copilul iubit distrugându-se este devastat, firește, dar există o singură persoană care te poate ajuta, Electra, şi aceea eşti tu.

Am terminat cu asta. Acum aş vrea să-ţi explic de ce întotdeauna ţi s-apărut că nu eram atât de mândru de tine pe cât voiai tu să fiu. În primul rând, vreau să-ţi spun că, de fiecare dată când îţi zăresc fotografia într-o revistă, îmi creşte inima de bucurie văzându-ţi frumuseţea şi eleganţa. Şi, desigur, talentul, căci înţeleg că este un har să ştii cum să te faci iubită de camera foto. Mai ai şi o răbdare care mie-mi lipseşte şi de care nu credeam că poţi da dovadă. Dar cumva ai învăţat s-o faci, iar pentru asta te admir sincer.

Motivul pentru care am devenit atât de frustrat în privinţa ta pe când erai la şcoală este că vedeam cât erai de deşteaptă, poate că cea mai bine înzestrată cu inteligenţă nativă dintre toate fiicele mele. Sper doar ca într-o zi să poţi îmbina faima pe care ţi-ai câştigat-o cu deşteptăciunea ta înnăscută. În cazul ăsta, vei fi o adevărată forţă. Poţi deveni orice îţi doreşti – o voce a celor care nu pot vorbi pentru ei înşişi. Sincer, frumoasa mea, eşti capabilă de lucruri măreţe.

S-ar putea ca acum să înţelegi de ce mi-a fost greu să-ţi fiu tată. Poate fi foarte frustrant să-ţi vezi copilul că are atât de mult potenţial, dar că nu înţelege ce har are. Mă întreb dacă te-am dezamăgit, fiindcă nu mi-ai spus niciodată de ce urai internatul. Dacă ai fi avut încredere în mine, poate că aş fi reuşit să te ajut, dar ştiu că eşti orgolioasă.

Din păcate, acum trebuie să te las să descoperi singură cine eşti şi ce om incredibil poţi deveni. Totuşi, nu te las fără ajutor. După cum ştii, toate surorile tale au primit câte o scrisoare în care i-am oferit fiecăreia suficiente indicii ca să-şi găsească drumul înapoi spre părinţii biologici. Trebuie numai ca ele să-şi dorească asta. Ţie îţi pot da numai numele bunicii tale şi un număr de telefon al ei. Locuieşte destul de aproape de tine. Este una dintre cele mai charismatice femei pe care am avut privilegiul să le întâlnesc şi aş vrea doar să fi apucat s-o cunosc mai bine. Voi pune separat informaţia în plic, împreună cu o fotografie. Asemănarea nu lasă loc de dubii şi cred cu tărie că bunica ta te va ajuta atunci când eu nu voi mai fi.

Draga mea Electra, te implor să înţelegi că eşti şi vei fi pe veci iubită din suflet de tatăl tău.

Pa Salt x

Am mai luat o duşcă de vodcă şi m-am uitat în gol, fără să-mi iau ochii de la scrisoare. Poate că mintea nu-mi era suficient de lucidă ca să pricep ce scrisese Pa, sau poate că nu aveam chef s-o fac. Am oftat şi am mai scos ceva din plic. O fotografie alb-negru şi… — O, Doamne! Vai de mine!

M-am uitat din nou, cu atenţie, dar ştiam deja că era aceeaşi fotografie pe care o văzusem în urmă cu câteva săptămâni, trimisă de femeia care susţinea că era bunica mea.

M-am uitat mai bine şi – da, femeia din fotografie semăna foarte mult cu mine, ori poate că eu semănăm cu ea. Mi-am adus aminte că Mariam îmi spusese că pusese în seif scrisoarea de la „bunica” mea, aşa că m-am dus şi am luat-o de acolo. Am scos, timid, poza trimisă de femeie şi am aşezat-o lângă cea din plicul pe care mi-l lăsase Pa. Erau identice.

Am întors pe dos fotografia de la Pa şi am văzut, scrise pe spate, o adresă şi un număr de telefon. Apoi m-am uitat la scrisoarea mototolită pe care Mariam insistase s-o netezească, şi am citit adresa.

Încă o dată, identice. Am recitit scrisoarea, aşternută pe hârtie vădit scumpă şi cu aceeaşi ortografie frumoasă precum cea de pe plic.

Apartamentul 1 Sidney Place 28 Brooklyn 112 01

Draga mea domnişoară D Apliese – sau Electra, dacă-mipermiţi?

Mă numesc Stella Jackson şi sunt bunica ta biologică. Sunt sigură că primeşti multe scrisori şi că, probabil, unele dintre ele îţi cer câte ceva. Te asigur că eu nu fac asta. Am decis doar că este timpul să mă prezint.

Ştiu că eşti o femeie ocupată, dar cred că ne-ar prinde bine să ne cunoaştem. Tatăl tău adoptiv mă consideră un „indiciu viu”. Nu sunt sigură că-mi place descrierea, dar deocamdată ataşez la această scrisoare o fotografie cu mine şi cu mama ta. Mă găseşti la adresa de mai sus şi am telefonul deschis ziua şi noaptea. Abia aştept să-mi dai de veste. Toate cele bune, Stella Jackson

Oricine ar fi fost acea Stella, era o femeie educată. Dacă ar fi trebuit să scriu o asemenea epistolă, eu, personal, nu aş fi ştiut cum şi cu ce să încep. Nu-mi plăcea faptul că autoarea acelor rânduri îmi lăsa senzaţia că parcă încerca să stabilească o întâlnire cu un vecin pe care nu-l cunoştea, pentru a discuta despre renovarea părţilor comune ale blocului, în loc să se prezinte nepoatei de mult pierdute, dacă asta eram...

Dar până şi mie, maestră într-ale cinismului, mi se părea imposibil ca femeia aceea să nu fie cine zicea că era.

— Doamne! Am o rudă de sânge! am strigat eu ridicându-mă în picioare şi plimbându-mă prin cameră.

Deci, Electra, cum te simţi acum, când ai descoperit o rudă de sânge care e în viaţă şi care locuieşte în apropiere? am întrebat, imitând intonaţia nazală a Theresei, cu care vorbeam în mintea mea.

— Ei bine, Theresa, încă nu ştiu. Nu am cunoscut-o.

— Şi ai de gând?

— Nu am hotărât încă.

— Păi, e mare lucru, aşa că nu te grăbi. Iar dacă vrei s-o cunoşti, trebuie să te pregăteşti foarte bine pentru asta.

— Cum adică, Teresa? E posibil să n-o plac?

— Nu, vreau să spun că este periculos să dai prea multă importanţă unui asemenea eveniment, fiindcă riscul e mare în caz că vei fi dezamăgită.

— Te rog, nu-ţi face griji, o să mă pregătesc foarte bine. Înainte de asta o să beau jumătate de sticlă de vodcă şi o să trag câteva liniuţe pe nas, promit.

— Excelent, Electra, trebuie să fii relaxată atunci când te vezi cu ea.

Am chicotit şi m-am dus la amfora în care ţineam Zâna Albă. În fond, mi-am spus, nu descoperi zilnic o bunicuţă adevărată.

„Şi ce o să faci în rest, azi şi mâine, Electra?” m-am întrebat. „Nu pari prea ocupată în următoarele douăzeci şi patru de ore, aşa-i?”

„Aş putea fi, dar nu am chef de nimeni.”

„Nici de Joaquim?”

„Ai uitat că este în Mexic? Şi e un băiat tare rău.”

Mi-am ameninţat cu degetul insistentul alter ego.

M-am întors la cele două poze cu bunica, întrebându-mă dacă acel copil din braţele ei era chiar mama, după care am tras aer în piept şi mi-am luat mobilul. Am sunat după ce m-am asigurat că numărul din plicul lui Pa era identic cu cel ataşat la scrisoarea bunicii, iar apoi am aşteptat ca ea să răspundă.

— Stella Jackson la telefon.

— O! Ăăă, bună ziua, sunt Electra D’Apliese şi...

— Electra! Măi, măi...

Avea un ton de ciudată familiaritate şi mi-am dat seama, în cele din urmă, că vorbea cu aceeaşi intonaţie ca şi mine.

— Da, am primit mesajele. M-am gândit că ar fi bine să

luăm legătura.

— Mă bucur. Când pot să vin să te văd?

— Mâine, poate?

— Mâine nu pot, este duminică. Ce zici de seara asta? Şi apoi, cum să mai aştept o zi întreagă ca să-mi cunosc nepoata?

— Bine. Am ridicat din umeri. Vino astă-seară. La ora şapte e bine?

— Da, e bine. Am adresa ta, aşa că ne vedem la şapte. Pa, Electra!

— Ăăă, da, pa! Am închis şi mi-am dat seama că ea venea într-o oră. Bine.

Am dat din cap, fâţâindu-mă prin casă, ameţită. Aşadar, bunica mea – adică bunica mea biologică – venea în vizită chiar în seara aceea. Foarte bine, toate bune... Aoleu, cum de se întâmpla aşa ceva?

„Vestea bună e că nu m-am dus la fund din cauza lui Mitch şi a cutiilor”, mi-am spus eu în timp ce făceam ordine, disperată, în camera de zi, suflând pulberea albă de pe măsuţă.

Psihologul meu ar fi zis că asta era o mare izbândă. După ce am făcut ordine cât am putut, m-am dus la debaraua de haine. Ce ar fi trebuit să poarte o nepoată atunci când îşi cunoştea bunica? Am luat de pe umeraş sacoul de tweed de la Chanel, ca să-l combin cu nişte blugi mai simpli.

„Dar eşti la tine acasă, Electra, şi sunt douăzeci şi şase de grade, fiindcă bate soarele în geam.”

Până la urmă mi-am pus pe mine blugii şi un tricou alb, simplu. M-am încălţat cu o pereche de balerini Chanel, ca să fiu mai stilată. Urma bucătăria – bătrânii beau ceai, nu? Am răscolit prin dulapuri, dar nu prea găseai ceainice în apartamentele superşic din New York.

— Auzi, va trebui să te ia ca atare, Electra, mi-am spus eu cu fermitate. Ceea ce înseamnă că va primi apă sau vodca tonic, am chicotit.

Am stat să mă gândesc dacă s-o sun pe Mariam şi să-i cer să facă rost de un serviciu de ceai şi de o prăjitură. Dar, nu ştiu de ce, nu aveam chef să-i spun că mă întâlneam cu Stella Jackson. Voiam să am un secret – unul dintre cele onorabile.

N-am mai avut timp să stau pe gânduri, fiindcă a sunat portarul ca să-mi spună că doamna Jackson ajunsese şi cerea să fie lăsată să urce.

— Da, desigur, am confirmat.

M-am plimbat un minut prin casă, cu pulsul ridicat. S-a auzit soneria de la intrare şi am tras aer în piept, încercând să nu mă gândesc la însemnătatea evenimentului. Dacă aveam s-o urăsc? În timp ce deschideam uşa, mă gândeam că ar fi fost tipic pentru mine, mai ales atunci când surorile mele îşi găsiseră fericirea după ce îşi cunoscuseră rudele.

— Bună!

Am zâmbit doar pentru că eram obişnuită să zâmbesc în faţa camerelor, sau, de fapt, să afişez expresia cerută de situaţie.

— Bună, Electra. Eu sunt Stella Jackson, bunica ta.

— Te rog, intră.

— Mulţumesc frumos.

A luat-o înainte şi am avut, parcă, cel mai puternic déjà-vu din viaţa mea. Tommy nu glumise spunându-mi că noi două semănăm. Parcă eram eu, doar că mai bătrână.

— Ce tânără pari! am exclamat, fiindcă nu mă puteam abţine.

— Mulţumesc, de fapt am aproape şaizeci şi opt de ani.

— Uau! Ţi-aş fi dat maximum patruzeci şi cinci. Te rog, ia loc!

— Mulţumesc. S-a uitat în jur. Ai un apartament foarte sofisticat.

— Da, e şi foarte confortabil.

— Pe vremuri, am locuit de cealaltă parte a parcului. Este un cartier bun. Unul sigur, foarte sigur.

— Ai locuit în Upper East Side? am întrebat, holbându-mă la ea.

Stătea în faţa mea şi am observat că purta o cămaşă de calitate şi o pereche de pantaloni negri, făcuţi pe comandă. Avea la gât, legată lejer, o eşarfa care părea să fi fost marca Hermès, şi era tunsă scurt, afro. Una peste alta, degaja eleganţă şi frumuseţe naturală – şi părea bogată!

— Da, o vreme.

Mi-am dat seama că mă studia aşa cum o studiam şi eu pe ea.

— Ce înălţime ai? m-a întrebat.

— Puţin peste 1,80.

— Atunci, te-am luat. Stella părea încântată. Am 1,82.

— Ce bei?

— Nimic, mulţumesc.

— Bine. Atunci îmi iau eu ceva.

M-am dus la bar şi m-am prefăcut că nu găseam vodca, după care mi-am turnat din sticlă şi am pus şi tonic.

— Îţi place vodca? m-a întrebat.

— Uneori, da. Ţie?

Am luat o gură din băutură.

— Nu, nu mi-a plăcut niciodată alcoolul.

— Aha, am îngăimat. Şi? Ziceai în scrisoare că vrei să mă vezi.

— Aşa este.

— De ce?

S-a uitat o vreme la mine, iar apoi mi-a aruncat un zâmbet slab.

— Probabil că te întrebi ce vreau, aşa-i? Crezi că vreau să profit de faima şi de averea ta?

Mi s-au încins obrajii. Acea doamnă vorbea pe şleau, nu se încurca. „De cine îţi aminteşte, Electra?”

— Da, puţin.

Mă gândisem să-i răspund cu aceeaşi monedă.

— Ei bine, te asigur că nu am venit ca să-ţi cer bani. Am şi eu destui.

— Aha. Bine, am spus, ascultându-i accentul american, foarte rafinat. Cu alte cuvinte, era o femeie stilată.

— Luăm loc?

Am arătat spre canapea, dar Stella Jackson s-a îndreptat spre unul dintre scaunele cu spătar drept şi s-a aşezat pe el.

— Nu-mi pui marea întrebare?

— Care anume? Vreau să spun că sunt multe, am adăugat eu ridicând din umeri.

— Poate că vrei să mă întrebi de unde te tragi? S-a uitat la mine cu atenţie.

— Asta, pentru început, am confirmat, încercând să sorb politicos, dar nereuşind şi bând, până la urmă, hulpav.

— Te tragi dintr-un lung şir de prinţese kenyene – sau,

oricum, din echivalentul lor.

— Kenya nu este în Africa?

— Bravo, Electra! Ai dreptate.

— Tu te-ai născut acolo?

— Da.

— Şi cum ai ajuns aici? Sau mama a fost cea care a venit?

— Ei bine, asta este o poveste lungă.

— Aş vrea s-o aud, dacă eşti pregătită să mi-o spui.

— Sunt, sigur că sunt. De-asta am venit. Înainte să încep, aş vrea un pahar cu apă.

— Îţi aduc imediat.

M-am ridicat şi m-am dus în bucătărie, am luat o sticlă cu apă din frigider şi am turnat într-un pahar. Mi se învârtea capul – şi nu de la vodcă. Doamna care şedea acum în camera mea de zi era cu totul altfel decât îmi imaginasem. Ardeam de nerăbdare să aflu cum de ajunsesem să fiu adoptată, când bunica mea părea atât de înstărită. Şi unde se afla mama mea, şi cine era ea?

— Mulţumesc, a spus Stella după ce i-am dat paharul şi a sorbit din el. Ce-ar fi să iei loc?

M-am aşezat, cu mişcări nesigure.

— Pari temătoare, Electra. Eşti?

— Poate că da, am recunoscut eu.

— Înţeleg. A trecut mult timp de când nu am spus povestea. Ai răbdare, bine?

— Da, normal.

— Aşa, cu ce să încep?

Se lovea uşor cu degetele peste coapsă. Gestul îmi era cunoscut, îl făceam ori de câte ori cădeam pe gânduri. Atunci mi-a fost clar, fără urmă de îndoială, că eram sânge din sângele ei.

— Pa zicea mereu să începem cu începutul.

Stella a zâmbit.

— Atunci, dragul tău Pa are dreptate şi aşa o să fac...

CECILY
New York
Anul Nou, 1938

Scuturile războinicilor masai din Kenya, cu însemnele bizonului

Capitolul 9

— Cecily, draga mea, ce naiba faci în pat? în jumătate de oră trebuie să plecăm la petrecere!

— Nu vin, mamă. Ţi-am spus de la prânz.

— Iar eu ţi-am spus că vii. Vrei să umble vorba în tot Manhattanul că nu ai apărut astă-seară?

— Puţin îmi pasă de bârfe, mamă. Şi apoi, sunt sigură că lumea are subiecte mai interesante de discutat decât despre mine şi despre logodna mea ruptă.

Cecily Huntley-Morgan şi-a întors privirea la *Marele Gatsby* şi a continuat să citească.

— Ei bine, poate că ţie nu-ţi pasă, domnişoară, dar eu nu vreau ca lumea să creadă că, doar pentru că are inima frântă, fiica mea se ascunde acasă de Anul Nou.

— Dar, mamă, chiar mă ascund de Anul Nou. Şi chiar am inima frântă.

— Ia şi bea asta.

Dorothea Huntley-Morgan i-a întins fiicei sale o cupă de şampanie plină ochi.

— Haide să ciocnim în cinstea noului an, dar să-mi promiţi că-l dai pe gât, bine?

— Mamă, nu am chef să beau.

— Nu despre asta-i vorba, draga mea. Toată lumea bea şampanie de Revelion, fie că are chef sau nu. Gata?

Dorothea a ridicat paharul, cu un gest încurajator.

— Dacă promiţi că apoi mă laşi în pace.

— În cinstea anului 1939 şi a unui nou început!

Dorothea a ciocnit cu fiica ei.

Şovăitoare, Cecily a dat paharul pe gât, aşa cum îi ceruse mama ei. Bulele de şampanie îi făceau greaţă, probabil pentru că în ultimele patru zile nu mâncase nimic în afară de câteva linguri de supă.

— Va fi un an bun, dacă vrei *tu.*

Cecily s-a lăsat strânsă la pieptul voluminos al mamei şi, din respiraţia acesteia, şi-a dat seama că nu era primul pahar dat pe gât în după-amiaza respectivă. Iar asta, doar din cauza ei: Jack Hamblin rupsese logodna cu două zile înainte de Crăciun, în timp ce familia ei se adunase pentru sărbători la casa din Hamptons. Ea şi Jack se cunoşteau din copilărie şi familia lui deţinea una dintre proprietăţile vecine din Westhampton. Cecily îşi petrecuse verile acolo, împreună cu Jack, iar ea nu-şi amintea vreo perioadă în care să nu fi fost îndrăgostită de el. Nici măcar atunci, pe plajă, la vârsta de şase ani, când Jack îi spusese că-i adusese un cadou şi îi dăduse un crab care o muşcase pe loc de deget, până la sânge, făcând-o să-şi păteze costumul de baie. Numai că nu plânsese în faţa lui. Aproape şaptesprezece ani mai târziu, nu plânsese nici măcar atunci când el îi spusese că nu se putea căsători cu ea, fiindcă iubea pe altcineva.

Cecily auzise zvonuri despre Patricia Ogden-Forbes – cine din societatea newyorkeză nu auzise? O moştenitoare din Chicago, singura fiică a unei familii straşnic de bogate şi despre a cărei frumuseţe se vorbise neîncetat de când ea apăruse în Manhattan cu ocazia sezonului monden de Crăciun. Jack – despre care Dorothea îi spunea necontenit atât fiicei sale, cât şi oricui dispus să asculte, că era o rudă îndepărtată a familiei Vanderbilt – îi aruncase o singură privire domnişoarei Ogden-Forbes şi toate planurile i se duseseră pe apa sâmbetei, inclusiv nunta cu Cecily, care tocmai urma să aibă loc.

— Nu uita, draga mea, Patricia nu este de familie bună, i-a şoptit la ureche mama ei. Până una-alta, este doar fiica unui măcelar.

„Iar tu eşti fiica unui producător de pastă de dinţi”, şi-a spus Cecily fără să scoată un cuvânt.

Se gândise adeseori că aşa-zisa înaltă societate din America era formată din lumea negustorilor şi a

bancherilor. Statutul aristocratic le fusese conferit familiilor cu cele mai mari averi, nu cu cel mai albastru sânge. Nu că ar fi fost ceva în neregulă cu asta, dar, spre deosebire de Europa, pe Tărâmul Libertăţii nu existau lorzi, duci sau prinţi.

— Chiar nu vrei să vii la petrecere, Cecily? Doar o oră, dacă mai mult nu suporţi, a implorat-o Dorothea.

— Poate că vin. Dar *ea* va fi acolo, mamă, împreună cu el.

— Ştiu, draga mea, dar eşti o Morgan, iar noi, cei din familia Morgan, suntem curajoşi, puternici şi ne înfruntăm duşmanul! Dorothea i-a ridicat bărbia lui Cecily, ca s-o silească să se uite în ochii ei. Sunt sigură că poţi face faţă. I-am cerut lui Evelyn să-ţi calce rochia verde de satin şi o să-ţi împrumut colierul Cartier al mamei mele. Vei fi senzaţională – şi cine ştie cine este acolo la bal şi te aşteaptă!

Cecily ştia că ceea ce o aştepta era umilinţa, căci fostul ei logodnic urma să facă paradă cu frumoasa lui de la Chicago în sala de bal de la Waldorf Astoria, în faţa cremei societăţii din New York. Dar mama ei avea dreptate: indiferent ce defecte avea Cecily, laşitatea nu se număra printre ele.

— Bine, mamă, a suspinat ea. Ai câştigat.

— Aşa te vreau! O rog pe Evelyn să-ţi aducă rochia, să-ţi aranjeze părul şi să-ţi pregătească baia. Nu miroşi extraordinar de bine, draga mea.

— O, mamă, mulţumesc!

Cecily a ridicat din umeri.

— O să am nevoie de mai multă şampanie! a strigat ea în urma Dorotheei, pe când aceasta ieşea din cameră. Cu găleata!

S-a strâmbat şi a pus semnul de carte între paginile *Marelui Gatsby,* clătinând din cap la ideea că dragostea şi un mare conac puteau să rezolve totul.

Cecily le avusese pe amândouă şi ştia că nu era deloc aşa.

*

Partea bună era că sala de bal a hotelului Waldorf Astoria era atât de vastă, încât aveai senzaţia că parcurgeai Calea spre Oregon[26] ca să ajungi de cealaltă parte. Din plafonul înalt cobora un candelabru orbitor, iar luminile străluceau în balcoanele din jurul sălii. Murmurul conversaţiei şi râsetele erau înăbuşite de covoarele de pluş roşu. Muzicienii îşi acordau instrumentele pe podiumul ridicat la capătul sălii, unde se afla şi ringul de dans, al cărui parchet era perfect lustruit. Mesele adiacente erau pregătite impecabil, cu feţe de masă din olandă, veselă de porţelan fin, cristaluri sclipitoare şi aranjamente florale. Lângă Cecily şi-a făcut apariţia un ospătar cu o tavă, iar ea a luat o cupă de şampanie în palma transpirată.

Toţi newyorkezii de vază se aflau acolo, desigur.

„Numai bijuteriile purtate de femei ar putea cumpăra o ţară destul de mare ca să cuprindă sute de mii de săraci ai acestei măreţe naţii”, şi-a spus Cecily după ce şi-a găsit numele scris pe un cartonaş, la una dintre mese, şi s-a aşezat. Se bucura că stătea cu faţa la perete, în loc să aibă vedere directă la abisul bogăţiei de acolo, aşteptând să se cufunde în cel a umilinţei iminente şi să încerce, chiar dacă ştia că nu făcea bine, să-i dibuiască pe Jack şi pe Patricia.

— Ia te uită cine a venit, dragă!

Cecily şi-a ridicat privirea şi s-a trezit că se uita în ochii senini ai uneia dintre bine-cunoscutele frumuseţi ale societăţii newyorkeze: Kiki Preston. Luată în braţe, Cecily a observat că pupilele naşei ei păreau să se dilate, ca nişte sfere întunecate, aflate în nimbul irisului.

— Fată scumpă! Mi-a spus mama ta prin ce *calvar* treci... nicio grijă, are balta peşte.

Kiki i-a făcut cu ochiul lui Cecily, s-a apucat de spătarul scaunului ei şi s-a legănat uşor, iar apoi s-a aşezat alături, a scos un portţigaret de fildeş şi şi-a aprins o ţigară.

Cecily nu-şi văzuse naşa de câţiva ani – probabil că de la vârsta de doisprezece-treisprezece ani – şi nu avea decât admiraţie pentru femeia despre care mama ei îi povestise că fusese amanta unui prinţ moştenitor al tronului englez. Ştia că trăise mulţi ani în Africa, însă Kiki avea pielea la fel

[26] Oregon Trail (în limba engleză în original).

de albă şi de strălucitoare precum şiragul de perle ce-i împodobea gâtul zvelt şi rochia Chanel, fără spate, cu care era îmbrăcată. Avea părul strâns, lucru care-i punea în evidenţă pometii deosebiţi, fruntea înaltă şi fascinanţii ochi verzi.

— Ce bucurie pe tine s-o întâlneşti pe naşa ta după atât timp! s-a bucurat Dorothea. Kiki, trebuia să-mi spui că vii în Manhattan, aş fi dat o petrecere în cinstea ta.

— Priveghi, mai degrabă, a mormăit Kiki, suflând o dâră subţire de fum. După atâtea decese... Am venit să mă întâlnesc cu avocaţii.

— Ştiu, draga mea.

Dorothea s-a aşezat de cealaltă parte a lui Kiki şi i-a luat mâna.

— Ai avut nişte ani cumplit de grei.

În timp ce-şi privea mama care o consola pe fiinţa exotică de lângă ea, pentru prima oară în ultimele zile Cecily a început să tragă nădejde în privinţa propriei vieţi. După cum ştia deja, Kiki pierduse multe rude, inclusiv pe soţul ei, Jerome, într-o serie de circumstanţe tragice. Având în vedere că o considera pe Kiki – chiar şi ajunsă la vârsta de patruzeci de ani – cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată, Cecily realiza că naşa ei era dovada vie a faptului că frumuseţea nu aducea neapărat fericirea.

— Cu cine stai la masă? a întrebat-o Dorothea pe Kiki.

— Habar n-am, dar sunt sigură că o să mă plictisească de moarte, aşa că poate stau aici, cu voi.

— Draga mea, ar fi minunat. Mă duc după ospătar, să-i spun să mai pună un tacâm.

Mama ei a şi plecat, iar Kiki şi-a întors privirea la Cecily şi i-a întins mâna. Cecily i-a luat-o şi a observat că degetele lungi şi conice ale naşei ei erau reci ca gheaţa, în ciuda căldurii din încăpere.

— Ai făcut bine că ţi-ai luat inima în dinţi şi ai venit astă-seară, a spus Kiki, stingând ţigara în scrumieră. Nu dau doi bani pe nimeni de aici. Să ştii că nimic din toate astea nu este real, a oftat ea luând cupa de şampanie lăsată de Dorothea pe masă şi golind-o. Aşa cum spunea prietena mea, Alice, cu toţii ajungem în groapă într-o zi, oricâte blestemate de diamante am avea.

Kiki s-a uitat în gol, de parcă încerca să vadă dincolo de zidurile hotelului.

— Cum este Africa? a întrebat Cecily în cele din urmă, ca să ducă discuţia într-o direcţie oarecare, având în vedere că naşa ei părea cu totul absentă.

— Maiestuoasă, înspăimântătoare, misterioasă şi... complet inexplicabilă. Am o casă pe malurile lacului Naivasha, în Kenya. Când mă trezesc dimineaţa, văd hipopotami care înoată, girafe care-şi ţin capul între copaci prefacându-se ramuri... a râs Kiki cu glasul ei gutural. Ar trebui să vii în vizită, să ieşi din ghetoul ăsta claustrofob de oraş şi să vezi cum este lumea adevărată.

— Într-o zi, mi-ar plăcea s-o fac, a spus Cecily.

— Draga mea, nu există „într-o zi”. Nu avem decât prezentul, clipa asta, poate chiar milisecunda.

I-a pierit glasul în timp ce şi-a luat poşeta cu mărgele care păreau a fi sute de diamante minuscule.

— Scuză-mă, te rog, trebuie să merg la toaletă, dar revin imediat.

Cu un gest elegant, Kiki a dat din cap şi s-a ridicat, strecurându-se printre mese. Cecily o vedea ca pe Daisy Buchanan – femeia pe care o idolatriza Jay Gatsby în roman – cea mai interesantă *flapper*[27] de douăzeci de ani. Însă vremurile se schimbaseră. Nu mai erau anii ’20 cei de pomină, chiar dacă mama şi prietenele ei încă îşi duceau vieţile precum o făcuseră în acel moment glorios şi nebunesc de după încheierea războiului. Dincolo de zidurile luxoase ale sălii de bal, restul Americii se zbătea să iasă din fundătura Marii Crize economice. Singurul contact personal al lui Cecily cu consecinţele acesteia fusese atunci când, la vârsta de treisprezece ani, îşi văzuse tatăl plângând pe umărul mamei ei şi povestind cum un bun prieten al lui se aruncase pe fereastră după colapsul de pe Wall Street. Mai târziu, Cecily luase din mâinile lui Mary, menajera lor, ziarul tatei, pe care aceasta din urmă tocmai îl arunca la gunoi, şi încercase să citească articolele de acolo ca să rămână la

[27] *Flappers* – generaţie de tinere femei occidentale din anii 1920, care îşi etalau dispreţul pentru tot ce era considerat comportament rezonabil, fiind considerate îndrăzneţe.

curent cu evenimentele. În mod surprinzător, acel subiect nu se discuta la Spence, şcoala de fete particulară la care studia, cu toate că îşi întrebase profesorii de câteva ori despre asta. După ce terminase şcoala, Cecily îl rugase cu cerul şi cu pământul pe Walter, tatăl ei, s-o lase să studieze economia la colegiul Vassar – susţinând că două dintre prietenele ei, care aveau părinţi mai luminaţi, se duseseră la Brown. Spre mirarea ei, Walter consimţise s-o lase să meargă la facultate, numai că pusese la îndoială specialitatea.

— Economie? întrebase el încruntându-se şi trăgând, apoi, o duşcă sănătoasă din whisky-ul lui preferat. Draga mea Cecily, asta este o carieră destinată exclusiv bărbaţilor. Ce-ar fi să studiezi istoria? Nu o să fie prea greu pentru tine şi, cel puţin, vei avea despre ce să vorbeşti în viitor, atunci când vei face conversaţie cu prietenii şi colegii soţului tău.

Cecily făcuse aşa cum i se ceruse, înţelegând compromisul. Alesese economia ca specializare secundară şi îi plăceau la nebunie cursurile de algebră, de statistică, precum şi celebrul curs de introducere în economie al domnişoarei Newcomer. În sălile de curs cu pereţi acoperiţi de lambriuri, stimulată de alte femei inteligente, se simţea mai însufleţită ca niciodată.

Şi atunci cum se făcea că se trezise în camera ei din copilărie, în casa de pe Fifth Avenue a familiei, fără nicio speranţă de viitor? Singură la masă, Cecily s-a uitat în jur după mama ei şi a luat o gură de şampanie ca să-şi stăvilească mâhnirea ce nu-i dădea pace.

După facultate, se dusese peste vară la casa din Hamptons a familiei, unde nu-i venise să creadă că Jack începea să-i facă tocmai ei curte, alegând să stea de vorbă cu ea la petreceri, insistând să joace tenis cu el în echipă şi răsfaţând-o cu complimente şi cadouri care o descumpăneau, dar, în aceeaşi măsură, o şi încântau. Părinţii ei urmăriseră totul de pe margine, cu o satisfacţie previzibilă, comentând în şoaptă o potenţială logodnă. În septembrie, Jack o ceruse, în sfârşit, de nevastă, ironia sorţii făcând ca asta să se întâmple chiar în timpul cumplitului uragan care lovise Long Island pe nepusă masă.

Cecily îşi amintea acea după-amiază înspăimântătoare, când Jack, familia lui şi servitorii apăruseră, livizi, la casa Huntley-Morgan, căutând adăpost din calea furtunii violente. Casa Hamblins din Westhamptons Beach fusese lovită de talazurile furibunde şi avea să cadă pradă inundaţiilor, pe când reşedinţa familiei lui Cecily era clădită pe deal, mai departe de ţărm, şi avea o pivniţă încăpătoare. Se adăpostiseră acolo în timpul furtunii care smulgea ţiglele acoperişului şi culca pomii la pământ, iar, la un moment dat, Jack o luase pe Cecily deoparte şi se lipise de ea.

— Cecily, fată dragă, astfel de lucruri ne amintesc cât de scurtă este viaţa, şoptise el în vreme ce ea îi tremura în braţe. Te măriţi cu mine?

Cecily îşi ridicase privirea la el, şocată.

— Doar nu vorbeşti serios, Jack!

— Ba te asigur că da. Te rog, draga mea, spune „da”!

Şi, fireşte, aşa făcuse. În sinea ei, ar fi trebuit să ştie cumva că era prea frumos ca să fie adevărat, dar, uluită că pe *ea* o alesese Jack şi fiind dintotdeauna îndrăgostită de el, îşi pierduse cu totul judecata. Însă, doar trei luni mai târziu, logodna era ruptă, iar ea stătea singură acolo, de Revelion, complet umilită.

— Cecily! Ce să vezi, ai venit! Nu aş fi crezut.

Cecily a fost smulsă din reverie la vederea Priscillei, sora ei mai mică, îmbrăcată într-o superbă rochie de mătase trandafirie şi cu părul blond aranjat în bucle perfecte, care-i cădeau pe umeri. Semăna cu Carole Lombard – eroina ei – şi adoptase şi stilul domnişoarei Lombard. Din păcate, Robert, soţul Priscillei, nu era un Clark Gabie. Pe tocuri înalte, soţia lui îl depăşea în înălţime. Robert şi-a întins mâinile mici şi cam transpirate spre Cecily.

— Dragă cumnată, condoleanţe pentru pierdere...

Cecily s-a abţinut să-i spună că Jack nu murise, de fapt.

— ... şi îţi urez, de asemenea, un An Nou fericit!

Cecily l-a lăsat s-o cuprindă de umeri şi să o sărute, iar el i-a lăsat urme de salivă pe obraji. Ea nu putea defel să priceapă cum se băga Priscilla noapte de noapte în pat alături de acel bărbat urât şi slab, cu tenul de culoarea terciului stricat.

„Poate că în acest timp îi numără lui Robert dolarii din

bancă”, şi-a spus ea cu cruzime.

În spatele Priscillei era sora mijlocie, Mamie. Avea douăzeci şi unu de ani şi era mai mică decât Cecily cu doar treisprezece luni. Avea pieptul plat şi conformaţie băieţească, dar, în şapte luni de sarcină, se transformase. Rochia albastră de satin îi scotea discret în evidenţă sânii deveniţi plini şi curbura lină a pântecului care îl adăpostea pe copilul ce urma să vină curând pe lume.

— Bună, draga mea.

Mamie a sărutat-o pe Cecily pe obraji.

— Arăţi minunat, mai ales în condiţiile astea.

Cecily nu prea ştia dacă vorbele surorii ei fuseseră un compliment sau o insultă.

— Nu-i aşa, Hunter?

Mamie s-a întors spre soţul ei, care, spre deosebire de Robert, era mai înalt decât toţi.

— Arată foarte bine, a confirmat Hunter luând-o în braţe pe Cecily cu un gest mai potrivit la jocul de rugby.

Cecily îl plăcea foarte mult pe Hunter – de fapt, când îl adusese Mamie acasă, cu un an în urmă, aproape că se îndrăgostise de el. Blond, cu ochi căprui şi dinţi perfect albi, absolvise Yale summa cum laude şi călcase pe urmele tatălui său, care era bancher. Hunter era deştept, chipeş şi cel puţin el muncea, cu toate că Mamie zicea că soţul ei petrecea prea mult timp la cinele pe care le lua împreună cu clienţii la Union Club. Cecily spera ca, în seara aceea, să stea lângă el la masă şi să-l întrebe despre efectul pe care-l avea anexarea regiunii Sudeţilor de către *Herr* Hitler asupra economiei americane.

— Doamnelor şi domnilor, vă rog să luaţi loc, a răsunat un glas pe scena sălii de bal.

— Ai ajuns la ţanc, Papa, a spus Cecily în timp ce Walter Huntley-Morgan II se îndrepta spre masă.

— M-a prins Jeremiah Swift la intrare, cred că este cel mai plictisitor bărbat din Manhattan.

Walter i-a zâmbit cordial lui Cecily.

— Eu unde stau? a întrebat.

— Pe cealaltă parte, lângă Edith Wilberforce, i-a răspuns Cecily.

— Care este, probabil, cea mai plictisitoare femeie din

Manhattan. Ei, mama ta spune mereu că o place. Arăţi încântător, apropo, a adăugat el privindu-şi cu afecţiune fiica cea mare. Eşti curajoasă că ai venit, Cecily, iar mie îmi place curajul.

Cecily i-a zâmbit vag, în timp ce el s-a dus la locul lui. Pentru un bărbat în vârstă, încă i se părea foarte atrăgător – părul lui blond încărunţise foarte puţin, iar burta care începea să i se vadă sugera trecerea anilor. Cei din familia Huntley-Morgan erau consideraţi „arătoşi”, cu toate că Cecily se considera o dezamăgire din punctul ăsta de vedere. Priscilla era blondă, cu ochi albaştri, identici cu ai tatei, Mamie semăna cu mama lor, iar ea, Cecily, se simţea uneori ca şi cum n-ar fi făcut parte din acea familie, cu cârlionţii ei şateni, dezordonaţi, cu ochii de un albastru pal într-o zi bună şi cenuşii într-una rea şi cu nasul punctat de pistrui care se înmulţeau la soare. Minionă, cu trupul zvelt – spre slăbănog, după cum credea ea – Cecily se simţea ca un pitic printre surorile ei înalte.

— Cecily, ai văzut-o pe Kiki? a întrebat Dorothea, care se aşezase la trei scaune distanţă de fiica ei.

— N-am mai văzut-o de când a plecat la toaletă, mamă, a răspuns Cecily.

Fuseseră serviţi creveţii, iar locul lui Kiki era gol.

„Asta îmi trebuia, un loc liber lângă mine!”

Hunter s-a aplecat şi i-a şoptit:

— Dacă nu vine în zece minute, mă aşez eu acolo.

— Mulţumesc, a spus Cecily şi, ştiind că urma o noapte lungă, a luat o gură din vinul pe care tocmai i-l turnase un chelner.

Kiki n-a apărut nici după o oră, aşa că i-au fost luate tacâmurile, iar Hunter s-a mutat lângă Cecily şi cei doi au purtat o lungă discuţie despre situaţia din Europa. Hunter nu credea că venea războiul, având în vedere acordul semnat la începutul anului între prim-ministrul britanic şi Hitler.

— Pe de altă parte, domnul Hitler este imprevizibil, ceea ce face ca piaţa să devină volatilă din nou, tocmai când începea să se stabilizeze. Sigur că, a spus Hunter aplecându-se spre Cecily, cunosc mulţi indivizi care îşi freacă mâinile de bucurie la gândul că ar putea izbucni

războiul în Europa.

— Serios?

Cecily s-a încruntat.

— De ce s-ar bucura?

— În război este nevoie de arme şi muniţii, iar America la asta se pricepe. Mai ales dacă ţara nu e implicată direct în conflictul militar.

— Eşti sigur că America nu se va implica?

— Destul de sigur. Nici măcar domnului Hitler nu i-ar trece prin cap să anexeze Statele Unite ale Americii.

— Îmi vine greu să cred că există oameni care şi-ar *dori* război.

— Războaiele îi îmbogăţesc pe unii – şi, în consecinţă, îmbogăţesc unele ţări, Cecily. Uită-te la America după Primul Război: au apărut noi miliardari. Este un cerc vicios. Practic vorbind, toate lucrurile bune au un sfârşit.

— Cam deprimant.

— Aşa este, cu toate că sper ca oamenii să înveţe din propriile greşeli şi să meargă mai departe. Şi totuşi, Europa este în pragul războiului.

Hunter a suspinat.

— Mă rog, trebuie să avem încredere în natura umană şi poate că Anul Nou este singura noapte în care ar trebui să uităm de griji şi să sărbătorim, a adăugat el, în timp ce trupa a început să cânte şi invitaţii s-au îndreptat spre ringul de dans.

— Dansezi cu mine?

S-a ridicat şi i-a întins mâna lui Cecily.

— Cu plăcere.

Zece minute mai târziu, Cecily era la locul ei de la masa goală. Toată lumea dansa. Iar, cum un necaz nu vine niciodată singur, Cecily a zărit un crâmpei de rochie argintie, superbă, şi două picioare lungi şi frumoase trecând pe lângă ea, toate astea aparţinându-i unei femei aflate la braţul fostului ei logodnic.

Deşi nu fuma, Cecily a luat pachetul uitat de cineva pe masă şi şi-a aprins o ţigară, ca să aibă ce face. Se gândea cât de singur se putea simţi cineva într-o încăpere plină cu sute de oameni. Tocmai se gândea să ia un taxi spre casă, când în faţa ei s-a ivit Kiki, trăgând după ea un bărbat

frumos.

— Of, Cecily! Nu poţi sta singură aici. Dă-mi voie să ţi-l prezint pe căpitanul Tarquin Price. Un bun prieten al meu, din Kenya.

— Încântat de cunoştinţă, a spus el, făcând o plecăciune formală în faţa lui Cecily.

— Vă las să vorbiţi, trebuie să merg la toaletă.

Tarquin s-a aşezat lângă Cecily şi i-a mai oferit o ţigară, pe care ea a refuzat-o, în timp ce se gândea că naşa ei avea o vezică foarte slabă.

— Am auzit că eşti fina lui Kiki.

— Da. Iar tu eşti bunul ei prieten?

— Ei, nu aş merge până într-acolo. Ne-am văzut de câteva ori la clubul Muthaiga din Nairobi. Eram în permisie, iar Kiki m-a invitat să-mi petrec Crăciunul la ea, în Manhattan. Naşa ta este genul de femeie care îşi face foarte uşor prieteni. E fantastică, nu?

— Într-adevăr. Cecily voia doar să închidă ochii şi să asculte acel accent străin toată noaptea. Trăieşti în Kenya?

— Deocamdată, da. Sunt căpitan în armata britanică şi m-au trimis acolo acum câteva luni, când a început nebunia cu Hitler.

— Îţi place în Kenya?

— Fără îndoială că este o ţară uluitor de frumoasă, cum rar am văzut. Destul de diferită de Anglia.

Chipul lui frumos, cu piele închisă la culoare, care se potrivea de minune cu ochii căprui şi cu părul des şi negru, s-a încreţit într-un zâmbet.

— Ai văzut lei şi tigri de când eşti acolo?

— Ei bine, sunt nevoit să te corectez, domnişoară...

— Te rog, spune-mi Cecily.

— Cecily, aparent există un mit cum că ar exista tigri în Africa. Însă nu există. Dar da, am văzut câţiva lei. Am împuşcat unul acum câteva săptămâni, în brusă.

— Serios?

— Da, a spus Tarquin întărindu-şi vorbele printr-o clătinare din cap. Pacostea dădea târcoale pe lângă tabăra noastră, negrii ăia nenorociţi dormeau cu toţii tun, aşa că leul i-a luat prin surprindere. Noroc că am auzit zarva, am înşfăcat puşca şi l-am ucis înainte să ne mănânce pe toţi.

Printre noi se aflau şi femei.

— Erau femei în tabără?

— Da, iar unele dintre ele ţintesc mai bine decât bărbaţii. Dacă vrei să supravieţuieşti în Africa, trebuie să ştii să mânuieşti bine o armă, de orice sex ai fi.

— Nici măcar nu am ţinut vreodată o armă în mână, darămite să trag!

— Sunt sigur că ai învăţa repede, la fel ca majoritatea oamenilor. Aşadar, Cecily, ce faci la New York?

— În principal, o ajut pe mama să-şi desfăşoare munca filantropică. Sunt în câteva comisii... l-a pierit glasul. Părea deplasat să-i povestească despre dineurile în scop caritabil unui bărbat care împuşcase un leu. Aş vrea să fac multe altele, dar... „Haide, Cecily, fa şi tu un efort să nu mai vorbeşti ca o mimoză jalnică ce eşti...” De fapt, sunt pasionată de economie.

— Nu, zău? Ce-ar fi să mergem pe ringul de dans şi să-mi povesteşti cum şi unde să-mi investesc banii pe care-i câştig în armată?

— Ăăă... bine, a consimţit Cecily, spunându-şi că se pricepea mai bine la dans decât la pălăvrăgeli.

Benny Goodman şi trupa lui cântau de mama focului. Chiar dacă Cecily ar fi zis ceva inteligent şi amuzant, Tarquin nu ar fi auzit-o. A observat, încântată, că el dansa mai bine decât Jack, aşa că i-a crescut inima când era cât pe ce ca ei doi să se lovească, în timpul dansului, de Jack şi de zeiţa lui îmbrăcată în rochie argintie. La miezul nopţii, peste oaspeţi au început să cadă baloanele păstrate pentru trecerea în noul an.

— La mulţi ani, Cecily! Tarquin s-a aplecat s-o sărute pe obraz. Pentru prieteni vechi şi noi!

După *Auld Lang Syne,* trupa a început să cânte din nou. Tarquin nu părea înclinat să plece de lângă Cecily, până când a apărut Kiki, asemenea unui spectru, şi l-a tras de braţ.

— Fii amabil şi condu-mă în apartamentul meu. Am dansat toată noaptea şi mă dor picioarele de moarte. Trebuie să-mi scot pantofii. Am invitat nişte oameni ca să continuăm petrecerea la etaj. Sper că vii şi tu, dragă Cecily.

— Mulţumesc, Kiki, dar deja mă aşteaptă şoferul.

— Atunci, spune-i să mai aştepte, a spus Kiki râzând.

— Nu pot, trebuie să plec acasă.

După câteva nopţi nedormite, Cecily avea impresia că mai avea puţin şi adormea în braţele lui Tarquin.

— Dacă trebuie, du-te acasă, dar atunci ne mai vedem înainte să plec în Kenya. Am îndemnat-o pe Cecily să vină în vizită la mine, i-a spus Kiki însoţitorului lor.

— Absolut, a fost de acord Tarquin, uitându-se afectuos la Cecily. Mi-a făcut mare plăcere să te cunosc. I-a luat mâna şi i-a dus-o la buze. Dacă vii, o să fiu bucuros să-ţi arăt împrejurimile. Sper să ne reîntâlnim. Noapte bună.

— Noapte bună.

Tarquin a condus-o pe Kiki prin mulţime, iar Cecily s-a uitat după mama şi tatăl ei, gândindu-se că, chiar dacă nu-l mai revedea pe căpitanul Tarquin Price, în acea seară el fusese cavalerul ei salvator.

Capitolul 10

Asemenea oricărui locuitor al New Yorkului, lui Cecily nu-i plăcuse nicicând luna ianuarie, dar acel ianuarie anume o făcea să se simtă mai nefericită decât oricând. De obicei se înveselea văzând, de la fereastra camerei ei, priveliştea înzăpezitului Central Park, numai că mai şi plouase mult în acel an, iar trotuarele erau înecate într-o mocirlă care se potrivea cu cerul întunecos.

Înainte de dispariţia bruscă a lui Jack din viaţa ei, Cecily îşi umplea zilele făcând planuri de nuntă şi mergând la acţiuni caritabile pentru care mama şi prietenii ei munceau necontenit. Din punctul de vedere al lui Cecily, asta presupunea nenumărate ore pierdute pentru alegerea locului în care se desfăşura evenimentul strângerilor de fonduri, după care alte ore pierdute pentru întocmirea meniurilor. Urma lista de oaspeţi – exclusiv în funcţie de sumele pe care invitatul era dispus să le cheltuiască. Dorothea se baza pe fiica ei mai mare ca s-o anunţe care dintre prietenele debutante urmau să se căsătorească. Dacă logodnicul sau noul soţ erau suficient de avuţi, Cecily

le invita.

Cu toate că ştia cât munceau mama şi prietenele ei pentru acţiunile caritabile, Cecily nu le văzuse vreodată să-şi murdărească imaculatele mănuşi de mătase vizitând vreuna dintre instituţiile pe care le sponsorizau. Atunci când Cecily spusese că voia să se ducă în Harlem, ca să viziteze orfelinatul pentru care se strânseseră, la un dineu, peste o mie de dolari, Dorothea se uitase la ea ca la o nebună.

— Cecily, dragă, oare unde ţi-e mintea? Negroteii ăia te-ar jefui înainte să cobori din maşină. Toată munca ta caritabilă produce bani pentru bieţii copilaşi de culoare. Mulţumeşte-te cu asta.

Încă de la revolta care avusese loc în Harlem în 1935[28], pe când era ea în primul an de studii la Vassar, Cecily fusese conştientă de tensiuni. De multe ori fusese tentată s-o întrebe pe Evelyn, servitoarea negresă pe care o avuseseră în ultimii douăzeci de ani, ce fel de viaţă ducea, însă regula de aur era să nu faci schimb de informaţii private cu servitorii. Evelyn locuia la mansardă, împreună cu restul angajaţilor de la bucătărie. Ieşea din casă doar duminica, iar atunci se ducea la „biserica mea”, după cum zicea ea. Archer, şoferul, şi Mary, menajera, erau căsătoriţi şi locuiau la periferie, în Harlem. La Vassar, Cecily avusese câteva colege care cereau făţiş schimbări sociale. În multe weekenduri, prietena ei, Theodora, pleca din campus ca să se ducă la câte un miting pentru drepturi civile, care avea loc în notoriul cartier 19th Ward. Se întorcea pe furiş, intrând pe fereastra căminului un picuţ înainte de miezul nopţii, duhnind a fum de ţigară şi debordând de furie.

— Lumea are nevoie de o schimbare, şoptea ea, nervoasă, în timp ce-şi trăgea cămaşa de noapte pe ea. S-o fi terminat cu sclavia, dar încă tratăm o rasă întreagă de oameni de parcă ar fi mai puţin umani – îi segregăm, îi împiedicăm să progreseze. M-am săturat, Cecily...

Ianuarie era o perioadă foarte liniştită în circuitul

[28] Considerată „prima revoltă modernă rasială”, a avut loc în timpul marii crize economice, când populaţia săracă de afro-americani era discriminată în domeniul ocupării forţei de muncă şi supusă violenţei poliţiei.

comitetului pentru caritate, aşa că Cecily stătea mai mult în casă, singură cu gândurile ei. Nici radioul nu era mai breaz, cu discursurile incendiare ale lui Hitler, care ataca Anglia şi evreii „aţâţători la război”.

— Iarna lui 1939 este tare nesuferită, mormăia Cecily, care, doar ca să iasă din casa, se plimba prin ceaţa ce învăluia Central Park.

Dorothea era în vizită la mama ei, la Chicago. Cecily şedea, alături de taică-său, la vasta masă din salonul care dădea spre grădina înzăpezită. Se întreba dacă să-şi ia inima în dinţi şi să-i propună ca, în astfel de ocazii, să mănânce la masa mică, din camera de zi, care era mult mai plăcută.

— Îţi plac mobilele şi decoraţiunile în stil nou? a întrebat-o Walter, luând o gură de vin şi făcând semn spre mobila modernă lustruită.

Casa din Fifth Avenue, cu impunătoarea ei faţadă de piatră orientată spre Central Park, fusese de curând renovată de Dorothea în modernul stil art deco – un stil care o dezorientase pe Cecily atunci când văzuse renovările. Părea că, oriunde se uita, îşi vedea reflexia într-una dintre nesfârşitele oglinzi. Chiar îi lipsea mobila greoaie, de mahon, pe care o ştia din copilărie. Singura amintire pe care o mai avea în dormitor era Horace, vechiul ei ursuleţ de pluş.

— Păi, îmi plăcea cum era înainte, dar mama pare fericită cu noul aspect, a îndrăznit ea să spună.

— Aşa este. Şi asta-i bine.

Cum tatăl ei nu a mai spus nimic, Cecily a decis să deschidă subiectul care o preocupa.

— Papa, sunt la curent cu ştirile şi voiam să te întreb ceva. De ce continuă Hitler să provoace la război? Doar, în urma Acordului de la München, a obţinut ceea ce a vrut, nu?

— Draga mea, omul ăla este un psihopat în cel mai adevărat sens al cuvântului, a spus Walter, revenind cu picioarele pe pământ. Cu alte cuvinte, nu simte nici vinovăţie, nici ruşine, şi este foarte puţin probabil să adere la orice acord ar semna.

— Aşadar, este posibil să izbucnească războiul în Europa?

— Cine ştie?

Walter a ridicat din umeri.

— Cred că depinde de cum bate vântul în mintea lui Hitler. Poate că ai observat că economia germană înfloreşte. A reuşit s-o salveze, aşa că îşi permite un război, dacă asta îşi doreşte.

— Totul se reduce la bani, nu?

Cecily a suspinat, jucându-se cu antricotul de miel.

— Multe, nu totul. Şi? Tu ce planuri ai astăzi?

— Nimic. Absolut nimic, a răspuns ea.

— Nu iei masa cu niciuna dintre prietenele tale?

— Papa, majoritatea prietenelor mele sunt măritate, însărcinate sau deja mame.

— Fără îndoială, vei fi în aceeaşi situaţie curând, a consolat-o el.

— Personal, nu prea cred. Papa?

— Da, Cecily?

— Ăăă... mă întrebam, având în vedere că nu mă voi căsători prea curând, dacă nu m-ai lăsa să mă... Cecily a înghiţit în sec...angajez. Poate că ai un post la bancă pentru mine?

Walter şi-a şters mustaţa cu şervetul, l-a împăturit frumos şi l-a aşezat lângă farfurie.

— Cecily, am mai discutat asta de câteva ori. Iar răspunsul este „nu”.

— Dar de ce? În tot New Yorkul femeile lucrează! Nu aşteaptă să apară vreun bărbat de care să se îndrăgostească! Am o diplomă şi vreau s-o folosesc. Chiar nu am ce face la bancă? Ori de câte ori ne întâlnim ca să luăm masa de prânz, văd fete care ies din clădire, aşa că ceva fac ele acolo.

— Ai dreptate. Dactilografiază toată ziua scrisorile directorilor, umezesc plicuri cu limba, lipesc timbre şi le trimit la poştă. Asta vrei?

— Da! Cel puţin aş face ceva util.

— Cecily, ştii la fel de bine ca şi mine că niciuna dintre fiicele mele nu ar putea lucra ca dactilografă la bancă. Şi eu, şi tu ne-am face de râs. Fetele astea vin dintr-un cu totul alt mediu.

— Ştiu asta, Papa, dar nu-mi pasă de „mediu”. Vreau să...

fac ceva cu timpul meu.

Cecily simţea cum îi dădeau lacrimile de frustrare.

— Draga mea, înţeleg că te-a rănit şi te-a destabilizat trădarea lui Jack, dar cu siguranţă că o să apară altcineva curând.

— Dar dacă nu *vreau* să mă căsătoresc?

— Atunci o să rămâi fată bătrână, cu o droaie de nepoţi şi nepoate. Privirea lui Walter trăda un amuzament binevoitor. Ţi se pare ispititor?

— Nu... da, adică în momentul ăsta chiar nu-mi pasă, Papa! Dar ce rost a avut să-mi permiţi să studiez la o facultate, dacă nu mă pot folosi de ea?

— Cecily, învăţătura ţi-a lărgit orizontul, te-a ajutat să stăpâneşti o mulţime de subiecte pe care să poţi să le abordezi la dineuri.

— Of, parcă eşti mama! Cecily şi-a luat capul în mâini. De ce să nu-mi folosesc diploma într-un mod mai productiv?

— Cecily, înţeleg cum este să nu poţi urma calea la care visezi. Am studiat economia la Harvard doar pentru că aşa a făcut bunicul meu. Înaintea lui, tot asta au făcut Dumnezeu ştie câţi „stră-stră" din familie. După ce am absolvit, nu voiam decât să călătoresc prin lume şi să-mi câştig existenţa din orice altceva în afară de comerţ. Cred că mă vedeam un soi de mare vânător alb, sau ceva de felul asta, a chicotit el, melancolic. Desigur că, atunci când i-am spus tatei ce aveam de gând, s-a uitat la mine ca la un nebun şi m-a refuzat. În consecinţă, a trebuit să-i calc pe urme la bancă şi să intru în consiliul de administraţie.

Cecily s-a uitat la tatăl ei, care a tăcut şi a băut o gură generoasă de vin.

— Crezi că mie îmi place ceea ce fac? a întrebat-o el.

— Aşa am crezut, Papa. Cel puţin, tu munceşti.

— Dacă se poate numi aşa. În realitate, mă întâlnesc cu clienţi, îi scot la masă la prânz şi la cină, îi fac să se simtă bine, iar fratele meu mai mare, Victor, este cel care încheie toate contractele. Eu sunt doar un asociat fermecător. Şi nu uita că, de când cu criza, trăim vremuri mult mai grele.

— Dar banca a supravieţuit, nu? Avem destui bani, nu-i aşa?

— Da, dar trebuie să înţelegi că gospodăria noastră nu a

avut de suferit mulţumită averii moştenite de mama ta, nu mulţumită mie. Îţi înţeleg frustrarea, dar nimic nu este perfect – viaţa este o provocare, aşa că trebuie să profităm de orice ni se oferă. Cel puţin, când te vei mărita şi vei avea casa ta, vei dibui pe loc orice angajat care încearcă să te păcălească, a spus el zâmbind. Destinul tău este să fii soţie, iar al meu – să mă uit la Victor cum duce de râpă banca familiei. Dacă ai terminat, o s-o rog pe Mary să aducă desertul.

Pe măsură ce treceau zilele mohorâte, Cecily se gândea mult la discuţia neobişnuit de onestă pe care o avusese cu tatăl ei. Îşi dăduse seama atunci că acesta se simţea emasculat de mult mai bogata lui soţie. Casa lor din Fifth Avenue fusese moştenită de Dorothea de la bunicul matern al lui Cecily, după care aceasta din urmă fusese botezată. Cecil H. Homer fusese unul dintre primii producători americani de pastă de dinţi la scară industrială. În consecinţă, făcuse avere. Soţia lui, Jacqueline, divorţase de Cecil pe când Dorothea era mică, trecând drept motiv în documente „abandonul”, ceea ce, spre amuzamentul lui Jacqueline, însemna că Cecil o părăsise pentru un tub lung şi subţire plin cu pastă albă, mentolată, şi nu pentru altă femeie. La treisprezece ani, Dorothea devenise unica moştenitoare a averii tatălui, după ce acesta murise în urma unui infarct survenit pe când se afla la birou. La vârsta de douăzeci şi unul de ani, Dorothea devenise moştenitoarea legală a casei din Fifth Avenue, a unei mari moşii aflate în Hamptons, a unor depozite impresionante de bani peşin şi a unor investiţii făcute peste hotare.

Curând după aceea, ea se căsătorise cu Walter Huntley-Morgan. Walter era de familie excelentă, dar rolul de a conduce banca familiei îi revenise fratelui mai mare, în vreme ce Walter era un „bun asociat”, după cum spunea el, melancolic.

Numai că, oricât încerca să-şi spună că tatăl ei avea dreptate, că viaţa chiar era o provocare ce trebuia înfruntată, Cecily nu ştia decât că nu *întâlnea* nicio provocare şi că putea să-şi piardă minţile de plictiseală. Mai ştia şi că, oricât de mohorât era ianuarie, întotdeauna se întâmpla ceva în cercul ei din New York, doar că pe tipsia

de argint din vestibul nu apăruse nicio invitaţie la masă sau la ceai. Şi, uitându-se la pagina socială din *New York Times,* şi-a dat seama, în cele din urmă, care era motivul: era de neconceput ca o fostă logodnică şi una actuală să fie invitate la aceleaşi evenimente, iar Patricia Ogden-Forbes câştigase afecţiunea celor din cercul ei. Până şi cele mai apropiate prietene păreau s-o fi abandonat pe Cecily.

Într-o zi, la amiază, Cecily a luat o gură de burbon din decantorul de pe bufetul din salon şi a sunat-o pe cea mai veche şi mai apropiată prietenă, Charlotte Amery. A vorbit cu menajera, care s-a dus s-o caute pe Charlotte, iar apoi a revenit cu informaţia că aceasta „avea treabă”.

— Dar este urgent! a insistat Cecily. Vă rog să-i spuneţi să mă sune imediat ce poate.

Au mai trecut două ore până să-i spună Mary, menajera lor, că tocmai sunase Charlotte.

— Bună, Charlotte, ce mai faci?

— Bine, draga mea. Tu?

— Păi, ştii şi tu, pe mine m-a părăsit frumosul meu logodnic, iar în Europa probabil că începe războiul, a chicotit Cecily.

— Of, Cecily, îmi pare foarte rău!

— Lasă, Charlotte, glumeam şi eu. N-am nimic, zău!

— O, ce mă bucur! Cred că ţi-e greu din cauza lui Jack.

— Nu-i cea mai mare fericire, dar uite că am supravieţuit. Mă gândeam că nu mai aveam veşti de la tine de multă vreme. Ce-ar fi să ne vedem mâine? Bem un ceai bun la Piaza. Acolo găseşti cele mai bune brioşe din oraş.

— O, mi-e teamă că nu pot. Rosemary dă o mică petrecere. Se pare că prietena ei din Anglia o să stea o vreme în vizită şi cu toatele o să învăţăm să jucăm bridge!

Cecily a înghiţit în sec. Rosemary Ellis era, fără doar şi poate, regina societăţii din generaţia lor. Până de curând, fusese prietena lui Cecily.

— Înţeleg. Bine, poate săptămâna viitoare?

— Nu am agenda la mine, dar ce-ar fi să te sun luni, ca să vedem cum facem?

— Ce idee bună! a răspuns Cecily, nelăsând să-i tremure glasul.

În societatea din New York, nimic nu era spontan. Fiecare

programare la coafor, croitor şi manichiură, darămite o întâlnire cu un prieten, trebuia stabilită şi notată în agende cu câteva săptămâni înainte. Charlotte nu avea de gând s-o sune lunea următoare.

— Bine, excelent! a îngăimat Cecily. Pa!

A trântit receptorul şi a izbucnit în lacrimi.

O oră mai târziu, zăcea pe pat, cu ochii în tavan, căci nici să citească nu-i venea. Evelyn a bătut la uşă.

— Mă scuzaţi, domnişoară Cecily, m-a trimis Mary să vă spun că aşteaptă o doamnă şi un domn în vestibul. Voiau să vorbească cu mama dumneavoastră, aşa ca Mary le-a zis că-i plecată. Doamna aceea zicea că vrea să vă vadă şi pe dumneavoastră.

Evelyn a traversat camera şi i-a dat o carte de vizită lui Cecily, care a citit-o şi a oftat. Naşa ei, Kiki, era la parter. Îi venea să se prefacă bolnavă, dar ştia că mama nu ar fi iertat-o în veci dacă nu o primea pe vechea ei prietenă.

— Condu-i în salon şi spune-le că vin în zece minute. Trebuie să mă aranjez.

— Dar nu este aprins focul, domnişoară Cecily.

— Păi, atunci aprinde-l, Evelyn.

— Da, domnişoară.

Cecily s-a dat jos din pat şi s-a privit în oglindă. Şi-a periat părul enervant de cârlionţat şi s-a gândit că semăna mai degrabă cu Shirley Temple decât cu Greta Garbo, după care şi-a netezit bluza şi fusta, s-a încălţat, s-a dat cu puţin ruj şi a coborât ca s-o întâmpine pe Kiki.

— Drrraga mea! a exclamat Kiki, torcând ca o pisică şi îmbrăţişând-o pe Cecily. Ce mai faci?

— Bine, mulţumesc.

— Nu prea pari să faci bine, scumpo! Eşti trasă la faţă şi palidă precum cerul din Manhattan.

— Sunt şi puţin răcită, dar îmi trece curând, a minţit Cecily.

— Nu pot spune că mă mir. În fond, Manhattanul este un frigider în perioada asta, şi încă unul gol.

Kiki a râs, cutremurându-se şi strângându-şi haina de nurcă pe ea, în timp ce se îndrepta spre şemineu, unde se făcuse focul. A scos un portţigaret din poşetă.

— Trebuie să recunosc că admir gustul îndrăzneţ al

mamei tale în materie de design. Art deco nu este pentru toată lumea. A făcut semn spre salonul care avea un întreg perete acoperit cu oglinzi. Ţi-l aminteşti pe Tarquin, nu? a întrebat ea, după ce, aparent, uitase de prezenţa frumosului bărbat cu care dansase Cecily de Revelion, în urmă cu două săptămâni.

El încă nu-şi scosese paltonul de tweed. Chiar şi cu focul făcut, temperatura din salon era extrem de scăzută.

— Sigur că da, a spus Cecily zâmbind. Ce mai faci, Tarquin?

— Bine, mulţumesc, Cecily.

— Doriţi ceva? Ceai? Cafea?

— Ştii, cred că ne trebuie nişte brandy ca să ne încălzim. Tarquin, fii amabil!

Kiki i-a făcut semn cu mâna spre decantoarele de pe bufet.

— Desigur, a încuviinţat Tarquin. Vrei şi tu, Cecily?

— Păi…

— Ei, haide, brandy-ul e medicinal, mai ales ca leac la răceală, nu crezi, Tarquin?

— Ba bine că nu.

„Dar poate nu la două şi jumătate după-amiaza”, şi-a spus Cecily.

— Şi? Unde a plecat maică-ta? Sper că undeva la căldură, a spus Kiki.

— Nu, de fapt s-a dus la Chicago, ca s-o vadă pe mama ei, adică pe bunica.

— O femeie înfiorătoare, Jacqueline, asta, a comentat Kiki, aşezându-se pe paravanul protector, garnisit cu piele, din faţa şemineului. Extrem de bogată, desigur, a adăugat ea în timp ce Tarquin le oferea câte un pahar cu brandy. Era rudă cu familia Whitney, să ştii.

— Habar n-am cine sunt ăştia, a spus Tarquin, oferindu-i lui Cecily fotoliul de lângă foc şi aşezându-se pe cel aşezat în faţa ei, în timp ce Kiki continua să troneze pe paravan.

— Iartă-mă, mi-e teamă că nu sunt la curent în privinţa membrilor de vază ai societăţii americane.

— Să zicem, doar, că dacă am fi în Anglia, familiile Vanderbilt şi Rockefeller s-ar lupta pentru tron, în timp ce familia Whitney s-ar uita de pe margine, ca să-şi dea seama

pe cine să favorizeze, a spus Kiki râzând.

— Să înţeleg că bunicii lui Cecily îi curge în vine sânge nobil american?

— Absolut, dar oare nu este totul o mare farsă? Cecily, draga mea, mare păcat că nu-i maică-ta acasă! Plec din Statele Unite la sfârşitul lunii şi voiam să-i propun să vină cu mine în Kenya. Şi, desigur, să te ia şi pe tine. Ţi-ar plăcea la nebunie. Cerul este mereu albastru, vremea e caldă, iar sălbăticiunile sunt adorabile.

— Kiki, înţeleg că tânjeşti să te întorci acolo. Dar, Cecily, în Kenya nu este tocmai aşa cum zice ea, a întrerupt-o Tarquin. Da, cerul este albastru, dar mai şi plouă – Doamne, toarnă cu găleata! — iar animalele pot fi mai puţin adorabile dacă te privesc ca pe hrana lor.

— Tarquin, nu s-ar întâmpla aşa ceva la Mundui House! Draga mea Cecily, tu şi mama ta trebuie neapărat să veniţi şi să vedeţi cu ochii voştri.

— Eşti amabilă, dar mă cam îndoiesc că mama este pregătită s-o lase singură pe sora mea, Mamie, înainte să nască.

— Ei, zău aşa, femeile nasc în fiecare zi, chiar şi eu am adus pe lume trei copii! Cu puţin timp în urmă, am intrat în bucătăria de la Mundui House ca să dau instrucţiuni pentru dineul a cărui gazdă eram, şi am dat peste una dintre servitoarele mele, care stătea pe vine, cu capul copilului ieşit dintre picioare. Desigur, am chemat ajutoare, dar, până să vină cineva, copilul ieşise cu totul şi zăcea în praf, urlând de mama focului, încă legat cu cordonul ombilical.

— Măi, să fie! a exclamat Cecily. A supravieţuit copilul?

— Bineînţeles. Una dintre rudele mamei a tăiat cordonul, a luat copilul în braţe şi a dus-o pe mamă să se odihnească. A doua zi era pe picioarele ei, în bucătăria mea. Cred că în prezent se face prea multă zarvă pe tema asta. Nu-i aşa, Tarquin?

— Sincer să fiu, nu m-am gândit niciodată la un astfel de subiect, a răspuns el, verde la faţă, luând o gură de brandy.

— Mă rog, Cecily, ideea este că tu şi mama ta trebuie musai să veniţi cu mine în Kenya. Plec la sfârşitul lui ianuarie, după ce mă întâlnesc la Denver cu avocaţii răposatului meu soţ, aşa că aveţi timp să vă pregătiţi. Unde

este toaleta?

— Pe coridor, la dreapta. Cecily s-a ridicat. Îţi arăt.

— Mi-am găsit calea în brusă, cred că mă descurc până la toaletă, a spus Kiki zâmbind, iar apoi a ieşit, ca o boare, din cameră.

— Aşadar, Cecily, ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut? a întrebat Tarquin.

— Nu multe. După cum spuneam, am fost răcită.

— Ei bine, o excursie în Kenya te-ar pune pe picioare de îndată. Nu ţi se pare interesantă ideea?

— Sincer vorbind, nu ştiu. Am fost în Europa, desigur. La Londra, în Scoţia, la Paris şi la Roma, dar acolo nu există lei. Chiar dacă mi s-ar părea interesant, ştiu că mama nu o va lăsa singură pe Mamie, orice ar zice Kiki. Băştinaşii din Kenya sunt... prietenoşi? a întrebat Cecily.

— Majoritatea celor pe care i-am întâlnit, da. Mulţi dintre ei lucrează pentru noi, în armată, iar kikuyu îi sunt devotaţi lui Kiki.

— Kikuyu?

— Un trib local din Naivasha şi împrejurimi.

— Prin urmare, nu au suliţe şi nu poartă pânze înfăşurate peste... şolduri?

Cecily a roşit.

— Cei din tribul masai, da, dar ei trăiesc în savană, având grijă de vitele lor. Nu te deranjează, dacă n-o faci nici tu.

Kiki a intrat în cameră legănându-şi poşeta ale cărei barete şi le înfăşurase pe degetele ei albe şi elegante.

— Prin urmare, ai izbutit s-o convingi pe Cecily să vină cu mine?

— Nu Ştiu. Am izbutit?

Ochii căprui ai lui Tarquin au sclipit privind-o pe Cecily.

— Cu siguranţă că sună mult mai interesant decât New Yorkul, dar...

— Scumpo...

Kiki a pus mâna pe braţul lui Tarquin.

— Trebuie să plecăm, altfel întârzii la ceaiul familiei Forbes, şi doar ştii cât sunt ei de punctuali!

— Eu plec mâine în Africa, a spus Tarquin ridicându-se. Săptămâna asta trebuie să mă întorc la bază, dar sper să te gândeşti, să vii în Kenya şi să ne revedem curând acolo,

Cecily.

— Iar eu mă voi întoarce ca să nu-ţi dau pace până când te hotărăşti s-o faci, a spus Kiki râzând, în timp ce Tarquin ţinea uşa deschisă pentru ea.

Cum au plecat, Cecily s-a aşezat pe paravanul şemineului şi şi-a sfârşit de băut brandy-ul, cu gândul la oferta lui Kiki. De Revelion crezuse că invitaţia fusese făcută din simplă politeţe, nicidecum că ar fi fost o propunere serioasă.

— Africa, a pronunţat ea, lent, trecându-şi degetul peste buza paharului.

S-a ridicat brusc, după care şi-a luat mantoul şi pălăria din dulapul aflat în vestibul. Ajunsă afară, s-a îndreptat spre bibliotecă, grăbindu-se să ajungă înainte de ora închiderii.

În seara aceea, la cină, Cecily i-a prezentat tatălui ei propunerea lui Kiki.

— Ce părere ai, Papa? M-ar lăsa mama să mă duc acolo fără să mă însoţească?

— Ce părere am? Walter a lăsat din mână paharul de burbon şi şi-a unit vârfurile degetelor, cu palmele depărtate, ca să chibzuiască. Aş vrea să vin eu cu tine în locul mamei tale. Am tânjit dintotdeauna să văd Africa. Poate că o vizită la Kiki este exact ceea ce-ţi trebuie ca să uiţi de Jack şi să-ţi vezi de viaţă. Tu eşti fiica mea cea specială, a adăugat Walter, ridicându-se şi sărutând-o pe creştet. Aşa, am întâlnire la club. Spune-i lui Mary că mă întorc înainte de ora zece. O să vorbesc cu mama ta după ce se întoarce de la Chicago. Noapte bună, draga mea!

Cum a plecat tatăl ei, Cecily a urcat, s-a întins pe pat şi a deschis cele trei cărţi pe care le împrumutase de la bibliotecă. Erau nenumărate desene, picturi şi fotografii cu băştinaşi negri şi cu albi care se făleau lângă leşurile leilor sau ţineau în fiecare mână câte un colţ de fildeş imens. Cecily s-a cutremurat la vederea lor, dar în acelaşi timp a trecut-o şi un fior de entuziasm la gândul de a vizita ceea ce părea a fi un tărâm glorios şi neîncătuşat. Un tărâm unde nu ar fi ştiut nimeni cine era, sau că Jack Hamblin rupsese logodna cu ea.

— Cecily, după ce eşti gata, poţi să ni te alături, mie şi mamei tale, în salon? a întrebat tatăl ei.

Cecily tocmai intrase în vestibul şi îşi scutura fulgii de

nea de pe palton. Fusese plecată toată ziua, mai întâi la coafor, iar apoi, după-amiază, la Mamie.

— Sigur, Papa! Vin numaidecât.

I-a dat paltonul lui Mary, iar apoi s-a dus la toaleta de la parter şi s-a aranjat, privindu-se în oglindă. A intrat în salonul luminat de sclipirile unui foc viu. A observat că, în vreme ce o întâmpina taică-său, mama rămăsese nemişcată, precum o stană de piatră.

— Ia loc, draga mea.

— Despre ce voiaţi să vorbim? a întrebat Cecily pe când Walter se aşeza pe un scaun de lângă foc.

— Astăzi a venit Kiki din nou, ca să ne implore să mergem cu ea în Africa. I-am spus că nu o pot lăsa pe Mamie singură tocmai înainte să nască, însă tatăl tău consideră că ar trebui să te duci fără mine, a spus Dorothea.

— Într-adevăr, a întărit Walter. Aşa cum îi explicam şi mamei tale, nu este doar o ocazie să vezi ceva din lumea asta, ci şi un prilej de a sta departe până când o să aibă loc nunta lui Jack, pentru ca apoi tu să-ţi poţi vedea mai departe de viaţă.

— Jack şi Patricia au anunţat data? a întrebat Cecily cât a putut de calm.

— Da, se căsătoresc pe 17 aprilie. Toate ziarele au anunţat asta azi-dimineaţă.

— Şi tu ce părere ai, mamă?

— Ei bine, sunt de acord cu tatăl tău. În următoarele câteva luni, numai despre nunta lui Jack şi a Patriciei se va discuta în Manhattan, ceea ce ar putea fi cam dur pentru tine. Dar să fie ăsta un motiv să fugi în Africa? Mi se pare un loc complet necivilizat. Băştinaşi despuiaţi care aleargă de colo până colo, animale sălbatice care-ţi intră în grădină... Dorothea era îngrozită. Şi mai există şi riscul bolilor. Walter, doar o putem trimite pe Cecily la mama mea, dacă vrea să evadeze!

Cecily şi tatăl ei au schimbat o privire şi s-au cutremurat imperceptibil.

— Ei bine, Kiki a reuşit să supravieţuiască în ultimii douăzeci de ani şi există o comunitate de emigranţi bine închegată, după cum bine ştii, a spus Walter.

— Ştiu, iar notorietatea lor mă îngrijorează mai mult decât leii, a răspuns, sec, Dorothea. Din ceea ce am citit în ziare, mi se par cu toţii nişte inşi indecenţi. Prietena aia a lui Kiki... Cum o chema?

— Alice de Janze, a răspuns Walter. Dar asta a fost demult.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Cecily, iar apoi a observat cum se priveau părinţii ei.

— Ei... Dorothea a ridicat din umeri. A fost ditamai scandalul. Alice şi Kiki făceau parte dintr-o comunitate numită Happy Valley, în Kenya. Se vorbea mult despre năzbâtiile lor. Alice era căsătorită, dar avea o... relaţie regretabilă cu un bărbat pe nume...

— Raymund de Trafford, a răspuns Walter.

— Aşa! În orice caz, Alice s-a amorezat de Raymund şi a fost complet devastată atunci când acesta a refuzat s-o ia de nevastă. Aşa că l-a împuşcat într-un tren, în Gara de Nord din Paris, pe când îşi lua rămas-bun de la el, iar apoi s-a împuşcat şi ea. Nu a murit niciunul dintre ei, a adăugat Dorothea.

— Nemaipomenit! Cecily era de-a dreptul uluită. Alice a ajuns în închisoare?

— Nu. Sigur că a urmat un proces şi că ea a fost reţinută o vreme, dar, în cele din urmă, a ajuns să se mărite cu el!

— Nu!

Cecily era fascinată de o asemenea poveste desăvârşită de dragoste. Africa începea să i se pară captivantă.

— Dar toate astea s-au întâmplat cu mult timp în urmă şi sunt sigur că nu aşa se poartă Kiki, a spus Walter cu fermitate. Zicea că o să aibă grijă de fiica noastră ca şi cum ar fi copilul ei. Acum, Cecily, întrebarea este dacă tu vrei să mergi.

— De fapt... da, cred că da. Şi nu numai din cauza nunţii lui Jack, acum sunt femeie matură şi pot trece peste asta. Mai degrabă mi se pare că şederea în Kenya n-ar putea să fie decât fascinantă.

— Chiar dacă o să pierzi momentul în care va naşte sora ta? a întrebat Dorothea.

— Of, mamă, tu oricum o să fii alături de Mamie. Iar eu nu plec pentru totdeauna, ştii asta. Doar pentru câteva

săptămâni.

— Şi, desigur, draga mea, Cecily poate merge să stea la Audrey câtă vreme rămâne în Anglia, în drum spre Africa, a spus Walter întorcându-se spre soţia lui.

Audrey era „prietena-trofeu” a Dorotheei, fiindcă pusese mâna pe un lord englez, pe care îl luase de bărbat cu cincisprezece ani în urmă. Ideea ca fiica ei să stea la Audrey şi să cunoască, în timpul şederii acolo, toţi tinerii bărbaţi burlaci din înalta societate – iată singurul lucru care o putea convinge pe Dorothea.

— Adevărat, adevărat, dar oare Cecily ar fi în siguranţă pe pământ englez în perioada asta, Walter? Cu ameninţarea pe care o reprezintă domnul Hitler?

— În Manhattan este în siguranţă?

Walter a ridicat din sprâncene.

— Dacă vrei să fii în siguranţă, nu mai ieşi din casă deloc. Aşadar, ne-am hotărât?

— Va trebui să iau legătura cu Audrey, ca sa văd dacă este acasă atunci când ajunge Cecily în Anglia. Şoferul ei ar putea s-o ia pe fiica noastră de la vapor. Ar putea s-o însoţească şi Kiki pe Cecily în vizită la Audrey. Kiki şi Audrey se cunosc de când locuiau la Paris, a gândit Dorothea cu voce tare.

Water i-a aruncat o privire fiicei sale şi i-a făcut, discret, cu ochiul.

— Ei bine, dacă nu aveţi nicio problemă în legătură cu plecarea mea, atunci aşa voi face, a spus Cecily. Da, mă duc, a spus ea dând din cap cu hotărâre.

Pentru prima oară în ultimele săptămâni, pe faţa lui Cecily s-a înfiripat un zâmbet firesc.

Întrucât lui Cecily îi mai rămăseseră doar două săptămâni şi câteva zile ca să se pregătească de plecare, ea şi Dorothea erau ocupate să cumpere toate cele necesare călătoriei: îmbrăcăminte elegantă pentru şederea de o săptămână la Audrey, rochii de vară, bluze de bumbac şi de muselină (pe care trebuia să le lucreze o croitoreasă, dat fiind că se aflau în toiul iernii), fuste şi chiar pantaloni scurţi, la care Dorothea s-a opus.

— O, Doamne! Unde te trimitem?

A făcut o grimasă atunci când Cecily a probat pantalonii.

— Într-un loc în care este foarte cald, mamă. Aşa cum e vara la Hamptons.

În ciuda constantei atitudini negativiste a Dorotheei, Cecily devenea din ce în ce mai entuziasmată în vreme ce Evelyn o ajuta să-şi umple cufărul. Cu o seară înainte de plecare, au venit la cină surorile ei, împreună cu soţii lor. Walter i-a oferit fiicei lui un aparat de fotografiat Kodak Bantam Special, iar surorile i-au dat un binoclu pentru „observarea bărbaţilor”, după cum spunea Priscilla.

— Să ai mare grijă, soră dragă, a spus Mamie pe când stăteau în salon, după masă. Sper ca la întoarcerea ta să-ţi pot prezenta un nepot sau o nepoată.

— Să te întorci cu bine, a spus Hunter, sărutând-o de rămas-bun.

— Şi, preferabil, căsătorită! a strigat Priscilla de pe verandă.

— O să fac tot posibilul! a strigat şi Cecily, în timp ce oaspeţii se făceau nevăzuţi în ninsoarea nopţii.

Capitolul 11

Anglia
Februarie 1939

Pe măsură ce vaporul se apropia de portul din Southampton, Cecily a observat, destul de decepţionată, că Anglia era la fel de mohorâtă şi de cenuşie ca şi Manhattanul pe care-l lăsase în urmă. Şi-a potrivit noua pălărie, şi-a pus etola de blană pe umeri, iar stewardul a venit să-i ia bagajele.

— Vă aşteaptă cineva, domnişoară?

— Da.

Cecily a scos din poşetă cartea de vizită cu numele şoferului care, spera ea, fusese trimis de la Woodhead Hali ca s-o ia din port.

— Mulţumesc, domnişoară. Rămâneţi în cabină deocamdată, fiindcă afară este un ger de crapă pietrele. Vin eu să vă iau după ce parchează maşina.

— Mulţumesc, domnule Jones. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Cecily i-a dat un bacşiş generos, de cinci dolari, iar tânărul a roşit şi a dat din cap în semn de mulţumire.

— A fost o plăcere să am grijă de dumneavoastră, domnişoară Cecily, zău aşa. Poate că ne reîntâlnim pe drumul dumneavoastră de întoarcere.

— Da, aşa sper şi eu.

Stewardul a închis uşa cabinei, iar Cecily s-a dus să şadă pe scaunul de lângă hublou. Ştia că, de îndată ce sosea la Woodhead Hali, trebuia să telefoneze acasă şi să le spună părinţilor că ajunsese cu bine. Cu o săptămână înainte, ultimele douăzeci şi patru de ore de dinainte de plecarea din New York fuseseră haotice. Servitoarea lui Kiki sunase în dimineaţa plecării, ca să le spună că stăpâna ei se îmbolnăvise de bronşită. Medicul ei o avertizase pe Kiki că putea face pneumonie dacă nu rămânea la pat câteva zile. Cecily ar fi aşteptat bucuroasă ca aceasta să se facă bine, dar Dorothea, care organizase vizita la Woodhead Hali, nu fusese de acord.

— Kiki zice că doctorul a asigurat-o că va putea pleca într-o săptămână, ceea ce înseamnă că vă întâlniţi în Anglia ca să luaţi avionul spre Kenya. Cecily, poţi merge în continuare la Audrey şi la familia ei. Audrey a făcut planuri special pentru venirea ta.

Aşa că Cecily plecase singură din New York şi, încântată de ideea de a călători de una singură, gustase din plin drumul de câteva zile cu vaporul. Mai mult ca orice, călătoria îi sporise încrederea în sine, fiind obligată să converseze cu străini la masă şi mai apoi să accepte invitaţii la jocuri de cărţi (la care se pricepea foarte bine). Cel puţin trei tineri încercaseră s-o cucerească. Era ca şi cum, departe de Manhattan, într-un loc în care nimeni nu ştia cine era, putea, în sfârşit, să fie ea însăşi.

Domnul Jones a ciocănit, iar apoi şi-a vârât capul pe uşă.

— Vi s-au verificat documentele şi a sosit maşina, a spus el, dându-i paşaportul înapoi lui Cecily. Am pus cufărul în portbagaj, domnişoară. Sunteţi gata?

— Da, mulţumesc, domnule Jones.

De îndată ce a coborât pe pasarelă, a izbit-o un vânt rece. Ceaţa densă învăluia totul în jur. Şoferul a ajutat-o să se urce în Bentley şi a pornit motorul.

— Staţi comod, domnişoară? a întrebat el după ce Cecily s-a aşezat pe bancheta bombată, de piele. Mai aveţi nişte pături, dacă vă trebuie.

— Nu-mi trebuie nimic, mulţumesc. Cât avem de mers?

— Depinde de ceaţă, domnişoară, dar cred că în două-trei ore ajungem la Woodhead Hali. Aveţi un termos cu ceai fierbinte, dacă sunteţi însetoşată.

— Mulţumesc, a repetat Cecily, întrebându-se ce însemna „însetoşat”.

Drumul a durat, de fapt, mai bine de trei ore, de-a lungul cărora Cecily a tot moţăit, ceaţa împiedicând-o să vadă mare lucru din peisajul englezesc. Mai fusese în Anglia împreună cu părinţii ei, ocazie cu care Audrey îi găzduise pe toţi la marele ei conac londonez din Eaton Square, după care plecaseră mai departe la Paris. Cecily spera ca vremea să se schimbe puţin, ca să vadă şi ea ceva din faimosul peisaj rural englezesc. Dorothea îşi vizitase prietena la vasta moşie din West Sussex a acesteia şi declarase că locul era „întru totul frumos”. Dar atunci când maşina a intrat pe porţile mari, iar şoferul a anunţat-o că ajunseseră, era aproape întuneric. Cecily a văzut numai conturul enormului conac gotic, misterios, cuibărit în lumina ce scădea înapoia lui. Apropiindu-se de uşa străjuită de o arcadă impunătoare, Cecily a suspinat, dezamăgită, observând faţada placată impecabil cu cărămidă roşie. Nu semăna cu niciuna dintre casele din cărţile lui Jane Austen, care erau din piatră, pe când cea pe care o avea înaintea ochilor părea desprinsă din poveştile lui Edgar Allan Poe.

Un bărbat cu înfăţişare solemnă a deschis uşa. Cecily a crezut că acela era soţul lui Audrey, Lord Woodhead, dar omul s-a prezentat ca majordom. Musafira a pătruns într-un vestibul imens, în care piesa de rezistenţă era o scară impresionantă, dar cam urâtă, din lemn de mahon.

— Dragă Cecily! Audrey, frumoasă şi vivace, aşa cum şi-o amintea Cecily, i-a ieşit în întâmpinare şi a sărutat-o pe ambii obraji. Cum a fost drumul? Urăsc din tot sufletul să traversez oceanul, tu, nu? Toate valurile acelea imense îmi tulbură digestia. Haide să-ţi arăt camera ta, probabil că eşti complet epuizată. I-am cerut servitoarei să-ţi facă focul, dragul de Edgar se cam zgârceşte atunci când vine vorba

de încălzire.

Instalată în camera ei, Cecily şi-a încălzit mâinile la foc, privind patul monumental, cu baldachin. Aerul din încăpere era de-a dreptul îngheţat, iar ea s-a bucurat că maică-sa o prevenise în privinţa temperaturii din casele rurale englezeşti, aşa că o pusese să-şi ia nişte izmene şi maiouri care s-o ferească de frig.

Deşi Audrey pretinsese că musafira ei era obosită după ce străbătuse un drum atât de lung, Cecily se simţea într-o formă perfectă. Odată ce camerista i-a despachetat hainele „de Anglia” şi i-a scos din bagaje rochia de seară, ca s-o pregătească pentru cină, Cecily a înşfăcat o jachetă de lână şi a îmbrăcat-o, iar apoi a deschis uşa şi s-a uitat pe coridor. A cotit la stânga şi, până să ajungă la capăt, numărase deja douăsprezece uşi. A trecut din nou pe lângă camera ei, după care a cotit la dreapta, spre celălalt capăt.

— Douăzeci şi patru de uşi, a oftat ea, întrebându-se cum de ţineau minte servitoarele a cui era fiece cameră în parte, căci uşile nu erau numerotate, ca la hotel. S-a întors în camera ei, unde servitoarea aţâţa focul.

— Am pus rochia în garderob, domnişoară, e gata pentru diseară.

— Garderob?

— Da, ăla de colo, a spus fata arătând spre şifonier. V-am pregătit şi baia alături, domnişoară, dar este cam friguleţ acolo, aşa că în locul ’mneavoastră m-aş scălda iute, înainte să îngheţe apa, şi m-aş întoarce ca să mă încălzesc la foc.

— Bine, mulţumesc.

— Să vă ajut cu părul, domnişoară? Eu i-l aranjez stăpânei de cele mai multe ori, mi-s cercată, zău aşa.

— Eşti amabilă, dar mă descurc singură. Cum te cheamă?

— Doris, domnişoară. Mă întorc mintenaş, de cum isprăviţi baia.

Debusolată, Cecily s-a dezbrăcat şi şi-a pus pe ea halatul, ca să se ducă la baie. Doris parcă vorbea o limbă străină, dar nu se înşelase în privinţa frigului sau a apei reci. Cecily a intrat şi a ieşit cât de repede a putut. Tocmai se întorcea în cameră, când a zărit un tânăr – cam de vârsta ei – venind spre ea pe coridor.

Având în vedere experienţa ei cu Jack, Cecily nu prea avea chef să flirteze cu nimeni. Dar atunci când tânărul acela şi-a ridicat privirea spre ea şi i-a zâmbit, i s-a înteţit pulsul. De sub bretonul negru şi lucios, mult prea lung pentru un bărbat, o studiau nişte ochi mari şi căprui, cu gene dese, ca de fată.

— Bună, a spus el când a ajuns lângă ea. Pot să întreb cu cine vorbesc?

— Sunt Cecily Huntley-Morgan.

— Nu, zău? Şi ce anume faci aici?

— O, mama mea şi Lady Woodhead sunt vechi prietene. Eu sunt găzduită aici vreme de câteva zile, iar apoi plec în Kenya.

Cecily şi-a dus mâna la decolteu, simţindu-se golaşă în capotul subţire cu care se îmbrăcase după baie.

— Africa, serios? a întrebat tânărul, cu un zâmbet. Măi, măi! Eu sunt Julius Woodhead. I-a întins mâna. Încântat de cunoştinţă.

— Asemenea.

Cecily i-a strâns mâna şi a avut senzaţia stranie că un curent tocmai îi străbătuse braţul.

— Ne vedem la cină! a strigat el în timp ce trecea agale pe lângă ea. Se pare că iar mâncăm fazan, ai grijă la alice.

— Ăăă... bine, o să am, a răspuns Cecily fără să aibă habar la ce se referea el.

Julius a dispărut într-un dormitor a cărui uşă se profila în depărtare, pe coridor. Lui Cecily îi tremura mâna în vreme ce deschidea uşa camerei ei, după care a închis-o şi s-a dus la foc.

— Julius Woodhead... a şoptit ea. Doar nu este unul dintre copiii lui Audrey!

Mai întâi, ea nu ştia dacă Audrey avea sau nu copii. În al doilea rând, tânărul purta un pulover vechi de lână, cu găuri mari cât inelul cu sigiliu al tatălui ei.

— Doamne! a exclamat Cecily, făcându-şi vânt ca să-şi răcorească faţa care i se înroşise brusc.

S-a ridicat ca să se ducă la sertarul cu lenjerie şi a hotărât, în cele din urmă, să-i ceară lui Doris să-i aranjeze părul pentru cină.

— Bun-venit, draga mea! i-a urat Audrey lui Cecily în

timp ce aceasta din urmă intra în salonul vast, pe lângă care cel al părinţilor ei arăta ca o casă de păpuşi. Vino lângă foc! Audrey s-a apropiat şi a luat, de pe tava întinsă de un servitor care stătea nemişcat, un cocktail pe care i l-a oferit lui Cecily. Mă bucur să te văd îmbrăcată în catifea, ţine mai cald decât satinul sau mătasea. Luna viitoare instalăm încălzirea centrală. I-am spus lui Edgar că, altfel, refuz pur şi simplu să mai petrec o iarnă în casa asta.

— Mi-e bine, Audrey. Eşti foarte amabilă că mă găzduieşti.

— Da, păi... Audrey a gesticulat vag spre oaspeţii din încăpere. Din păcate, începutul lui februarie nu este culmea sezonului social aici. Majoritatea au plecat în ţări calde sau schiază la St Moritz. Iar dragul de Edgar este la Londra toată săptămâna asta, aşa că nu-l vei cunoaşte, dar am făcut tot ce-am putut. Haide să te prezint unor prieteni şi vecini.

Cecily a făcut turul salonului împreună cu Audrey, dând din cap şi zâmbindu-le celor adunaţi acolo. Era dezamăgită de faptul că doar fiul vicarului – Tristan Nu-Ştiu-Cum – era de-o seamă cu ea. Acesta i-a spus că venise într-o scurtă vizită ca să-şi vadă părinţii care locuiau într-un sat din apropiere, în timp ce se pregătea, undeva în Sandhurst, să devină ofiţer al armatei britanice.

— Crezi că va începe războiul? l-a întrebat Cecily.

— Păi, aşa sper, domnişoară Huntley-Morgan. Ce sens are să te pregăteşti pentru ceva ce nu se va întâmpla?

— Chiar îţi doreşti să fie război?

— Mă îndoiesc că există cineva în toată Anglia care nu consideră că *Herr* Hitler are nevoie de o chelfaneală zdravănă. Eu abia aştept să dau o mână de ajutor.

Ameţită, poate, de la cele două cocktailuri pe care le băuse, ori obosită după lunga călătorie, Cecily a izbutit să scape de Tristan în cele din urmă şi să se întoarcă la foc.

— Bună seara, domnişoară Huntley-Morgan! Mă bucur să văd că, pentru cină, ai pus ceva haine pe tine.

Cecily s-a întors spre Julius, care arăta de-a dreptul divin cu cravata lui neagră şi care rânjea, vădit amuzat.

— Dar tocmai ieşisem din baie!

— Serios? Şi eu care credeam că ieşeai pe furiş din

camera amantului!

— Ăăă...

Cecily a roşit toată.

— Te tachinez, a spus Julius zâmbind. Trebuie să recunosc că arăţi minunat în rochia asta. Se asortează cu ochii tăi.

— Dar rochia este mov!

— Ei, da, păi nu asta le spun bărbaţii tot timpul femeilor? Julius a ridicat din umeri. Când o fac în mod cuviincios, da.

— Ei bine, ăsta sunt. „Necuviinciosul” ar trebui să-mi fie porecla. Iartă-mă. Am auzit că mătuşa Audrey dă această mică petrecere în cinstea ta. Se pare că eşti oaspetele de onoare.

— Ce amabil din partea ei! Dar nu era nevoie s-o facă.

— Având în vedere că eşti americancă, bănuiesc că o să arunci o privire în jur ca să găseşti un aristocrat englez disponibil. Sunt câţiva aici, ce-i drept, dar cu toţii au peste cincizeci de ani. În afară de mine, desigur, a adăugat el aruncându-i lui Cecily un zâmbet.

— Zici că Audrey este mătuşa ta?

— Da, dar nu suntem rude de sânge. Răposatul meu tată era fratele mai mic al unchiului Edgar.

— O, îmi pare rău pentru pierderea suferită!

— Mulţumesc pentru condoleanţe, dar tata a murit acum douăzeci de ani, în Marele Război. Aveam un an şi jumătate pe atunci.

— Am înţeles. Ai mamă?

— Am, da. Din fericire, nu este aici astă-seară. Julius s-a aplecat spre Cecily. Unchiul şi mătuşa mea nu o suportă.

— Şi de ce, mă rog?

— Ei, pentru că, în loc să poarte doliu după ce a dat tata ortul popii în Flandra, şi-a găsit un pretendent mult mai bogat decât bătrânul, dragul de el, şi s-a căsătorit şase luni mai târziu. Acum trăieşte în Italia.

— Ador Italia! Ce noroc pe tine să creşti acolo!

— Nu, nu, domnişoară Huntley-Morgan, a spus Julius aprinzându-şi o ţigară. Mama nu m-a luat cu ea atunci când a fugit spre o ţară cu climă mai caldă. M-a abandonat în pragul acestui mausoleu şi am fost crescut de fosta bonă a unchiului Edgar. Domnişoara Naylor o chema, şi ce drac de

femeie!

— Aşadar, locuieşti la Woodhead Hali?

— Într-adevăr. Am făcut tot posibilul să mă extrag, dar asemenea bumerangului, tot aici mă întorc.

— Şi cu ce te ocupi? Adică din ce îţi câştigi traiul?

— Păi, în momentul de faţă „trai” este un eufemism, pentru că nu prea fac niciun ban din asta, din păcate. Dar, de fapt, sunt poet.

— O, Doamne! Ar fi trebuit să aud de tine?

— Încă nu, domnişoară Huntley-Morgan, decât dacă ai fi o cititoare devotată a gazetei *Woodhead Village,* care, din pură bunătate, publică mâzgălelile mele.

În salon s-a auzit un zgomot puternic, care a răsunat vreme de câteva secunde.

— E gongul care ne cheamă la masă, domnişoară Huntley-Morgan.

— Te rog, spune-mi pe nume, a zis ea în timp ce străbăteau, împreună cu restul oaspeţilor, coridorul pe care bătea vântul, înainte să intre în sala de mese măreaţă şi îngheţată.

— Haide să vedem unde te-a aşezat mătuşa mea, a spus Julius în timp ce mergea pe lângă masă şi se uita la numele scrise frumos pe cartonaşele aşezate în dreptul tacâmurilor. Mă gândeam eu! a spus el zâmbind. Aici stai, chiar lângă foc. Pe când eu sunt alungat în Siberia, la celălalt capăt al mesei. Nu uita de alice, a adăugat el, iar apoi a plecat de lângă ea.

Cecily s-a aşezat, complet pleoştită fiindcă trebuia să stea lângă Tristan şi nu lângă Julius. Pe toată durata cinei, oricât de mult se străduia să converseze cu Tristan şi cu maiorul bătrân din dreapta ei, gândurile şi ochii îi zburau de-a lungul mesei, la Julius. Mânca din fazan şi, în clipa în care îşi scotea o bucată de metal argintiu din gură, şi-a ridicat privirea la el.

— Eu te-am avertizat, a murmurat el zâmbind, iar apoi şi-a continuat conversaţia cu o femeie pieptoasă, care era, se pare, soţia maiorului.

— Prin urmare, pleci în Africa? Unde anume? a răsunat vocea maiorului. Am fost şi eu acolo acum câţiva ani. Fratele meu mai mic a cumpărat o fermă de vite în Kenya,

undeva la vest de munţii Aberdare.

— Păi, acolo mă duc. În Kenya, adică. Voi locui într-o casă de pe malul lacului Naivasha. Aţi auzit de acest loc?

— Dacă am auzit?! Sigur că am auzit, draga mea! Aşadar, te alături grupului din Happy Valley?

— Mi-e teamă că habar n-am. Naşa mea m-a invitat să stau o vreme cu ea.

— Şi, mă rog, cine este naşa ta, dacă-mi permiţi să te întreb?

— O doamnă pe nume Kiki Preston. Americancă, la fel ca mine.

— Dumnezeule mare! Obrajii rumeni ai maiorului s-au înroşit şi mai tare de îndată ce el a privit-o din nou pe Cecily. Măi, măi, cine-ar fi zis, o dulceaţă de fată ca tine...

— O cunoaşteţi?

— Ei, aş minţi dacă aş spune că o cunosc, pentru că nu am întâlnit-o personal. Dar desigur că am auzit de ea. La fel ca toată lumea din Kenya.

— Este faimoasă acolo?

— O, da, ea şi prietena ei, Alice de Trafford, sunt ceea ce se cheamă „dame cu reputaţie scandaloasă”. La clubul Muthaiga din Nairobi numai despre poznele lor se vorbea. Şi, desigur, despre superba Idina Sackville. Dacă aveam cu douăzeci de ani mai puţin şi aş fi fost necăsătorit, sunt sigur că Idina m-ar fi putut duce pe calea pierzaniei. Într-adevăr, pe mulţi alţi pungaşi fericiţi i-a abătut de la calea cea dreaptă. Petrecerile ei şi ale lui Joss Errol erau legendare, să ştii. Şi... sunt aproape sigur că naşa ta, Kiki, a fost cea cunoscută drept „Fata cu acul de argint”.

— Cosea?

Lui Cecily i se învârtea capul.

— Sunt sigur că avea destui negrotei care să coasă în locul ei, dar... Maiorul s-a uitat lung la expresia neliniştită a lui Cecily. Draga mea, nu mă îndoiesc că erau mai mult bârfe. Şi apoi, am fost acolo acum aproape douăzeci de ani. Toţi cei implicaţi s-au lăsat de şotiile din tinereţe.

— Se pare că se distrau pe cinste.

— O, da, cred şi eu! Maiorul s-a şters cu şervetul la gură. Din păcate, fratele meu nu făcea parte din acea comunitate, îl interesau mai mult vitele decât bazaconiile

de la clubul Muthaiga. Şi totuşi, ne-am distrat câteva nopţi acolo. Neapărat să-l cauţi pe fratele meu în timpul şederii tale. Îţi las la Audrey numele şi adresa lui. Să ştii că nu este greu de găsit, trebuie doar să întrebi de Bill şi vei fi dusă la el.

— Ziceaţi că are o fermă de vite?

— Într-adevăr. Mare pezevenghi, fratele meu, a spus maiorul. Nu s-a căsătorit şi pare să petreacă mult timp cu tribul masai, în savană. A fost dintotdeauna mai singuratic, încă de mic copil. Domnişoară Huntley-Morgan, povesteşte-mi puţin despre dumneata.

Cecily pica de oboseală atunci când a plecat, în sfârşit, ultimul musafir, iar ea a putut să-şi ia rămas-bun şi să urce, extenuată, scara interminabilă. Tocmai se pregătea să deschidă uşa camerei, când cineva i-a pus o mână pe umăr. A scos un ţipăt şi s-a întors spre Julius, care îi zâmbea larg.

— Venisem să văd dacă mai ai dinţi în gură după infernalul fazan.

— Vai de mine! M-ai speriat de moarte, cum să te furişezi aşa?

— Scuzele mele, Cecily, dar, înainte să te retragi, voiam să te întreb dacă nu cumva călăreşti.

— Ba bine că nu! Avem cai la moşia noastră din Hamptons. Îmi place la nebunie, chiar dacă nu călăresc extrem de civilizat.

— Nu prea ştiu cum ai putea călări „civilizat”, dar nu contează. În mod normal, ies cu calul prin Downs. Mă dezmeticeşte ca să mă pot apuca de lucru dimineaţa. Dacă ai chef să vii cu mine, mă găseşti în grajd la ora şapte, mâine-dimineaţă. Desigur, dacă nu este ceaţă.

— Aş vrea, Julius, dar nu am ce purta.

— O să-i cer lui Doris să-ţi dea pantaloni şi cizme de călărie. Avem un garderob întreg plin cu lucruri de la oaspeţii care le-au lăsat aici de-a lungul anilor. Mai mult ca sigur că o să găseşti ceva pe măsura ta. Pe mâine, poate! i-a spus el zâmbind.

— Da. Noapte bună, Julius!

Zece minute mai târziu, extrem de uşurată să stea întinsă (chiar dacă salteaua era atât de îndesată cu păr de cal încât devenise rigidă), Cecily nu reuşea să adoarmă şi

inima îi bătea cu putere ori de câte ori se ducea cu gândul la Julius.

Nu pricepea defel. Fusese sigură că avea să fie îndrăgostită de Jack toată viaţa, dar nicicând mintea *şi* trupul ei nu reacţionaseră astfel în faţa unui bărbat. Julius nici măcar nu era genul ei. Blonzii i se păreau mult mai atrăgători, pe când el era brunet, arătând aproape mediteraneean. Dincolo de atitudinea lui faţă de ea... Cecily nu-i tolera insinuările, mai ales având în vedere că abia se cunoscuseră în acea seară. Parcă puţin îi păsa ce credea oricine despre el.

„De ce i-ar păsa? Şi mai ales, de ce mi-ar păsa mie?”

Până la urmă Cecily a avut un somn agitat, visând femei ce mânuiau imense ace de cusut din argint, luptând cu suliţe împotriva băştinaşilor din Kenya, şi pe Julius devorat de un leu...

Cecily s-a trezit brusc şi s-a ridicat. A coborât din pat şi a dat fuga să tragă perdelele, ca să vadă dacă era ceaţă. I s-a făcut un gol în stomac când a văzut că era o dimineaţă senină şi răcoroasă. Cât vedeai cu ochii, vasta întindere era acoperită de chiciură albă, care urma să se topească repede, desigur, având în vedere răsăritul perfect trandafiriu care trăgea cu ochiul peste şirurile nesfârşite de castani de la marginea grădinilor simetrice.

— Ar trebui să se scrie o operă despre acestă privelişte, a murmurat ea în timp ce auzea o bătaie în uşă. Doris a intrat, aducând o tavă cu ceai.

— Aţi dormit bine, domnişoară?

— O, da, perfect, mulţumesc, Doris.

— Să vă torn?

— Nu, mă descurc singură.

— Că bine ziceţi. Mergeţi să călăriţi? V-am ales costumul şi cizmele care cred că vă vin. Sunteţi mititică şi aveţi o siluetă superbă, domnişoară Cecily.

— Mulţumesc. Da, cred că mă duc să călăresc.

— De ce nu? Este o dimineaţă superbă. Doris i-a zâmbit. Mă întorc una-două cu echipamentul.

Cecily a sorbit din ceai, mult mai apos decât cel cu care era obişnuită, şi şi-a amintit dintr-odată că încă nu vorbise cu părinţii ei, ca să-i anunţe că ajunsese cu bine în Anglia.

Se întreba ce-ar fi zis maică-sa dacă ar fi prins de veste că se ducea la călărie împreună cu nepotul lui Audrey şi Edgar.

— Probabil că până la întoarcerea mea ar pune la cale petrecerea de logodnă, a chicotit Cecily.

— Ce-aţi spus, domnişoară? a întrebat Doris.

— Mi-am amintit că trebuie să le dau un telefon părinţilor mei, ca să ştie că am ajuns cu bine.

— Nu vă faceţi griji, domnişoară Cecily. I-a sunat majordomul aseară. Haideţi să vă echipăm, da?

Când Cecily a ajuns la grajduri, Julius era deja călare pe un magnific armăsar negru.

— Bună dimineaţa! Chiar mă întrebam dacă vii, a spus Julius aruncându-i o privire de la înălţime. Hopa, sus!

A arătat spre frumoasa iapă castanie, pe care o scotea unul dintre grăjdari.

Cecily i-a permis grăjdarului s-o ajute să încalece. Iapa a nechezat şi şi-a dat capul pe spate, aproape azvârlind-o pe călăreaţă din şa.

— Bonnie este sprintenă, Cecily. Crezi că te descurci cu ea?

Era mai mult o provocare decât o întrebare.

— O să fac tot posibilul, a spus ea, luând hăţurile din mâinile grăj darului şi liniştind calul.

— Atunci, să pornim.

Cei doi au ieşit din curte. Cecily l-a urmat pe Julius pe poteca îngustă, care străbătea apoi pădu ricea şi dădea în câmp liber. El a aşteptat-o câteva clipe pentru ca ea să-l prindă din urmă.

— Stai bine în şa? a întrebat-o.

— Cred că da, dar prefer să merg mai încet o vreme, dacă nu te superi.

— Nicio problemă. Mergem prin parc în galop uşor şi vedem dacă apoi te poţi pune cu întinderea din Downs.

Julius a făcut un gest vag spre orizont.

— Priveliştile sunt absolut uluitoare de-acolo.

Cei doi au pornit uşor la trap, ceea ce a ajutat-o pe Cecily să prindă încredere, după care Julius a luat-o la galop, iar ea l-a urmat. Copitele lui Bonnie răscoleau ţărâna frumos mirositoare. Cecily vedea chiciura sclipitoare topindu-se şi câţiva ghiocei, vestitorii primăverii, scoţând capul din iarba

înaltă de sub castani. Oricât de frig era, păsările se strigau între ele şi Cecily se simţea, în sfârşit, ca în romanele lui Jane Austen.

— Să-mi spui dacă vrei să mergem mai încet! i-a strigat Julius.

Coada armăsarului se legăna în faţa ei.

— Doar nu o să permit că oaspetele de onoare al mătuşii Audrey să-şi frângă gâtul cu mine de faţă!

Vântul aprig îi bătea în faţă lui Cecily. I-au dat lacrimile şi a început să-i curgă nasul, dar l-a urmat, cuminte, pe Julius. Tocmai voia s-o oprească pe Bonnie, căci nu mai vedea bine, când Julius a încetinit în faţa ei şi a întors calul.

— Cum mere? a întrebat-o el.

— Habar n-am ce înseamnă „mere”, dar am nevoie de o batistă, a răspuns Cecily gâfâind.

— Fireşte.

Julius a întors calul şi a venit în faţa ei. A scos, apoi, o batista albă şi curată din buzunarul de sus al sacoului de tweed, s-a aplecat şi a dat s-o şteargă pe Cecily la ochi.

— Zău, mă descurc, a spus ea încercând să apuce batista.

— Nu-i nicio problemă, nu o să te ajut să-ţi sufli nasul, a chicotit el dându-i batista.

Ea a suflat cât a putut de delicat.

— Ce ochi frumoşi ai!

— Mulţumesc pentru compliment, dar în clipa asta îmi vine greu să te cred. Îmi curg lacrimile şiroaie.

— Poate mergem mâine-dimineaţă la Downs, cu toate că vântul este feroce în acest anotimp. Şi bănuiesc că eşti obişnuită cu o vreme mai caldă în America.

— Nu, este mult mai frig la New York decât aici. Doar că... s-ar putea să răcesc.

— Nu m-ar mira. Dragul meu unchi Edgar este cam avar şi îţi dai seama cât costă să încălzeşti o casă precum Woodhead Hali. Cam ridicol, dacă te gândeşti la faptul că ai putea trăi într-o colibă, la tropice, fără să ai nevoie de mare lucru. Haide să ne întoarcem acasă şi să te pună Doris la foc, cu un ceai fierbinte în faţă.

— Te rog, dacă vrei să te bucuri de Downs, mă întorc singură.

— Câtuşi de puţin. Pot să mă duc oricând, i-a spus el zâmbind. Tu ai o şedere scurtă aici, aşa că prefer să te văd pe tine.

Cecily s-a întors, ca să nu-l lase să vadă cum roşea toată. A strâns hăţurile bine şi s-au întors împreună la trap, unul lângă altul.

— Şi? Ea şi-a dres glasul. Cum îţi duci zilele aici? Bănuiesc că scrii poezie.

— Numai de-ar fi aşa... a suspinat Julius. Poate că într-o zi o să fug la Paris, ca să trăiesc într-o mansardă din Montmartre. Din păcate, în mare parte din timp îl ajut pe unchiul Edgar pe moşie. Mă pregăteşte să preiau afacerea într-o zi, dar, precum unui armăsar recalcitrant, îmi vine greu să stau locului. Registrele mă chinuie cel mai tare. Doamne, registrele! Ştii ce-i aia, nu?

— Da, desigur. Şi tata îşi petrece mult timp din viaţă cu registrele.

— Viaţa fără registre este sublimă, numai de-aş scăpa de ele într-o zi, a chicotit Julius. Cred că dragul meu unchi Edgar şi-a dat deja seama că nu am câtuşi de puţin talent la matematică şi la afaceri, dar, având în vedere că nu există alt moştenitor, nu are de ales şi trage nădejde, crezând că într-o zi o să învăţ să fac adunări. Problema este că nu mă interesează.

— O, mie-mi plac adunările! a spus Cecily aruncându-i un zâmbet.

— Extraordinar! Pe cuvânt de onoare, domnişoară Cecily, eşti din ce în ce mai fenomenală cu fiecare cuvânt care îţi iese pe gură. Nu am mai cunoscut o femeie care să spună că îi place matematica.

— O fi o nebunie, dar asta e, s-a apărat ea.

— Te rog să nu crezi că te criticam. Mai degrabă îmi exprimam dorinţa de a găsi o femeie ca tine cu care să mă însor. Şi în loc să-i jur credinţă, ce-o mai fi însemnând şi asta, i-aş oferi registrele. Am ajuns, a spus el arătând spre clădirile de care se apropiau. Îţi propun să nu mai vii cu mine la grajduri, ci să intri direct în casă.

Cecily a dat să protesteze, căci orice clipă petrecută alături de noul ei prieten era una pe care avea s-o preţuiască pe veci, însă Julius deja descăleca, privind-o cu

nerăbdare. A ajutat-o şi pe ea să descalece, ţinând-o zdravăn de mijloc chiar şi după ce a lăsat-o jos.

— Ce zveltă eşti, aşa-i? Nu simt un gram de carne în plus pe şoldurile tale. Fugi în casă! O să vin şi eu mai târziu, ca să văd cum te simţi.

— Zău că mă simt bine!

Dar Julius deja încăleca şi apuca hăţurile iepei. A salutat-o pe Cecily şi a pornit cu caii spre grajduri.

Cecily a fost dezamăgită că Julius nu a venit la masă. Ea şi Audrey erau singure. Audrey a întrebat de Dorothea, de surori, de prieteni şi de cunoştinţele pe care Cecily le ştia vag din cercul mamei ei. Nu-i venea să înghită supa, care trebuia să fie una de legume, şi care avea, de fapt, gust de leşie.

— Draga mea, nici nu te-ai atins de miel, a comentat Audrey în vreme ce servitoarea lua farfuriile după primul fel. Chiar că răceşti!

— Este posibil, a răspuns Cecily, cu o bucăţică de carne grasă şi necomestibilă în gură. Mă duc sus, să mă odihnesc. Nu înţeleg cum aş putea să răcesc, este mult mai frig în Manhattan.

— Poate că aşa e, dar, vezi tu, aici te prinde umezeala, a răspuns Audrey cu accent pe jumătate american, pe jumătate britanic. Julius zicea că te-ai îmbolnăvit mai devreme, probabil. O s-o trimit pe Doris la tine cu o sticlă cu apă fierbinte şi cu nişte aspirină. Dacă preferi să mănânci diseară în camera ta, aranjăm şi asta. Din păcate, eu am o întâlnire la ora şase – sunt în consiliul local al parohiei şi acolo întrunirile se tărăgănează mereu. După cum ţi-am spus, Edgar este la Londra şi habar nu am unde se duce Julius astă-seară. Audrey a ridicat din sprâncene. Nu că absenţele lui Julius ar fi ceva neobişnuit. Mă rog, vreau ca duminică să fii întreagă şi sănătoasă, fiindcă dau o petrecere în cinstea ultimei seri pe care o petreci la noi. Iar acum, fugi în pat!

Sus, în camera ei, culcată în pat, Cecily privea flăcările care dansau în cămin. Nu era deloc bolnavă, în cel mai rău caz răcise uşor, însă altceva îi tăiase pofta de mâncare. A închis ochii, încercând cu disperare să adoarmă, dar nu vedea în spatele pleoapelor decât chipul lui Julius, aşa cum

îl zărise de dimineaţă, când îi ştersese, tandru, lacrimile iscate de vântul puternic.

A deschis palma şi a inspirat mirosul batistei pe care o strângea în mână – mirosul *lui.*

„Cecily, eşti de-a dreptul ridicolă! În primul rând, nu ştii nimic despre el. Apoi, pe lângă faptul că abia îţi vindeci inima frântă, în cinci zile pleci în Africa şi nu o să-l mai vezi niciodată”, şi-a spus ea cu fermitate, punând batista în sertarul noptierei. „În seara asta vei mânca la tine în cameră şi nu te vei mai gândi defel la el!”

Până la urmă, a adormit şi s-a trezit pe când cerul se întuneca, anunţând lăsarea nopţii. Doris a apărut din nou, aducându-i ceai.

— Dacă nu vă simţiţi bine, vă sfătuiesc să nu faceţi baie astă-seară, a spus camerista. E tare frig în camera aia. La ce oră să vă aduc mâncarea? Aş zice că pe la şapte, ca să vă faceţi digestia, pălăvrăgea Doris, aţâţând focul.

— E foarte bine, mulţumesc.

— Am liber diseară, aşa că, după ce plec, se ocupă de ’mneavoastră Ellen, fata care serveşte în salon. Sunaţi din clopoţel dacă vă trebe ceva.

— Bine. Deci diseară nu este nimeni aici? a întrebat Cecily, curioasă.

— Din câte ştiu eu, nu, domnişoară. Domnul Julius vine şi pleacă după pofta inimii, aşa că despre dumnealui nu ştiu.

Doris repeta cuvintele de mai devreme ale lui Audrey.

— Ce-i de făcut aici? Adică este vreun orăşel în apropiere?

— Da, deşi e mai mult de-atât. Haslemere are prăvălii şi cinema, acolo merg diseară, cu Betty. Vedem *Aventurile lui Robin Hood,* cu Errol Flynn. Dacă nu mai aveţi nevoie de nimic, îi spun lui Ellen să vă aducă cina la ora şapte.

— Seară frumoasă şi să te distrezi, Doris!

— Da’ cum nu, domnişoară! însănătoşire grabnică!

Cum a plecat Doris, Cecily a luat *Marele Gatsby,* cartea pe care, fiind cu gândurile împrăştiate în ultimele săptămâni, nu reuşise s-o termine – şi s-a pus să citească, lângă foc. Nu voia *deloc* să se gândească că era posibil ca Julius să fie prin casă, dar *deloc...*

La şapte fix a bătut cineva la uşă şi s-a ivit Ellen cu tava

promisă. Supă, un ou fiert şi felii subţiri de pâine cu unt. Chiar dacă i-ar fi fost foame, pentru Cecily mâncarea nu arăta deloc apetisant. A pipăit oul, bănuitoare. Era tare ca piatra. Tocmai lua o gură de supă călâie, când a mai bătut cineva la uşă. Înainte ca ea să apuce să zică ceva, s-a deschis uşa.

— Bună seara, Cecily. Am auzit că mănânci în camera ta şi, cum mă pregăteam să fac la fel, mi-am zis să ne plângem împreună de halul în care găteşte bucătăreasa. Iată-l pe Julius, cu o tavă identică în mâini! Te deranjează tare dacă intru?

— N-nu, sigur că nu.

— *Bon.*

El a aşezat tava pe măsuţa de lângă foc, iar apoi a luat loc în faţa lui Cecily.

— Aşa, deci, am auzit că ai răcit. Mai mult de-atât, având în vedere că cina este de nemâncat, am adus ceva care să ne meargă la suflet.

Şi, acestea fiind zise, Julius a scos o sticlă de burbon dintr-un buzunar şi o cănuţă din celălalt.

— Va trebui să împărţim, dar viaţa întreagă este o improvizaţie, nu? I-a zâmbit, turnând o cantitate sănătoasă de alcool în cană, înainte să i-o întindă. Doamnele mai întâi! Fireşte, îţi dau să bei în scop medicinal.

— Totuşi, n...

— Bine, eu primul, a spus el trăgând o duşcă. O, acum e mult mai bine! Un dram de burbon te fereşte de răceală.

Cecily era foarte emoţionată şi avea nevoie de ceva care s-o calmeze.

— Poate că o gură mică nu-mi face rău.

— Sigur că nu, iar una mare, îţi face chiar bine, a încurajat-o Julius în timp ce ea ducea, timid, cana la gură. Aşa, oul, a spus el.

A luat linguriţa, a lovit vârful oului, iar apoi l-a tăiat cu cuţitul.

— Fiert tare, ca de obicei, a oftat. Am vorbit cu mătuşa despre mâncarea din casă şi despre competenţa îndoielnică a celei care se ocupă cu gătitul, dar se pare că vorbesc cu pereţii. S-a aşezat pe scaun. Nu-i comestibil. Nu ne rămâne decât să bem. Noroc! A ridicat cana şi a dat-o pe gât.

Povesteşte-mi despre viaţa la New York, a spus el, umplând cana şi oferindu-i-o lui Cecily. Eu nu am fost acolo, dar toată lumea spune că este un oraş minunat.

— Aşa-i. Zgârie-nori care urcă la cer, dar şi spaţii deschise, ca să nu ai accese de claustrofobie. Casa noastră dă spre Central Park şi poţi merge kilometri întregi fără să vezi pe nimeni. Cred că este numai bine pentru toată lumea. E căminul meu şi îmi place, a spus Cecily ridicând din umeri.

— Spune-mi, te rog, dacă-ţi place atât de mult, cum de fugi în savana africană peste câteva zile?

— Pentru că... m-a invitat naşa mea.

— Vorbeşti serios? Ochii străpungători ai lui Julius o priveau intens. Având în vedere că Europa este în bucluc şi Kenya se poate implica oricând într-un război iminent, aş zice că nu-i doar asta.

— Trebuia să mă... căsătoresc, dar, în fine, nu a fost să fie.

— Înţeleg. Julius a mai luat o gură din cana pe care o împărţeau. Prin urmare, pe scurt, fugi.

— Eu sper că mai degrabă mă îndrept spre ceva. Este o mare şansă să te afli în alt loc şi am decis să profit de ea.

— Bravo, îmi place că eşti optimistă! Oriunde este mai bine decât la Woodhead Hali în toiul iernii, a oftat Julius. Dar aici îmi este locul. Mai puţin dacă izbucneşte războiul în Europa şi va trebui, fără îndoială, să traversez lumea îmbrăcat în uniformă şi să înfrunt o moarte sigură. Aşa că trebuie să trăieşti clipa, nu? Poate că o să devin Rupert Brooke al noului război, deşi sper să nu sfârşesc pe frontul din Gallipoli.

— Îmi pare rău, dar nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Vai de mine, domnişoară Huntley-Morgan, nu ai fost la şcoală?

— Cum să nu? Am studiat la Vassar, una dintre cele mai bune universităţi din America! a răspuns ea, supărată.

— Atunci, profesorul tău de literatură engleză nu şi-a făcut deloc treaba. Rupert Brooke a fost un geniu şi cel mai faimos poet de război al tuturor timpurilor. Îţi voi da o carte cu poeziile lui.

— Nu mă pasionează literatura, cu toate că citesc de

plăcere. Cecily a ridicat din umeri, mult mai relaxată după ce băuse acel burbon. Aşa cum spuneam, mă pricep mai bine la aritmetică.

— Ai, aşadar, un creier logic mai degrabă decât unul înclinat spre estetică. Ia să vedem: cât de repede poţi calcula în clipa asta... de pildă, 907 minus 214?

— 783, a spus Cecily după câteva secunde.

— 172 împărţit la 6?

— 28 şi multe zecimale de 6.

— 560 înmulţit cu 39.

— 21840.

Cecily a chicotit.

— Astea sunt simple, întreabă-mă de algebră sau de logaritmi.

— Nu ştiu ce cuvinte sunt astea, aşa că nu o să-mi bat capul. Tu chiar eşti fată deşteaptă, nu? Nu te supără că ai studii superioare şi totuşi, pentru că eşti femeie, chiar dacă treci prin registrele casei într-o clipită, nu îţi poţi folosi dibăcia ca să-ţi câştigi traiul?

— Sinceră să fiu, asta mă supără. Dar tata nu-i permite să muncească nici uneia dintre fiicele lui. Aşa stau lucrurile.

— Ce ironie a sorţii! Eu nu vreau decât să fiu lăsat în pace, ca să-mi vină în minte cuvintele perfecte pentru poezii şi să visez cu ochii deschişi toată ziua, în loc să învăţ cum se conduce moşia şi, desigur, să trec prin registre. Julius a privit-o pe Cecily şi a rânjit. Iar tu, care ai putea face toate astea cu râvnă, nu ai ocazia, doar pentru că eşti femeie.

— Viaţa nu este niciodată dreaptă şi cred că nu putem decât să ne resemnăm în privinţa asta. Vreau să spun, Julius, că suntem amândoi privilegiaţi. Într-o zi, tu vei moşteni toată această proprietate şi casa, iar eu voi duce o viaţă plăcută ca soţie şi mamă. Nu are niciunul parte de sărăcie, nu?

— Asta, cu siguranţă, dar întrebarea este, domnişoară Cecily, oare banii aduc fericirea? a întrebat el privind-o. Adică, tu eşti fericită? Dar eu?

„În clipa asta, sunt mai fericită decât oricând”, şi-a spus Cecily.

— Mă simt foarte bine acum, a spus ea cu voce tare.

— Dar ce anume aduce adevărata fericire, ce zici?

— Păi... cred că dragostea, a răspuns Cecily, gândindu-se că, şi dacă roşea la faţă, oricum era deja îmbujorată de la băutură.

— Exact! Julius a lovit braţul scaunului. Aşadar, chiar ai un suflet poetic ascuns undeva sub stratul de raţiune.

— Toată lumea ştie că dragostea este ceea ce te face fericit.

— Dar tot ea îţi poate aduce cea mai cruntă durere, nu eşti de acord?

— Ba da.

Era rândul lui Cecily să termine băutura din cană. I se învârtea capul pentru că băuse pe nemâncate, dar nu-i păsa. Asta era cea mai delicios de sinceră conversaţie pe care o avusese vreodată cu un bărbat.

— Zău că eşti cea mai interesantă femeie cu putinţă, dar, având în vedere că mătuşa mea trebuie să apară în orice clipă, venind de la nesfârşitele ei întâlniri, trebuie să te las. Julius s-a ridicat, iar Cecily a făcut la fel. Mergem şi mâine să călărim? a întrebat el, venind spre ea. Asta, dacă te simţi mai bine, fireşte.

Apoi i-a luat mâna şi a tras-o spre el. Înainte ca ea să protesteze, şi-a lipit gura de a ei, iar ea l-a sărutat mai pasional decât o făcuse vreodată cu Jack. Nu l-a oprit nici atunci când mâna i-a lunecat peste sânii ei, iar cu cealaltă a tras-o atât de aproape de el, încât l-a simţit aţâţat.

— O, Doamne, eşti divină! i-a murmurat el la ureche.

Abia atunci când i-a pătruns cu mâna sub bluză, Cecily s-a retras, cu greu.

— Julius, nu ar trebui să...

— Ştiu, nu ar *trebui,* a spus el ducându-şi mâna la obrazul ei şi mângâindu-i-l cu tandreţe. Îmi cer scuze, Cecily. Eşti pur şi simplu... irezistibilă. Şi, înainte să fiu şi mai ispitit, o să plec. Noapte bună!

A mai sărutat-o o dată pe buze şi a ieşit din cameră, luându-şi cu el tava cu mâncare aproape neatinsă.

Capitolul 12

Desigur, Cecily s-a simţit suficient de bine încât să se ducă a doua zi la călărie împreună cu Julius, după Marele Sărut. De fapt, niciodată nu se simţise mai sănătoasă, şi-a spus ea două zile mai târziu, pe când stătea în braţele lui, pe o pătură pentru cai, urât mirositoare. Odată ce văzuseră răsăritul peste dealurile Downs, el îi propusese să lege caii ca să-i arate glorieta – o construcţie stranie, pătrată, aşezată în pustietate, departe de priviri indiscrete. Înăuntru era întuneric şi jilav, dar, în clipa în care s-a închis uşa în spatele lor, Cecily îi căzuse în braţe lui Julius. Se topise toată atunci când îl lăsase s-o atingă pe sub bluză, după care, în ziua următoare, peste tot.

— Ce fac? a gemut ea, uitându-se pe fereastra dormitorului, după ce în acea dimineaţă fusese cât pe ce să-i permită să meargă până la capăt, lucru care o înspăimânta. În două zile plec în Kenya. Nu vreau să mă duc acolo, a şoptit ea printre lacrimi. Vreau să rămân aici, cu Julius.

Neconsolată, Cecily s-a întors la pat şi s-a întins, cu ochii închişi. Era extenuată după atâtea nopţi nedormite, iar inima îi palpita ori de câte ori se gândea la felul în care se simţea în braţele lui Julius. Şi totuşi, trăia o stare de euforie, debordând de energie, cel puţin atunci când se întâlnea cu el.

— Nu am simţit niciodată aşa ceva faţă de Jack, i-a mărturisit ea patului cu baldachin, amintindu-şi pipăitul pe care mai mult îl îndurase decât să se bucure de el, atunci când Jack o săruta de bun-rămas. Doamne, ce mă fac?

Ea şi Julius nu prea vorbiseră despre viitor. De fapt, nu vorbiseră despre nimic, pentru că buzele lui Julius fuseseră lipite de ale ei ori de câte ori rămăseseră singuri. Totuşi, el îi spusese de nenumărate ori că era cea mai frumoasă fată din lume, că nu mai întâlnise pe nimeni care să-i semene, ba chiar că se credea îndrăgostit de ea.

— Ei bine, eu sigur îl iubesc, a spus ea, cu ochii şiroind de lacrimi la gândul plecării.

Totuşi, mai erau două zile până atunci, două zile în care el încă îi putea cere să rămână.

În acea seară, după ce a luat masa cu Audrey, Cecily s-a

scuzat şi a urcat la ea, pretextând o migrenă. Nu putea suporta durerea de a-l vedea pe Julius pălăvrăgind la masă, ştiind că fiecare minut preţios care trecea atunci când ea nu era în braţele lui era pierdut. Strecurându-se în pat, a stins lumina, rugându-se să fie în stare să-şi stăvilească gândurile şi să poată dormi. Tocmai aţipea, când a auzit o bătaie în uşă.

— Cecily, draga mea, dormi?

Pe nepusă masă, el era deja lângă ea, pe pat, şi o lua în braţe.

— Julius, ce faci? Şi mătuşa ta?

— S-a culcat. Şi apoi, doarme în celălalt capăt al coridorului. Şştt, lasă-mă să te sărut.

Întâi a tras pledul de pe ea, apoi i-a scos cămaşa de noapte.

— Nu! Nu se poate, nu trebuie! Curând plec în Kenya.

— Dar nu te simţi minunat, draga mea? Goală pentru prima oară, piele peste piele...

I-a luat mâna şi i-a aşezat-o pe gâtul lui cu piele mătăsoasă, după care i-a dus-o în jos. Cecily i-a simţit părul care i se ridica pe piept, apoi a simţit cum muşchii lui abdominali se încordau, iar apoi...

— Nu! Te rog, nu pot! Nici nu suntem oficial împreună.

— O, ba da! O pereche îndrăgostită pasional. Te iubesc, Cecily. Te iubesc atât de mult...

— Şi eu te iubesc, a murmurat ea.

Julius a dat drumul mâinii ei, pentru ca a lui să-i coboare lui Cecily pe sâni, iar apoi să-i exploreze mai departe trupul.

— Mă aştepţi până mă întorc? a şoptit ea.

— Ce să aştept? a întrebat el urcându-se deasupra ei, iar Cecily i-a simţit erecţia.

— Pe mine, normal, a şoptit ea, anesteziată de senzaţiile minunate pe care le trăia corpul ei.

— Sigur că da, draga mea, sigur că da.

Abia atunci când el a început să pătrundă în ea uşor, a redevenit raţională.

— Nu, Julius! S-ar putea să rămân însărcinată. Nu pot, te rog!

— Nicio grijă, draga mea, nu o să las să se întâmple aşa ceva, promit! O să mă retrag la timp. Relaxează-te şi ai

încredere în mine.

— Julius, dar nu suntem nici măcar logodiţi!

— Atunci, o să ne logodim, a spus el, intrând mai adânc şi mişcându-se în ea. Aşa ne-a fost dat, dragă Cecily, nu-i aşa?

Pentru o fracţiune de secundă, ea s-a gândit la cât de încântată avea să fie Dorothea dacă fiica ei ar fi devenit cândva stăpână la Woodhead Hali. Pentru o asemenea recompensă, până şi tatăl ei i-ar fi iertat acea seară.

— Da, a răspuns ea.

Cecily s-a trezit târziu a doua zi, s-a uitat la ceasul de pe noptieră şi a văzut că era trecut de nouă. A rămas în pat, încă somnoroasă după frământările din toiul nopţii, iar gândul i-a zburat de la fapta imorală – s-a alinat de îndată, cu gândul la faptul că multe fete de la Vassar îşi pierduseră virginitatea în timpul facultăţii – la felul şi la momentul în care ea şi Julius aveau să-şi anunţe logodna. El încă nu-i spusese când aveau să se căsătorească sau că urma s-o facă – poate că după întoarcerea ei din Africa. Desigur, exista şi ameninţarea războiului.

În cele din urmă, Cecily s-a ridicat şi şi-a coborât picioarele peste marginea patului. O durea tot corpul, simţea asta în locuri despre care nu ştia că puteau s-o doară. S-a ridicat ca să sune din clopoţel şi a văzut o pată de sânge pe cearşaf.

— Doar nu mi-a venit ciclul... a murmurat ea, nedumerită, după care şi-a amintit de unele conversaţii şoptite, auzite în camera comună de la Vassar, şi şi-a dat seama ce reprezenta sângele. Roşind la gândul că putea să observe Doris, a scos cearşaful de pe pat şi a tras plapuma de puf deasupra saltelei, iar după aceea a sunat. A observat, apoi, un plic împins pe sub uşă. S-a grăbit să-l ridice înainte să vină Doris cu ceaiul, s-a aşezat pe pat şi l-a deschis.

Draga mea Cecily,

A trebuit să plec la Londra, cu treburi pentru unchiul meu, dar sper să mă întorc ca să-mi iau rămas-bun de la tine înainte de plecare. Săptămâna asta a fost minunată, nu crezi? În caz că nu mă întorc, drum bun, dragă fată! Şi scrie-mi neapărat, imediat ce poţi, ca să am adresa ta din

Kenya. Trebuie să ţinem legătura.
Julius x

Cecily n-a prea avut timp să priceapă subînţelesul biletului înainte ca Doris să năvălească în cameră, cu tava cu ceai.

— Bună dimineaţa, domnişoară Cecily, aţi văzut ce frumoasă îi? a întrebat camerista, trăgând perdelele. Aţi dormit mult de data asta, dar n-are nimica, mai ales că diseară îi petrecerea şi mâine sunteţi în avion la Southampton. Io n-aş putea să zbor cu avionul, a adăugat Doris, înfiorându-se în timp ce-i turna ceaiul. O să mă rog pentru ’mneavoastră, zău aşa. Vă simţiţi bine, domnişoară? Nu păreţi în apele ’mneavoastră.

Cecily, care se uita pe fereastră, s-a întors spre Doris cu faţa luminată de un zâmbet.

— Poate că sunt emoţiile din pricina zborului, atâta tot.

— Ei bine, tre’ să plecaţi cu noaptea-n cap, aşa că ce-ar fi să pregătim cufărul la amiază? Ca să vă puteţi odihni după petrecere. Vă fac părul din nou pentru diseară?

— De ce nu?

Cecily a zâmbit, dorindu-şi cu disperare ca Doris să plece din cameră, pentru ca ea să poată diseca biletul de la Julius.

— Mulţumesc, Doris! Cobor imediat la micul dejun.

— Bine, domnişoară. Mă sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva.

Doris a făcut o plecăciune şi a ieşit.

În clipa în care s-a închis uşa, Cecily a recitit biletul. Nu izbutea să desluşească sentimentele din spatele cuvintelor – ori motivul pentru care Julius nu-i spusese, naibii, că pleca la Londra de dimineaţă. Poate că fusese grăbit – da, poate că asta explica răceala care părea să transpară din cuvintele scrise de el. Era ditamai contrastul faţă de lucrurile pe care i le spusese noaptea trecută.

„A zis că speră să se întoarcă la timp ca să-şi ia rămas-bun personal”, şi-a zis Cecily, sorbind din ceai. „Poate ca asta e doar un bilet pe care mi l-a lăsat în cazul în care nu ajunge...”

Simţindu-se foarte singură – Julius îi fusese partener de distracţie mare parte din timpul vizitei ei la Audrey – Cecily

s-a dus la plimbare în parc, ca să-şi limpezească gândurile. Avea o senzaţie cumplită în timp ce îşi reamintea la nesfârşit cuvintele din biletul lui. Oamenii scriu adesea mult mai formal decât vorbesc, dar, pe de altă parte, Julius era poet.

În acea după-amiază, Cecily s-a plimbat încoace şi-ncolo prin cameră cât timp Doris îi împăturea frumos hainele şi i le punea în cufăr. Servitoarea vorbea atât de mult, încât tot ce trebuia să facă Cecily era să spună câte un „da”, un „nu”, sau un „Serios?”, până când, în sfârşit, Doris a închis capacul cufărului.

— Gata, domnişoară, am terminat. Acum vă puteţi relaxa şi distra la petrecere.

— Ştii cumva dacă vine şi Julius astă-seară?

— Nu mă întrebaţi pe mine, domnişoară, îşi face singur legea. Doris şi-a dat ochii peste cap, ca să-şi întărească spusele. De multe ori rămâne peste noapte la Londra. Acolo locuieşte logodnica lui, ştiţi?

— Logodnica?

— Da, Veronica o cheamă. O adevărată fată de societate – mereu o văd în paginile câte unei reviste. ’Mniezău ştie ce-o să facă ea după căsătorie, când o să trebuiască să stea aici, în pustietate.

Brusc, Cecily s-a aşezat pe pat, întrebându-se dacă urma să leşine de şoc.

— Înţeleg. Ăăă... De când sunt... Cecily a înghiţit în sec...logodiţi?

— A, de mai bine de şase luni, aş zice. Au nunta la vară.

— Lady Woodhead nu mi-a zis nimic.

— Nu, păi, n-are de ce, nu este de acord. Excelenţa Sa zice că Veronica este o „destrăbălată” şi nu-i nimerită să fie următoarea stăpână a casei. Ei bine, o dată suntem tineri, nu, domnişoară? Şi sunt sigură că o să se liniştească ea după ce se căsătoreşte. Şi apoi, numai uşor n-o să-i meargă să-i fie nevastă, dacă înţelegeţi ce vreau să zic.

— Mi-e teamă că nu, a spus Cecily cu glas gutural. Explică-mi, te rog.

— Am eu aşa o bănuială că el se vede cu alte femei. La fel cred şi restul servitoarelor de-aici. Ştiu sigur că era o fată din sat pe care o voia. Eu şi Ellen n-avem urmă de

îndoială că, acum câteva luni, într-o dimineaţă când ne-am trezit în zori ca să facem focul, am văzut-o fugind din casă. Bărbaţii, nu? Uneori îmi zic că mi-ar fi mai bine o viaţă întreagă singură decât să mă încred în ei. Mda, vă las, odihniţi-vă. Eu vin să vă pregătesc baia la cinci.

Doris a plecat, iar Cecily a rămas pe loc, cu mâinile împreunate în poală, uitându-se pe fereastră. Încă îl simţea în ea, cu o durere trupească ce-i amintea fizic de felul în care fusese păcălită. În trecut, se gândise la prostia pe care o făceau unele femei atunci când se încredeau în dulcegăriile debitate de un bărbat care voia să obţină ceva de la ele. Acum era şi ea una dintre ele.

Nici măcar o dată nu-i vorbise Julius despre Veronica sau despre căsătoria care urma să aibă loc. Poate că, totuşi, el voia să încheie relaţia cu Veronica în acea seară, motiv pentru care se putea să fi plecat la Londra.

— Nu, Cecily, a şoptit ea lăsându-şi capul în piept şi clătinându-şi-l ritmic. Nu fi naivă, ştii bine că nu o să facă aşa ceva.

I-a curs o lacrimă pe care şi-a şters-o degrabă, cu brutalitate. Nu avea deloc de gând să-şi plângă de milă. Ea crease acea situaţie. Fusese foarte proastă, în ciuda presupusei ei inteligenţe. Atât de proastă, încât nu merita un dram de compătimire.

După o vreme, s-a ridicat, s-a dus la cufăr, a întors cheia de alamă ca să-l încuie şi s-a aşezat pe capac. Tot ce ştia cu certitudine era că în vecii vecilor nu avea să se mai încreadă într-un bărbat.

Capitolul 13

Lacul Naivasha, Kenya

— Bun-venit la Mundui House, fată dragă! a exclamat Kiki, sărind de pe locul din faţă al unui Bugatti alb, cu care veniseră cale de trei ore de la Nairobi şi care, în acel moment, era acoperit de un strat dens de praf maroniu.

Cecily ţinuse ochii închişi mare parte din drum, întrucâtva din pricina prafului care învăluia maşina precum fumul

lămpii lui Aladdin şi le dădea mâncărimi, însă mai mult pentru că era complet extenuată şi nu-şi putea împiedica pleoapele să i se închidă.

— O! a făcut Kiki, ridicând mâinile către cer. Ce mă bucur să fiu acasă! Haide, vreau să-ţi arăt împrejurimile. Trebuie să vezi totul. Pe urmă bem şampanie în cinstea venirii tale – sau poate că o s-o bem înainte de tur, fiindcă s-ar putea să chem mai târziu nişte prieteni la un cocktail, ca să te cunoască.

— Kiki... nu mai pot face un pas după drumul ăsta, a spus Cecily, reuşind să se ridice din maşină şi clipind în soarele puternic, care parcă îi sfredelea pupilele.

A închis ochii ca să oprească măcelul solar, s-a clătinat puţin şi s-a apucat de portieră.

— Sigur că da. Biata de tine!

Kiki a ajuns lângă ea numaidecât şi a ţinut-o.

— Aleeki! a strigat Kiki. Haide s-o ajuţi pe domnişoara Cecily să intre în casă, mai are un pic şi cade din picioare. Du-o în Apartamentul Trandafiriu, la capătul celălalt al coridorului faţă de camera mea, unde a stat Winston.

— Da, *memsahib*[29]*.*

O mână puternică, la capătul căreia se aflau nişte degete de oţel, s-a aşezat pe umărul lui Cecily.

Ea a deschis ochii, aşteptându-se să vadă un negru înalt şi masiv. În schimb, s-a trezit privind în ochii căprui şi curioşi ai unui bătrân care semăna cu un păsăroi.

— Sprijiniţi-vă de mine, *memsahib.*

Cecily s-a supus, cumplit de stânjenită, bărbatul având cel puţin de trei ori vârsta ei. În timp ce el o conducea pe scară, la etaj, tot ceea ce a observat ea a fost răcoarea minunată, care venea ca o binecuvântare după arşiţa înăbuşitoare pe care o îndurase pe drum.

— Asta camera dumneavoastră, *memsahib.*

Cecily s-a dus direct la scaunul din colţ şi s-a aşezat. Altfel, ar fi căzut din picioare. Aleeki s-a apucat să tragă cearşaful alb şi pledul de pe pat – de ce naiba exista pled pe zăduful ăla? — după care s-a întins şi a tras de o sfoară,

[29] Stăpân, om alb în limbajul colonial britanic, „sahib” pentru bărbaţi, „memsahib” pentru femei.

pornind ventilatorul din tavan, care s-a trezit la viaţă.

— Doriţi obloane închise, *memsahib?*

— Da, te rog!

Cecily a răsuflat uşurată în clipa în care a fost alungat din încăpere soarele, a cărui lumină se strecura prin ferestrele mari, cu multe ochiuri de geam.

— Aduc ceai? Cafea?

— Nu, doar apă, mulţumesc!

— Apa acolo, a spus Aleeki arătând spre o sticluţă de lângă pat. Jos, mai mult.

A arătat spre dulapul de dedesubt.

— Aveţi nevoie de ajutor cu hainele? Pot suna servitoarea.

— Nu, mulţumesc, n-am nevoie decât de somn.

— Bine, *memsahib.*

— Sunaţi clopoţel pentru ajutor, înţelegeţi?

A arătat spre un buton montat pe peretele de lângă pat.

— Da, mulţumesc.

În sfârşit, s-a închis uşa. Lui Cecily îi venea să plângă de uşurare. A făcut câţiva paşi până la patul acela mare şi s-a afundat în saltea. Ar fi trebuit să se dezbrace, fireşte, avea hainele pline de praf de pe drum, însă...

A închis ochii şi, în briza blândă a ventilatorului, care-i răcorea obrajii, a adormit.

— Draga mea, este timpul să te trezeşti, altfel nu mai dormi la noapte! Şi apoi, într-o oră vin câţiva prieteni, ca să te cunoască.

Vocea naşei răzbătea în visele lui Cecily.

— I-am cerut Murathei să-ţi pregătească baia. Aici ai un pahar de şampanie, ca să te pui pe picioare.

— Ăăă... cât este ceasul? a murmurat Cecily.

Era răguşită şi a înghiţit în sec, simţind o durere în gâtul uscat.

— Cinci la amiază, drăguţă. Ai dormit tun vreme de şase ore.

„Şi aş mai fi dormit şase săptămâni”, şi-a spus Cecily, ridicându-şi capul de pe pernă şi uitându-se, ca prin ceaţă, la naşa ei.

Kiki era plină de viaţă, cu părul ei negru prins într-un coc şi cu machiajul perfect. Rochia lungă, de mătase verde, îi

scotea în evidenţă setul incrustat cu smaralde şi cu diamante, alcătuit din cercei şi dintr-un colier. Pe scurt, era superbă şi nu se vedea că tocmai traversase continente cu avionul, cu vaporul şi cu maşina. Oricare ar fi fost stimulentul pe care îl avea naşa ei în poşeta aceea sclipitoare, Cecily considera că şi ea, în clipa aceea, avea nevoie de un asemenea leac.

— Bea, draga mea, te asigur că este remediul perfect.

Kiki i-a întins paharul, dar Cecily a clătinat din cap, întrebându-se care era motivul pentru care membrii mai vârstnici ai familiei ei insistau ca ea să bea alcool.

— Zău, nu pot, Kiki!

— Ei bine, atunci îl las lângă pat, în caz că te răzgândeşti. Ţi-am ales o rochie din cufăr pentru diseară, iar Muratha a călcat-o. Este agăţată acolo, în şifonier.

Kiki a arătat spre dulapul în stil oriental, în timp ce traversa încăperea ca să deschidă obloanele.

— Grăbeşte-te să te găteşti, draga mea, altfel o să pierzi primul apus la Mundui. Oricât de tristă aş fi, pe mine mă înveseleşte de fiecare dată.

Naşa ei s-a oprit câteva clipe ca să se uite pe una dintre ferestre. Înainte să se întoarcă şi să-i zâmbească finei, i-a scăpat un mic suspin.

— Mă bucur că ai venit, draga mea! O să ne distrăm împreună şi o să-ţi vindecăm inima frântă. Ne vedem jos, nu mai târziu de ora şase.

Kiki a ieşit, lăsând în urmă parfumul ei distinct, la fel de neobişnuit şi de exotic cum era şi ea. Dezmeticită, Cecily şi-a dat seama că-i era incredibil de sete. A scos dopul sticlei şi a băut apa călâie, care i-a lăsat un uşor gust amar. A mai bătut cineva la uşă şi a intrat o tânără negresă, cu părul sârmos, tăiat atât de aproape de scalp, încât părea ras cu lama. Purta o rochie simplă, de bumbac bej, un pic largă pe silueta ei zveltă. Părea să aibă treisprezece-paisprezece ani.

„Un copil”, şi-a spus Cecily.

— *Bwana*[30]*,* făcut baia.

Fata a arătat spre uşa din spatele ei şi i-a făcut semn lui

[30] Stăpân (în limba swahili în original).

Cecily s-o urmeze.

Şovăitoare, Cecily a coborât din pat şi a urmat-o pe fată într-o încăpere în care se aflau o cadă mare şi un closet cu scaun enorm, de lemn, care arăta ca un tron.

Muratha a arătat spre săpun, spre cârpa de spălat pe corp şi spre mormanul de prosoape de bumbac împăturite frumos, lângă cadă.

— Bine, *bwana?*

— Bine, mulţumesc.

Cecily a dat din cap şi i-a zâmbit fetei.

Dacă Cecily crezuse că se mai răsfaţase într-o cameră de toaletă înainte să intre în cea în care se afla acum, ea îşi dădu seama că nu cunoscuse adevăratul sens al noţiunii de lux. Călătoria începuse de la Southampton şi durase trei, poate patru zile. Se opriseră de câteva ori ca să facă plinul avionului, ultima oară undeva la Kisume, lângă lacul Victoria, cu toate că Cecily pierduse de mult noţiunea timpului şi pe cea a direcţiei. Coborâse ameţită din micul avion, iar Kiki o vârâse într-o colibă mititică de lângă aerodrom, unde turnaseră nişte apă pe ele înainte ca, în sfârşit, să se îmbarce din nou spre Nairobi. În tot acel răstimp, Cecily nu se spălase, nici nu dormise. De la plecarea din Anglia, nici vorbă să-şi fi găsit în vreun fel liniştea.

După ce s-a înmuiat bine, Cecily s-a uitat la apa din jur, deosebit de murdară, cu reziduuri care pluteau pe lângă marginile căzii. Tânjea să mai facă o baie ca să se cureţe bine, dar nu mai avea timp. Şi cine ştie câte zeci de litri de apă căraseră servitorii ca să umple cada! Nu se vedea niciun robinet.

În camera ei, Cecily a răsuflat uşurată fiindcă locuinţa lui Kiki nu era o cocioabă de lut, aşa cum se aşteptase. Casa avea ferestre mari, cu rame pătrate, tavan înalt şi duşumele de lemn, lucru care-i amintea de casele coloniale de pe vremuri, pe care le văzuse la Boston. Dormitorul fusese zugrăvit în alb şi punea în evidenţă mobila în stil oriental. În centru se afla patul masiv, cu cadru de lemn, deasupra căruia atârna o drăcie bizară, făcută din plasă. Cecily s-a dus la fereastră şi, pentru prima oară, a privit împrejurimile.

Şi-a dus mâna la gură, icnind cu zgomot. Descrierea făcută de Kiki nu făcea dreptate peisajului. Soarele poposea aproape de linia orizontului senin şi învăluia într-o lumină aurie arborii stranii, cu coroane aplatizate. Pajiştile de la Mundui House şerpuiau graţios spre malurile vastului lac, iar apa reflecta nuanţele cerului, în vreme ce păsări colorate planau printre copaci. Culorile păreau mai vii decât toate cele pe care le văzuse ea până atunci.

— Uau! a exclamat Cecily cu glas scăzut, căci priveliştea era aproape „biblică”, aşa cum spunea una dintre prietenele ei de la Vassar, care, fireşte, studiase teologia.

Pentru prima oară de când părăsise ţărmurile englezeşti, începea să-i scadă uşor pulsul, care-i gonise nebuneşte ori de câte ori îşi amintise ce făcuse cu Julius, ca să nu mai vorbim de experienţa salturilor pe care le experimentase în zborul de deasupra pământului şi a mării, în ultimele zile. A deschis fereastra şi şi-a înclinat faţa în aerul cald, ascultând strigătele păsărilor şi ale animalelor necunoscute şi gândindu-se că Anglia şi America păreau extrem de departe în acea clipă. Se afla într-o altă ţară, într-o altă lume. Cecily a avut dintr-odată senzaţia uluitoare că locul acela avea să-i schimbe întreg cursul vieţii.

— *Bwana!* s-a auzit o voce timidă în spatele ei, trezind-o din reverie.

— D-da, bună!

— Nu, nu, nu!

Muratha, tânăra servitoare, a venit la ea.

— Niciodată, niciodată, a spus fata, închizând bine geamul. Nu noaptea, a adăugat, vânturându-şi degetul. *Mbu.*

— Poftim?

Fata a bătut din degete de parcă ar fi dat dintr-o pereche de aripi şi a scos un bâzâit, arătând, apoi, spre plasa de deasupra patului.

— Aha! Ţânţari, adică?

— Da, da, *bwana.* Foarte rău.

Muratha a mimat că-şi tăia beregata cu degetul şi a adăugat o expresie de agonie, înainte să închidă bine fereastra şi s-o ferece, ca şi cum ţânţarii ar fi putut s-o descuie.

— Nu noaptea. Înţelegeţi?

— Da, sigur.

Cecily a dat din cap exagerat de tare, cu gândul la chinina care se părea că te ferea de malarie şi pe care mama ei insistase s-o pună în trusa medicală burduşită cu medicamente prescrise de medicul familiei.

Fata s-a dus la şifonier şi a scos rochia de seară.

— Ajut?

— Nu, mulţumesc.

— *Hakuna matata*[31]*, bwana!* a răspuns Muratha şi s-a făcut nevăzută.

— Drrraga mea! Kiki a întâmpinat-o pe terasă pe Cecily, care venise însoţită de Aleeki. Ai sosit la ţanc!

Kiki a luat-o de braţ şi au traversat împreună terasa, îndreptându-se, apoi, către malul apei. Au trecut printre arborii ciudaţi, cu coroane aplatizate, care creşteau în lateral şi nu în sus.

— Mă bucur că încă nu a sosit nimeni şi că putem să privim apusul singure. Nu-i aşa că este spectaculos?

— Da, aşa e, a şoptit Cecily privind soarele care aprindea cerut în nuanţe de portocaliu şi de roşu, ducându-se la culcare după o zi lungă.

Apoi s-a auzit un cor strident de cicade, care au făcut aerul cald să vibreze. Zgomotul infernal o făcea pe Cecily să se înfioare şi, în ciuda arşiţei, i s-a făcut pielea de găină. După ce soarele a coborât, în sfârşit, sub orizont, zgomotul s-a intensificat în amurgul purpuriu.

— Nu te teme, scumpa mea, sunt doar insecte, păsări şi animale care îşi urează noapte bună. Sau cel puţin asta îmi place mie să cred, până când aud răgetul unui leu pe terasă, la trei dimineaţa! a chicotit Kiki. Râd şi eu de tine, povestea cu leul s-a întâmplat doar o dată. Iar vestea bună este că nu a fost nimeni mâncat. După ce îţi revii în urma călătoriei, te ducem în safari, în brusă.

Cecily a surprins, cu coada ochiului, o mişcare vălurită în apele calme.

— Aha, un hipopotam a ieşit să înoate pe înserat. Kiki a ridicat din umeri, aprinzându-şi una dintre nesfârşitele ţigări

[31] Nu-ţi face griji (în limba swahili în original).

pe care le fuma dintr-un portţigaret de fildeş. Hipopotamii sunt foarte urâţi, sunt enormi şi mă mir că nu se duc la fund, dar zău că sunt drăgălaşi. Atât timp cât nu-i deranjăm, nu ne deranjează nici ei.

Kiki a suflat, lent, fumul pe nas.

— Asta este esenţa vieţii în Africa: trebuie să-i respectăm pe primii veniţi. Atât pe oameni, cât şi pe animale.

Un ţânţar i-a bâzâit în ureche lui Cecily, care l-a gonit, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-l respecte.

— Nu-ţi face griji în privinţa lor, a spus Kiki, surprinzând gestul. O să te muşte inevitabil, să sperăm că nu mori de malarie. Pe urmă eşti de-a locului şi imună. Aloe vera face bine la înţepături. Şampanie? a întrebat-o Kiki, în timp ce se întorceau pe terasă, unde câţiva dintre servitorii ei, îmbrăcaţi în diverse haine bej, de bumbac, pregăteau băuturile pe o masă.

Cecily l-a recunoscut pe Aleeki, care o ajutase mai devreme. El avea hainele diferite de ale celorlalţi servitori. Pe lângă o vestă gri, purta o ţesătură cadrilată, prinsă la brâul ce părea nu de pantaloni, ci de fustă. Pe capul încărunţit purta un chipiu cu model, care semăna cu un fes. S-a uitat la Cecily cu ochii lui negri, serioşi, şi i-a făcut semn spre bar.

— Poate un martini? i-a propus Kiki. Aleeki face unul excelent.

— Nu cred că ar trebui să beau alcool în seara asta, Kiki. Sunt foarte obosită după drum şi...

— Două martini, te rog, Aleeki, a cerut Kiki, iar apoi i-a luat braţul lui Cecily şi i l-a trecut pe sub al ei. Îţi jur, draga mea, călătoresc de ani şi ani între continente şi cel mai bun lucru pe care-l poţi face este să începi în maniera în care vrei să continui. Ia loc, i-a cerut, în timp ce stăteau în faţa unor mese ca de cafenea, aranjate pe terasă.

— Adică ar trebui să ne îmbătăm tot timpul?

— Cred că aş fi nesinceră dacă aş trece sub tăcere faptul că aici toată lumea bea mai mult decât ar trebui, dar alcoolul amorţeşte durerea şi face ca totul să fie mult mai plăcut. Păi, cine vrea să trăiască până la optzeci de ani? Cei mai distractivi oameni pe care i-am cunoscut au murit deja!

Kiki a râs gutural şi scurt, în timp ce Aleeki venea cu

băuturile. Kiki şi-a luat paharul imediat. Cecily, nevoind să fie nepoliticoasă, i-a urmat exemplul.

— Noroc, draga mea, şi bun venit în Kenya!

Au ciocnit şi, în vreme ce Kiki a golit paharul dintr-o înghiţitură, Cecily a sorbit delicat, cât pe ce să se înece din pricina tăriei.

— Aşa, în seara asta vei cunoaşte o parte dintre personajele care locuiesc în împrejurimi, a spus Kiki, făcându-i semn lui Aleeki să-i mai pregătească un pahar. Şi stai liniştită, sunt *cu toţii* nişte personaje în cel mai pur înţeles al cuvântului. Cred că, atunci când baţi lumea în lung şi-n lat şi alegi să te stabileşti într-o astfel de ţară, nu ai de ales. Viaţa aici, oricum o iei, este al naibii de sălbatică. Sau cel puţin aşa era. Aleeki, dragă, pune gramofonul, da? Avem nevoie de muzică.

— Da, *memsahib*, a răspuns el, oferindu-i lui Kiki încă un pahar.

Cecily s-a uitat la femeia de lângă ea, cu profilul perfect conturat pe cerul de chihlimbar al amurgului, şi s-a gândit că era cel mai bulversant om pe care-l cunoscuse: în drum spre Africa, Kiki fusese fie euforică, dansând pe culoarul îngust al avionului şi cântând melodii de Cole Porter cât o ţineau plămânii, în vreme ce nava plonja printre nori, fie moartă de oboseală, situaţie în care cădea lată şi dormea pe rupte. Când se îmbarcaseră în avionul care urma să le ducă pe ultima bucată de drum, Cecily observase că naşa ei se uita la peisajul terestru.

— Este atât frumos şi totuşi atât de brutal, şoptise Kiki aproape numai pentru sine, cu lacrimi în ochi.

Cu toate că Cecily era conştientă de numeroasele pierderi pe care le suferise Kiki în ultimii ani, aceasta nu prea vorbea făţiş despre ele, ci le amintea doar în general. Şi, chiar dacă zburaseră patru zile înghesuite într-o cutie de tinichea cu aripi, Cecily considera că nu ştia mai multe despre acea femeie decât atunci când plecaseră din Southampton. În ciuda frumuseţii ei răvăşitoare şi a averii „extraordinare”, după cum spunea Dorothea, ca să nu mai vorbim despre dezinvoltura absolută pe care o afişa în înalta societate – şi pe care fina ei nici măcar nu visa s-o imite – Cecily percepea la Kiki, dincolo de armură, o certă

vulnerabilitate. Însă aceasta nu a ieşit deloc la iveală în seara aceea, atunci când au sosit primii oaspeţi, conduşi pe terasă de Aleeki.

— M-am întors, dragii mei! Kiki s-a ridicat şi s-a dus să îmbrăţişeze cu vădită afecţiune cuplul care tocmai venise. Trebuie să-mi povestiţi tot ce s-a întâmplat de când am plecat. Ştiind valea, sunt multe de spus, iar, după ce era să mor de pneumonie la New York, nu vă pot spune cât mă bucur să fiu din nou acasă. Haideţi s-o salutaţi pe sublima mea fină. Cecily, dragă, ea este Idina, una dintre cele mai bune prietene din întreaga lume!

Cecily a salutat-o pe femeia care purta o rochie lungă de voal, despre care mama ei ar fi spus, cu siguranţă, că era croită din cel mai bun şifon. Idina mirosea a parfum scump, avea părul scurt, ondulat şi tuns bob, iar sprâncenele îi erau perfect arcuite.

— Iar el cine este? a întrebat Kiki, zâmbindu-i domnului înalt de lângă Idina.

— Păi, cum, Lynx, desigur! a răspuns Idina cu un accent profund britanic. Desigur, îţi aduci aminte că ţi-am scris despre el. Suntem logodiţi şi urmează să ne căsătorim.

— Bună, Cecily!

Lynx a făcut o plecăciune, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o. Cecily a observat trăsăturile perfecte ale chipului său şi ochii ce o evaluau, ageri şi inteligenţi, precum cei ai animalului după care fusese botezat.

— Ce încântare să te cunosc, draga mea! a exclamat Idina. Sper că ţi-a povestit Kiki fiecare detaliu al scandalurilor pe care le-am provocat de când am ajuns în Kenya.

— De fapt, a fost foarte discretă.

— Nu-i stă defel în fire. Oricum, acum m-am potolit, nu-i aşa, Lynx?

— Eu sper că da, draga mea, a răspuns el, în timp ce Aleeki le aducea o tavă cu martini şi şampanie. Cu toate că, din ce-mi spunea Idina, mi se pare că am ratat toată distracţia.

— Nu mai este ca pe vremuri, dar facem tot posibilul să ne ridicăm la nivelul reputaţiei scandaloase pe care ne-am câştigat-o de-a lungul anilor, a spus Idina făcându-i cu

ochiul lui Kiki.

Mulţumită să asculte în loc să participe, încă foarte obosită, Cecily a făcut un efort să stea dreaptă pe scaun, ca să nu aţipească. Idina şi Kiki continuau să bârfească despre prietenii comuni, timp în care Lynx şedea, răbdător, lângă logodnica lui.

Cecily l-a văzut pe Aleeki aşezând un samovar auriu pe masă. Kiki a scos capacul, sub care se aflau o pulbere albă şi nişte paie subţiri, de hârtie. Vorbind în continuare cu Idina, Kiki a adus samovarul lângă ea, a luat un pai şi a separat o cantitate mică de pulbere de restul. A dus paiul la nas, s-a aplecat şi a tras puternic. Şi-a luat paiul de la nas, a şters restul prafului şi i-a oferit samovarul Idinei, care i-a urmat exemplul.

— Vrei şi tu, draga mea? O să te ajute să rămâi trează mai mult astă-seară, a spus Kiki.

— Ăăă, nu, mersi.

Cecily habar nu avea ce fel de pulbere era aceea şi de ce ar fi tras-o cineva pe nas, în loc s-o bage în gură, aşa că a decis să nu rişte.

— Alice, draga mea!

Kiki s-a ridicat încă o dată, ca să întâmpine o femeie care sosise pe terasă, îmbrăcată într-o rochie de mătase bleumarin, ce-i cădea frumos pe trupul subţire. Avea ochi mari şi căprui şi păr negru, scurt, care-i mângâia maxilarul elegant.

— Este însăşi Madona noastră cea păcătoasă!

Kiki a strâns-o în braţe.

— Mulţumesc că nu ai venit îmbrăcată ca la fermă, draga mea! Ia te uită pe cine ai adus cu tine!

— De fapt, mai degrabă el m-a adus, a spus Alice.

Cecily l-a recunoscut imediat, chiar dacă arăta cumva diferit de înfăţişarea pe care o avusese la New York – căpitanul Tarquin Price, îmbrăcat în uniformă militară completă, în ciuda căldurii care se lăsase la apus.

— Îmi pare rău că nu am avut timp să mă schimb, am venit direct de la Nairobi şi am făcut ditamai ocolul până la ferma lui Alice, ca s-o iau cu mine pe prietena voastră.

— Arăţi straşnic, Tarquin, dragă, a spus Kiki în timp ce-i conducea pe cei doi la masă. Şi uite pe cine am reuşit eu să

aduc tocmai din Manhattan!

A arătat spre Cecily.

— Dumnezeule mare! Domnişoară Huntley-Morgan, ne întâlnim încă o dată. Mă bucur că ai izbutit să vii, a spus Tarquin cu un subînţeles evident, în timp ce Cecily s-a ridicat, din politeţe, pentru ca el s-o sărute pe obraji.

Tarquin a luat un pahar de şampanie şi s-a aşezat lângă ea.

— Cum a fost drumul?

— Lung şi plin de praf, a spus Cecily, luând o gură de martini.

— Dar te bucuri că ai venit? Naşa ta are o casă extraordinară aici, nu-i aşa?

— Nu-mi dau seama încă, am dormit aproape toată ziua. Dar apusul a fost incredibil şi lacul este pur şi simplu spectaculos. Se poate înota în el?

— Dacă ai grijă la hipopotami, da. Şi, desigur, la crocodili.

— Crocodili?!

— Glumesc, Cecily, firește că poţi înota. Apa este răcoroasă şi minunată. Şi eu am făcut, dimineaţa, câteva băi în el. Oricum, bun-venit în Kenya! Trebuie să recunosc că sunt uşor mirat că ai venit. Este nevoie de o inimă curajoasă pentru o astfel de călătorie, mai ales atunci când e vorba de o femeie.

— Sper să mă acomodez, pentru că nu am chef s-o mai fac prea curând înapoi.

— Ai răbdare să te obişnuieşti, locul ăsta este foarte diferit de New York, o altă planetă, s-ar putea spune. Dar acum, că eşti aici, trebuie să te bucuri de tot. Uit-o pe Cecily din Manhattan, cu ideile ei preconcepute, şi bucură-te de fiecare clipă petrecută aici.

— Asta am de gând, imediat ce-mi trece somnul. Cecily şi-a înăbuşit alt căscat. Kiki zicea să iau şi eu, a spus ea arătând spre samovar. Zicea că o să mă ţină trează, dar adevărul este că nu ştiu ce anume e praful ăsta alimba

— Aia, draga mea Cecily, a spus Tarquin aplecându-se spre ea, este o substanţă ilegală, care dă dependenţă şi care se numeşte cocaină.

— Cocaină! Măi, să fie! Vreau să zic că am auzit de ea, desigur, dar nu am văzut-o niciodată până acum. Dar dacă

este ilegală, oare ar putea veni poliţia ca s-o aresteze pe Kiki?

— Draga mea, cu toţii suntem „poliţişti” aici, a chicotit Tarquin. După cum vei afla, orice este posibil în Happy Valley, a adăugat el, în vreme ce se uitau amândoi la Kiki, care mai lua o porţie din samovar.

— Tu ai încercat? l-a întrebat Cecily.

— Un gentleman nu ar trebui să mintă, şi aş minţi dacă aş nega. Da, am luat cocaină din când în când. Îţi dă o senzaţie nemaipomenită. Dar nu aş recomanda-o unei tinere ca tine. Sunt sigur că ştii, naşa ta a avut nişte ani extrem de dificili. Poţi să apelezi la orice te ajută să treci cu bine noaptea, după cum se spune. Nici eu, nici tu nu avem dreptul să judecăm.

— Nu, sigur că nu. Totuşi, nu aş vrea ca naşa mea să se îmbolnăvească din pricina cocainei.

— Ştiu la ce te referi, Cecily, dar, după cum spuneam, regulile normale nu i se aplică nici lui Kiki, nici Kenyei, iar ăsta este cel mai bun sfat pe care ţi-l pot da.

Tarquin a plecat câteva clipe mai târziu, probabil ca să discute cu cineva mai interesant. În timp ce le era prezentată diverşilor prieteni între două vârste ai lui Kiki, Cecily se mulţumea să stea şi să se uite la mulţimea care se aduna. Aleeki şi trupa lui de servitori forfoteau, menţinând pline paharele oaspeţilor şi oferind *hors d’œuvre.* Dându-şi seama că nu mâncase toată ziua, Cecily a luat, timid, un ou umplut. Spre surpriza ei, a descoperit că gustul acestuia era exact ca acasă. Cumva se aşteptase să mănânce antilopă rumenită la foc, nu delicatese americane. După ce a luat câte două din toate, Aleeki s-a aplecat să-i şoptească la ureche.

— Un sendviş pentru *memsahib*? Mai este supă în bucătărie.

— A, nu, aperitivele sunt divine, a răspuns ea, emoţionată că-i observase apetitul vădit.

— Singură şi deja uitată de naşa ta, draga mea?

Alice, doamna în rochia albastră de mătase, care sosise împreună cu Tarquin, s-a aşezat lângă ea.

— Nu o lua personal, până la sfârşitul serii Kiki o să uite şi de ea însăşi, a spus Alice, tărăgănat. Cred că am cunoscut-

o pe mama ta la New York. Locuieşte în casa aceea frumoasă, înconjurată de blocuri, de pe Fifth Avenue, nu-i aşa?

— Da, a spus Cecily, uitându-se în ochii lui Alice, foarte frumoşi, dar cam sticloşi. Locuiţi în apropiere? a adăugat ea, făcând un efort să continue conversaţia.

— Depinde ce anume înţelegi prin asta, nu? Nu stau departe, cel puţin dacă mergi în linie dreaptă, precum cioara. Dar problema este că nu suntem ciori, nu? Suntem oameni, la naiba, indivizi cu mâini şi cu picioare, nu cu aripi. Trebuie să vii într-o zi la fermă. Să-mi cunoşti toate animalele.

— Ce fel de animale aveţi?

— De toate felurile. Am avut un pui de leu vreme de câţiva ani, dar din păcate a trebuit să-l dau după ce s-a făcut mare.

— Leu?

— Da. Nu-ţi plac armele, nu?

— Nu ştiu, nu am folosit niciodată una şi nici nu am avut.

— Bravo, să n-o faci. Şi animalele au inimă şi minte, să ştii. Simt ca şi noi.

S-au uitat la Idina, care trecea pe lângă ele însoţită de Lynx, cel cu care venise la petrecere. Cuplul a pornit spre lac şi a dispărut în beznă.

— Ştii, Idina a fost măritată cândva cu iubirea vieţii mele, a suspinat Alice. L-am împărţit, cu mult timp în urmă.

— Ooo...! Cecily era să se înece cu băutura. El este aici? a întrebat-o ea pe Alice.

— Nu, cu toate că locuia după colţ, la palatul Djinn, pe lac. Să nu-l laşi pe Joss Erroll să te seducă, ai înţeles, draga mea? Ar fi bine de ştiut că măcar o fată a izbutit să-şi ferească fecioria de el.

Cecily a roşit la vorbele lui Alice, nu pentru că o şocau neapărat – fiindcă învăţa repede că şesurile sălbatice ale Africii nu aveau legătură cu sălbăticia localnicilor – ci pentru că-i aminteau de faptul că nu mai avea ce feciorie să piardă.

— Americanii sunt de părere că începe războiul? a întrebat Alice uitându-se, visătoare, la ceilalţi oaspeţi.

— Sunt la fel de neştiutori ca toată lumea, a spus Cecily

încercând să ţină pasul cu discuţia, care părea să sară de la un subiect la altul.

Totuşi, ceva îi plăcea la Alice, oricât de ţicnită părea.

— Sper că nu, altfel vine sfârşitul pentru tot ceea ce suntem şi avem aici. Desigur, Joss se va implica în război. Dar ştii că nu aş suporta să moară? Alice s-a ridicat. Mă bucur că te-am cunoscut, draga mea. Vino în vizită curând.

Cecily s-a uitat după ea şi a văzut-o plutind în mulţimea de pe terasă. Câţiva oaspeţi începuseră să danseze pe muzica stridentă a gramofonului şi o femeie îşi săruta partenerul de dans, ale cărui mâini lunecau în josul spatelui ei, peste rochie.

— E vremea să mă duc la culcare, a oftat ea, ridicându-se.

A auzit un hohot de râs care venea de lângă lac, s-a întors şi a zărit două spinări aparţinând unor trupuri goale care alergau prin apă. A mai oftat o dată şi s-a îndreptat spre refugiul dormitorului ei.

Pe Cecily a trezit-o o zarvă de piuituri, ţipete şi croncăituri de păsări şi de animale necunoscute. Lenevea în pat, încercând cu disperare să adoarmă la loc. Toată noaptea se zvârcolise, tulburată de zgomotele făcute de oaspeţi şi de cele ale gramofonului care cântase sub fereastra camerei ei până la ora patru dimineaţa. Chiar şi după aceea, în interior se auziseră chiote şi chicoteli, astfel că, dacă era posibil, Cecily s-a trezit şi mai obosită. Totuşi, în timp ce făcea eforturi să adoarmă, corul de la răsărit se înteţea.

— La naiba! a înjurat ea, dându-şi seama că nu îi folosea la nimic să numere oi sau lei.

Aşa că s-a ridicat din pat, a ieşit cu greu de sub plasa de ţânţari, s-a dus la una dintre ferestre şi a tras obloanele.

— Dumnezeule mare! a icnit, căci în faţa ochilor ei, pe pajiştea care cobora spre lac, era o girafa care ronţăia frunzele unuia dintre copacii cu coroane plate.

În pofida extenuării şi a anxietăţii care-i scobeau un gol în stomac după toate cele văzute şi auzite cu o seară în urmă, Cecily tot a zâmbit. A căutat degrabă aparatul de fotografiat primit de la tatăl ei în dar la despărţire, dar habar nu avea unde îl pusese Muratha după ce golise

cufărul. Până să-l găsească, girafa se făcuse nevăzută. Totuşi, îşi spunea Cecily, chiar şi fără girafa, priveliştea era absolut uluitoare.

Nu se făcuse nici şapte dimineaţa şi cerul sclipea în nuanţe de turcoaz, reflectându-se în oglinda lacului. Cecily s-a dus la dulap ca să-şi caute una dintre rochiile de bumbac pe care, la sugestia lui Kiki, şi le adusese de la New York. După ce s-a îmbrăcat în grabă şi şi-a periat, pe fugă, părul care îi era şi mai dezordonat de la căldură, a deschis uşa, a pornit pe coridorul tăcut şi a coborât tiptil.

— Bună dimineaţa, *memsahib.*

Cecily a tresărit, s-a întors şi l-a văzut pe Aleeki în spatele ei.

— Aţi dormit bine?

— Da, sigur, mulţumesc.

— Doriţi micul dejun?

— Eşti amabil, dar voiam să fac mai întâi o plimbare la lac.

— Atunci pregătesc mic dejun pe verandă, gata la întoarcere. Ceai sau cafea, *memsahib?*

— O, cafea, te rog! Mulţumesc, Aleeki!

A dat să iasă pe uşă, însă Aleeki i-a deschis-o de îndată, făcându-i o mică plecăciune pe când ieşea. Pe terasă nu rămăsese nicio urmă a petrecerii, totul fusese curăţat de servitori. În timp ce-şi punea ochelarii ca să-şi ocrotească ochii fragili de soarele ce părea să se fi apropiat foarte mult peste noapte, Cecily s-a minunat să-l vadă pe „băiatul în casă”, după cum îl numise Kiki, complet înviorat după o noapte în care cu siguranţă că dormise mai puţin decât ea. La câteva zeci de metri pe malul apei, în stânga, Cecily a zărit o turmă de hipopotami care se lăfaiau la soare.

— Este ireal, a şoptit ea pentru sine. Chiar mă aflu aici?

S-a dus la banca aşezată foarte convenabil pe malul lacului şi a observat un sutien alb agăţat de spătar. Şi-a adus aminte de Idina şi de logodnicul ei, care înotaseră dezbrăcaţi. A chicotit şi s-a întrebat dacă să-i atragă sau nu atenţia lui Aleeki asupra sutienului. Omul era impenetrabil, iar Cecily nu şi-l putea închipui nici măcar clipind, chiar dacă ea i-ar fi înmânat sutienul acela peste masa pe care se găsea micul dejun.

— O fi fost o petrecere de bun-venit care a scăpat de sub control, i-a spus ea cu voce tare unei păsări cu penaj de un albastru combinat cu verde metalic, cocoţată în copacul de la marginea apei.

Era destul de sigură că pasărea aceea era un pescăruş albastru. Supoziţia i s-a confirmat în clipa în care pasărea a plonjat brusc în apă, chiar sub creangă, iar apoi a ieşit, câteva clipe mai târziu, cu un peşte în cioc.

Cecily a rămas acolo o vreme, simţind cum i se relaxau umerii în timp ce privea natura desfaşurându-se în jurul ei. Oricum doreau să se poarte oamenii care încă dormeau în casa din spate, acel peisaj, cu tot ceea ce trăia în el, îşi avea propriul puls. Cu acesta trebuia să încerce ea să se sincronizeze.

În cele din urmă, soarele a silit-o să se adăpostească la umbra verandei laterale – trebuia să nu mai uite să poarte pălărie, chiar şi dis-de-dimineaţă, înainte ca pistruii să-i acopere chipul precum petele din blana unui leopard. A traversat grădina de la marginea terasei, plină de flori cu miros dulceag şi de plante exotice ale căror nume nu le cunoştea. Soarele încălzise deja iarba pe care călca, iar aerul zumzăia de insecte care plonjau în polenul florilor.

— Totul este pregătit, *memsahib.*

Cecily a ajuns pe verandă, iar Aleeki a tras un scaun, aşteptând ca ea să se aşeze. Micul dejun era gata, iar bunătăţi de toate felurile ticseau atât coşurile, cât şi platourile de argint.

— Mulţumesc, a spus Cecily, uşor ameţită de soare.

— Poftim! Aleeki i-a întins un pahar cu apă şi un evantai. Ajută pe arşiţă. Vă torn cafea?

— Da, te rog. Cecily a golit paharul cu apă rece şi a început să-şi facă vânt cu repeziciune. Doamne, ce cald este astăzi!

— *Memsahib,* în fiecare zi e cald aici, dar vă veţi obişnui.

Pocnind din degete, el a chemat un servitor care a sosit pe loc şi care ţinea în mână un evantai gigantic. A început să-l vânture, iar pe Cecily a mai lăsat-o ameţeala.

— *Memsahib* trebuie să poarte pălărie, e foarte important, a spus Aleeki. Lapte în cafea?

— Fără, mulţumesc. La ce oră vine naşa mea la micul

dejun?

— O, nu prea se trezeşte înainte de prânz. Avem fructe, cereale, pâine proaspătă cu gem de casă sau cu miere. Putem prăji pâinea dacă doriţi, dar avem şi ouă. Le vreţi ochiuri?

— Nu-mi mai trebuie nimic, mulţumesc.

Cecily a arătat spre ospăţul de pe masă.

Aleeki a făcut plecăciunea cuvenită, după care s-a retras într-o parte a verandei. În timp ce-şi bea cafeaua, lui Cecily i se părea că lua micul dejun în versiunea tropicală a hotelului Waldorf Astoria. Până în acel moment, mâncarea fusese mult mai gustoasă decât orice gătea bucătarul lor din Manhattan. Iar personalul era foarte dedicat.

În vreme ce Aleeki îi turna a doua ceaşcă de cafea, iar ea mânca o delicioasă felie de pâine proaspătă unsă cu miere, Cecily s-a întors spre el.

— De când lucrezi pentru naşa mea?

— O, de când a sosit şi a construit casa asta. De mulţi ani, *memsahibl*

— Aş vrea să văd ce se află dincolo de arbori, a spus ea arătând spre hotarul plantat în jurul grădinilor şi al casei. Ce-i acolo?

— Într-o parte e o fermă de vite şi în cealaltă îşi ţine *memsahib* caii. Dacă doriţi să călăriţi după micul dejun, pot pregăti un cal bun.

Dintr-odată, Cecily şi-a amintit cum călărise cu Julius pe proprietatea îngheţată din Anglia, cum făcuseră focul în pavilion şi se încălziseră împreună.

— Poate că altă dată, Aleeki, încă sunt obosită.

— Desigur, *memsahib.* Doriţi ouă acum?

— Nu, mulţumesc! a murmurat Cecily, căci imaginea lui Julius îi spulberase plăcerea de a gusta frumuseţea şi liniştea primei ei dimineţi în Kenya.

Abia la două după-amiază a zărit-o Cecily pe naşa ei, care a ieşit pe verandă. Cecily îşi petrecuse ultimele ore singură, în camera ei, evitând soarele intens al prânzului şi făcând fotografii de la fereastră. Trebuia să găsească un loc în care să le developeze, ca să le trimită acasă, familiei. Le scrisese alor ei o lungă scrisoare, pe hârtie groasă, de pergament, primită de la Aleeki. În acea scrisoare, ea îşi

povestise călătoria şi viaţa pe care o dusese până în acel moment. Pe când scrisese, îi dăduseră lacrimile. Se simţea mai departe de casa ca niciodată.

— Cecily, draga mea! Dormi? a strigat o voce sub fereastra ei.

„Dacă dormeam, m-ai fi trezit cu siguranţă...”

A scos capul pe fereastră.

— Nu, le scriam părinţilor.

— Atunci, coboară de îndată!

— Bine.

Oftând, Cecily a luat scrisoarea şi a coborât.

— Şampanie? i-a oferit Kiki, în timp ce Cecily se apropia de masă, pe verandă.

Naşa ei era singură, având alături o sticlă îndesată într-o frapieră plină cu gheaţă şi un pachet de Lucky Strikes în loc de mâncare.

— Nu, mulţumesc, am mâncat de prânz.

— Te rog să mă ierţi, draga mea, a suspinat Kiki, luând o gură sănătoasă de şampanie şi trăgând un fum din ţigară. Petrecerea a ţinut mult azi-noapte.

Cecily nu era de părere că naşa ei ar fi avut, de fapt, vreun regret.

— Şi? Ce părere ai despre prietenii mei? Sper că s-au purtat frumos cu tine. Aşa le-am cerut.

— Au fost foarte amabili, mulţumesc.

— Pe Alice ai impresionat-o. Ne-a invitat la ceai mâine, la ferma Wanjohi. Ţi-a plăcut de ea?

— Da, fireşte, este interesantă, desigur...

— Asta, fără îndoială. Ştii că acum câţiva ani Alice a fost judecată pentru că şi-a împuşcat iubitul în gara din Paris?

— O, Doamne! Ea e aceea?

Cecily îşi aminti istorisirea mamei ei despre acel scandal.

— Chiar ea. Din fericire, Alice l-a împuşcat la Paris, oraşul care are înţelegere pentru dragoste, aşa că ea nu a făcut închisoare pentru tentativă de crimă. Este complet nebună şi, pur şi simplu, o ador.

— Mi-a spus că a avut un pui de leu.

— Dragul de Samson, da... l-a dat drumul abia după ce el a început să mănânce două zebre pe săptămână.

Kiki a sorbit din Şampanie.

— S-a ocupat Aleeki de tine?

— O, da, totul este minunat, a confirmat Cecily. Mă întrebam dacă aş putea trimite scrisoarea asta părinţilor.

— Nicio problemă. I-o dai lui Aleeki şi se ocupă el.

— Bine. Unde este cel mai apropiat oraş?

— Depinde de ce anume vrei să faci sau să cumperi. Gilgil e cel mai apropiat, dar este o dărăpănătură traversată de o cale ferată. Mai sunt, desigur, Nairobi, unde am aterizat ieri, şi Nyeri, ceva mai departe, de cealaltă parte a munţilor Aberdare, însă acolo se duc cei din valea Wanjohi.

— Valea Wanjohi?

— Acolo locuiesc majoritatea celor care au venit aseară, inclusiv Alice. O s-o vezi mâine, când mergem la ea. Of, azi nu mă simt extraordinar. Probabil că suport, ca şi tine, consecinţele călătoriei. Şi, în plus, pe cele ale bronşitei. Dacă vrei să citeşti, Aleeki îţi va arăta unde se află biblioteca. Ne vedem diseară, la ora opt, bine?

— Da.

Ca prin magie, căci Cecily nu văzuse ca naşa ei să fi făcut nici cel mai mic gest, Aleeki a apărut lângă stăpâna lui. Kiki s-a ridicat, l-a luat de braţ şi a intrat în casă.

În timp ce se îmbrăca pentru cină, Cecily se gândea la toate cele pe care le ştia sau le auzise despre naşa ei: că era moştenitoare şi, mai cu seamă, înrudită atât cu familia Vanderbilt, cât şi cu familia Whitney. Divorţase de primul soţ, se căsătorise cu Jerome Preston – Cecily îşi amintea că-l întâlnise în copilărie şi că fusese impresionată de frumuseţea şi de firea lui jovială. Întreaga ei familie fusese în stare de şoc atunci când el murise pe nepusă masă, cu cinci ani în urmă. Apoi, după cum îi povestise mama ei, cumnatul lui Kiki murise cu doi ani în urmă. Iubitul ei văr, William, tocmai paralizase în urma unui accident de maşină.

Iar acum Kiki era singură, în patul ei, la o depărtare de numai câţiva metri.

— Şi cât de tristă! a suspinat Cecily, dându-şi seama de asta din senin. Este foarte tristă.

Capitolul 14

— Mi-e teamă că stăpâna tot nu se simte bine, a anunţat-o Aleeki a doua zi pe Cecily, atunci când ea a apărut pe terasă, la prânz, gata să plece spre ferma lui Alice.

— Doamne! Sper că nu este nimic serios!

— Nu, până diseară îşi revine, *memsahib*, nu mă îndoiesc. Dar zice să vă duceţi singură. Şi vă oferă acestea în semn de scuză.

Aleeki ţinea două coşuri de răchită, unul plin cu sticle de şampanie şi celălalt, acoperit cu o pânză de în, în care, bănuia Cecily, era mâncare.

Ea l-a urmat pe Aleeki în spatele casei, iar el a deschis portiera din spate a unui Bugatti, care fusese spălat şi lustruit atât de bine, încât soarele se oglindea şi sclipea în caroseria lui. În interior era zăpuşeală şi, odată aşezată pe bancheta de piele crem, Cecily s-a apropiat de fereastra deschisă, făcându-şi vânt cu mişcări violente.

— El este Makena, *memsahib*, şoferul care vă conduce la ferma Wanjohi.

Bărbatul, îmbrăcat în alb imaculat, a făcut o plecăciune. Cecily şi amintea vag de el, din timpul drumului pe care îl făcuse venind la proprietatea lui Kiki.

— Ne vedem mai târziu la cină, domnişoară Cecily, a spus Aleeki, închizând portiera.

Makena a pornit motorul.

Drumul pe lângă lac a fost plăcut, dar abia atunci când au trecut printr-o mică aşezare, care, s-a gândit Cecily văzând calea ferată care trecea prin mijloc, probabil că era Gilgil, totul a început să devină interesant. Ea simţea cum motorul puternic al maşinii se străduia să facă faţă făgaşelor neîndurătoare ale drumului (care, în America, ar fi fost considerat o potecă îngustă) şi a zâmbit gândindu-se că era tipic pentru Kiki să aibă o maşină elegantă, dar complet nepotrivită pentru terenul kenyan. În depărtare, peisajul devenea din ce în ce mai luxuriant şi mai exotic. Cecily a zărit un lanţ muntos, cu piscurile în nori. Ar fi vrut să-l întrebe pe Makena cum se numeau acei munţi, dar, după câteva încercări de a face conversaţie, şi-a dat seama

că engleza lui se limita la câteva cuvinte de bază. A observat că temperatura scădea considerabil şi a simţit cum o briză apărută subit îi sufla părul în faţă. Mirosurile erau diferite aici faţă de cele de la Mundui House. Cecily a adulmecat încărcătura electrică a ploii iminente, precum şi fumul de lemne ce emana din diversele ferme pe lângă care treceau.

— Doamne! a exclamat ea văzând casele, care nu ar fi făcut deloc notă discordantă în satele englezeşti pe lângă care trecuse în drum spre aerodromul din Southampton.

La fel erau şi grădinile impecabil întreţinute, încărcate de trandafiri înfloriţi, crini şi iasomie, flori care înmiresmau aerul cu arome dulci.

După două ore de mers, maşina a oprit pe aleea unei case fără etaj, în formă de U, care avea acelaşi acoperiş gigantic ca şi casele înşirate de-a lungul drumului. Cecily bănuia că un astfel de acoperiş ţinea umbră casei, dar, coborând din maşină, ea s-a cam înfiorat în vântul aprig. Peluza era mărginită de tufişuri de un verde-închis. Se zărea o antilopă care rumega iarbă. Aceasta şi-a ridicat ochii mari şi căprui către Cecily, după care şi-a văzut de ale ei.

— Bună, draga mea, ai ajuns!

Cecily s-a întors şi a văzut că Alice venea spre ea, îmbrăcată cu o cămaşă largă, de bumbac, şi cu pantaloni kaki, lăbărţaţi.

— O, da, bună, adică bună ziua, Alice! Iartă-mă, eram fascinată de privelişte. Este... spectaculoasă, a spus Cecily privind valea verde prin care trecea un râu.

— Este extraordinar, nu-i aşa? Atunci când o vezi zilnic, tinzi s-o ignori.

— Ultima oară când am fost în Europa, împreună cu părinţii mei, am mers, vreme de câteva zile, de la Londra până în munţii Scoţiei. Locurile de aici seamănă puţin cu cele de acolo, a adăugat Cecily.

Apoi ea şi-a dat seama că gazda avea cuibărită la gât o creatură stranie, care părea foarte mulţumită să se afle acolo. Era mică şi păroasă, cu nasul lung şi ascuţit şi cu urechi rotunde. Îi amintea lui Cecily de un pisoi diform.

— Ce-i aia? a întrebat-o ea pe Alice în vreme ce o urma

spre casă, ceea ce a făcut să se ia după ele un mare număr de câini.

— O mangustă. Are doar câteva zile. Am găsit-o abandonată sub un tufiş din grădină. Nu i-am dat nume, fireşte, pentru că dacă fac asta va trebui s-o adopt, după care o să mă ataşez de ea şi va trebui să doarmă cu mine noapte de noapte. Câinii ar deveni geloşi şi... Poate că ai vrea-o tu?

Alice şi-a luat mangusta de pe umăr şi a aşezat-o, agitată, în mâinile lui Cecily.

— Sunt animale de casă foarte bune şi sunt extrem de agile atunci când vine vorba de uciderea dăunătorilor.

— Alice, nu am mai avut animal de casă şi stau puţin aici, nu ar fi drept s-o iau.

— Păcat. Atunci, îi voi da drumul în sălbăticie, unde va fi mâncată. Mangustele sunt buni apărători, pentru că sunt insensibili la veninul de şarpe. Odată, am găsit o cobră în dormitor. Dragul de Bertie, pe care îl aveam de ani şi ani, a sărit de pe pat şi a ucis-o. Ţine-o puţin pe asta şi vezi cum vă înţelegeţi până te hotărăşti, a spus Alice, conducând-o pe Cecily pe o terasă mare, unde deja erau adunaţi mai mulţi oameni care beau ceai, aşezaţi la o masă lungă.

— Ăăă... bine, a răspuns Cecily, încercând să ţină zdravăn creatura, care părea disperată să i se caţăre pe umăr şi să-i scape. Am uitat să spun că naşa mea nu mai ajunge. Îşi cere scuze. Nu se simţea bine.

— M-a sunat Aleeki mai devreme, a spus Alice într-o doară. Ne rămâne nouă mai multă şampanie, nu? Haide s-o desfacem!

A arătat spre coşurile aduse de Makena, în timp ce anunţa grupul:

— Ea este... A arătat spre Cecily, cu un gest graţios. Cecily Huntley-Morgan!

În vreme ce Cecily se chinuia să ţină mangusta şi, în acelaşi timp, să salute, a fost uşurată să vadă câteva figuri tinere la masă.

— Dă-mi obrăznicătura aia! Alice i-a luat-o şi a aşezat-o pe umărul ei, unde mangusta s-a ghemuit, satisfăcută, iar apoi şi-a închis ochii micuţi şi roz. Mergi şi stai lângă Katherine, şi-a îndemnat Alice musafira.

Cecily s-a aşezat, uşor obosită şi foarte răvăşită. După ce străbătuse un drum atât de lung, îşi dorea cu disperare să poată să întrebe unde era toaleta, dar îi era jenă.

— Bună, sunt Katherine Stewart, a spus tânăra de lângă ea, care era lipsită de frumuseţe, după cum ar fi spus mama lui Cecily.

Era durdulie, dar nicidecum mai puţin frumoasă, după părerea lui Cecily. Avea părul vopsit într-un arămiu uluitor, ondulat fermecător în jurul chipului palid şi rotund, iar ochii îi erau albaştri şi luminoşi precum azurul cerului.

— Iar eu sunt Cecily Huntley-Morgan. Încântată de cunoştinţă!

— Tocmai ai sosit? a întrebat-o Katherine cu un domol accent britanic.

— Nu, am ajuns aici acum câteva zile, cu avionul. A fost un drum lung, asta-i clar, şi încă mă resimt.

— Ceai sau şampanie? a întrebat un servitor.

Katherine i-a zâmbit lui Cecily, în timp ce omologul lui Aleeki i le oferea pe ambele. Spre deosebire de impecabilul Aleeki, acesta purta o robă albă, şifonată, care mai avea şi pete, şi un fes roşu, uzat.

— Doar ceai, mulţumesc! spuse şi Cecily.

— Bună alegere! Chiar dacă am crescut în Vale, nu-mi vine să cred că lumea bea la amiază. Şi dimineaţa, a adăugat Katherine, coborându-şi glasul.

Cecily nu o cunoştea îndeajuns de bine încât să-şi permită să comenteze, dar a dat din cap în semn de încuviinţare.

— La ora asta, mie cu siguranţă că îmi ajunge un ceai.

— Cecily, unde locuieşti?

— La naşa mea, care are o casă lângă lacul Naivasha. E frumos, dar acolo e mult mai cald decât aici.

— Ei, suntem la trei sute de metri deasupra nivelului mării şi de multe ori aprindem focul seara. Poate că ăsta e motivul pentru care mulţi dintre primii colonişti au ales zona asta. Climatul le-a amintit de Anglia şi de căminele lor.

— I-am spus lui Alice că locul ăsta mi-a amintit de munţii Scoţiei, mai ales lanţul muntos, purpuriu, din fundal.

— O, Doamne, tata este scoţian, iar eu am fost la internat chiar lângă Aberdeen, de-acolo încep munţii, a

spus Katherine zâmbind.

— Şi ai venit în vizită la familie?

Cecily a muşcat din sendvişul cu castraveţi oferit de servitor pe un platou de argint.

— De fapt, m-am întors definitiv. Iniţial, tata a venit aici ca misionar, împreună cu mama, înainte să mă nasc eu. Din păcate, mama a murit acum câţiva ani, dar tata este cât se poate de viu, iar logodnicul meu, Bobby Sinclair, locuieşte aici. După ce ne căsătorim, o să mă mut la ferma părinţilor lui Bobby – ei s-au mutat înapoi în Albion acum câţiva ani – şi vrem să refacem şeptelul de vite şi să renovăm străvechea lor casă.

Katherine i-a zâmbit cu afecţiune, peste masă, unui bărbat corpolent şi cu tenul tăbăcit de expunerea îndelungată la soare, al cărui păr negru era străbătut, în mod straniu, de o Şuviţă sură.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Îl ştiu pe Bobby de când eram copil şi locuiam aici. Este cu zece ani mai mare decât mine, dar dintotdeauna l-am adorat de departe. Nu puteai scăpa de mine când veneam în vacanţe, aşa-i, dragul meu? i-a strigat ea bărbatului.

— O, da! Bobby i-a zâmbit logodnicei lui, adăugând: Era o fatucă mititică, zău aşa, mereu venea să mă roage s-o duc să înoate la râu. Cine ar fi zis că o să ne căsătorim într-o zi?

Afecţiunea dintre cei doi era vădită. Faptul că se cunoşteau din copilărie şi că în curând aveau să se căsătorească i-a amintit lui Cecily de Jack. Ea a făcut un efort să-şi amintească de jurământul pe care îl făcuse pe când se uita la întinderile Africii, în timp ce avionul o purta departe de cei doi bărbaţi care îi distruseseră credinţa în dragoste. Iubirea, cu toată bucuria şi durerea pe care le aducea, era ceva ce nu îşi dorea să mai trăiască prea curând.

— Cât vei rămâne? a întrebat-o Katherine.

— O, nu ştiu cu exactitate. Câteva săptămâni, probabil.

— Păi, dacă mai eşti în ţară, neapărat să vii la nunta noastră! Căutăm cu disperare invitaţi care să aibă sub cincizeci de ani, nu-i aşa, Bobby?

— O, da, şi sper că mă incluzi şi pe mine în acea

categorie, în ciuda părului meu grizonant.

— Dacă pot, vin negreşit, mulţumesc. Cecily şi-a coborât glasul: Ai idee cumva unde este... ăăă...?

— A, toaleta? Sigur că da, vino cu mine.

Cecily a urmat-o pe Katherine în casă şi a auzit râsete la masă, unde curgea şampania trimisă de Kiki. Interiorul era minunat de răcoros, deşi haotic, având în vedere câinii care alergau printre picioarele lor. În plus, peste mobila antică şi elegantă, dar prăfuită, erau împrăştiate cărţi şi hârtii.

După ce s-a uşurat şi a făcut un efort să se aranjeze, Cecily a străbătut coridorul şi a ieşit în curte. Auzea voci ridicate venind dintr-o clădire de lângă casa principală şi s-a dus spre ea, găsind, astfel, bucătăria. Katherine vorbea foarte ferm şi fluent într-o limba străină, cu o negresă şleampătă, care, după şorţul pe care-l purta, cu siguranţă că era bucătăreasa sau vreo servitoare. Deşi Cecily nu înţelegea o iotă din ce vorbeau, era evident că se certau. Femeia gesticula, dar Katherine părea de neclintit.

Katherine a zărit-o pe Cecily, i-a spus ce mai avea de spus femeii aceleia, iar apoi s-a îndreptat spre noua ei prietenă.

— Măi, să fie, ai văzut cum arăta bucătăria? Dezgustător! Nu mă mir că biata Alice are dureri de stomac.

— Este bolnavă?

— Da, şi încă de ceva vreme. Săptămâna trecută a consultat-o doctorul Boyle, doar pentru că am târât-o eu acolo. O trimite la spitalul din Nairobi, pentru analize. Dar, desigur, când pisica nu-i acasă...

— Poftim?

— Vreau să spun că Alice nu a mai supravegheat mersul casei şi, având în vedere ca fosta menajeră, Noel, şi-a luat tălpăşiţa acum câteva săptămâni, servitorii nu fac ce trebuie. Mă rog, nu contează. Katherine i-a zâmbit lui Cecily în timp ce se întorceau la terasă. Alice mi-a cerut să rămân aici câtă vreme ea este plecată la Nairobi, aşa că una-două îi pun la punct, asta-i clar.

— O cunoşti de mult pe Alice?

— Da, de când eram mică. Mama era prietenă cu ea. Privind în urmă, mi se pare ciudat, fiindcă erau al naibii de diferite una de cealaltă.

— În ce sens?

— Păi, Alice era o moştenitoare înstărită şi şi-a adus contribuţia la stilul hedonist de viaţă din Vale, iar mama era o femeie simplă, măritată cu un misionar scoţian lefter. Cred că le-a legat dragostea pentru animale. În timp ce Alice şi soţul ei călătoreau în străinătate, mama venea aici, cu mine, ca să facă un ban ca îngrijitoare şi ca să aibă grijă de menajerie. Dacă vrei, mai vino pe la mine câtă vreme e internată Alice, a îmbiat-o Katherine pe Cecily în timp ce se aşezau din nou la masă.

— Mi-ar plăcea, a răspuns Cecily, luând loc.

O simpatiza din ce în ce mai mult pe Katherine.

— Uite, mica Minnie te cam place! i-a strigat Alice lui Cecily atunci când pe genunchiul acesteia din urmă a sărit un teckel mic. Animalele cunosc omul bun, a declarat Alice turnându-şi şampanie.

Încă o dată, Cecily a refuzat paharul cu „bule”, după cum îl numea Alice şi şi-a îndreptat atenţia spre norii care se aşterneau într-un strat din ce în ce mai compact peste piscurile munţilor din spatele fermei.

— Ups!

Katherine s-a ridicat, în vreme ce bolta de safir s-a întunecat aproape instantaneu şi au început să cadă picături mari.

— Toată lumea, sub verandă! a exclamat ea, adunând, într-unul dintre coşuri, ce se mai putea lua de pe masă.

Ca o maşină bine unsă, oaspeţii s-au aşezat cu toţii la altă masă, sub acoperişul generos, în timp ce ploaia se înteţea şi începea să şiroiască de jur-împrejurul lor.

— Trece repede, a spus Katherine. Stai să vezi adevăratul sezon ploios în aprilie, când drumul de sub noi devine un râu de mâl roşu, învolburat, care o ia la vale.

— Sună dramatic, dar nu cred că voi mai fi aici, a spus Cecily.

— Apropo de plecare, fatucă, ar fi bine să ne ducem, a spus Bobby în timp ce-şi trecea un braţ protector peste umerii lui Katherine.

Fizic, era un monstru de om, mult mai înalt decât viitoarea lui soţie.

— Locuiţi în apropiere? i-a întrebat Cecily.

— Da, cam la trei kilometri la vest de aici, dacă mergi în linie dreaptă, dar drumul propriu-zis e mai lung de-atât. Călăreşti, Cecily? a întrebat-o Bobby.

— Da.

Cecily se întreba de ce, mai nou, tot venea vorba de cai, când până de curând caii nu avuseseră tangenţă cu mare parte din trecutul ei.

— Pe aici, ăsta este cel mai practic mijloc de transport, sincer să fiu. Oricum, aşa mergem acasă, a adăugat Bobby.

— Cecily, a fost o mare plăcere să te cunosc, a spus Katherine zâmbindu-i cu căldură. Luăm legătura ca să-mi ţii companie câtă vreme este Alice în spital. Data viitoare să rămâi peste noapte, este drum lung până la Naivasha.

Bobby şi Katherine au încălecat şi au ieşit pe alee, la trap.

O oră mai târziu, ploaia se oprise şi oaspeţii ieşiseră din nou la aer. Cecily spera să nu o considere nimeni nepoliticoasă dacă pleca.

— Mi-e teamă că trebuie să plec acasă, a spus, apropiindu-se de gazda din capul mesei, care încă avea mica mangustă pe umăr. Naşa mea dă un dineu astă-seară.

Cecily nu era sigură de asta, dar era foarte probabil să aibă dreptate.

— Desigur, draga mea. Mă bucur că te-ai înţeles bine cu Katherine. Este o fată încântătoare, mult mai cu picioarele pe pământ decât sunt eu. Salutări lui Kiki şi vino să mă vezi curând, bine? Mâna delicată şi albă a lui Alice i-a strâns-o pe cea a lui Cecily. Este reconfortant să avem şi tineri printre noi, moşnegii terminaţi care trăiesc pe seama gloriei lor apuse.

— Mi-ar plăcea să revin. Mulţumesc, Alice!

Cecily nu s-a mai obosit să-şi ia rămas-bun de la restul oaspeţilor care rămâneau peste noapte dând pe gât şampania ca pe apă şi râzând de răsuna toată valea, ci s-a îndreptat spre Bugatti. Makena i-a deschis portiera şi ea s-a aşezat pe banchetă cu o pătură pe genunchi, ca să se apere de răcoarea pe care o adusese ploaia.

Cu toate că nu băuse şampanie, se simţea ameţită pe când maşina îşi croia drum prin noroaie. La acea altitudine faţă de nivelul mării, aerul era rarefiat şi poate că acela era

motivul ameţelii, şi-a spus Cecily, uitându-se pe fereastra maşinii la vasta întindere a Văii Marelui Rift, care se zărea sub ea. Contrastul cu vegetaţia luxuriantă de deasupra era uriaş şi de-a dreptul spectaculos. Din cărţile despre Africa pe care le citise la bibliotecă, Cecily ştia că Riftul avea o lungime de 6 400 de kilometri şi că fusese format cu milioane de ani în urmă, de forţele primordiale ale naturii. Totuşi, oricât ar fi citit, nimic nu ar fi putut s-o pregătească pentru priveliştea aceea spectaculară, la scară enormă, mai ales văzută din punctul în care se afla maşina lor. Apusul scălda valea, netedă şi în mare parte lipsită de arbori, într-o lumină de culoarea caisei, iar, dacă se străduia puţin, Cecily putea să desluşească nişte punctuleţe care puteau fi animale sau oameni – poate că ambele – mişcându-se aproape imperceptibil în cuprinsul acelei întinderi spectaculare.

— Ce ţară incredibilă! a murmurat ea, sprijinindu-şi capul de geam. Prea mult de cuprins cu mintea, a oftat, dorindu-şi să-şi aibă familia alături ca să împărtăşească şi să înţeleagă câte ceva.

Contrastul faţă de Manhattan era la fel de mare precum riftul maiestuoasei văi, cele două locuri fiind separate de o întreagă lume. Cecily voia să cunoască totul, oamenii şi întinderile deopotrivă. Parcă ar fi vrut să înghită un elefant, atât de copleşitor era, dar, cumva, şi-a jurat să izbândească înainte să se întoarcă acasă.

Până una-alta, Aleeki o scutura uşor ca s-o trezească.

— Bun venit, *memsahibl* Daţi-mi voie să vă ajut să coborâţi.

Cecily l-a lăsat şi au traversat împreună terasa, înainte să intre în casă.

— Cât este ceasul? a întrebat ea.

— Opt şi jumătate.

— O, a spus Cecily uitându-se la terasa pustie şi a ascultând liniştea, naşa mea este plecată?

— Nu, *memsahib,* încă nu se simte bine şi doarme în camera ei. Probabil că vă este foame. Pot pune masa pe terasă sau pot să trimit o tavă în cameră, cum preferaţi.

— Îmi ajunge un pahar cu lapte, mulţumesc! Pot să fac o baie? Mă simt murdară după drum.

— Desigur, *memsahib.* O trimit pe Muratha cu laptele şi să vă umple cada.

— Mulţumesc. Cecily s-a îndreptat spre scară, dar s-a oprit. Naşa mea... e bine? Cât de bolnavă este?

— Se va face bine în curând. Nu vă tulburaţi, am eu grijă de ea.

— Atunci, te rog să-i urezi noapte bună din partea mea.

— Fireşte, a răspuns Aleeki, înclinându-se. Noapte bună, *memsahib!*

Capitolul 15

A doua zi, Kiki fiind încă indispusă, Cecily s-a simţit recunoscătoare (şi, totodată, vinovată din pricina asta) că se lăsase liniştea în casă. Pentru prima oară de când venise, ea simţea că avea timp să respire frumuseţea împrejurimilor şi să se lase pătrunsă de ea. Aleeki a ajutat-o cu sugestii de distracţii şi, în acea după-amiază, Kagai, un tânăr kikuyu, a dus-o la lac şi i-a spus, în engleza lui stâlcită, că el se născuse acolo. După ce a învăţat-o câteva cuvinte de bază în graiul băştinaşilor, i-a arătat cum să pună undiţa pe lângă barcă şi cum s-o ţină bine, până când simţea că trăgea. Apoi a ajutat-o să scoată un peşte care se zbătea, unul ai cărui solzi metalici sclipeau în culorile curcubeului. În mijlocul lacului enorm, cu apa ca o oglindă, Cecily a privit hipopotamii care stăteau la soare, pe uscat, şi care la un moment dat se ridicau şi lunecau în lac, tăind luciul apei cu o graţie de lebede.

A doua zi – nici urmă de Kiki – Cecily a mers la Gilgil împreună cu Aleeki, a pus la poştă scrisoarea pentru părinţi şi i-a dus filmul din aparatul de fotografiat, pentru developare, unui german pe care-l cunoştea Aleeki şi care avea o cameră obscură în spatele service-ului său. Cecily a colindat prin oraş, oprindu-se la tarabele de pe stradă, care vindeau o sumedenie de fructe şi de legume bizare, dar şi unele cât se poate de obişnuite.

— Astea sunt banane?

Cecily tocmai arăta spre nişte fructe verzui,

asemănătoare bananelor, când a apărut Aleeki, care tocmai îşi terminase treburile.

— Nu, *memsahib*, sunt plantane. Da, seamănă cu bananele şi sunt folosite la gătitul tocăniţei *matoki.* Dacă vreţi, îi cer bucătarului să vă gătească asta.

— De ce nu? Chiar aş vrea sa încerc bucătăria locală înainte să plec.

— Aveţi destul timp, *memsahib*, a spus el în timp ce negocia preţul corect cu vânzătorul. Mâncarea indiană este foarte populară aici. E foarte condimentată. Mie-mi place foarte mult.

— Nu am mâncat nimic condimentat de când mă aflu în Kenya, a recunoscut Cecily pe când se întorceau la maşină pe strada prăfuită, învăluită în arşiţă.

— Atunci trebuie să încercaţi curry, nişte tocăniţă şi *yugali* – le place foarte mult celor din tribul kikuyu.

— Tu eşti kikuyu? a întrebat Cecily, din ce în ce mai curioasă.

— Nu, *memsahib*, eu sunt din Somaliland, a răspuns el. Dincolo de graniţă.

Înainte să apuce să-l mai întrebe ceva, Cecily a tresărit la auzul unei voci venite din spatele lor.

— Cecily?

S-a întors şi a văzut-o pe Katherine, care se grăbea să ajungă la ea.

— Doamne! Mi s-a părut mie că tu erai! Cum te-ai acomodat cu locurile?

— Foarte bine, mulţumesc. Cel puţin aşa cred, Katherine!

— Durează până să te obişnuieşti cu toate astea, dar, imediat ce o faci, îţi jur că o să-ţi vină greu să mai pleci.

— Aleeki, ea este Katherine Steward. Am cunoscut-o la ceaiul lui Alice.

— Foarte încântat de cunoştinţă, *memsahib*, a spus Aleeki făcând o plecăciune.

— Cum se simte Alice? a întrebat Cecily.

— E tot în spital, la Nairobi, şi se pare că o să mai stea o vreme acolo. Mă duce Bobby la amiază în vizită la ea.

Cecily bănuia că problema lui Alice, oricare ar fi fost aceea, nu era provocată de toxiinfecţia alimentară făcută din pricina bucătăriei murdare.

— Te rog să-i transmiţi toate cele bune din partea mea.

— Sigur că da. Şi te rog să vii cât de repede să mă vizitezi la ferma Wanjohi. Bobby este ocupat cu propria noastră fermă şi cu hardughia aia care într-o lună ne va aparţine, a spus Katherine zâmbind. Mă simt singură. Ce-ai zice să vii vineri?

Cecily s-a uitat, automat, la Aleeki, ca să-i confirme.

— Desigur, *memsahib.* La ce oră aţi vrea să fie vizita?

— Ce-ar fi ca domnişoara Cecily să vină la masa de prânz şi să plece sâmbătă, după micul dejun? a propus Katherine.

— Atunci, o să mă ocup de tot, a răspuns Aleeki.

— Trebuie să mă duc şi să-l găsesc pe Bobby. A mers la bancă să discute despre un împrumut care să ne ajute să cumpărăm mai multe vite pentru fermă, a spus Katherine ridicând din sprâncene. Noi două ne vedem la sfârşitul săptămânii. La revedere, Cecily!

— La revedere, Katherine! Şi mulţumesc!

— Katherine a fost vreodată la Mundui House? a întrebat Cecily în timp ce Aleeki o ajuta să urce în maşina care dogorea, ca de obicei, precum un furnal.

— Nu, nu cred, a răspuns acesta, înainte să închidă portiera din spate şi să urce în faţă, lângă Makena.

Cecily a coborât geamul, a scos evantaiul şi a început să-şi facă vânt cu el cât putea de repede, cumplit de ameţită şi întrebându-se de ce sugerase Aleeki atât de limpede, în ciuda cuvintelor politicoase, că noua ei prietenă nu era bine-venită la Mundui House.

Până să pună la cale şederea peste noapte la Katherine, Cecily tânjea cu disperare după companie. Trecuseră încă cinci zile, iar Kiki nu ieşise din camera ei. Cu toate că-l implorase pe Aleeki să-i permită s-o vadă pe Kiki, răspunsul era invariabil:

— *Memsahib* doarme!

De câteva ori în cursul acelei săptămâni, Cecily chiar se întrebase dacă nu cumva naşa ei murise, iar lui Aleeki îi era teamă să-i spună.

În acea dimineaţă, la micul dejun, Cecily se pregătea să insiste să se ducă la Kiki înainte de a pleca la ferma Wanjohi, când Aleeki i-a dat un plic. L-a deschis şi a scos hârtia de scrisori cu decoraţiuni în relief, scumpă, a lui Kiki,

recunoscând caligrafia elegantă şi familiară a naşei ei.

Draga mea fată,

Iartă-mă că nu m-am ocupat de nevoile tale, sunt indispusă. Mă va lecui odihna, nu mă îndoiesc, iar apoi îţi voi sta la dispoziţie tot restul şederii tale aici.

Deocamdată, sper că Aleeki îţi face toate poftele. Mi-a spus că te duci s-o vizitezi pe

Katherine la ferma Wanjohi. Distracţie plăcută!

Te sărut,

Kiki

Cel puţin, naşa ei era în viaţă, iar Cecily se bucura că, astfel, putea fugi cu conştiinţa curată din Mundui House, departe de atmosfera misterios de taciturnă, după cum îşi spunea ea în vreme ce, după micul dejun, Aleeki îi făcea semn să intre în Bugatti.

— Cecily! Ai ajuns! Ce mă bucur că ai venit! a exclamat Katherine pe când Cecily cobora din maşină, pe aleea fermei Wanjohi.

— Şi eu mă bucur că am venit, a răspuns Cecily, în vreme ce Makena descărca nu doar micul ei bagaj, ci şi alte coşuri de răchită pline cu şampanie şi cu mâncare, din partea lui Kiki.

— Dumnezeule mare! Naşa ta crede că petrecem în noaptea asta?

Katherine a luat-o de braţ pe Cecily, îndreptându-se spre casă.

— Poate că nicio vizită nu este perfectă dacă nu curge şampania.

— Văd că ai învăţat deja cum merge treaba pe aici, a spus Katherine, conducând-o pe Cecily într-un interior care fusese renovat radical în decursul unei singure săptămâni.

Vrafurile de cărţi şi de hârtii dispăruseră, iar duhoarea câinilor şi a altor sălbăticiuni necunoscute era camuflată de mirosul dulceag de ceară de mobilă şi de crini şi trandafiri aşezaţi în vaze pe masa de mahon, acum strălucitoare.

— Vai! Ai făcut miracole aici! a exclamat Cecily, în vreme ce Katherine îi arăta camera ei.

— Mulţumesc, mi-e teamă că am făcut-o mai mult pentru mine decât pentru Alice, dar nu suport să trăiesc în haos, i-a explicat ea lui Cecily. Ba chiar am ridicat un adăpost

temporar pentru câinii lui Alice, deşi mi-e teamă că nu vor fi uşor de controlat maimuţele care socotesc că locul ăsta e casa lor. Crezi că sunt rea?

— Câtuşi de puţin, a răspuns Cecily, în timp ce o servitoare îi ducea, grăbită, bagajul în cameră. Spune-i, te rog, să nu despacheteze, nu am nimic în afară de cămaşa de noapte, periuţa de dinţi, un rând de haine şi cuvenita lenjerie curată.

— Mi-e teamă că o va face oricum, a spus Katherine.

Apoi a strigat la fată, care părea de-a dreptul înspăimântată, dându-i câteva porunci în limba aceea necunoscută.

— Au uitat cu toţii ce bine sunt plătiţi şi ce grijă are Alice de ei. În schimb, ar trebui să facă şi nişte treabă. Bun. Sunt sigură că mori de sete. Avem limonadă de casă care ne va fi servită pe terasă numaidecât.

— Nu şampanie?

Cecily s-a prefăcut îngrozită, iar Katherine a chicotit.

S-au aşezat pe terasă. Cecily a privit peisajul care se întindea în faţa ei, cu pajişti verzi străbătute de un râu cu ape sclipitoare. Antilope, cai şi capre rătăceau liber, iar briza blândă îi mângâia faţa.

— Ce face Alice? a întrebat Cecily, sorbind din delicioasa limonadă.

— Mi-e teamă că nu extraordinar de bine. I-au băgat un dren în stomac. William, adică doctorul Boyle, crede că durerile ar putea fi o consecinţă a plăgilor prin împuşcare suferite la Paris, pe vremuri.

— O să se facă bine?

— Aşa sper, cu toate că nu prea are grijă de ea.

— Of, ce viaţă complicată a avut Alice! Probabil că l-a iubit foarte mult pe bărbatul acela, ca să vrea să-l împuşte şi apoi să se împuşte şi ea.

— Am auzit multe versiuni ale poveştii, dar se pare că Raymund i-a spus că nu se putea însura cu ea din pricina familiei lui, care ameninţase să-l dezmoştenească dacă făcea asta. Vai, ce fac oamenii pentru dragoste, nu?

Katherine a suspinat.

— Cu toate că poate l-aş împuşca şi eu pe Bobby dacă m-ar anunţa dintr-odată că nu se poate căsători cu mine. Nu

îmi imaginez viaţa fără el.

— Când şi unde vă căsătoriţi? a întrebat Cecily.

— Pentru „când” răspunsul este: în mai puţin de o lună, după cum cred că deja ţi-am spus. În ceea ce priveşte locul, este destul de complicat.

— De ce?

— Păi, tata lucrează într-o misiune în Tumutumu, de cealaltă parte a munţilor Aberdare, unde se află de mai mulţi ani. Vorbeşte fluent limba locală şi, după cum ai aflat, şi eu la fel. El ar vrea să mă căsătoresc acolo, dar biserica este o cocioabă şi parcă nu-i văd pe Idina şi pe cei ca ea sosind acolo gătiţi la patru ace, mai ales dacă încep ploile, a chicotit Katherine.

— Doar nunta e a ta, aşa că şi deciziile legate de ea te privesc tot pe tine!

— Ea mea şi a lui Bobby, da, deşi lui nu-i pasă de organizare, atât timp cât rezultatul este că ne căsătorim. Dar trebuie să înţelegi că, atunci când au sosit părinţii mei prima oară în Kenya, trăiau la sediul misiunii. Apoi am apărut eu şi, având în vedere că tata era mereu pe drumuri, în brusă, ca să propovăduiască Biblia, mama a insistat să ne construiască o casă mică în Vale, pentru ca măcar să-mi pot face prieteni.

— Are sens, a încuviinţat Cecily. Deci, ai crescut între două lumi.

— Da, cam aşa ceva. Şi, sinceră să fiu, le-am iubit pe amândouă. Am fost trimisă la şcoală pe când aveam zece ani, însă îmi petreceam vacanţele aici, mai mult împreună cu mama şi cu enervantul de Bobby, iar apoi cel puţin două săptămâni la sediul misiunii, împreună cu tata. Ceea ce-mi aminteşte de subiectul spinos al locului în care ar trebui ca eu şi Bobby să ne unim destinele. Cred că am ajuns, în sfârşit, la un compromis. Ne vom căsători oficial la misiunea din Tumutumu, lucru care îl va face fericit pe tata, după care recepţia va avea loc la clubul Muthaiga, a doua zi. Draga de Alice a insistat să plătească totul, ca dar de nuntă, chiar dacă i-am sugerat că ne-ar prinde mai bine un cec, ca să punem ceva mobilă în noua casă. Alice este o bătrână romantică, chiar şi în urma dezastrelor din propriile căsnicii. Şi, desigur, toate astea înseamnă o scuză bună

pentru o petrecere, a adăugat Katherine, şugubăţ. Sper, doar, ca ea să se simtă destul de bine ca să poată veni la nuntă. Ce părere ai?

— Cred că este soluţia ideală. Unde vă duceţi în luna de miere?

— Vai, nicăieri! a spus Katherine zâmbind. Mă voi muta în vechea casa a părinţilor lui Bobby, pe care, după cum ţi-am spus, bietul şi dragul de el face tot posibilul s-o renoveze înainte de ziua cea mare. Asta o să ţină foarte bine locul lunii de miere, iar, în plus, aducerea mai multor vaci la fermă este o afacere destul de riscantă. O să-l ajut pe Bobby la îngrijirea animalelor, ceea ce înseamnă că o să trag în sfârşit foloase de pe urma tuturor acelor ani pe care mi i-am petrecut la Dick.

— Poftim?

— Facultatea Veterinară Dick, din Edinburgh. Sunt veterinar cu diplomă, Cecily, ceea ce mă va ajuta cu siguranţă să menţin sănătatea vitelor. Bill Forsythe, cel mai apropiat vecin al lui Bobby şi, curând, şi al meu, ne învaţă pe amândoi metodele moderne de creştere a vitelor şi ne instruieşte în privinţa beneficiilor vaccinării, băilor cu pesticide şi aşa mai departe.

Atunci când ai multe animale laolaltă, pot apărea foarte multe boli îngrijorătoare – antrax, pestă bovină, polimicrogirie. Ca să nu mai zic de leii care încearcă să mănânce vitele, a adăugat Katherine. De fapt, l-am invitat pe Bill la cină diseară. Totuşi, trebuie să te avertizez că este o figură.

— Nu-i nimic, încep să mă obişnuiesc cu localnicii. Chiar sunt nişte personalităţi interesante pe-aici, a spus Cecily.

— Bill are o relaţie specială cu tribul masai, de la care avem multe de învăţat, cu remediile lor naturale dezvoltate de-a lungul secolelor.

— Servitorii de-aici sunt masai? a întrebat Cecily văzând o femeie care apăruse dinspre bucătărie şi care acum mătura praful de pe veranda acoperită, la marginea curţii interioare.

— Nu, kikuyu. Masaii sunt nomazi, îşi petrec viaţa alături de vite, pe câmpii. Personalul este format de obicei din kikuyu, iar Ada, aici de faţă, a fost recomandată de mama

atunci când Alice a vrut să sporească rândurile personalului.

— Sunt servitori buni?

— Cu certitudine, atât timp cât au stăpâni fermi. Una peste alta, sunt foarte loiali. Gata cu astea. Spune-mi cu ce te ocupi tu în Manhattan.

— Ăăă, cu mai nimic. Ştii, am fost logoditǎ şi, mă rog, pe urmă n-am mai fost.

— Aha! Deci ai venit aici ca să-ţi tămăduieşti inima frântă? Pot să te întreb câţi ani ai?

— Împlinesc douăzeci şi trei anul ăsta. Fată bătrână.

— Nici vorbă! Katherine a chicotit. Eu împlinesc douăzeci şi şapte. L-ai iubit?

— Aşa am crezut. Dar, sincer vorbind, am terminat-o cu bărbaţii.

— Mai vedem noi. Katherine a zâmbit şi s-a ridicat. Aşa, cred că este momentul să mâncăm de prânz.

Au mâncat un peşte iute, delicios, care, după cum spusese Katherine, fusese pescuit chiar de dimineaţă din râu.

— Ai fost vreodată la Mundui House? a întrebat timid Cecily, amintindu-şi răceala discretă a lui Aleeki faţă de noua ei prietenă.

— Nu, mama şi tata au fost cu totul împotriva a ceea ce se întâmpla în Happy Valley. Le repugnau toţi cei de acolo, în afară de Alice, desigur, din pricina animalelor. Însă am auzit că e frumos acolo. Şi, desigur, Kiki este foarte generoasă.

— Da, este, deşi... Mă rog, îmi fac griji pentru ea, a mărturisit Cecily. Nu a ieşit de câteva zile din camera ei. Sunt sigură că trăieşte doar pentru că mi-a scris de dimineaţă, înainte să plec. Nu cumva ştii dacă suferă de vreo boală?

— Doamne, nu, nu cred, Cecily! Ce-ar fi să mergem la grajduri şi să călărim? Să-ţi arăt nişte locuri frumoase.

Reprimându-şi senzaţia că, de fapt, Katherine ştia mai multe decât spunea şi împăcându-se cu gândul de a călări din nou – ştia că, dacă mai rămânea în Kenya, trebuia neapărat s-o facă – Cecily a dat din cap în semn că se învoia.

— Mulţumesc, mi-ar plăcea.

Din fericire, terenul era accidentat, aşa că, în loc să se gândească la ultima oară când călărise împreună cu Julius, Cecily s-a concentrat să strunească iapa pe malul râului. A inspirat aerul răcoros şi curat, a ascultat sunetele păsărilor şi s-a bucurat de soarele care sclipea în apa liniştită a râului de alături. Atunci când caii s-au oprit ca să se adape, Cecily s-a uitat peste întinderea vastă, la valea verde care se aşternea sub ea.

— Ştii, zici că Anglia de aici, de sus, s-a lipit de Kenya de acolo, de jos, a spus.

— Ai dreptate, aşa pare. Bobby şi Bill trebuie să sosească, ar trebui să ne întoarcem.

După ce s-a spălat cum a putut folosindu-se de bol cu apă caldă aşezat pe servantă, Cecily şi-a pus o rochie curată de bumbac, şi-a aranjat părul şi s-a întors afară, la Katherine, ca să privească apusul care se lăsa peste vale. În vreme ce soarele dispărea la orizont, Cecily tremura în briza proaspătă care sufla pe terasă. Şi-a strâns şalul pe umeri, bucurându-se de aerul rece.

Au auzit amândouă zgomotul maşinilor care se apropiau.

— Au venit băieţii, a spus Katherine.

Cecily a urmat-o pe alee, unde tocmai opriseră două camionete vechi de când lumea. Bobby a coborât dintr-una, urmat de un alt bărbat, care, bănuia Cecily, era Bill.

— După cum spuneam, încearcă să nu te simţi jignită de Bill. A devenit băştinaş de-a lungul anilor şi a uitat manierele care se impun atunci când eşti în compania celor de-o seamă cu tine, a şoptit Katherine în timp ce bărbaţii veneau spre ele.

De departe, Cecily s-a mirat văzând cât de tânăr şi de slăbuţ părea Bill, dar, pe măsură ce el se apropia, ea şi-a dat seama că, în ciuda coamei lui de păr blonde ca nisipul, Bill avea riduri adânci pe chipul bronzat. Cecily s-a răzgândit în privinţa vârstei şi i-a dat în jur de patruzeci de ani. Bill i se părea vag cunoscut.

— Bună, dragul meu! a spus Katherine, ridicându-se pe vârfuri ca s-o sărute Bobby. Bill, ce mai faci?

— Destul de bine, mulţumesc!

Avea o voce joasă şi cam răguşită, cu un oarecare accent

britanic.

— Ea este Cecily Huntley-Morgan, care a venit recent de la New York, l-a informat Katherine în timp ce mergeau cu toţii spre terasă.

Cecily a simţit că Bill a măsurat-o din priviri, însă, aproape imediat după aceea, şi-a luat ochii de la ea şi a privit în depărtare.

— Biata de tine, a spus el după câteva clipe. Să trăieşti acolo...

— Îmi place să trăiesc în Manhattan. E un loc minunat şi este casa mea, a răspuns Cecily, intratã, brusc, în defensivă.

— Toate clădirile alea ridicol de înalte, ca să nu mai zic de numărul uriaş de oameni care se înghesuie pe insuliţa aia.

— Cecily, ignoră-l pe Bill. Stă de prea mult timp în brusă, nu? a spus Katherine în timp ce se aşezau, iar ea le oferea celor doi şampanie şi bere.

— Totuşi, e aşa cum spun eu, a zis Bill, luând sticla de bere. După cum ştii, Katherine, nu îmi plac prea mult oamenii.

Încă o dată, privirea stranie şi aproape hipnotică a lui Bill s-a oprit asupra lui Cecily.

— Cât stai aici, înainte să te repezi să te întorci la claustrofobia a ceea ce tu ai numit „civilizaţie”?

— Nu ştie, Bill, nu-i aşa, Cecily? a intervenit Katherine.

— Nu, nu ştiu, a răspuns Cecily, întinzându-se spre cupa de şampanie.

O tulbura bruscheţea acelui individ.

— În brusă ai ajuns până acum?

— Nu.

— Atunci, încă nu ştii ce-i aia Africa.

— Sunt sigur că vom găsi o cale să-i arătăm, nu-i aşa, Bill? a intervenit Bobby.

Cecily a observat că Bill se uita sub masă.

— Ei bine, a spus el în cele din urmă, ridicându-şi privirea şi paharul către ea. Cel puţin tu nu ai pantofii ăia ridicoli, cu toc, pe care ţin să-i poarte alte americance, aşa cum face femeia aia oribilă, Preston.

Cecily era să se înece cu şampanie. S-a uitat la

Katherine, implorând-o pe muteşte s-o ajute.

— Întâmplător, Kiki este naşa lui Cecily, Bill, a spus Katherine, calm. Şi, pentru numele Domnului, încetează s-o mai sperii pe fata asta! Nu seamănă deloc cu naşa ei. Nu ar trebui s-o categoriseşti doar pentru că este americancă. Nu judeca după aparenţe, da? Mai bine spune-mi cum v-aţi petrecut ziua tu şi Bobby.

Cecily a ascultat fără tragere de inimă cum descria Bobby licitaţia de vite la care cumpărase şi el un număr oarecare de „capete”.

— Bobby s-a descurcat bine, a spus Bill, primul lucru pozitiv auzit de Cecily din gura acelui bărbat de când dăduse cu ochii de el. A cumpărat vitele Boran la un preţ bun.

— Cu ajutorul tău, Bill. Negustorii de vite ştiu prea bine că pe tine nu te pot păcăli. Bill este celebru în zonă pentru cunoştinţele lui despre vite, a adăugat Bobby, ca să înţeleagă şi Cecily.

— Tu la ce te pricepi, domnişoară Huntley-Morgan? a întrebat Bill.

— La mai nimic.

Cecily a ridicat din umeri, încă insultată de nepoliteţea pe care Bill o arătase atât faţă de ea, cât şi faţă de naşa ei.

— Ei, haide, Cecily! Nu-l lăsa pe Bill să te necăjească.

Katherine s-a uitat urât la Bill.

— Îi faci asta oricui la prima întâlnire, nu?

— După cum ştii, n-am mai locuit de ceva vreme în societatea civilizată.

— O încântare, nu mă îndoiesc!

Bobby şi-a dat ochii peste cap la Bill.

— Bun, dar noi amândoi suntem morţi de foame! Ce avem la masă?

În timpul cinei, Cecily s-a bucurat că ceilalţi i-au distras atenţia lui Bill vorbind despre cât de curând putea Bobby să facă profit de pe urma fermei de vite şi despre cât de mult putea amâna returnarea împrumutului pe care îl luase de la bancă.

— În principiu, totul se reduce la timpul pe care eşti pregătită să-l laşi pe Bobby să-l petreacă pe dealuri sau pe câmpii alături de animale, în sezonul ploios, Katherine. În

noiembrie trecut, am fost plecat doar o săptămână, fiindcă aveam treabă la Nairobi. Cred că am pierdut cel puţin o sută de capete.

— Din ce motiv? a întrebat Cecily, curioasă pentru prima oară.

— Din pricina masailor, fireşte.

— Dar parcă ei se ocupau de vite, lucrau pentru tine...

— Unii dintre ei, da, dar în părţile astea sunt mai multe clanuri de masai. Ei văd toate vitele din Kenya ca fiind ale lor. Vezi tu, vitele sunt sacre pentru trib şi, chiar dacă arareori ucid vite, masaii pot face troc cu alte clanuri, la schimb cu porumb sau cu legume.

— Dar vitele îţi aparţin?

— Practic, da, dar nu pun ei mare preţ pe trocul cu *mzungu.*

— *Mzungu* este termenul local pentru „albi”, i-a explicat Katherine.

— Nu i-ai putea concedia, ca să angajezi alţi oameni care să îngrijească de vite? a întrebat Cecily.

Bill s-a uitat lung la ea.

— Nu, domnişoară Huntley-Morgan, nu aş putea. Am o relaţie excelentă cu ei, mulţi mi-au devenit prieteni. Dacă preţul pe care trebuie să-l plătesc este de câteva capete pe an, atunci aşa să fie. Masaii au fost aici primii şi, în ciuda diverselor tentative ale autorităţilor de a-i disloca sau îngrădi, îşi continuă tradiţiile nomade. Relaţia lor cu vitele este una simbiotică. Le scurg sângele şi îl beau, crezând că le dă putere şi sănătate.

— Sună extrem de revoltător, a comentat Cecily.

— Cel puţin, spre deosebire de lei, vitelor nu le place gustul de sânge omenesc, a răspuns Bill.

— Nu am văzut niciun leu şi niciun elefant până acum.

Bill a privit-o în linişte o vreme, cugetând, parcă. În cele din urmă, a grăit:

— Mâine plec în brusă, domnişoară Huntley-Nu-Ştiu-Cum. Vrei să vii? Sau îţi piere curajul, acum că ţi se oferă ocazia?

— O, Cecily, trebuie să mergi! Fireşte, venim cu tine, a spus Katherine repede. Bill m-a dus acolo pe când aveam unsprezece ani. Îţi aminteşti cum mi-ai spus că este vârsta la care fetele masai devin femei?

— La unsprezece ani?! s-a mirat Cecily.

— Multe dintre ele sunt căsătorite sau însărcinate până la doisprezece-treisprezece ani, domnişoară Huntley-Şi-Aşa-Mai-Departe, a spus Bill.

— Of, te rog să-mi spui „Cecily”, a suspinat ea, exasperată să ştie că el făcea tot posibilul ca s-o scoată din minţi.

— Trebuie? Mi-e teamă că detest numele ăsta. Am avut o strămăţuşă care locuia în West Sussex. Chiar dacă era pur şi simplu un balaur, părinţii mei mă trimiteau în fiecare vacanţă de vară la ea, împreună cu fratele meu. O chema Cecily.

— Atunci, îmi cer scuze că îţi provoc amintiri amare, dar nu îmi pot asuma vina, nu-i aşa?

— Of, Bill, lasă biata fată în pace! l-a admonestat Katherine.

Numai că Bill încă se zgâia la ea, iar, din acea privire fixă şi auzind de West Sussex, Cecily şi-a dat seama, în sfârşit, cine era el.

— Şi zici că te cheamă Bill? Bill Forsythe?

— Da, un nume britanic serios, numai bun.

— Fratele tău este maior, nu-i aşa? Şi locuieşte acolo unde ziceai că locuia străţuşă ta, în West Sussex?

— Cum nu! Da şi da. De unde ştii?

— L-am cunoscut de curând în Anglia.

Cecily s-a bucurat să-l vadă pe Bill puţin zdruncinat.

— Nu, zău! Unde şi când?

— La Woodhead Hali, în Sussex, acum trei săptămâni. M-a invitat Lady Woodhead, iar el locuieşte în apropiere.

— Măi să fie, vorba maiorului! Dragul meu frate mai mare a venit în Kenya după ce m-am stabilit aici şi a ajuns sub toate fustele de la clubul Muthaiga, cu toate că avea o nevastă foarte drăguţă. Eşti căsătorită?

— Nu.

— Ca şi în cazul tău, Bill, nu o interesează dragostea, l-a anunţat Katherine din cealaltă parte a mesei, liniştind-o pe Cecily dintr-o privire.

— Ei bine, asta da, declaraţie, dacă-mi permiţi. Bill a ridicat din sprânceană. Mai ales la vârsta ta. Eu a trebuit să ajung la treizeci şi opt de ani ca să-mi dau seama că

dragostea este un mit. Mă rog, a continuat Bill ridicându-se şi întorcându-se spre Bobby, având în vedere că mâine ne trezim cu noaptea-n cap, noi doi ar trebui să plecăm.

— Desigur, s-a învoit Bobby.

El s-a ridicat, iar Cecily a avut impresia că-l venera pe prietenul lui.

— Şi? Îţi iei inima în dinţi şi pleci în safari, Cecily?

— O, spune că da! a exclamat Katherine, însoţind-o pe alee. Personalul de aici se descurcă o noapte şi fără mine. Şi a trecut o veşnicie de când nu am mai fost în brusă.

— Prietena ta din America ar trebui să ştie că statul în brusă nu este la fel de fermecător precum glumele alea de excursii despre care i-o fi vorbit naşa ei. Bill a ignorat-o pe Cecily în timp ce se îndreptau spre camionetă. Nu avem aperitive, şampanie şi servitori, ci doar o pătură, un cort improvizat şi un foc de tabără sub cerul înstelat.

— Bill, se descurcă ea. Cecily, accepţi?

Trei perechi de ochi s-au aţintit asupra ei.

— Ăăă... bine. Mi-ar plăcea să vin.

— Aşa, da, a făcut Bill. Atunci ne vedem cu toţii la mine mâine-dimineaţă, la şapte fix. Mulţumesc pentru cină, Katherine! Nu prea mai apuc eu o mâncare bună, făcută în casă.

— La revedere, dragul meu!

Katherine l-a sărutat pe Bobby, care se urca în camioneta de lângă cea a lui Bill.

— Ne vedem dis-de-dimineaţă.

Cecily şi Katherine le-au făcut cu mâna şi s-au întors în casă.

— Trebuie să te pregătim pentru mâine, a spus Katherine. Alice are multe haine de safari şi ai aproximativ măsura ei.

— Mersi. Trebuie să recunosc că sunt puţin neliniştită, mai ales în legătură cu Bill. Mi-a dat foarte clar de înţeles că nu mă place, a spus Cecily în timp ce intrau pe coridor.

— Doamne, nu cred că-i displaci deloc. De mult nu a mai dat atâta atenţie unei femei.

— Păi, dacă aşa ştie el să dea atenţie, nu mă mir că nu s-a căsătorit niciodată. Este al naibii de mitocan!

— Interesant! Bill, din câte ştiu, tot cu inima frântă a fugit

în Africa, aşa cum ai făcut şi tu. Asta se întâmpla acum aproape douăzeci de ani şi, de când este aici, nu am auzit nici cea mai mică bârfa despre el. Este foarte discret, dacă înţelegi la ce mă refer. Arată foarte bine, nu ţi se pare?

— Nu, nu mi se pare, a spus Cecily răspicat, după cele două pahare de şampanie pe care le băuse ca să suporte seara. M-a insultat tot timpul.

— Ei bine, aşa e Bill, dar, la prima ta călătorie în brusă, nu puteai să încapi pe mâini mai bune. Cunoaşte teritoriul şi primejdiile mai bine decât oricare alimba

— Aşa... Katherine şi-a înăbuşit un căscat. Trebuie să închid câinii în ţarc şi să găsesc mangusta aia pe care o îndrăgeşte Alice. Am hrănit-o de dimineaţă şi de-atunci nu am mai văzut-o. O să caut şi haine potrivite pentru amândouă. Noapte bună, Cecily, ne vedem dis-de-dimineaţă.

— Noapte bună şi îţi mulţumesc pentru această seară.

În timp ce Katherine ieşea în răcoarea nopţii ca să adune câinii omniprezenţi, Cecily a închis uşa dormitorului, s-a dus la pat şi s-a întins. Se întreba în ce fel îi fusese frântă inima lui Bill de se transformase într-un om care nu prea mai avea încredere în umanitate şi, aproape sigur, nici în femei.

Aruncându-şi pantofii din picioare şi descheindu-şi rochia, Cecily s-a bucurat că avea la îndemână plapuma, pentru că i se făcuse frig. Cuibărindu-se sub ea, a întins mâna şi a simţit ceva cald şi păros. A ţipat şi s-a uitat dedesubt, unde a văzut puiul de mangustă pe care-l cunoscuse la prima ei vizită în acel loc. Se ascunsese sub plapumă în tot acest timp. Şi-a pus lăbuţele pe pieptul ei şi i s-a aşezat între gât şi umăr.

Cecily a zâmbit cu gândul la mama ei, de-ar fi văzut-o ea acum... Un animal sălbatic, probabil puricos şi păduchios, ghemuit în pat alături de ea! Şi totuşi, o alina respiraţia lui, iar Cecily se bucura că mangusta se refugiase tocmai în camera *ei.* În privinţa lui Bill şi a complicaţiilor din seara aceea, Cecily era prea obosită ca să se mai gândească la aşa ceva.

„Dacă m-aş hotărî să rămân aici, cu siguranţă că aş locui în valea Wanjohi.” Şi, cu acest gând, a adormit.

ELECTRA
New York
Aprilie 2008

Capitolul 16

Mă uitam la bunica şi la felul în care-şi ţinea mâinile frumos încrucişate în poală. Avea ochii închişi şi bănuiam că încă nu revenise cu picioarele pe pământ. Un pământ atât de diferit faţă de cel pe care ne aflam în acel moment, încât era greu de înţeles. În sfârşit, a deschis ochii şi am văzut cum se scutura, revenind, trup şi suflet, în prezent.

— Uau, Africa! am spus, ridicându-mă şi ducându-mă să-mi torn încă un pahar de vodcă. Într-o zi, aş vrea să aflu unde îmi este locul în poveste şi de ce m-au dat părinţii spre adopţie.

— Ştiu că vrei, dar mai sunt multe de spus înainte de asta. Ca să înţelegi, trebuie să-ţi explic cine era Cecily şi ce s-a întâmplat cu ea. Răbdare, Electra! a adăugat bunica, suspinând.

— Mda, răbdarea nu este una dintre calităţile mele. Oricum, se pare că nu i-a fost deloc uşor lui Cecily. Englezul ăla părea un adevărat căcăcios.

— Electra, chiar trebuie să vorbeşti urât? Sunt multe cuvinte în superba limbă engleză ca să descrii adecvat firea acelui bărbat.

— Scuze.

M-a scrutat cu acea privire sfredelitoare care-i era caracteristică.

— Vrei? am întrebat.

— După cum spuneam, nu beau alcool. Şi nu ar trebui s-o faci nici tu. De când am venit, ţi-ai turnat patru pahare enorme de vodcă.

— Şi ce dacă? m-am burzuluit eu, luând o înghiţitură. Oricum, cine eşti tu să vii şi să-mi spui ce să fac, ce să spun şi ce să beau? Cum de ai apărut dintr-odată în viaţa mea?

Unde erai atunci când am fost adoptată?!

Stella s-a ridicat.

— Pleci? am întrebat-o.

— Da, Electra, pentru că ai pierdut controlul, aşa cum spunea Pa. Nu numai că bei alcool, dar, după ce ai spus că te duci la baie, te-ai întors şi am văzut, după pupilele tale, că trăseseşi o liniuţă-două de cocaină. Probabil că degeaba mi-am scuipat plămânii în seara asta cu tine, că mâine n-o să ţii minte nimic din ce-am zis. Am venit pentru că sunt sânge din sângele tău şi pentru că Pa al tău m-a trimis la tine. Şi, împreună cu el, te implor să ceri ajutor înainte să fie prea târziu şi să-ţi distrugi tânăra viaţă. Mă îndoiesc că o să vrei să mă revezi, supărată fiind că îţi spun toate astea. În acest moment eşti în faza de negare, dar într-o zi, foarte curând, o să cazi la fundul prăpastiei şi atunci să mă suni, căci voi veni. Bine? Acum îţi spun la revedere!

Astea fiind spuse, a traversat încăperea, a deschis uşa şi a plecat, trântind-

o.

— Uau! am chicotit eu. Nu-mi vine să cred!

M-am dus la bar ca să mai iau vodcă şi am văzut că sticla era goală. Am luat alta din dulapul de jos, mi-am turnat un pahar mare şi l-am dat pe gât.

„Fir-ar să fie! Este complet dementă! Cum îndrăzneşte să vină aici şi, fără să mă mai fi văzut vreodată, să mă acuze de toate cele?! Cine dracu’ se crede?! Nimeni nu mi-a mai vorbit niciodată aşa!”

Însă o altă voce interioară mi-a şoptit:

„Este bunica ta, sânge din sângele tău…”

— Cum adică a trimis-o Pa? am întrebat eu camera pustie. Pa este mort, nu?

Simţeam cum mă cuprindea furia şi m-am dus să mai trag o liniuţă, ca să mă înveselesc. Mânia era primejdioasă, mă făcea să spun şi să fac tot soiul de lucruri stupide. Ca, de pildă, să vreau să-l sun pe Mitch ca să-i spun ce părere aveam despre el.

— Poate că, de fapt, ar trebui s-o sun pe logodnica lui, să-i spun eu cum stau lucrurile cu el, am scrâşnit, uitându-mă pe fereastră la linia orizontului newyorkez.

Îmi bubuia inima şi simţeam că-mi exploda capul.

— O, Doamne! De ce surorile mele îşi găsesc iubiţi drăgălaşi şi afectuoşi, iar eu mă aleg cu bunica descinsă direct din iad?

Am început să plâng în hohote şi m-am lăsat în genunchi.

„De ce nu mă iubeşte nimeni? De ce mă părăsesc toţi? Trebuie să dorm. Chiar trebuie să dorm.”

Da, ăsta era răspunsul. Să mă culc. Ridicându-mă cu greu şi luându-mi cu mine paharul de vodcă, am intrat, clătinându-mă, în dormitor. Am deschis sertarul noptierei şi am găsit sticluţa cu somniferele prescrise de medic pentru insomnia cauzată de diferenţele de fus orar. Am scos dopul sticluţei şi am vărsat pastilele pe pled. Am dat câteva pe gât, cu vodcă, pentru că una nu mai era de ajuns, am pus capul pe pernă şi am închis ochii. Simţeam că totul se învârtea cu mine, aşa că i-am deschis din nou. Voiam să-mi fie Maia alături, ca să-mi spună poveşti, ca la Rio.

— Ea mă iubeşte, ştiu eu, am scâncit.

Am încercat încă o dată să închid ochii, dar îmi şiroiau lacrimile şi camera se învârtea, aşa că m-am ridicat şi am mai luat câteva pastile.

— Vreau să vorbesc cu Maia, am spus, dându-mă jos din pat ca să caut mobilul. Unde eşti? Trebuie s-o sun pe sora mea!

Plângeam, căutând prin apartament. În cele din urmă, l-am găsit pe bar, lângă sticla de vodcă, le-am luat pe amândouă şi m-am lăsat la pământ, şi mai ameţită. Am reuşit să găsesc numărul Maiei, aşa, cu privirea înceţoşată, şi l-am apelat. A sunat de câteva ori, iar apoi a intrat căsuţa vocală.

— Maia, sunt Electra, am spus, printre bocete. Am mare nevoie să mă suni. Te rog!

M-am uitat la telefon, sperând să sune, dar cum asta nu se întâmpla, l-am azvârlit cât colo. Apoi chiar a sunat şi a trebuit să mă târăsc pe jos, până la el.

— Alo?

— Maia sunt. Ce s-a întâmplat, *chérie?*

— Totul! am strigat eu, iar lacrimile mi-au ţâşnit la auzul vocii blânde a surorii mele. Mitch mi-a trimis lucrurile acasă, fiindcă se însoară cu alta, şi tocmai am cunoscut-o pe bunică-mea, care este o cotoroanţă şi... Am clătinat din

cap şi mi-am şters nasul cu mâneca. Vreau să dorm şi să nu mă mai trezesc o vreme, ştii?

— Of, Electra, aş vrea să fiu cu tine. Ce să fac?

— Nu ştiu.

Am ridicat din umeri.

— Nimic, nu are nimeni ce face.

În timp ce rosteam acele vorbe, mi-am dat seama că era adevărat.

— Îmi pare rău că te-am deranjat, o să-mi revin. Am luat nişte tablete şi sper să adorm curând. Pa!

Am închis telefonul şi mi-am luat sticla de vodcă în pat, lăsând mobilul acolo unde era. Am mai luat două pastile, pentru că voiam musai să dorm şi m-am făcut ghem, dorindu-mi să nu mă fi născut.

— Oricum nu m-a vrut nimeni, am icnit eu închizând ochii, în sfârşit, şi adormind.

— Electra? Electra, vorbeşte! Ai păţit ceva?

Vocea se auzea de departe, înăbuşită, parcă, de un nor negru care plutea deasupra mea.

— Mmm, am îngăimat, simţind cum se pogora întunericul, însă atunci cineva a început să mă plesnească peste faţă.

— Ai idee câte a luat? întreba un bărbat a cărui voce o ştiam, dar pe care nu o recunoşteam.

— Habar n-am. Să sun la salvare?

Cineva mi-a luat încheietura mâinii şi şi-a lipit degetele de ea.

— Are puls slab, dar are. Adu nişte apă din bucătărie. Şi sare. Trebuie s-o facem să vomite.

— Bine.

— Electra, câte pastile ai luat?! urla vocea bărbatului în urechea mea. Electra!

— Câteva... am murmurat.

— Câte, adică?

— Patru... şase... Vorbeam nedesluşit. Nu puteam dormi, ştii...

— Bine, bine...

— Tommy, chemăm salvarea?

— Este conştientă şi vorbeşte. Dacă o facem să vomite, nu cred că păţeşte nimic. Bine, pune sarea în apă şi

amestecă. Electra, o să te ridicăm. Dacă nu vrei la Urgenţă, unde te vede întreaga lume pe targă, o să faci exact aşa cum îţi spun. Bun, haide!

M-am simţit ridicată de două braţe puternice. Lumea a început să se învârtă din nou.

— O să vomit! La naiba!

Şi am vomitat, pe mine, pe jos.

— Adu un lighean! a strigat bărbatul, în timp ce vomitam din nou. Haide, draga mea, te descurci de minune! Nici n-a trebuit să-ţi dăm apa cu sare, a adăugat, iar eu continuam să vărs.

Nu mă mai opream.

— Trebuie să mă întind. Te rog, lasă-mă să mă întind!

— Nu încă. Te sprijini de mine şi eu te ridic şi începem să mergem, bine?

— Nu, te rog, lasă-mă să stau întinsă.

— Mariam, adu nişte cafea tare. Electra, te descurci de minune!

M-a ridicat, eu m-am aplecat şi mi s-a făcut rău din nou.

— Cine eşti? am întrebat, cu capul plecat şi moale ca o cârpă.

— Tommy, tipul din faţa blocului tău, ai uitat? Sunt prietenul tău, da? Ştiu ce fac, ai încredere în mine. Haide să ne plimbăm, da? Un pas după altul. Foarte bine, draga mea, nu te opri! Ai adus cafeaua, Mariam?

— Imediat.

— Foarte bine! Ieşim pe terasă ca să luăm aer curat, da? Aşa! Ai grijă la prag... bravo! Am ieşit.

— Pot să mă aşez? Sunt foarte ameţită.

— Haide să ne mai plimbăm puţin şi pe urmă te aşezi şi bei ceva fierbinte şi bun.

Răcoarea aerului îşi făcea efectul în vreme ce Tommy mă plimba de colo până colo pe terasă. Am deschis ochii şi m-am legănat puţin, în timp ce el număra reprizele de respirat.

— Te descurci fantastic! Te simţi mai bine?

— Un pic, am recunoscut eu.

— Bine, foarte bine! Aşază-te aici.

M-a ajutat să mă las pe un scaun şi, câteva clipe mai târziu, am adulmecat aroma puternică a cafelei, aşa că mi

s-a făcut din nou greaţă.

— Nu cred că mai ai ce vomita, a spus el. Ia cafeaua, drăguţă!

Pentru prima oară, am văzut limpede şi i-am privit faţa, iar apoi am luat cafeaua pe care mi-o oferea.

— Mă duc să fac curat în dormitor, a spus o femeie, iar atunci i-am recunoscut vocea lui Mariam.

— Nu, te rog să nu faci aşa ceva! E dezgustător!

— Electra, nu-ţi face griji în privinţa mea! Nu uita, am cinci fraţi şi surori acasă. Sunt obişnuită cu voma, a adăugat ea, degajată, intrând.

— Bea cafeaua, Electra, asta o să te ajute!

Am băut, dar am şi vărsat-o peste tot, pentru că-mi tremurau mâinile în ultimul hal.

— Îţi dau eu să bei. Ia!

Tommy a ridicat ceaşca la gura mea şi am sorbit încet, până când mi s-a limpezit mintea.

— Cum de eşti aici? l-am întrebat.

— A venit Mariam să vadă ce faci, fiindcă o sunase sora ta, speriată. Eram afară şi Mariam mi-a spus că sora ta bănuia că luaseşi o supradoză. Voia să cheme salvarea, dar am zis să te văd mai întâi, pentru că am ceva pregătire medicală din perioada armatei şi ştiu că nu ai fi vrut să mergi la spital, nu?

— Nu, mulţumesc, Tommy! Mi-e foarte ruşine. A fost complet dezgustătooor!

— Sunt veteran şi am văzut mulţi soldaţi recurgând la alcool şi la droguri atunci când s-au întors la viaţa de civili. O vreme am făcut şi eu asta.

— Păi, bine, mulţumesc încă o dată.

Mi se întorcea stomacul pe dos din cauza substanţelor cu care-l murdărisem şi din pricina părerii pe care avea să şi-o facă Tommy despre mine.

— Numai zeiţă nu sunt în seara asta, aşa-i?

— Electra, eşti făcută din carne şi oase, ca noi toţi. Eşti om, da?

M-am uitat la mine, la blugii plini de vomă şi m-a scârbit nivelul la care ajunsesem.

— Mă duc să fac duş, dacă nu te superi.

— Fireşte că nu. Ai nevoie de ajutor ca să ajungi la baie?

— Nu, mersi, mă descurc.

M-am ridicat, încă ameţită, dar capabilă să merg fără ajutor până în camera de zi.

— Aproape că am terminat, a spus Mariam ieşind din dormitor. Mai bine dormi în camera de oaspeţi în seara asta. Mirosul de dezinfectant este destul de puternic.

— Bine, mersi!

În duş, mi-am frecat pielea până la sânge, de parcă voiam să scot din ea toate drogurile pe care le luasem. Am ieşit, m-am înfăşurat în prosop şi m-am prăvălit pe closet. Voiam să rămân acolo, ca să nu mă confrunt cu dezastrul în care ajunsesem şi cu faptul că oamenii care încercaseră să mă ajute văzuseră totul.

— Electra, eşti o ratată nenorocită! am şoptit, masându-mi frenetic, neîncetat, coapsele. Au dreptate. Ai nevoie de ajutor. Ai-nevoie-de-ajutor!

În timp ce pronunţam cuvintele, am simţit un soi de eliberare sau de uşurare, ceva care mă ajuta să mă simt mai bine decât o făcusem în ultimele săptămâni.

— Fii sinceră, Electra, în ultimul an...

M-am gândit că spusele lui Tommy mă făcuseră să ajung la concluzia asta.

„Eşti făcută din carne şi oase, ca noi toţi. Eşti om...”

Şi avea atât de multă dreptate, aşa şi era.

A bătut cineva la uşa băii.

— Toate bune? a întrebat Mariam, dincolo de uşă.

— Da, sunt bine.

— A sunat Maia. Vrei să vorbeşti cu ea?

— Da.

M-am ridicat şi am deschis uşa. Mariam mi-a dat mobilul şi m-am întors în camera mea.

— Mersi, Mariam! Maia?

— Of, Electra! s-a auzit vocea blândă a Maiei. Slavă Domnului că n-ai păţit nimic! M-am îngrijorat foarte tare atunci când ai spus că nu voiai decât să dormi!

— Nu încercam să mă sinucid, Maia. Chiar voiam să dorm. Atât şi nimic mai mult, vorbesc serios.

— Mariam zice că eşti bine acum, dar că atunci când te-a găsit nu erai deloc aşa.

— Nu eram. Am luat din greşeală prea multe pastile,

atâta tot.

— Aveai o voce cumplită, aşa ca, imediat după ce ai închis, am sunat-o pe Mariam şi i-am cerut să vadă cum te simţeai.

— Da, ştiu. Mersi că ai făcut-o.

— Electra...

— Înainte să-mi mai spui că am nevoie de ajutor, ştiu deja că aşa este. Şi, am continuat eu, înghiţind în sec foarte tare, dacă îi poţi spune lui Mariam mai multe despre clinica de care vorbeai, o să verifice ea când mă pot interna.

S-a lăsat liniştea. După icnetele pe care le auzeam, mi-am dat seama că Maia plângea.

— Dumnezeule mare! Uimitor! Eram atât de îngrijorată, cu toţii am fost! Faci un lucru foarte curajos să recunoşti că ai nevoie de ajutor. Sunt foarte mândră de tine, Electra, zău aşa!

— Nu zic că va funcţiona, dar cel puţin pot să încerc, nu?

— Sigur că da.

Maia şi-a suflat nasul.

— Pot să le spun lui Ma şi lui Ally? Şi ele sunt foarte îngrijorate.

— Doar lui Ma şi lui Ally. Da, desigur. Îmi pare rău că v-am îngrijorat pe toţi.

— Nu ne-am îngrijora dacă nu te-am iubi, nu, surioară? Chiar te iubim. Foarte, foarte mult.

— Bine, o să închid înainte să încep să plâng şi eu. Ţi-o dau pe Mariam. Pa, Maia, mulţumesc din nou!

I-am înmânat telefonul lui Mariam şi i-am spus, cu glas scăzut:

— Maia vrea să-ţi dea detaliile despre clinica de dezintoxicare din Arizona. Mă duc acolo imediat ce mi se face programarea.

Înainte să-i văd reacţia, mi-am îmbrăcat halatul, am ieşit din dormitorul care duhnea – din toate motivele pentru care urma să zbor a doua zi în Arizona – şi m-am întors pe terasă, la Tommy.

— Bună, Electra! a exclamat, întorcându-se spre mine de lângă balustrada de care se sprijinea. Ce privelişte superbă ai de-aici!

— Aşa este. Îmi dai, te rog, nişte apă? Mi-e sete.

— Sigur că da. S-a întors cu apă pentru amândoi. Noroc!

Am ciocnit cu el şi am băut.

— Trebuie să-ţi mulţumesc încă o dată pentru ajutorul din seara asta.

— Ei, tu eşti regina mea! Mă bucur că te-am putut ajuta şi o s-o fac mereu!

— De fapt, mă gândeam la ce mi-ai zis, la vorbele tale despre faptul că sunt om. M-au luminat. Este bine să-ţi recunoşti slăbiciunile, nu?

— Bineînţeles.

— Tocmai i-am spus surorii mele că, imediat ce pot, mă internez la clinica de dezintoxicare pe care mi-a sugerat-o. M-am săturat să fiu o ratată.

— Electra, asta este cea mai bună veste, dar o să-mi lipseşti!

— Sper că nu voi fi plecată prea mult timp, dar oricum, Tommy, ai fost minunat! am continuat eu repede, nevoind să mă gândesc la concreteţea deciziei luate.

— Nu o să fie uşor – îţi spune asta cineva care ştie – însă ai trecut deja de cea mai grea parte: să recunoşti că ai nevoie de ajutor. Dacă aş putea da timpul înapoi...

A ridicat din umeri.

— Mă rog, aş face-o. Tu încă nu ai pierdut nimic. Şi, îţi jur, viaţa devine din ce în ce mai bună odată ce nu mai eşti dependent. Ei, acum ar trebui să plec.

— Bine.

El s-a ridicat.

— Ne vedem după ce mă întorc, Tommy.

— Baftă, Electra! O să fiu mereu cu gândul la tine, îţi promit!

Mi-a mai zâmbit o dată şi a intrat în apartament.

Câteva minute mai târziu, a ieşit Mariam.

— Salut din nou!

— Bună.

— Am vorbit cu Maia şi am sunat la clinică. Cei de la recepţie răspund la orice oră din zi şi din noapte. Şi, da, au loc, aşa că mâine putem merge acolo. Am sunat la o companie privată, ca să aibă un avion pregătit pe pista din Teterboro la zece dimineaţa.

— Bine. Au spus cât mă vor ţine internată?

— Doamna cu care am vorbit zicea că media este de o lună, aşa că atât am rezervat.

— O lună! Doamne, Mariam, ce o să spunem? Ca să nu afle nimeni adevărul.

— Susie ştie, am sunat-o şi pe ea. Nu eşti primul fotomodel care s-a... îmbolnăvit. Îţi transmite toate cele bune şi este foarte încântată de decizia ta. Este obişnuită să treacă prin astfel de situaţii şi le va spune clienţilor că eşti extenuată şi că ai nevoie de o pauză.

— Mda, o să şi creadă... am mormăit eu, îmbufnată.

— Cui îi pasă ce cred ei? Cel mai important este ca, odată ce te întorci, să ai calendarul la fel de plin ca până acum. Eşti unul dintre cele mai bune fotomodele, dacă nu cel mai bun. Electra, se lucrează bine cu tine, toată lumea spune asta.

— Serios?

Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Da! Nu întârzii la şedinţe, eşti mereu politicoasă pe platou şi îi tratezi pe toţi cu respect, spre deosebire de alte modele pe care le-aş putea numi.

— Atunci eu de ce mă cred un coşmar?

— Poate că din pricina felului în care te simţi înlăuntrul tău? a sugerat Mariam cu blândeţe. Vestea bună este că acel coşmar nu a răzbătut niciodată în public. Mai eşti şi creativă. Mai ţii minte şedinţa foto pentru *Mărie Claire,* când nu găseau imaginea pe care o căutau şi tu te-ai ridicat, ai luat de la echipa de catering faţa de masă cu imprimeu african şi te-ai înfăşurat în ea? Arăta superb şi ai salvat şedinţa!

S-a auzit soneria de la intrare, iar Mariam a sărit să răspundă. Avea o privire stranie, parcă de vinovăţie. Am auzit-o vorbind cu cineva în camera de zi şi m-am ridicat ca să văd cine era noul oaspete.

— Bună, Electra! m-a salutat bunica. Cum te simţi?

— Ăăă... bine! M-am încruntat, simţind cum mă apuca furia. Ce cauţi aici?

— Am sunat-o pe asistenta ta după ce am plecat, a spus Stella. Îţi aduci aminte că mi-ai dat numărul ei?

— Da, dar...

— I-am spus că eram îngrijorată în privinţa ta şi că vizita

mea te destabilizase, probabil, şi mai mult. I-am cerut să mă anunţe dacă se întâmpla ceva.

— După ce te-am găsit leşinată, fiindcă nu îţi era bine, am sunat-o. Mariam s-a înroşit pe gât în timp ce-mi descifra expresia. Stella este bunica ta, Electra, vrea să te ajute.

— Electra, te rog...

Stella a venit spre mine şi a întins mâinile.

— Am venit doar ca să-ţi ofer sprijin. Nu ca să-ţi ţin predici. Mariam mi-a spus că ai decis să primeşti ajutor. Sunt foarte mândră de tine.

Am început să mă simt ca şi când aş fi câştigat un fel de competiţie la şcoală, nu ca şi când tocmai recunoscusem că eram dependentă de alcool şi de droguri.

— Mersi, am spus, simţind palmele reci şi calme ale Stellei puse peste ale mele. Este târziu şi ar trebui să ne culcăm cu toţii.

— Ce-ar fi să se ducă Mariam acasă şi să rămân cu tine în caz că ai nevoie de companie?

Am văzut privirea pe care au schimbat-o Mariam şi bunica şi m-am legat de ea.

— Ai venit ca să te asiguri că nu mă răzgândesc şi că nu mă urc până mâine într-un avion spre Timbuktu, aşa-i?

— Poate că da.

Stella mi-a zâmbit într-un fel care-i făcea ochii, atât de asemănători cu ai mei, să sclipească.

— S-a mai întâmplat. Mai important este că vreau să te ştiu în siguranţă astă-seară.

— Adică să te asiguri că nu mai beau şi nu mai iau droguri?

— Şi asta. Mariam, ai făcut destule şi trebuie să pleci acasă. Sunt sigură că Electra îţi este foarte recunoscătoare, nu-i aşa?

— Sigur că da! Mariam ştie asta.

— Bine. Mariam mi-a zâmbit. Ei, bine, ne vedem dimineaţă, la ora opt. Am strâns în valiză tot ce-ţi trebuie, nu prea multe lucruri. Din punctul ăsta de vedere, eşti gata de plecare. Noapte bună!

Eu şi Stella am rămas tăcute în timp ce Mariam ieşea pe uşă.

— Ai o comoară în fata asta, Electra!

— Ştiu, e foarte eficientă.

— Este o comoară pentru că ţine sincer la tine.

— Să ştii că nu trebuie să rămâi. Îţi promit să mă port frumos. Mă duc la culcare ca o fată cuminte şi mă trezesc dis-de-dimineaţă ca să plec la aeroport.

— Ştiu că nu trebuie să rămân, dar vreau. Măcar puţin.

— Ei bine, eu mă duc la baie şi la culcare. Şi nu, am spus eu aruncându-i o ocheadă, nu o să trag nimic pe nas.

Câteva minute mai târziu, eram în patul din camera de oaspeţi şi mă gândeam la cât de obosită mă simţeam. Am stins lumina şi, imediat după asta, am auzit o bătaie în uşă.

— Intră.

— Ăăă... voiam să-i urez noapte bună nepoatei mele pentru prima oară în douăzeci şi şase de ani. Îmi permiţi?

— Sigur.

A venit şi m-a sărutat pe frunte cu blândeţe. Mi-am ridicat privirea la ea, conturată cum era în lumina ce se strecura pe uşa din spate.

— De ce nu ai luat legătura cu mine până acum? am întrebat-o.

— Pentru că până de curând nu am ştiut că exişti.

— Aha! De ce?

— Asta, draga mea Electra, este o poveste lungă şi nu pentru seara asta.

— Ai... ai zis că Pa ţi-a cerut să mă cauţi?

— Da.

— Dar a murit.

— Aşa este, Dumnezeu să-l odihnească!

— Atunci, cum?

— Îţi aminteşti că v-aţi întâlnit la New York... probabil că acum un an?

— Da, am luat cina. Pe atunci, eram o epavă.

— Ştiu, mi-a spus ea. De fapt, venise să ne vadă atât pe mine, cât şi pe tine. A izbutit să dea de mine după mulţi ani şi voia să ne cunoaştem personal. Cred că ştia deja că era foarte bolnav. Mi-a spus că era foarte îngrijorat din cauza ta şi mi-a cerut sa iau legătura cu tine dacă el nu avea să mai fie pe lumea asta. În consecinţă, în iulie m-a contactat prin poştă avocatul lui, domnul Hoffman, informându-mă de moartea lui, însă eram în străinătate pentru câteva luni şi

nu i-am citit scrisoarea decât după ce m-am întors, în martie. Atunci i-am scris agentei tale.

— Aha, înţeleg.

Picam de somn.

— Mă rog, ai avut o noapte foarte grea, draga mea, şi mai ai de trecut prin multe. Vreau să dormi. Să plec acum?

Ciudat era că, ştiind acum că Pa avusese într-adevăr încredere în ea, nu mai voiam să plece. Femeia asta, a cărei fire nu o desluşeam bine, fusese trimisă de el ca să vegheze asupra mea. Ceea ce mă alina.

— Ai mai putea să stai puţin?

— Bine, a spus ea, ducându-se la fotoliul din colţul camerei. Ce-ar fi să-ţi cânt, aşa cum făcea *Yeyo* a mea? închide ochii şi imaginează-ţi cerul larg, plin de stele, deasupra câmpiilor africane.

Mi-am amintit brusc de *Regele Leu*, filmul meu preferat de la Disney, mai ales că „Buni” (oare aşa aveam să-i spun într-o zi?) a început să fredoneze, apoi să cânte cuvinte de neînţeles pentru mine. Glasul ei, însă, era atât de amplu, melodios şi al naibii de sublim, că am închis într-adevăr ochii şi am văzut bolta vastă, înstelată. Am adormit legănată de vocea ei.

— Electra, trezeşte-te! A venit Mariam.

Am deschis ochii, frustrată că nu dormisem atât de adânc de când mă ştiam, iar tocmai acum cineva încerca să mă trezească. M-am întors pe cealaltă parte, clărinând din cap.

— Electra, trebuie să te trezeşti, draga mea! A venit maşina ca să te ducă la aeroport.

M-am predat şi m-am dezmeticit, amintindu-mi motivul pentru care mă trezea bunica.

„Nuuu...”

— Nu vreau să plec... Te rog, lasă-mă să stau aici. Deja mă simt mai bine, am gemut.

Cineva a tras pledul de pe mine şi nişte braţe puternice m-au ridicat din pat.

— Electra, trebuie să mergi! îmbracă-te!

M-am uitat la bunica mea, care-mi întindea pantalonii de trening din caşmir şi am izbit cu pumnul în pat.

— Cine eşti tu ca să-mi spui ce să fac?! am strigat. Timp de douăzeci şi şase de ani nici nu am avut habar de

existenţa ta, iar acum apari deodată şi îmi dai ordine!

— Păi, cineva trebuie s-o facă. Uite ce-ai făcut fără ordinele astea!

— Ieşi! Ieşi! am ţipat la ea.

— Bine, bine. Ies. Ştiu că nu am niciun drept să-ţi spun nimic, dar te implor să te gândeşti că, dacă nu înfrunţi problema acum, calvarul ăsta nu se va termina niciodată. Şi vrei să ştii ceva? Mi-am pierdut iubitul meu copil din cauza dependenţei. Aşa că să nu te văd cum îţi plângi de milă, domnişoară! Nu ştii ce înseamnă să ai greutăţi şi a naibii să fiu dacă o să te pierd şi pe tine! Mută-ţi dosul slăbănog din pat şi spală-te!

Şi spunând asta, bunică-mea a făcut cale întoarsă şi a trântit uşa după ea, răscolindu-mă până în străfunduri. Nimeni – nici măcar Pa Salt – nu-mi vorbise vreodată cu asemenea mânie. Poate că din pricina şocului, m-am îmbrăcat şi am deschis, timid, uşa, dincolo de care mă aştepta Mariam, aşezată pe canapea.

— Eşti gata de plecare? a întrebat.

— Da. A plecat?

— Bunica ta? Da. Aşa, geanta este în portbagaj. Trebuie să plecăm acum.

Am urmat-o pe Mariam afară, cu aceeaşi senzaţie pe care o aveam ori de câte ori plecam de la Atlantis pentru un nou trimestru la internat. Aş fi putut să mă opresc şi să mă întorc în casă, să-mi torn o vodcă, să trag o liniuţă...

Însă cuvintele bunicii îmi răsunau în urechi, aşa că am urmat-o pe Mariam în lift, ca un miel care mergea la tăiere.

Capitolul 17

Ranch, Arizona
Mai

— Electra, eşti în cea de-a douăzeci şi doua zi a programului tău la Ranch, cum te simţi?

Fi mă evalua cu privirea ei înşelător de blajină. Când începuserăm şedinţele de terapie, avem senzaţia că nu conta ce rahaturi îi turnam, vocea ei blândă, cu urme de

accent european, şi ochii ei albaştri, ascunşi sub pleoapele mari făcând-o să pară aproape adormită. Mă înşelasem enorm. Acea întrebare, laitmotivul „Cum te simţi?”, mă hăituise de la prima şedinţă de terapie aici.

Aşadar, cum *mă simţeam?*

Prima săptămână: în cele dintâi patruzeci şi opt de ore petrecute la centrul medical de dezintoxicare, reacţia mea fusese:

„Ce să-ţi spun, doar nu vreau să-mi bag în venă vodcă amestecată cu ecstasy şi să trag pe nas douăzeci de liniuţe de cocaină, după care să fur un pistol ca să împuşc în stânga şi-n dreapta până când scap de-aici!”

Din cauza „supradozei”, mă vegheaseră fără întrerupere ca să nu mă sinucid şi îmi pompaseră în organism medicamente menite să-mi dea senzaţia că nu-mi trebuiau băutura şi drogurile. Nu cred că am simţit mai multă furie şi disperare în viaţa mea decât simţisem în acele două zile. Parcă nu credea nimeni că nu încercasem să mă sinucid şi că nu mi-aş fi făcut rău din nou.

Odată ce trecusem de dezintoxicare şi ajunsesem în „dormitor”, mă îngrozisem să constat că, practic, mă întorsesem la internat, cu două colege de cameră care sforăiau, ţipau în somn, trăgeau pârţuri şi hohoteau cu capetele ascunse în perne – uneori câte puţin din fiecare în aceeaşi noapte.

De ce naiba un astfel de loc, care costa mai mult decât cel mai exclusivist hotel de cinci stele, nu avea saloane private?

Săptămâna a doua: trăisem, plină de furie, senzaţia că cei doisprezece paşi din programul Alcoolicii Anonimi presupuneau că trebuia să cer ajutor unui Dumnezeu în care nu credeam şi, mai rău de-atât, că, dacă voiam să scap de dependenţă, trebuia să mă supun acelei figuri mitice şi să mă închin în faţa slavei Sale. În plus, o uram pe Fi pentru că îşi băga nasul în viaţa mea şi mă exaspera cu acel „Cum te simţi?”, asta nefiind nicidecum treaba ei. Partea bună era că îmi plăcea foarte mult Lizzie, una dintre colegele mele de cameră, precum şi faptul că în grupul de terapie erau oameni mult mai distruşi decât mine.

Săptămâna a treia: a fost perioada în care începusem să

simt uşurare, căci cei doisprezece paşi începuseră să aibă sens din clipa în care unul dintre tipii din grup spusese că nici el nu credea în Dumnezeu şi că, în schimb, îşi imagina o forţă divină, ceva mult mai puternic decât ar fi putut vreodată să fie fiinţele umane ce calcă pe acest pământ. Iar asta mă ajutase mult. De asemenea, descoperisem că îmi plăcea terapia ecvestră, însă nu-mi doream doar să ţesăl caii, ci voiam să-i călăresc şi să gonesc prin deşertul Sonora. În plus, „legasem prietenie" cu Lizzie şi deveniserăm din ce în ce mai apropiate, mai ales după ce plecase cea de-a treia colegă, care avea probleme serioase cu felul în care mirosea şi care dormea cu un iepure de pluş pe care-l chema Bobo.

— Electra? Cum te simţi? m-a iscodit Fi cu eterna întrebare.

De fapt, acum, că mă gândeam, mă simţeam *mândră,* da, mândră că nu pusesem picătură de alcool în gură, nu trăsesem nicio liniuţă şi nu înghiţisem nicio pastilă de douăzeci şi două de zile.

Aşa că asta i-am spus, pentru că ştiam că lui Fi îi plăcea să primească reacţii pozitive.

— Fantastic, Electra! Aşa ar şi trebui să fii. La fel ca toată lumea de la Ranch, ai bătut cale lungă, dar te-ai ţinut bine. Ar trebui să fii mândră de tine. Eu sunt, a spus ea zâmbind.

— Mersi.

Am ridicat din umeri.

— Ştiu că ai avut momente grele confruntându-te cu evenimentele care te-au făcut să ajungi aici, a început Fi.

Ştiam exact unde voia să ajungă şi simţeam cum mă apuca din nou furia.

— Te-ai mai gândit la seara în care ai luat supradoza la New York? a întrebat ea.

— Nu! m-am răstit eu. Tot încerc să-ţi spun că a fost un accident. Voiam doar să dorm! Asta a fost tot ce îmi doream! îmi era groaznic de greu să-mi stăvilesc gândurile şi voiam să le reduc la tăcere...

— Electra, nu-i vorba că nu te cred, numai că la cel mai mic semn că ai încerca să-ţi faci rău, este treaba mea, ca psiholog, să te protejez. Chiar dacă mă bucur că acum ai o cu totul altă perspectivă, aş vrea să vorbim despre faptul

că mi-ai spus că îţi este dificil să vorbeşti cu cineva despre sentimentele tale. Aşa cum ai învăţat în timpul şederii tale aici, felul în care simţim afectează tot ceea ce facem, iar asta include capacitatea ta de a rămâne abstinentă odată ce pleci de la Ranch.

— Ţi-am spus, sunt un om care ţine la intimitatea lui. Îmi place să-mi rezolv problemele singură.

— Şi asta înţeleg, Electra, zău că da, însă, atunci când ai fost de acord să vii aici, ai acceptat ideea că aveai nevoie de ajutor din partea altora. Şi mă preocupă faptul că, odată ce te întorci în lumea „reală”, nu vei mai cere acest ajutor când vei avea nevoie.

— Am vorbit despre problemele mele legate de încrederea pe care o am în ceilalţi. Asta este situaţia...

— Da, şi sunt de acord cu ideea că, asemenea oricărei celebrităţi, e firesc ca tu să fii astfel. Totuşi, te-ai încăpăţânat să vorbeşti în special despre copilăria ta.

— Ţi-am spus că am fost adoptată, împreună cu alte cinci surori. Că am dus un trai privilegiat. Nu mai am ce adăuga. Şi apoi, Pa m-a învăţat să nu mă uit în urmă. Chiar dacă pe asta pare să se concentreze terapia pe care o urmez acum.

— Terapia presupune să te confrunţi cu trecutul, tocmai ca pe viitor să nu mai fie nevoie să te uiţi în urmă, Electra. Şi până una-alta, copilăria constituie două treimi din viaţa ta.

Ca de obicei, am ridicat din umeri şi mi-am privit unghiile nelăcuite, gândindu-mă la cât de mult crescuseră de când nu mi le mai rodeam. A urmat ceea ce numeam eu „războiul tăcerii”, o luptă pe care ştiam că o puteam câştiga oricând. Ceea ce se întâmpla de obicei.

— Ai zice aşadar că tatăl tău a fost cea mai mare influenţă din viaţa ta? A reluat Fi în cele din urmă.

— Poate. Oare nu toţi părinţii sunt la fel?

— De cele mai multe ori, da, însă uneori acest rol e îndeplinit de o rudă oarecare sau de un frate. Mi-ai spus că tatăl tău era plecat adesea pe când erai copil?

— Da. Dar toate surorile mele îl venerau şi, fiind cea mai mică între ele, cred că le-am urmat exemplul.

— Cred că-i tare greu să fii mezina dintr-un grup de şase fete, a spus Fi. Eu sunt una din patru fete, dar sunt cea mai

mare.

— Norocul tău.

— De ce zici asta?

— Pentru că... nu Ştiu. Două dintre surorile mele mai mari au fost mereu la cârmă şi restul făceau aşa cum spuneau ele. Eu am fost singura care nu s-a supus.

— Tu erai rebela?

— Cam da. Dar nu o făceam dinadins, am răspuns, conştientă că Fi mă ademenea pe un teritoriu despre care chiar *nu* voiam să vorbesc.

— Asta se întâmpla în adolescenţă?

— Nu, cred că m-am născut răzvrătită. Toată lumea mi-a povestit că ţipam de mama focului pe când eram bebeluş. Îmi spuneau „Tricky”, le-am auzit pe Ally şi pe Maia zicându-mi aşa la vremea la care aveam patru sau cinci ani. M-am ascuns în grădină şi am plâns până n-am mai putut.

— Îmi imaginez.

— Am depăşit momentul. Nu-i mare lucru. Toate surorile îşi dau porecle, nu?

— Aşa este. Şi care erau poreclele celorlalte surori?

— Nu-mi amintesc. Mi-am ridicat privirea la ceasul de perete. Trebuie să plec. Am terapie ecvestră la ora trei.

— Bine, încheiem pe ziua de azi, a spus Fi, cu toate că mai aveam zece minute din şedinţă. Doar că tema ta pentru astă-seară este să continui să scrii în jurnalul de senzaţii şi să te concentrezi pe lucrurile care declanşau poftele. Şi ce-ar fi să încerci să-ţi aminteşti care erau poreclele celorlalte surori?

— Sigur că da. Ne vedem mâine.

M-am ridicat de pe scaun şi am ieşit din cameră, iritată de faptul că amândouă ştiam că nu urma să-mi amintesc nicio poreclă, fiindcă surorile mele nu avuseseră niciuna. În timp ce mergeam pe coridor spre recepţie, iar apoi ieşeam în soarele orbitor al Arizonei, am recunoscut că Fi câştigase runda. O, era iscusită, tare iscusită, mă ghida spre capcanele pe care mi le întinsesem singură. Cum mai aveam câteva minute la dispoziţie, m-am îndreptat spre noul meu loc preferat: Labirintul Grijilor – o potecă circulară, pavată cu cărămidă, care te ducea de jur-împrejur, de fiecare dată într-o altă direcţie, în funcţie de

punctul în care alegeai să coteşti la un moment dat. Îmi părea o metaforă a vieţii. La terapia de grup vorbiserăm despre felul în care fiecare decizie pe care o luăm ne afectează cursul vieţii, unele decizii într-un mod minor, altele – într-unul major, dar, cu toate astea, fiecare dintre acele decizii are un efect în sine. Astăzi, mergând pe poteca bătătorită, mă gândeam la decizia pe care se părea că o luasem fără ca măcar să-mi dau seama.

— De ce nu poţi avea încredere în nimeni? m-am întrebat.

Era simplu să dau vina pe statutul meu de celebritate. Am zâmbit cu jale, gândindu-mă la miliardele de oameni din lumea asta care voiau să fie faimoşi şi la felul în care faima mi se ivise în cale pe neaşteptate, chiar peste noapte, la o vârstă atât de fragedă.

Ştiam, totuşi, că nu asta era problema. Şi nu era nici faptul că le enervasem pe surorile mele şi că făcusem asta chiar şi cu Pa, deşi el era parţial responsabil fiindcă mă pusese de la bun început în acea situaţie.

„Şi de ce nu-i spui lui Fi, ca să lămuriţi problema?” m-am întrebat. „Pentru că ţi-e frică, Electra, te temi ca nu cumva să retrăieşti totul…”

Iar apoi, era penibil să pun pe seama unei întâmplări mărunte din copilărie întregul meu mod de a percepe încrederea în semeni. Singurul lucru care nu mă reprezenta şi nu avea să mă reprezinte niciodată era victimizarea. Şi, ce să vezi, câte victime întâlnisem acolo, la Ranch!

Oricum, eu nu venisem la terapie psihologică, ci ca să mă descotorosesc de droguri. Iar asta chiar izbutisem să fac.

— Deocamdată, am spus eu cu voce tare, amintindu-mi de cei doisprezece paşi.

Mantra era „rând pe rând”. Cele trei săptămâni fuseseră foarte grele, cel mai greu lucru pe care-l făcusem în viaţa asta şi nici în acea zi nu mă simţeam ideal, pentru că, fără droguri, mintea era activă şi trebuia să te confrunţi cu tine însuţi, să afli cine eşti şi… Mă rog, toate rahaturile alea. Era totuşi excelent să mă trezesc dimineaţa după o noapte de somn bun şi să pot gândi. Aşa că, în ciuda faptului că nu reuşisem să-mi depăşesc problemele legate de încrederea în ceilalţi, câştigasem lupta cu dependenţele. Oare nu ăsta

era lucrul cel mai important?

Am ieşit din Labirintul Grijilor şi m-am îndreptat spre grajduri şi spre câmpul pe care păşteau caii, pregătiţi să vină şi să-i mângâie toţi distruşii, inclusiv eu.

— Ce mai faci, Electra? a întrebat tânăra Marissa, unul dintre ajutoarele de la grajd.

— Bine, mulţumesc, am răspuns. Ca de obicei. Tu?

— O, sunt bine!

M-a dus în grajd şi mi-a arătat mormanul de paie murdare.

— E rândul tău să strângi balega.

A rânjit la mine şi mi-a dat nişte mănuşi de cauciuc şi o furcă.

— Mersi.

Marissa a ieşit din grajd şi m-am întrebat ce părere îi făcea faptul că vedea cu ochii ei cum unul dintre cele mai faimoase fotomodele din lume era în rahat până-n gât. Indiferent ce părere ar fi avut ea, ştiam că, cel puţin pragmatic vorbind, cei care lucrau la Ranch semnaseră un contract de confidenţialitate şi numai cu pistolul la tâmplă ar fi dezvăluit cine anume ajungea între zidurile clinicii.

În timp ce mă apucam să-mi îndeplinesc revoltătoarea, însă calmanta sarcină de schimbare a paielor murdare, m-am gândit la Fi şi la discuţia noastră despre copilăria mea, ba chiar mi-am adus aminte de un episod fericit. Pe când aveam şase sau şapte ani, fiind pe *Titan,* în vacanţă pe Mediterana, Pa mă luase cu barca cu motor şi mă dusese la nişte grajduri din apropiere de Nisa, care îi aparţineau unuia dintre prietenii lui.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să vezi caii, spusese Pa. Dacă vrei, poţi să şi călăreşti.

La început mă speriasem, fiindcă păreau gigantici, iar eu eram mititică, însă grăjdarul găsise cel mai mic ponei din curte şi, călare pe el, mă simţisem mai înaltă ca niciodată. Grăj darul mă condusese în jurul padocului, iar eu mă hurducasem la început, însă apoi îmi lăsasem corpul să se adapteze la ritmul firesc al animalului şi, până la urmă, reuşisem să îmboldesc poneiul să meargă la trap uşor.

— Ai un talent natural în privinţa cailor, spusese Pa oprindu-se lângă mine, călare pe un falnic armăsar murg. Ai

vrea să înveţi să călăreşti propriu-zis?

— Mi-ar plăcea foarte mult, Pa!

Şi aşa, Pa îmi aranjase lecţii de călărie la Geneva, care continuaseră cu cele pe care le-am luat după ce plecasem la internat. Pentru mine, lecţiile acelea fuseseră cel mai aşteptat moment al săptămânii, fiindcă ştiam că-i puteam dezvălui calului toate secretele mele şi îl puteam iubi oricât de mult, iar el nu m-ar fi trădat niciodată.

— Gata, am terminat, i-am spus Marissei, scoţându-mi mănuşile, după ce schimbasem paiele cu unele luate dintr-un balot aflat în curte.

Marissa mi-a făcut semn să mă duc în padoc, unde trei dintre pacienţi se sprijineau de gard şi se uitau la un al patrulea care o mângâia pe Philomena, o roaibă blajină. M-am dus şi m-am aplecat peste gard, dând din cap către ceilalţi, fără să intru în vorbă cu ei.

— Bună, Electra! Hank, care se ocupa de grajduri, mi-a făcut cu mâna. E rândul tău! a adăugat el.

— Mersi, am răspuns eu ridicându-mi degetele mari de la mâini.

L-am privit de departe, admirându-l cât era de chipeş, cu trunchiul lui musculos, devenit astfel nu graţie sălii de sport, ci călăritului zilnic prin deşert. Îmi plăcea felul în care se purta Hank cu caii. Chiar dacă îl văzusem ucigând cu lopata un şarpe cu clopoţei care se ivise în padoc, cu caii se purta minunat. Trebuia să recunosc că veneam acolo atât pentru animale, cât şi pentru el.

— Bun, draga mea, este rândul tău! mi-a strigat el câteva minute mai târziu, după ce, în imaginaţia mea, îl dezbrăcasem în grajd.

Din fericire, tenul meu închis la culoare nu-mi trăda niciodată îmbujorarea.

— A ta este, mi-a spus el după ce m-am apropiat de Philomena.

— Bună, Philly, am şoptit, mângâindu-i botul, sărutând-o şi adulmecând plăcutul miros de cal. Doamne, ce fată norocoasă! în primul rând, eşti animal, în al doilea rând, primeşti multă afecţiune şi niciun pic din suferinţa care vine la pachet. Dar chiar mi-ar plăcea să te încalec şi să te duc la plimbare, am adăugat eu întorcându-mă spre Hank, care

mă privea, şi zâmbindu-i.

La început, după ce mă evaluaseră psihiatric, voiseră să ştie dacă eram sau nu dependentă de sex. Spusesem că eram o femeie de douăzeci şi şase de ani căreia îi plăcea sexul, mai ales după ce bea ceva, dar că în niciun caz – în niciun caz! — nu consideram că eram dependentă. În fine, nu mai dependentă decât altele de vârsta mea.

— Asta este problema aici, i-am şoptit eu lui Philly. Pleci cu mai multe dependenţe decât cu câte ai venit.

De cum s-a terminat şedinţa de „mângâiat calul” – mai mult nu puteai face cu o iapă care stătea pe loc – am dat din cap spre Hank, care a venit să-mi ofere ceva de ronţăit pentru Philly.

— Toate bune? m-a întrebat el în timp ce-i dădeam morcovul lui Philly, probabil că al douăzecilea pe ziua aceea.

— Da, toate bune. Calul ăsta o să se îngraşe dacă stă aici şi mănâncă toată ziua.

— Nicio grijă, o alerg mai târziu.

— Aş vrea s-o pot călări, am oftat eu.

— Mi-e teamă că asta e împotriva regulamentului. Altfel...

A ridicat din umeri.

— Înţeleg.

— Poate că, după ce ieşi de-aici, vii la ferma mea şi călărim împreună.

— Mersi, mai vedem, am răspuns eu asudând la subsuori.

Poate că mi se păruse, dar, pe când mă îndepărtam, parcă văzusem cu coada ochiului că Hank mă privea, aşa că m-am întrebat dacă vorbele lui fuseseră cumva o aluzie. Mă rog, m-a înveselit puţin să mă gândesc că încă mai puteam atrage un bărbat, chiar şi la clinica de dezintoxicare.

M-am întors în dormitor, o cameră în culori pastel, cu trei paturi duble, lungi doar cât să încapă în ele cineva de statura mea. Aveam un dulap îngust, în care îmi ţineam hanoracele şi pantalonii de sport, precum şi un birou pe care încă nu-l folosisem. La început, gândul de a împărţi duşul şi de a da de părul pe care altul îl lăsase în urmă (detestam părul căzut în scurgeri) mă făcea să rămân

transpirată şi nespălată, dar în cele din urmă cedasem în momentul în care îmi dădusem seama că ajunsesem să duhnesc. În realitate, totul fusese în perfectă regulă.

Din fericire, baia era extrem de curată în acea zi, se vedea că tocmai lucrase acolo menajera, aşa că m-am dezbrăcat cât am putut de repede şi am stat sub duşul sublim de rece, ridicând privirea în loc să mi-o cobor la vârtejul de apă de la picioare. Am ieşit şi m-am îmbrăcat, iar apoi mi-am luat vechiul caiet găsit în buzunarul din faţă al genţii de voiaj în care îl vârâsem ultima dată când fusesem la Atlantis. Am luat creionul şi am început să desenez. Îmi dădusem seama recent că mă relaxa să schiţez idei de haine neobişnuite, dar comode. De multe ori mă îmbrăcau în toalete *haute couture* de nepurtat şi adesea odioase, doar pentru a crea imagini pe care nicio femeie de pe stradă nu putea concepe să le imite. Totuşi, aflasem de la nenumăraţi creatori din domeniu că moda era o formă de artă modernă. Personal, mă deranja faptul că pretindeau că o astfel de definiţie era ideea lor, când moda fusese *dintotdeauna* o formă de artă. Curtenii de la Versailles, de exemplu, sau egiptenii antici.

Am început să schiţez o rochie cu guler sclipitor, detaşabil, şi care ar fi căzut în falduri delicate până la glezne. Frumos de simplă şi foarte uşor de purtat. Câteva minute mai târziu, m-a distras o nouă pacientă care ne fusese repartizată în dormitor. Fata s-a dus, agale, la patul gol de lângă fereastră. Era – ca multe alte paciente de acolo – slabă de parcă ar fi avut anorexie, şi nu foarte înaltă. Avea o piele superbă, ca a Maiei, lucru care sugera un amestec de rase, şi nişte bucle bogate, negre şi lucioase.

— Bună, am salutat-o, lăsând creionul din mână. Eşti nouă?

A dat din cap în semn că da şi s-a aşezat pe pat, cu genunchii lipiţi şi cu mâinile strânse în pumn peste ei. Nu şi-a ridicat privirea la mine, fapt care m-a bucurat. În mod normal, un străin mă recunoştea dintr-o singură ochire şi începea să-mi pună întrebări.

Şi-a desfăcut mâinile tremurânde, ridicând una ca să-şi dea la o parte părul care-i cădea pe faţă.

— Acum ai terminat dezintoxicarea? am întrebat.

A dat din nou din cap în semn că da.

— E greu, dar o să treci peste asta, am spus eu, simţindu-mă, după trei săptămâni petrecute la Ranch, ca o profesionistă cu experienţă.

Reacţia ei a fost să ridice din umeri.

— Te-au pus pe benzodiazepine? Pe mine asta m-a ajutat, am adăugat.

Fata părea foarte fragilă şi, cu părul dat la o parte, îi vedeam faţa pe care i se citea frica.

— Dependentă de cocaină? am întrebat-o.

— Nu, de heroină.

În vreme ce căutam cu privirea, pe interiorul braţelor ei subţiri, urmele specifice, fata şi le-a acoperit, automat, cu mâinile.

— Am auzit că dependenţa asta este cea mai dură, am spus.

— Mda.

Nou-venita s-a cuprins cu braţele şi s-a ghemuit pe pat în poziţie fetală, cu spatele la mine. Vedeam că tremura, aşa că am luat pătura de la capătul patului şi am învelit-o.

— O s-o scoţi la capăt, am spus, bătând-o pe umăr. Apropo, eu sunt Electra.

Nicio reacţie, ceea ce m-a mirat, pentru că de obicei obţineam una atunci când mă prezentam.

— Bine, mă duc la masă. Ne vedem mai târziu.

Am lăsat-o ghemuită sub pătură, minunându-mă că-mi venea să am grijă de ea. S-o văd în aceeaşi stare în care fusesem eu după ce ieşisem de la dezintoxicare mă făcea, pesemne, să am „empatie”.

Era aglomerat la cantină, mulţi pacienţi vorbeau cu glas scăzut la mesele rotunde şi lumina se cernea prin ferestrele înalte, care ofereau o privelişte fantastică asupra Grădinii Senine. Pe toată lungimea cantinei se întindea bufetul la care bucătari cu capetele acoperite serveau, surprinzător, o mâncare delicioasă. Mi-am luat porţia zilnică de carbohidraţi – o *enchilada* de vită extrem de picantă, cu caşcaval topit şi cartofi prăjiţi. Bănuiam că după ce plecam de acolo mă aştepta o dietă drastică, dar mâncatul mă făcea să uit de vodcă. În timp ce mâncam, mă gândeam la

cuvântul „empatie”. Se folosea foarte des la Ranch. Cel mai probabil, consumul de alcool şi de droguri te făcea să ţi-o pierzi în întregime, să elimini anumite părţi bune ale tale şi, totodată, să atenuezi lucrurile rele pe care voiai să le uiţi – motivul principal, de altfel, pentru care lumea bea şi ia droguri. Mă gândeam că a doua zi urma să-i spun lui Fi că exista o mică posibilitate ca eu să fi dat dovadă de empatie faţă de noua fată din dormitorul meu. I-ar fi plăcut.

— Bună!

Mi-am ridicat privirea. Lizzie, colega al cărei pat era lângă al meu, a venit şi s-a aşezat, punându-şi pe masă supa şi farfuria cu verdeţuri. Avea părul lucios, ca de obicei, blond, cu şuviţe perfecte şi tuns bob. Îmi amintea de o păpuşă de porţelan, numai că se operase estetic de atâtea ori, încât chipul ei părea creat de un sculptor psihopat care-l avusese ca mentor pe Picasso. Era internată pentru dependenţă de mâncare şi mă miram că venise la cantină, în cazul meu, un astfel de gest periculos ar fi fost echivalent cu statul într-un bar pe a cărui tejghea să fi fost întinse liniuţe de cocaină.

— Cum te simţi azi? m-a întrebat, cu accentul ei britanic.

— Bine, mersi, Lizzie, am răspuns, întrebându-mă dacă-şi amintea că o întorsesem pe cealaltă parte cu o noapte în urmă, pe când sforăia de trezea toţi coioţii din zonă.

— Arăţi mult mai bine. Ai ochii mai luminoşi. Nu că ar fi fost terni vreodată, a adăugat ea repede. Ai ochi frumoşi, Electra.

— Mersi.

Mă simţeam vinovată în timp ce mâncam *enchilada*, la care Lizzie se uita într-un fel care-mi sugera că ar fi ucis ca să guste din ea.

— Tu ce faci?

— O, bine! a răspuns ea. Am pierdut cinci kilograme de când am venit, încă trei săptămâni şi Christopher nu o să mă mai recunoască!

Christopher era soţul ei. Un producător de film din Los Angeles, care, din ce-mi spusese Lizzie pe şleau, întruchipa clişeul bărbatului căsătorit care îşi făcea de cap. Lizzie era convinsă că, dacă slăbea cinci kilograme, el ar fi încetat cu crailâcul. Adevărul era că Lizzie nici măcar nu era grasă şi, pe deasupra, nu ştiam cât din ea mai era real. I se trăsese,

întinsese şi ridicase atât de mult din chip, că parcă două mâini invizibile îi înălţau în permanenţă pielea feţei. Personal, nu credeam deloc în revenirea lui Christopher pe drumul cel bun. După umila mea părere, Lizzie nu era dependentă de mâncare, ci de obişnuinţa de a-şi mulţumi soţul.

— Cât mai ai? a întrebat.

— Plec într-o săptămână.

— Te-ai descurcat de minune, Electra. Am văzut cum mulţi au venit aici şi nu au scos-o la capăt, să ştii. Iar tu eşti prea frumoasă şi deşteaptă ca să ai nevoie de prostiile alea de droguri, a adăugat ea, luând cu furculiţa o frunză de salată şi mestecând-o apăsat, ca şi cum ar fi fost o bucată de antricot. Sunt mândră de tine.

— Mersi, am răspuns eu zâmbind, cu senzaţia că era prima mea zi „bună”, şi simţindu-mă minunat fiindcă primeam astfel de complimente. Apropo, avem o fată nouă în dormitor, am informat-o, întrebându-mă dacă era cazul să vin la masă cu o felie de *cheesecake* cu ciocolată.

— O, da, Vanessa. Lizzie a ridicat din sprâncene – afla prima tot ce se petrecea la Ranch, iar eu profitam şi mă delectam cu bârfele ei. Biata de ea! Atât de tânără, se pare că are doar optsprezece ani! Una dintre asistentele de la dezintoxicare mi-a zis că a scos-o dintr-un şanţ, la New York, un bogătan care i-a plătit costurile ca să intre în acest program. Există programe sponsorizate de stat pentru tineri, dar unul care se internează, până când termină cu dezintoxicarea şi, practic, nu mai are urmă de droguri în sânge, se şi întoarce la vechiul stil de viaţă. În câteva săptămâni o ia de la capăt, a oftat Lizzie. Dacă din punct de vedere legal mai eşti şi adult, ca Vanessa, programele astea nu te ajută deloc!

Abia în ultimele câteva zile îmi dădusem seama, în timp ce creierul meu îşi relua funcţiile normale, că acolo eram cu toţii privilegiaţi. Nici măcar nu trebuise să mă gândesc cât costa să intru dependentă şi să ies dezintoxicată, nu fusese nevoie decât să mă decid dacă voiam s-o fac sau nu. Însă existau mii de tineri americani, dependenţi ca şi mine, pentru nu exista speranţa de a obţine tratamentul necesar.

— Asistenta zicea că Vanessa este unul dintre cazurile

cele mai grave de aici. A stat patru zile la clinica de dezintoxicare. Biata de ea!

Lizzie, în ciuda disperării de a fi frumoasă şi a măcelului la care îşi supusese chipul drăgălaş, avea o înclinaţie maternă evidentă.

— O să avem noi grijă de ea, nu-i aşa, Electra?

— Da, Lizzie, o să încercăm.

În acea după-amiază, ca să scap de caloriile mesei de prânz, am fost la alergat pe poteca ce împrejmuia Ranch-ul. În timp ce fugeam, mi-am amintit cât de bine mă simţisem când alergasem în munţii de la Atlantis, cu o lună în urmă. Cu toate că aerul uscat şi încins al Arizonei îmi ardea plămânii şi îmi înţepa nasul, nu m-am oprit.

Am poposit lângă dozatorul de apă, unde mi-am turnat un pahar pe care l-am băut cu sete şi încă unul pe care l-am turnat, apoi, peste mine. M-am lăsat pe o bancă, dorind să mă bucur de senzaţia de a... ei bine, de a simţi ceva. În ciuda şovăielii mele de a îmbrăţişa abordarea spirituală de la Ranch, cu munţii în spate şi cu cerul senin – în contrast cu ţărâna roşie – mă simţeam calmă. Natura mă liniştea. Aerul purta miresmele tufelor verzi, care se scăldau în soare. Existau acolo flori incredibile şi cactuşi presăraţi pretutindeni prin frumosul deşert arid, unii dintre ei – înalţi de trei metri, cu tulpinile verzi, spinoase, pline de apa ce-i ţinea sătui până la următoarea ploaie.

Pentru prima oară, m-am văzut în apartamentul de la New York ca într-o capcană, ca un animal închis în cuşcă. Cumva, tot ce mă înconjura în acel moment îmi părea un teritoriu mai firesc pentru mine, ca şi cum era croit în armonie cu personalitatea mea. Nu mă deranja arşiţa, ca pe Lizzie, iar spaţiile deschise mă făceau să simt că trăiam.

Cum stăteam aşa, mi-a venit să zâmbesc.

— De ce? m-am întrebat.

„Pur şi simplu, Electra...”

Când m-am ridicat ca să intru în clinică, având în vedere că trebuia să înceapă terapia de grup, iar eu eram nevoită să particip îmbrăcată în echipamentul de sport, mi-am dat seama dintr-odată că timp de două ore nu mă gândisem la alcool sau la droguri, lucru care m-a făcut să zâmbesc din nou.

Mai târziu m-am întors în dormitor, dorindu-mi cu disperare să mai fac un duş. Vanessa era încă ghemuită pe pat. Tremura rău, iar Lizzie, aşezată pe patul dintre al meu şi cel al Vanessei, stătea şi o privea.

— Electra, nu-i e bine, a suspinat ea. Am chemat asistenta şi i-a mai făcut o injecţie cu ceea ce-i trebuie, dar...

— Nu arată bine, aşa-i, am confirmat, luându-mi prosopul ca să intru la duş.

După o vreme am ieşit, iar apoi mi-am pus nişte pantaloni şi un hanorac curat.

— Vii la cină? am întrebat-o pe Lizzie.

— Nu, stau aici ca să o ţin pe Vanessa sub observaţie. Mă tem pentru ea.

— Bine, ne vedem mai târziu.

Deprimată, cum nu aveam neapărat chef să stau s-o văd pe Vanessa trecând prin ce trecusem eu, m-am dus la cantină. I-am evitat pe ţăcăniţii care îmbrăţişaseră etosul Ranch-ului şi vorbeau numai în citate, asemenea unor cărţi de dezvoltare personală vorbitoare şi ambulante, şi mi-am umplut tava cu friptură şi cu garnitură. Nevoind să mă întorc în dormitor după ce am terminat de mâncat, am luat hârtie şi nişte pixuri de pe masa alăturată şi m-am gândit la discuţia de dimineaţă a grupului AA. Eram la al nouălea pas, care consta în a-mi cere scuze în scris celor pe care-i rănisem atunci când consumul de stupefiante îmi scăpase de sub control.

„Bun, cui trebuie să-ţi ceri scuze? Lui Ma?”

Da. Ştiam că fusesem o pacoste în copilărie şi că ea avusese mereu răbdare cu mine. Desigur că ea merita să-i scriu. Dar apoi, în timp ce înfulecam prăjitura, m-am întrebat dacă trebuia să-mi cer scuze pentru că eram un om rău sau pentru că stupefiantele mă făcuseră un om rău? Pe Ma nu o prea văzusem în ultimii câţiva ani şi o sunam rareori.

„Atunci, merită scuze din partea mea pentru că am ignorat-o”, mi-am spus, după care am bifat-o pe listă.

Maiei? Daaa, cu siguranţă că ea merita scuze pentru purtarea mea mizerabilă după moartea lui Pa, atât la Atlantis, cât şi la Rio. Dacă nu o suna ea pe Mariam, aş fi

putut muri. Se purtase minunat cu mine şi o iubeam foarte, foarte mult. Am bifat-o apăsat.

Ally: şi ei ar fi trebuit să-i cer scuze. M-am uitat pe fereastră, amintindu-mi despre şederea mea la Atlantis, luna trecută, şi despre cât de necioplit mă purtasem cu sora mea. M-am întrebat de ce mă enerva Ally mereu, pentru că ea era, la urma urmei, un om foarte bun. Poate că tocmai asta era problema: faptul că, deşi îşi pierduse dragostea vieţii şi avea un copil, reuşise să rămână un om bun, stăpân pe sine şi stabil emoţional, lucru care scosese în evidenţă lipsa mea de stabilitate.

Star: surioara mea cea sfioasă, care nu ar fi făcut rău nici măcar unei muşte. Habar nu aveam dacă o plăceam sau nu, fiindcă nu spunea niciodată prea multe. Ea era liniştea contrapusă la zgomotul pe care-l reprezentam eu. Ally îmi povestise că, după ce cunoscuse un tip, Star se mutase în Anglia împreună cu el. Poate că ar fi trebuit să fac un efort şi să trec pe la ea după ce scăpăm de-aici. Întotdeauna mi-a fost milă de ea, fiindcă se afla, în toate privinţele, în umbra surorii care pe mine personal mă obseda, implacabila CeCe. Urma să-i scriu oricum lui Star, măcar ca s-o salut, căci nu ştiam să-i fi pricinuit vreun neajuns anume.

CeCe. Am înfipt vârful pixului în hârtie. Nu ne înţeleseserăm niciodată. Ma spunea că eram prea asemănătoare, dar nu ştiam ce să zic. Nu-mi plăcea felul în care o domina pe Star, iar în copilărie uneori ne certam şi ne băteam până când ne despărţea Ally. Mă bucurasem când aflasem că se mutase în Australia.

— Practic, s-a mutat fiindcă Star a lăsat-o baltă pentru un bărbat, am murmurat eu, răutăcios, ştiind că Fi şi cei din grupul de terapie s-ar fi împotrivit atitudinii mele negative.

Dar n-are cum să-ţi placă toată lumea, nu? Deşi se părea că stătea în puterea noastră să-i facem pe toţi ceilalţi să ne ierte.

Deocamdată am pus semnul întrebării lângă numele lui CeCe şi am trecut la Tiggy. Ca adult, mai mult ca sigur că se metamorfozase în genul de om care ar fi putut lucra la Ranch. M-am plesnit apoi, metaforic vorbind, fiindcă nu merita să fiu ticăloasă cu ea. Era dulce, blajină şi voia să-i

facă pe toţi fericiţi. Eram la poli opuşi şi totuşi eu aspiram să fiu ca ea, doar pentru că ea vedea binele în tot şi în toţi, pe când eu eram construită exact pe dos. Îmi aminteam vag ce-mi spusese Ally la Atlantic despre problema de sănătate a lui Tiggy. Spre ruşinea mea, nu-i scrisesem acesteia din urmă nici măcar un e-mail, ca să aflu cum se simţea. Tiggy merita, fără doar şi poate, scuzele mele.

Apoi m-am lăsat pe spate în scaun, gânditoare şi m-am întrebat dacă, în cazul în care Pa ar fi fost în viaţă, i-aş fi cerut şi lui scuze. Nu. Aveam impresia că el trebuia să-mi ceară mie scuze, pentru că murise pe când eu eram atât de tânără, iar moartea lui mă lăsase să mă confrunt cu mulţimea de probleme din ultimul timp. Inclusiv cu Stella, bunica mea. În orice caz, nu aveam chef să mă gândesc la toate astea, aşa că am trecut la viaţa mea de la New York.

Mariam: *SCUZE MAJORE,* am notat. Era de departe cea mai bună asistentă personală pe care o avusesem, cu toate că habar nu aveam dacă încă mai lucra pentru mine. Am notat, ca să nu uit s-o întreb pe Maia în răspunsul pe care urma să i-l dau la e-mailul trimis de ea cu câteva zile în urmă. La clinică ni se dădea voie cu laptopuri şi cu telefoane mobile o oră pe zi, dar monitorizau tot ce scriam, aşa că încă nu scrisesem nimănui.

Stella, sau „Buni”. M-am oprit şi am ronţăit capătul pixului, rătăcind prin ceaţa în care erau învăluite, în mintea mea, săptămânile de dinaintea venirii mele aici. Sincer vorbind, nu-mi aminteam mare lucru din ceea ce vorbiserăm, deşi ştiam că, trezindu-mă, o văzusem stând pe fotoliul de lângă patul meu. Parcă o auzisem şi cântând, dar poate că fusese un vis. Chiar şi din amintirea neclară a celor două întâlniri avute cu ea, rămăsesem cu senzaţia că era una dintre cele mai înspăimântătoare fiinţe pe care le cunoscusem vreodată.

Înainte să hotărăsc dacă să-i scriu sau nu, am fost distrasă de un tip foarte înalt, de culoare, care trecea pe lângă mine ducând o tavă cu mâncare. Spre deosebire de majoritatea pacienţilor, care purtau hanorace şi pantaloni de trening, ca mine, el purta o cămaşă albă, scrobită, şi pantaloni de doc. El s-a aşezat la masa din faţa mea, iar eu mi-am aplecat capul peste lista pe care o scriam. În mod

normal, nu dădeam doi bani dacă mă vedea cineva în ultimul hal, dar m-am uitat în stânga şi am văzut că tipul era al naibii de frumos şi că avea o anumită eleganţă. Înainte să mă observe, mi-am pus gluga pe cap, mi-am luat tava, hârtia şi pixul şi am ieşit din cantină.

În dormitor, patul Vanessei era gol, iar Lizzie îşi vedea de ritualul ei nocturn de înfrumuseţare, scop în care îşi transformase masa într-un fel de tejghea înţesată cu cosmetice scumpe.

— Unde-i Vanessa? am întrebat, uitându-mă la Lizzie cum se dădea cu cremă pe faţă, cum îşi picura cu pipeta pe gât ceea ce ea numea „fulgi de aur” şi cum înghiţea tot soiul de pastile permise de doctor, care probabil că erau placebo.

— Mititica a avut o criză şi am chemat asistenta, aşa că au dus-o din nou la dezintoxicare, a oftat Lizzie. Sper că nu-i prea târziu.

— Cum adică?

— Electra, doar ştii ce efect au asupra organelor vitale heroina şi celelalte droguri pe care le-a luat ea! Dacă abuzezi de ele atât de mult timp, poţi avea crize atunci când încerci să te laşi. Se pare că iubitul care-i dădea drogurile era şi peştele ei. Cine ştie ce conţineau drogurile alea!

— Era prostituată?

— Da, aşa zicea o asistentă. Mai are şi HIV, a comentat Lizzie, care începuse să-şi strângă „prăvălia” în valiza Louis Vuitton. Mare păcat, fiindcă ea este doar vârful icebergului. Soţul meu a produs cândva un documentar despre găştile de traficanţi din Harlem. Ăia sunt adevăraţii criminali în toată povestea asta.

— Mda, am spus, punându-mi pijamaua şi băgându-mă în pat. Greu de crezut că Harlemul este la doar câteva străzi de locuinţa mea.

Am luat caietul şi creionul de pe noptieră şi am găsit o pagină nouă. Acum, când îmi revenise impulsul de a desena, făceam câteva schiţe de modă în fiecare seară, înainte de culcare.

— Da, aşa este, a consimţit Lizzie, băgându-se şi ea în pat. Şi în L.A. Avem bande mari de infractori. Din păcate, sunt peste tot. Nu prea suntem conştiente de norocul pe

care-l avem, nu? Ne ducem viaţa în siguranţă.

— Ai dreptate, am spus şi eu.

Aveam senzaţia că învăţam mai multe despre lume la Ranch, în mijlocul deşertului, decât învăţasem la New York şi în toate călătoriile mele în jurul lumii. Şi mi-am dat seama cât de naivă fusesem să cred că eram cumva mai presus de toate astea. De unde credeam că mi se aducea mie cocaina? Nu avea nicio importanţă dacă te drogai într-un hotel scump sau dacă o făceai la colţul străzii. Drogul venea din aceeaşi sursă: brutalitate, moarte şi dorinţa de a câştiga bani nemunciţi. M-am cutremurat.

— Mâine ce faci? a întrebat Lizzie.

— Ei, ştii tu, ca de obicei. Alerg înainte de micul dejun, şedinţa AA, terapie cu Fi...

— Este cel mai bun psiholog din câţi am avut. Şi n-au fost puţini, a spus Lizzie.

— Ca şi mine, am spus eu cu patos. Dar cred că nu mă prea descurc cu terapia, în general.

— Cum adică?

— Nu-mi place să stau şi să vorbesc despre mine.

— Adică nu-ţi place să te confrunţi cu şinele tău, a observat ea, perspicace. Draga mea, până când nu facem asta, niciunul dintre noi, cei de aici, nu ajunge nicăieri.

— Pe vremuri parcă era mai bine. Nu am auzit să aibă careva un psiholog în filmele despre cele două războaie mondiale.

— Nu, s-a opus Lizzie, făcând o grimasă dubioasă din pricina botoxului din buze. Nu uita, Electra, că mulţi dintre bărbaţii care luptaseră pe front se întorceau acasă în stare de şoc – sau sindromul de stres posttraumatic, aşa cum îi zicem astăzi – şi aveau nevoie de ajutor, cum au avut soldaţii după Vietnam, însă li s-au ignorat nevoile. Aşa că este bine că trăim într-o cultură în care poţi recunoaşte că ai nevoie de ajutor. Fără îndoială, asta va salva multe vieţi care altfel ar fi fost pierdute.

— Daaa, ai dreptate, am confirmat.

— Nu-i bine nici că ne-am pierdut comunităţile. Am crescut într-un cătun din Anglia, unde toată lumea ştia pe toată lumea. Când a murit tata, îmi amintesc cum s-au adunat în jurul mamei. Cu toţii ne-au stat alături, dar astăzi

nu pare să se mai întâmple asta. Suntem cu toţii dislocaţi. Nu ne mai simţim apartenenţa de vreun loc sau ataşamentul faţă de vreo persoană anume. Cred că este unul dintre dezavantajele globalizării. În câţi prieteni poţi avea încredere?

M-am gândit o clipă la întrebarea ei şi am ridicat din umeri.

— În niciunul, dar poate că asta se întâmplă din cauza felului meu de-a fi.

— Da, nu mă îndoiesc că şi din motivul ăsta, dar nici noi, restul, nu suntem mai cu moţ. Este trist că mulţi dintre noi se simt singuri şi tot singuri se confruntă cu problemele lor.

M-am uitat la Lizzie şi la chipul ei bizar, m-am gândit la ritualul ei ridicol de înfrumuseţare şi la acel soţ duplicitar pe care-l avea. Mă întrebam cum de o dăduse în bară o femeie atât de profundă şi de elocventă.

— Ce făceai înainte să te măriţi cu Christopher? am întrebat.

— Eram magistrat stagiar. Când l-am cunoscut pe Chris, eram detaşată la New York. Voiam să mă specializez în dreptul familiei, dar m-am îndrăgostit de el şi am ajuns să ne mutăm în L.A. Pe urmă am făcut copii, care au plecat de-acasă şi... Lizzie a ridicat din umeri. Asta este povestea.

— Şi ţi-ai luat diploma?

— O, da, dar nu am lucrat niciodată.

— Poate că ar trebui să te gândeşti s-o faci. După cum zici şi tu, copiii au plecat deja.

— O, Electra, mai am puţin şi împlinesc cincizeci de ani! E prea târziu acum.

— Lizzie, eşti foarte deşteaptă. Nu ar trebui să-ţi laşi creierul să lâncezească. Asta-mi spunea mie tata.

— Da?

— Chiar aşa. Când am devenit model, el a crezut că, de fapt, dădeam bir cu fugiţii.

— Electra, aveai numai şaisprezece ani! Din ce mi-ai spus, nu tu ai ales meseria asta, ci ea pe tine, iar apoi, până una-alta, te-ai trezit într-o vâltoare din care n-ai mai ştiut cum să ieşi. Doamne, ai douăzeci şi şase de ani, adică eşti doar cu un an mai mare decât primul meu copil, care este student la Medicină.

— El, cel puţin, a ştiut ce voia să facă. Eu nu am ştiut niciodată.

— Oricum ar fi, ai luxul de a alege. Cineva cu statutul tău are un cuvânt de spus.

— Cum adică?

— Ştii, ai putea să fii ambasadorul celor care nu au glas. Ca Vanessa, de exemplu. Tu ştii din experienţă ce fac drogurile. Ai putea da o mână de ajutor.

— Poate că da. Am ridicat din umeri. Dar fotomodelele nu au glas sau creier, nu?

— Acum îţi plângi de milă, iar dacă ai fi Roşie a mea, ţi-aş spune vreo două. Mi se pare clar, ca şi tatălui tău, că eşti într-adevăr foarte deşteaptă.

Ai toate instrumentele la îndemână, aşa ca foloseşte-le. Uite ce schiţă ai făcut doar câtă vreme am stat de vorbă, a spus ea arătând spre caietul pe care-l ţineam, protector, la piept. Eşti foarte talentată, Electra. Aş cumpăra pe loc jacheta aceea.

M-am uitat la schiţa unei jachete scurte de piele şi a unei rochii asimetrice.

— Mda, mă rog... Cred că ar trebui să dorm, Lizzie. Noapte bună!

M-am întins ca să sting veioza.

— Noapte bună!

Lizzie a deschis cartea pe care o citea, una despre dietele care, de fapt, îngrăşau. M-am ghemuit sub pătură şi m-am întors pe cealaltă parte.

— O, şi încă ceva... a adăugat ea.

— Da?

— E nevoie de putere ca să recunoşti că ai o problemă, Electra. Nu e un semn de slăbiciune s-o faci, din contră. Noapte bună!

Capitolul 18

A doua zi m-am trezit firesc, odată cu soarele, senzaţie cu totul nouă pentru mine. Ani la rând trebuise să mă târăsc dimineaţa din pat, să iau un pumn de analgezice

pentru durerile de cap şi de amfetamine ca să am energie. Discutasem la şedinţele de terapie de grup despre plimbările mele la răsărit (era ceva inofensiv, menit să pară că mă implicam un pic, fără să dezvălui mai nimic) şi câţiva dintre pacienţi mi-au spus că ritmul natural al ceasului meu biologic revenea, după ce fusese suprimat de alcool şi de droguri vreme de ani de zile. Dacă mă gândeam mai bine, îmi aminteam că în copilărie, la Atlantis, eram prima care se trezea. Alergam de colo până colo, plină de energie, în timp ce surorile mele dormeau, şi mă duceam pe furiş la bucătărie, unde Claudia era singura trează din casă. Îmi dădea o felie de pâine proaspăt coaptă, caldă din cuptor, cu unt şi miere, câtă vreme aşteptam, nerăbdătoare, să se trezească surorile mele.

Mi-am pus un şort, mi-am legat şireturile tenişilor şi am plecat la alergat. Nu era nimeni prin preajmă, în afară de grupul de budişti care şedeau turceşte în Grădina Senină şi, cu ochii închişi, binecuvântau noua zi. Am ajuns la potecă, iar apoi, în timp ce alergam pe ţărâna roşie, m-am gândit la discuţia pe care o avusesem noaptea trecută cu Lizzie şi la faptul că nu era un semn de slăbiciune să recunoşti că aveai nevoie de ajutor. Păi, o făcusem – eram la Ranch şi primeam ajutorul necesar, nu-i aşa? În mod ironic, partea uşoară, cel puţin prin comparaţie, fusese sevrajul la drăciile pe care le luasem. Aşa cum îmi explicaseră medicul şi apoi Fi, mă găsiseră la timp, când nu mulţi erau găsiţi. Dacă nu mai luam nimic de-acum înainte, mi-aş fi păstrat intactă sănătatea pe termen lung, spre deosebire de Vanessa.

Partea dificilă era confruntarea cu şinele, ceea ce ar fi explicat motivul consumului de substanţe. Nu era suficient să spun că nu mai beam şi că nu mai luam droguri – trecuseră doar trei săptămâni, pentru numele Domnului, iar euforia dezintoxicării şi a mediului protector în care mă aflam aveau să dispară în ceaţă odată ce mă întorceam în circuitul nesfârşit al vieţii mele „reale”. Aş fi început să beau un pahar, apoi, poate, să trag o liniuţă cu alţii, iar în cele din urmă era posibil să ajung din nou la clinică, probabil că într-o stare mai rea decât prima dată, ceea ce ar fi însemnat s-o sfârşesc ca Vanessa. Totuşi, până să-mi recunosc anxietatea şi să-i dau glas, ştiam că aveam să fiu

mereu în pericol.

În timp ce cugetam la toate astea, am avut cel mai straniu presentiment că eram urmărită. Din fericire tocmai coteam la dreapta, aşa că am putut arunca o privire peste umăr şi l-am zărit pe tipul cel frumos de la cantină, cam la o sută de metri în spate, prinzându-mă din urmă rapid. Dintr-o sumedenie de motive neclare, nu aveam de gând să-l las să mă ajungă, aşa că am iuţit pasul şi am mărit distanţa dintre noi. Totuşi, el se apropia de mine, cu toate că în acel moment alergam cât puteam de repede. Capătul potecii era la numai câteva zeci de metri, aşa că am dat tot ce-am putut din mine Şi am tâsnit într-acolo.

Am ajuns la linia de sosire şi am dat fuga la dozator, gâfâind şi însetată nevoie mare.

— Ai ceva combustibil în rezervor, a spus o voce profundă şi armonioasă în spatele meu. Îmi cer scuze, a adăugat, în timp ce o mână mare, cu degete lungi şi elegante – cel mic, împodobit cu un inel de absolvire din aur – s-a întins ca să ia un pahar de îndată ce m-am dat la o parte. Am alergat cinci kilometri într-o competiţie la care îmi reprezentam facultatea şi nu m-a învins nimeni. Şi tu la fel?

— Nu am mers la nicio facultate, am spus eu ridicându-mi capul ca să mă uit la el, ceea ce era neobişnuit.

— O, ai cumva accent american? m-a întrebat, în timp ce turnam un pahar de apă peste mine.

Chiar dacă era devreme, soarele bătea puternic.

— Nu, parţial francez. Am crescut în Elveţia.

— Zău? El s-a uitat mai bine la mine. Te ştiu de undeva? îmi pari cunoscută, a adăugat.

— Nu, nu ne-am cunoscut.

— O să te cred pe cuvânt. Mi-a zâmbit. Dar chiar am impresia că te cunosc. Eu sunt Miles, apropo. Tu?

— Electra, am oftat, aşteptând să se prindă. Şi s-a prins.

— Uau... bine, a spus, aruncând paharul la coş şi băgându-şi mâinile în buzunarele şortului. Săptămâna trecută, în drum spre aeroport, am văzut un panou de şase metri pe care apărea imaginea ta.

— Aha! Mă rog, trebuie să mă întorc.

— Da, şi eu.

Ne-am înapoiat, tăcuţi, la Ranch. Acel tip mă făcea să mă simt ca o puştoaică timidă. După încrederea pe care o afişa şi după firele cărunte din cârlionţii lipiţi de scalp, cred că avea aproape patruzeci de ani.

— Pot să te întreb de ce eşti aici? a întrebat.

— Da, la Ranch nu avem secrete, nu? Consum excesiv de alcool şi de stupefiante.

— Ăsta-i şi cazul meu.

— Adevărat? Te-am văzut aseară la cantină şi nu pari genul de tip care a trecut prin dezintoxicare.

— Nu am trecut, de cinci ani sunt abstinent, dar mă întorc la Ranch în fiecare an ca să mă odihnesc şi ca să-mi amintesc ce am de pierdut. Când eşti aici şi ai parte de tot sprijinul din lume, este simplu să crezi că o să faci faţă, dar odată ce ieşi în lumea mare şi rea, problemele te prind din urmă.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt avocat, a spus el. Sunt supus presiunilor de tot felul şi... vreau să mă asigur că nu mai explodez şi că nu mai sfârşesc în situaţia grea în care m-am aflat cândva. Dar bănuiesc că ştii cum este.

— Daaa, am răspuns, ajungând pe terasa Ranch-ului.

— Nu pot să-ţi spun decât să nu te grăbeşti, s-o iei încet. Ceea ce ne-a adus aici este o afecţiune care nu se vindecă. Soluţia e să înveţi cum s-o tratezi corespunzător. Trebuie să asculţi ce spun oamenii de-aici, Electra, căci ei Ştiu cum să-ţi salveze viaţa. Ne mai vedem.

Mi-a făcut cu mâna şi a pornit pe coridor, făcând paşi mari cu picioarele lui robuste, mai lungi chiar decât ale mele.

— Mda... am şoptit, şocată de-a dreptul.

Miles avea un aer solemn, care îmi amintea de bunica.

„În faţa oricărei instanţe de judecată, l-aş vrea pe acest tip de partea mea”, mi-am spus eu intrând ca să iau micul dejun, încinsă şi tulburată.

Şi nu eram aşa de la alergat.

„Să-mi dea Dumnezeu seninătatea de a accepta lucrurile pe care nu le pot schimba, curajul de a le schimba pe celelalte şi înţelepciunea de a cunoaşte diferenţa dintre ele.”

Am recitat rugăciunea seninătăţii, ce marca încheierea şedinţei, în cor cu alţi cinci membri ai micului cerc AA. Mă ţineam de mână cu Ben, basistul unei trupe de care nu auzisem, şi cu o femeie nouă, Sabrina, în cealaltă parte. Vedeam că Sabrina încă lăcrima după ce tocmai ne împărtăşise povestea ei.

— Aveam totul, dar viaţa mea s-a dus de râpă după ce m-am apucat de băut, spusese ea, cu mâinile împreunate în faţă.

Era o asiatică micuţă, cu părul lung şi negru precum o cortină lucioasă, drapată în jurul figurii slabe.

— Mi-am pierdut slujba, soţul, familia... Am furat de la toţi cunoscuţii, chiar şi din puşculiţele copiilor, doar ca să cumpăr alcool. Abia atunci când am ajuns la Urgenţă, după ce-mi pierdusem cunoştinţa în toaleta de la serviciu, am decis să vin aici.

Îşi muşcase buza.

— Nu mai pot să-mi distrug viaţa şi nici s-o distrug pe a altora.

Am rămas trăsnită la sfârşitul şedinţei de terapie, când mi-am dat seama că şi eu mă jucasem cu viaţa mea într-un mod iresponsabil. Fusesem atât de disperată să evadez, încât aproape că o irosisem cu totul.

*

— Deci, Electra, cum au fost ultimele douăzeci şi patru de ore? m-a întrebat Fi mai târziu, în acea dimineaţă.

— Interesante, am spus, scărpinându-mă la nas.

— Bun, bun, a zis ea zâmbind. Îmi poţi spune de ce?

— Ăăă... păi, nu prea ştiu, dar mi se pare că încep să văd lucrurile mai limpede. Parcă în ultimul an am trăit într-un vis.

— Într-un fel, aşa a fost. Asta e rezultatul consumului de stupefiante, numai că, desigur, totul se termină cu un coşmar, iar tu ştii asta. Şi cum te simţi acum, când vezi realitatea mai clar?

„Iar începe...”

— Păi, ăăă, euforică, pentru că nu am mai consumat nimic, ruşinată – pentru că îmi amintesc de lucrurile urâte

pe care li le-am făcut altora şi de felul în care mă purtam cu ei. Sunt şi speriată, fiindcă mă tem ca nu cumva să recidivez după plecare.

— Minunat, bravo, Electra! Fi mi-a zâmbit. Chiar faci progrese. Toate emoţiile pe care le trăieşti în etapa asta sunt complet fireşti. Să-ţi asumi responsabilitatea pentru tine şi pentru comportamentul tău faţă de alţii este un mare pas înainte. Nu mai eşti o victimă.

— Victimă? La naiba, n-am fost niciodată o victimă.

— Ba nu, Electra, ai fost, din proprie voinţă, victima consumului de alcool şi de droguri, a protestat Fi. Dar acum încerci să te recuperezi, acum te lupţi să nu mai devii din nou o victimă, pricepi?

— Mda, pricep, dar am băut şi am luat toate chestiile alea tocmai ca să mă ajute să trec prin viaţă, ca nimeni să nu vadă în mine o victimă.

— Te sperie gândul de a fi percepută ca o victimă? Ca un om slab?

— Da, normal, am încuviinţat eu cu vehemenţă. Însă colega mea de cameră mi-a spus aseară ceva care m-a făcut să mă simt mai bine.

— Ce anume?

— Că atunci când am cerut ajutor, am încetat să fiu slabă.

— Crezi că avea dreptate?

— Da, dar nu vreau să devin dependentă de atenţie. Pot să am singură grijă de mine.

— Pesemne că ideea era că nu puteai să ai grijă de tine şi că, în consecinţă, nu ai făcut-o. Eşti de acord?

— Mda, cred că da, am răspuns.

— Ştii cum se zice: niciun om – bărbat sau femeie – nu este o insulă.

Fi a zâmbit.

— Dar nu eşti singură. Lumea în care trăim este plină de oameni prea speriaţi şi prea ruşinaţi ca să ceară ajutor.

— Sau prea orgolioşi, am adăugat. Eu sunt foarte orgolioasă.

— Văd, a spus Fi. Crezi că asta e o calitate?

— Nu ştiu. Că este sau nu, asta sunt. Poate că orgoliul e şi o calitate, şi un defect.

Fi a dat din cap şi a notat ceva în carnet.

— Ştii ce, Electra? Cred că eşti pregătită să primeşti o vizită. Ce părere ai?

— Nu... n u ştiu.

— Ai vrea să vină să te vadă o rudă sau un prieten?

— Am voie să mă mai gândesc?

— Sigur că da. Poate fi înspăimântător să-ţi dezvălui noua personalitate şi să iei legătură cu lumea din afară prin intermediul cuiva apropiat. Asta te sperie?

— Da. Adică, ştii că nu am vrut deloc să vin aici, dar la Ranch am cunoscut nişte oameni grozavi şi mă simt în siguranţă aici.

— Încă nu am discutat despre data la care ai vrea să pleci, fiindcă amândouă ştim că acum nu te simţi pregătită. Mai ai şapte zile până ţi se încheie programul de treizeci de zile. Ai făcut mari progrese în ultimul timp, dar eşti de acord că încă ai probleme pe care trebuie să le rezolvi înainte să pleci?

— Probabil că ai dreptate, am spus.

— Cum stai cu poftele?

— Nu mă supără atunci când sunt activă. Dacă alerg, nu mă gândesc la ele.

— Bun, asta înseamnă că unul dintre instrumentele de care te poţi folosi este activitatea fizică. Cum stai cu stările emoţionale? Săptămâna trecută spuneai că aveai sentimente de furie şi de „înnegurare”, după cum le-ai descris. Încă le ai?

— Nu. Am înghiţit în sec. Gândurile alea negative s-au mai diluat. Da, au dispărut în mare parte.

— Şi ce părere ai despre vizită? a întrebat Fi din nou.

— Poate săptămâna viitoare? am întrebat.

— Bine. Şi cine crezi că ai vrea să vină?

„Ei, asta-i întrebarea!” mi-am spus eu, citând din Shakespeare.

Din păcate, lista potenţialilor vizitatori reflecta fundul prăpastiei în care ajunsese viaţa mea: pe acea listă erau doar Ma – care întrucâtva îmi era mamă – sau Maia, sau Stella, bunica pe care o întâlnisem de două ori, în timp ce eram cu totul scăpată de sub control.

— Pot să mă mai gândesc? am întrebat.

— Sigur că da. Oare lista ta e una scurtă?

— Foarte scurtă, am recunoscut eu.

— Câţi oameni?

— Trei.

— Ei bine, poate că ţi se pare că nu sunt mulţi, Electra, dar îţi spun sigur că, atunci când ajung în acest anume punct al terapiei şi aud de la mine întrebarea asta, toţi pacienţii mei se chinuie să numească pe cineva. S-au izolat, au alungat oamenii pe care îi iubeau şi de care erau iubiţi. Au rămas doar cu alcoolul şi cu drogurile drept prieteni. Eşti de acord?

— Mda, am spus, auzindu-mi teama din propriul glas. Sunt de acord. De fapt, probabil că pe lista mea ar putea exista o a patra persoană.

— Şi mai bine, a spus Fi zâmbind. Cine anume?

— Mariam. E doar asistenta mea personală, dar, mă rog, o admir foarte mult.

— Şi crezi că şi ea te place?

— Ăăă... m-am purtat urât cu ea, dar poate că totuşi mă place.

— Uneori face bine să ai, ca prim contact, pe cineva care nu îţi este direct ataşat emoţional. Oricum, gândeşte-te, Electra, şi îmi spui mâine.

— Bine, am consimţit.

— Minunat! Păi, ţine-o tot aşa, a spus Fi în timp ce mă ridicam.

— Mersi. La revedere, Fi!

Am ieşit din biroul ei simţind o euforie pe care altădată doar drogurile puteau să mi-o inducă. Şi simţindu-mă ca un copil care tocmai primise premiul întâi de la profesorul lui.

— Vreo veste de la Vanessa? am întrebat-o pe Lizzie mai târziu.

— Nu, nici măcar eu n-am izbutit să aflu ceva de la asistentă, aşa că nu cred că-i de bine. Arăţi splendid azi, Electra! a comentat Lizzie, în timp ce-mi luam prosopul din cui şi mă pregăteam să intru la duş. Care-i treaba?

— Mai nimic.

Mi-am scos hainele şi m-am înfăşurat într-un prosop.

— Doamne, dintre toate fetele cu care puteam ajunge colegă de cameră la dezintoxicare, m-am ales cu una dintre

cele mai frumoase femei din lume! Ai un trup de invidiat. În plus, mănânci de rupi şi nu te îngraşi deloc. Ar trebui să te urăsc, a chicotit Lizzie pe când intram în baie, închizând uşa în urma mea.

Stând sub duş, m-am gândit la ce spusese Lizzie adineauri. Nu era o noutate să mi se spună că aveam un corp fantastic. Dacă era aşa, de ce insistam să-l distrug?

Poate pentru că-l *uram,* pentru că-i făcea pe ceilalţi să *mă* urască. Majoritatea femeilor nu aveau încredere în mine şi, dacă erau însoţite de un bărbat, mai că le simţeam unghiile lăcuite strângând mai aprig braţul bărbatului în vreme ce mă apropiam. Şi apoi, nici măcar nu consideram că aveam o faţă frumoasă sau un trup perfect, întâmplător arătam bine în hainele care erau atunci la modă. Crescusem alături de o soră cunoscută ca fiind frumuseţea familiei. Dacă ar fi fost să descriu femeia perfectă, pe Maia aş fi ales-o, pentru formele ei, sânii plini, părul negru şi lucios şi trăsăturile uluitoare.

În timp ce mă spălam pe dinţi, m-am privit în oglindă şi am hotărât că aveam ochi frumoşi, pometi minunaţi şi buze cărora nu le trebuia nici pic de botox. Nu avea să mi se schimbe nici culoarea pielii, unul dintre lucrurile care îmi oferiseră statutul de fotomodel de succes. Speram, doar, ca în scurt timp să apară şi alte fotomodele de culoare. În copilărie nu m-am prea gândit la faptul că eram neagră şi că restul surorilor mele aveau diverse nuanţe de piele, de la cafeniu (Maia şi CeCe) la alb (Star, Tiggy şi Ally). Eram foarte diferite una de alta şi ăsta era „normalul” meu. Abia după ce am ajuns la internat, unde eram singura fată de culoare şi singura cu un cap şi jumătate mai înaltă decât restul fetelor, am devenit conştientă de felul în care arătam.

— Electra, ai terminat? Fac pe mine!

— Ies, am spus, deschizându-i uşa lui Lizzie.

Ţinuse o dietă cu sucuri, care te umpleau cu lichid. Drept urmare, te uşurai toată ziua.

După ce a reapărut, Lizzie s-a uitat la mine, care stăteam cocoţată în vârful patului, îmbrăcată în hanorac şi în pantaloni de trening.

— Ştii că în seara asta este marţea în oraş, nu? m-a

întrebat ea, cu braţele încrucişate pe piept. Mergem cu toţii la bowling.

— Da, ştiu, dar nu mă omor după chestia asta.

— Aşa am zis şi eu la început, dar chiar te distrezi. Pe urmă mergem să mâncăm pizza – mă rog, toţi în afară de mine. Cred că ţi-ar plăcea. Ai ocazia să-i cunoşti pe ceilalţi rezidenţi şi să vorbeşti şi despre altceva, dacă înţelegi ce zic.

— Am înţeles, dar nu, mersi, am spus eu ridicând din umeri. Am de scris nişte scrisori.

— Bine. Apropo, a spus ea, pregătindu-şi trusa cu cosmetice ca să se machieze pentru ieşirea în oraş, l-ai văzut pe vlăjganul care tocmai a sosit?

— Ăăă, da?

— N-aveai cum să nu-l vezi, este cel puţin la fel de înalt ca tine, numai muşchi, şi are cei mai seducători ochi căprui.

— A, te referi la Miles...

Lizzie şi-a ridicat privirea la mine şi a rămas cu periuţa de la rimei suspendată în aer.

— Ai vorbit cu el?

— Da. De dimineaţă, când am ieşit, alerga şi el pe potecă.

— Ăsta este genul de bărbat cu care îmi închipui că fac nişte treburi de-a dreptul necuvenite, a chicotit Lizzie. Arată ca o vedetă de cinema. O fi?

— Nu, este avocat.

— Uau! Chiar v-aţi cunoscut bine de dimineaţă. La prânz, stătea singur la masa lui de la cantină. Şi, prietenoasă şi primitoare cum sunt, m-am dus să stau cu el. Două minute mai târziu, şi-a luat tava şi a plecat. Lizzie s-a încruntat. Ce tactici de agăţat mai am şi eu, nu?

— Parcă îi erai devotată soţului tău, am spus.

— Ştii că îi sunt, dar nu se întâmplă nimic dacă mai arunc din când în când o privire într-o vitrină, chiar dacă nu cumpăr. Acest Miles arată prea bine ca să fie aici. De ce a venit?

— Cică vine an de an, ca să nu recidiveze.

— La mine este a şasea oară, aşa că înţeleg perfect. Îmi place aici pentru că toată lumea este prietenoasă şi ai mereu cu cine vorbi. Nu ca acasă.

— Soţului tău nu îi este dor de tine?

— A, nu prea mai stă pe-acasă. Şi acum, că au plecat copiii, mă rog... Oricum, dacă eşti sigură că nu vii, eu plec. Cum arăt în blugii ăştia? a întrebat ea ridicându-se şi făcând o piruetă. Acum câteva săptămâni nu-i puteam încheia. Te rog să nu minţi, spune drept!

M-am uitat la silueta firavă, cu talia îngustă şi cu un fund mic şi obraznic, de care ar fi fost mândră orice femeie de douăzeci şi cinci de ani, darămite una de patruzeci şi opt.

— Zău, Lizzie, arăţi foarte bine.

— Sigur? Soţul meu nu mă place în blugi. Cică am „burta ca piftia”.

— Jur că nu-i adevărat. Fugi şi distrează-te, bine?

— Mersi, Electra, ne vedem mai târziu.

Lizzie a ieşit, învăluită într-un nor de parfum scump. Dintr-odată, mi-am dat seama că ea nu venea la Ranch ca să slăbească, ci ca să nu fie singură.

Am tras scaunul de la birou, am scos hârtia, plicurile şi pixurile din sertar şi m-am apucat de scrisorile de „scuze”.

Dragă Maia,

Mi-e foarte bine aici. De trei săptămâni sunt complet abstinentă şi merg zilnic la şedinţele

AA. De când sunt aici, am timp să mă gândesc la cât de urât m-am purtat cu tine în ultima...

„... lună? Ultimul an?” m-am întrebat.

...ultimul an. Mai ales atunci când am fost la Rio. Acum ştiu că voiai doar să mă ajuţi. Dacă nu o sunai pe Mariam în acea seară, acum nu aş mai fi aici. Sper să mă poţi ierta şi abia aştept să ne vedem în iunie.

Mulţumesc încă o dată.

Cu dragoste,

Electra

În timp ce împăturam scrisoarea şi o puneam în plic, îmi doream să-i pot trimite Maiei un e-mail, pentru că numai Dumnezeu Ştia cât făcea scrisoarea până la Rio. Dar Margot, liderul grupului AA, spusese că trebuia scrisă de mână, pentru că astfel spusele noastre erau mai semnificative. Poate că în cele din urmă aveam să-i scriu Maiei un e-mail în care să-i spun că scrisoarea era pe drum. Sau, dacă sora mea ar fi venit săptămâna următoare,

puteam să-i dau scrisoarea atunci.

Am trecut adresa pe plic, iar apoi l-am îndesat în sertar. Pe urmă i-am scris lui Ma, folosind, în mare, aceleaşi cuvinte, dar schimbând câte ceva pentru ca mesajul să i se potrivească. Mi-a venit dintr-odată să-i scriu la sfârşit „Te iubesc”. Nici nu mai ştiam dacă-i spusesem asta vreodată. Dar în clipa aceea mi-am dat seama că o iubeam, chiar foarte mult. Era cel mai bun om pe care-l cunoşteam şi îmi tolerase multă vreme hachiţele, aşa ca am încheiat scrisoarea cu acele cuvinte, ca să ştie.

Cu ochii dintr-odată năpădiţi de lacrimi, m-am gândit la Atlantis, la faptul că acolo mă simţisem în siguranţă şi că, în perioadele în care mă aflam la internat, tot acolo îmi dorisem să mă întorc cât mai repede cu putinţă. Pentru că Atlantis fusese întotdeauna *căminul* meu.

— Acum trebuie să-mi găsesc propriul loc, am murmurat eu vărsând o lacrimă pe plic, în timp ce scriam numele şi adresa lui Ma.

Deja mă simţeam deplorabil, ceea ce nu era de bine, aşa că am pus deoparte hârtia şi pixul, m-am ridicat de pe scaun şi am hotărât să ies şi să iau aer. Pe coridor era o chicinetă cu cafea, ceai şi fursecuri, aşa că mi-am făcut un ceai de ghimbir – iuţeala pe care o simţeam alunecându-mi prin gâtlej fiind, în acele zile, senzaţia cea mai apropiată de vechea euforie indusă altădată de stupefiante – şi am ieşit. Noaptea era remarcabil mai răcoroasă şi simţeam mireasma florilor mari care creşteau pe cactuşii saguaro din grădină. Cerul era incredibil, negru precum cerneala şi larg boltit deasupra mea. Ca de fiecare dată când mă uitam la stele, am căutat Cele Şapte Surori şi le-am zărit sclipind departe, în tării. Am numărat tot şase, foarte rar o vedeam pe a şaptea. Pa îmi spusese cândva că în unele culturi, dintre Pleiade, Electra, adică eu, era sora pierdută. Ba chiar îmi dăduse un afiş alb-negru foarte vechi, cu o secvenţă dintr-un balet numit *Electra sau Pleiada pierdută,* pus în scenă la Londra. M-am îndreptat spre banca din mijlocul Grădinii Senine. Aceasta din urmă era plină de ierburi ascunse printre flori colorate, care miroseau delicat. În fundal şopotea o mică fântână. Am închis ochii, gândindu-mă cum mă crezusem mereu sora „pierdută” dintre noi

şase. Nici măcar Pa nu o găsise pe cea de a şaptea.

— Bună seara, a spus o voce de pe banca din cealaltă parte a grădinii.

Am deschis ochii, încercând să văd prin grădina slab luminată, şi l-am zărit pe Miles, care fuma o ţigară.

— Bună! Te deranjez? am strigat eu peste fântână.

— Nu, sincer să fiu, mi-ar prinde bine compania. S-a ridicat şi a venit la banca mea. Se poate?

Cum şedeam, el se înălţa peste mine şi a trebuit să-mi lungesc gâtul ca să mă uit în ochii lui.

— Da, ia loc, am spus.

S-a aşezat lângă mine.

— Vrei?

Mi-a oferit pachetul de ţigări, pe care şi l-a scos din buzunarul de la piept.

— Nu, mersi. Asta este o dependenţă pe care nu o am şi nu vreau să plec de-aici cu una nouă.

— La mine a fost prima dintre multe, şi cea cu care am rămas după ce am renunţat la celelalte, a spus el în timp ce trăgea din ţigară, înainte s-o stingă strivind-o sub talpă. Acum câţiva ani, cam pe la ora asta, la New York, aş fi fost într-un bar, ascultând cum cădeau în pahar cuburile de gheaţă, peste care vodca Grey Goose curgea ca un izvor de munte.

— Ce poetic! am chicotit. Eu şi Goose eram bune prietene. Acum mă delectez doar cu ghimbir uscat, amestecat cu apă fierbinte.

— Au trecut cinci ani de când nu am mai fost la barul ăla, a continuat el, aprinzându-şi altă ţigară. Fostul meu furnizor de droguri tot pe-acolo îşi face veacul.

— Câtă vreme ai fost dependent?

— Prima liniuţă am tras-o acum nouăsprezece ani, la Harvard.

— Uau! Ai fost la Harvard? Probabil că eşti foarte deştept.

— Eram, la un moment dat. A ridicat din umeri. Eram un tocilar, Ştii, clubul de dezbateri şi toate alea. Aveam bursă, chiar dacă eram înalt şi negru, jucam baschet ca o cizmă, lucru pe care nu-l prea pricepeau colegii mei albi. Mă simţeam ca un extraterestru, ştii? Totuşi... Am o diplomă în drept şi am pus bazele uneia dintre cele mai mari firme din

New York. Şi aşa am devenit dependent de alcool şi de droguri.

— E interesant că, în vremea facultăţii, te-ai simţit atât de diferit faţă de ceilalţi. Eu am fost crescută într-o familie multiculturală. Noi, cele şase surori, am fost cu toatele adoptate din diverse ţări ale lumii şi, tocmai pentru că suntem „diferite”, nu m-am gândit deloc la asta. Pe urmă m-am dus la internat şi, mă rog, lucrurile s-au schimbat. Mă gândesc mult la perioada aceea, ştii că aici, la Ranch, le place să te transporte în trecut.

— Da, Electra. Să dai la o parte reziduurile care îţi blochează mintea este la fel de important ca a scoate mizeriile din corp. Scuze, continuă, te-am întrerupt.

— Am tot frământat în minte ideea că, fiindcă nu m-am simţit niciodată diferită faţă de surorile mele, nu am avut conştiinţa faptului că eram „negresă”. Iar după ce am ajuns la internat şi au început să se întâmple tot soiul de lucruri rele, nu le-am asociat cu asta. Ca şi tine, am învăţat la o şcoală în care predominau albii, şi, da, se mai întâmpla câte ceva neplăcut, dar nu ştiu dacă motivul era culoarea pielii mele, sau faptul că eram o pacoste.

— Poate că motivul era faptul că nu semănai cu ei. Copiii pot fi cruzi.

— Aşa este şi chiar erau, dar ce sens are să mai discutăm? Nu mai e cazul.

— Serios?!

Miles a râs în hohote.

— Dacă zici asta, înseamnă că nu eşti de mult timp aici. Se pare că sunt la polul opus faţă de tine. Eu am avut mereu necazuri cu sevrajul fizic, pe când tu ai nevoie să te lămureşti asupra aspectelor mentale şi să găseşti motivul pentru care ai devenit dependentă de la bun început.

S-a lăsat liniştea între noi, în timp ce Miles îşi termina ţigara.

— Ai pe cineva? a întrebat el după un timp. Ţi-ai găsit jumătatea?

— Nu, şi nici întregul, am glumit eu sorbind din ceai. Am crezut pe vremuri că îmi găsisem alesul, dar apoi el m-a lăsat baltă.

— Mda, cred că am citit în ziare despre asta. Îmi pare

rău. Miles părea stânjenit. Te-a rănit serios întreaga poveste?

— Şi încă cum! îţi imaginezi ce umilitor este ca toată lumea să ştie că ai fost părăsit şi că iubirea vieţii tale s-a logodit cu altcineva?

— Iubirea vieţii tale până acum, Electra, a intervenit Miles. Nu ai mai mulţi ani decât majoritatea celor care sunt acum studenţi. Dar nu, ca să-ţi răspund la întrebare, nu-mi pot imagina. Am reprezentat câţiva clienţi celebri în nişte procese cu presa, dar mai mult de-atât nu am avut de-a face cu paparazzi.

— Ai câştigat?

— Nu, a răspuns el zâmbind Şugubăţ.

— Erai sub influenţa drogurilor atunci când te aflai la tribunal?

— Probabil că da. Dar tu, atunci când mergeai la şedinţele foto?

— Probabil.

M-am uitat la el şi ne-am zâmbit strâmb.

— Ei bine, ştiu o grămadă de avocaţi care trag iute o liniuţă înainte să intre în sală şi să-şi prezinte cazul. Dar nu spune nimănui că ţi-am zis, m-a rugat el, rânjind.

— O, la fel e şi în meseria mea! Amândoi ne dăm în spectacol, ca actorii.

— Problema este că, atunci când te crezi stăpânul lumii, nu prea ştii când să te opreşti. Cred că am pierdut câteva cazuri din pricina asta. Şi, cum eu lucrez într-o lume în care predomină albii, nu-mi pot permite aşa ceva.

— N-ai de unde să ştii, poate că în curând o să avem primul preşedinte negru, am spus, după ce mai devreme, la cantină, aruncasem o privire la ştiri. Obama se descurcă foarte bine în alegerile preliminare.

— Cum ar fi?

Miles a zâmbit.

— Mai avem drum lung de parcurs, dar cel puţin lumea începe, în sfârşit, să se schimbe.

— Sunt norocoasă că m-a crescut un tată care nu ne-a tratat diferit pe noi, surorile. Cu toatele eram fetitele lui. Iar dacă vreodată avea motive să ne muştruluiască, asta era din cauza comportamentului nostru, nu a culorii pielii. Iar

pe mine mă muştruluia destul de des.

— Mda, îmi şi imaginez, pari cam năbădăioasă. De unde eşti de fel?

— Ăăă... nu ştiu sigur, am răspuns, cu gândul la ceea ce-mi povestise Stella.

— Păcat că nu ai părinţi, bunici şi străbunici care să-ţi depene poveşti din trecut. Ai mei nu mai conteneau cu ale lor.

— Ţi-am spus, am fost adoptată.

— Şi nu i-ai cerut niciodată tatălui tău să-ţi vorbească despre familia ta biologică?

— Nu.

Miles începea să mă enerveze cu întrebările lui insuportabile. Parcă eram la o şedinţă de terapie prin *speed dating* şi mi se învârtea capul. M-am ridicat.

— Ştii ce? Sunt foarte obosită astă-seară. Ne mai vedem.

La adăpostul camerei mele, m-am urcat în pat, dorindu-mi să nu mă fi dus afară, la bancă. Aveam capul varză şi am înţeles dintr-odată motivul pentru care se duceau oamenii la terapie – împărţeai un spaţiu sigur cu cineva care nu-şi dădea cu părerea, ci doar îţi punea întrebări cu duhul blândeţii, ca să afle părerea ta.

Pentru prima oară de când venisem la Ranch, eram întru totul recunoscătoare că puteam vorbi a doua zi cu Fi.

Capitolul 19

A doua zi de dimineaţă alergam din nou pe potecă, după ce mă trezisem şi mai devreme, cu nevoia de a-mi auzi zgomotul paşilor pe ţărână, ca să mă simt cu picioarele pe pământ. Eram la a doua tură de alergare, când l-am văzut pe Miles începându-şi-o pe prima. Partea bună era că ne despărţea o tură întreagă şi îi era imposibil să mă prindă din urmă. Totuşi, pentru orice eventualitate, am prins viteză şi m-am concentrat la limpezirea minţii şi la admirarea naturii. Câteva minute mai târziu, l-am văzut în faţa mea – nu în spate, dându-mi seama, spre marea mea neplăcere, că, de fapt, eu îl prindeam pe el din urmă. Am

încetinit, dar, spre deosebire de ziua precedentă, Miles alerga precum bătrânii pe care-i depăşeam ori de câte ori alergam în Central Park.

— Cretinul! am mormăit, folosind unul dintre cuvintele preferate ale lui Lizzie.

M-am oprit din alergat, dar mi-am dat seama că, dacă nu plecam de pe potecă, aveam să-l ajung.

— Bine, ai câştigat, am murmurat eu în barbă, păşind peste cărămizile care marcau poteca şi alergând spre intrarea principală a Ranch-ului.

— Hei!

Am prins viteză, uitându-mă peste umăr şi văzând că gonea spre mine.

— Stai!

Am înjurat printre dinţi şi am dat fuga la uşă. Tocmai mă pregăteam s-o zbughesc la adăpost, când mi-a pus mâna lui puternică pe umăr.

— Ia mâna de pe mine!

— Stai aşa, Electra!

M-am întors. Miles stătea cu mâinile în aer, de parcă ar fi vrut să se predea poliţiei.

— Nu am vrut să te sperii, doar să-mi cer scuze pentru aseară. Ultimul lucru pe care vreau să-l fac este să te tulbur cu o problemă inexistentă. Îmi pare foarte rău. Îmi dau seama că te împovăram cu propriile mele probleme.

Gâfâiam amândoi după cursa pe care o tăcuserăm până la uşă. M-am aplecat, cu mâinile încleştate pe genunchi.

— Zău, nu face nimic, am îngăimat.

— Ba da.

— Mă rog, trebuie să-mi iau micul dejun şi pe urmă...

— Rugăciunea seninătăţii, ştiu.

Am împins uşa şi am intrat, fără să mă întorc ca să văd dacă venea după mine. Trebuia să vorbesc cu Fi despre toate astea.

— Stai să înţeleg, a spus Fi uitându-se la notiţele ei. Vrei să vorbeşti despre ceva ce ţi s-a întâmplat la internat?

— Da.

Mă rog, nu voiam cu tot dinadinsul, dar ştiam că trebuia s-o fac.

— Ce anume ai păţit, Electra?

Am înghiţit în sec şi am tras aer adânc în piept de câteva ori, luându-mi inima în dinţi să-i povestesc, fiindcă în vecii vecilor nu povestisem asta nimănui altcuiva.

— Aşadar... tocmai sosisem la noua şcoală şi era o gaşcă de fete despre care ştiam că erau... foarte simpatizate printre eleve. Cu toatele erau foarte frumoase şi vorbeau despre averile părinţilor. Voiam să fiu prietenoasă şi să... am sentimentul apartenenţei, am spus, dându-mi seama că gâfâiam la fel de tare ca după cursă.

— Ia-o încetişor, Electra, nu-i nicio grabă. Ne putem opri oricând.

— Nu.

Eram deja pe pistă, iar acel avion plin de rahat trebuia să decoleze înainte să se prăbuşească şi să mă ucidă.

— Aşa că le-am povestit despre casa noastră, Atlantis, le-am spus că era pe malul lacului şi că arăta ca un castel, iar Pa ne numea „prinţesele” lui şi primeam orice ne doream, ceea ce nu era adevărat, fiindcă primeam cadouri doar de Crăciun şi de zilele noastre, sau câteodată când se întorcea acasă din cine ştie ce călătorie. Le-am povestit fetelor cum plecam cu super-iahtul în fiecare an în sudul Franţei Şi...

Am înghiţit iar în sec şi am tras aer în piept.

— Am făcut tot posibilul să fiu ca ele, cu casele lor mari şi cu hainele de designer şi...

— Poftim, ia nişte apă.

Fi mi-a dat un pahar de plastic care se afla în faţa mea ori de câte ori veneam în biroul ei, dar niciodată până atunci nu simţisem nevoia să beau. Am dat apa pe gât.

— În sfârşit, câteva săptămâni la rând am pierdut vremea cu ele. Celelalte surori care mai erau acolo, în clasele mai mari, Tiggy, Star şi CeCe, m-au văzut cu grupul meu şi s-au bucurat că mă acomodam. Şi pe urmă...

Am băut apă din nou.

— Ei bine, i-am povestit acestei fete, Sylvie, liderul găştii, că în copilărie mă blocasem în closetul cabinei în care dormeam, la bordul lui *Titan,* iahtul tatălui meu. Toate surorile mele erau pe punte sau înotau, iar eu stătusem cu orele, parcă, în spaţiul ăla mic şi ţipam, şi ţipam, dar nu mă auzea nimeni.

Am înghiţit în sec.

— În cele din urmă, a venit o cameristă în cabină şi m-a scos de acolo, dar de-atunci am avut frică de spaţii mici.

— Este de înţeles, Electra. Şi ce s-a întâmplat după ce i-ai povestit asta colegei tale?

— Păi, totul s-a întâmplat chiar înaintea unui meci de hochei, şi crede-mă că mă pricepeam foarte bine să joc, am spus eu dând din cap, în timp ce mă podideau lacrimile. În sala de sport se afla un dulăpior unde se ţinea echipamentul. Sylvie a zis că nu-şi găsea crosa, că i-o furase cineva şi m-a rugat s-o ajut s-o găsească. Aşa că m-am dus la dulap ca s-o caut şi, până să-mi dau seama ce se petrecea, cineva m-a împins înăuntru şi a încuiat uşa. Am stat acolo cu orele. Toată lumea era pe terenul de hochei, iar pe urmă la discuţii şi... Până la urmă a venit Sylvie şi m-a scos.

— Poftim, Electra...

Fi mi-a oferit cutia cu şerveţele, pe care jurasem să n-o folosesc niciodată, îmi şiroiau lacrimile pe obraji şi am smuls câteva şerveţele. M-am adunat şi mi-am ridicat privirea la chipul blajin al lui Fi.

— Cum te-ai simţit când ai fost încuiată în dulap?

— Simţeam că o să înnebunesc, că voiam să mor, îmi era îngrozitor de frică. Nu pot retrăi aşa ceva, pur şi simplu nu pot.

— Tocmai faci asta, Electra, ca să poţi trece peste acel moment. Ştii ce? Ai ieşit de-acolo şi nimeni nu o să te mai bage la loc niciodată.

— Asta-i clar, am spus. Niciodată.

— Ce ţi-a spus această Sylvie după ce ţi-a dat drumul?

— Că nu eram ca ele, că mă dădeam mare, că niciuna dintre ele nu voia să aibă de-a face cu mine. Şi că, dacă spuneam cuiva, aveau să mă pedepsească din nou. Aşa că asta am făcut. Adică mi-am ţinut gura.

— Nici surorilor tale nu le-ai spus?

— Mă văzuseră fericită, petrecusem câteva săptămâni împreună cu fetele acelea. Ar fi crezut că scorneam încă o poveste doar pentru că mă certasem cu ele.

— Nu le cunosc pe surorile tale, dar, din câte mi-ai povestit, în special despre Tiggy, nu cred că era cazul.

— Fi, mintisem şi înainte. Mintisem mult ca să nu dau de

necaz acasă.

— Şi ce ai făcut?

— Am fugit la Atlantis. Aveam banii de buzunar, aşa am ajuns în oraş, iar apoi l-am sunat pe Christian, şoferul nostru, şi i-am cerut să vină să mă ia.

— Şi ce au spus Ma şi tatăl tău când ai ajuns acasă?

— Nu înţelegeau, evident, pentru că până în acel moment le spusesem că eram fericită la şcoală. Aşa că m-au convins să mă întorc.

— Înţeleg. Şi atunci ce s-a întâmplat?

— O, ştii cum este. Alte hărţuieli. Am găsit cerneală pe cămăşile de şcoală – profesorii erau foarte stricţi în privinţa curăţeniei – mi-au luat şireturile încălţărilor de sport, îmi puneau păienjeni şi alte târâtoare sinistre în bancă... Chestii de copii, cred, dar făceau orice ca să dau de necaz sau ca să mă sperie de moarte.

— Cu alte cuvinte, hărţuire clasică.

— Daaa... Aşa că am fugit din nou acasă, iar, după ce ai mei m-au trimis înapoi, am decis că singura cale să scap de-acolo era să fiu exmatriculată. M-am dus la altă şcoală şi, da, am devenit eu tartorul, ca să nu mă mai hărţuiască fetele. Ştii tu, ca să nu se pună nimeni cu mine. Dar m-au exmatriculat încă o dată pentru prostiile pe care le făceam, după ce că picasem şi examenele. Aşa că am plecat la Paris, m-am angajat ca ospătăriţă şi în câteva săptămâni m-a observat un agent de fotomodele. Restul este istorie.

Am ridicat din umeri.

Fi scria de zor – scrisese în ziua aceea mai mult decât în ultimele trei săptămâni laolaltă. Şi-a ridicat privirea la mine şi mi-a zâmbit.

— Îţi mulţumesc că ai avut încredere să-mi spui, Electra. Ştiam că aveai o povară pe suflet şi ai fost curajoasă să te destăinuieşti. Cum te simţi?

— Scuză-mi limbajul, dar să mor dacă ştiu.

— Sigur că nu ştii. Însă eşti o femeie deşteaptă şi pricepi, fără să-ţi spun eu nimic, că de-acolo provin multe dintre problemele tale legate de încrederea în semeni. Să ţi se întindă mâna prieteniei şi să vezi apoi cum se profită de tine cu cruzime... Oricum, ajunge pentru astăzi. Te-ai descurcat foarte bine, mi-a spus ea în timp ce mă ridicam.

De curiozitate, ce te-a făcut să-mi spui?

— O discuţie cu cineva de-aici. Ne vedem mâine.

După ce am dat roată prin Labirintul Grijilor de câteva ori, ca să mă calmez, m-am întors ca să mă duc la baie. Vanessa se întorsese în camera noastră, părând mai sănătoasă decât ultima oară.

— Bună, cum te simţi? am întrebat-o.

— Ca naiba, a răspuns ea. Mi-au dat drumul prea devreme. Aceste *putas*[32] habar n-au ce fac. Să n-ai încredere în ele!

Având în vedere confesiunea pe care tocmai o făcusem, am decis că cel mai bine era să nu rămân cu Vanessa în acel moment.

— Mă duc la terapia ecvestră. Ne vedem mai târziu.

După duhoarea amintirilor otrăvitoare care ieşiseră din mine, mi-a făcut bine să adulmec mirosul curat şi natural al cailor. Acum, că tocmai călătorisem mental în trecut, mi-am amintit că una dintre „marile evadări”, aşa cum le numea Ally, o făcusem călare. Luasem unul dintre caii din grajdurile şcolii, călărisem până la cea mai apropiată fermă, îi explicasem fermierului unde anume trebuia înapoiat armăsarul, iar pe urmă plecasem pe jos – mai degrabă, alergasem – străbătând opt kilometri până la Zurich, unde mă urcasem în trenul de Geneva.

Hank a venit agale spre mine, cu un morcov în mână, ca să-mi dea de înţeles că se încheiase timpul alocat.

— Chiar nu am voie să călăresc la un moment dat? l-am întrebat. Mi-ar prinde bine un galop.

— Nu pot să te las s-o faci atâta vreme cât eşti internată aici, domnişoară. După cum ţi-am mai spus, asta e împotriva regulamentului. Dar vecinul meu are o fermă prin împrejurimi. Vorbeşte la recepţie, spune că ai experienţă la călărie şi că îţi face bine în ceea ce priveşte sănătatea mentală.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Mersi, aşa o să fac.

Am plecat de la grajd cu o misiune. După ce am negociat o veşnicie, s-a dovedit că problema era legată mai mult de

[32] Curve (în limba spaniolă în original).

asigurare. Ar fi trebuit să mă externez cu acte în regulă, apoi să mă duc la grajduri şi să călăresc, asumându-mi pericolul de a cădea şi de a-mi rupe gâtul, după care, la întoarcere, să mă internez la loc. Mare tevatură cu procesele astea în State, mi-am spus eu în drum spre cantină, extenuată în urma stresului pe care-l îndurasem de dimineaţă. M-am aşezat la masă cu Lizzie, căutându-l din priviri, agitată, pe Miles, fiindcă nu aveam chef să vorbesc cu el.

— Bună, Electra, m-a salutat Lizzie. Pari încordată. Ce-i?

— Nimic. De fapt, totul va fi bine. Tu?

— Nu prea bine, ca să fiu sinceră.

Lizzie a suspinat, jucându-se cu o roşie cherry.

— De ce?

— Tocmai am vorbit cu Fi, s-a confesat Lizzie cu lacrimi în ochi. Ea zice că e timpul să plec. I-am vorbit despre faptul că mănânc prea mult ca să compensez acele lucruri care-mi lipsesc în viaţă, dar Fi consideră că trebuie să mă întorc în lumea reală.

— Înţeleg. Asta nu-i de bine?

— Nu tocmai. Asemenea tie şi tuturor celor de-aici, o să-mi fie bine câteva săptămâni, după care se va întâmpla ceva care o să mă facă să ajung la brutărie, să cumpăr o tonă de gogoşi şi de brioşe cu fulgi de ciocolată, iar apoi o să mănânc neîncetat.

— Of, Lizzie, nu-ţi stă în fire să fii pesimistă, am alinat-o eu. Doar abia aştepţi să-i arăţi lui Chris ce siluetă uluitoare ai.

— Electra, ştim amândouă că nu-i aşa, a spus ea cu glas scăzut. Mi-am distrus faţa cu toate operaţiile estetice prin care am trecut – arăt ca în filmele de groază! De ce-am făcut-o? Numai pentru el! Şi el unde este acum? Probabil că în pat cu una din târfuliţele lui!

Lizzie ţipa acum, iar în cantină se lăsase tăcerea. Aruncând furculiţa în farfurie, Lizzie s-a ridicat şi a fugit din încăpere.

Am rămas pe loc, încurcată, neştiind dacă trebuia să mă duc după ea sau dacă voia să fie singură. După câteva clipe, am decis s-o urmez, chiar dacă m-ar fi respins, ca să ştie că-i păsa cuiva de ea. Am încercat întâi în camera

noastră, unde era doar Vanessa, ghemuită pe pat, cu căştile pe urechi, după care am dat o raită prin grădini, ştiind că slăbiciunea lui Lizzie pentru tocuri nu avea s-o ducă prea departe. În cele din urmă, am găsit-o cu ochii umflaţi de plâns, în spatele unui cactus uriaş, într-un ungher din Grădina Seninătăţii.

— Lizzie, eu sunt, Electra. Pot să mă aşez?

A ridicat din umeri, iar eu am considerat că era de acord. Habar nu aveam ce să-i spun, abia învăţam cum era să ofer mângâiere altora (alt lucru de trecut pe lista, din ce în ce mai lungă, de lucruri pe care trebuia să le discut cu Fi). M-am întins spre mâna lui Lizzie şi am ţinut-o într-a mea până când hohotele ei s-au transformat în sughiţuri. Parcă i se topea faţa în timp ce machiajul, aplicat cu mare grijă, i se scurgea sub potopul lacrimilor. Mi-am scos hanoracul şi i-am dat o mânecă în loc de batistă.

— Mersi, Electra, s-a smiorcăit Lizzie. Eşti om încântător.

— Nu prea cred, dar mulţumesc pentru compliment.

— Ba eşti. Şi-a suflat nasul şi şi-a ridicat privirea la mine, cu un zâmbet jalnic. În ce hal arăt, nu?

— Cam da, am recunoscut, dar aşa arătăm cu toţii când avem ochii umflaţi de plâns.

— Adevărul este că mi-e groază să mă întorc acasă, în mausoleul ăla gol. Să-i pregătesc cina lui Chris, iar apoi el să mă sune la ora zece ca să-mi spună că întârzie şi că nu vrea să-l aştept. Dimineaţa, până să mă trezesc, e deja plecat. Avem dormitoare separate, ştii? Am învăţat că poţi locui sub acelaşi acoperiş cu cineva fără să-l vezi de la o săptămână la alta.

Nu mă mira nimic din ce-mi spunea.

— Ăăă, Lizzie?

— Da?

— Te-ai gândit vreodată să divorţezi de el?

— Da, fireşte. Şi, mai mult decât atât, el s-a gândit să divorţeze de mine, dar, după legea Californiei, primesc jumătate din averea lui, iar el e prea lacom ca să ajungă la aşa ceva. În concluzie, sunt prinsă în capcana acestei caricaturi de căsnicii şi... deşi ştiu despre toate aventurile pe care le are, ceea ce mă doare cel mai mult este faptul că îi e ruşine cu mine, Electra. Îi e ruşine cu propria soţie!

Iar eu tot îl iubesc.

— Eşti sigură? Nu vreau să spun că aş fi vreo expertă, dar, după ce am încheiat o relaţie, am făcut nişte şedinţe de terapie la New York. Psihologul m-a întrebat dacă îmi plăcea cu adevărat tipul şi am răspuns că nu, că îl uram, dar că îl şi iubeam. După acea mărturisire, psihologul mi-a dat de înţeles că eram într-o relaţie de codependenţă.

— O, draga mea, am trecut prin tot ce se putea trece cu psihologii în ultimii ani, a oftat Lizzie. Mii de dolari şi multe cutii de şerveţele. Şi tot nu pot să nu-l iubesc pe Chris, oricum i-ar zice ei acestui sentiment al meu. Iar apoi mai sunt şi copiii. Le-aş frânge inima.

— Lizzie, cel mai mic are douăzeci şi trei de ani. Şi nu mai locuiesc acasă. În plus, nu cred că există vreun copil care să vrea să-şi vadă părinţii nefericiţi.

— Atunci când sunt ei de faţă, eu şi Chris ne prefacem. Dăm spectacole demne de Oscar, jucând rolul familiei perfect fericite. Odraslele noastre ar fi şocate dacă ar afla adevărul.

— Dar copiii voştri ştiu despre internarea ta, nu? Adică unde au impresia că ai fost în toată perioada în care ai stat aici?

— Ei cred că sunt la Billie, cea mai bună prietenă a mea, care locuieşte lângă Tucson. Îi sun săptămânal şi îi mint că eu şi Billie ne distrăm de minune. Penibil, nu?

Într-adevăr, aşa mi se părea. Doar copiii erau adulţi, pentru numele Domnului! Dar, evident, nu-i puteam spune asta lui Lizzie.

— Când eşti părinte, vrei să-ţi ocroteşti copiii cu orice preţ, orice vârstă ar avea, am răspuns eu gândindu-mă că începeam, poate, să învăţ să am tact, o calitate despre care Pa îmi spusese cândva că-mi lipsea.

Îmi amintesc că-i spusesem atunci lui Pa că a avea tact era ca şi cum ai minţi.

— Aşa este, Electra. Copiii mei reprezintă singurul lucru de care sunt mândră în viaţa asta. Oricum, a suspinat Lizzie, n-ar trebui să te plictisesc cu chestiile astea. Ai destule pe cap.

— Lizzie, eşti prietena mea, iar prietenii se ajută între ei, nu?

— Da, aşa-i. Şi nu prea am prieteni, sinceră să fiu. Cert este că nu am unii în care să mă pot încrede.

— Nici eu.

— Aş fi mândră să te numesc prietena mea.

Lizzie s-a întins şi m-a luat de mână.

— Şi eu, am răspuns.

Pentru a doua oară în aceeaşi zi, mi s-a pus un nod în gât. Nu eram o plângăcioasă, nu fusesem în viaţa mea, dar eram destul de emoţionată. Neam ridicat şi ne-am întors împreună la Ranch. Tocmai atunci l-am văzut pe Hank în depărtare, mergând spre grajduri.

— Hei, Lizzie, ştii să călăreşti? am întrebat-o eu dintr-odată.

— Cum să nu! Să ştii că la treisprezece ani am fost campioana Clubului de Ponei din ţinutul meu.

— Şi când scapi de-aici?

— Sâmbătă.

— Atunci, ce-ar fi să rezerv pentru amândouă o tură călare prin deşert, înainte să te întorci în California?

Lizzie s-a luminat la fată.

— Ştii ce? Mi-ar plăcea la nebunie!

După ce am dormit buştean, extenuată fiind în urma emoţiilor pe care le trăisem cu o zi înainte, m-am trezit în zori şi am găsit-o pe Lizzie îmbrăcată în capot, stând pe patul ei şi bând o ceaşcă de cafea.

— ’Neaţa, am spus, somnoroasă. Te-ai trezit devreme.

— Da, nu-mi vine să cred că ai reuşit să dormi toată noaptea, cu toate coşmarurile colegei noastre de cameră.

A făcut semn spre Vanessa, care sforăia uşor.

— Cum aţipeam, cum mă trezea cu ţipetele ei. Până la urmă am renunţat şi m-am sculat. Acum însă, doarme liniştită. Biata de ea! Se vede că este foarte traumatizată.

— Nimic n-am auzit, am spus eu în timp ce mă dezbrăcăm şi îmi puneam maioul, şortul şi tenişii. Mă duc la alergat. Ne vedem la rugăciune.

Am ieşit în fugă din Ranch, dornică să ajung la pistă înaintea lui Miles şi să-mi fac cele trei ture. Cum am pornit, m-am enervat la gândul că el îmi tulbura seninătatea alergărilor de dimineaţă. Tocmai beam apă de la dozator, când Miles a apărut la capătul potecii.

— ’Neaţa, Electra, m-a salutat el pe când dădeam să mă întorc spre Ranch.

— ’Neaţa.

— Auzi, mă eviţi? m-a întrebat, schimbând direcţia şi venind lângă mine.

— Poate că da.

— Ţi-am spus ieri că-mi pare rău. Trebuie să-mi cer scuze din nou?

— Nu, nu... M-am oprit şi m-am întors spre el. De fapt, ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Să-mi mulţumeşti?

— Da, cumva ţie ţi se datorează faptul că m-am răcorit spunând ce aveam pe suflet.

— A, bine. Deci nu avem probleme?

— Nu.

— Atunci de ce mă eviţi?

— Încă încerc să rezolv nişte chestiuni.

— Aha! Şi nu vrei să spun nimic din ceea ce ar putea să complice lucrurile?

— Cam aşa ceva.

— Atunci, mă retrag.

S-a întors cu spatele spre potecă şi am înjurat printre dinţi. Cred că fusese unul dintre cele mai incomode schimburi de replici pe care le avusesem vreodată cu cineva. În plus, habar nu aveam de ce eram atât de stângace în preajma lui.

După micul dejun şi rugăciuni, m-am dus la Fi.

— Bună dimineaţa, Electra. Cum te simţi azi?

— Mai uşurată, am răspuns.

Pentru că aşa şi era.

— O veste foarte bună. Vrei să vorbim despre asta?

— Sunt... tulburată.

— De ce?

— Tocmai am cunoscut pe cineva aici, este de culoare şi aseară îmi vorbea despre idei preconcepute. Şi cred că fetele acelea au fost rele cu mine pentru că aşa sunt şi eu. Negresă, vreau să spun.

— Nu te-ai gândit la asta până acum?

— Nu, chiar nu. Oi fi naivă, dar asta sunt: Electra, top-modelul!

— Exact. Crezi că felul tău de-a fi este definit întrucâtva de rasa căreia îi aparţii?

— Nu, dar azi-dimineaţă, pe când alergam, mă gândeam că unii oameni îi definesc *pe alţii* în funcţie de culoarea pielii lor. Mi-am ridicat privirea la ea. Crezi că aşa se întâmplă?

— Neoficial, sigur că da. Suntem animale tribale, cultural vorbind. Cei mai luminaţi pot să progreseze în gândire, dar...

— Cei mai mulţi nu pot s-o facă, am oftat. Dar eu n-am prea suferit de pe urma acestui fapt, nu-i aşa? Chipul şi corpul meu reprezintă averea, nu căderea mea.

— Dar, Electra, este clar că ai suferit.

— Cum?

— Ai suferit din cauza a ceea ce ai trăit la şcoală. Oricare ar fi motivul – şi cu siguranţă că sunt mai multe la un loc – acea întâmplare ţi-a schimbat cursul vieţii. Eşti conştientă de asta?

— Da, cred că da. N-am mai avut încredere în oameni şi...

— Continuă... m-a încurajat Fi.

— ... şi cred că dacă îţi pierzi încrederea în natura umană, te simţi singur. De-atunci, m-am simţit singură. Da, aşa este, am repetat, dând din cap pe măsură ce mă gândeam mai adânc la asta.

— Acum câteva zile vorbeam despre faptul că niciun om nu este o insulă, nu? Iar tu acolo erai, pe insula ta. Cum te simţi la momentul ăsta?

— Mai bine, mai puţin singură.

Am ridicat din umeri.

— Cred... cred că mi-am făcut o prietenă aici. O prietenă adevărată.

— Electra, asta este o veste foarte bună! Şi te simţi confortabil dacă vine pe insula ta? a întrebat Fi zâmbind.

— Dacă pui problema aşa, da, am răspuns, cu gândul la mâna pe care mi-o întinsese Lizzie în urmă cu o zi. Ştii, mă enervează că le-am lăsat pe fetele acelea să mă împiedice să iau note bune. Pa ar fi fost mândru dacă aş fi învăţat bine.

— Crezi că era mândru pentru ce ai obţinut ca

fotomodel?

— Aşa zicea, dar am avut şi noroc. M-am născut cu această faţă şi cu acest corp. Nu-ţi trebuie creier ca să apari într-o reclamă, nu?

— Multe fotomodele celebre au stat unde stai tu acum şi mi-au spus acelaşi lucru. Totuşi, din câte ştiu, asta mi se pare o meserie cumplită, mai ales că vine la pachet cu faima şi cu banii la o vârstă fragedă. Ziceai că ţi se pare că ţi-ai dezamăgit tatăl de mai multe ori. Să fie asta din pricina faptului că, la un anumit nivel, îţi este ruşine cu ceea ce faci?

— Poate. Nu-mi place ca cineva, mai ales o persoană precum Pa, să mă creadă proastă. Învăţam bine înainte să mă mut la internat şi... să se întâmple chestia aceea. Iar acum nu-i pot spune lui Pa motivul pentru care s-a schimbat totul, fiindcă Pa a murit.

— Eşti furioasă din cauza asta?

— Dacă sunt furioasă fiindcă a murit? Da, cred că da. Nu ne-am înţeles prea bine în ultimii ani, sinceră să fiu. Nu prea mai dădeam pe acasă.

— Îl evitai?

— Da. Iar ultima oară l-am văzut la New York. Eram... mă rog, drogată. Nu-mi amintesc mare lucru, în afară de privirea pe care mi-a aruncat-o atunci când ne-am luat rămas-bun. Părea să fie în ea, am continuat eu, înghiţind în sec, pură dezamăgire. Iar câteva săptămâni mai târziu, era mort.

— Mi-ai zis că a murit vara trecută. Exact în perioada în care ai început să abuzezi mai frecvent de stupefiante şi de alcool. Crezi că există o legătură între cele două?

— Cu siguranţă. Nu voiam să fiu tristă fiindcă murise Pa, preferam să fiu furioasă. Dar, am spus eu mai departe, înecându-mă subit din pricina nodului care mi se pusese în gât, Pa îmi lipseşte foarte, foarte mult. O, Doamne!

Am început să vărs lacrimi amare.

— Era preferatul meu, ştii? Singura fiinţă umană care mă iubea. Chiar dacă ne certam, îmi rămânea alături şi... acum nu mai este, în locul lui e un mare gol şi nu-i pot spune că-l iubesc, sau că sunt aici, că mă tratez şi...

— Of, Electra, îmi pare foarte rău, a spus Fi.

Am văzut că îi dăduseră şi ei lacrimile, ceea ce m-a făcut să plâng din nou.

— Şi, ştii, toate surorile mele îl jeleau şi cred că atunci mi s-a părut că se considerau cu toatele mai apropiate de el decât eram eu, fiindcă ştiau că ne certaserăm, că eu nu fusesem în preajmă. Aşa că iarăşi m-am simţit exclusă.

— Relaţia cu surorile este un alt lucru pe care l-am putea discuta, dacă doreşti.

Am dat din cap în semn că eram de acord, apoi mi-am suflat nasul cu zgomot.

— Da, de ce nu? În fond, trecem prin toate subiectele importante, nu?

— Aş mai vrea să te întrebi dacă există o legătură între relaţia pe care ai avut-o cu surorile şi felul în care, după ce ai ajuns la internat, ai gravitat în jurul unui grup de fete deja format. Te-ai fi putut împrieteni cu o singură fată, care să-ţi fie cea mai bună prietenă, dar erai obişnuită, poate, să faci parte dintr-un grup mai mare?

— O, nu m-am gândit până acum la asta, dar, da, s-ar putea să ai dreptate.

— Iar relaţia firească pe care o avuseseşi în copilărie cu surorile tale a făcut ca aşteptările de la noul grup să fie nerealiste.

— Adică mă aşteptam să mă iubească şi să mă accepte pentru că aşa făceau surorile mele? Vrei să spui că eram oarbă şi că nu vedeam cine erau, de fapt, acele fete?

— Poate că da, asta vreau să spun. În sfârşit, gândeşte-te la discuţia noastră şi haide să punem punct aici. Ajunge pentru astăzi, a spus Fi, uitându-se la ceas.

Am văzut, spre uimirea mea, că depăşiserăm cu trei minute timpul alocat şedinţei.

— Ne vedem mâine. Electra, faci progrese uluitoare! Fi s-a ridicat odată cu mine, şi-a întins braţele şi m-a strâns la piept. Îţi spun sincer că sunt mândră de tine.

— Mersi!

Am ieşit degrabă, înainte să izbucnesc din nou în lacrimi.

Capitolul 20

— O să-mi lipseşti enorm, Electra, a spus Lizzie în timp ce plecam cu maşina de la Ranch, sâmbătă.

Era prima oară când ieşeam de când venisem aici, în urmă cu patru săptămâni.

— Ei, nici n-am trecut bine de poartă! Şi nu uita că avem o zi întreagă la dispoziţie, am răspuns, ameţind de îndată ce am intrat pe drumul care se pierdea în deşert.

— Da, şi trebuie să mă bucur de ea, a consimţit Lizzie. Parcă suntem cele două eroine din filmul acela – cum se chema? *Thelma şi Louise.* Ăsta era! L-ai văzut?

— Poate că da. Nu cumva era vorba despre două femei care furau şi care pe urmă au sărit cu maşina în prăpastie?

— Da, acela e filmul, a chicotit Lizzie. Nicio grijă, sper că mica noastră aventură să nu se termine astfel. Deşi pentru mine escapada noastră nu-i o mică aventură, ci marea evadare.

— Este o nebunie că trebuie să mă externez ca să nu-i dau în judecată dacă pic de pe cal, am spus eu râzând.

— Dar te întorci la clinică, nu?

— Da, sigur că da, încă nu am terminat tratamentul, dar sunt pe aproape.

— Să sperăm că vei şti când te-ai vindecat, spre deosebire de mine, care a trebuit să fiu dat afară. Să ştii că locurile astea dau dependenţă. Mai ales celor dependenţi.

— Pentru mine nu este vorba doar despre Ranch, ci despre tot!

Mi-am desfăcut braţele larg, cuprinzând împrejurimile.

— Mă simt liberă!

— Şi eu! Iu-hu! Pe cai!

Lizzie a apăsat pe acceleraţie, iar puternicul Mercedes decapotat ne-a dus ca vântul şi ca gândul prin peisajul incredibil al Arizonei. Aerul sclipea de la căldură, iar cactuşii înalţi, înfipţi în ţărâna roşie, îşi ridicau braţele către cerul albastru. Tufele verzi, perene, care creşteau din nisip, erau presărate cu flori aurii. Pe alocuri vedeam câte un iepure care o zbughea ca să se ascundă de maşina noastră. Înainte, eu crezusem că deserturile erau doar nişte peisaje pustii, dar acesta era plin de viaţă şi de culoare.

— De fiecare dată, praful roşu şi spaţiile deschise îmi

amintesc de Africa, a spus Lizzie. Ai fost vreodată acolo?

— Nu.

Lizzie conducea, iar eu mă gândeam la Stella şi la povestea pe care începuse să mi-o spună despre Cecily, care fugise în Kenya după ce o părăsise logodnicul. Habar nu aveam ce legătură era între povestea lui Cecily şi povestea mea, dar bănuiam că exista totuşi una. Asta însemna, probabil, că eu veneam din Africa. Dat fiind că Lizzie spunea că Arizona semăna cu Africa, pesemne că acea asemănare era motivul pentru care îmi plăcea Arizona.

— Electra? încotro?

— Scuze, căzusem pe gânduri.

M-am uitat pe mica hartă pe care mi-o desenase Hank.

— Te îndrepţi spre Tucson şi, atunci când ajungem la semnul care indică parcul montan, coteşti la dreapta.

Câteva minute mai târziu, în faţa noastră s-a ivit acel indicator. Am ieşit de pe şosea şi am pornit spre munţi. În cele din urmă, am zărit plăcuţa care ne îndruma către Hacienda Orchídea şi am pătruns pe o cărare îngustă şi prăfuită, care nu părea să ducă nicăieri.

— Vai, Mercedesul nostru nu-i cel mai potrivit vehicul pentru un astfel de drum, a glumit Lizzie, în vreme ce maşina aceea cu garda joasă dădea în gropi. Eşti sigură că pe aici trebuie să mergem?

— Da, uite!

Am arătat, printre doi cactuşi imenşi, spre calul care păştea pe un câmp îngrădit. Puţin mai departe, s-a ivit o clădire cu acoperiş scund. Lizzie a oprit în faţa ei şi am coborât amândouă din Mercedes.

— Sper că aceşti cai sunt în formă, nu ştiu dacă maşina mea mai e în stare să mă ducă la L.A., aşa că s-ar putea să fie nevoie să mă întorc acasă călare, a chicotit Lizzie.

Nu ne spunea niciun indicator încotro s-o luăm, aşa că am urcat treptele unei verande vaste, pe care acoperişul imens o ferea de soare. Era plină de vase mari, turcoaz, în care creşteau leandri, şi mobilată cu o masă rustică lungă, de lemn, înconjurată de scaune. În timp ce mă uitam la deşertul care se unea la orizont cu munţii, m-am văzut acolo, luând cina în serile călduţe, într-o perfectă solitudine.

— Salutare! a strigat Lizzie.

Înainte ca ea să apuce să bată la uşă, a deschis un bărbat.

— Sunteţi prietenele lui Hank?

Mi-am ridicat privirea la el, întrebându-mă dacă toţi bărbaţii din Arizona erau înalţi şi bine făcuţi. Acesta părea hispanic, avea pielea închisă la culoare, ochii căprui şi părul negru-albăstrui.

— Da, noi suntem.

— Bun-venit la Hacienda Orchídea! ne-a urat el, întinzându-ne mâna. Eu sunt Manuel. Pot să vă ofer ceva răcoritor înainte să mergem la grajduri? ne-a întrebat, conducându-ne înăuntru.

În casă temperatura era mai joasă cu câteva grade, din pricina aerului condiţionat.

— Mersi, a răspuns Lizzie, în timp ce eu mă uitam înjur.

Mă înşelasem complet în cazul în care mă aşteptasem să găsesc o cocioabă care duhnea a cai şi a câini. Ne aflam într-o încăpere imensă, pătrată, cu doi pereţi de sticlă prin care se vedeau panorame spectaculare ale munţilor din spatele casei. De jur-împrejurul casei vedeai plante şi flori indigene, colorate, iar în depărtare, cai care păşteau într-un padoc.

Podeaua de lemn roşu sclipea, iar în centru se afla un gigantic şemineu de piatră, cu canapele comode de fiecare parte. Casa avea o bucătărie mobilată modern, cu corpuri închise cu fronturi lucioase, totul amintindu-mi de apartamentul meu din New York.

— Uau! Ce casă uluitoare! am exclamat, în vreme ce Manuel turna în două pahare apă şi gheaţă de la frigider.

— Mă bucur că vă place, a spus gazda noastră zâmbind. Soţia mea a creat totul. Este talentată, sí[33]?

— Foarte, a răspuns Lizzie venind lângă noi, în timp ce ne uitam la munţi pe fereastra din spate.

În spatele bucătăriei mai era o verandă mare, iar Manuel a deschis uşa de sticlă, făcându-ne semn să-l urmăm. Chiar şi aici spaţiul avea un acoperiş gigantic şi auzeam apa clipocind în fundal atunci când ne-am aşezat la o masă

[33] Nu-i aşa? (în limba spaniolă în original).

curbată de lemn, care părea sculptată dintr-un trunchi de copac foarte bătrân.

— Este vreun râu în apropiere? l-am întrebat eu pe Manuel.

— Nu, dar soţia mea spune că dacă auzi apa, te răcoreşti, aşa că am tras nişte tevi din casă.

Manuel a arătat spre un heleşteu dreptunghiular, placat cu piatră, în care înotau crapi mari. Era înconjurat de flori de hibiscus şi de leandru, iar mie mi s-a părut că era cel mai frumos lucru din lume.

Am dus paharul la buze şi clinchetul gheţii m-a făcut să tânjesc după fierbinţeala alcoolului. Mi-am spus, totuşi, că asta era prima conjunctură socială în care mă aflam în afara Ranch-ului şi că, fireşte, n-avea cum să-mi fie uşor.

Am tras aer în piept şi am luat o mână de chipsuri dintr-un bol pe care Manuel îl pusese pe masă. Cel puţin erau iuţi, lucru care-mi potolea setea de alcool, şi le-am înghiţit iute, sperând să nu mă întorc în câteva luni la Ranch cu vreo dependenţă de mâncare, ca Lizzie.

— Manuel, este cel mai încântător loc pe care l-am văzut, a spus Lizzie. Cum l-ai găsit?

— Până să fie a mea, a fost ferma tatei şi a bunicului. Tata a murit acum doi ani, iar eu am moştenit-o. Însă, înainte să moară, tata a vândut mult pământ şi, din păcate, ceea ce a rămas nu ajunge pentru o afacere. Eu şi soţia mea, Sammi, am hotărât să ne investim toate economiile şi s-o renovăm ca pe un cămin pentru cineva care vrea să ţină câţiva cai. N-am avut noroc până acum.

— Este de vânzare? l-am întrebat.

— Sí*, senorita!*[34] *Eu* şi Sammi locuim la oraş, ea are propria afacere de design interior, iar eu lucrez în construcţii, ne-a explicat Manuel. Bun, sunteţi gata pentru călărie?

— Da, am răspuns, ridicându-mă cu vioiciune şi sperând să nu cedez tentaţiei şi să nu mă opresc la primul magazin de băuturi alcoolice din Tucson, căci deja tânjeam după alcool.

— O, Doamne! a zis Lizzie în timp ce ieşeam pe verandă

[34] Da, domnişoară (în limba spaniolă în original).

în urma lui Manuel şi ne îndreptam spre grajdul nou construit. Locul ăsta este pur şi simplu magic, nu-i aşa? Aş putea locui aici. Tu, nu?

Răspunsul era un mare „da”, însă nu am fost în stare decât să dau din cap în semn de aprobare, fiindcă pe dinaintea ochilor minţii îmi juca imaginea unei sticle de Grey Goose.

— Te simţi bine?

Lizzie se uita la mine.

— Da, n-am nimic.

M-a luat de mână şi mi-a strâns-o.

— Paşi mici! Prima ieşire este cea mai dificilă. Te descurci foarte, foarte bine, a şoptit ea când am ajuns la grajd şi Manuel ne-a dat cizmele şi pălăriile de jocheu.

— Deci tu nu ţii grajdul ăsta ca pe unul obişnuit? am întrebat eu.

— Nu, dar în weekenduri îmi place să plec din oraş şi să vin aici ca să călăresc.

— Dar nu vei mai avea opţiunea asta odată ce vinzi, nu? a întrebat Lizzie, pragmatic.

— Ei, o să păstrăm destul pământ pentru un mic padoc şi o să renovăm coliba din spate.

Manuel a arătat spre o construcţie dărăpănată, de lemn, care se profila pe întinderea câmpiei roşii, la câteva sute de metri în spatele grajdurilor.

— Aşteptăm banii din vânzarea casei mari, ca să avem cu ce renova.

A ridicat din umeri, punându-şi pălăria.

— Ei bine, când m-a sunat Hank ca să mă întrebe dacă vin cu voi, zicea că vă pricepeţi la călărie.

— În cazul meu ar fi o exagerare, a spus Lizzie, dându-şi ochii peste cap. De treizeci de ani nu m-am mai urcat pe cal.

— Atunci, ţi-o dau pe Jenny. Este foarte blândă. Şi tu, Electra?

— Ca Lizzie, dar nu a trecut atât de mult timp în cazul meu.

— Ce să spun...

Lizzie a scos limba la mine, iar Manuel a adus-o pe Jenny din grajd şi i-a dat hăţurile.

— Ce zici de Hector?

Manuel mi-a făcut semn spre un armăsar negru, imens, care se agita în boxă.

— O să încerc, am spus.

— Nu-i un cal rău, odată ce învaţă cine-i stăpânul. Mie îmi pari genul de lider.

— Zău?

— Sí, şi Sammy a mea este un lider, m-a lămurit Manuel, luând hăţurile şi scoţându-l pe Hector din grajd. Iar acum încalecă, bine?

Mergând prin curte, în spatele lui, Hector a tot nechezat şi şi-a dat capul pe spate, iar în timpul ăsta eu încercam să mă aşez bine în şa.

— Bine, la început o luăm uşurel şi apoi mai vedem, a propus Manuel, venind lângă noi.

Lizzie a luat-o înainte şi m-am gândit că arăta foarte elegant călare.

— Prietena ta este englezoaică?

— Da.

— Ha! Se vede după cum stă pe cal.

— Pe când eu habar n-am, ştiu, am zis, iar Hector şi-a dat capul pe spate, nerăbdător.

— Se va calma odată ce pornim. Îi place să alerge.

Abia după cincisprezece minute m-am obişnuit cu Hector, iar atunci Manuel mi-a făcut semn.

— Aşa, acum putem porni.

Eu şi Manuel ne-am întors câteva ore mai târziu, plini de praf roşu pe care-l simţeam şi în gură. Dar, uau! Eram euforică. Pornisem la un trap cuviincios, după care am simţit motorul lui Hector zbârnâind sub mine. Îi aruncasem o privire lui Manuel, care dăduse din cap în semn că era de acord, evident încrezător în talentul meu de călăreată, aşa ca l-a lăsat pe Hector s-o ia înainte. Zburaserăm peste câmpia magnifică şi mă gândeam că de mult nu mai fusesem atât de fericită. Eram liberă şi totuşi deţineam controlul, iar asta era incredibil.

— Ţi-a plăcut? m-a întrebat Lizzie când m-am întors în curte, urmată de Manuel.

Ea se întorsese cu douăzeci de minute înaintea noastră.

— Uau, Lizzie! Mi-a plăcut la nebunie! am spus,

descălecând. Îmi pare rău dacă am mers prea repede.

— Nu-i nimic, a fost fantastic să vă urmăresc pe amândoi. În Anglia, preferam cursele de viteză. Ai un talent înnăscut. Nu-i aşa, Manuel?

— Aşa-i, a spus Manuel zâmbind. Bun, haideţi să bem o bere rece.

Eu şi Lizzie ne-am dus în baia mare şi modernă, ca să ne spălăm pe faţă de praf şi ca să tragem cu ochiul la incredibilul dormitor principal, cu faţa la munţi şi cu o piscină construită pe o mică terasă îngrădită, dincolo de peretele de sticlă. Apoi ne-am dus pe verandă, la Manuel, şi ne-am aşezat.

El băuse deja jumătate de bere şi mai erau două pe masă, împreună cu un urcior de apă.

— Vreţi?

Manuel a arătat spre beri.

— Mersi, a spus Lizzie, luând una.

— Ăăă... am înghiţit în sec. Nu, mersi. Beau apă.

Lizzie s-a întors şi s-a uitat, mulţumită, la mine, în timp ce-mi turnam un pahar din urcior. După ce mă întorceam la vechea mea viaţă, trebuia să mă obişnuiesc cu faptul că oamenii aveau să bea constant în jurul meu. Partea bună era că acum nu mă simţeam foarte tentată, fiindcă nu-mi plăcea berea. Am lăsat vocile lui Lizzie şi Manuel în fundal şi am inspirat adânc, privind în jur şi bucurându-mă de briza deşertului.

— Doamnelor, îmi pare rău să vă spun, dar eu trebuie să plec, ne-a anunţat Manuel în cele din urmă. Astă-seară, eu şi Sammi mergem în oraş, la un dineu.

— Desigur, mulţumim foarte mult pentru ziua de azi, a spus Lizzie, sfârşindu-şi de băut berea. Ai o casă absolut superbă. Sper s-o vinzi curând, a adăugat, în timp ce ne întorceam, prin casă, spre ieşire.

— Şi noi. Pe vremea când ne mergea bine, am împrumutat bani ca s-o renovăm, iar acum... mă rog. A deschis uşa şi ne-a strâns mâinile. Mă bucur că v-am cunoscut.

— Şi noi, a spus Lizzie, coborând treptele.

— Aş mai putea veni? am întrebat eu în timp ce Manuel încuia uşa şi apoi ne îndreptam spre jeepul lui, parcat lângă

maşina lui Lizzie.

— Sigur că da, eu vin aici în fiecare weekend.

— Bine, ai un număr de telefon?

— Cere-i-l lui Hank, ţi-l dă el. *Hasta luego*[35], Electra, Lizzie.

Până în oraş, am mers cu maşina în spatele lui Hank. Vedeam că cerul deşertului începea să-şi schimbe nuanţele în magenta şi purpuriu, în vreme ce soarele se pregătea de culcare.

— Cred că aşa maşină îmi trebuie, am spus eu după ce Manuel ne-a făcut cu mâna, pe fereastra maşinii lui, iar noi ne-am continuat drumul înainte.

— Pentru ce? m-a întrebat Lizzie.

— Ca să vin şi să plec din oraş, normal. După ce mă întorc la Ranch, trebuie să-mi sun directorul financiar.

— De ce?

M-am întors şi i-am zâmbit.

— Pentru că o să cumpăr casa.

Fiind sâmbătă, la Ranch nu erau psihologi de serviciu. Alt grup de pacienţi ieşise la cinema, aşa că pretutindeni domnea o linişte plăcută. Până acum cel mai mult îmi plăcuse în weekenduri, pentru că nu aveam şedinţe de terapie, dar în seara aceea aş fi vrut să vorbesc, cu Fi sau cu oricine altcineva, despre ziua mea uimitoare. După cina pe care am luat-o în cantina aproape pustie, m-am întors în dormitor cu gândul să termin de scris şi să trimit scrisorile în care îmi ceream iertare. Am decis că trebuia să-i cer scuze şi lui Susie, agentei, şi bunei mele Mariam.

Vanessa zăcea în pat, cu căştile pe urechi, uitându-se, ca de obicei, în tavan. O văzusem stând împreună cu Miles în Grădina Seninătăţii, după ce, cu lacrimi în ochi, îmi luasem rămas-bun de la Lizzie şi mă întorsesem. M-am aşezat pe scaun şi am scos hârtia, pixul şi plicurile din sertarul biroului.

— Unde ai fost azi? m-a întrebat Vanessa, făcându-mă să tresar, fiindcă ea vorbea rareori.

— La călărie.

— Te-au lăsat să ieşi? Singură?

---

[35] Pe curând (în limba spaniolă în original).

— Da, dar am fost cu Lizzie. Nu suntem prizonieri aici, să ştii, i-am reamintit. Putem pleca oricând dorim.

— Mda, eu aş pleca, dar nu am unde mă duce.

— Nu ai unde sta?

— Ba da, dar nu mă pot întoarce acolo. M-ar ucide.

— Cine?

— Iubitul meu, Tyler. E cam aprig. Te-a bătut vreun iubit până acum?

— Nu.

— Ce noroc pe tine, fată!

— Păi, şi ce o să faci?

Vanessa a ridicat din umeri.

— Miles zicea că mă ajută să-mi găsesc o locuinţă în oraş şi o slujbă. Dar nu am terminat liceul şi nu o să-mi iau în veci diploma.

— Miles?

— Da, el este cel care m-a cules pe pe stradă şi m-a adus aici. El plăteşte totul, dar asta nu-l face Iisus Hristos Mântuitorul, a mormăit ea.

— Mda, am răspuns eu pe un ton neutru. Ştiam că nu înţelegeam mare lucru în ceea ce-o privea pe fata aceea. Îţi este bine acum, după dezintoxicare?

— Da, bagă tot felul de chestii în tine ca să scoată alte chestii. Vanessei i-a apărut un licăr de zâmbet pe buze. Dar imediat ce mă întorc în oraş, mă apuc iar.

— Dacă Miles spune că îţi face rost de slujbă şi de un loc în care să stai, atunci va trebui să ai încredere în el.

Vanessa a pufnit şi şi-a dat ochii peste cap, după care şi-a pus căştile pe urechi. M-am uitat la pix şi la hârtie, le-am băgat în sertar şi am ieşit ca să iau un pic de aer.

„Nu m-am simţit nicicând atât de privilegiată ca acum”, mi-am spus, intrând în Grădina Seninătăţii şi aşezându-mă pe bancă.

Mai rău era că fusesem conştientă că drogurile şi prostituţia constituiau un zgomot de fond în viaţa pe care o duceam la New York. Totuşi, până atunci, fuseseră doar zgomot de fond.

— Salut, a spus, din spatele fântânii, o voce familiară. N-ar trebui să ne tot întâlnim aşa, o să vorbească lumea.

— Salut, Miles, am răspuns eu, şi m-am bucurat când a

venit să şadă lângă mine.

— Mi-a şoptit o vrăbiuţă că astăzi ai evadat.

— E drept. Am fost la călărie şi m-am simţit fantastic.

— Mă bucur pentru tine. Cu toţii trebuie să găsim lucruri care să ne facă viaţa mai bună.

— Nu ştiam că tu eşti sponsorul Vanessei.

— Mda, mă rog, puteam fi eu cel din şanţ, dar pe mine m-a sprijinit familia. Ea nu are pe nimeni.

— Zice că nu se poate întoarce de unde a plecat şi că o să-i găseşti tu o slujbă şi o casă.

— Sigur că îi pot plăti o chirie undeva – o instituţie de reeducare, un cămin, poate – şi să-i găsesc o slujbă prost plătită. Dar asta nu garantează că nu se va întoarce la vechile ei obiceiuri. Miles a oftat. Trebuie să vrea să se lase de droguri de dragul ei înseşi.

— Poate că o ajută terapia după ce-şi scoate toate mizeriile acelea din cap şi din corp.

— Poate că da, însă, de când am adus-o aici, mi-am dat seama că nu este suficient să asculte o sumedenie de indivizi cu ştiinţă de carte, cărora li se cuvine totul şi care habar n-au cum este viaţa ei. Eu fac voluntariat în Manhattan, la un centru de primire a minorilor, unde ofer consultanţă juridică copiilor cu necazuri şi încerc să-i ţin departe de închisoare, în măsura în care pot. Acolo este ditamai epidemia de consumatori şi, crede – mă, nu-i discriminează în funcţie de culoarea pielii sau de credinţă.

— Aş putea da o mână de ajutor, aşa-i?

Vorbele mi-au ieşit pe gură înainte să-mi dau seama.

— Vreau să fac ceva. Mă gândeam că am văzut la televizor despre chestiile astea, dar...

— ... nu dai doi bani până când nu te afectează pe tine, a încheiat Miles.

— Întocmai. Mă simt prost, egoistă, răsfăţată şi...

— Nu te pedepsi singură, Electra, eşti cam de-o seamă cu Vanessa şi ai trăit într-o cu totul altă lume. Nu este vina ta.

— Dar acum, că-mi pasă, vreau să ajut.

Mi-am masat cu putere fruntea, cu gândul la chipul Vanessei şi la pustietatea din privirea ei.

— Ştii, când m-am uitat la ea, parcă era moartă sufleteşte, parcă nu avea nicio...

— ... speranţă. Ăsta este cuvântul pe care-l cauţi. Mda, mă rog, asta încerc să le ofer copiilor cu care lucrez. Crezul că merită dusă lupta, pentru că, poate, îi aşteaptă ceva mai departe, în loc să se lase purtaţi către fundul prăpastiei, cu sentimentul că nu contează dacă trăiesc sau mor. Să le insufli speranţă e cel mai greu lucru, dar, cu toate astea, trebuie încercat.

— Ştii, mă gândeam ieri la cei doisprezece paşi şi la faptul că numai de Dumnezeu este vorba, de felul în care ne ajută El şi ne salvează sufletele. Dar de ce unora le dă nişte vieţi de rahat, iar altora, tot ce vor?

— Pentru că suferim pentru păcatele noastre aici, pe pământ, înainte să pătrundem în slăvitul Lui tărâm.

— Adică este mai bine în cer decât pe pământ?

— Da, doamnă, a răspuns el.

— Atunci, de ce nu te sinucizi de pe-acum?

— Of, Electra, a chicotit Miles. Pentru că avem lucruri de făcut aici, orice ne-ar cere El să facem. Iar dacă te uiţi în sufletul tău şi te rogi să te călăuzească, vei afla şi ce anume ai de făcut. Ca mine.

M-am întors cu totul spre el.

— Eşti credincios?

— Sigur că da. Iisus m-a salvat acum câţiva ani, iar acum fac ce-mi cere. Sau, cel puţin, încerc.

— Aha! M-am uitat o vreme în beznă, neştiind ce să spun, fiindcă eram şocată. Nu mai cunoscusem un creştin pios până atunci. Pentru mine, Biblia era un soi de basm sau de legendă grecească. Mi-am dres glasul şi am spus: Ei bine, mi-ar plăcea să ajut, dacă pot. Oricum, trebuie să-mi sun directorul financiar, el se ocupă de toate astea, ca să vorbesc cu el şi să văd ce pot oferi. Cred că sunt destul de bogată.

A fost rândul lui Miles să se uite, şocat, la mine.

— Adică nu Ştii câţi bani ai?

— Nu. Locuiesc într-un apartament frumos şi cumpăr ce-mi trebuie, cu toate că majoritatea hainelor le primesc gratis de la creatorii de modă. Nu am vrut nimic altceva în afară de droguri şi alcool. Acum însă, vreau.

Gândul acela m-a făcut să zâmbesc.

— Scuză-mă, Electra, dar nu ar trebui să ştii câţi bani ai?

Personal, nu am încredere în nimeni atunci când vine vorba de banii mei.

— Cei care se ocupă de finanţele mele îmi arată conturile o dată pe an şi îmi spun despre investiţiile care se fac cu banii mei, dar sunt doar coloane de cifre şi... Habar nu am ce înseamnă de fapt, am mărturisit.

Dintr-odată, Miles a întins mâna şi mi-a mângâiat obrazul cu degetele. A suspinat când s-a uitat în ochii mei.

— Te porţi ca o tigroaică, dar în sinea ta eşti doar un pui nevinovat, nu? Mă faci să mă simt foarte bătrân, a spus el zâmbind. Şi ar trebui să mă duc la culcare, aşa cum fac bătrânii.

S-a ridicat şi-mi venea să-i cer cu toată fiinţa să rămână şi să mă atingă din nou pe faţă. Nu am făcut-o, mi-era prea ruşine – pentru prima oară.

— Noapte bună, draga mea, a spus, făcându-se nevăzut în întuneric.

În noaptea aceea nu am dormit bine, oricât de obosită fusesem după călărie. În parte din cauza Vanessei, care se zvârcolise toată noaptea, dar şi pentru că nu-mi puteam lua gândul de la Miles. Credeam că ştiam să miros pe loc bărbaţii, dar pe el nu reuşeam să-l dibuiesc. Avocat, absolvent de Harvard, fost dependent, salvator de drogaţi şi creştin...

M-am întrebat, apoi, dacă era căsătorit, căci nu suflase o vorbă despre asta, nu că vorbiserăm prea des. Şi apoi, ce-mi păsa? Era mult mai în vârstă decât mine şi trăiam în lumi diferite.

M-am trezit cu o stare care semăna cu mahmureala. Când m-am uitat la ceasul de lângă pat, am văzut că era trecut de zece. În mod normal, gongul suna la şapte dimineaţa, ca să avem jumătate de oră la dispoziţie să ne strângem în cantină, pentru rugăciunea seninătăţii, dar era duminică, gongul nu suna şi rugăciunea se făcea la ora zece.

— Ai pierdut micul dejun şi rugăciunea, a spus Vanessa când m-am ridicat în capul oaselor. Ţi-am adus un bol cu cereale şi suc.

A arătat spre biroul meu.

— O, mersi! am spus, emoţionată că se gândise la mine.

— Nu face nimic. Miles voia să mă ducă în oraş, la biserică, dar i-am spus că rămân aici, ca să am grijă de tine.

— Dormeam, doar. Puteai să te duci.

— Crezi că vreau să mă duc acolo! Ăia sunt ca traficanţii, încearcă să ţi-l bage pe Iisus pe gât. Te-am căutat pe Google azi-noapte, a continuat Vanessa. Cred că eşti cel mai celebru top-model din lume, iar eu dorm cu tine în cameră. Nu-i aşa că trăim într-o lume nebună?

— Fără îndoială, am spus, întinzându-mă spre cerealele pe care le uram, dar nevoind s-o supăr pe Vanessa.

— Cum ai ajuns model?

— M-a observat un agent, la Paris, pe când aveam şaisprezece ani. Am ridicat din umeri. A fost pur noroc.

— Asta, pentru că eşti înaltă ca o girafa, a chicotit ea.

Chiar dacă râdea de mine, m-am bucurat s-o văd zâmbind.

— Faci hainele să arate bine. În plus, eşti şi frumoasă. De unde sunt ai tăi?

— Nu ştiu. Am fost adoptată. Ai tăi?

— Mama e din Puerto Rico şi tata, na, doar un spermatozoid, ştii? Vanessa m-a privit cu atenţie. Părul este al tău?

— Nu. Cel puţin, nu tot. Aş vrea să am păr ca al tău, Vanessa. Lung şi frumos.

— Nu cred că vrei nimic de-al meu, a spus ea, dar vedeam în ochii ei că se bucura. Îţi place ce faci?

— Nu mă plâng. Adică sunt plătită bine, dar mă plictisesc să fiu îmbrăcată în fiecare zi aşa cum s-ar face cu o păpuşă, să mi se coafeze părul şi să fiu machiată.

— Ca şi cum corpul tău nu ţi-ar aparţine?

— Cam aşa ceva.

— Eu în fiecare zi îl vând pe al meu oricui îl vrea. Aşa că suntem la fel, nu?

Şi, cu asta, Vanessa s-a ridicat şi a ieşit din cameră.

— Uau... Uau...

Am răsuflat, simţind că-mi ieşea inima din piept. Mi-au dat lacrimile, întrucât, cumva, o tânără drogată, culeasă de pe străzile New Yorkului, mă făcuse să mă simt ultimul om.

Cuprinsă de panică, fiindcă furia fusese cea care mă

împinsese pe Calea Vodcii şi, inevitabil, ajunsesem pe Drumul Cocainei, m-am echipat de alergat şi am ieşit pe uşă. Pe potecă era mai aglomerat decât la răsărit şi am trecut pe lângă alţii care alergau, încercând să-mi calc în picioare furia pe care o simţeam.

— Cum naiba îndrăzneşte! Să mă compare cu ea... Iisuse Hristoase!

Până să ies de pe pistă şi să ajung la dozatorul de apă, eram udă leoarcă, atât din pricina soarelui care pârjolea totul sub el, cât şi fiindcă terminasem de făcut cinci ture. Am dat apa pe gât, ameţită şi dezorientată, dorindu-mi să pot vorbi cu Fi despre sentimentele mele.

— Salut!

Miles venea spre mine din parcare, în timp ce îmi târşâiam picioarele spre intrarea Ranch-ului. Era mai elegant ca de obicei, îmbrăcat în sacou şi cămaşă cu cravată.

— Ai ajuns târziu la alergat, a spus el atunci când am ajuns în dreptul uşii.

— Aşa este. Auzi, putem să vorbim puţin?

— Sigur că da. La cantină? Astăzi soarele dogoreşte rău de tot, iar acolo este aer condiţionat.

Am intrat, am luat o sticlă de apă, iar Miles şi-a făcut o cafea.

— Despre ce-i vorba? m-a întrebat el după ce ne-am aşezat şi şi-a desfăcut cravata.

— Despre Vanessa. Mi-a spus că nu sunt cu nimic mai presus decât ea. Că şi eu îmi vând trupul.

— Bănuiesc că ţi-a apăsat pe un anumit buton. Miles a sorbit din cafea şi m-a privit în ochi. Şi?

— Cum adică „şi”? Doamne, Miles, poţi să vorbeşti şi altfel decât un psiholog?

— Nu asta încerc să fac, dar e normal să te înfurii din pricina unei acuzaţii oarecare, fiindcă o parte din tine crede ca acea acuzaţie e adevărată.

— A, mersi! Aşadar, crezi că manechinele şi prostituatele sunt totuna?

— Nu asta spun, Electra. Te întreb ce părere ai tu.

— Sunt de părere că primesc un purcoi de bani ca să lucrez în domeniul publicităţii, am spus eu, citând vorbele

pe această temă ale unei celebre colege de breaslă. Şi ştii ce? M-am săturat ca oamenii să creadă că este uşor să faci asta. M-am ridicat dintr-odată. Este o muncă al naibii de grea, cu un program crunt, rareori dorm în acelaşi pat mai mult de câteva zile şi, înainte să vin aici, nu am avut mai mult de câteva zile libere în doi ani. Şi... îţi mai spun ceva.

— Insist.

— Să fii celebru nu-i chiar atât de grozav pe cât pare. Adică, toată lumea caută faimă, dar oamenilor nu li se pare mare lucru să aibă libertatea de a ieşi din casă duminică dimineaţa, la alergat, fără să fie recunoscuţi şi fără să anunţe cineva jurnaliştii, care să vină şi să le facă poze în timp ce ei transpiră ca nişte porci. În fiecare săptămână citesc bârfe despre mine şi câte un bărbat, sau despre faptul că am părăsit pe cineva, sau că nu l-am părăsit, dar că, în acelaşi timp, mi-o trag cu altcineva. Iisuse Hristoase! Scuze, am adăugat, iute.

— Nu-i nimic. Mersi că ţi-ai cerut scuze.

— Şi mai ştii ceva? Chiar am câştigat o grămadă de bani şi nu ştiu exact câţi, dar o să aflu şi atunci o să-mi cumpăr o casă adevărată şi o să fac lucruri care contează. Cum ar fi să ajut copii ca Vanessa.

— Aleluia! a făcut Miles, aplaudând.

— Te rog să nu râzi de mine. Vorbesc serios. Foarte serios.

— Ştiu. Şi nu mai pot după tine pentru asta. Parcă ai fi avut o epifanie.

— E posibil.

Dintr-odată, m-am simţit extenuată Şi m-am moleşit în scaun.

— Poate că nu am avut niciodată controlul asupra vieţii mele. Poate că am avut acest control doar vreme de câteva zile, la Paris, înainte să fiu observată şi să-mi încep cariera de fotomodel. Toată povestea asta cu alcoolul şi cu drogurile, faptul că nu ştiu nimic despre banii mei şi că las pe toată lumea să ia decizii în numele meu – iată o mare greşeală! De aceea, sunt hotărâtă să schimb totul, Miles, zău că da. Noroc!

Am ciocnit cu el şi am dat apa pe gât.

— Bravo, draga mea! m-a felicitat el. Şi ştii ce?

— Ce?

— Legat de spusele tale despre munca asiduă şi despre faimă...

— Da?

— Poţi întoarce totul, aşa cum întorci un ou cu gălbenuşul în sus. Poţi să te foloseşti de celebritate pentru a face bine. De exemplu, poţi să vii cu nenorocitele alea de camere foto la centrul meu de primire şi să începi să aduci la cunoştinţa oamenilor ce se petrece pe străzi.

— Ştii ce? Ai dreptate. Şi mai ştii ceva?

— Ce?

— Cred că sunt pregătită să mă duc acasă.

— Eşti sigură?

— Da. Fireşte, o să vorbesc cu Fi, ca să văd ce părere are, dar dintr-odată mă simt pusă pe treabă.

— Se vede, dar ai grijă, Electra. Dezechilibrul se poate instala uşor şi...

— Ştiu, l-am întrerupt. Ştiu.

— Te descurci foarte bine, Electra, şi sunt mândru de tine.

— Mersi, Miles. M-am ridicat. Trebuie ca până mâine să termin de scris şi acele scrisori prin care îmi cer scuze.

— Bine. Electra...

— Da?

— Ai numai douăzeci şi şase de ani. A trebuit să te maturizezi repede, ca şi Vanessa. Ai destul timp ca să le faci bine celorlalţi, aşa că ia-o mai uşurel, da?

— Sigur că da. Mersi. Am plecat de la masă, iar apoi m-am oprit şi m-am întors spre el. Câţi ani ai? Vorbeşti ca un om matur.

— Treizeci şi şapte. Ca şi tine, am văzut multe. Asta te face să îmbătrâneşti înainte de vreme.

— Poate că amândoi ar trebui s-o lăsăm mai moale, am spus eu luând-o iarăşi din loc.

— Poate că ai dreptate, a murmurat Miles, rămas în urma mea.

Capitolul 21

— Şi? Crezi că sunt gata de plecare? am întrebat-o pe Fi a doua zi de dimineaţă, după ce i-am povestit despre activităţile mele din weekend şi despre „epifanie”, după cum o numise Miles.

— Numai tu poţi să decizi. Acum o săptămână, nu aş fi fost de acord, dar cumva a cedat barajul şi s-a revărsat tot ce ai stăvilit în tine cu anii.

— Da, bine spus, am murmurat.

— Poate că ar fi o idee bună să vezi cum vor fi următoarele zile, pentru că de multe ori simţi euforie în urma unei revelaţii, iar apoi, deprimare. Nu crezi că ar trebui să-ţi recapeţi echilibrul?

— Cred că da. Ce-ar fi să plec joi? Aş ajunge la New York în weekend şi aş avea timp să mă adaptez înainte să înceapă viaţa reală. Şi, în loc să chem un prieten în vizită, i-aş putea cere acelui prieten să mă ia de aici şi să mă ducă acasă.

— Sună bine. Cine ai vrea s-o facă?

— Mariam, am răspuns eu cu fermitate. Maia este departe, la Rio, şi nu cred că ar fi drept faţă de ea s-o fac să bată drumul până aici. Are o familie de îngrijit.

— Ei bine, de tine depinde. Ori de câte ori a sunat să vadă ce faci, sora ta a spus că s-ar bucura să facă drumul ăsta. Nu uita că ai fost bolnavă, Electra, şi că, atunci când oamenii suferă, cei dragi le sar în ajutor.

— Nu, pe Mariam o aleg.

— Bine, o să-i spun medicului tău că recomand să pleci joi, da?

— Aşa facem, am consimţit. Ştii, locul ăsta este uimitor. Cel puţin, aşa l-am simţit în ultima săptămână. În plus, uneori m-a ajutat foarte mult faptul că am vorbit cu cei de-aici. Când am venit, nu mi-a plăcut să împart camera cu alte paciente, dar acum mă bucur că a fost aşa. Ba chiar am contribuit la şedinţa de grup de dimineaţă.

— Minunat.

Fi ştia cât de mult mă chinuise participarea la acele şedinţe de grup.

— Vrei să-mi împărtăşeşti ce le-ai spus?

— O, una dintre fete, Miranda, a vorbit despre faptul că a

fost foarte hărţuită de colegii de şcoală. Aşa că mi-am spus şi eu povestea, iar apoi ea mi-a zis că i-a prins bine să afle prin ce-am trecut.

— Excelent, a spus Fi zâmbind.

— Şi m-am gândit dacă nu cumva ar fi bine să-mi împărtăşesc povestea unui public mai larg.

— Adică în presă?

— Da. Oricum, fii sigură că deja se fac speculaţii pe seama dispariţiei mele.

— Agenta ta a făcut vreo declaraţie?

— Cred că a pomenit ceva de o vacanţă pe care mi-am luat-o din pricina extenuării. Probabil că au scris deja ziarele, dar mă gândeam că, dacă ar fi să mă implic în acel centru de primire a minorilor despre care ţi-am vorbit, ar ajuta să vorbesc public despre experienţele prin care am trecut.

— Asta este decizia ta, Electra, iar puterea îţi aparţine în întregime, încearcă să nu te gândeşti acum la asta. Este de ajuns că săptămâna viitoare vei fi pusă din nou în situaţia de a înfrunta viaţa reală. Nu uita că trebuie făcuţi paşi mici.

— Da, bineînţeles.

— Bine, ne vedem mâine. Ai grijă de tine, a spus Fi pe când ieşeam din cameră.

În acea seară mi-am recuperat mobilul şi laptopul, m-am dus în Grădina Seninătăţii şi am dat primul telefon pe luna aceea către lumea din afara Ranch-ului.

Casey, directorul financiar şi contabilul meu, a răspuns aproape imediat.

— Electra! Ce naiba faci?

— Bine, Casey, foarte bine.

— Mă bucur să aud asta.

Mi s-a părut că detectam uşurare în glasul lui, ceea ce m-a făcut să cred că ştia unde mă aflam.

— Cu ce te pot ajuta? a întrebat.

— Mă întorc săptămâna viitoare în oraş şi aş vrea să stabilim o întâlnire. Mă gândesc să cumpăr o proprietate.

— Bine. Este un moment foarte bun să cumperi. Piaţa e perfect stabilă acum. Poţi obţine un chilipir cumpărând un imobil nou în oraş, o clădire căreia compania de construcţii şi investitorul trebuie să-i schimbe amplasarea. Vestea

proastă este ca Dow Jones a suferit o mare lovitură.

— Mda, am spus, hotărâtă să aflu ce însemnau cuvinte precum „Dow Jones”. Numai că acum nu mă interesează nimic la New York. Am găsit o fermă în Arizona.

— Bine, poţi să-mi spui nişte cifre?

— Nu acum, dar o să aflu imediat ce mă întorc.

— Ei bine, mare parte din averea ta se află investită în acţiuni, cărora le-a scăzut valoarea din pricina pieţei, dar, ca să cumperi proprietatea, putem lichida orice vrei.

— Despre ce sumă vorbim?

— Trebuie să verific registrele, dar, după cum ştii, eşti o tânără foarte bogată.

Voiam să-l întreb cât de bogată eram, de fapt, dar mi s-a făcut jenă să afle că nu citisem niciunul dintre documentele pe care mi le trimisese.

— Auzi, putem stabili să ne întâlnim lunea viitoare, de dimineaţă? Vin la biroul tău şi verificăm diverse lucruri. Aş vrea să vorbim despre încă ceva.

— Desigur, Electra, aş fi încântat. La ora unsprezece, să zicem?

— Foarte bine, ne vedem atunci. Pa!

„N-a fost prea greu”, mi-am spus eu după ce am închis telefonul, văzând ecranul umed de sudoarea de pe palmele mele.

Apoi m-am gândit la Hacienda Orchídea şi la felul în care mi-aş fi putut petrece timpul liber acolo, timp de care aveam de gând să profit indiferent de programul pe care mi l-ar fi prezentat Susie. Îmi puteam face propria pistă de alergat, puteam angaja o menajeră care să se ocupe de casă şi un ajutor care să aibă grijă de caii pe care voiam să-i cumpăr. Poate că mi-l vindea Manuel pe Hector.

M-am întors în dormitor şi m-am aşezat pe pat, cu gândul că era momentul să trag un pui de somn, dar eram prea plină de energie. Am văzut că patul Vanessei era gol. Am adulmecat un miros straniu, metalic, şi am văzut un lichid roşu ieşind pe sub uşa băii.

— Vai de mine! am ţipat.

Am apăsat pe butonul pentru urgenţe, iar apoi mi-am luat inima în dinţi şi am deschis uşa. Vanessa zăcea într-o baltă de sânge. Avea ochii închişi şi am zărit nişte tăieturi

adânci de-a lungul interiorului braţelor întinse.

— Ajutor! Am dat fuga pe coridorul pustiu. Ajutor!

Nu a răspuns nimeni. Însă mi-am amintit că încă aveam mobilul, aşa că m-am dus la pat, l-am luat şi am sunat la salvare.

Mi-a răspuns operatorul, i-am dat adresa Ranch-ului şi am încercat să răspund întrebărilor. Mercy, asistenta de serviciu, a intrat în cameră şi a făcut ochii mari de groază atunci când am arătat spre baie.

— Vanessa! am îngăimat eu. Uite ce-a făcut... nu ştiu în ce stare este... nu ştiu...

Mercy a dat fuga în baie şi a început s-o resusciteze pe Vanessa, al cărei corp firav era complet inert.

— Doamnă! a exclamat vocea de la telefon. Doamnă, vine imediat ambulanţa. Vă rog să vă asiguraţi că este cineva la intrare pentru a primi paramedicii şi a-i conduce la pacient.

Am lăsat telefonul pe pat şi am fugit în baie, gâfâind din cauza şocului.

— Vine ambulanţa! O să fie bine? am întrebat-o pe Mercy.

— Dă-mi nişte prosoape, draga mea, a spus ea pe un ton energic. Trebuie să oprim sângerarea. Ar trebui să apară din clipă în clipă o soră de la clinică, să ne ajute.

Am înghiţit în sec – nu-mi plăcuse niciodată sângele – iar apoi eu şi Mercy am apucat fiecare câte un braţ al Vanessei. Urmând instrucţiunile lui Mercy, am înfăşurat în prosoape, cât am putut de strâns, braţele brăzdate de tăieturi adânci. Am rămas aşezată pe podea, iar prosopul pe care-l ţineam se îmbiba din ce în ce mai mult. La un moment dat, am văzut un mic cuţit de bucătărie pe jos, lângă Vanessa, şi l-am ridicat.

— De unde naiba îl avea?

— Dacă vrei, poţi, a suspinat Mercy. Probabil că s-a strecurat în bucătărie, le-a cerut ceva celor de acolo şi a furat cuţitul atunci când nu se uita nimeni.

În baie a apărut o altă asistentă medicală. Am răsuflat uşurată.

— Mulţumesc, Electra, se ocupă Vicky de acum încolo. Poţi fugi la recepţie ca să ceri să li se spună paznicilor să

deschidă poarta ca să intre ambulanta?

— Sigur că da.

Am alergat la recepţie şi am transmis mesajul, după care m-am dus la cea mai apropiată baie, ca să mă spăl pe mâini de sânge. Când am ieşit, doi paramedici intrau cu targa pe uşile de sticlă. I-am condus în camera noastră şi m-am uitat, încremenită, cum se ocupau de Vanessa. Au întins-o pe targă şi i-am urmat până în parcare, unde pâlpâia girofarul albastru al ambulanţei, luminând noaptea.

— O să fie bine? l-am întrebat pe unul dintre paramedici, în timp ce puneau targa în maşină.

Apoi a urcat şi Mercy în ambulanţă.

— O să facem tot ce putem, doamnă, a răspuns paramedicul. Însă trebuie să plecăm neîntârziat.

S-a dus spre portiera maşinii, dar, instinctiv, am întins mâna ca să-l opresc.

— Vin cu voi! Vanessa are nevoie de mine, i-am spus lui Mercy.

— Electra, mai bine stai aici. Vanessa este pe mâini bune.

— Nu! Vin.

— Bine, atunci, a spus Mercy, mergem împreună cu Vanessa, draga mea.

Mi-a întins mâna şi m-a ajutat să urc alături de ea.

— Doamnă, luaţi loc şi puneţi-vă centura de siguranţă, iar noi ne ocupăm de prietena dumneavoastră. Ţineţi-vă bine, a spus unul dintre paramedici.

Nu mai fusesem cu ambulanţa până atunci şi îmi imaginasem dintotdeauna că oferea confortul suprem în materie de suspensii. Dar nici vorbă de aşa ceva. În vreme ce sirena urla, iar maşina gonea cu viteză maximă spre oraş, virând şi zdruncinându-se, mă ţineam de mânerul ataşat la portieră. M-am uitat cu dezgust şi cu mirare la paramedicii care puneau perfuzii în braţele cumplit de slabe şi de rănite ale Vanessei.

— Vena este ciuruită la braţul ăsta, o să încerc deasupra palmei, spunea unul dintre ei.

M-am strâmbat şi m-am întors când am văzut cât de vătămată era porţiunea de la plică braţului, din cauza numeroaselor înţepături de ac.

— Scade pulsul! a spus celălalt paramedic, când a

început să piuie constant o maşinărie. Încetineşte ritmul cardiac!

— Nu te lăsa, Vanessa!

Tipul care încerca acum să-i bage un ac în mână continua să-i vorbească.

— Cât mai avem? am întrebat.

— Nu mult, doamnă.

— Scade în continuare! Pune-i perfuzia!

— Mă străduiesc!

Cinci minute mai târziu, ambulanţa a oprit brusc, uşile din spate s-au deschis şi targa pe care se afla Vanessa a fost dusă degrabă înăuntru.

Mi-am scos centura de siguranţă. Îmi bubuia inima în timp ce Mercy mă ajuta să cobor. Am intrat amândouă în sala de urgenţă, în care era mare aglomeraţie. Mi-era jenă să recunosc că singurul lucru la care mă gândeam în acel moment era să ajung la cel mai apropiat magazin de băuturi alcoolice, pentru că niciodată nu avusesem mai mare nevoie de zece shoturi de Goose.

O asistentă a luat-o deoparte pe Mercy şi au dispărut pe uşile batante, iar eu am fost condusă la recepţie de către o asistentă care a început să-mi ceară detalii în legătură cu asigurarea de sănătate a Vanessei, lucru despre care nu ştiam absolut nimic. Până la urmă, am semnat un document care zicea că plăteam eu factura în cazul în care nu era asigurată (şi mă îndoiesc că era), dar apoi asistenta mi-a cerut cârdul de credit.

— Doar am sărit în salvare, nu m-am oprit să-mi iau geanta. Pentru numele lui Dumnezeu, prietena mea sângera de moarte!

— Da, doamnă, dar avem nevoie de numărul cârdului. Aveţi pe cine suna?

Mă pregăteam să spun că nu, când mi-am dat seama că aveam mobilul la mine.

— Da, imediat.

M-am îndepărtat de recepţie, am băgat mâna în buzunar după telefon şi am sunat-o pe Mariam.

— Electra? Ce mă bucur să te aud! Ce mai faci?

Glasul cald şi profund al lui Mariam m-a mai liniştit puţin.

— Bine, foarte bine, dar, ăăă... am o prietenă care nu

face bine. E o poveste lungă. Suntem la secţia de urgenţe a unui spital din Tucson şi mi se cere cârdul de credit. Poţi să vorbeşti tu cu ei?

— Sigur că da. Of, Electra! Zici că îţi este prietenă?

— Da, trebuie doar să garantez plata tratamentului, am spus, întorcându-mă la recepţie şi dând telefonul femeii de acolo.

Am rămas în preajmă cât timp au vorbit, după care recepţionera mi-a dat mobilul.

— Doamna cu care am vorbit v-a cerut pe dumneavoastră, doamnă.

— Bine. Mariam, s-a rezolvat?

— Da, nicio problemă. Deşi trebuie să fac rost de detaliile asigurării prietenei tale, pentru că, probabil, tratamentul va fi foarte costisitor.

— Asta e, am oftat. Plătesc şi gata.

— Înţeleg. Sigur eşti OK?

— Da, sunt. Trebuie să închid, dar te sun mai târziu. Mulţumesc, Mariam, la revedere!

Văzând uşa toaletei de cealaltă parte a sălii, am fugit acolo şi m-am închis într-o cabină, gâfâind. M-am aşezat pe capacul closetului şi mi-am pus capul între picioare, fiindcă eram ameţită, iar apoi m-am uitat la pantalonii mei de trening şi am văzut că erau pătaţi de sânge. Am mormăit, cu gândul la toţi cei de la recepţie, care poate că mă recunoscuseră. Am scos mobilul ca să-i dau un mesaj lui Miles şi să-i spun ce se întâmplase, dar mi-am dat seama că era târziu şi că oricum nu l-ar fi primit, pentru că trecuse de ora până la care pacienţii mai aveau voie să-şi folosească telefoanele mobile. În schimb, am sunat la Ranch şi i-am lăsat lui Miles un mesaj la recepţie, cu rugămintea să-i fie transmis imediat. Apoi am rămas pe loc, uitându-mă la afişul informativ despre boli venerice, lipit pe uşă.

— Mi se putea întâmpla şi mie într-o zi, am şoptit. Electra, nu te poţi întoarce la băutură şi la droguri, am adăugat eu în timp ce sfărâmam, în gând, imaginea sticlei de Grey Goose care-mi juca pe dinaintea ochilor.

Apoi s-a deschis uşa băii.

— Electra? Eşti aici?

— Da, am spus eu ieşind din cabină şi văzând-o pe

Mercy. Ce face Vanessa?

— Ce-ar fi să mergem afară şi să vorbim?

Am urmat-o, m-am uitat pe hol şi am văzut zece feţe care mă priveau, uluite. Am oftat în timp ce Mercy mă conducea degrabă afară, pe o alee plină de tomberoane urât mirositoare.

— Deci?

— Trăieşte, draga mea. Acum o stabilizează. Au luat-o la timp şi o să fie bine.

Am răsuflat din rărunchi şi am simţit braţul lui Mercy cuprinzându-mă de mijloc.

— Electra, şi mulţumită ţie este în viaţă. Dacă nu o găseai tu... Te-ai descurcat bine, draga mea. Ar trebui să te odihneşti. Îţi chem un taxi care să te ducă la Ranch. Eu rămân aici. Îţi pot da altă cameră pentru noaptea asta.

— Nu! Trebuie să rămân şi eu cu Vanessa. Nu mai are pe nimeni, este complet singură, am insistat.

— Electra, încă nu ai terminat tratamentul. Toată situaţia asta e prea mult pentru tine. Ar trebui să te întorci.

— În niciun caz! Rămân aici şi o să stau lângă ea de îndată ce mi se dă voie. Dacă vrei să semnez că nu dau Ranch-ul în judecată, o fac, dar nu mă poţi obliga să plec, bine?!

— Cum vrei tu, Electra, a murmurat Mercy cu blândeţe. Le spun celor de la recepţie că rămâi şi o să vorbesc cu cineva să-ţi ofere un loc mai retras în care să aştepţi. Până atunci, e mai bine să nu fii văzută.

— Da, am oftat eu.

— Vrei ceva de băut?

„Vodcă...”

— O cafea, mersi, am răspuns, în schimb.

M-am uitat după ea, în acea clipă urându-mi faima mai mult decât oricând şi nepăsându-mi dacă ajungeam în toate ziarele din Tucson. Voiam să fiu lângă Vanessa cu orice preţ.

Douăzeci de minute mai târziu, mă băgau pe uşa din spate şi mă conduceau într-o sală în care se aflau câteva fotolii şi un televizor. Un medic cu ochi albaştri, binevoitori, mă aştepta acolo.

— Bună seara, domnişoară D’Apliese, sunt doctorul Cole.

— Ce face Vanessa? l-am întrebat.

— Semnele vitale sunt stabile, aşa că am mutat-o din sala de reanimare într-un salon. Nu se lasă ea cu una, cu două, a spus el zâmbind. Doriţi s-o vedeţi?

— Da, vă rog.

M-am ridicat.

— Electra, mi-a spus Mercy, mă întorc la Ranch, dar mâine-dimineaţă vine cineva de la noi ca să vadă în ce stare este Vanessa şi ca să te ia înapoi la clinică. Nu uita, în noaptea asta i-ai salvat viaţa Vanessei.

S-a întins, m-a îmbrăţişat şi mi-a zâmbit, iar apoi ne-a urmat pe mine şi pe doctor afară din sală.

— Vanessa s-a trezit, dar nu prea vorbeşte. I-am dat nişte analgezice puternice, aşa că este somnolentă, a spus doctorul Cole, în timp ce mă conducea într-un salon întunecat de spital. Vă las.

Apoi doctorul a ieşit.

Am ocolit patul şi m-am aşezat pe scaunul de lângă patul Vanessei. Părea doar o copilă, într-atât era de plăpândă. Avea ochii deschişi şi braţele întinse peste cearşaf, bandajate de la încheieturi până la coate. Era pe perfuzii şi conectată la un monitor care piuia foarte des.

— Bună, Vanessa, Electra sunt, am şoptit eu aplecându-mă spre ea. Cum te simţi?

Nu a spus nimic, doar se uita în tavan.

— Doctorul a spus că eşti în stare foarte bună, că eşti puternică, am asigurat-o, căutând cu disperare să-i spun lucruri optimiste. Mi-am ridicat mâna, neştiind unde s-o aşez peste antebraţele ei bandajate, aşa că i-am pus-o pe cap şi i-am mângâiat părul superb. Voiam doar să-ţi spun că îţi sunt alături.

Nimic.

— Am venit cu tine, cu ambulanta. Nu am mai fost niciodată într-o maşină dintr-astea. A fost ca într-un episod din *Anatomia lui Grey,* dar doctorul zice că o să fie bine.

A urmat o pauză lungă, după care ea a scos un sunet.

— Ma…

Cel puţin aşa suna, mi-am spus, văzând cum îşi lingea buzele.

— Mama făcea asta, a şoptit.

— Ce anume?

— Mă mângâia pe păr. E bine, a spus ea.

— Atunci, o s-o fac în continuare. Ai vrea să fie mama ta aici?

— Da, dar a murit.

I s-au prelins două lacrimi din ochi.

— Îmi pare rău, draga mea, am murmurat, simţind că-mi dădeau lacrimile şi mie. O să stau cu tine şi o să te mângâi pe păr până când adormi, bine?

A dat uşurel din cap şi a închis ochii.

— Eşti în siguranţă, am adăugat, în timp ce respiraţia ei încetinea, iar eu mă pregăteam pentru o noapte lungă.

Câteva minute mai târziu, s-a deschis uşa şi, spre mirarea mea, a apărut Miles.

— Ce face? a întrebat el.

— Doarme, am şoptit eu ducându-mi un deget la buze.

— Poţi să vii puţin afară, ca să vorbim?

Am clătinat din cap.

— Nu. I-am promis să rămân cu ea până când se trezeşte.

— Bine.

Miles a intrat tiptil, a luat un scaun şi l-a adus lângă mine.

— Cum ai ajuns aici? l-am întrebat.

— Cei de la recepţie mi-au transmis mesajul. M-am urcat în maşina mea închiriată, dar cum nu aveam bilet de la „autorităţi” că puteam pleca, paznicul ăla nenorocit nu a vrut să-mi deschidă poarta! A trebuit să sar gardul şi să chem un taxi pe care să-l aştept afară.

Ne-a buşit râsul.

— Asta este o evadare în masă a prizonierilor de la Ranch?

— Da, posibil. Tu ce faci?

— Bine, în afară de faptul că mă doare braţul. Am arătat spre cel cu care o mângâiam pe Vanessa. Mi-a spus că aşa făcea mama ei, care acum e moartă.

— Da.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu, a răspuns Miles. Vanessa are HIV, poate că mama ei a murit de SIDA.

Vanessa s-a mişcat, iar eu am şâşâit la Miles ca să-l fac să tacă.

— Mai bine du-te. Vorbim mai încolo.

— Pot să stau fără să spun nimic. Stau aici şi îţi ţin de urât.

Aşa a făcut. Am avut strania senzaţie că eram doi părinţi care-şi vegheau copilul. În ciuda circumstanţelor, era plăcut. Pe măsură ce ceasul de pe perete anunţa constant trecerea orelor, capul mi s-a făcut greu şi am aţipit. Am simţit un braţ pe după umeri. Miles m-a tras spre el şi m-a făcut să-mi odihnesc capul pe pieptul lui cald.

Capitolul 22

— Mi-e sete, spunea o voce de undeva de departe.

Am tresărit când mi s-a luat perna de sub cap şi am deschis ochii. Miles turna apă în pahar şi apăsa pe butonul care ridica patul, ca să poată bea Vanessa.

— Soarbe doar, draga mea, uşurel, a spus el ţinându-i paiul.

După ce Vanessa a terminat de băut, el s-a aşezat din nou pe scaun, iar ea s-a întors spre noi.

— Ce căutaţi aici? Ce, sunteţi cumva mama şi tatăl meu?

Am zâmbit auzind-o că dădea glas simţămintelor mele de noaptea trecută.

— Văd că te simţi mai bine, domnişoară, a spus Miles zâmbind. Ne-ai cam speriat.

Vanessa a ridicat din umeri.

— Speram să nu mai apuc dimineaţa următoare, dar na, iată!

Poate că doar mi se părea, dar m-am gândit că Vanessa devenise mai obraznică.

— Electra a refuzat să plece de lângă tine toată noaptea, în caz că te trezeai, a spus Miles, care s-a întors, apoi, spre mine. Ce-ar fi să te duci să te înviorezi un pic şi să găseşti pe cineva care să ne aducă nişte cafea?

Întâmplător, abia aşteptam să mă duc la baie, aşa că am consimţit.

— Neagră sau albă? am întrebat eu.

— La cafea te referi, doamnă? a vrut să ştie Miles, rânjind.

— Ha! O să culegi ce semeni.

— Ei, se petrece ceva între voi, sau ce? a ciripit Vanessa din pat, în timp ce ieşeam din salon.

Am ajuns în baie, m-am privit în oglindă şi m-am înroşit de necaz. Părul împletit mi se desfăcuse şi îmi atârna, slinos, de fiecare parte a feţei, iar sub ochi aveam ditamai pungile. Am făcut tot posibilul să mă aranjez, dar neavând nimic la îndemână, era imposibil, aşa că am ieşit pe coridor şi m-am apucat să caut cafea.

— Vin imediat cei de la room service, am spus eu după ce m-am întors în salon.

Vanessa mi-a aruncat o privire.

— Ai un accent cam ciudat. Nu-i aşa, Miles?

— Pentru că am crescut în Elveţia. Limba mea maternă este franceza, am adăugat, aşezându-mă.

Miles s-a ridicat.

— Mă scuzaţi, fetelor, vă las puţin şi mă duc şi eu să mă aranjez cât de cât.

— Io n-am ieşit din Manhattan, dacă nu pun la socoteală că am venit aici, la Ranch, iar asta asta nu seamănă cu nicio cameră de urgenţă în care am fost până acum.

Vanessa şi-a dat ochii peste cap în timp ce Miles ieşea pe uşă.

— Trebuie să mi-o trag cu careva ca să plătesc pentru asta?

— Nu, totul e deja plătit, am asigurat-o, văzând cum dădea aprobator din cap şi cum i se închideau ochii, precum unui căţeluş care se trezise ca să se joace şi, brusc, rămăsese fără vlagă.

Mi-era greu să cred că tânăra aceea ursuză, lângă care dormisem la o clinică de dezintoxicare, încercase să se sinucidă cu o seară în urmă, pentru ca apoi să se trezească de dimineaţă, părând atât de fericită.

Poate că Vanessa reacţiona astfel din pricină că şi eu, şi Miles îi stătuserăm alături. Sau – mi s-a strâns inima la un astfel de gând – veselia ei se datora faptului că era anesteziată cu vreun narcotic, iar creierul reacţiona strict la

stimul?

— Iar doarme, am spus eu când Miles a reapărut, odată cu asistenta care aducea cafeaua.

Am pus zahăr, ca substitut pentru carbohidraţii de dimineaţă, şi am dat cafeaua fierbinte pe gât.

— Ce crezi că urmează?

— Am vorbit aseară cu doctorul, iar el mi-a spus că va veni o echipă de psihologi care s-o evalueze. Ştim amândoi că ce s-a întâmplat aseară nu era de probă.

— Şi pe urmă?

— Nu prea ştiu, dar, după cum ziceam ieri, Vanessa are nevoie de mai mult decât pot să-i ofere rugăciunile seninătăţii şi mângâiatul cailor, dacă e să ajungă pe calea cea bună. După ce îşi revine şi este externată, singura soluţie, în opinia doctorului, e repausul pe termen lung într-o clinică de dezintoxicare. În Manhattan avea o asistentă socială, cu toate că, odată ce a împlinit optsprezece ani acum câteva luni, Vanessa nu mai e, practic, adolescentă. Dar tot o s-o sun pe asistenta socială. În anumite circumstanţe, echipa de asistenţă socială poate cere continuarea supravegherii până când tânărul respectiv împlineşte douăzeci şi unu de ani. Propriu-zis, asta înseamnă că statul ar plăti pentru tot ajutorul de care ar avea nevoie Vanessa.

— Eu nu ştiu nimic despre toate astea. Însă cred că are nevoie să se simtă iubită.

— Ai dreptate, Electra, cu siguranţă că aşa e, iar asta nu se cumpără cu bani.

— Ce-ar fi s-o iau cu mine la New York? Aş putea avea grijă de ea.

A urmat o pauză, timp în care Miles s-a întors spre mine. Pe faţa lui se întipărise o expresie de uluire vecină cu şocul.

— Ai înnebunit?! Eşti un fotomodel care îşi petrece viaţa zburând cu avionul privat prin toată lumea! Nu ai timp să-i oferi Vanessei ceea ce-i trebuie. Şi apoi, a continuat el, coborându-şi tonul fiindcă Vanessa începuse să se foiască în pat, nu poţi s-o obişnuieşti cu un stil de viaţă pe care ea n-are nicio şansă să şi-l permită în viitor.

— Habar nu ai ce pot face cu viaţa mea după ce plec de-aici, am spus eu printre dinţi.

— Ăăă... Uite, haide să vorbim mai târziu despre asta, bine? Ceea ce se întâmplă acum nu-i un basm, Electra, iar Vanessa nu este Cenuşăreasa. Nu te poţi juca astfel cu ea, ca şi cum ar fi un proiect de care să uiţi după ce te plictiseşti.

Mi s-a zgâlţâit ceaşca în farfurioară, fiindcă am început să tremur de nervi.

— La naiba, Miles! Vreau doar s-o ajut! Oricum, am adăugat eu încercând să mă stăpânesc, ar trebui să ştii că astăzi mă externez.

— A, da?

— A, da! Deocamdată sunt mai bine ca niciodată şi am multă treabă de făcut. O viaţă de trăit, am spus, în timp ce strângeam ceaşca în mâini ca sprijin moral. M-am ridicat şi mi-am făcut loc pe lângă el. Mă duc să-l caut pe doctor.

— Bine, a oftat Miles. Fă cum crezi.

— Exact, am răspuns, pornind spre uşă cu paşi apăsaţi.

— Electra, încă ceva înainte să pleci...

— Ce?

— Dacă aş fi în locul tău, nu aş ieşi în clipa asta în faţa spitalului. Te aşteaptă o haită de paparazzi.

Întrucât, de dragul Vanessei, mă străduiam să nu fac zgomot, nu am avut plăcerea de a trânti uşa după mine. Aşa că am pornit tiptil spre recepţie, ca să le cer asistentelor să mă îndrume spre medicul de gardă.

Recepţionera a dat nişte telefoane, apoi mi-a făcut semn din cap şi a spus:

— Medicul de gardă îşi face vizitele la pacienţi acum, draga mea. O să apară curând.

Nu aveam unde să mă duc, aşa că m-am retras în baie şi m-am aşezat pe jos, fierbând în suc propriu. Pur şi simplu nu ştiam de unde să-l apuc pe Miles. Seara trecută, pe când stăteam cu capul pe umărul lui şi mă ţinea atât de firesc în braţe, îl simţisem aproape din punct de vedere sufletesc. Iar azi-dimineaţă... Am gemut de frustrare.

Am tras aer în piept ca să mă calmez şi am încercat să mă echilibrez şi să scap de furia care mă cuprinsese. În cele din urmă, mi-am dat seama că, de fapt, el încercase să mă facă să înţeleg un lucru simplu: dacă o luam pe Vanessa la mine, trebuia să-i satisfac absolut toate nevoile, poate că

pentru tot restul vieţii. Nu era o jucărie nouă pe care o luam şi pe care o puteam arunca după ce mă plictiseam de ea. Era o fiinţă umană vie şi extrem de vătămată. *Şi eu* eram o fiinţă umană vie şi extrem de vătămată.

— Domnişoară D'Apliese! a strigat o voce dincolo de uşă.

— Da?

— Puteţi ieşi ca să vorbim?

Am recunoscut vocea doctorului Cole.

— Desigur!

Am deschis uşa şi am ieşit.

— Bună ziua, mi-a spus el zâmbind. Sunteţi bine?

— Da. Care e starea Vanessei?

— E în stare bună. Fizic, cel puţin. O externăm, probabil, în câteva zile. În cazul ideal, în funcţie de evaluarea făcută de echipa de psihologi şi de părerea asistentei sociale, va trebui să stea o perioadă într-o instituţie de specialitate, unde să poată fi ajutată.

— Credeţi că Vanessa poate fi... salvată?

Doctorul Cole a oftat.

— Omul, cât trăieşte, trage nădejde. Doar ştiţi că fiecare toxicoman se află undeva într-un punct al unei scale care măsoară gradul de pericol. Unii au noroc şi sunt depistaţi la timp, alţii, precum Vanessa, sunt chiar la capăt şi le este cel mai greu să se întoarcă din drum. Vestea bună este că la Ranch au început procedura de recuperare, dar acum Vanessa trebuie să continue cu un program pe termen mediu spre lung, pe care să-l integreze în viaţa ei după externare. Va trebui să facă asta în Manhattan sau în apropiere. Nu în ultimul rând, pentru că de-acolo primeşte fonduri, în cazul în care asistenta ei socială îi poate prelungi îngrijirea plătită de stat.

— Domnule doctor Cole, dacă este nevoie, pot ajuta şi eu.

— Ceea ce vă face generoasă, doamnă, însă statul are banii necesari pentru a plăti ajutorul de care are ea nevoie. Trebuie doar să treci de birocraţie şi să ai o mână de fier de partea ta. Există delapidare şi corupţie în diverse departamente guvernamentale, dar prietenul dumneavoastră, Miles, pare să ştie ce face. Oricum, a spus el zâmbind, este bine că vă interesaţi de Vanessa şi că

sunteţi pregătită s-o ajutaţi.

— Păi, nu demult, am primit şi eu ajutor, am spus. Vă rog s-o ţineţi aici cât este nevoie. Aveţi numărul meu de telefon, da?

— Da, a fost înregistrat. Iar acum vă rog să mă scuzaţi, trebuie să-mi închei vizita medicală. La revedere!

A dat din cap şi s-a îndepărtat, iar eu m-am întors în „biroul” meu, la baie, de unde am sunat-o pe Mariam.

— Bună, Electra! Ce face prietena ta? m-a întrebat Mariam înainte să apuc să zic ceva.

— A, a scăpat cu bine deocamdată, mulţumesc. De fapt, mă întrebam dacă poţi căuta nişte zboruri spre New York pentru mine.

— Când?

— Mâine-dimineaţă, dacă se poate. Oricum veneam joi, după cum ştii. E doar cu o zi mai devreme.

S-a lăsat tăcerea.

— Bine. Vorbim de un avion particular?

— Probabil că da.

Mă gândeam la marea de paparazzi care, din cât se părea, aşteptau în faţa spitalului.

— Pe la ce oră îţi convine?

— Nu ştiu, pe la prânz? În felul ăsta, aş ajunge până la ora zece seara.

— Nicio problemă. Eşti sigură că nu vrei să vin şi să te însoţesc la întoarcere, Electra?

— Am mai zburat singură, Mariam, şi nu sunt bolnavă. Şi apoi, ai avea prea mult de zburat.

— Dacă ai nevoie de mine, nu este nicio problemă.

— Îţi mulţumesc sincer, dar poţi fi sigură că n-o să păţesc nimic.

— Bine, o să verific totul şi te sun între orele şapte şi opt, când ai mobilul la tine.

— Nu-ţi face griji în privinţa asta. Mă întorc la Ranch ca să vorbesc cu psihologul. Mai mult ca sigur că azi o să-mi dea mobilul de tot. Pa, Mariam!

În timp ce mă întorceam la salonul Vanessei, mă întrebam dacă zelul lui Mariam de a mă însoţi acasă avea legătură cu faptul că ţinea la mine, sau cu teama ei că, până să aterizez la New York, aş fi putut să beau tot

alcoolul din avion.

Până şi eu mă întrebam asta, numai că o vreme trebuia să înfrunt singură tentaţiile.

Vanessa stătea pe pat şi ciugulea din micul dejun, care consta în suc şi produse de patiserie. M-am bucurat să văd că îi scoseseră perfuzia şi că era conectată doar la monitorul de tensiune arterială, prins de deget. Nu mai părea atât de agresivă ca mai devreme. Poate că, încetul cu încetul, o izbea crunta realitate.

— Ei, ce faci?

— Bine, mulţumesc.

— Îi este frică de psihologii care vin s-o evalueze, a comentat Miles, de cealaltă parte a patului.

— Păi, nu vreau să mă duc la niciun spital de ţicniţi. Oi fi eu drogată, dar nu-s nebună.

Vanessa s-a cutremurat.

— Să nu-i laşi să mă bage într-un asemenea loc, bine, ’Lectra?

— Vanessa, toată lumea încearcă să te ajute şi va trebui să ai încredere în ei, da?

— Mda, dar n-o să mă închidă într-un azil sau ceva de felul ăsta, nu? a repetat ea.

— Uite... îmi dădeam seama că începea să se agite. Tocmai am vorbit cu medicul acela cumsecade, care te-a internat aseară. Cică ar trebui să încercăm să-ţi găsim un centru de specialitate pe lângă Manhattan, unde să primeşti ajutor. Ar fi ca la Ranch, dar fără cai, am glumit. Eu şi Miles neam speriat aseară şi nu vrem s-o mai păţeşti încă o dată.

Vanessa m-a străpuns cu privirea.

— Şi ce-ţi pasă ţie ce mi se întâmplă mie? Aşa bogată cum eşti...

— Îmi pasă. Şi lui Miles, la fel. Şi trebuie să ai încredere în noi şi în medicii care vor să te ajute.

— De ce aş avea mai multă încredere în voi decât am avut în Tyler? A zis că o să-mi poarte de grijă, dar a făcut din mine o drogată.

— Fiindcă am spus aseară că nu mă clintesc de lângă tine şi nu am făcut-o. Trebuie să alegi: fie ai încredere în noi şi în profesioniştii care vor să te ajute, fie te întorci la

vechea ta viaţă.

— Fie că îi pun capăt şi scap de voi toţi, a mormăit Vanessa.

— Nu uita că te descurci bine, a intervenit Miles. De două săptămâni nu ai mai luat niciun drog puternic.

— Mda, şi a mers aşa de bine că am vrut să mă sinucid.

Vanessa şi-a dat ochii peste cap, a împins tava şi s-a uitat în tavan.

Am căutat, din priviri, sprijinul lui Miles.

— Eu şi Electra o să ieşim ca să discutăm ceva, a spus el, ridicându-se.

— Mda, vedeţi că deja v-aţi săturat de mine?

Am dat să răspund, însă Miles a clătinat din cap, aşa că l-am urmat fără alte comentarii.

— Fir-ar să fie! Ce pesimistă e! m-am plâns eu.

— Doctorul zice că suferă de depresie postsevraj şi că are nevoie de medicaţie prescrisă de psihiatru.

— Doctorul a spus şi că Vanessa nu mai are stupefiante în organism şi că are nevoie de ajutorul potrivit şi de sprijin ca să nu recidiveze. Aşa că e de bine.

— Da. Uite, îmi pare rău că mi-am pierdut cumpătul mai devreme, Electra. Ştiu că nu vrei decât s-o ajuţi.

— Aşa-i, dar înţeleg că are nevoie de mai mult decât îi pot oferi eu.

Mă simţeam atât de obosită fizic şi psihic, încât mă legănam pe loc.

— Ce-ar fi să te duci să dormi? Rămân eu cu ea. A venit o asistentă de la Ranch ca să te ducă înapoi cu jeepul. Nu mai ai ce face aici.

— Bine. Sinceră să fiu, mă simt pe dinafară. Dar mai întâi trec pe la Vanessa, ca să-mi iau rămas-bun de la ea.

— Bine, atunci mă duc la baie în timp ce-ţi iei rămas-bun.

Miles mi-a zâmbit şi a pornit pe coridor.

— Vanessa? Eşti trează? am întrebat, uitându-mă la ea.

Fata s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Uite, voiam să-ţi spun că doctorul mi-a zis că îţi dă drumul imediat ce te simţi mai bine.

— Şi pe urmă o să mă trimită la balamuc, nu?

— Nu, Vanessa, jur pe viaţa mea că nu o să-i las să-ţi facă asta. Mâine mă întorc la New York şi...

— Deci mă părăseşti, până la urmă?

— Nu! Mă întorc acolo ca să rezolv nişte probleme. Fac asta tocmai ca să te ajut. Şi pe alţi tineri ca tine, care dau de bucluc. Te rog, Vanessa, ai încredere în mine. Eu şi Miles o să ne asigurăm că vei primi tot ceea ce-ţi trebuie. Nu te abandonez, jur.

— Atunci, ia-mă cu tine. Vreau să plec acum, a mormăit Vanessa.

— Ascultă-mă, şi ascultă-mă bine, am spus, cu cuvintele bunicii în minte. Ai trecut printr-o perioadă de rahat, dar când ai avut cel mai mult nevoie de ajutor, l-ai primit. Acum primeşti un ajutor de care alţi tineri nu beneficiază. Nu spun că sunt zâna ta cea bună, nici Miles nu e...

Pe buzele ei s-a ivit un zâmbet.

— Dar, am continuat, suntem aici, tu eşti în siguranţă şi o să te facem bine, da? Iar într-o zi o să-i ajuţi şi tu pe alţii, aşa cum ai fost ajutată şi tu.

Habar n-aveam cum de ştiam asta, dar cumva ştiam (mă transformam în Tiggy).

— Aşadar, domnişoară, faci ce îţi spun doctorii şi consideră-te norocoasă, bine? Şi ne vedem la New York, iar, după ce te pui pe picioare, o să mergem la un restaurant sofisticat. Şi toată lumea, inclusiv Tyler, o să te vadă într-o revistă, fotografiată împreună cu mine, şi o să afle că eşti o învingătoare, nu o ratată.

— Ce tare ar fi! a exclamat Vanessa în cele din urmă. Juri?

— Am jurat deja. Şi ştii ce?

— Ce?

— Părul tău o să fie întotdeauna mai frumos decât al meu. Te iubesc, Vanessa. Ne vedem curând.

Am sărutat-o pe creştet şi am ieşit din salon. Miles aştepta pe coridor.

— Toate bune?

— Da. Plec. Ţine-mă la curent.

— Aşa fac.

— Mulţumesc.

— A, să nu uit! Jeepul este parcat discret în spatele spitalului, a spus Miles înainte să intre în salonul Vanessei.

Am urcat în maşina Ranch-ului şi, pentru prima oară, mă

bucuram că aveam notorietate şi că le puteam fi de ajutor altora. Deţineam puterea şi era timpul s-o pun în practică.

— Eşti sigură că vrei să pleci mâine-dimineaţă? a întrebat Fi la amiază, după ce dormisem şi apoi discutasem cu ea despre evenimentele de noaptea trecută. De ce nu mai rămâi? Ai avut o experienţă traumatică, Electra.

— Pentru că trebuie să plec, am spus eu, simplu. Vreau să mă întorc la viaţa mea şi să încep să fac schimbări, în loc să stau aici şi doar să mă gândesc la ele.

— Vrei să-mi împărtăşeşti ce schimbări ai în minte?

— Păi, mai întâi, o să arunc tot alcoolul din casă şi o să şterg din memoria telefonului numărul furnizorului meu de cocaină, am glumit eu.

— Un început bun. Apoi?

— O să mă întâlnesc cu agenta mea, ca să găsim o soluţie care să-mi ofere ceva timp liber. Am aranjat deja o întâlnire cu directorul financiar, ca să discutăm despre bani, fiindcă vreau să mai fac nişte lucruri.

— Cum ar fi?

— Să ajut tineri precum Vanessa. Şi nu dându-le bani, ci devenind un soi de purtător de cuvânt al lor şi implicându-mă în lupta împotriva drogurilor.

— Electra, sună fantastic! Fi mi-a zâmbit sincer. Of, zău aşa, ce nevoie au tinerii ăştia de cineva care să lupte pentru ei! Doar să ai grijă, mai ales în primele săptămâni, să nu te epuizezi implementând toate aceste noi idei. Trebuie să-ţi acorzi timp şi ţie, aşa cum ai făcut aici: să alergi dimineaţa, să te duci zilnic la întâlnirile AA, cel puţin în primele Şase luni, să mănânci bine, să te culci devreme. Electra, eşti în toiul recuperării şi nu-ţi poţi permite să uiţi asta. Nu ajuţi pe nimeni dacă recidivezi. Urmează vreo vacantă?

— Da, chiar da, am răspuns eu.

Iar apoi i-am povestit lui Fi despre reuniunea pusă la cale, cea care avea să le adune la un loc pe toate surorile, urmând să plecăm la bordul lui *Titan* pe insulele greceşti, unde să comemorăm moartea lui Pa.

— Este esenţial să petreci timp cu familia, a spus Fi. Şi acasă, la New York? Are cine să-ţi stea alături?

— Le am pe Mariam, asistenta personală despre care ţi-

am povestit, şi pe bunica mea, Stella. Nu am apucat să-ţi spun nimic despre ea, dar ştiu că mă va susţine.

— Bine, păi să nu te temi să le suni. Desigur, şi pe Maia, care ţi-a dus grija. O să le scriu şi ei, şi asistentei o listă cu şedinţele AA din zonă, plus numele unor psihologi newyorkezi buni, pe care-i cunosc. Electra, să nu uiţi că şi tu ai nevoie de alţii şi că trebuie să te încrezi în ei.

— Nu uit, dar vreau s-o ajut şi pe Vanessa, am adăugat.

— Asta-i bine, dar cu cât eşti tu mai puternică, cu atât mai mult o poţi ajuta.

— Are nevoie de mine. Şi apoi, dacă mă gândesc la ceea ce-am făcut azi-noapte, pot să spun că asta a fost pentru mine, cum să zic, cea mai izbitoare revenire cu picioarele pe pământ.

— Adevărat, a confirmat Fi. Te simţi bine la gândul că Vanessa are nevoie de tine?

— Da, cred că da.

Fi şi-a ridicat privirea la ceas şi am ştiut că s-a terminat şedinţa.

— Ascultă, Fi, înainte să plec vreau să-ţi spun că-mi pare rău că am fost dificilă la început, dar îţi mulţumesc pentru tot. Tu şi toată experienţa pe care am trăit-o la Ranch m-aţi ajutat enorm. Mi-aţi schimbat viaţa.

— Nu-mi mulţumi mie, singură ai izbândit, mi-a spus Fi în timp ce ne ridicam. Mult noroc, Electra! Şi-a desfăcut braţele larg şi m-a îmbrăţişat. Ţinem legătura, da? Să-mi spui cum îţi merge.

— Sigur că da.

M-am dus spre uşă, iar apoi m-am întors şi i-am zâmbit.

— Nu credeam că o s-o spun vreodată, dar o să-mi lipseşti. Pa!

Pe seară, am dat de Miles la cantină.

— Ce face Vanessa? l-am întrebat, punându-mi tava faţă în faţă cu a lui.

— Speriată, pesimistă... cam ca de dimineaţă, când ai plecat, a răspuns el.

— Ce au spus psihologii?

— Psihiatrul zicea că ştie un loc bun în Long Island, specializat în tratarea tinerilor ca Vanessa. Am vorbit deja cu asistenta ei socială şi o să vorbesc şi cu supraveghetorul

ei.

— Are aşa ceva?

— Da. Asistenta socială mi-a spus mai devreme că, de când a murit mama ei, a trecut dintr-un plasament în altul, după care, la şaisprezece ani, a dispărut de pe radare până când a fost arestată în Harlem, pentru prostituţie. A primit doar un avertisment, însă au declarat-o delincventă juvenilă, ceea ce înseamnă că până acum câteva luni, când a împlinit optsprezece ani, o monitoriza o „echipă”. Ida, asistenta socială, o să grăbească mersul lucrurilor şi, în cazul în care tribunalul îi oferă termenul până la douăzeci şi unu de ani, Vanessa poate suna pe cine trebuie ca să intre în acel program pe care i l-a recomandat psihiatrul. Iar apoi va primi ajutorul social care i se datorează şi, în cele din urmă, o locuinţă. Să sperăm că nu în cadrul Proiectelor.

— Ce-i aia? am întrebat.

— Vai, Electra! Miles şi-a dat ochii peste cap. Chiar că ai trăit pe altă lume! Credeam că toţi americanii au auzit de asta.

— Practic, sunt elveţiancă. Am roşit, dar ştiam că vorbele mele nu erau o scuză. Ce înseamnă?

— Locuinţe sociale plătite de stat. Problema este că uneori e greu de trăit acolo. Oricum, să vedem ce putem face de acum încolo.

— Miles, te rog, nu uita că v-am spus amândurora că vă ajut cât de mult pot. Dacă Vanessa are nevoie de o locuinţă, plătesc eu. Mă simt prost că am abandonat-o, dar acum chiar trebuie să plec de-aici.

— Electra, trebuie să faci ce-i mai bine pentru tine. Vanessa ştie că o susţii şi că i-ai plătit tratamentul la spital.

— Dacă îţi dau bani, îi cumperi tu un telefon? Ca s-o sun direct.

— Da, desigur, dar nu uita că în acest moment ea se află într-o gaură neagră şi că, poate, n-o să vrea să comunice prea mult. Iar tu, domnişoară, trebuie să te pui pe primul loc. M-a muştruluit, gesticulând cu arătătorul îndreptat spre mine: Nu o ajuţi cu nimic pe Vanessa dacă o iei de la capăt cu vodca.

— Ştiu, Miles. Şi tu?

— Mai rămân o vreme, ca să văd ce se întâmplă cu

Vanessa, iar apoi sper s-o iau cu mine la New York.

— Bine, atunci eu mă duc să-mi fac bagajele. Mâine, la ora şapte, vine să mă ia taxiul. Poftim! I-am dat un plic. Aici ai numărul meu de telefon, şi, în caz că nu dai de mine, pe cel al asistentei mele personale. Mă anunţi imediat ce ai veşti despre Vanessa, da? La revedere, Miles!

— Fireşte. Hei! a strigat Miles în clipa în care m-am răsucit pe călcâie.

— Da?

— Eşti un om bun, Electra. Mă bucur că te-am cunoscut.

— Mulţumesc.

M-am îndepărtat de el înainte să-mi dea lacrimile.

Capitolul 23

O săptămână mai târziu, m-am trezit lăfăindu-mă pe norul de puf, după cum numeam salteaua mea din apartamentul de lux din New York. M-am întins, m-am rostogolit ca să mă uit la ceas şi am văzut că era şase dimineaţa. Trebuia să mă scol şi să alerg înainte să se aglomereze parcul. Mi-am pus pantalonii, hanoracul, peruca, ochelarii de soare şi şapca de baseball, care până în acel moment mă feriseră de paparazzi, am ieşit din casă, am luat liftul şi am alergat spre parc. Magnoliile înfloriseră şi florile verii dădeau culoare straturilor ce mărgineau aleea. Oraşul era îmbrăcat în straiele lui cele mai bune, cerul era senin ca în sudul Franţei, iar eu zâmbeam din pură fericire.

Când mă întâmpinase Mariam la aeroport, o văzusem jubilând. De îndată ce coborâsem din avion, mă dusesem la ea, o luasem în braţe, iar ea îmi răspunsese la îmbrăţişare.

— Arăţi uimitor, Electra! îmi spusese, în timp ce mergeam spre limuzina parcată pe pistă.

— Ba nu. Părul şi unghiile îmi sunt în stare jalnică şi îmi creşte păr în tot soiul de locuri, spusesem eu râzând. La Ranch nu sunt permise lamele de ras.

În limuzină, în drum spre oraş, vorbiserăm despre timpul petrecut la clinică, iar Mariam îmi mulţumise pentru

scrisoarea de scuze pe care i-o trimisesem, spunându-mi că avea s-o preţuiască pe veci.

— Nu-mi mulţumi. M-am purtat mizerabil cu tine şi îmi cer scuze. Mai vrei să lucrezi pentru mine? o întrebasem eu aruncându-i o privire speriată.

— Sigur că da, îmi place la nebunie slujba şi îmi place şi de tine, Electra, adăugase ea.

Chiar dacă vorbele acelea puteau fi etichetate drept siropoase, eu nu le socotisem astfel.

Ajunsă acasă, observasem că Mariam decorase apartamentul cu flori cu miros dulce şi că umpluse frigiderul cu cola, cu sucuri carbogazoase şi cu nesfârşite varietăţi de sucuri de fructe.

— Nu ştiam ce vrei să bei.

— Cola şi ceai de ghimbir, spusesem, desfacând o cutie şi sorbind din ea.

Apoi discutaserăm despre explicaţia dată de Susie potenţialilor clienţi în legătură cu plecarea mea subită.

— Le-a spus că ai avut o criză în familie şi că îţi trebuia o perioadă de repaus. Serios vorbind, nu cred că s-a prea bârfit. Eu chiar n-am văzut în presă nicio relatare de scandal despre tine, m-a liniştit Mariam.

— Noroc că n-a apucat nimeni să-mi facă poze pe când eram la Urgenţe, în Tucson, plină de sânge, suspinasem eu. Parcă omorâsem pe cineva.

Era târziu şi îi spusesem să se ducă acasă, dar clătinase din cap.

— Scuze, nu, în seara asta rămân în camera de oaspeţi.

— Mariam, jur că nu iau nimic, o asigurasem eu, simţindu-mă jignită pe moment.

— Ştiu, Electra, nu-i vorba că nu am încredere în tine. Doar că vreau să-mi povesteşti tot ce s-a întâmplat de când ai plecat. Mă gândeam să comandăm ceva de mâncare şi să-mi spui totul despre prietena ta care a sfârşit la spital.

Aşa că tăcuserăm câte un duş, ne puseserăm capoatele pe noi şi, la o cină cu mâncare chinezească, eu îi povestisem lui Mariam despre Vanessa.

— Of, Electra, eşti bunul samaritean, spusese Mariam, ceea ce mă făcuse să roşesc. Are noroc că îţi pasă de ea.

Şi astfel începusem să-i destăinui lui Mariam planurile

mele de a face mai multe, iar când simţisem că mi se închideau ochii, mă întinsesem pe norul meu de puf şi dormisem până la şase dimineaţa.

De-atunci, nu contenisem. Mă întâlnisem cu Susie ca să-i spun că voiam un program mai lejer şi, cu toate că nu părea mulţumită, consimtise, aşa ca hotărâserăm împreună să mă ocup doar de campaniile pentru care aveam deja contract.

— Şi spectacolele din toamnă? mă întrebase ea.

— Nu, răspunsesem eu cu fermitate, ştiind că, mai mult decât orice altceva, lumea nebună a podiumului mă putea face să ajung acolo de unde plecasem.

— Am mai primit oferte din partea creatorilor de modă care vor să colaboreze cu tine, în acelaşi registru precum cel cu Xavier de anul trecut.

O ascultam pe Susie şi, preţ de câteva clipe, mă dusesem cu gândul la caietul meu de schiţe şi la plăcerea de a desena. Însă îmi promisesem să nu mă apuc de prea multe deodată.

— Poate că la anul, îi răspunsesem lui Susie.

Concluzia era că aveam îndeajuns de multă muncă încât aceasta să mă ţină ocupată până la mijlocul lui iunie, iar apoi să mă duc la Atlantis şi să plec în excursie împreună cu surorile mele. Speram să ajung apoi la Hacienda Orchídea, ca să încep organizarea lucrărilor pe care doream să le fac.

Ori de câte ori mă gândeam la viitoarea mea casă nouă, mă umpleam de entuziasm. Casey, directorul financiar, îmi confirmase că mi-o permiteam fără probleme, aşa că-l sunasem pe Manuel şi îi făcusem o ofertă, iar el o acceptase. Consimţise să mi-l vândă şi pe Hector şi-mi promisese să găsească pe cineva care să aibă grijă de el şi de ceilalţi cai pe care voiam să-i achiziţionez.

— Dar trebuie să vii să alegi, *señorita.* Caii sunt o alegere de suflet, spusese Manuel.

Cumpăram casa complet mobilată şi până şi Casey spusese că preţul era bun. Aveam de gând să construiesc şi o piscină, şi o aripă suplimentară în care să amenajez mai multe dormitoare de oaspeţi. Visam să-mi invit toate surorile de Crăciun.

În ceea ce-l privea pe Miles, acesta plecase de la Ranch şi locuia la un motel de lângă spital, aşteptând ca echipa Vanessei să termine actele necesare, iar apoi el s-o ducă la New York şi s-o includă în programul recomandat de doctor. Despre Vanessa însăşi nu prea erau veşti. De când plecasem, era tratată cu antidepresive foarte puternice – după cum le descrisese Miles – şi dormea mult. O sunasem pe mobil, dar nu-mi răspunsese, aşa că îi trimiteam un mesaj în fiecare seară şi, din când în când, primeam câte un „Bine!” sau „Mersi!” în schimb.

Era cu totul altceva să vorbesc cu Miles la telefon şi nu faţă în faţă. Poate că din pricina tonului său profund şi cald şi a simţului inteligent al umorului, consideram convorbirile noastre cel mai important moment al zilei. În parte, fiindcă Miles ştia exact prin ce trecusem şi că revenirea la realitate era unul dintre cele mai grele momente în lupta de a nu recidiva. Puteam vorbi cu el sincer despre ceea ce simţeam, fapt care, iniţial, fusese de bun augur. Da, încă mi-era greu să deschid frigiderul şi să scot o cutie de cola sau un suc, din moment ce, cu o lună în urmă, în congelator era mereu o sticlă de vodcă. Noaptea, când mă uitam la televizor sau desenam în caiet (încă nu îndrăzneam să mă aventurez în societate, nu eram suficient de puternică), ştiam că era nevoie de un singur apel ca să-mi chem la uşă furnizorul de droguri. Viaţa integră era grea. Îmi lipseau rău stările de euforie, dar cel puţin nu mai cădeam în gaura neagră.

Mariam avea lista trimisă de Fi cu numele psihologilor şi cu datele despre Şedinţele AA din zonă. Prima dată trebuise să mă trimită cu forţa la AA.

Mă dusese cu maşina, îmi strânsese mâna şi îmi spusese că mă aştepta afară. Ba chiar mă condusese la uşă.

— Dacă mă recunoaşte cineva? o întrebasem înainte să intru, cuprinsă de groază.

— Nu uita că cei care vin aici sunt anonimi. Nimeni nu are voie să vorbească despre nimeni altcineva. Fugi, nu păţeşti nimic!

Mă dusesem şi nu păţisem nimic. Spre uimirea mea, zărisem la şedinţă şi alte figuri bine-cunoscute, iar când mă ridicasem, mă prezentasem şi anunţasem că eram

alcoolică, toată lumea aplaudase. Eu izbucnisem în plâns.

Liderul grupului mă primise cu braţele deschise şi mă întrebase dacă voiam să spun ceva. La prima mea şedinţă de la Ranch, clătinasem din cap şi mă aşezasem la iuţeală, dar, spre şocul meu, de data asta fusesem de acord să vorbesc.

— Vreau doar să spun că abia am ieşit de la dezintoxicare şi că la început nu mi-a plăcut deloc, nu înţelegeam cei doisprezece paşi şi felul în care puteau să mă ajute. Dar... am rezistat, iar apoi am înţeles cum funcţionează şi vreau să mulţumesc, mă rog, puterii divine şi tuturor celor care m-au ajutat, pentru că oameni ca voi mi-au salvat viaţa.

M-au aplaudat din nou, ba am auzit chiar urale şi m-am simţit învăluită de căldură şi atât de bine primită, încât abia aşteptam să mă întorc în fiecare zi.

„Dar nu-i prea frumos ca să fie adevărat?” m-am întrebat în timp ce alergam, adică îmi repetam în gând ceea ce-i spusesem lui Miles cu o seară în urmă.

— Nici vorbă, protestase el. În momentul ăsta, eşti în etapa „luna de miere”, când crezi că rezişti, dar devine periculos abia atunci când te întorci la realitate şi nu ai mai luat nimic de multă vreme.

De fiecare dată când mă apuca – un soi de pâclă roşie care se pogora, şoptindu-mi la ureche, cu vocea diavolului, că mergea o doză, că, sincer vorbind, o meritam, fie şi pentru faptul că rezistasem întreaga zi fără ea şi că mă duceam la AA sau că alergam – vizualizam, în schimb, roşeaţa sângelui care cursese din braţele Vanessei, în timp ce zăcea pe gresia din baie. Asta mă făcea să vomit de groază şi mă ajuta să rezist tentaţiei.

Mariam era colega ideală de apartament, îmi spuneam eu în gând pe când ieşeam din parc şi alergam pe Central Park West, ca să ajung acasă. De când mă întorsesem, insistase să rămână la mine şi părea să ştie instinctiv când aveam nevoie de companie şi când nu. Mă încuraja şi faptul că în viaţa ei nu pusese picătură de alcool în gură şi că era unul dintre cei mai calmi oameni pe care-i cunoşteam. Se dovedise o bucătăreasă de excepţie, mai ales în ce privinţa felurilor care conţineau curry, pe care le devoram, pentru

că gustul acela specific îmi tăia poftele. Cu toate că-i spusesem că puteam comanda mâncare, refuzase.

— Îmi place foarte mult să gătesc, Electra, aşadar, este plăcerea mea. Şi apoi, ştiind ce pun în mâncare cei de la restaurante, mă bucur că mâncăm sănătos amândouă.

— ’Neaţa, Tommy.

I-am zâmbit larg şi m-am oprit lângă el. Când sosisem acasă, găsisem în apartament un bucheţel de flori. Mariam spusese că erau de la Tommy, culese ilegal din Central Parc, adăugase ea.

— ’Neaţa, Electra. Cum te simţi azi?

— Bine. Tu?

— Şi eu sunt bine.

A ridicat din umeri.

— Sigur, Tommy? Pari cam trist.

— Ei, poate pentru că, mai nou, trebuie să mă scol devreme ca să te văd, a glumit el fără tragere de inimă.

— Ce-ar fi să alergi împreună cu mine la un moment dat? l-am întrebat eu dintr-odată. Mi-ar prinde bine compania.

— Chiar aş putea, să ştii! Mersi, Electra.

Şi-a înclinat şapca în semn de salut, iar eu am intrat în bloc.

— Micul dejun este gata în zece minute! a strigat Mariam din bucătărie.

— Bine, până atunci intru la duş, am răspuns, făcându-i cu mâna în trecere.

Mariam se trezea şi mai devreme decât mine, ca să se roage.

— Delicioase, am spus, în timp ce dădeam gata clătitele cu afine, stropite cu sirop de arţar. Vai, m-am umflat ca un balon! am adăugat, ţinându-mă de burtă.

Mai nou, apelam la „Vai!” Ma şi surorile mele îmi spuseseră mereu că eram rea de gură şi, din pricina lui Miles şi a faptului că se cutremura ori de câte ori luam în deşert numele sfânt al Dumnezeului său, la fel ca şi Mariam, hotărâsem să renunţ şi la asta. Mai ziceam fără să mă gândesc câte un „Băga-mi-aş!” sau „Rahat!”, dar eram mândră că, dacă o ţineam aşa, până şi regina Angliei m-ar fi primit la masă. Mai lipsea să-mi cumpăr o Biblie şi să mă duc la biserică, îmi spuneam, sarcastic.

— Mulţumesc pentru compliment.

Mariam s-a apucat să spele vasele.

— Într-o zi o să-ţi gătesc un adevărat festin iranian, a spus ea, în timp ce mie îmi suna mobilul.

Mi-a săltat inima de bucurie când am văzut că era Miles.

— Bună!

— Salut, Electra! Veşti bune: tocmai a sunat Ida ca să-mi spună că s-a prelungit programul de îngrijire al Vanessei şi că au reuşit s-o ducă la centrul recomandat de doctorul Cole. Este în Long Island, la treizeci de minute de aeroportul JFK. O să caut acum zboruri şi sper să mă întorc fie diseară, fie mâine-dimineată.

— Fantastic! Ce veste bună!

— Aşa este. Am sunat un prieten cu care lucrez la centrul de primire şi care are o părere bună despre locul ăsta. Este un centru de dezintoxicare ca lumea, care presupune o durată de şedere medie spre lungă, adică nu o dau afară după câteva săptămâni. Oricum, mai vorbim atunci când ne vedem.

— Foarte bine! Ce-ar fi să te iau de la aeroport? Ca s-o pot vedea pe Vanessa.

„Şi pe tine”, mi-am spus eu în gând.

— Dacă ai timp, ar fi minunat.

— Am. Auzi, trebuie să mă duc la şedinţa AA, dar sun-o pe Mariam după ce afli ceva despre zbor, da?

— Sigur. Ne vedem curând, Electra. Pa!

— O să te sune Miles, i-am spus lui Mariam, ducându-mă spre uşă.

— Bine. Apropo, a sunat din nou bunica ta azi-dimineaţă. Nu ai program în weekend, aşa ca...

— Te anunţ, bine?

— Sigur. Ne vedem curând.

În drum spre şedinţa AA, mă întrebam de ce, chiar dacă Stella mă sunase de câteva ori şi nu răspunsesem, după care o sunase şi pe Mariam, care răspunsese, nu aveam nicio tragere de inimă s-o văd. Când am coborât din sedan – limuzinele săreau în ochi şi voiam şi să fac ceva mai constructiv cu banii – am ajuns la concluzia că nu aveam răspunsul.

Şedinţa s-a ţinut într-o biserică de lângă Flatiron Building,

la intersecţia dintre Broadway şi Fifth Avenue. Îmi plăcea faptul că biserica se afla într-o intersecţie, un creuzet metaforic al umanităţii. Nu-i păsa nimănui de unde erau ceilalţi, căci aveam cu toţii acelaşi diagnostic: ne aflam undeva pe scala dependenţelor.

Mirosea a sudoare şi a câini, a ceva alcool, probabil că în urma anilor de şedinţe la care veniseră beţivii de pe stradă ca să spună că se apucaseră de băut. Era o adunare mare, cu vreo douăzeci şi patru de oameni deja prezenţi, aşa că m-am aşezat pe un scaun în fundul sălii.

Ne-am ridicat cu toţii şi am spus rugăciunea, după care liderul a întrebat dacă era vreun nou-venit. În faţă, cineva şi-a potrivit şapca de baseball şi s-a ridicat. Îmi părea cunoscut.

— Salut. Mă numesc Tommy şi sunt alcoolic.

Automat, l-am aplaudat cu toţii.

— Bun venit, Tommy! Ai vrea să împărtăşeşti ceva grupului? a întrebat liderul, în vreme ce creierul meu s-a pus în mişcare, în sfârşit, şi am tras aer adânc în piept.

— Da, aş vrea să spun că nu credeam să mai am nevoie de şedinţele astea, aşa că nu am mai venit. Iar acum două zile am băut. Tommy a tăcut, şi-a dres glasul, în timp ce noi – eu îmi ţineam respiraţia – aşteptam să continue. Am cunoscut o fată... cred că o iubesc, dar nu putem fi împreună. A fost plecată o vreme şi mi-a fost foarte dor de ea. Am nevoie de voi... de asta... ca să pot depăşi situaţia.

Am aplaudat din nou, dar el nu s-a aşezat, fiindcă mai avea ceva de spus.

— O parte dintre voi îşi amintesc că, atunci când m-am întors din Afganistan, am aflat că mă părăsise soţia şi că luase copilul cu ea. M-am apucat de băut şi am jurat să nu mai iubesc pe nimeni. Dar n-am încotro şi... ea a fost plecată o vreme, dar, da, nu mai am nimic de spus.

— Rahat! am înjurat eu în barbă.

— O să ne gândim la tine şi o să ne rugăm pentru tine, Tommy. Să ştii că îţi suntem alături, a spus liderul.

Câţiva s-au strâns în jurul lui Tommy şi l-au bătut prieteneşte pe spate.

— Mai vrea cineva să se ridice şi să vorbească?

S-a ridicat un actor pe care-l recunoşteam, dar m-am

pierdut în gânduri. Tommy, Tommy *al meu,* care pe Facebook avea o soţie şi un copil la care să se ducă acasă, în realitate nu avea nimic din toate astea. Şi, se pare, mai era şi îndrăgostit de cineva cu care nu putea fi, o femeie care fusese plecată o vreme şi de care îi fusese dor.

Am fost complet aeriană până la sfârşitul şedinţei, iar când liderul făcea ultimele observaţii, m-am furişat afară, înainte să mă vadă Tommy. Nu voiam să fie stânjenit că auzisem cele mai intime gânduri ale lui. Am sărit în maşină şi m-am uitat la telefon. Mariam îmi lăsase un mesaj vocal, aşa că am sunat-o, încă gâfâind.

— Eu sunt. M-ai sunat.

— Da. Ce-i, Electra? Toate bune?

„Uau, Mariam chiar mă cunoaşte!”

Era prima dată când mă confruntam cu problema confidenţialităţii, pentru că muream să-i povestesc asistentei mele. Ştiam că îl îndrăgea pe Tommy – la el apelase în noaptea în care mă făcusem praf, dar am înghiţit în sec, cu gândul la codul AA.

— Nimic, o poveste tulburătoare a unui tip de la şedinţă. Ce voiai să-mi spui?

— Că fac supă de roşii cu chilii la prânz. E bine?

— Sună perfect, am spus eu.

— Miles şi Vanessa au reuşit să ia avionul din Tucson. Aterizează la zece în seara asta, pe JFK.

Am oprit în faţa blocului, am coborât şi m-am uitat la intrare ca să mă asigur că nu apărea Tommy să mă salute. Dacă nu avea vreun geamăn, nu era posibil să fie acolo, ştiam că el fusese la şedinţă. Totuşi, am avut parte de o surpriză la intrare. Pe unul dintre fotoliile de piele mă aştepta Stella, bunica mea. S-a ridicat ca să mă salute.

— Bună, Electra! Iartă-mă, te rog, că vin aşa, dar dacă nu vine muntele la Mohamed... Voiam să văd cu ochii mei cum te simţi.

— Sigur, te rog, urcă.

Am condus-o la lift, fascinată că se ţinea atât de dreaptă şi că era atât de elegantă în sacoul şi fusta ei de lână demodate.

— Nu te ţin mult dacă ai treabă, a spus ea în timp ce intram în apartament.

— Nicio problemă, am răspuns, cuprinsă deodată de un val de căldură faţă de ea şi întrebându-mă de ce mă înspăimântase atât de tare ideea de a o vedea.

— Intră, ia loc. Mariam pregăteşte masa.

— Da, a spus Mariam, ivindu-se în hol. Este gata în cinci minute. Bună, Stella! a adăugat ea zâmbind, înainte să se întoarcă în bucătărie.

— Un om de calitate, fata asta, Electra, a spus Stella aşezându-se în fotoliu. Nu mi-o puteam imagina pe bunica întinsă pe canapea purtând trening şi hanorac, ca mine.

— Mariam m-a sunat în mod regulat ca să mă ţină la curent cât timp ai fost... plecată. Cum te simţi?

— Bine, foarte bine, am adăugat, în caz că avea impresia că o păcăleam.

— Şi tot nu bei, nu iei droguri?

— Tot nu iau, da. Dar, după cum ştii, fac paşi mici, aşa că nu mi-o iau în cap şi nu zic că am depăşit perioada critică.

— Nici n-ar trebui. Asta-i cel mai periculos. Spune-mi, aşadar, cum era acolo?

Am făcut tot posibilul să-i povestesc pe scurt.

— Ştii, eram îngrozită, dar de fapt a fost fenomenal.

— Consideră-te norocoasă că ai putut merge într-un asemenea loc. Zici că ai fost în vacanţă. Ştiu că nu-i aşa, fireşte, a adăugat ea repede.

— Masa e gata! a strigat Mariam din bucătărie.

Eu şi bunica ne-am aşezat la masă, pe care Mariam aşezase, în mijloc, o parte dintre florile răspândite prin vazele din apartament.

— Tocmai îi spuneam azi-dimineaţă lui Mariam că trebuie să am grijă la calorii, am comentat eu în timp ce ne apucam de mâncat. Curând o să fiu prea grasă ca să mai fiu considerată top-model.

— Mă îndoiesc. Uită-te la mine, am aproape şaptezeci de ani şi nu m-am îngrăşat un kilogram în viaţa mea. Ai gene bune.

— Aveţi pomeţii identici, a comentat Mariam. Ai mei parcă-s picaţi lângă maxilar.

— Aiurea! Eşti o tânără foarte frumoasă, dacă-mi permiţi, şi la înfăţişare, şi la suflet, a spus Stella.

Mariam radia auzind complimentul.

— Apropo, vreau o părere, am spus eu după ce am golit bolul şi am trecut la salata de fructe proaspete, în care Mariam turnase un sos de fructe delicios. Mă gândeam să-mi schimb coafura.

— Aşa... a îngăimat Mariam. Ai vorbit cu Susie despre asta?

— Nu, e părul meu, nu? Fac ce vreau cu el.

— Bine spus, Electra. Corpul tău îţi aparţine şi tu ar trebui să iei decizii în privinţa asta, a spus Stella. Personal, cred că ţi-ar prinde bine o tunsoare decentă. E prea lung pentru gustul meu şi e foarte greu de întreţinut. Nu ştiu cum reuşesc tinerele negrese să-l stăpânească.

— Vezi astea?

Am apucat o parte din coada de cal.

— Nu e părul meu, sunt extensii.

Bunica a luat şuviţa şi a ridicat din umeri.

— Mie-mi pare real.

— Este, doar că nu-i al meu. Mă gândeam că e de prost gust, mai ales că fata al cărei păr îl port probabil că a fost nevoită să-l vândă ca să-şi hrănească familia. Aşa că am decis să-mi scot extensiile şi pe urmă să-l tund scurt, aşa cum îl ai tu.

Am arătat spre coafura afro a Stellei, de un centimetru lungime.

— Uau! a făcut Mariam.

Îmi venea să râd, fireşte că de la mine luase cuvântul, dar nu suna bine în gura ei.

— Ei bine, eu îl port aşa pentru că e practic, dar ar vrea creatorii de modă şi fotografii să arăţi aşa?

— Habar n-am. Şi ştii ce? Mi se rupe.

Am observat expresia Stellei la auzul vorbelor mele urâte.

— Scuze, dar după cum ziceai şi tu, este părul meu şi poate că vreau să mă întorc la rădăcini în sens literal. N-au decât să-mi pună peruci la şedinţele foto, dacă asta vor. Şi...

— Da? m-a încurajat Stella, după o pauză lungă.

— Ei bine, e vorba despre firea mea, chiar dacă nu ştiu încă cine sunt. Adică, toţi cei din familia lui Mariam sunt musulmani şi îşi cunosc istoria de sute de ani. Eu am

crescut într-o casă multiculturală, copil negru cu tată alb şi cu surori din toată gama de nuanţe ale pielii.

— Şi poate că eşti nedumerită în privinţa identităţii tale, a spus Stella. Crede-mă, şi eu am crescut între lumi, Electra, ca şi tine. Unii ar zice că eram privilegiaţi şi în multe feluri chiar eram, dar... ajungi să nu mai Ştii în ce tabără eşti.

— Da, aşa e, am încuviinţat eu.

Brusc, m-au cuprins emoţiile, ca şi cum tocmai găsisem un om cu picioarele pe pământ, care poate că îmi înţelegea dezorientarea.

— Stella, îţi aminteşti că, înainte să plec la dezintoxicare, începuseşi să-mi spui povestea fetei care a plecat în Africa?

— Sigur că da. Întrebarea este dacă tu îţi aminteşti.

I-am zărit un licăr în ochi şi Ştiam că mă tachina. Parţial, cel puţin.

— O parte, da, dar cred... Cred că vreau să aflu mai multe.

— Atunci, găsim o zi în care ai timp şi continuăm povestea. Povestea *ta.*

— Am timp acum. Vorbesc serios! Miles şi Vanessa nu aterizează până diseară la ora zece, nu, Mariam?

— Da, a confirmat ea. Stella, dacă rămâi mai mult, aş ieşi să rezolv una-alta. Vă duc cafeaua în sufragerie?

— Ar fi foarte bine, a spus Stella ridicându-se. Te putem ajuta cu vasele?

— Nu, dar mulţumesc. Mergeţi.

Bosumflată că nu-mi trecuse prin minte să mă ofer s-o ajut pe Mariam în bucătărie, am urmat-o pe bunica în sufragerie, unde s-a aşezat.

— Cât timp am fost plecată, mi-am dat seama că tot nu ştiu nimic despre mama ori despre restul familiei. Sau poate că mi-ai spus şi am uitat, ameţită fiind. Cine era mama mea? am întrebat, ghemuindu-mă pe canapea.

— Încă nu am ajuns la ea. Toate la timpul lor, Electra, toate la timpul lor, sunt multe de explicat. Îţi aminteşti când ţi-am spus că Cecily, americanca, fusese părăsită de logodnic şi decisese să plece în Africa pentru a-şi tămădui inima frântă?

— Da, şi s-a îndrăgostit de o adevărată jigod... de un tip

infidel, m-am corectat repede.

— Exact. Cred că am ajuns în punctul în care Cecily locuia împreună cu Katherine la ferma Wanjohi...

CECILY
Kenya
Februarie 1939

Taur din rasa Boran, cu însemnele clanului masai

Capitolul 24

A doua zi, Katherine a trezit-o pe Cecily la ora cinci dimineaţa.

— Trezirea! Ţi-am pus hainele de safari la capul patului. Mergem acasă la Bill cu Desoto a lui Alice, deci ne vedem afară. O să iau nişte coşuri cu mâncare şi pe urmă trebuie să-l sun pe Aleeki, ca să ştie că ajungi mâine înapoi la naşa ta, a adăugat Katherine ieşind din dormitor.

Adormită, Cecily şi-a pus costumul kaki, cu pantaloni care-i veneau aproape perfect, iar apoi şi-a tras în picioare ghetele grele, cu şireturi, care nu-i veneau. Erau mult prea mari şi ea avea picioare micuţe, dar nu avea de ales.

— Hopa, sus! a spus Katherine, punând nişte pături pe bancheta maşinii. A pornit motorul şi a aprins farurile, pentru că era încă beznă.

Cecily a urcat şi, aruncând o ultimă privire la ferma Wanjohi, la relativa siguranţă şi la confortul pe care le oferea aceasta, au pornit la drum.

În ora pe care şi-au petrecut-o pe drum, Cecily a moţăit din timp în timp, până când lumina puternică a soarelui a făcut-o să tresară şi să se trezească. A deschis ochii şi a văzut că părăsiseră şoseaua principală şi că se hurducau violent pe un drumeag îngust, interminabil, care şerpuia prin câmpiile încinse, cu iarba şi arborii încleindu-se în ţărâna cărămizie. Cecily a deschis geamul ca să intre aer şi a fost izbită de duhoarea vitelor, a pământului şi a balegii. A zărit o turmă de vite mânate la păşune de nişte bărbaţi foarte înalţi, care purtau robe de un portocaliu-închis, asortat cu nuanţa pământului de sub picioarele lor goale. A

căscat gura la vitele care semănau destul de vag cu rudele lor americane. Aveau o cocoaşă mare în spate şi straturi de piele care le atârnau de gâtul subţire, până aproape de sol.

— Aproape că am ajuns, draga mea, a spus Katherine. Bun-venit la ferma lui Bill!

Cecily a văzut că se apropiau de mijlocul păşunii, pe care se găsea o construcţie scundă, cu un schelet de cherestea şi cu un acoperiş de tablă, în care se reflecta soarele.

— Salutare! Aţi ajuns!

Bobby ieşise din colibă şi venea spre ele, în timp ce Katherine oprea maşina.

Cecily a coborât.

— Vai! a exclamat ea uitându-se în jur. Asta este brusa? l-a întrebat pe Bobby.

— E la marginea câmpiei Loita, a spus Bobby, dar asta nu o lămurea cu nimic pe Cecily. Fetelor, intraţi şi beţi ceva răcoritor. Eu şi Bill încărcăm proviziile în maşini.

— Coşurile şi păturile sunt în spatele maşinii lui Alice! a strigat Katherine, timp în care femeile se îndreptau spre cocioabă.

Înăuntru, Katherine a turnat câte un pahar cu apă pentru fiecare, în vreme ce Cecily se uita în jur, la locuinţa rudimentară.

— Aici locuieşte Bill?

— Da. După cum vezi, se simte absenţa femeii, a spus Katherine zâmbind. Petrece prea mult timp în brusă şi nu consideră că merită să facă ceva şi pentru casă. Trebuie să recunosc că sunt entuziasmată. Chiar sper să vezi elefanţi. Dintre toate creaturile de prin părţile astea, elefanţii mi se par magnifici.

— Sunt periculoşi?

— Ca orice animal sălbatic, pot fi, dar dacă eşti cu Bill, nu ai de ce să te temi. Că tot vorbeam de lup, a spus Katherine văzând că Bill tocmai intra.

— Bună dimineaţa, Cecily! Mă bucur că ai ajuns. Eşti gata?

— Da.

Cecily vedea că el se uita la picioarele ei.

— Katherine, te ocupi tu de jambierele ei?

Bill i-a întins două role de tifon.

— Nu vrem s-o muşte de glezne vipera sâsâitoare, în somn, nu? Ne vedem afară.

— Ia loc, Cecily, i-a cerut Katherine.

Cecily s-a supus, iar Katherine i-a înfăşurat bandajele în jurul gleznelor, băgând tivul pantalonilor în interior şi legând totul cu două noduri strânse.

— Aşa. Nu arată foarte bine, dar bandajele îşi fac treaba.

— Vai, asud ca un porc în hainele astea, a mormăit Cecily.

Arşiţa o copleşea, o ameţea şi îi venea să vomite.

— O să te obişnuieşti, nicio grijă. Hai să pornim!

Au ieşit din cocioabă şi au ocolit-o, îndreptându-se spre Bill, care şedea la volanul vechii lui camionete, cu Bobby alături. Cecily a făcut ochii mari când a dat cu ochii de ceea ce nu putea fi descris decât ca versiunea în carne şi oase a unuia dintre desenele cu războinici masai, văzute în cărţile împrumutate de la biblioteca din Manhattan. Bărbatul, care stătea în spatele camionetei încărcate cu provizii, a salutat-o, regeşte, din cap. Îşi ţinea suliţa lungă în lături şi purta o robă roşie, prinsă în jurul umerilor. Gâtul lui lung era ornat cu coliere din mărgele multicolore şi avea urechile străpunse de mai multe inele mari. Avea faţa ascuţită, tenul închis, vag ridat, iar părul, tuns foarte scurt şi vopsit cu o pulbere roşiatică. Cecily bănuia că avea undeva între douăzeci şi patruzeci de ani.

— El este Nygasi, un prieten, l-a prezentat Bill. La bord, doamnelor!

Bill i-a propus lui Cecily să şadă lângă el, în faţă, iar Katherine s-a urcat în spate, cu Nygasi cocoţat înapoia ei. Cecily şi-a pus mâna streaşină la ochi, fiindcă soarele s-a reflectat în suliţa lui Nygasi. Ea s-a întrebat dacă omul acela avea vreodată motive s-o folosească.

— Este toată lumea gata de plecare? a strigat Bobby din camionetă.

Încă doi bărbaţi masai stăteau în fundul vehiculului, cu suliţele în mână.

— Absolut! a exclamat Katherine, veselă, oferindu-i un termos cu apă lui Cecily.

— Bea doar cât ai nevoie. În această perioadă a anului, apa este preţioasă în brusă, a sfatuit-o ea, lucru care nu a

izbutit să calmeze nervii încordaţi ai lui Cecily.

Motorul camionetei s-a trezit la viaţă, iar Cecily s-a ţinut bine de scaun, rugându-se să nu verse, în vreme ce Bill accelera, pornind brutal.

După ce au străbătut, cu orele, parcă, şesurile prăfuite, terenul a început, în cele din urmă, să se preschimbe subtil şi să se înverzească. Era un câmp deschis, sub vastul cer senin care mângâia coroanele eucalipţilor din care rumegau girafele ce-şi desfăceau limbile ca să tragă ramurile spre ele. Camioneta a virat brusc, iar Cecily a zărit două hiene care se repeziseră la roţi şi pe care le ocoliseră la timp.

— Beleaua naibii! a înjurat Bill, mai tare decât zdrăngănea motorul.

— Uite, Cecily, antilope gnu! Cele cu coama pe spate. Şi *enkangul* lui Nygasi – gospodăria lui, unde trăiesc soţiile şi copiii lui.

Katherine arăta spre stânga.

Cecily a zărit un soi de gard circular, cenuşiu, alcătuit din crengi. Nişte femei îmbrăcate în robe de un roşu intens se îndreptau spre aşezământ cu snopi de vreascuri sub braţ, însoţite de nişte capre. Unele dintre femei aveau atârnate peste umeri marsupii improvizate, în care ţineau copiii. La auzul zgomotului camionetei, femeile s-au oprit, făcându-le cu mâna călătorilor şi zâmbind.

— A spus cumva „soţii”, la plural? Adică Nygasi are mai mult de una?

— Aşa sunt masaii, a răspuns Bill. Cu cât ai mai multe vite, neveste şi copii, cu atât mai mult respect primeşti din partea tribului. Iar Nygasi are parte de foarte mult respect.

— Uite! i-a strigat Katherine lui Cecily jumătate de oră mai târziu, arătând în depărtare, unde cea din urmă desluşea nişte animale adunate în jurul unui licăr argintiu, neclar. Vezi gazelele Thomson? Cele mici, cu coarne drepte? Au mare curaj să se adape, nu ştii când ţâşneşte un crocodil şi le înşfacă! Dar aşa-i viaţa aici, în savană.

Cecily s-a bucurat enorm atunci când Bill a oprit camioneta lângă un pâlc de eucalipţi, iar Bobby a oprit în paralel. Soarele bătea în cabina deschisă, iar lui Cecily îi fusese rău tot drumul.

— Ne oprim aici? a strigat Bobby la ei.

— Da, Nygasi spune că-i cel mai bun loc pentru azi.

Bill a dat din cap în semn că era de acord şi a coborât din maşină.

— E timpul să punem tabăra, a spus Katherine veselă nevoie mare, apucându-se să-l ajute pe Bill cu descărcarea echipamentului şi a proviziilor. Cecily a dat s-o ajute, însă Bill i-a pus o mână pe umăr şi a oprit-o.

— Aş vrea să dau o mână de ajutor, a protestat ea.

— Mai bine să nu ne stai în cale până când terminăm, a spus el cu fermitate. Eşti roşie toată, Cecily. Mergi la umbră şi bea nişte apă.

Cecily s-a aşezat pe un bolovan comod, sub copaci, sorbind apă şi urmărindu-i pe cei care aşezau tabăra. Rulouri mari de pânză, cutii frigorifice şi coşuri de răchită scoase din camionete şi aşezate la umbră. Cei trei bărbaţi masai întindeau împreună straturile de bază şi aruncau pânzele peste proptelele suple de bambus, ca să ridice corturile, cu tot cu plasele de ţânţari. La sfârşit, au pus mormane de iarbă deasupra corturilor, camuflându-le perfect în peisaj. Katherine a desfăcut proviziile din cutiile frigorifice şi s-a aşezat, în sfârşit lângă Cecily, oferindu-i un sendviş învelit în hârtie cerată.

— Mănâncă tot, că o avem mult de umblat azi. Bill nu vrea să vedem animalele din camionetă şi pe urmă să le împuşte de la adăpostul ei.

— Are de gând să împuşte animale? a întrebat Cecily.

Văzuse că încărcaseră puştile mari, dar crezuse că pentru protecţie.

— Păi, ce vrei să mâncăm diseară? a chicotit Katherine. Ia nişte ceai, te răcoreşte.

Cecily a primit termosul cu ceai negru, tare, dulce şi fierbinte, iar stomacul ei agitat a început să se liniştească.

— A, să nu uit! Dacă ai nevoie de... toaletă, te duci în spatele unui tufiş, nu se uită nimeni, a şoptit Katherine. Numai să nu ridici pietre, că nu ştii ce şarpe sau scorpion moţăie sub ele.

Katherine a bătut-o uşor pe genunchi şi s-a ridicat ca să-l ajute pe Bobby, în vreme ce Cecily a rămas înlemnită de spaimă.

După ce au aşezat tabăra şi a mâncat toată lumea, Bill şi

Nygasi au luat-o înainte prin brusă, cu cei doi masai în spate. Cecily mergea alături de Katherine şi de Bobby şi asculta poveştile din alte expediţii cu care o delectau.

— Se zicea la un moment dat că lordul Delamere a urmărit un elefant şapte zile la rând, a spus Bobby. Era foarte hotărât să-i vină de hac. Fildeşii încă sunt expuşi la Sysambu. Alţii mai mari nici că am văzut.

În spatele lor, ceilalţi doi masai vorbeau încet în limba lor, iar Cecily se simţea protejată de faptul că ei se aflau acolo. Trecuse de ora prânzului şi soarele era sus pe cer. Când a ridicat privirea, a zărit umbrele vulturilor care dădeau roată. O briză blândă a făcut iarba să foşnească, sporind zumzetul insectelor şi ocazionalelor fornăieli ale antilopelor gnu. Katherine a arătat spre dreapta, unde douăsprezece zebre stăteau la umbra arborilor de acacia.

Cecily a scos aparatul de fotografiat şi a tras cât de multe cadre a putut, sperând ca fotografiile să facă dreptate acelui loc uluitor.

În cele din urmă, pe când Cecily se întreba dacă mai putea călca în ciubotele greoaie, Bill le-a făcut semn femeilor să se aşeze pe vine în iarba înaltă, arătând spre marea oază care se afla la aproximativ o sută de metri mai departe. El, Bobby şi Nygasi au înaintat târâş, Nygasi ţinând suliţa în mână, iar Bill şi Bobby cu puştile pe umăr.

La adăpătoare era plin de sălbăticiuni, însă Cecily l-a văzut pe Bill arătând spre o turmă de animale mari şi dungate, cu coarne maiestuoase, răsucite.

— Kudu, i-a şoptit Katherine.

Cecily s-a uitat la Bill, care a ridicat trăgaciul şi s-a uitat prin lunetă. O fracţiune de secundă mai târziu, a răsunat un foc de armă puternic. Speriate, păsările şi-au luat zborul, iar animalele care se adăpau au ţâşnit la adăpost. Cecily a văzut antilopa kudu ucisă, întinsă pe o parte.

Cei cinci bărbaţi au pornit spre pradă, Nygasi lovind cu suliţa în pământ ca să sperie şacalii ce dădeau roată, adulmecând stârvul. Împotriva voinţei ei, Cecily nu-şi putea lua ochii de la acea scenă, în vreme ce jupuiau metodic animalul de dimensiunea unui cal, scoţându-i măruntaiele şi hăcuindu-l. În sfârşit, cei trei masai au săltat hălcile de carne pe umeri, în timp ce Bobby şi Bill cărau împreună

capul de coarnele lungi cât piciorul unui adult.

— Glonţul a trecut drept prin creier, a spus Bobby, admirativ, după ce au ajuns cu toţii lângă Cecily şi Katherine. Bill este cel mai bun vânător pe care-l cunosc. Un kudu ajuns la maturitate. Uită-te la coarnele astea!

În faţa bărbaţilor plini de sânge şi a duhorii stârvului, Cecily s-a întors, abţinându-se să vomite. Katherine a ajutat-o să se ridice şi au pornit împreună spre tabără, Cecily încercând să tragă discret aer curat în piept.

— Te simţi bine? a întrebat Katherine.

— Curând, a îngăimat. Nu am mai văzut niciun animal ucis înainte.

Katherine a încuviinţat compătimitor.

— Este într-adevăr un şoc, ştiu. Oricât de dezgustătoare mi se pare vânătoarea pentru trofee, cred că există cumsecădenie pură în cea pentru hrană. Cecily, fiecare bucăţică în parte în acel kudu va folosi cuiva. Ia uite în spate. A făcut semn spre rămăşiţele de la marginea apei. Vulturii, şacalii şi hienele deja se încăierau pe pradă. Ciclul vieţii continuă, noi ne ocupăm doar locul în lanţul trofic.

Cecily era gata să protesteze, numai că şi-a adus aminte că fiecare bucăţică de carne pe care o îmbucase vreodată începuse cu procesul la care asistase mai devreme şi, prin urmare, şi-a ţinut gura, smerită de naivitatea ei.

S-au întors în tabără mult mai domol şi amurgul îi învăluia deja când au dat peste o turmă de elefanţi, la mai puţin de un kilometru în depărtare.

— Nu-mi vine să cred! Cecily a înghiţit în sec uitându-se prin binoclu, cu un nod în gât. Sunt... maiestuoşi!

— Trebuie să fim cu grijă, că au pui, a sfatuit-o Katherine. Sunt foarte ocrotitori şi nu vor şovăi să te atace.

— Este o turmă de femele, îi spunea Bill lui Bobby. Nu şi masculi care să merite doborâţi, sunt sigur că la un moment dat găsim şi un trofeu de fildeş.

Pe Cecily a cuprins-o furia la gândul că Bill sau altcineva împuşca aceste creaturi superbe. Turma înainta cătinel şi puii se împleticeau printre picioarele mamelor. Aproape că simţea cum vibra pământul sub greutatea şi forţa lor.

Cineva a bătut-o brusc pe umăr şi şi-a luat ochii de la elefanţi. Nygasi i-a făcut semn să se ducă şi să se

ghemuiască, arătându-i ceva la nivelul solului. S-a uitat într-acolo şi a icnit. Pe ţărâna cărămizie, se ivea conturul perfect al unei urme mari de picior.

— *Olgatuny,* a spus. Leu, a adăugat, să priceapă şi Cecily.

— Da, leu, s-a auzit vocea lui Bill deasupra ei. Ba chiar recent a trecut pe-aici, judecând după forma desluşită a urmei. Nygasi ştie care-i care între animale şi la un moment dat a urmărit şi ucis un leopard care dădea târcoale *enkangului* său – Cecily, asta înseamnă „sat", i-a explicat, bătându-l pe spate pe bărbatul mai înalt. Este prea aproape de tabăra noastră pentru gustul meu. Trebuie să avem grijă.

Cei doi bărbaţi s-au îndepărtat câţiva metri, adânciţi în conversaţie, iar Cecily a rămas pe loc, uitându-se la urma din faţa ei. S-a întins s-o atingă uşor, cu pulsul ridicat din pricina dimensiunii pesemne uriaşe a leului, dacă laba lăsase o asemenea amprentă.

Zece minute mai târziu, în tabără, Cecily s-a aşezat graţios. Sorbind ceai, privea soarele care luneca suav sub orizont şi acacia care descriau contururi negre în peisaj. Au aprins un foc mare şi Katherine a apărut lângă ea ca să-i pună o pătură pe umeri, căci temperatura începea să scadă. Se uita fascinată la masaii care pregăteau carnea de kudu pe beţe de frigărui şi, curând, carnea friptă a aromat delicios aerul. Având în vedere faptul că fusese martora sfârşitului cumplit al animalului, Cecily se ruşina că-i chiorăia stomacul de foame.

Amurgul s-a preschimbat în noapte şi Cecily a ridicat privirea şi a văzut bolta cerească mai înstelată ca niciodată. Bobby şi Bill beau bere lângă focul de tabără, în timp ce discutau vânătoarea zilei şi mâncau prada.

— Poftim, draga mea. Katherine i-a oferit o halcă de carne aburindă, în lipie încălzită la foc.

— Mulţumesc. Cecily zâmbea recunoscătoare şi a muşcat timid. Era delicioasă.

După cină, s-a rezemat şi a ascultat murmurele line ale conversaţiei din jurul focului. Îi făcea plăcere: flăcările pâlpâiau, fumul se ridica în rotocoale spre cerul catifelat al nopţii şi făceau tabăra să pară un adăpost sigur. Totuşi, pe

măsură ce au început să se audă din beznă ţipetele şi mârâielile unor animale necunoscute de ea, Cecily a simţit uşurare la vederea puştii trainice de la picioarele lui Bill.

După ce au terminat de mâncat, Bill şi-a aprins pipa şi aroma plăcută a tutunului a ajuns la ea.

— Mă duc la culcare, a spus Katherine, căscând cu toată gura. Vii, Cecily?

Oricât de extenuată era, bolta incredibil de înstelată şi faptul că stătea în buricul brusei africane o făcea pe Cecily să-şi dorească să prelungească momentul.

— Vin imediat.

— Bine. Noapte bună tuturor! le-a urat, ridicându-se odată cu Bobby.

— Mda, a fost o zi lungă, a spus şi el. Ne vedem dis-de-dimineaţă.

Bobby şi Katherine s-au retras în corturi separate, în vreme ce Nygasi şi ceilalţi doi masai au plecat de lângă foc şi au pătruns în beznă. Cecily îi vedea la perimetrul taberei, când şi-a dat seama că rămăsese singură cu Bill.

— Cum ţi s-a părut ziua asta? a întrebat-o, aţâţând focul cu un băţ.

— Ăăă... păi a fost pur şi simplu incredibil. Mă simt privilegiată, chiar dacă pe alocuri a fost înspăimântător. Mi-a crescut până la cer nivelul de adrenalină.

— Cecily, eşti aventurieră? Bill o fixa cu privirea lui profundă. Sau preferi să te ştii în siguranţă?

— Să ştii că nu sunt sigură. Adică venirea în Africa m-a schimbat deja. Poate încă nu am aflat cine sunt.

— Poate niciunul dintre noi nu află vreodată cine este cu adevărat.

— Tu sigur eşti un aventurier.

— Poate nu aş fi devenit dacă nu m-ar fi schimbat viaţa. Mă pregăteam să devin avocat în Anglia şi pe urmă, mă rog, a intervenit războiul – şi dragostea – iar viaţa mea s-a preschimbat irevocabil. Prin urmare, domnişoară Huntley-Morgan, ce faci de fapt aici, în Africa?

— Îmi vizitez naşa.

Cecily a ridicat din umeri, neputându-i întâlni privirea.

— Mi-e cât se poate de clar că fugi de ceva. Ai acea privire.

— De unde Ştii?

— Că şi eu aveam aceeaşi privire când am venit aici prima oară. Întrebarea este dacă vei fugi înapoi.

— Habar nu am. Acum mă duc la culcare. Cecily s-a ridicat. Mulţumesc că m-ai luat şi pe mine, Bill. Jur că nu voi uita niciodată. Noapte bună! A dat din cap spre el, s-a dus la cortul pe care-l împărţea cu Katherine şi s-a târât înăuntru. Katherine sforăia deja uşor pe saltea, aşa că Cecily şi-a scos ghetele, a dat din degete uşurată şi s-a întins complet îmbrăcată, trăgând pătura aspră peste ea, căci se lăsase frigul. Stătea şi se gândea că, în ciuda grosolăniei şi predilecţiei de a o stânjeni, Bill Forsythe avea ceva care o fascina. Neizbutind să mai rămână trează nicio secundă, s-a asigurat de două ori că avea picioarele bine acoperite cu pătura, în caz că se strecura vreo creatură peste noapte, a închis ochii şi a adormit.

Cecily s-a trezit în zori cu gura uscată de sete. A luat o gură de apă din bidonul de lângă ea şi s-a încălţat, străduindu-se să nu o trezească pe Katherine, care dormea dusă. A ieşit din cort, s-a întins şi a ridicat ochii.

Cerul era o mare de nuanţe suave de albastru, roz şi purpură şi avea senzaţia că se afla într-un tablou impresionist. Întorcând spatele spectacolului, s-a dus în căutarea unui loc intim ca să se uşureze.

După ce a făcut asta în iarba înaltă până la brâu, s-a întors încet, bucurându-se de miresmele proaspete ale naturii, înainte să audă un mârâit slab, ca un motor pornit. Numai că nu erau maşini în zonă.

Cecily s-a oprit brusc când a zărit un leu matur, ghemuit la câţiva metri în faţă, cu ochii aurii lipiţi de ea. Leul s-a ridicat şi a pornit spre pradă. Ea a încremenit, cu inima bubuindu-i în piept. Leul a atacat.

— CECILY! LA PĂMÂNT!

Din instinct, s-a făcut mică şi zorii s-au cutremurat la răsunetul glonţului. Leul s-a clătinat, dar nu s-a lăsat descumpănit. S-a mai auzit un glonţ, apoi altul şi leul a rămas inert, prăbuşindu-se pe o parte.

— O, Doamne, a fost cât pe ce! Cecily? Eşti bine?

A dat să răspundă, însă gura-i părea neputincioasă, picioarele refuzau să se clintească şi lumea se învârtea.

— Cecily, mă auzi?!

— Au!

Cecily a simţit o palmă aspră peste obraz şi a deschis ochii, văzându-l pe Bill cum o fixa cu privirea.

— Scuze, e cel mai rapid mod de a trezi pe cineva din leşin. Poftim, hai să te ţin şi să-ţi dau o gură de brandy.

Cecily a simţit braţele puternice care o ridicau, apoi lichidul care i se prelingea în gură. În ciuda faptului că era să se înece din pricina tăriei, şi-a revenit numaidecât. Îşi dorea să nu-l vadă pe Bill cum se înălţa lângă ea. A roşit imediat.

— Îmi pare foarte rău. Nu ştiu ce m-a apucat.

— Poate faptul că ai văzut un leu gonind spre tine, a spus Bill. Am văzut bărbaţi în toată firea vomitând pe loc. N-ai nimic. Hai în tabără.

În drum spre corturi, i-a oferit sprijin. Cecily l-a văzut pe Nygasi în spatele lor şi încă simţea mirosul prafului de puşcă.

— Cum... de unde ai ştiut? a întrebat, cu picioarele muiate sub ea.

— Că o să fii bleagă şi o să te îndepărtezi? A ridicat din sprânceană. N-am ştiut. Nygasi văzuse urmele de leu şi îl căutam. Tocmai îl văzusem când am dat cu ochii de tine. Noroc că eram acolo.

Cecily s-a făcut roşie până în vârful unghiilor, sperând numai că nu o văzuse pe vine în iarba înaltă, înainte să atace leul.

În timp ce se apropiau de tabără, Katherine a venit în fugă spre ei şi a sprijinit-o pe Cecily din cealaltă parte.

— Ce-a fost cu împuşcăturile alea? Ce s-a întâmplat? a întrebat.

— Doar un leu flămând, a răspuns Bill. M-am ocupat eu de el. Aşa. Bill a lăsat-o pe Cecily pe mâinile lui Katherine, după care a vorbit cu Nygasi, care a încuviintat şi s-a întors în direcţia leului.

— Sigur e mort? a îngăimat Cecily.

— Da, a încuviinţat Bill. Crede-mă, am împuşcat mulţi lei la viaţa mea. Hai să-ţi dăm un ceai.

Cecily a lăsat-o pe Katherine să-i poarte de grijă, punând o pătură peste ea şi ajutând-o să se aşeze la foc cu o cană

de tablă cu ceai şi insistând să-l bea încet.

— Zău că n-am nimic, a insistat Cecily, dând să se ridice, mândria făcând-o să treacă peste fragilitatea fizică. Ce se va întâmpla cu leul?

— O să-l pună în camioneta lui Bill şi o să se întoarcă acasă cu el. Se găseşte un american bogat să cumpere capul şi pielea ca trofeu.

— Sigur n-o să fiu eu aceea, a gemut. A fost numai vina mea. M-am dus prea departe.

— Sunt convinsă că în sinea lui, Bill este încântat. A avut o scuză să mai acapareze un trofeu. Poţi să mergi până la camionetă? Cred că ai avut parte de suficiente emoţii azi. Îl chem pe Bobby să ne ducă acasă. Tocmai umplea bidoanele cu apă.

Katherine a plecat de lângă ea şi, cu cana în mână, Cecily s-a dus la marginea taberei, unde Bill şi Nygasi cărau leul pe o bucată de pânză. I-a urmat până la camionetă, unde ei şi ceilalţi doi masai au aruncat pur şi simplu animalul în spate şi s-au apucat să-l lege cu frânghii.

De aproape, leul era imens şi nici mort nu-şi pierduse demnitatea. Coama bogată şi aurie sclipea în soare şi avea gura deschisă, cu colţii galbeni la vedere. A observat că avea şi cicatrice pe faţă.

— Este bătrân, a spus Bill. După cum arată, a trecut prin ceva înfruntări şi flămânzea de o vreme, îi vezi coastele? Cel mai probabil a fost rănit şi nu a mai fost capabil să vâneze o pradă decentă. Bine că nu a pus laba pe tine, Cecily.

Cecily a dat din cap, într-un gest mut de încuviinţare, şi s-a întors în tabără, unde Bobby scotea corturile şi Katherine umplea coşurile de răchită.

— Katherine, ai împuşcat vreodată un animal sălbatic? a întrebat-o Cecily.

— Da. Să mă ierte Dumnezeu, am făcut-o. Când eşti crescut aici, înveţi de mic copil să tragi la ţintă. După cum ai văzut, este o iscusinţă care îţi salvează viaţa. Nu am făcut-o niciodată ca sport, doar pentru autoconservare, dar nu uita că viaţa este complet diferită aici, Cecily. Primejdia este reală.

— Încep să-mi dau seama de asta.

— Gata de plecare? a întrebat Bobby, urcându-se la volan.

— Da, a spus Katherine ferm, ajutând-o pe Cecily să urce în spate şi aşezându-se lângă Bobby.

— Pa, Cecily. Îmi pare rău că primul tău safari a fost aşa... plin de evenimente.

Bill apăruse lângă vehicul şi se uita de sus la ea.

— A, nu, Bill, mie îmi pare rău că am fost o pacoste. Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa, a răspuns Cecily.

— Nu-mi doresc decât să fiu pe plac. Drum bun!

— Nu vii cu noi?

— Nu. Eu cu Nygasi şi ceilalţi avem treabă aici. La revedere!

Cecily s-a uitat în spate în timp ce Bobby apăsa pedala de acceleraţie şi ieşeau din tabără. Privindu-l pe Bill, care stătea acum cu Nygasi lângă trofeu, îl vedea în altă lume, uitând cu totul de ea.

După ce l-au lăsat pe Bobby la ferma lui Bill şi au schimbat maşina cu Desoto, care era mult mai confortabilă, pe măsură ce se apropiau de ferma Wanjohi, Cecily a zărit Bugatti-ul alb al lui Kiki parcat în faţă.

— Sigur eşti în stare să faci drumul până la Naivasha în seara asta? a întrebat Katherine, oprind motorul şi coborând. Poţi să mai rămâi o noapte cu mine.

— Mulţumesc, dar a venit maşina şi simt că trebuie să mă întorc. Îi duc grija naşei.

— Ştiu. Katherine a cuprins-o pe Cecily cu braţul peste umăr s-o liniştească. Nu uita totuşi că nu este responsabilitatea ta.

— Da, dar... Cecily a ridicat din umeri. Mulţumesc pentru tot. S-au îmbrăţişat. A fost într-adevăr o aventură.

— Cecily, te-ai descurcat de minune şi dacă ai nevoie de mine, eu rămân la Alice până la nuntă. Nu-mi vine să cred că este într-o lună, a spus Katherine, în timp ce tăcutul Makena punea valiza lui Cecily în portbagajul Bugatti-ului.

— Păi, dacă pot să te ajut cu ceva, să-mi spui, a zis, urcând în spate.

— Bine. Pa!

— Pa, Katherine, şi mulţumesc foarte mult, a strigat pe geam, în timp ce maşina intra pe drumul prost, cu şanţuri.

Făcându-i cu mâna prietenei ei, Cecily se întreba dacă faptul că fusese ameninţată de un leu flămând era mai de apreciat decât întoarcerea la atmosfera stranie care plutea asemenea unui nor negru asupra Mundui House.

Capitolul 25

— Scumpo, tu eşti?

— Da, mamă.

Auzind glasul mamei pârâind la celălalt capăt al firului, lui Cecily i-au dat lacrimile.

— Ce faci? Ce face Papa? Şi Mamie, desigur! A născut?

— Cecily, ia-le pe rând, a chicotit mama ei. De câteva zile încerc să dau de tine să-ţi spun că da, Mamie a născut o fetiţă tare dulce, pe care o cheamă Christabel. Papa nu se bucură, căci spera să fie băiat, ca să „lupte în colţul lui”, cum s-a exprimat, dar, o! Cecily, este cel mai frumos copilaş din lume!

— Şi sunt bine amândoi?

— Sigur că da. Naşterea a fost floare la ureche din ce spunea Mamie, care tot întreabă de ce se plâng femeile de asta.

— Probabil că graţie gimnasticii pe care a făcut-o, a spus Cecily. Transmite-i, te rog, toată dragostea mea şi spune-i că abia aştept să-mi văd nepoata. Să-mi trimiţi o fotografie cu ea, mamă, da?

— Sigur că da. Cum e în Kenya?

— E... este bine, mamă.

„Şi aşa de cald, de nu pot respira uneori, foarte ciudat şi pustiu la Mundui House, tocmai era să fiu mâncată de un leu hămesit şi mi-e foarte dor de tine.”

— Şi când vii acasă? Papa spune că aici sunt toţi îngrijoraţi din cauza războiului. Unii zic că este deja inevitabil.

— Ştiu, mamă, am auzit şi eu, dar...

— Mă rog, mă întrebam dacă n-ar fi o idee bună să zbori în Anglia imediat ce poţi, draga mea. Pe urmă cel puţin, dacă e să se întâmple ceva, eşti doar peste Atlantic, la un

drum cu vaporul. Audrey zice că s-ar bucura să te primească la Woodhead Hali până...

— După nunta lui Jack cu Patricia, a terminat Cecily în locul ei.

S-a cutremurat uşor, nu numai din pricina faptului că mama ei punea ruşinea nunţii fostului ei logodnic mai presus de siguranţa fiicei, ci şi la gândul de a mai pune piciorul vreodată la Woodiand Hali.

— Zău, mamă, chiar dacă sunt disperată să mă întorc cât mai grabnic, mi-e foarte bine aici. Dacă izbucneşte războiul, prietenul meu Tarquin jură că nu va afecta îndată Kenya. Aşa că, ce-ar fi să-mi rezervi un bilet pentru mijlocul lui aprilie?

„Cu alte cuvinte, după ce se încheie ceremonia."

— Sigur nu vrei să stai cu Audrey în Anglia?

— Absolut, a răspuns Cecily ferm.

— Bine, îi voi spune lui Papa să caute bilet. Vai, ce dor mi-e de tine, scumpo şi noi toţi...

Vocea Dorotheei s-a pierdut în pârâitul care se înteţise. Cecily a pus receptorul demodat în furcă şi, cu braţele la piept, a ieşit pe terasă şi s-a uitat în zare.

Poate ar fi trebuit să se întoarcă acasă săptămâna următoare şi la dracu' cu nunta lui Jack!

— Cui îi pasă? i-a şoptit unui babuin care se holba la ea, întrebându-se dacă să rişte să sară pe masa de pe verandă şi să fure micul dejun pregătit de Chege, băiatul în casă cel mic, ajutorul lui Aleeki.

— Uş! A bătut din palme şi s-a dus spre babuinul care nu se clintea şi o privea cu şiretenie. Pleacă de-aici! a strigat şi, în cele din urmă, acesta s-a retras.

Aşezându-se la masă şi bând o cafea fierbinte şi tare, Cecily asculta croncănitul, ciripitul şi strigătele deja familiare, care vesteau începutul zilei la Mundui House. Luase micul dejun singură în fiecare zi de trei săptămâni. La întoarcerea din safari, Chege îi înmânase o scrisoare.

— De la *memsahib* pentru *memsahib,* spusese.

Scrisoarea de la Kiki o informase că plecase la Nairobi să fie alături de Alice în suferinţa ei şi îl luase pe Aleeki cu ea. Adăugase că urma „să se întoarcă mintenaş", numai că în câteva zile, Aleeki venise să ia un cufăr cu haine pentru

stăpână. Îi explicase că naşa ei avea să mai rămână la Nairobi şi dispăruse curând după aceea.

Cecily ştia foarte bine că Aleeki minţise. Doar ce se întâlnise cu Katherine cu o săptămână în urmă, când făcuse o excursie la Gilgil cu

Makena şi Chege.

— Îmi pare foarte rău că nu am ţinut legătura, se scuzase Katherine, dar, printre altele, nunta mă ţine ocupată.

Când Cecily întrebase cum se simţea Alice şi când se externa, Katherine păruse mirată.

— A, este acasă de două săptămâni. A insistat să plece neîntârziat din spital, aşa că am grijă de ea la ferma Wanjohi. Se simte mult mai bine acum şi vrea să plece în safari în Congo, deşi, fireşte, o îngrijorează, ca pe noi toţi, situaţia din Europa şi felul în care ar putea afecta lucrurile în Africa. Vai! Mă mir că nu ţi-a spus Kiki că Alice s-a întors.

— Nu am văzut-o pe Kiki de câteva săptămâni, îi explicase Cecily. Aleeki mi-a spus că este la Nairobi.

— O fi. Probabil stă la clubul Muthaiga, cu toate că trebuie să recunosc, nu-i frumos să-şi abandoneze fina aşa. Oricum, odată ce se termină cu nunta mea şi ne mutăm în noua casă, eşti perfect binevenită să stai cu mine şi Bobby. Cred că te simţi singură la Mundui, biata de tine.

— Ei, nu-i nimic, Katherine. Sigur se întoarce Kiki una-două.

— Bine, draga mea, mi-e teamă că trebuie să fug, trebuie să duc invitaţiile la imprimat şi prăvălia închide la prânz. Ne vedem săptămâna viitoare la nuntă.

— Da, succes! a strigat Cecily după ea.

La două zile după ce se întâlnise cu Katherine în Gilgil, Cecily tot nu primise nicio veste de la Kiki. Nimeni din personalul casei nu vorbea engleză şi apoi nu ar fi fost drept să-i întrebe unde se dusese naşa ei.

Mai mult, era limpede, contractase un virus, căci în fiecare dimineaţă după micul dejun i se făcea greaţă şi, până la două la amiază, abia îşi mai târa picioarele pe scări ca să tragă un pui de somn. Se aştepta să-i treacă, dar se înrăutăţea pe zi ce trecea, a constatat oftând, după care a luat o bucată de pâine, s-a uitat la ea şi i-a venit să verse.

Fiindcă avea toate şansele să vomite cafeaua, Cecily s-a

ridicat şi a traversat iute terasa. Conştientă că nu mai ajungea la baie la timp, a ţâşnit în spatele tufişurilor şi a vărsat în stratul de flori.

— Vai, vai! a gemut, ştergându-se la ochi. În ce hal eşti, Cecily! S-a dus domol în casa răcoroasă şi a urcat scara clătinându-se, a băut apă şi s-a întins o vreme până a lăsat-o puţin răul. Of, Cecily! a mormăit. Ce te faci?

Muratha a sosit câteva minute mai târziu ca să-i facă ordine în cameră, după care s-a oprit mirată s-o vadă pe Cecily întinsă peste patul nefacut.

— Bolnavă, *bwanal*

— Da, mi-e teamă că da, a recunoscut, prea stingherită să mai mintă.

— Poate malaria. Muratha a lăsat teancul cu cearşafuri şi s-a dus la Cecily. A întins timid palma rece să-i atingă fruntea şi şi-a retras-o imediat. Nu fierbinte, *bwana,* deci bine. Chemăm doctor, da?

— Nu, nu încă. Poate mâine dacă nu mă fac bine.

— Bine, odihneşti.

Muratha a dat din cap şi a ieşit din cameră.

Cecily a aţipit şi, până la prânz, s-a simţit suficient de bine cât să se ridice din pat şi să mănânce puţină supă şi nişte pâine. A luat altă carte din bibliotecă şi, mulţumită că nu vomitase masa de prânz, s-a aşezat la locul ei pe şezlongul de la umbra smochinului. Câteva minute mai târziu a auzit râsul ca un clinchet de clopoţei al naşei, care a apărut pe terasă cu căpitanul Tarquin Price şi Aleeki după ea.

— Am ajuns, draga mea! a strigat peste peluză, observând-o pe Cecily. Iartă-mă că te-am lăsat singură atâta timp, dar acum ne-am întors, aşa-i, Tarquin?

— Da, dragostea mea, da, a spus Tarquin, zâmbindu-i cu afecţiune.

— Haide să mă îmbrăţişezi, Cecily! Kiki a deschis braţele larg, iar Cecily s-a dus la pieptul ei. Vai, ce trasă la faţă eşti! Te simţi bine?

— Cred că am luat un virus, dar mă simt mai bine deja.

— Cum aşa? Ar fi trebuit să spui unui servitor şi aş fi venit degrabă şi l-aş fi chemat pe doctorul Boyle. Aleeki, haide să sărbătorim cu şampanie! Tarquin are permisie

câteva zile, aşa că am plecat de la oraş să iau aer curat.

Abia atunci i-a picat fisa – Kiki se uita adorator la Tarquin, care sigur avea cu măcar zece-cincisprezece ani mai puţin decât ea.

Zece minute mai târziu stăteau la masă pe verandă, Kiki fuma şi turna şampanie cu nemiluita în ea împreună cu Tarquin, iar Cecily rămăsesetot cu ceaiul ei. Kiki povestea şotiile de la clubul Muthaiga, pe care Cecily îl considera acum infam şi cum se distraseră la un meci de polo.

„Şi eu, care-mi făceam griji pentru sănătatea ta, când tu sigur erai în cuibuşorul de nebunii cu tânărul ofiţer englez, delectându-te la Nairobi”, şi-a spus Cecily, făcându-i-se rău din nou. Că era din pricina micuţei felii de tort ori a egoismului naşei, habar nu avea.

— Mă scuzaţi, Kiki, Tarquin, încă nu mă simt bine. Mă duc să mă odihnesc în camera mea.

— Desigur, a răspuns Tarquin. Să ne spui dacă vrei să-l chemăm pe doctorul Boyle, da?

La etaj, s-a întins, ascultând murmurul conversaţiei de-afară. Cu toate că nu exista niciun motiv pentru care Kiki nu ar fi trebuit să se desfete în braţele altui bărbat – în fond era văduvă, nu o oprea nimic, Cecily se tot gândea cum îi făcuse Kiki cunoştinţă cu Tarquin de Revelion. În acele minute preţioase pe care le petrecuse în braţele lui pe ringul de dans, Cecily se întrebase dacă acest englez frumos şi şarmant avea planuri cu ea. Dar nu, aproape sigur Tarquin era de pe-atunci amantul lui Kiki, adus în acea noapte ca o favoare pentru a-şi feri fina de penibilul social.

Jack, Julius şi Tarquin... în câteva săptămâni jucaseră cu toţii un rol în pierderea completă a încrederii lui Cecily. Mama naibii! Era un eşec de femeie în toată lumea. Şi se ura şi mai mult că îi lăsase lui Doris adresa ei din Kenya ca să i-o dea lui Julius, chiar înainte să plece de la Woodhead Hali.

— Eşti jalnică, Cecily, a murmurat, nefericită. „Mult mai jalnică, întrucât ai întrebat zilnic servitorii dacă sosise vreo scrisoare din Anglia.”

Fără astâmpăr, Cecily s-a dat jos din pat şi s-a dus la fereastră, exact în clipa în care Kiki, îmbrăcată acum într-un costum de baie şic, în dungi, se îndrepta spre lac, ţinându-

se de mână cu Tarquin, care îşi etala trupul bronzat şi suplu într-un Şort.

Au sărit în apă râzând, apoi Tarquin a luat-o în braţe pe Kiki şi a sărutat-o temeinic, cum ar fi descris Cecily. I-a venit în minte Bill Forsythe şi mărturia că nu-i plăceau fiinţele umane.

Şi se întreba dacă nu cumva era de acord cu el.

Din fericire, în următoarele zile, lui Cecily nu i-a mai fost aşa rău. A renunţat la obişnuita ceaşcă de cafea dimineaţa, descoperind că putea mânca puţină pâine. Alcoolul ieşea din discuţie, lucru care părea s-o irite nespus pe Kiki.

— Doamne, parcă ţi-ai pierdut cheful de viaţă de când am plecat. Nu vrei, te rog, să iei o gură? a sugerat Kiki a mia oară, când a venit Aleeki cu martini.

— Kiki dragă, lasă biata fată în pace, a spus Tarquin, cerându-i scuze din privire lui Cecily. Încă nu şi-a revenit de tot.

Cu toate că îi era recunoscătoare lui Tarquin că o domolea pe Kiki, se ferea din calea lor cât putea de mult, ceea ce nu era foarte dificil, având în vedere că rar se sculau înainte de prânz, când se vedeau puţin pe verandă, înainte ca ea să urce la somnul de amiază. Divanul de pe pervaz devenise locul ei preferat din casă. Se ghemuia acolo, unde briza creată de ventilatorul din tavan astâmpăra arşiţa de-afară, şi studia cu binoclul sălbăticiunile ce apăreau şi dispăreau în preajma lacului.

În acea zi, turma de hipopotami pe care-i botezase în mintea ei, îşi făceau consacratul somn de amiază, întinşi pe o parte. În jurul lor, antilopele cu coarne mici ciuguleau frunzele dense de nuferi de la marginea lacului, neperturbate de toate creaturile imense care fornăiau lângă ele. Mai departe în apă, trunchiurile copacilor morţi se întindeau spre cer şi ofereau locuri de cocoţat confortabile tuturor păsărilor, de la pescăruşii albaştri la pelicanii voinici.

— Cum de stau şi văd ce văd cu asemenea tristeţe? s-a dojenit Cecily. Dacă era Mamie aici, sigur pleca, înota în lac, vâslea într-o barcă, trăia! „Eşti inconsolabilă” ar fi spus şi…

Gândul la sora ei şi la bebeluş, atât de departe, au făcut-o să caute gânduri mai optimiste, care îi scăpau din minte

la fel de repede pe cum îi veneau.

A bătut cineva brusc la uşă şi Muratha s-a ivit cu o rochie verde de mătase, pe care urma s-o poarte în câteva zile, la nunta lui Katherine cu Bobby.

— Frumoasă, *bwana,* a spus Muratha, agăţând-o cu grijă în şifonier. Mâine facem bagaj, da?

— Da, mulţumesc, Muratha.

— Nu văzut Nairobi, oraş mare, a spus Murata. Tu noroc. Dau drum baie, da?

Până să apuce să răspundă, Muratha s-a făcut nevăzută, lăsând-o pe Cecily să se muştruluiască şi mai abitir pentru faptul că se tăvălea neîncetat, întocmai ca un hipopotam, în mocirla nefericirii. Ştia că Muratha ar fi dat orice să aibă viaţa pe care o ducea ea.

S-a dus la oglindă şi s-a privit.

— Te vei duce la nunta asta şi te vei distra, ne-am înţeles?

Şi cu asta, Cecily s-a întors şi s-a dus în baie.

— Vezi numai să-ţi dea camera pe care o iau de obicei la club, da? Cu faţa la grădină, nu la drum, a spus Kiki, atunci când s-a urcat Cecily în Bugatti. Doar i-ai sunat dinainte, aşa-i?

Kiki s-a întors spre Aleeki, care stătea lângă ea în picioare.

— Da, *memsahib.*

— Bun, transmite toate cele bune lui Alice şi celor de-acolo care nu mă urăsc, i-a spus Kiki lui Cecily, chicotind strident. Se vedea că o rănea lipsa invitaţiei la nuntă. Şi să te distrezi, bine?

— Da, promit, a răspuns Cecily.

— Între timp, ne distrăm şi noi aici, nu-i aşa, Tarquers?

— Cu siguranţă, draga mea, a spus Tarquin, venind şi pupând-o pe creştet. Pa, Cecily şi spune-le celor în kaki pe care-i vezi că mâine-dimineaţă mă întorc să mă ocup de ei.

— Bine. Pa!

Cecily a făcut veselă cu mâna şi a răsuflat uşurată când a ieşit maşina uşor din parcare.

În ciuda faptului că o stresa să înfrunte de una singură o mare de străini la nuntă, era entuziasmată şi ea în vreme ce treceau pe lângă lac, în drum spre Nairobi. După atâtea

săptămâni singură la Mundui House, poate avea să se veselească într-un oraş aglomerat. În plus, abia aştepta să ajungă la clubul Muthaiga, după ce auzise atâtea despre el. S-a mai privit o dată în oglindă înainte să plece şi, în rochia de mătase verde ca smaraldul, cu pălăria asortată, cu banderolă albă din satin aranjată într-o fundă scrobită, considera că arăta cel puţin prezentabil. Şi-a scos mănuşile albe şi lungi din satin şi le-a aşezat pe bancheta de piele lângă ea, iar pe drum îi venea chiar să-şi scoată rochia care părea să fi intrat la apă de când o purtase ultima oară la cina de la Woodhead Hali.

— Ce vrei, Cecily? În afară de safari, nu te-ai urnit din cameră, a murmurat, promiţându-şi ca la întoarcere la Mundui să înoate în lac în fiecare dimineaţă.

Pe măsură ce se apropiau de Nairobi, Cecily s-a uitat nerăbdătoare pe geam, însă vedea numai crâmpeie din clădirile din centrul capitalei, care se întindeau în stânga, amestecate cu nenumărate cocioabe construite la întâmplare de-a lungul drumului.

— Numai Manhattan nu e, a chicotit, în timp ce Makena ieşea cu Bugatti de pe drumul principal prăfuit.

A oprit în faţa unei porţi şi a scos capul să discute cu paznicul de serviciu. Poarta s-a deschis şi au trecut pe lângă gazonul verde impecabil, plantat cu stejari, castani şi acacia, care-i aminteau lui Cecily de un parc din Anglia. Au oprit în faţa unei clădiri de culoarea somonului, pe două niveluri, cu un acoperiş elegant din ţiglă roşie şi cu obloane albe şi curate la ferestre. Pe lângă ziduri creşteau palmieri şi garduri vii frumoase, iar la intrare erau coloane dorice mici şi graţioase. Cecily nu mai văzuse în Kenya o casă care să pună mai mult accent pe propria formalitate. A coborât din maşină şi a fost întâmpinată la uşa dublă de un bărbat care părea versiunea mai tânără a lui Aleeki.

— Bună ziua, *memsahib.* Îmi puteţi spune numele dumneavoastră?

— Sunt Cecily Huntley-Morgan, domnule.

— Aţi venit la nunta domnului Şi doamnei Sinclair?

— Da, a răspuns Cecily, iar bărbatul a trecut stiloul de-a lungul unei liste lungi cu nume.

— Doamna Sinclair v-a înregistrat deja. Aii! Bărbatul s-a

întors spre interiorul umbros şi a pocnit din degete. Lângă el s-a ivit numaidecât un servitor. Te rog s-o conduci pe domnişoara Huntley-Morgan în camera dumneaei.

Aii a luat valizele ei de la Makena, care a salutat-o şi s-a urcat în Bugatti. În timp ce-l urma pe bărbat prin recepţia cu podele de lemn şi de-a lungul unor coridoare înguste, Cecily auzea deja zumzetul vocilor de undeva din clădire.

— Aici, *memsahib.* Camera număr zece, a spus Aii.

Cecily a intrat într-o chilie spartană cu un singur pat îngust, o servantă cu chiuvetă deasupra şi un şifonier care semăna cu un sicriu, vârât în colţ.

— Bine, *memsahib?*

— Perfect, mulţumesc.

Aii a plecat închizând uşa şi ea a clătinat din cap uluită. Îşi imaginase clubul Muthaiga un soi de Waldorf Astoria în versiune kenyană. Nu că-i păsa, era un loc în care petrecea o singură noapte, dar nu prea şi-o putea închipui pe Kiki dormind într-o astfel de încăpere.

Şi-a prins la loc pălăria în oglindă, s-a dat cu ruj şi s-a uitat la uşa pe care urma să iasă ca să ajungă la petrecere. A tras aer în piept, a deschis-o şi, fără să aibă idee încotro s-o ia pe coridor, a decis să urmeze freamătul mulţimii. În cele din urmă, s-a trezit într-un salon pustiu, unde mesele erau împodobite cu trandafiri şi ghirlande crem, iar argintăria lustruită până la refuz. Mese erau şi pe verandă, dincolo de care se vedea o mulţime imensă de oaspeţi care sorbeau şampanie. Parcă mergea printr-o grădină frumoasă, plină cu păsările exotice ale paradisului. Ei bine, cel puţin astea erau femeile, şi-a spus, căci toate păreau să poarte mătăsuri colorate, iar bijuteriile scânteiau în soarele amiezii târzii. În ce-i privea pe bărbaţi, arătau ca un grup de pinguini, aşa cum erau îmbrăcaţi în frac şi cu veste şi lavaliere albe. A ieşit de cealaltă parte a mulţumii, unde i-a zărit pe Bobby şi pe Katherine, care purta o rochie simplă dar frumoasă din dantelă, strâmtă pe silueta generoasă şi care-i scotea în evidenţă umerii goi de culoarea untului. Avea trandafiri albi în superbul păr roşu şi Cecily a zâmbit, văzând în ea fericirea întruchipată.

— Şampanie, doamnă? a întrebat un ospătar în trecere.

— Apă aveţi?

Cecily nu voia să rişte. Nu avea de gând să vomite în tufişuri cu crema societăţii de faţă.

— Cecily, draga mea! Katherine i-a făcut cu mâna, iar în faţă i s-a aprins un bliţ. Câteva fotografii doar şi vin să te prezint tuturor.

— Nicio problemă! a strigat şi ea, mulţumită să arunce o privire înjur cât aştepta.

Alice era îmbrăcată într-o rochie lungă de culoarea safirului, cu mărgele, care abia-i atingea trupul mult prea slab. Idina, pe care ultima oară o văzuse alergând despuiată în lacul de la Mundui, era acum îmbrăcată complet, cu o rochie de mătase cu ape şi un turban asortat. Între cele două femei stătea un bărbat înalt şi binedispus, cu păr blond şi ochi albaştri. De la depărtare îi amintea – sau cel puţin pielea lui – de Jack. Pentru un bărbat mai în vârstă, era extrem de arătos, iar cele două femei păreau să-i soarbă fiecare cuvinţel în parte.

— Dragă Cecily! Mulţumesc foarte mult că ai venit.

Katherine venise cu Bobby după ea.

— Eşti frumoasă, Katherine.

— Aşa-i?

Bobby a luat-o de umeri pe soţia lui şi a sărutat-o pe creştet.

Katherine a întins mâna stângă ca să-i arate verigheta.

— Uite, Cecily, chiar s-a întâmplat! După atâţia ani în care l-am iubit de departe, mi s-a îndeplinit visul.

— Mă bucur enorm pentru amândoi, a spus Cecily franc. Dacă nici ei nu se potriveau cu adevărat în dragoste, cine? Cum a fost ceremonia ieri?

— Cât se poate de deosebită de asta, a răspuns Katherine. Am purtat o rochie de bumbac şi tot tribul kikuyu al tatei au venit în robele de ceremonie, n-ai văzut aşa giuvaiere extravagante! De fapt, a fost perfect, iar la sfârşitul slujbei ne-au cântat piesa tradiţională de nuntă.

— Care mi-a plăcut mult mai mult decât „Măreţul har”, a întrerupt-o Bobby zâmbind.

— A venit şi tatăl tău?

— Nu, zicea că-i prea mult de mers şi, după cum ştii, genul ăsta de eveniment nu-i este pe plac. Hai cu mine să te prezint celorlalţi din vale, a zâmbit Katherine.

Până să strângă cel puţin douăzeci de mâini, Cecily uitase deja toate numele. Lordul ăla, nobilul celălalt, iar femeile aveau nume gen Bubbles, Flossy sau Tattie.

— Şi desigur o cunoşti pe draga de Alice, care s-a târât din pat ca să vină azi, a spus Katherine, conducând-o în alt cerc. O mai ştii pe Cecily, Alice?

— Fireşte. Arăţi foarte bine, Cecily. Nu-i aşa, Joss?

Alice a ridicat privirea adoratoare la blondul frumos pe care-l văzuse Cecily mai devreme. Ochii lui de vultur s-au oprit întâi la chipul ei, apoi au măsurat-o din cap până-n picioare, cântărindu-i parcă valoarea în aur.

— Într-adevăr, a spus cu un ton profund englezesc. Şi cine eşti, mă rog?

— Fina lui Kiki Preston, normal! a spus Idina, care stătea în cealaltă parte a lui Joss. Nu-mi vine să cred că nu s-a găsit nimeni să te anunţe statistica precisă a celei mai noi – şi mai tinere – sosite printre noi, a adăugat tărăgănat. Cecily, scumpo, el este Josslyn Hay, marchiz de Erroll, fostul meu soţ.

„Aşadar, el e bărbatul despre care vorbea Katherine...” Joss i-a luat mâna şi i-a dus-o la buze.

— Încântat, Cecily. Stai aşadar la Mundui House?

— Da, a îngăimat Cecily aproape bâlbâindu-se, căci, în ciuda diferenţei de vârstă, era un bărbat de vis, cum ar fi spus Priscilla.

— Mare păcat că nu mai locuiesc la palatul Djihn lângă lac, altfel te-aş fi invitat şi, fireşte, pe naşa ta, la prânz sau la cină. Din nefericire, soţia mea,

Molly, este foarte bolnavă şi trebuie să stăm aproape de spital.

— Ah! îmi pare tare rău să aud, a spus Cecily, neputându-şi lua ochii de la el.

— Cât stai în Kenya? a întrebat-o el.

— Păi...

— Haide, Cecily, mai am mulţi prieteni să-ţi prezint şi nu-l pot lăsa pe Joss să te monopolizeze toată seara.

Katherine a apucat-o ferm de braţ şi mai mult sau mai puţin a târât-o de-acolo. Cecily a aruncat fără să vrea încă o privire peste umăr şi a observat că nici el nu-şi luase ochii de la ea.

— Zău, Cecily, mă aşteptam să nu cedezi în faţa farmecelor lui Joss. Uită-te la tine, eşti terminată! Katherine şi-a dat ochii peste cap. Chiar nu înţeleg ce le face femeilor de li se înmoaie genunchii în preajma lui. Oricum, este un pic cam bătrân pentru tine. Katherine s-a întins spre paharul cu apă pe care i-l adusese ospătarul lui Cecily. Bea şi vino-ţi în simţiri! Are treizeci şi şapte de ani, pentru numele lui Dumnezeu!

— Ca şi Bobby al tău. Cecily îşi regăsise glasul. Oricum, acum înţeleg tevatura legată de el. Este devastator de frumos şi de fermecător.

— Scumpo, a intervenit Alice. Pot să te răpesc o clipită? Vor să ştie bucătarii la ce interval vrei felurile de mâncare.

— Scuze, Cecily, revin imediat. Vezi ce faci în lipsa mea, a strigat Katherine, plecând după Alice în mulţime.

Cecily a băut apa şi, cu capul încins sub pălăria de mătase, s-a pitit la umbra unui tufiş generos, plin de flori roz superbe.

— Minunate, nu? a rostit o voce din adâncul tufişului. Hibiscus, să Ştii.

Mereu îmi spun că dacă aş avea timp să fac o grădină, i-aş planta peste tot.

Bill s-a ivit lângă ea, complet stingher în costumul formal.

— Scuze că am apărut pe furiş, sincer să fiu, mă uşuram şi eu în linişte.

— Am înţeles, a spus Cecily, roşind toată şi întrebându-se dacă nu cumva îi plăcea s-o scoată din minţi.

— Dacă-mi permiţi, arăţi cam bine.

Bill arăta spre rochie.

— Şi tu, a răspuns.

— Ai trecut peste şocul că era cât pe ce să te înfulece un leu?

— Da, mulţumesc încă o dată că m-ai salvat.

— O plăcere, doamnă.

Conversaţia s-a poticnit şi amândoi se uitau în mulţime.

— Parcă văd grupul de flamingo de la lacul Nakuru, cum se adună să bârfească înainte să migreze la loc, în cuiburile lor din dealuri, îmbuibaţi de mâncare şi băutură, a spus Bill. Ţi-ai dat seama, bănuiesc, că nu-i genul meu, dar Katherine şi Bobby îmi sunt dragi, aşa că am zis să-mi schimb obiceiul

de-o viaţă, să-mi înăbuş dispreţul şi să vin. Cel puţin o oră.

— Azi nu ai venit cu Nygasi?

— Ba da. Păzeşte camioneta, este gata de plecare în caz de urgenţă.

— Aşadar, nu l-ai invitat?

— Aş fi făcut-o, domnişoară Huntley-Morgan, zău că da, însă membrii au o politică strictă împotriva negrilor. De-a dreptul ridicol, nu zici? Având în vedere că aici muncesc şi că ei sunt de sute de mii de ori mai mulţi ca noi în ţara asta. Colonialismul, nu? De unde atâta aroganţă, mă întreb?

— S-ar putea ca regina Victoria a Angliei să fi avut de-a face cu asta.

— Cam aşa ceva. Bill s-a uitat de sus la ea. Nu mă gândeam că le ai cu istoria, recunosc.

— Asta am studiat la Vassar, a spus Cecily şi, pentru prima oară, i-a mulţumit tatălui ei că-i sugerase această materie ca fiind mult mai utilă decât economia.

— Nu zău? Măi să fie, ce chestie! Bill a întins mâna să ia un pahar de şampanie de la ospătar. Ce-ai de gând să faci cu studiile tale, dacă pot să te întreb?

— Nu mare lucru. Cecily a ridicat din umeri. Ce pot „face” femeile cu educaţia?

— Chiar tu ai subliniat faptul că tot imperiul britanic a fost creat de o femeie, a protestat el.

— Din păcate, nu sunt împărătească. Şi nici nu-mi doresc să fiu.

— Păi, stai să-ţi zic eu, că ai multe „împărătese” în faţă, cel puţin în mintea lor. Chiar şi împăraţi. Dar e simplu să fii un peşte mare într-o baltă mică, atâta vreme cât există plevuşti – ăsta-i un peştişor, ca să înţelegi, draga mea – în jur, gata să ocupe locul al doilea. Iată, de exemplu. Bill arăta spre Joss Erroll, flancat de Idina şi de Alice. Au învăţat toţi să împartă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, cred că da.

— Aşa, n-aş vrea să-ţi răpesc plăcerea celui mai mare eveniment social al anului. Deşi, mă îndoiesc că vor fi şi altele. Tocmai am auzit că Germania a invadat Praga. Suntem în pragul altui război mondial. În locul tău, aş fugi în America înainte să fie prea târziu.

— Dumnezeule mare! Cecily s-a uitat îngrozită la Bill. De unde ştii?

— Joss Errol îmi este prieten şi, de fapt, el a fost cel care m-a convins să vin şi să mă stabilesc în Africa. Mi-a spus mai devreme, între patru ochi. Este directorul adjunct al comisiei centrale pentru ocuparea forţei de muncă şi este responsabil pentru recomandarea şi distribuirea personalului militar şi civil. Evident că am jurat să nu spun nimic, nu vrea să afle fericitul cuplu tocmai în ziua lor specială, dar... mi-e teamă că situaţia este imprevizibilă. Declaraţia lui Chamberlain, „pace pentru epoca noastră", a devenit o ironie. Aşa că, acum că mi-am arătat mutra, o să plec şi o să mă întorc la fermă, ca să calculez câte capete de vite o să-mi rechiziţioneze armata britanică pentru efortul de război iminent, pentru că sunt al naibii de sigur că vine războiul. Noapte bună, Cecily!

Bill a făcut o mică plecăciune şi a plecat pe unde venise – prin tufa de hibiscus.

O oră mai târziu, la cină, Cecily nu putea înghiţi nimic. Fusese aşezată la masă lângă un bărbat pe nume Percy, directorul companiei Shell Oii din Africa de Est. De cealaltă parte se afla Sir Joseph Careva, aparent fost guvernator-general al Kenyei până cu câţiva ani în urmă. Se vedea că se dusese vorba despre ce-i spusese Bill în secret, căci după câteva minute de politeţuri, cei doi bărbaţi au început să vorbească în şoaptă peste capul ei. Cel puţin Joss Erroll stătea în faţa ei, aşa că avea ce admira în timp ce era ignorată, dar el părea fascinat de vecina lui, Phyllis, care fusese prezentată ca fiind soţia lui Percy, cel de la Shell Oii. Cu toate că în mod normal nu avea tendinţa de a fi mojică în privinţa înfăţişării altor femei, Cecily se întreba fără să vrea ce Doamne iartă-mă îl impresiona pe Joss la ea. Mâinile-i rătăceau în permanenţă pe trupul ei, cu toate că era destul de banală şi îndesată.

— Cum te acomodezi, draga mea?

O femeie mai tânără – cel puţin mai tânără decât majoritatea oaspeţilor – s-a întors spre ea când a început să cânte trupa şi jumătate dintre oameni au dat fuga pe ringul de dans.

— A, bine, mulţumesc, a minţit Cecily.

— Eu sunt Ethnie Boyle şi sunt măritată cu William. Poate că ai auzit de el, este medicul satului.

— Da, desigur. Are grijă de Alice, nu?

— Încearcă şi el, da, dar, după cum sigur ştii, nu-i uşor să ai grijă de ea. Îmi permiţi?

Ethnie arăta spre scaunul eliberat de directorul companiei Shell Oii.

— Cum să nu!

— Katherine mi-a spus să am grijă de tine astă-seară. Poate fi destul de neplăcut într-o astfel de adunare, mai ales dacă eşti singur.

— Da, mă străduiesc să ţin minte numele tuturor, dar...

— Nu mai înţelegi nimic, mai ales că mulţi dintre noi s-au căsătorit între ei, a chicotit. Ce face nasa ta? Am văzut-o aici acum câteva zile şi era foarte binedispusă, ca de obicei. Într-un fel sau altul, nu a fost o experienţă plăcută.

— Aşa este.

Poate din pricina zăpuşelii sau a cupei de şampanie pe care o băuse pentru a ciocni cu fericitul cuplu, ca să nu mai vorbim de cumplitele veşti despre Cehoslovacia, Cecily avea o stare infernală. I se învârtea capul şi a dat să-şi ia poşeta ca să scoată evantaiul.

— Te simţi bine, draga mea?

— Da, doar zăduful ăsta şi...

— Hai înăuntru, bine? William! a strigat Ethnie la soţul ei peste masă. Ea este Cecily, fina lui Kiki şi o dă gata zăpuşeala. Ajută-mă te rog, dragul meu!

Spre ruşinea ei, soţul şi soţia au ajutat-o să se ridice şi au sprijinit-o până în salonul relativ răcoros. Ventilatorul sufla o briză rece deasupra ei când au aşezat-o pe fotoliul de piele şi doctorul Boyle i-a adus un pahar cu apă.

„Pesemne mă cred abţiguită bine”, şi-a spus Cecily stânjenită, în vreme ce Ethnie îi făcea vânt şi doctorul Boyle îi dădea să soarbă apă.

— Te simţi mai bine, draga mea? a întrebat el.

— Puţin, da. Îmi pare rău pentru deranj.

— Nu fi prostuţă, este de înţeles. Rămâi peste noapte sau îţi chemăm Şoferul să te ducă acasă?

— Rămân.

— S-a mai domolit pulsul un pic, a spus doctorul Boyle,

luându-şi degetele de pe încheietura mâinii ei. Fără îndoială, o să te simţi mai bine după somn, dacă oi putea dormi cu zarva asta. A zâmbit în timp ce trupa începea să cânte „Ain't She Sweet". Te duce soţia mea în camera ta, iar eu trec să te văd dimineaţă.

— Sunt sigură că nu-i nevoie, a spus ea când a venit Ethnie cu cheia camerei.

A ajutat-o să se ridice şi au ieşit din salon, îndepărtându-se pe coridor şi lăsând în urmă bubuitul muzicii Şi hohotele de râs.

— Ai mai avut ameţeli în ultimul timp? a întrebat Ehnie.

Cecily era prea indispusă şi amărâtă ca să mintă.

— De câteva ori, da, însă trebuie să fie de la căldură.

— Ei bine, dimineaţă se întoarce soţul meu ca să se asigure. Paza bună trece primejdia rea, nu? Noapte bună, Cecily dragă! i-a urat atunci când s-au oprit în faţa camerei ei şi Ethnie a deschis uşa.

— Noapte bună şi mulţumesc pentru bunătate.

S-a aşezat pe pat, şi-a desfăcut fermoarul lateral al rochiei şi a răsuflat uşurată, cu senzaţia că respira pentru prima oară în acea seară. Cum şi-a pus cămaşa de noapte, s-a întins pe cearşaf şi a închis ochii. Cu toate că trupa a cântat până în zori, Cecily nu s-a clintit.

S-a trezit când a bătut cineva la uşă. Cu mare dificultate, şi-a venit în simţiri.

— Cine e?

— Doctorul Boyle. Pot să intru?

Înainte să apuce să răspundă, acesta a deschis uşa şi a intrat cu geanta medicală.

— Bună dimineaţa, Cecily, te simţi mai bine?

— Cel puţin am dormit bine, mulţumesc.

— Bravo, somnul face minuni. Aşa, mă gândeam să vin să te văd înainte să plec.

— Zău, doctore, n-am nimic şi...

— M-am întâlnit cu căpitanul Tarquin Price acum câteva minute. După ce s-a aflat despre Hitler ieri, are loc ditamai dezbaterea la barul domnilor. M-a întrebat dacă te-am văzut la petrecere şi i-am zis că nu te simţeai bine. Căpitanul Price mi-a spus că asta se întâmplă de ceva vreme. Aşa că hai să te consult, bine?

Oftând stânjenită, Cecily s-a supus împunsăturilor, palpărilor şi a răspuns întrebărilor în lanţ. Doctorul Boyle şi-a scos stetoscopul din urechi şi s-a uitat la ea.

— Draga mea, eşti căsătorită?

— O, nu, am fost logodită înainte de Crăciun, dar logodna a fost ruptă.

— Înainte de Crăciun, zici?

— Da.

— Şi când ai avut ultima menstruaţie?

— Păi... Cecily a roşit. În viaţa ei nu mai vorbise despre asta cu un bărbat. Nu prea ştiu.

— Ia gândeşte-te.

Nu avea ciclul regulat oricum, dar a făcut un efort să-şi amintească.

— Cred că înainte să vin aici.

— Acum cât timp?

— Ultima săptămână din ianuarie. Prin urmare... am avut menstruaţia cu două săptămâni înainte de asta.

— Şi suntem în şaisprezece martie. Cecily, dragă – doctorul Boyle a luat-o de mână – având în vedere simptomele şi după ce ţi-am palpat abdomenul, sunt aproape sigur că eşti însărcinată.

— Cum?

Cecily se holba la el.

— Cu copil. Doctorul Boyle a zâmbit şui. Totuşi, având în vedere că logodna a fost ruptă înainte de Crăciun, nu mai înţeleg nimic. O s-o spun cât pot de delicat... Există vreo şansă să fii însărcinată?

— Aoleu...

Cecily a dus mâinile la faţă, cutremurându-se de şoc şi întrebându-se dacă poţi leşina când stai întins în pat.

— Draga mea, nu-i treaba mea să te interoghez, dar îmi pun cariera în joc că eşti însărcinată în două luni. Îmi dau seama că te-am luat prin surprindere cu vestea asta.

— Da, a şoptit Cecily, cu mâinile peste faţă, prea îngrozită şi ruşinată să se uite în ochii doctorului.

— Vestea bună este că sigur nu eşti bolnavă. Căpitanul Price credea că ai malarie.

— Doctore, aş fi preferat malaria, a mormăit Cecily. Te implor, te rog, juri să nu spui nimănui?

Îşi luase mâinile de pe faţă în cele din urmă şi se uita la el.

— Confidenţialitatea pacient-medic este garantată, draga mea. Cred, însă, că este important să spui cuiva despre... actuala stare în care te afli.

— Mai bine mor!

— Înţeleg, dar dă-mi voie să-ţi spun, că locuiesc aici şi am grijă de pacienţii mei, nimic nu mă poate şoca şi nici pe majoritatea celor din jur. Te sfătuiesc să-i spui naşei tale. Doamna Preston o fi în multe feluri, dar este femeie mondenă şi, mai mult de-atât, are inimă bună.

Cecily a rămas tăcută. Cuvintele nu-i puteau reda groaza şi ruşinea.

— Şi tatăl? Bănuiesc că este de prin părţile astea?

— Ăăă... nu, nu e. L-am cunoscut în Anglia. Şi nu, nu ar... nu şi-ar asuma responsabilitatea. Este logodit cu altcineva. Am aflat abia după ce...

Cecily nu putea ridica privirea la ochii compătimitori ai doctorului Boyle.

— Înţeleg şocul prin care treci, a spus el în cele din urmă, însă nu eşti prima şi cu siguranţă nu vei fi ultima doamnă în această situaţie delicată. Sigur vei găsi o soluţie. Ca majoritatea.

— Pot... cumva... aş putea face în aşa fel încât să nu vină copilul?

— Dacă de avort mă întrebi, ţi-aş spune că nu este doar ilegal, ci şi foarte periculos. Aş zice că trebuie să accepţi faptul că vei naşte în şapte luni şi, prin urmare, să te organizezi. Ai familie?

— Da, la New York.

— Atunci poate că ar trebui să te gândeşti să te întorci în America, cât de repede cu putinţă, mai ales având în vedere ce se petrece în Europa.

Cecily nu a spus nimic. Şocul o tulburase şi nu putea gândi deloc, darămite să-şi facă planuri de viitor.

— Te las, draga mea, dar, cum ziceam, te sfătuiesc să-i mărturiseşti naşei tale. În fond, cât eşti aici, ea este *în loco parentis.* Şi, vorba ceea, în câteva săptămâni tot află. Uite cartea mea de vizită. Sună-mă te rog dacă ai nevoie de ajutor, medical sau personal.

A pus-o pe noptiera de lângă ea.

— Mulţumesc. Cât vă datorez pentru... consultaţie?

— E din partea casei. Fireşte, dacă hotărăşti să rămâi aici, te voi îngriji cu plăcere în timpul sarcinii. O zi bună, draga mea!

Cecily s-a uitat după el până a ieşit din cameră. S-a uitat lung la peretele din faţă, pe care vedea un tablou crunt cu un războinic masai înălţându-se lângă stârvul unui leu, cu suliţa înfiptă în animal.

Îi îngheţaseră mâinile, în ciuda căldurii din cameră. A dat cearşaful la o parte, a ridicat cămaşa de noapte şi a pus uşor mâna pe burtă. Ce ar fi trebuit să simtă? Habar n-avea. Poate s-o întrebe pe Mamie.

„Nu! Nu, nu...”

— O, Doamne! A clătinat din cap, făcându-se ghem cu spatele la uşă, ferindu-se, parcă, de alte veşti proaste care-ar fi putut pătrunde pe ea. Ce-am făcut?

A mai bătut cineva la uşă şi Cecily, cu privirea înceţoşată de lacrimi, a rămas mută.

— Cecily, sunt Kiki. Pot să intru?

— Nu, a şoptit în sine Cecily, scuturând din cap, în timp ce auzea uşa deschizându-se şi închizându-se încet.

— O, draga mea, bietul meu îngeraş... Ce s-a întâmplat?

— Te rog, Kiki, te implor, lasă-mă în pace.

— Ce ţi-a spus doctorul Boyle? Ai vreo boală mortală? Tocmai l-am văzut pe hol când veneam la micul dejun. Mă duc să-l întreb chiar eu.

— Nu! Cecily s-a ridicat în şezut, ştergându-se la ochi. Te rog, Kiki, nu-i nevoie. Nu sufăr de – Cecily a înghiţit în sec – nicio boală mortală sau care-mi pune viaţa în pericol.

— Bine. Kiki a mai făcut un pas spre ea. Deci nu ai malarie?

— Nu.

— Nici holeră?

— Nu.

— Nici cancer?

— Nu, Kiki. Jur, doctorul Boyle a confirmat că nu sunt bolnavă. Te rog să nu-ţi faci griji, nu păţesc nimic.

— Cum să nu-mi fac griji, scumpa mea, eşti fina mea iubită şi sunt răspunzătoare pentru tine cât te afli aici. Nu

prea m-am ocupat de tine în ultimul timp, aşa-i?

Cecily, care încă ţinea ochii bine închişi, o auzea pe Kiki răsuflând deasupra ei, iar parfumul ei i-a făcut pe loc greaţă.

— Aşa deci, ce ţi-a spus doctorul Boyle de te-a supărat aşa tare?

Încă o dată, Cecily a scuturat din cap şi nu a suflat o vorbă, lucru care a generat linişte din partea naşei.

— Aşadar, ai ameţeli şi greţuri, a spus Kiki după o vreme. Şi te simţi extenuată mereu, da?

— Zău, Kiki, mă simt mult mai bine...

Kiki a pus blajin mâna pe braţul lui Cecily, care a simţit-o cum se aşeza pe pat în spatele ei.

— Ţi-a zis că eşti însărcinată, nu?

Cecily a strâns din ochi şi mai tare, ca să nu-i curgă lacrimile potop. Poate dacă nu zicea nimic, Kiki pleca şi o lăsa în pace.

— Scumpa mea, pesemne că eşti în stare de şoc, dar ştii ce? Am trecut şi eu prin asta. O fi înspăimântător, dar o să găsim o soluţie împreună. Auzi ce spun? Cecily?

Simţea cum o zgâlţâia Kiki uşor şi, amărâtă, a izbutit să încuviinţeze.

— Bun, haide să plecăm de-aici. Aleeki este la maşină. Tarquin a fost chemat la Nairobi aseară, după cumplita veste despre Hitler şi trebuie să rămână acolo ca să se ocupe de chestii milităreşti. Noi două ne întoarcem împreună la Mundui. Bine?

Cecily a ridicat din umeri, ca un copil răsfăţat, când numai asta nu era. O auzea pe Kiki umblând prin cameră.

— Haide, draga mea, ţi-am pregătit hainele. Îmbracă-te ca să mergem acasă.

— Mi-e foarte ruşine, Kiki, a gemut ea. Dacă le-a spus doctorul Boyle tuturor? Poate toată lumea care contează ştie deja.

— Îţi jur că doctorul Boyle este discreţia întruchipată. Nu a povestit nimănui lucrurile pe care le ştia despre mine. Haide! Hopa sus, îmbracă-te.

Bunul-simţ şi-a spus cuvântul şi, cu ajutorul lui Kiki, Cecily şi-a pus bluza şi fusta, şi-a strâns lucrurile şi, în timp ce Kiki vorbea cu Aii, Aleeki a venit la uşă şi a condus-o la

Bugatti. Cecily s-a scurs pe banchetă în jos, în caz că venea cineva să se uite pe geam.

— Suntem gata, hai să mergem, a spus Kiki, urcând în faţă cu Aleeki.

Cecily a tot aţipit în drum spre Mundui, anesteziată de şoc precum de un drog care-i atenua simţurile. Când au sosit, Aleeki a lăsat-o pe mâna Murathei, care a ajutat-o să urce scările şi să se bage în pat.

După ce a tras storurile, Muratha a plecat. Cecily a închis ochii şi a adormit.

Capitolul 26

Cecily a tresărit din somn şi, preţ de câteva clipe binecuvântate, nu şi-a amintit ce aflase cu o zi în urmă. Apoi, când şi-a dat seama, s-a dat jos din pat, s-a dus la fereastră şi a deschis un oblon, lăsând să pătrundă lumina blândă pe care deja o recunoştea ca fiind soarele amiezii, ce încălzea peluza tunsă impecabil între acacia. A întors spatele peisajului şi s-a aşezat pe marginea patului.

— Ce naiba mă fac? a şoptit ea, instinctiv, ducându-şi încă o dată mâinile la pântec.

Oare era posibil ca o singură împreunare cu Julius să fi creat o nouă viaţă în ea? Poate că doctorul se înşelase, nu vedea înăuntrul ei, nu putea dovedi că era însărcinată, şi-a spus Cecily dintr-odată. Poate chiar avea o formă de malarie (mult mai preferabil, în acel moment) sau toxiinfecţie alimentară, sau *orice* în afară de ceea ce spusese el.

Numai că, din câte vorbise cu Mamie, Cecily îşi dădea seama că avea fiecare simptom posibil. Observase în ultima săptămână că i se umflaseră sânii şi că o cam gâdilau, că i se îngroşase talia, motiv pentru care nu se simţise confortabil în rochia de seara trecută, apoi că nu mai avusese ciclu de când plecase de la New York şi mai era şi greaţa...

A bătut cineva la uşă.

— *Bwana!* Trezit?

Ochii luminoşi ai Murathei au apărut pe după uşă.

— Da, intră.

— Eu îmbrac la tine, pe urmă tu jos la ceai cu stăpâna, da?

— Mă îmbrac singură, mulţumesc. Cobor într-un sfert de oră, aşa să-i spui lui Kiki.

Cecily era paranoică acum că oricine putea vedea burta crescându-i.

Kiki o aştepta în salon, un spaţiu impunător, cu podele de lemn lustruite, plin cu obiecte de artă şi fotolii comode aşezate în faţa unui şemineu al cărui scop Cecily nu-l putea pricepe.

— Intră, scumpa mea, şi închide uşa după tine, a spus Kiki din fotoliul ei. Sunt sigură că putem bea singure ceaiul, nu? Bănuiesc că preferi să vorbim între patru ochi.

— Da, mulţumesc, a răspuns Cecily, uitându-se la suportul etajat din argint, încărcat cu sendvişuri delicate, brioşe şi prăjituri, fiindcă i se făcea greaţă numai la vederea lor.

— Am cerut ceai de ghimbir pentru tine. Face bine la greţurile matinale. Şezi. Kiki a arătat spre scaunul din faţa ei, înainte să toarne un lichid portocaliu pal într-o ceaşcă de porţelan. Incearcă-l, mie mi-a salvat viaţa când eram gravidă.

Oricât de nefericită şi de stânjenită era, Cecily era curioasă să afle ce avea Kiki de spus despre acel moment din viaţa ei. Ştia că naşa ei avea copii cam de-o vârstă cu ea şi totuşi Kiki nu vorbise niciodată despre ei. A sorbit timid din ceaiul care a fript-o pe gât, dar îi plăcea gustul.

— Aşa, draga mea, hai să vedem ce-i mai bine de făcut în cazul tău. Kiki a lăsat ceaşca şi şi-a aprins o ţigară. Să îndrăznesc să întreb cine este tatăl? Poate fostul logodnic?

— Nu, el... Cecily a înghiţit în sec. Am...

— Ascultă-mă, Cecily, şi ascultă-mă bine. Mi s-au întâmplat multe în viaţa asta şi orice mi-ai spune, nu numai că va rămâne strict între noi, nici măcar nu mă va Soca. Am văzut mai multe decât vor vedea vreodată cei din Manhattan. Şi încă câte! înţelegi?

— Da.

— Aşadar, cine e tatăl?

— Îl cheamă Julius Woodhead. Este nepotul lui Audrey, Lady Woodhead, prietena mamei.

— Ei bine, o cunosc de-o veşnicie pe Audrey. Ar fi făcut pe dracu-n patru să capete o coroană, a spus, cam vehement, Kiki. Sigur, mă ura pentru că... mă rog, îţi spun altă dată povestea aia. Şi l-ai cunoscut pe acest Julius cât ai stat în Anglia, la Audrey?

— Da, a... mă rog, am crezut că era îndrăgostit de mine. Eu eram până peste cap. Mi-a spus că aveam să ne logodim şi...

— Şi te-a sedus?

— Da. Te rog, Kiki, nu-mi spune că n-ar fi trebuit să-l cred, că am fost nătângă... Acum ştiu toate astea, dar atunci era foarte afectuos şi, poate din pricina fostului logodnic care a rupt relaţia cu mine pentru altă femeie, eram...

— Vulnerabilă, a încheiat Kiki în locul ei. Cecily, am trecut cu toţii prin asta. Englezii ăştia, atât de fermecători şi de amuzanţi, izbutesc să ne ademenească în pat dintr-o singură şoaptă rostită cu accentul ăla minunat... Kiki a oftat. Mă simt responsabilă în multe feluri. Dacă aş fi fost cu tine la Woodhead Hali, aş fi observat semnele şi aş fi avut grijă să nu se întâmple. Dar, oricum, s-a întâmplat. Acum, că ştiu faptele, care sunt foarte similare cu... situaţia în care m-am aflat eu, putem găsi o soluţie ca tu să-ţi vezi de viaţă mai departe. Presupun că nu există şanse ca Julius să fie alături de tine?

— Ha! a chicotit Cecily, cu amărăciune. Am descoperit chiar înainte să plec că era logodit cu alta.

— Scumpo, trebuie să treci singură prin asta, dar cel puţin mă ai pe mine, iar eu Ştiu ce-i de făcut, ca să zic aşa. Cu un zâmbet mânzesc, Kiki s-a ridicat. Cred că avem nevoie de ceva mai tare decât ceaiul. Kiki s-a dus la bufetul din colţ şi şi-a turnat o cantitate impresionantă de burbon din decantor. Bănuiesc că nu vrei.

— Nu, mulţumesc.

— Presupun că mama ta nu ştie nimic despre relaţia asta cu Julius.

— O, nu, nimic! Dacă ar fi fost adevărată, ar fi fost în al nouălea cer. Julius urmează să moştenească titlul şi

proprietatea Woodhead Hali de la unchiul lui.

— Ce i-ar mai fi plăcut! a hohotit Kiki, dând băutura pe gât. Sigur, ai putea să-i scrii şi să-i spui în ce situaţie te afli. Mai mult, i-aş putea scrie eu lui Audrey ca s-o anunţ.

— Nu! Te rog, mai bine mor decât să mă ploconesc în faţa lui. Şi apoi, nu se poate dovedi cine este tatăl unui copil, nu?

— Nu, altfel jumătate dintre căsătoriile din lumea asta s-ar fi sfârşit cu divorţ.

Kiki a râs răguşit în timp ce îşi umplea iar paharul şi se aşeza.

— Fireşte că ai dreptate, ar nega, iar tu te-ai simţi ca o neroadă. Ceea ce nu eşti, aş putea spune. Cecily, draga mea, hai să-ţi mărturisesc ceva, ca să te simţi mai bine. A fost odată ca niciodată o fată de vârsta ta, care a cunoscut un prinţ, unul adevărat, şi încă unul din Anglia, al patrulea în ordinea succesiunii la tron. S-a îndrăgostit lulea de el, dar, din păcate, s-a trezit în aceeaşi situaţie ca şi tine. Credea că el îi va sta alături, că va avea grijă de ea şi că o va ajuta, că poate se vor căsători, iar ea va deveni prinţesă. Aşa că l-a sunat şi i-a spus că trebuia să vorbească, fiindcă era gravidă cu copilul lui. El i-a spus că o va ajuta, dar că nu vor mai vorbi nicicând la telefon. Nici una, nici două, un mare comis, adică un servitor regal, apropo, a apărut la ea acasă. Fetei i s-a recomandat să meargă la o clinică din Elveţia şi să rămână acolo până năştea. Ea s-a supus. Imediat după aceea, înainte să apuce să-şi ţină copilul în braţe, aceasta i-a fost luat. Şi nu l-a mai văzut în veci.

Cecily vedea cum îi dăduseră lacrimile lui Kiki, în timp ce lua o duşcă.

— Cred că ştim amândouă cine era fata, nu-i aşa, scumpo?

Cecily a încuviinţat.

— Când spun că ştiu prin ce treci, crede-mă că ştiu. Partea bună este că în afară de tine, de mine şi de doctorul Boyle, nu mai ştie nimeni pe lumea asta. Iar dacă suntem deştepte, aşa va rămâne. Nu trebuie să afle nimeni.

— Dar cum, Kiki? Unde să mă duc?

— În Elveţia, ca şi mine. Indiferent cum decurg ostilităţile în Europa, Elveţia este neutră, aşa că acolo eşti în perfectă

siguranţă. Îi scriem mamei tale şi îi spunem că mai rămâi o vreme în Kenya, iar aici toată lumea va crede că te-ai întors în America. Înţelegi? Este perfect!

Kiki bătea din palme, evident încântată de iscusinţa ei.

— Şi după ce nasc?

— Păi, îl dai spre adopţie. Clinica va găsi o familie cumsecade – probabil americană – care îi va oferi copilului un cămin şi o nouă viaţă, ca, pe urmă, tu să-ţi vezi de a ta. Asta vrei, nu-i aşa?

— A... aşa cred, Kiki. Nu Ştiu. Încă sunt în stare de Soc.

— Ştiu, draga mea, dar este foarte important să facem planuri cât de curând cu putinţă. Nu vrem să apară zvonuri care să ajungă până în Manhattan, da?

— Nu, evident.

— Nu văd alternativa. Tu?

— Nu. Cecily a clătinat din cap, cuprinsă încă o dată de disperare. Nu văd.

— Şi, bineînţeles, vin cu tine la clinică, te ajut să te acomodezi. O să-mi facă bine aerul curat de munte. Dar va trebui să plecăm curând. Graniţele se schimbă în mod regulat în toată Europa şi nu vrem ca domnul Hitler să ne pună beţe-n roate, nu?

— Eşti sigură că Elveţia este la adăpost? Este al naibii de aproape de Germania.

— O, da, draga mea, este la adăpost, pentru că deţine în bănci cea mai mare parte din averile vecinului celui mai apropiat, iar naziştii nu sunt dispuşi să rişte, a murmurat Kiki. Ar trebui s-o sun pe mama ta ca să-i spun că mai rămâi aici o vreme? M-a sunat mai devreme, când dormeai. Ea şi tatăl tău au aflat vestea şi sunt desigur îngrijoraţi din cauza situaţiei din Europa. Vorbeau să-ţi rezerve numaidecât un bilet de avion spre casă, aşa că trebuie să-i împiedicăm.

— Dar ce le spun?

Cecily îşi muşca buza, disperată la gândul de a fi departe de ei atâta timp.

„Tocmai când am mai mare nevoie de familie...”

— Mă gândesc eu la ceva, draga mea, nicio grijă, a spus Kiki. Mă pricep la asta.

Cecily şi-a privit naşa, spunându-şi că, deşi Kiki era

extrem de bună cu ea, părea întru câtva că pentru ea era un joc.

— Mai stai câteva zile. Trebuie să... mă rog, să mă gândesc puţin, a spus Cecily.

— Bine, draga mea, dar să ştii că de data asta timpul nu este de partea ta. Ce altă opţiune ai? Dacă nu găseşti un bărbat care să te ia de nevastă mâine, a chicotit Kiki dispreţuitoare.

— Ei bine, mulţumesc că eşti gata să mă ajuţi. Este foarte frumos din partea ta, dar cum ziceam, am nevoie de puţin timp ca să mă gândesc la toate. Cecily s-a ridicat. Mă duc la plimbare, dacă se poate.

— Fireşte. Ştiu că este covârşitor, dar îi vei da de capăt. Crede-mă, eşti mai puternică decât te crezi.

— Aşa sper. Ne vedem mai târziu.

Cecily a ieşit din salon şi s-a îndreptat spre uşă.

— Pălăria, *memsahibl* Aleeki a venit în fugă cu ea. Prea cald afară pentru dumneata.

Numai o fracţiune de secundă a coborât privirea la burta ei în timp ce vorbea, iar Cecily şi-a dat seama că ştia.

— Mulţumesc, Aleeki.

A dat din cap către el şi a traversat peluzele până la banca ei preferată de la malul lacului, unde a încercat să rumege tot ce se petrecuse în ultimele ore.

Fireşte că nu putea, aşa că a rămas pe loc, privind hipopotamii care se ridicau agale de la plajă ca să lunece în apă, pentru baia de la apus. Faptul că făceau acelaşi lucru zi de zi, atât de tacticos, era hipnotic şi calma starea de agitaţie a lui Cecily. Nu şi-ar fi imaginat vreodată că şi-ar fi putut dori să fie hipopotam – cel mai urât dintre animalele lăsate de Dumnezeu pe acest pământ – şi totuşi, ăsta era adevărul.

În cele din urmă, a încetat să mai chibzuiască şi s-a întors în casă. La etaj, Muratha îi pregătea baia şi s-a întins în cadă, întrebându-se dacă ghemotocul din burta ei era real sau imaginar.

— Madam întreabă dacă luaţi cina cu ea jos, a întrebat Muratha care apăruse în camera ei.

— Nu în seara asta, nu. Te rog să-i ceri scuze din partea mea, dar o să mănânc aici în schimb, a spus Cecily ferm,

vinovată că o evita pe Kiki, care-i arătase doar bunătate, incapabilă să înfrunte maniera jovială cu care trata aceasta situaţia.

Precum Hitler care anexa Cehoslovacia, şi ea fusese anexată unei mici creaturi, iar situaţia era gravă, într-adevăr foarte gravă.

După ce a izbutit să termine supa pe care i-o adusese Muratha, Cecily s-a trezit luând biblia pe care i-o dăduse mama ei la plecare.

Niciodată nu pusese la îndoială credinţa în care fusese crescută, până acum nu presupunea decât un drum la biserică în cele mai bune haine. Dar, în vreme ce răsfoia paginile, începea să aibă dubii.

Creştinii se debarasau de copii ca de un inconvenient minor? Cecily se gândea la sora ei, Mamie, genul declarat nematern, care, după câte se părea, se acomodase cu maternitatea precum raţa în apă.

— Cum o să mă simt după ce te-am dus în burtă încă şapte luni de-acum înainte? a şoptit Cecily privindu-şi abdomenul. Adică Maria a rămas însărcinată prin voia Domnului înainte să se cunune cu Iosif... Măi să fie! Asta înseamnă că întreg Noul Testament vorbeşte despre o femeie care i-a fost necredincioasă viitorului soţ!

Această idee răvăşitoare a făcut-o să se întindă pe perne, dorindu-şi să fi fost mai atentă la predicile preotului de la biserica locală.

Mai târziu, după ce a stins în sfârşit lumina şi s-a pregătit, nădăjduia, să stăvilească pentru câteva ore şirul gândurilor obositoare, a fost conştientă că nu avea răspunsuri şi, în acelaşi timp, că trebuia să găsească soluţie corectă.

Chiar dacă dormise, Cecily s-a trezit mai obosită decât se culcase. Cuprinsă de greaţă, a fugit la baie şi a vomitat doar bilă în closet.

— *Bwana* iar bolnavă?

Muratha a dus-o pe Cecily în pat şi a ajutat-o să se urce. Cecily a observat iar privirea spre burta ei şi, după ce a plecat Muratha, s-a întors pe o parte şi a gemut. Era limpede că tot personalul avea cunoştinţă de starea ei.

„Kiki are dreptate, trebuie să fac cum zice ea înainte să afle toată lumea aici”, şi-a spus.

Cu greu, Cecily s-a îmbrăcat şi a coborât la micul dejun. A primit ceai de ghimbir în loc de cafea şi a făcut tot posibilul să ciugulească, nefericită cum era, din mâncarea copioasă întinsă pe masă.

— Bună dimineaţa, draga mea. Cum ai dormit?

— Bine, mulţumesc. Cecily s-a mirat s-o vadă pe Kiki trează aşa devreme, îmbrăcată într-un capot purpuriu.

— Bun. Mă duc să înot, e prea cald să dorm, a spus, mergând spre lac. Ar trebui să vii şi tu, mâlul din apă face miracole la ten.

Dornică să facă orice altceva, Cecily a urmat-o pe naşa ei până la malul lacului şi s-a uitat cum şi-a scos halatul şi a rămas într-un costum de baie în dungi. Pentru o femeie în vârstă care născuse, Kiki arăta fabulos. Cecily s-a aşezat pe bancă, sperând să-şi păstreze şi ea silueta după travaliul naşterii.

Kiki s-a bălăcit puţin, a luat prosopul de la Aleeki şi a ieşit din apă.

— Rămân aici cu Cecily să mă usuc la soare, i-a spus lui Aleeki, care a încuviinţat, i-a dat portţigaretul şi le-a lăsat singure.

— Te-ai mai gândit? a întrebat-o Kiki, trăgând din ţigară, iar lui Cecily i s-a făcut greaţă de la fum.

— Doar că ai dreptate. Nu găsesc alternativă, cu toate că nu suport gândul de a-mi da copilul spre adopţie. Va trebui să trăiesc o minciună toată viaţa de dragul celorlalţi.

— Ştiu, draga mea. Dar nu uita că o faci şi pentru copil. Ca mamă necăsătorită, şi tu, şi copilul aţi fi nişte proscrişi. Başca ruşinea pe care ar suporta-o familia ta. Vei avea alţi copii, îţi promit. Când vei găsi bărbatul potrivit, ăsta va rămâne un simplu vis oribil de care poţi uita. Aşa, eu am nevoie de o cafea după efort. Vii cu mine?

— Mai stau puţin aici, mulţumesc.

Kiki şi-a pus capotul şi s-a întors spre casă. Cecily s-a ridicat şi s-a plimbat pe malul lacului până nu a mai zărit Mundui House. Privind valurile care dezmierdau ţărmul, era tentată cumva să ia o sticla de burbon de la Kiki şi s-o dea pe gât, după care să intre în apa ca oglinda şi să nu se mai oprească până când se termina pe veci cu harababura în care-şi transformase viaţa.

— Of, mamă, de-aş putea vorbi cu tine. Dar nu pot, nu pot.

Cecily şi-a luat capul în mâini şi i se zguduiau umerii în timp ce luneca în josul trunchiului de salcâm dinapoia ei. Plângea necontrolat, aşa că nu a băgat de seamă paşii ce se apropiau, până nu au ajuns lângă ea.

— Cecily, draga mea! Naşa ta zicea că eşti la lac. Ce naiba s-a întâmplat?

Katherine stătea lângă ea, cu o expresie îngrijorată în ochii ei buni.

— Ah, nimic, nimic. Cecily şi-a şters lacrimile dur. Ce faci aici?

— Când a trecut ieri pe la clubul Muthaiga, Bill a aflat de la doctorul Boyle că nu te simţi bine. Mi-a spus dimineaţă şi m-am îngrijorat aşa de tare, că am insistat să mă aducă să te văd.

— A venit şi Bill? Cecily era îngrozită cât de repede se dusese vestea indispoziţiei ei în toată comunitatea. O, ce drăguţ din partea voastră, dar zău că n-am nimic.

— Cecily. Katherine s-a ghemuit lângă ea şi i-a luat mâinile într-ale sale. Numai că „n-ai nimic” nu pari. Ce naiba s-a întâmplat? Şi te rog nu minţi. După un drum de două ore şi jumătate, merit măcar adevărul.

Îi veneau sute de alte răspunsuri în minte, dar Cecily era prea extenuată şi înspăimântată ca să mai mintă.

— Sunt însărcinată! Asta s-a întâmplat, Katherine! Doctorul Boyle zice că o să nasc în şapte luni. Na!

Cecily s-a ridicat şi a luat-o la sănătoasa pe marginea lacului, disperată să se îndepărteze cât mai mult de casă şi de Katherine. De ce n-ar fi scris şi în ziare? s-a întrebat cu amărăciune. Probabil s-ar vinde mai multe exemplare decât cele cu invazia lui Hitler în Cehoslovacia.

— O, Cecily, stai!

Katherine a fugit s-o prindă din urmă, dar ea nu s-a oprit.

— Nu! Nu o să mă supăr dacă nu mai vrei să mă vezi sau să vorbeşti cu mine vreodată! Sunt de ocară! Şi se pare că toată lumea a aflat aici!

— Te rog, nu vrei să te linişteşti puţin? Nu ştie nimeni nimic. Şi bineînţeles că mai vreau să vorbesc cu tine. Cecily, stai pe loc să putem vorbi, te rog.

— Nu avem ce discuta. Plângea în hohote. Kiki îmi aranjează să mă duc la o clinică din Elveţia, unde să stau până nasc, pe urmă dau copilul spre adopţie şi pe urmă îmi văd de viaţă ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, înţelegi? S-a hotărât totul!

— Cecily, ştiu că eşti supărată, dar...

Cecily ajunsese la capătul terenului, unde lacul se curba şi frunzişul devenea impenetrabil. S-a întors spre Katherine şi a scuturat din cap.

— Te rog, vreau să fiu singură, bine?

— Din ce văd, este ultimul lucru de care ai nevoie. Putem să ne aşezăm şi să vorbim despre asta cu calm?

— După cum spuneam, nu este nimic de discutat, nimic!

— Cecily, te porţi ca un copil isteric şi capricios, nu ca o viitoare mamă. Dacă nu te linişteşti, o să mă văd nevoită să te plesnesc ca să-ţi revii.

Cecily gâfâia foarte tare, ameţise şi se simţea slăbită. S-a clătinat puţin şi Katherine a prins-o.

— Dumnezeule mare, în ce stare eşti! Haide, ţine-te de mine şi mergem în casă şi în pat.

— Nu vreau în casă şi nu vreau nicăieri, Katherine! Vreau doar să mor!

— Înţeleg că eşti într-o încurcătură, draga mea, dar întotdeauna există soluţii, a răspuns Katherine calm, luând-o de mijloc şi plecând efectiv cu ea spre casă pe malul lacului.

— Ba nu există! Nu pot păstra copilul nici dacă vreau, nu? Poate că vreau, dar, o! Cred că o să...

Katherine a simţit toată greutatea corpului prăbuşindu-se în braţele ei. Se pregătea să strige după ajutor când l-a zărit pe Bill în faţă, la câţiva metri de ele.

— Bill, slavă Domnului! Cecily a leşinat! a exclamat, timp în care Bill dădea fuga spre ea şi a luat-o pe Cecily în braţele lui puternice. Ce cauţi aici?

— Am venit după tine până la lac, nu o mai suportam pe femeia aia, gâfâia el, în timp ce pătrundeau în grădinile casei. Ia-o înainte şi adu nişte apă. Şi-a pierdut cunoştinţa.

— Aşa fac, a răspuns Katherine, iar Bill a aşezat-o pe Cecily uşor pe banca de la umbra unui salcâm.

— Înainte să pleci, să înţeleg că Cecily este... însărcinată?

Am auzit sfârşitul conversaţiei când veneam după voi.

— Atunci jură să nu sufli o vorbă, a spus Katherine feroce. Reputaţia lui Cecily se bazează pe discreţia ta.

Bill s-a uitat după Katherine care a fugit spre casă, după care a privit-o pe tânăra întinsă pe bancă. Şi-a scos pălăria şi a început să-i facă vânt cu ea.

— Te simţi mai bine? a întrebat Katherine, în vreme ce Cecily zăcea în camera ei, jumătate de oră mai târziu.

— Da, mult mai bine. Îmi pare tare rău că am fost aşa grosolană şi nerecunoscătoare, când tu ai făcut efortul de a veni cu Bill până aici ca să mă vezi.

— Ei, nu-ţi face griji, Cecily. E firesc în condiţiile astea. Oamenii sunt ciudaţi la Soc.

— Mi-am dat drumul la gură şi nu meritai. Katherine, iartă-mă, te rog.

— Jur că te iert.

— Şi, serios, o să fie bine. Kiki are dreptate, va trebui să înfrunt problema – în fond, numai eu sunt de vină, proasta de mine, a spus Cecily, sorbind din ceaiul de ghimbir.

— Prin urmare, vinovatul nu a... profitat de tine?

— Nu, deşi cumva aş vrea s-o fi făcut, fiindcă atunci nu m-aş mai simţi atât de vinovată.

— Te rog să nu spui aşa ceva, s-a cutremurat Katherine. Tata a avut grijă de multe tinere care, la doisprezece-treisprezece ani, au fost luate cu forţa de aşa-zişii lor bărbaţi. Mai rău de-atâta nu se poate.

— Ai dreptate, sigur că da, a confirmat Cecily. Nu o să-mi mai plâng de milă şi o să fac ce trebuie. Cu toate că mă îngrozeşte gândul de a-mi da copilul.

— Deocamdată nu pot decât să-ţi cer să nu te gândeşti la asta, a sfatuit-o Katherine. Important este să ai grijă de tine şi de copil. Aşa, ştiu că Bill abia aşteaptă să scape, n-o prea suportă pe naşa ta.

— Da, sigur, te rog spune-i că-i mulţumesc din suflet că te-a adus la mine.

— A zis că vrea să vină să-şi ia rămas-bun, aşa că-i mulţumeşti tu. Bun.

Katherine s-a ridicat de pe marginea patului. Te rog, Cecily, promite-mi că vii să ne vedem înainte să pleci în Elveţia.

— Sigur că da. Crezi... că fac bine?

— Nu, nu pot spune că e „bine”, dar practic, până când lumea asta nu scapă de stigma ridicolă din jurul mamelor necăsătorite, fără nicio vină sau responsabilitate din partea taţilor, chiar nu văd ce alternativă ai. Îmi pare tare rău. Ţinem legătura, da?

Katherine i-a strâns mâna.

— Da, salutări lui Bobby.

Katherine a plecat şi Cecily s-a gândit că era singura persoană care i-ar fi lipsit după plecare. Câteva minute mai târziu a bătut altcineva la uşă.

— Intră.

S-a ivit Bill, care şi-a scos pălăria când a intrat şi a rămas stângaci la uşă.

— Bună, Bill, ia loc te rog, a indicat Cecily spre scaunul de lângă pat.

Bill a ignorat-o, s-a dus la capul patului şi s-a uitat la ea.

— Mă bucur că ai mai prins culoare în obraji.

— Da, mulţumesc că m-ai salvat. A doua oară.

— Azi a fost doar o coincidenţă fericită. Sau nu, depinde cum o vezi.

Bill a început să se fâţâie.

— Bill, s-a întâmplat ceva?

— Absolut nimic. De fapt, Cecily, voiam să te întreb ceva.

— Păi, spune. Fac orice să te răsplătesc pentru bunătatea pe care mi-ai arătat-o de când am venit în Kenya.

— Ei bine, chestia e că... Bill se juca cu nişte monede în buzunar. Se pare că m-am cam ataşat de tine de când ai venit.

— Zău?

Cecily aştepta insulta care urma complimentului, ca de obicei.

— Da, zău. Aşa că mă întrebam dacă, mă rog, ai vrea, mă rog, să te măriţi cu mine?

— Ăăă... Cecily a ridicat ochii la el uluită. Te rog, Bill, nu-ţi râde de mine. Mi-am pierdut simţul umorului. Ce vrei să-mi spui, de fapt?

— Exact asta. Adică a venit timpul să mă însor, ca să aibă cine se ocupa de gospodărie ca să zic aşa, iar noi doi ne înţelegem destul de bine, nu?

— Ăăă... da, aşa zic.

— Şi am aflat de mica ta... problemă când vă căutam pe malul lacului. Şi, în timp ce te vedeam întinsă pe bancă, fără cunoştinţă, m-am gândit că poate ajungem la o înţelegere benefică amândurora. Dacă înţelegi la ce mă refer.

Cecily îl privea complet şocată. Faptul că-i spunea că ştia de sarcina ei şi tot îi cerea mâna era peste puterile ei de înţelegere. Pe lângă toate astea, era vorba de Bill, eternul burlac.

— Ştiu că sunt cu câţiva ani mai în vârstă ca tine – fac treizeci şi opt toamna asta – iar casa mea este, mă rog, puţin spus rudimentară. Dacă ai accepta, ţi-aş face una ca lumea pentru tine şi copil. Sigur, ar fi copilul *nostru.* Cel puţin asta trebuie să ştie lumea.

— Ah! înţeleg. Cred.

— Putem oricând să facem alţii dacă vrem. Este cât se poate de normal, nu?

— Da, dar...

— Sunt sigur că ai multe „daruri” şi, fără îndoială, nu este cererea în căsătorie la care se aştepta o tânără ca tine, care visează cu ochii deschişi la viitorul ei. Dar... a suspinat Bill, suntem în situaţia asta, iar mie mi-ai lipsi dacă ar fi să fugi în Elveţia şi pe urmă în America. Nu-i o declaraţie de dragoste, dar de multă vreme nu am ajuns nici măcar în punctul ăsta. Cu toţii avem răni din trecut şi ar trebui să facem această... învoială cu ochii larg deschişi. Asta dacă eşti de acord. Acuma te las să te gândeşti, dar în cazul în care crezi că este o posibilă soluţie la dilema ta, atunci îţi sugerez să anunţăm logodna cât de curând posibil, ca să înceteze bârfele şi să-ţi salvăm reputaţia. Mai trec mâine să te văd, iar până atunci sper să ai timp să cântăreşti propunerea mea. Deocamdată – Bill s-a dus lângă pat, i-a luat mâna şi i-a sărutat-o – îţi spun la revedere.

Şi, cu asta, Bill s-a răsucit pe călcâie şi a ieşit din dormitor.

Cecily nu a spus nimănui ce vorbise cu Bill, ştia deja cât de intempestivă era Kiki. Dădea petreceri dintr-un impuls de moment, lua decizii fără să stea pe gânduri, iar Cecily avea nevoie de timp să chibzuiască de una singură. Orice

ar fi hotărât, decizia avea să-i schimbe irevocabil cursul vieţii, dar cel puţin acum avea de ales, ceea ce era mult mai bine şi, în acelaşi timp, mult mai complicat.

Când a auzit la uşă paşii lui Kiki care se ducea la „siesta”, cum o numea, Cecily a coborât să stea pe bancă, la lac, cu hipopotamii ei.

— Aş putea trăi aici toată viaţa? i-a întrebat, uitându-se la apa calmă. În fond, este foarte frumos. Mai mult, aş putea trăi cu Bill? a suspinat.

S-a dus cu mintea la cocioaba de tablă şi a încercat să se vadă acolo. Cel puţin îi promisese să-i construiască o nouă casă şi i-ar fi plăcut să creeze o grădină minunată ca aceea în care se afla. Gândul de a avea casa ei o tenta nevoie mare. Iar Katherine şi Bobby i-ar fi fost vecini.

Părinţii ei ar fi fost încântaţi să afle că s-a măritat cu un englez dintr-un mediu bun – fratele lui Bill, maiorul, era în fond prietenul lui Audrey. Dar cel mai important era că nu trebuia să-şi dea copilul, pentru că Bill îi spusese că l-ar creşte ca pe propriul copil. Da, sigur s-ar fi bârfit din pricina nunţii grabnice şi în consecinţă a naşterii premature a copilului lor, însă nu s-ar fi comparat cu renunţarea la copilul pe care l-ar fi dat spre adopţie.

— Şi Bill? i-a întrebat pe hipopotami. A spus clar că este o căsătorie de convenienţă.

Pe de altă parte, nu toate căsătoriile erau într-un fel „de convenienţă”? Un simplu contract?

„Şi apoi, Cecily, ai zis că ai terminat-o cu dragostea şi că nu te vei mai încrede în bărbaţi”, şi-a spus hotărât. „Aşa că încetează o dată pentru totdeauna să mai tânjeşti după ea”.

Ar fi vrut să-l întrebe dacă îşi dorea consumarea căsătoriei, ca să devină cu adevărat soţ şi soţie, dar evident că nu se punea problema. Cecily a strâns din ochi şi şi-a imaginat cum ar fi fost s-o sărute. Nu o speria aşa tare gândul. Urât nu era, chiar dacă avea cu cincisprezece ani mai mult ca ea.

Ori se putea duce în Elveţia, să nască şi pe urmă să se întoarcă în America, unde să-şi reia viaţa. Adevărul era că ştia că n-ar mai fi putut să-şi privească părinţii în ochi dacă ar fi păstrat secretul până la sfârşitul vieţii.

Cecily s-a ridicat şi s-a dus la marginea apei.

— Ştiţi ce, hipopotamilor? Nu cred că am de ales, de fapt.

În seara aceea, Cecily stătea pe terasă cu Kiki, care bea martini, spre deosebire de ea, care bea ceai de ghimbir.

— Arăţi mult mai bine, scumpo.

— Mă simt mai bine, a răspuns Cecily.

— Foarte bine, eşti o curajoasă şi îmi place curajul. Trebuie neapărat s-o sunăm pe mama ta şi să-i spunem că nu te duci acasă. Pe urmă punem la cale plecarea în Elveţia cât de repede posibil. Tarquin zice că războiul este inevitabil. Rămâne de văzut doar când devine oficial. Să nu-ţi faci griji, scumpo, o să fii în siguranţă în Elveţia, este un loc extrem de frumos.

— De fapt, Kiki, nu mai este necesar să plec în Elveţia.

— Şi de ce, mă rog? Am căzut de acord că este singura soluţie.

— Da, dar s-a mai ivit o oportunitate de când am vorbit ieri.

— Zău? Cum aşa?

— Bill Forsyhte m-a cerut de soţie.

Cecily s-a bucurat în sinea ei să observe privirea nedumerită a naşei.

— Vai, dar... Bill Fortsythe vrea să se căsătorească cu tine? a repetat Kiki precum un papagal.

— Da. Trebuie să-i dau răspunsul dimineaţă.

— Măi să fie! Kiki şi-a dat capul pe spate şi a râs. Surpriza-surprizelor ce eşti! De când durează relaţia?

— Ăăă...

Cecily şi-a dat seama dintr-odată că de-acuma trebuia să joace un rol şi să-şi mascheze adevărata natură a învoielii. Chiar dacă ştia adevărul despre sarcină, cel puţin încă se putea preface că ea şi Bill aveau sentimente unul pentru celălalt. Kiki era parte integrală din acea comunitate şi nu putea risca să bârfească după câteva cocktailuri.

— De când am fost la vânătoare cu el acum câteva săptămâni.

— Şi ce de nu mi-ai spus nimic, draga mea?

— Pentru că am crezut că Bill nu o să vrea să aibă de-a face cu mine după ce afla despre copil. Ce bărbat ar vrea, ştiind că... iubita lui este însărcinată cu copilul altuia?

— Unul cu totul deosebit, evident. Pesemne că Bill te iubeşte foarte mult dacă este pregătit să facă asta. Mi s-a părut tare ciudat ieri că a venit până aici să vadă ce faci. Bănuiesc că veţi spune lumii că este al vostru?

— Da.

— Şi Bill nu are nicio problemă cu asta?

Kiki se uita atent la ea.

— Nu. Altfel nu m-ar fi cerut de soţie.

— Aşa-i. În sfârşit, nu zic că sunt cea mai mare admiratoare a lui, nici el cel mai mare admirator al meu, dar îmi scot pălăria în faţa lui pentru atitudinea... degajată. Sper că îţi dai seama ce noroc ai, Cecily. Ai la picioare un adevărat cavaler, care a venit să te salveze.

— Ştiu. Zici că ar trebui să accept? I-am spus că voi discuta cu tine mai întâi.

— Cred că în locul tău aş primi fără ezitare. Serios, scumpo, sunt fericită pentru tine! Mai mult, asta înseamnă că rămâi cu mine în Kenya. S-o sun pe mama ta acum? O să fie în al nouălea cer că ţi-ai găsit un soţ englez, şi încă aristocrat. Mama lui Bill este o Onorabilă, să Ştii.

— Ce-i aia?

— Înseamnă că a avut un titlu nobiliar înainte de căsătorie. Ce zici? Sunăm?

— Kiki, dacă nu te superi, aş prefera să discut mai întâi cu Bill şi să-i spun că accept.

— Desigur, să sperăm că nu se răzgândeşte până atunci. Să curgă şampania!

O oră mai târziu, după ce a izbutit să scape prefacându-se extenuată, Cecily a urcat şi s-a oprit să se uite la fereastra de pe coridor, de unde se vedea apusul.

— Te salut, Africa! a şoptit. Se pare că mă voi statornici aici.

Capitolul 27

— Cum rămâne, Cecily?

Ea şi Bill stăteau lângă lac. Era impresionată că făcuse efortul de a se îmbrăca elegant, cu o cămaşă albă proaspăt

călcată şi cu pantaloni kaki imaculaţi, îl vedea cu totul atrăgător – şi agitat.

— Te-ai gândit la propunerea mea?

— Da. Şi... răspunsul este da. Îţi accept generoasa propunere.

— Dumnezeule! Bine, atunci, a zâmbit el. Poate ar trebui să te sărut sau ceva? Sigur ne spionează careva de după perdele.

— Sigur că da, a consimţit Cecily.

Bill s-a aplecat şi a sărutat-o timid pe buze. Spre uimirea ei, nu a deranjat-o defel. De fapt, şi-ar fi dorit să nu se oprească.

— Mulţumesc, a spus sfioasă.

— Nu ai pentru ce să-mi mulţumeşti, draga mea. Este un aranjament avantajos pentru amândoi şi sunt sigur că ne va merge de minune.

— Salutare!

Amândoi s-au întors spre Kiki, care le făcea cu mâna de pe terasă, cu o sticlă de şampanie.

— Se cuvin felicitări?

— Aşa zic, da, Kiki.

Bill şi-a dat ochii peste cap şi a făcut o grimasă la Cecily.

— Aşadar... I-a oferit braţul şi Cecily şi-a strecurat mâna pe sub el. Începe circul.

*

— O să ce??

— Mă căsătoresc, mamă, a strigat Cecily în receptor. Pârâitul era mai enervant ca oricând şi abia se auzeau. Mă căsătoresc.

— Vai! Te-am auzit bine? Te căsătoreşti? a repetat Dorothea.

— Da! a râs Cecily de absurditatea momentului. Da!

— Dar cu cine?

— Îţi scriu detaliile, dar îl cheamă Bill şi este englez! Familia lui o cunoaşte foarte bine pe Audrey. L-am cunoscut pe fratele lui, care este maior, la cină la Woodhead Hali. Pârâitul devenise strident. Mă auzi, mamă?

Neprimind răspuns, Cecily a oftat şi a închis. A decis că

cel mai bine era să se ducă la Gilgil şi să trimită o telegramă părinţilor cu detaliile. Mai devreme, când a deschis Kiki şampania, au discutat în trei ziua şi locul în care urma să se ţină nunta.

— Aici, de bună seamă. Şi cât mai curând cu putinţă, nu credeţi? insistase Kiki.

— Cum doreşte Cecily, spusese Bill, privind-o întrebător.

Cecily era uluită de răbdarea de care dădea el dovadă cu Kiki. O trecuse dintr-odată un val de tandreţe că-l vedea încercând să-i înlesnească totul, în ciuda propriilor şovăieli în privinţa naşei ei.

— A-adevărul este că nu am avut timp să mă gândesc. Cum crezi tu că e mai bine.

— Sincer să fiu, nu cred că vrea vreunul din noi mare tămbălău, nu, Cecily?

— Nicidecum, Bill. Mie-mi convine ceva discret.

— Nu prea cred că valea cunoaşte cuvântul „discret”, zâmbise Kiki. Aici ne place să sărbătorim, nu-i aşa, Bill?

— Unora, da, răspunsese el înainte să se ridice. Eu trebuie să mă întorc la vitele mele. Vă las pe voi, fetele, să discutaţi detaliile ceremoniei, dar bine ar fi s-o facem înainte să vină ploile.

— Stai aşa! protestase Kiki, uitându-se la mâna lui Cecily. Bill, de ce nu are Cecily inel de logodnă pe deget?

— A, da, desigur, încuviinţase el. În ultimele zile am stat la clubul Muthaiga şi nu am avut când să mă ocup de asta, dar o voi face negreşit.

Bill îi sărutase mâna lui Cecily, o salutase pe Kiki cu un gest al capului şi plecase.

Nu-l văzuse deja de câteva zile, căci fusese ocupat cu vitele lui. Comunicaseră cu ajutorul telefonului, cu interferenţe, şi Cecily îi spusese pe scurt cum Kiki sugerase a treia vineri din aprilie, care întâmplător era ziua de naştere a fostului ei logodnic, o coincidenţă care i-a dat mare satisfacţie lui Cecily. Astfel, aveau cu toţii timp să organizeze ce trebuia organizat pentru nuntă. Naşa ei dorea cu disperare să ţină recepţia acasă, dar, în aceeaşi măsură, Cecily era perfect conştientă de sentimentele lui Bill faţă de Kiki.

A urcat să se aranjeze. Bill trebuia să vină la cină într-o

oră. Cel puţin Kiki era în vizită la Tarquin în Nairobi în acea seară, aşa că ea şi viitorul ei soţ puteau discuta pe faţă toată situaţia. Păcat că familia ei nu putea participa la nuntă, se gândea Cecily, uitându-se în şifonier şi întrebându-se ce rochie mai putea încheia din pricina taliei care deja i se îngroşa, însă cel puţin se asigurase că vor avea un fotograf care să documenteze evenimentul.

Posibil s-o fi influenţat entuziasmul contagios al naşei faţă de nuntă, dar până şi Cecily simţea un fior de încântare la gândul că logodnicul ei venea la cină să discute planurile.

— Logodnicul meu.

A râs tare pe seama absurdităţii, însă orice noţiune romantică a relaţiei s-a disipat în clipa în care a dat să tragă fermoarul rochiei albastre preferate şi a nu a reuşit.

„Să nu uiţi, Cecily, este numai o învoială. Bill nu te iubeşte. Şi apoi, cum să te iubească, când tu eşti însărcinată cu altul?”

În cele din urmă, şi-a pus o bluză de muselină crem şi o fustă cu brâu elastic şi a coborât. A intrat în bibliotecă să ia notiţele făcute împreună cu Kiki.

— *Sahib* venit. Ceai de ghimbir, *memsahib*? a întrebat Aleeki.

— Beau apă în seara asta, mulţumesc, a răspuns, ieşind apoi pe terasă.

— Bună seara, Cecily. Îmi cer scuze dacă am întârziat.

— Nicidecum, a zâmbit Cecily când s-a apropiat Bill de ea.

— Şi probabil put a vite. Am avut o problemă. Şase dintre ele au făcut boala somnului, aşa că am stat trei zile să le consult pe celelalte.

— Înţeleg.

— Mă îndoiesc, probabil că nu vei înţelege niciodată, a oftat Bill, îndreptându-se spre masa aranjată pentru doi sub verandă, întinzându-se apoi spre şampanie, ca să-şi toarne înainte s-o facă Aleeki. Animalele alea blestemate îmi conduc viaţa. Când vin ploile, vor coborî din munţi şi vrem să fie sănătoase tun pentru transhumanţă. Cum ţi-a fost săptămâna?

— Bună, mulţumesc. Am desigur câteva întrebări.

Cecily s-a aşezat în faţa lui.

— Sigur că da. Bill a luat o gură de şampanie. Şi eu am câteva. A aşezat un tub de carton pe masă şi a desfăcut un sul de hârtie din el. Astea sunt planurile originale ale casei pe care intenţionam s-o construiesc atunci când am venit în Kenya. Până acum nu au fost duse la îndeplinire, mi-a ajuns coliba. Aş vrea să arunci o privire ca să-mi spui dacă vrei să faci vreo schimbare. Pe urmă o să cer echipei să se apuce de construcţie.

— Cum, aş fi încântată să le văd!

— O să stai acolo mai mult ca mine, aşa că ar fi bine să ai un cuvânt de spus. Bill şi-a mai turnat un pahar cu şampanie. Vai, cât urăsc asta! Aleeki, n-ai nişte bere?

— Da, *sahib!*

Cum a dispărut Aleeki, Cecily a sesizat încordarea lui Bill.

— Deci, a spus el când a reapărut Aleeki cu sticla de bere, ai decis când facem anunţul?

— Păi, imediat ce ştim data nunţii, cred. Kiki sugera a treia vineri din aprilie.

— Sună bine, a încuviinţat Bill. Sper să nu vină ploile până atunci. Şi ceremonia în sine?

— Kiki vrea s-o ţină aici.

— Mie îmi convine oricum vrei *tu,* Cecily. Asta te priveşte doar pe tine. Eu doar vin oricând Şi oriunde.

— Aş vrea doar să ne căsătorească un preot. În ochii lui Dumnezeu, a spus Cecily timid. Nu-i la fel dacă este doar cununie civilă. Katherine zice că ştie un pastor în Nairobi care să ţină slujba.

— Bun, foarte bine. Dacă este important pentru tine, n-ai decât, a răspuns Bill brusc.

— Deci nu crezi în Dumnezeu? l-a întrebat Cecily.

— Nu într-un zeu tradiţional în sine, nu. N-ai observat că fiecare zeu este construit după imaginea culturii respective? Iisus era arab din Israel – oacheş, cu pielea închisă şi totuşi, în fiecare imagine cu el, are pielea albă ca zăpada din punctul de vedere al creştinului. Totuşi, cred într-un creator magnific, cum îi zic eu. Cu alte cuvinte, ceva care a creat tot ce vedem în faţa ochilor. Bill şi-a desfăcut braţele arătând în jur. Pentru că-i un miracol că putem trăi în asemenea frumuseţe, nu ţi se pare?

— Creator magnific. Cecily a repetat cuvintele lui Bill,

plăcut surprinsă de elocvenţa lui necaracteristică. Îmi place asta.

— Mulţumesc. Oi fi eu un biet ţăran, dar am momentele mele, a răspuns Bill.

— M-mă întrebam unde ai făcut scoală?

— Bănuiesc că vor să ştie părinţii tăi care-mi sunt prerogativele.

S-a uitat câş la ea, în timp ce Aleeki aducea mâncarea.

— Nu, dar simt că nu ştiu o sumedenie de lucruri despre tine şi că ar trebui.

— Ei bine, am studiat la Eton, care, după cum ştii, este o şcoală unde aristocraţia britanică este făcută să capituleze şi pregătită să conducă un imperiu. Un loc hidos. Bill s-a cutremurat. Am plâns cu lunile noaptea, ca un copil. Culmea este că Joss Erroll a fost cel care m-a salvat. Era în acelaşi an şi cămin cu mine. Aparent deloc genul meu de om, dar din cine ştie ce motiv ne-am înţeles bine şi am rămas buni prieteni de-atunci. Din păcate, Joss a fost exmatriculat de la Eton, îţi imaginezi că nu respecta el regulile. M-am dus la Oxford să studiez dreptul, dar apoi am fost recrutat în armată la optsprezece ani, spre sfârşitul Marelui Război. Am avut noroc că până atunci se ştia deja rezultatul. Am rămas în armată câţiva ani, fără să am habar ce să fac cu viaţa mea. Pe urmă m-a părăsit logodnica şi… — Bill a luat o gură de bere – mi-am cam pierdut direcţia.

— Îmi pare tare rău, Bill.

— Te rog, Cecily, nu ai de ce. Ai suferit în aceeaşi manieră de curând şi, de fapt, a fost o binecuvântare fără să ştiu. Deja renunţasem la ideea de a face dreptul, aşa că Joss mi-a sugerat că guvernul britanic căuta tineri care să vină în Kenya şi să pună bazele unei comunităţi, precum şi să stabilească ordine printre localnici, desigur. Ofereau teren ca mită. M-am tocmit şi eu, mi-am luat mia de acri şi am venit. Acum nici douăzeci de ani. Nu-mi vine să cred de când sunt aici, a oftat. Cam atât despre mine. Tu? Poate ar trebui să-mi spui măcar cine este tatăl, a adăugat, coborând tonul. Ca să fiu pregătit pe viitor. Bănuiesc că este de prin părţile astea?

— A, nu.

— Logodnicul tău atunci?

A ridicat din sprâncene, mâncând curry de capră cu orez.

— Nici el.

— Păi, cine atunci? Dacă este din Anglia sau America, tot nu contează pentru mine.

— Mi-e teamă că nu-i chiar aşa, de fapt. S-a întâmplat atunci când am fost la Woodhead Hali şi l-am cunoscut pe fratele tău la cină. Lordul şi Lady Woodhead aveau un fiu pe nume Julius.

— Dumnezeule mare! Bill era şocat. Asta-i mai îngrijorător decât credeam. Sper că n-a ajuns la urechile fratelui meu, nu?

— O, nu, Julius urmează să se însoare cu altcineva. A fost doar o... Cecily a înghiţit în sec, roşind toată.

Aventură.

— Şi ţi-a frânt inima? a întrebat-o Bill ceva mai blând.

— Asta, da. Am crezut că avea intenţii serioase.

— Să n-ai încredere în englezi, după cum se zice. Păi, nu-ţi pot promite mai mult de câteva mii de capete de vite, dar îţi promit că sunt om de onoare. Măi, să fie, ce pereche mai suntem şi noi!

— Cam aşa ceva.

— Bun, atunci. Bill căuta în buzunar şi a scos o cutiuţă de catifea. Uite inelul. Ce-ar fi să-l probezi? L-am modificat de comandă, dar mi-e teamă că-i prea mare.

Cecily a deschis cutia şi a văzut un inel frumos din diamante, cu o nestemată roşiatică în centru.

— O, ce frumos e!

— Rubin în formă de stea. L-a adus bunicul din Birmania pentru bunica. Şi acum a ajuns în Kenya – gata să stea pe degetul tău american. Îţi place? Când pică lumina direct pe el, se vede o stea deasupra.

— Este... magic, a spus Cecily, luminându-l sub felinarul de pe masă şi văzând forma stelei sclipitoare. Mulţumesc, Bill.

Fiindcă el nu făcea niciun gest să i-l pună pe deget, Cecily l-a scos din cuibul de catifea şi l-a aşezat pe al patrulea deget al mâinii stângi.

— Cum ziceam, puţin cam mare, dar bijutierul din Gilgil îl modifică una-două. Acum că ne-am logodit oficial, o să trimit telegramă fratelui meu să pună anunţul logodnei

noastre în *The Times.*

— Şi aici?

— Ei, se duce vestea singură, a spus Bill. Poate ar fi bine totuşi să nu zici nimic încă de... starea în care te afli. Când va fi public, cum se va întâmpla inevitabil, îmi voi asuma întreaga responsabilitate.

— Mulţumesc.

— Pentru nimic. Nu-ţi face griji, Cecily, după ce ne căsătorim, nu-ţi mai stau prea mult în cale. Vitele alea blestemate îmi cer toată atenţia.

— Nu ai un administrator?

— Ba am şi mă ajută şi masaii, dar este nevoie de toţi ca să facem treaba ca lumea. Adevărul este că îmi cam place să fiu nomad. Până acum nu prea aveam la ce să mă întorc acasă. Mă rog, a spus Bill în timp ce Aleeki şi personalul strângeau vasele. Ce-ar fi să ne uităm la planurile astea ca să ne apucăm de casă?

O oră mai târziu, după ce modificaseră schiţele, Cecily adăugând alte dormitoare, bănuind că urma să vină şi familia ei, l-a urmat pe Bill la camionetă. Nygasi aştepta, răbdător. Bill i-a dat o sărutare cuminte pe obraz şi i-a urat noapte bună.

— În următoarele zece zile o să fiu la şes, dar te rog ocupă-te de modificările planurilor casei şi organizează nunta după cum doreşti, a spus, urcându-se în maşină. Pa, Cecily!

— Pa, Bill!

Întorcându-se spre casă, Cecily a decis că-l plăcea din ce în ce mai mult pe Bill. Chiar dacă era incomod de sincer, lipsa totală a pretenţiilor era atrăgătoare. Sus, s-a dezbrăcat, gândindu-se că avea doar trei săptămâni până să doarmă în acelaşi pat cu noul soţ... sau cel puţin presupunea că asta şi-ar fi dorit el. Spre mirarea ei, gândul o încânta, nu o îngrozea.

„încetează, Cecily!” s-a dojenit ferm, băgându-se în pat. „Trebuie să ţii minte că este o cununie de convenienţă şi că dragostea nu are nimic de-a face cu ea”.

Chiar şi aşa, s-a culcat mai calmă şi mai fericită decât în ultimele săptămâni.

Capitolul 28

Cecily urma să devină doamna William Forsythe pe 17 aprilie la prânz. Aşa cum a promis, Kiki a chemat pastorul de la biserica din Nairobi să oficieze. De fapt, naşa ei se întrecuse pe sine cu pregătirile de nuntă: scaune acoperite cu mătase albă, aşezate pe pajişte, iar la marginea lacului ridicaseră o boltă ornată cu trandafiri albi, sub care Cecily şi Bill să-şi declare jurămintele.

Stătea la fereastra camerei şi se uita la pajiştea pe care Kiki întâmpina oaspeţii, mulţi dintre ei necunoscuţi lui Cecily. Il vedea pe Bill stând pe „banca ei" cum o considera, la malul apei, cu Joss Erroll, cavalerul de onoare.

— Eşti stresată? a întrebat Katherine, prinzând vălul lui Cecily şi înmânându-i buchetul miresei, de trandafiri roz. Este perfect normal. Abia de-am îmbucat ceva în săptămâna în care m-am măritat cu Bobby.

— Cred că da, a înghiţit în sec Cecily. S-a întâmplat foarte repede.

— Când e să fie, nu contează cât timp trece, a spus Katherine cu bunătate. Arăţi de milioane! Hai să vezi.

A dus-o pe Cecily în faţa oglinzii mari.

Chemaseră o croitoreasă care să-i facă o rochie frumoasă stil Empire, ale cărei falduri de satin crem cădeau de sub piept şi ascundeau orice urmă de burtică. Soarele îi deschisese părul într-un blond suav şi Katherine îi prinsese trandafiri pe o parte, chiar deasupra urechii. Se machiase, dar chiar şi fără machiaj, Cecily îşi spunea că tenul ei arăta mai bine ca niciodată. Sclipea, iar ochii îi scânteiau.

— Hai să te vedem măritată, a spus Katherine.

Toată viaţa, Cecily îşi crease multe fantezii legate de cum ar fi trebuit să fie nunta ei. În veci nu şi-ar fi închipuit că va avea loc fără ca familia ei să fie de faţă, în căldura dogoritoare din Kenya, în compania hipopotamilor.

Bobby o aştepta în capul scărilor. În locul tatălui, consimţise s-o conducă el la altar.

— Eşti frumoasă, i-a spus, oferindu-i braţul.

Cecily l-a luat de braţ şi a auzit începutul marşului

nupţial.

— Gata?

— Gata, a zâmbit ea.

A tras aer în piept şi a ieşit cu Bobby pe terasă şi au traversat pajiştea prin mulţime.

Bill stătea sub boltă. Singura lui obiecţie fusese că nu dorise să poarte frac, ci alesese un costum negru pentru el şi oaspeţi. Cecily îl considera foarte frumos. Părul lui blond, răvăşit în mod normal, era pieptănat, se bărbierise şi ochii săi albaştri reflectau cerut pe pielea extrem de bronzată. Oricât de fermecător era Joss, care stătea lângă el, nu-şi putea lua ochii de la viitorul ei soţ.

Bobby i-a dat mâna ei lui Bill, care trona lângă ea şi, când pastorul a început slujba, Cecily nu se putea uita decât în ochii lui Bill. Auzea păsările chemându-se una pe alta peste lac, de parcă sărbătoreau cu ea.

— Vă declar soţ şi soţie. Poţi săruta mireasa, a anunţat pastorul, iar Alice, care şedea în primul rând, a chiuit răsunător lângă Kiki, care evident băuse şampanie înainte de căsătorie – şi au urmat aplauzele celorlaţi.

Bill a sărutat-o.

— Bună, doamnă Forsythe, i-a şoptit la ureche.

— Bună, a răspuns timid uitându-se în sus la el şi au pornit printre oaspeţii care stăteau de fiecare parte a lor în picioare.

Cu toate că Cecily era stresată din pricina festinului, a fost uşurată că greţurile matinale păreau să fi slăbit în intensitate şi se putea bucura de ospăţul minunat oferit de Kiki. Katherine, domnişoara de onoare, care stătea lângă ea la una dintre mesele rotunde pe terasă, a strâns-o în braţe.

— Ce mă bucur pentru tine, Cecily! Eşti precum o rază de soare, ca şi soţul tău, a şoptit, arătând spre Bill, care şedea de cealaltă parte a ei.

Şi Cecily şi-a dat seama că aşa se şi simţea. În ciuda subterfugiului pe care se baza cununia, era fericită în acea zi. Câteva minute mai târziu, Joss s-a ridicat şi a ţinut un toast amuzant despre felul în care apăruse Cecily din neant şi furase inima eternului burlac din Happy Valley.

— Zău, Cecily, dragă, spunea Joss tărăgănat, mie să-mi mulţumeşti pentru fericirea asta, căci eu l-am convins pe

Bill să vină în Kenya. Aşa că sper să-mi arăţi recunoştinţă pe viitor.

I-a făcut cu ochiul şi Idina a chicotit la gluma lui.

Cu un ton mai afectuos, a citit apoi telegramele de la familia ei din New York. I-au dat lacrimile, dar ştia că cel puţin făcuse ce trebuia să facă şi îi cruţase de ruşine.

Nu a avut timp să se afunde în dorul de casă însă, căci trupa a început să cânte „Begin the Beguine" şi Bill a luat-o pe ringul de dans din lemn, pregătit pe pajişte lângă lac. S-a mirat cu câtă dibăcie o conducea şi, la lăsarea amurgului, a avut senzaţia că într-adevăr câştigase mâna unui burlac foarte potrivit.

Se făcuse miezul nopţii când a venit Katherine lângă ea, pe când dansa cu Lord John Carberry, alt bărbat arătos de o seamă cu Bill, ale cărui mâini rătăcitoare încerca să le potolească.

— E timpul să te schimbi şi să porneşti spre hotelul Norfolk, draga mea, a spus Katherine, mai smulgând-o din braţele bărbatului.

Sus, Katherine a ajutat-o să-şi scoată rochia de mireasă şi să-şi pună costumul de drum, croit din mătase de culoarea fisticului, cu tocă asortată.

— Aşa, eşti gata de plecare, a spus Katherine.

— Mamă, Doamne, ce stresată sunt! Nu ştiu la ce se aşteaptă Bill în seara asta.

— Nu este cazul, draga mea. Bill oricum este un gentleman şi te va trata ca atare, îţi jur.

— Eşti sigură că vrei să stăm cu voi până se construieşte casa noastră? a întrebat Cecily, ridicându-se de la oglindă şi întorcându-se spre prietena ei.

— Sigur, draga mea. Pentru ce altceva sunt camerele de oaspeţi? Şi tu, şi Bill sunteţi bine-veniţi, chiar dacă nu-i tocmai Mundui House. Şi să vezi ce repede o să fie gata casa voastră. Să sperăm că înainte să vină copilul.

— Da. Şi nu uita...

— Cecily, îţi jur, nu suflu o vorbă.

— Crezi că mai Ştie cineva?

— Dacă da, sunt foarte discreţi. Nu am auzit nicio bârfa până acum.

— Slavă Domnului! Bun atunci. Cecily şi-a aranjat jacheta

al cărei nasture de jos stătea să sară de pe burta mare. Mă duc.

— Du-te, doamnă Forsythe.

Jos, oaspeţii se adunaseră la uşă. Când a ieşit Cecily cu Bill alături, au aplaudat şi au chiuit.

— Aruncă buchetul, doamnă Forsythe, a strigat Alice. Am nevoie de un soţ nou, nu-i aşa, Joss? I-a zâmbit, ridicând privirea la el.

Cecily l-a aruncat, dar Joss a fost cel care l-a prins.

— Uite cine ne strică bucuria, a spus Alice bosumflată, în timp ce oaspeţii chicoteau stresaţi.

Molly, soţia lui Joss, era aparent pe moarte.

— Haide, atunci, draga mea, să purcedem, a spus Bill.

Camioneta lui Bill fusese ornată de Joss şi amicii lui. Nygasi stătea ca un rege în spate, printre baloane. Ataşaseră cutii de conserve de bara din spate.

— Doar nu intră cu tine în dormitorul hotelului Norfolk, nu, Bill? a strigat cineva din mulţime.

— Ce glumă bună... a răspuns Bill, urcând la volan.

— Felicitări, draga mea! i-a urat Kiki, venind să-şi îmbrăţişeze fina. Mama ta ar fi fost mândră astăzi. Bun venit în Happy Valley, scumpo, de-acuma eşti cu adevărat de-a noastră.

Cecily a urcat lângă Bill, nu înainte să simtă o picătură de ploaie pe cap, apoi alta.

— Vai mie! Au venit ploile! a strigat cineva din mulţime.

— Toată lumea înăuntru! a strigat altcineva.

Mulţimea s-a retras şi ploaia a început să cadă torenţial, iar Cecily se simţea ca într-o vană cu apă caldă, în vreme ce Bill şi Nygasi se străduiau să ataşeze prelata camionetei.

Nygasi a murmurat ceva şi Bill a pornit motorul.

— Ce-a zis? a întrebat Cecily.

— A zis că ne e prielnică ploaia în ziua nunţii.

— E de bine sau de rău? a întrebat Cecily.

— O, de bine, clar de bine.

Bill i-a zâmbit şi au pornit la drum.

Cecily a adormit în drum spre Nairobi, extenuată nu doar de acea zi, ci de toate pregătirile dinaintea ei. Până să-şi dea seama, Bill o scutura uşor.

— Am ajuns, draga mea. Ai putere să intri sau dormim

toţi în maşină?

— Sunt bine, Bill, mulţumesc.

Holul hotelului era pustiu la două noaptea şi hamalul i-a condus în cameră. Cum s-a închis uşa în spatele lor, Cecily s-a uitat la pat şi apoi la Bill şi i s-a părut mult prea mic să încapă amândoi.

— Doamne, tot circul ăsta m-a obosit mai tare decât o vânătoare în brusă, a spus Bill, scoţându-şi sacoul şi cămaşa, apoi pantalonii.

Cecily s-a aşezat pe cealaltă parte a patului cu spatele la el şi şi-a scos afectată pălăria şi jacheta. S-a trezit cu o mână pe umăr.

— Auzi, dacă nu ţi-e pe plac, pot să dorm în camionetă.

— O, nu, nu este cazul.

Cecily s-a ridicat să-şi deschidă valiza şi să-şi ia cămaşa de noapte. A auzit patul scârţâind în spate când Bill s-a strecurat în aşternuturi.

— Promit că nu mă uit, a spus el, întorcându-se cu spatele.

Roşind toată, Cecily şi-a scos rochia, furoul şi sutienul şi şi-a tras repede peste cap cămaşa lungă de muselină.

— Doamne! Parcă eşti scoasă din romanele lui Jane Austen, a remarcat, când s-a băgat lângă el. Patul era aşa de mic, încât îi simţea căldura pe care o radia. Uite, Cecily... a adăugat el, întorcând capul spre ea. Având în vedere... situaţia în care te afli, nu cred că este bine să facem ce fac oamenii în noaptea nunţii. Aşa că o să-ţi urez noapte bună, doamnă Forsythe, şi somn uşor!

Bill a pupat-o pe frunte şi s-a întors cu spatele la ea. În câteva clipe l-a auzit sforăind uşor. A rămas aşa, ascultând ploaia care cădea pe acoperişul hotelului şi în geamuri. Şi îşi dorea să poată face ce fac oamenii de obicei.

Cecily s-a dezmeticit a doua zi simţind o mână pe umăr. A clipit şi, într-o fracţiune de secundă şi-a amintit ziua precedentă. A ridicat ochii la Bill şi a zărit lumina trandafirie a zorilor strecurându-se printre perdelele din spatele lui.

— Bună dimineaţa, a spus el încet. Am cerut micul dejun în cameră. Hai să mănânci.

Cecily s-a ridicat şi Bill i-a aşezat cu grijă o tavă în poală.

— Ştiu că-ţi place cafeaua fără lapte, a spus, arătând

spre ceaşca aburindă, lângă care erau trei triunghiuri de pâine prăjită şi borcănaşe de gem. Mănâncă tot şi îmbracă-te ca să plecăm.

— Plecăm? a întrebat ea, luând cafeaua. Unde mergem?

— Surpriză, a spus el, intrând apoi în baie.

Cecily a auzit apa curgând la robinet şi a muşcat din pâine, mai flămândă ca oricând.

Cum s-a îmbrăcat, Bill, deja în costumul lui kaki, a condus-o afară şi la camionetă, unde aştepta Nygasi în spate. Se întreba unde dormise şi considera că avea să se obişnuiască cu prezenţa lui, căci rar îl vedea pe Bill fără el.

Bill a deschis portiera şi a ajutat-o să urce, după care a urcat lângă ea şi a pornit motorul. Nu a făcut nicio aluzie la destinaţie, dar Cecily se bucura de briza dimineţii pe faţă în timp ce traversau aglomeratul Nairobi, fericită că ploile nopţii nu se întorseseră şi că soarele strălucea încă o dată pe cer.

— Fiindcă nu vom avea lună de miere, mai ales acum că au venit ploile şi vitele îşi vor începe transhumanţa, m-am gândit că meriţi un cadou de nuntă. Şi m-am întrebat ce să-ţi ofer – am fost aşa de mult timp burlac, că tot ce ştiu este Kenya şi natura ei. Haide, vreau să-ţi arăt ceva. Sper că nu ţi-e frică de înălţimi, a adăugat.

A ajutat-o să coboare din camionetă şi a condus-o pe o pistă către un biplan mic, lângă care stătea un bărbat în salopetă.

— Toate bune, Bill? a întrebat omul vesel, când au ajuns la el. Tânăra ta soţie, aşa-i? încântat de cunoştinţă, doamnă Forsythe.

— Aşijderea, a răspuns ea automat.

— Are plinul şi service-ul făcut, a spus omul. Avionul, nu dumneata, doamnă Forsythe, a glumit el.

— Pune-ţi astea, te rog. Bill i-a dat o jachetă groasă de piele şi a ajutat-o să-şi pună o pereche de ochelari, după care a urcat pe aripa inferioară a avionului şi i-a întins mâna lui Cecily. Haide, a îndemnat-o.

I-a dat mâna şi el a ajutat-o să urce pe aripă, după care într-una din cele două carlingi scobite, unde i-a pus centura de siguranţă. S-a instalat şi el în cea din spatele ei.

— Ştii să pilotezi? a întrebat ea.

— Altfel ai avea ghinion, a spus sarcastic. Nu-ţi face griji, dacă e ceva, scaunul se ejectează.

— Vorbeşti serios?

S-a răsucit să se uite la el, iar el i-a zâmbit.

— Cecily, eşti în perfectă siguranţă. Ai încredere în mine şi bucură-te de privelişte.

Şi cu asta, motorul avionului s-a trezit la viaţă şi elicea a început să zbârnâie. Bill a pornit pe pistă, iar un minut mai târziu erau în aer şi Cecily simţea goluri în stomac.

Pe măsură ce se înălţau şi se obişnuia cu senzaţia, Cecily se uita sub ea fascinată. Distingea acoperişurile cenuşii şi străzile din Nairobi, maşinile şi oamenii ca nişte furnici printre ele, însă după câteva minute nu mai vedea decât peisajul rural ondulat, pajişti verzi şi petice cărămizii de ţărână, iar pe alocuri scânteia câte un râu leneş.

După jumătate de oră de zbor, Bill a bătut-o pe umăr şi i-a arătat un loc la vederea căruia Cecily a icnit. Era Mundui House, ca o casă de păpuşi perfectă la marginea lacului sclipitor.

Apoi, Bill a întors avionul spre nord, iar Cecily a recunoscut calea ferată care trecea prin Gilgil şi a văzut întinderea întunecată a munţilor Aberdare în dreapta. În depărtare, s-a ivit un licăr roz cu bleu şi Cecily a mijit ochii prin ochelarii de zbor ca să vadă mai bine.

— Lacul Nakuru, a strigat Bill la ea, abia făcându-se auzit de vuietul motorului.

Cecily a icnit când a plonjat avionul şi norul roz pe care-l văzuse s-a cristalizat în faţa ochilor ei: mii şi mii de flamingo stăteau laolaltă liniştiţi în apă. Când a trecut avionul peste ei, şi-au desfăcut aripile ca o reacţie în lanţ, penele roz s-au reflectat în apa albastră şi păreau un singur organism gigantic şi uniform.

Când a cotit Bill în sfârşit spre sud, Cecily s-a uitat la Kenya care se întindea sub ea, minunându-se de noua perspectivă pe care se gândise soţul ei atent să i-o ofere. Acum asta era casa ei şi în acea clipă nu-şi putea imagina un loc mai frumos.

Când au aterizat, Bill a ajutat-o să coboare din avion şi Cecily s-a clătinat. Şi-a scos ochelarii, şi-a scuturat părul răvăşit de vânt şi a ridicat ochii la el, neştiind cum să redea

în cuvinte frumuseţea celor văzute.

— Mulţumesc, a îngăimat. Nu o să uit nicicând clipa asta şi ce am văzut.

— Mă bucur că ţi-a plăcut. Te mai duc după ce trec ploile. Acuma mi-e teamă că trebuie să mă întorc la treabă, a spus tăios, ajutând-o să urce în camionetă.

În vreme ce se îndepărtau de Nairobi către munţii Aberdare şi temporara locuinţă cu Bobby şi Katherine – căci Bill refuzase pur şi simplu să locuiască sub acoperişul lui Kiki până era gata casa lor – Cecily nu s-a putut abţine să nu-i arunce o privire. Indiferent pe ce se baza căsătoria lor, nu numai că o făcea să se simtă în siguranţă şi protejată, ci o fascina independenţa lui. El şi viaţa pe care urma s-o înceapă şi ea nu erau ce ar fi ales în mod normal, dar, cum intrau pe proprietatea lui Katherine şi a lui Bobby şi hurducăiau pe câmpiile roşii care aveau în curând să se umple de vite ce coborau din munţi, simţea că voia să facă totul pentru a îmbrăţişa toate astea. Avea să facă tot posibilul să fie o soţie bună pentru un bărbat care nu doar îi salvase viaţa, ci şi reputaţia.

„Soţul meu este un bărbat aparte şi-a spus în timp ce o străbătea un fior de dorinţă neaşteptat.

— Bună! Katherine le făcea cu mâna de pe verandă când înaintau pe aleea plină de noroi către căsuţa nou renovată. Cum a fost cu avionul? a întrebat-o pe Cecily, luând-o de braţ şi conducând-o spre intrare.

— A fost cu adevărat cea mai incredibilă experienţă din viaţa mea, a zâmbit Cecily, timp în care Katherine o ajuta să se aşeze pe un scaun de pe verandă.

— O, ce mă bucur! a zâmbit Katherine, aşezându-se lângă ea. Bill m-a întrebat dacă o să vrei şi evident că am spus da. Doar aşa poţi vedea cât de magică este Kenya. În răstimp, Bill venea cu valiza lui Cecily din camionetă. M-a luat şi pe mine o dată şi şi-a zis să se dea mare cu noile scamatorii. Recunosc că am vomat în toată carlinga, a chicotit.

— Duc asta în camera de oaspeţi, Katherine?

— Da, Bill.

— Aleeki zicea că trimite Şoferul lui Kiki cu restul lucrurilor mele mâine, a spus Cecily, uitându-se la Bill, care

intra în căsuţă.

— Păcat că nu aveţi casa voastră încă, dar o să facem tot posibilul să vă simţiţi bine aici.

— Nicio grijă, sunt pur şi simplu recunoscătoare că nu trebuie să mai stau la Mundui House. Atmosfera e tare ciudată acolo. Şi apoi, aici este superb, Katherine.

Cecily a arătat de jur-împrejur la veranda pe care se afla o masă pe care o făcuse Bobby din rebuturi de cherestea şi căreia îi dăduse lustru perfect. Katherine plantase pe margini tufe de hibiscus şi pasărea-paradisului, de un portocaliu cu albastru intens. Căsuţa era comodă şi plăcută, cu frumoase perdele înflorate pe care le ţesuse Katherine şi cu obloane albe şi curate.

— E foarte primitor.

— Ei bine, Inverness House nu-i mare, dar este doar a noastră şi asta contează. Vă aduc ceva de băut? a întrebat Katherine, când a ieşit Bill pe uşă.

— Eu nu vreau, Katherine. Mi-e teamă că trebuie să mă întorc la fermă.

— Da, Bobby a plecat dimineaţă.

— Atunci ne vedem acolo. Începe din nou viaţa reală şi trebuie să cobor cu vitele la Ses.

Cecily s-a străduit să-şi mascheze dezamăgirea.

— Când te întorci?

— Sincer, nu ştiu. Cândva săptămâna viitoare ar trebui.

— Ah... Cecily a înghiţit în sec. Mă descurc aici cu Katherine.

— Chiar aşa, a confirmat aceasta, văzând-o pe Cecily necăjită şi sărindu-i în ajutor. Şi... Katherine a ridicat ochii la Bill, aşteptând – mai ai un dar pentru soţia ta, nu? Ce-ar fi să mă duc să-l aduc până vă luaţi rămas-bun?

Bill a încuviinţat, iar Katherine a coborât de pe verandă şi a dispărut în spatele casei, în timp ce Cecily s-a ridicat.

— Mulţumesc încă o dată pentru tot, Bill. Îţi sunt foarte recunoscătoare.

— Cum am spus de la început, sunt sigur că o să ne înţelegem bine. Aş aprecia dacă ai supraveghea lucrările la casă în lipsa mea. Când pisica nu-i acasă...

— Sigur că da, o să-mi facă plăcere.

— Iată-ţi mijlocul de locomoţie! Katherine a reapărut cu o

iapă roaibă cu părul lucios. Hai să faceţi cunoştinţă.

— Calul este pentru mine?

— Sigur că da, a spus Bill. E cea mai simplă cale să umbli prin vecini.

— Vai, ce frumuseţe!

Cecily a mângâiat botul calului, peste care părea că cineva scăpase o găleată de vopsea albă.

— Ar trebui să fie destul de potrivită ca dimensiune şi pare şi foarte cuminte, a adăugat Bill.

— O ador! Chiar este a mea?

— Da, sigur, deşi trebuie să ai grijă în următoarele luni. Bill arăta spre burta ei. Doar nu vrem accidente.

— Aşa-i, a roşit Cecily.

Katherine ştia de existenţa copilului, dar era prima oară când vorbise Bill pe faţă despre el.

— Iapa nu are nume. Katherine a umplut tăcerea încă o dată. Să te gândeşti tu cum o botezi, Cecily.

— Musai. Bun, am plecat.

— Te conduc la camionetă, a spus Cecily.

— Nu, stai aici cu Katherine, ai avut două zile obositoare. Pa, Cecily!

I-a făcut cu mâna şi a dat din cap, pornind spre răbdătorul Nygasi, care aştepta în camionetă.

„Nici nu m-a sărutat la despărţire”, şi-a zis Cecily dezolată, urmând-o pe Katherine pe verandă. Bill, cu cadoul lui de nuntă perfect şi cu zâmbetul minunat pe care i-l oferise înainte să decoleze o încurajase, dar acum...

— Te simţi bine, draga mea? a întrebat Katherine.

— Da, doar puţin obosită.

— Normal. Păcat că trebuie să plece Bill aşa repede, dar sunt sigură că se întoarce cât de curând poate.

— Da şi nu ar trebui să mă simt prost sau să-l fac să se simtă vinovat, doar Ştiam când m-a cerut că asta era învoiala.

— O, draga mea, tu chiar ţii la el, aşa-i?

— Aşa cred, dar habar n-am ce simte pentru mine.

— Cecily, am ştiut dintotdeauna că Bill are sentimente pentru tine. Era limpede când am plecat în safari. De tine nu eram sigură.

— Cred că te înşeli. Parcă m-a cerut din bunătate.

Cecily simţea că-i dădeau lacrimile observând cum se făcea nevăzută camioneta lui Bill.

— Până de curând nici n-am ştiut că Bill are suflet, darămite unul bun, a zâmbit Katherine. Tu l-ai schimbat, Cecily, zău că da. Iar faptul că este în stare să-şi asume... situaţia ta, demonstrează fără îndoială că ţine la tine.

— N-nu ştiu.

— O să fie mai bine după ce vă mutaţi la casa voastră. Curând, să sperăm, dar o să încercăm să vă facem pe plac cât staţi aici. Hai cu mine în bucătărie cât curăţ legumele. Nu uita că şi Bobby este plecat şi putem să ne ţinem companie.

Cecily a urmat-o pe Katherine pe coridorul de la intrare, care ţinea loc şi de sufragerie. În stânga era un hol îngust cu o încăpere de dimensiunea unui şifonier, care era biroul lui Bobby, iar dincolo de el, o chicinetă cu masă şi două scaune din pin şlefuit. Sigur că sclipea de curăţenie, ca tot ce se afla în jurul lui Katherine.

— Mă mir că nu ai făcut bucătăria în altă clădire, ca toate casele de pe-aici, a comentat Cecily, uitându-se la Katherine, care curăţa cu dibăcie cartofii.

— Cum nu am personal să-mi gătească, era absurd să fac asta. Unul dintre momentele mele preferate este când se aşază Bobby chiar unde stai tu acum, mâncăm şi povestim pe unde am fost şi ce-am făcut.

— Mi-e teamă că nu am învăţat să gătesc, a mărturisit Cecily. Crezi că mă poţi învăţa?

— Fireşte, dar sunt sigură că Bill va angaja pe cineva pentru asta.

— Totuşi, ar trebui să Ştiu ce am de făcut ca să le dau indicaţii.

— Da, ai dreptate, deşi mă îndoiesc că cei precum Kiki sau Idina au pus vreodată gem pe pâine singuri, darămite să facă o tocană de vită, a spus Katherine.

— Nu prinde rău să înveţi, nu? Mi-ar plăcea.

— Bine atunci, a consimţit Katherine, dându-i nişte morcovi Şi un cuţit lui Cecily. Prima lecţie, a rânjit.

Capitolul 29

Fifth Avenue 925
Manhattan, New York 10021
30 aprilie 1939
Draga mea Cecily,

Eu, tatăl şi surorile tale ne-am bucurat nespus să primim fotografiile de la nuntă. Ai fost foarte frumoasă, scumpa mea, iar Bill al tău este într-adevăr foarte arătos. Totuşi, tatăl tău s-a minunat de vârsta lui, însă l-am asigurat că este bine că ai ales un soţ mai matur.

După cum ştii, Jack şi Patricia sunt în luna de miere la Cape Cod. A trecut pe la noi Junie Dupont, care mi-a spus că Patricia nu a fost câtuşi de puţin aşa frumoasă ca tine şi că avea părul un dezastru. Cică recepţia a fost ca la Mardi Gras şi cam crasă (ba recent se zvoneşte că banca familiei lui Jack este pe marginea prăpastiei. Cum zicea Mamie, se pare că ai scăpat la ţanc!)

Christabel este o minune de copil şi Mamie este o mamă perfect fericită. Trebuie să-ţi spun marea veste. Şi Priscilla este însărcinată! Eu şi Papa sunt foarte fericiţi că toate cele trei fiice ale noastre s-au măritat şi poate în curând ne dai şi tu veşti despre un copil.

Cecily, chiar dacă zici că eşti departe de războiul ce ar putea izbucni în Europa, ne facem griji în privinţa ta, scumpa mea! Aş vrea doar ca tu şi Bill să veniţi aici până se liniştesc lucrurile, însă înţeleg că îi place să-şi ducă traiul în Kenya.

Scrie-mi degrabă şi transmite-i salutări lui Kiki şi proaspătului tău soţ.

Cu drag,

Mama xx

Cecily a oftat din rărunchi citind scrisoarea mamei şi s-a străduit să se bucure pentru Priscilla, însă a trecut-o un fior de nelinişte în timp ce-i răspundea mamei şi îi spunea despre propria sarcină.

„Voi naşte în decembrie”, a scris, cu toate că ştia că le va trimite o telegramă mult mai devreme ca să anunţe naşterea.

— O să văd atunci, a murmurat, punând scrisoarea în plic.

Partea bună era că zilele la Inverness House au trecut mult mai repede decât la Mundui. Avea mereu treabă, ajutând-o pe Katherine să planteze grădina de legume din spatele casei şi învăţând să gătească şi să facă prăjituri, care, după câteva tentative eşuate, au convins-o că patiseria nu era punctul ei forte. Dacă se trezea devreme, călărea cu Belle, frumoasa ei roaibă, până la ferma lui Bill la opt kilometri depărtare, ca să supravegheze muncitorii.

În consecinţă, Cecily cădea lată seara la culcare. Ploaia care bătea în acoperiş o liniştea întru câtva, numai că se temea pentru Bill care era la şes, unde râurile se umflau Şi exista riscul alunecărilor de teren din munţi. Când ploua prea tare ca să stea afară, Bobby aprindea focul în micul şemineu şi jucau cărţi sau ascultau BBC la radioul fără fir care pârâia. Era o experienţă de luciditate, întrucât ştirile continuau să relateze situaţia politică din Europa. Mulţi comentatori considerau că războiul era inevitabil, în ciuda diverselor pacte şi alianţe formate.

În vreme ce tensiunile din Europa erau mereu în mintea lui Cecily, Katherine făcea tot posibilul ca ea să se simtă confortabil. Bobby era şi el plecat cu vitele lui, dar cumva reuşea să se întoarcă o dată la câteva zile ca să-şi vadă soţia.

În timp ce se îmbăia în vana de tablă care se afla împreună cu closetul într-o dependinţă din spatele casei, Cecily se gândea că măcar Bill urma să ajungă a doua zi. Nu-i venea să creadă că abia aştepta să-şi vadă soţul. A doua zi, s-a dus cu Katherine la Gilgil la un salon de coafură, care în realitate era o cameră goală în spatele unei colibe. Cecily s-a strâmbat când femeia kikuyu i-a tuns părul.

— Aşa, *bwana,* e bine?

Cecily a încercat să se vadă în ciobul de oglindă tulbure pe care i-l oferise femeia.

— Da, sunt sigură că e bine.

— Ce părere ai? Arăt oribil? a întrebat-o pe Katherine, care-i recomandase coafeza.

— Câtuşi de puţin, a liniştit-o aceasta.

— Pare foarte scurt.

— Partea bună este că va creşte la loc. Haide, trebuie să mergem acasă şi să facem mâncare pentru băieţii noştri.

Când s-a întors acasă şi s-a văzut ca lumea în oglinda de pe perete, Cecily şi-a acoperit faţa şi a ţipat. Buclele îi fuseseră cuminţite cu foarfeca şi acum mai avea doar nişte cârlionţi lipiţi de cap.

— Oribil! Absolut oribil! a spus Cecily, cu ochii în lacrimi.

— Mi se pare că-ţi vine bine.

— Arăt ca un băiat, Katherine! N-o să-i placă deloc lui Bill, ştiu sigur!

— Nici nu va observa, a spus Katherine, dându-i nişte agrafe. Bobby nu observă niciodată. Ia astea.

Bobby a ajuns la şapte seara şi, într-adevăr, nu a remarcat că femeile se tunseseră.

— Cecily, ieri l-am văzut puţin pe Bill la şes. Îţi cere scuze că va întârzia câteva zile, mi-e teamă. Din cauza ploilor, a durat mai mult decât trebuia să vaccineze vitele.

— Ah...

Cecily nu ştia dacă era uşurată că nu avea să vadă în ce hal îi stătea părul sau dezamăgită. A hotărât că era dezamăgită.

— Hai să bem ceva, bine? Katherine a turnat gin din sticla pe care o cumpărase Cecily din Gilgil cu mulţi bani ca să sărbătorească întoarcerea lui Bill. Să bem în cinstea sosirii iminente a soţului tău. Noroc!

A mai trecut o săptămână până să apară Bill pe neaşteptate în pragul casei Inverness.

— Bună, Cecily, a spus, iar ea s-a ridicat iute, azvârlind ghemul de lână şi andrelele în coşul de lângă ea.

— Bill! Nu te aşteptam, a spus, mergând spre el.

El a întins mâinile.

— Te rog, nu te apropia de mine, Cecily. Duhnesc a vită şi a noroi. Mă duc în spate şi-l pun pe Nygasi să arunce nişte găleţi de apă pe mine cât mă săpunesc ca lumea.

— Ştii că există vană... a strigat Cecily după el.

— Căzile sunt pentru fete.

I-a făcut cu ochiul în timp ce Nygasi s-a dus cu o găleată după el.

— S-a întors Bill, i-a spus lui Katherine, care pregătea

cina în bucătărie.

— Bine. Atunci scoate ginul ăla.

Cecily s-a supus şi a dat fuga în camera ei să-şi perie hidoşenia de coafură şi să se dea cu ruj. Un sfert de oră mai târziu, Bill a venit îmbrăcat cu o cămaşă şi cu pantaloni de în, mult mai relaxat.

— Gin? i-a oferit ea.

— Mulţumesc. Noroc! A dat pe gât jumătate de pahar. M-am întors la civilizaţie, i-a spus, privind-o. Te-ai tuns.

— Da, mare greşeală. Mi l-a măcelărit femeia din Gilgil.

— Mie-mi place. Cel puţin nu trebuie să te mai duci o vreme în oraş.

— Dacă ştiam că vii, făceam nişte... aranjamente.

— Draga mea Cecily, pe mine nu m-a aşteptat nimeni niciodată. Nu-i nevoie să fim formali la fiecare întoarcere a mea.

— Salut, Bill. Katherine a zâmbit ieşind pe verandă. Mai avem gin, Cecily?

În acea seară la cină, Bill şi Bobby au discutat numai despre vite, iar Cecily ar fi vrut să fie doar cu Bill. Avea multe să-i spună.

— Aşa, eu mă duc la culcare. Mă scuzaţi vă rog, a spus el căscând şi bătând-o pe umăr pe Cecily. Noapte bună, draga mea!

Cecily l-a urmat în camera lor zece minute mai târziu, dar Bill sforăia deja uşor într-unul dintre paturi. Şi-a pus cămaşa de noapte, cu toate că până atunci dormise dezbrăcată, mai comod fiind şi s-a urcat în patul ei, a stins lumina, a pus capul pe pernă şi a încercat să doarmă.

Când s-a trezit a doua zi, Bill plecase deja.

— Unde s-a dus? a întrebat-o pe Katherine, care se trezea mult mai devreme ca ea.

— Nu ştiu, sinceră să fiu. El şi Nygasi au plecat cu camioneta acum jumătate de oră.

— A spus când se întoarce?

— Mi-e teamă că nu. Uite, cred că trebuie să accepţi faptul că Bill a fost de capul lui toată viaţa de adult. Este obişnuit să vină şi să plece după voie, fără să dea socoteală. Sigur ştiai asta înainte să-l iei de bărbat.

— A, da, am ştiut, firește. Ai dreptate, a spus Cecily.

Trebuie să accept.

— Asta nu reflectă sentimentele lui pentru tine. Pur şi simplu, încă nu-i obişnuit să aibă soţie, atâta tot. În plus, este sezonul ploios şi fermierii sunt mereu ocupaţi.

— S-a purtat minunat cu mine când ne-am căsătorit. Aş vrea să petrec un pic mai mult timp cu el, a oftat Cecily.

— Nimic nu-i perfect în viaţă, Cecily şi, aşa cum mă tot bătea tata la cap, răbdarea este o virtute. Draga mea, s-a căsătorit cu tine spre surprinderea tuturor *şi* în ciuda situaţiei tale. Având în vedere în ce punct te aflai cu câteva săptămâni în urmă, cred că ar trebui să te socoteşti norocoasă şi să nu fii prea pretenţioasă. Mă duc să pun nişte varză în grădină înainte să se deschidă iar cerurile.

Katherine a ieşit din bucătărie şi Cecily s-a aşezat, liniştită de cuvintele prietenei ei. Sigur că avea dreptate. Bill era un individ independent şi trebuia să accepte asta.

Acest lucru s-a dovedit extrem de dificil când Bill nu a mai venit decât trei zile mai târziu, cu un leopard mort întins în papucul maşinii, cu labele imense legate cu funia de şasiu. Cecily şi-a luat ochii, nedorind să vadă superba creatură fără viaţă.

— Îmi pare rău că am dispărut, Cecily, a spus Bill când a intrat în sufragerie, gonit de ploaia torenţială. Trebuia să mă descarc puţin. Mă duc să mă usuc.

„Evident, să se descarce înseamnă să împuşte animale sălbatice.” Cecily nu îndrăznea să dea glas gândului.

— Şi? Cum merge cu casa? a întrebat-o la cină, o oră mai târziu.

— Cred că bine. Şeful de şantier este băiat bun...

— Aşa şi trebuie, că mi-e prieten, a spus Bobby. O să facă treabă bună, altfel o să aibă de-a face cu mine.

— Poate mergem mâine să aruncăm un ochi, Bill? a sugerat Cecily.

— Da, sigur, a consimţit el. Am de făcut ceva în oraş mai întâi, dar putem merge pe la amiază.

— Acoperişul este aproape gata de când l-ai văzut ultima oară, aşa că cel puţin nu o să ne plouă, l-a încurajat Cecily.

— Ce palpitant! a exclamat Katherine. Cu toate ideile lui Cecily, casa o să iasă minunat.

— Să sperăm, cu toate că la bugetul pe care-l am, numai

Ritz n-o să fie.

Când a anunţat Bill că se ducea la culcare, Cecily s-a grăbit să-l însoţească. Uşa s-a închis după ei şi Bill s-a apucat să se dezbrace şi să se bage în pat.

— Te-ai mai împlinit, a remarcat, privind-o în cămaşa de noapte.

— Aşa se pare. Bill... a rostit, în timp ce el se pregătea să stingă veioza de pe noptieră.

— Da?

— Voiam să-ţi spun că părinţii mi-au trimis nişte bani ca dar de nuntă. Pentru amândoi. Aşa că pot contribui măcar la mobilarea casei şi la costurile suplimentare.

— Adică ţi-au dat zestre? Bill i-a zâmbit. Ce generos din partea lor! Ei bine, nu zic că nu ne prind bine, că ne prind. Uneori mă întreb de ce cresc vite ca mijloc de trai. Muncesc mult şi câştig puţin, având în vedere cât timp le dedic.

— Poate pentru că îţi place.

— Poate, a consimţit. Nu mă văd lucrând într-un birou de la nouă la cinci, asta-i clar. Joss zicea că dacă izbucneşte războiul, vor vrea să înroleze cât mai mulţi bărbaţi posibil. I-a dat prin cap să intre şi el în regimentul Kenyei şi cred că asta ar trebui să fac şi eu dacă şi când vine momentul.

— Nu eşti prea în vârstă pentru front? Cecily era îngrozită.

— Nici chiar aşa, domnişoară, a muştruluit-o Bill.

— Chiar e musai să te duci?

— Da, cam aşa zic. Nu-mi vine să stau să visez la cai verzi pe pereţi împreună cu bătrânii satului, în vreme ce Bătrânul Albion şi concetăţenii mei sunt luaţi cu asalt, nu? Oricum, încă nu a început, aşa că mai vedem. Bill s-a întors cu spatele. Noapte bună, Cecily!

Capitolul 30

La sfârşitul lui iunie, Cecily şi Bill s-au mutat în sfârşit în noua lor casă. Poate din pricina instinctului de a-şi face cuib, în ultimele săptămâni Cecily alesese culori pentru pereţi, precum şi materiale de draperii (chiar dacă din

merceria amărâtă din Nairobi). S-a entuziasmat când a sosit Bill acasă la începutul lui iunie şi a spus că sosise un container de mobilă din America în Mombasa şi că ajungea la fermă cu camionul săptămâna următoare.

Fiind foarte ocupată cu mobilatul, Cecily observase mai puţin absenţele regulate ale lui Bill. Era fie plecat să vadă de vite şi să le urce în munţi la sfârşitul sezonului ploios, fie la vânătoare, fie dispărea să intre în comuniune cu prietenii masai.

— Cecily, trebuie să vin cu câţiva aici într-o zi, ca să te cunoască, îi spusese în trecere. Felul în care trăiesc ei este fascinant. Se duc unde se duc vitele lor şi îşi reconstruiesc casele în fiecare nouă aşezare.

— Atunci o să li se pară tare stranie ferma Paradisului, spusese ea.

Numele fermei fusese ales într-o seară, când se întorsese Bill pe nepusă masă şi făcuseră o excursie la casa lor aproape gata. Cecily se aşezase pe treptele verandei şi suspinase privind valea ce se întindea sub ea.

— Aici este paradisul, zău aşa, spusese.

— Ca în *Paradisul pierdut,* spusese Bill, venind să şadă lângă ea. Poemul meu preferat, scris de John Milton. Ai auzit de el?

— Nu, mi-e teamă că nu le am cu literatura engleză.

— Ei bine, de fapt sunt douăsprezece cărţi şi zece mii de versuri.

— Uau, dar ăsta numai poem nu este, ci ditamai naraţiunea!

— De fapt, este o epopee biblică, reînchipuită de Milton. Tratează povestea Satanei, care este hotărât să distrugă noile creaturi preferate ale lui Dumnezeu: oamenii. Poate aşa ar trebui să botezăm ferma, „Paradisul”. Pentru fiecare din noi poate însemna altceva.

— Ăăă, bine, dar sper să nu simţi că paradisul este pierdut odată ce ne mutăm aici, spusese Cecily.

— Nicio grijă, poemul următor se numeşte *Paradisul regăsit.* Bill zâmbise. Haide! întinsese mâna ca s-o ridice din pridvor. Hai să plecăm din paradis şi să ne întoarcem în hruba noastră temporară.

Cecily ceruse atunci unui tâmplar să cioplească o tăbliţă

pe care să scrie „Ferma Paradisului” şi pe care s-o agaţe la poartă, în caz că venea cineva în vizită.

— Rămân optimistă în privinţa asta, i-a spus Cecily lui Katherine, care o ajuta să pună draperiile în sufragerie.

— Negreşit vor veni oamenii în vizită, draga mea, sunt toţi prea băgăreţi ca să nu tragă cu ochiul.

— Atunci vor observa cât m-am făcut de mare pentru trei luni de sarcină.

Cecily şi-a dat ochii peste cap.

— Posibil, dar vor presupune că nu v-aţi putut dezlipi unul de altul înainte de căsătorie. Katherine a ridicat din umeri. Serios, dacă e să trăieşti în vale sau la periferia ei, nu are rost să te temi de gura lumii. Măcar nu mai circulă zvonul că Bill juca la cealaltă echipă.

— Cum adică?

— Ei, ştii tu, a spus Katherine, coborând tonul. Că ar fi homosexual.

— Nu se poate! Au zis asta doar pentru că nu era căsătorit?

— Cecily, în părţile astea, femeile au mult prea mult timp liber. Aşa, sufrageria este gata, a spus Katherine coborând scara şi admirându-şi opera. Nu-i aşa că începe să arate superb?

Perdelele se legănau în briza ventilatorului instalat în centrul tavanului înalt din salon şi Cecily s-a uitat în jur la combinaţia surprinzător de plăcută pe care o crease din lumile Kenyei şi New Yorkului. Le ceruse părinţilor să-i trimită toată mobila veche care strângea praf în pivniţa casei din Fifth Avenue şi mobilierul de mahon oferea o anumită solemnitate. Cecily aşezase şezlongul şi fotoliile de piele în faţa şemineului, cu o carpetă orientală între ele. Pusese cărţile lui Bill pe rafturile de pe pereţii din jurul camerei şi aerul mirosea a lac.

A făcut tot posibilul să nu se uite la preşul din piele de leopard pus la intrare – contribuţia lui Bill la toate astea – făcut din animalul cu care venise acasă cu câteva săptămâni în urmă.

A împins unul dintre fotolii mai aproape de şemineu şi şi-a imaginat cum ar fi stat faţă în faţă cu Bill la foc, bând gin şi povestind.

— Cecily! Katherine i-a pus ferm mâna pe braţ. Nu este cazul să împingi nimic în acest moment, darămite un fotoliu greu.

— Sportul face bine femeilor gravide şi până acum m-am descurcat. Cecily a ridicat din umeri. Sper să-i placă lui Bill, deşi cred că este prea civilizat pentru el.

— Sigur o să-i placă, draga mea. Mie-mi place mult şi te invidiez pentru baia interioară – Bobby mi-a promis că până la primăvară o să ne permitem şi noi să instalăm una.

— Vino să foloseşti baia mea când vrei, a sugerat Cecily.

— Mi-ar plăcea, dar la întoarcere aş transpira şi m-aş umple de praf.

Câteva zile mai târziu, s-a întors Bill acasă. Planul era să se ducă la

Inverness House, ca de obicei, unde Katherine urma să-i spună că Cecily era la ferma Paradisului şi aranja mobila. Cecily s-a uitat printre perdele când a zărit camioneta lui Bill apropiindu-se şi oprind în faţa casei. A luat două pahare de şampanie, s-a dus la uşă şi a aşteptat să intre.

— Eşti aici? a strigat când a deschis uşa.

— Sunt aici, Bill, chiar aici.

— Slavă Domnului! Bill era încruntat de îngrijorare. Nu puteam pricepe ce făceai singură la fermă la ora asta.

— Totul este în ordine, a spus, dându-i paharul de şampanie lui Bill. Bun venit acasă, la ferma Paradisului!

— Ce? Bill s-a uitat în jur la intrarea mobilată. Adică te-ai mutat aici?

— *Noi* ne-am mutat, da! Hai să vezi sufrageria întâi.

Bill a primit şampania şi a lăsat-o pe Cecily să-i facă turul casei. În fiecare dintre cele patru dormitoare, pusese flori în vaze, fotografii şi tablouri, ca s-o facă plăcută pentru locuit cu adevărat.

— Aici pot sta mama, tata şi surorile mele, i-a spus când au intrat în cele două camere de oaspeţi, unde făcuse paturile.

Baia principală sclipea şi avea o vană cu picioare şi robinet de alamă perfect lustruit, iar bucătăria din capătul casei era plină de mâncare.

— Măi să fie, arată ca o casă adevărată. Bill părea uluit în timp ce se ţinea după ea. Trebuie să recunosc că ai făcut

minuni aici. Singura problemă este că o să-mi fie frică să intru nespălat ca să nu murdăresc podelele lustruite.

— Ei, nu-ţi face griji, i-a zâmbit Cecily, conducându-l în sufragerie şi umplând din nou paharele cu şampanie. Mobila asta este foarte veche, mama se pregătea s-o arunce înainte să le cer s-o trimită aici. Ţi-e foame?

— Cecily, ştii că întotdeauna mi-e foame, a spus Bill, admirând tablourile de pe pereţi. Cine e? a întrebat, uitându-se la portretul în ulei al unei fete.

— Cum, eu sunt! Cred că aveam patru ani. Mama a chemat un pictor să facă portretele fetelor ei pentru posteritate.

— Nu seamănă deloc cu tine, tu eşti mult mai frumoasă. Aşa, mergem să luăm cina cu Katherine şi Bobby?

— Sigur că nu! Asta este casa noastră acum. Şi am gătit pentru amândoi. Ce-ar fi să te speli, iar eu aduc masa în salon?

— Bună idee, a spus Bill, iar Cecily a zâmbit, ducându-se spre bucătărie. Bill părea fascinat, iar ea spera că era un semn bun. Atunci nu mă mai pot plimba în izmene, a spus Bill, în timp ce servea friptura la masa rotundă, perfect lustruită, pe care o aşezase într-o nişă din colţul sufrageriei. Cred că trebuie să mă duc în oraş să-mi fac la croitor nişte haine mai formale dacă e să cinăm aici mereu. Cecily, arată extraordinar de bine. Habar nu aveam că ştii să găteşti.

— Multe nu ştii despre mine, Bill, a spus ea, zâmbindu-i cochet. Euforia de a se muta în sfârşit în casa ei şi şampania îi dăduseră curaj.

— Sunt absolut sigur că ai dreptate. E delicioasă. În cinstea ta! Bill a ridicat paharul. Chiar ai creat ceva superb. Sunt tentat să vin mai des acasă pe viitor.

— Mi-ar plăcea, a răspuns ea. Ah! Şi am uitat să-ţi arăt biroul de pe hol. Nu este o încăpere mare, dar am pus acolo vechea masă a tatei şi o bibliotecă, să ai locul tău în linişte şi pace când lucrezi.

— La toate te-ai gândit, a spus Bill. Camera copilului unde o să fie? Cecily a roşit ca de fiecare dată când vorbea el de copil. Camera copilului era micuţă şi se afla lângă dormitorul lor, pe care intenţionat nu i-l arătase.

— Zău, Cecily, nu te ruşina, te rog. Ştiam ce fac atunci

când te-am cerut de nevastă.

— Ştiu, dar... ai fost tare bun cu mine şi cred că este oribil pentru tine.

— Câtuşi de puţin. Mi se pare un bonus. Cel puţin el sau ea îţi va ţine companie când sunt plecat. Cecily, te rog nu plânge.

Bill a lăsat cutitul şi furculiţa din mână, văzând că soţiei lui îi dăduseră *îţi*? *i* lacrimile.

— Scuză-mă, sunt extenuată după atâta muncă.

— Iar eu mă simt foarte prost că nu am fost aici să te ajut mai mult. Poftim – Bill a scos din buzunar o batistă albă – ia asta.

Gestul lui Bill i-a amintit lui Cecily de clipa în care Julius făcuse acelaşi lucru, motiv pentru care a pufnit-o plânsul.

— Haide, Cecily, nu ar trebui să plângi în prima noapte la ferma Paradisului, i-a spus blajin.

— Nu, dar... Şi-a suflat nasul şi a clătinat din cap. Ignoră-mă, n-am nimic. Spune-mi pe unde ai umblat în ultimele zile?

Mai târziu, după ce a ajutat-o Bill să strângă farfuriile în chiuvetă şi după ce au decis să aducă o menajeră kikuyu ca s-o ajute cu treburile casei, Cecily a trecut prin toată casa şi a stins luminile. A rămas în salonul întunecat şi s-a uitat pe fereastră la şesul scăldat în razele lunii.

— Te rog, a şoptit, fa să fim fericiţi aici.

De la un capăt la altul al lunii iulie, Cecily a simţit copilul lovind cu o forţă care i-a străbătut toată burta. În ciuda efectului dramatic pe care-l provocase copilul asupra vieţii ei, şi-a dat seama că era din ce în ce mai nerăbdătoare să vadă copilul şi să devină mamă. Cel puţin urma să aibă companie, pe cineva căruia îi aparţinea şi care îi aparţinea. Avea foarte multă dragoste de oferit şi, pentru prima oară în viaţa ei de adult, o putea face liber, fără teamă.

Kiki sunase recent ca s-o ia în safari cu ea.

— Antilopele gnu vor traversa râul Mara cu miile şi crocodilii le vor aştepta la cotitură. Să vezi ce spectacol! îi spusese.

Cecily îi amintise blajin că era însărcinată în şase luni.

— O, draga mea, ce enervantă este sarcina asta! mormăise Kiki, înainte să închidă telefonul.

Bill făcuse un efort să stea mai mult pe-acasă, dar tot treceau zile în şir fără să-l vadă. Era mai ocupat decât de obicei, iar puţinul timp liber îl petrecea în Nairobi la Şedinţe cu Joss şi diverşi oameni din armată. Vaietul războiului în Europa escaladase într-un răget care se auzea până la valea Wanjohi şi în sinea ei era îngrijorată din pricina declaraţiei lui Bill că îl va urma pe Joss în regimentul kenyan dacă izbucnea războiul.

În vreme ce îşi petrecea zilele singură, făcând curat într-o casă curată, tricotând jacheţele, botoşei şi căciuliţe pentru bebeluş, încercase să se împace cu faptul că Bill o privea ca pe un companion şi nu ca pe o soţie sau iubită. De când se mutaseră la ferma Paradisului, Bill dormise într-una din camerele de oaspeţi şi nu cu ea, în dormitorul matrimonial. Cecily încercase să-şi spună că asta avea de-a face cu sarcina şi că era doar galant, dar nu izbutise să se convingă.

„Suntem două cunoştinţe care locuiesc în aceeaşi casă”, şi-a spus într-o noapte, când stingea lumina şi se băga în pat.

În fond, după atingerea fugară a buzelor cu ocazia logodnei şi a nunţii, nu încercase niciodată s-o sărute în altă parte decât pe mână. Cecily se obişnuise să-şi refuleze însăşi dorinţa cea mai umană de a fi atinsă, spunându-şi că ar trebui să fie recunoscătoare că se înţelegeau într-adevăr foarte bine. Avea de cele mai multe ori ce spune sau întreba. Era versat în tot soiul de domenii, mai ales când venea vorba de noua ei tară şi de război.

— Părinţii mei vor foarte mult să vină în vizită după ce se naşte copilul, a oftat Cecily într-o seară la cină.

— Păi, nu ar trebui să se agite prea tare şi nici tu. Serviciul secret de informaţii britanic spune că germanii se dau bine pe lângă rusnaci – adică ruşi, Cecily. Ascultă ce spun, ceva se întâmplă acolo. Probabil decid cum să destrame restul Europei ca să-l împartă între ei.

— Când crezi că o să înceapă războiul la modul serios? a întrebat ea.

— Cine ştie... a oftat el. Toate guvernele din Europa fac tot posibilul să-l stăvilească, dar deja se masează trupele la graniţa Germaniei cu Polonia.

— Mi-e tare dor de părinţi, a suspinat, dându-şi seama că nu-l întrebase niciodată pe Bill despre ai lui.

— Ei, sunt bine-mersi într-un comitat din Anglia pe nume Gloucestershire. Cel puţin deocamdată.

— Şi dacă vine războiul şi invadează Anglia?

— Să sperăm că nu se ajunge la asta, fată dragă, dar cum tata a fost colonel în celălalt război, sunt sigur că i-ar plăcea foarte mult să se simtă încă o dată important.

— Nu înţeleg de ce le place bărbaţilor aşa mult războiul.

— Celor mai mulţi nu le place când este vorba de crunta realitate, dar ideea în sine trezeşte patriotismul din tine. I-am întrebat pe mama şi pe tata dacă ar vrea să vină să stea cu noi. Aici suntem oarecum în siguranţă, deşi începem să postăm trupe la graniţa abisiniană. Problema este că habar nu avem ce le va atrage atenţia nenorociţilor. Se pare că Hitler recrutează soldaţi de câţiva ani, iar noi, restul, trebuie să-l prindem din urmă.

— Vorbeşti de parcă am pierdut înainte să fi început!

— Da? îmi pare rău că sunt aşa pesimist, dar toate informaţiile militare care vin la sediul din Nairobi sugerează că Hitler este aproape gata să-şi execute măreţul plan de dominare a lumii.

— Putem oricând să plecăm de-aici şi să stăm la ai mei în New York, a sugerat Cecily din nou. Să plecăm cât mai putem.

— Cecily, ştii foarte bine că nu pot pur şi simplu părăsi corabia, ca să zic aşa. Iar tu nu ai cum să zbori cu avionul, i-a amintit Bill. Cum te simţi?

— Ei bine, mulţumesc, a spus ea, cu toate că, de fapt, de câteva zile o durea capul şi avea glezne de elefant, nu de om. Îţi dau desert?

August a sosit în Kenya cu o zăpuşeală seacă şi Cecily se ruga să vină ploile. Se mişca din ce în ce mai greu, ceea ce însemna că era blocată în casă, singură mai tot timpul.

Bill s-a întors într-o zi la amiază pe neaşteptate şi a găsit-o zăcând în pat, cu obloanele trase, ca să nu intre lumina puternică a soarelui.

— Aici erai. Am încercat să sun, dar nu ai auzit. Am venit cu oaspeţi, a spus informai, înainte să iasă din dormitor, lăsând-o să se dezmeticească.

Când a intrat în salon, s-a speriat de privelişte. Trei bărbaţi înalţi ca nişte regi masai stăteau cocoţaţi pe marginea canapelei.

— O, Cecily! El este Leshan. Bill a arătat spre unul dintre bărbaţii burduşiţi de bijuterii din argint cu mărgele, cu lobii urechilor alungiţi şi ornaţi cu un soi de colţ masiv. Este şeful clanului Ilmolean şi un prieten drag, a continuat Bill. Iar ei sunt moranii lui de încredere, a arătat Bill spre ceilalţi doi, care stăteau pe canapea, cu suliţele sprijinite de peretele alăturat. Cei mai faimoşi războinici din Kenya. Avem ceva de mâncare? Pregătesc un gin pentru toată lumea.

— Sigur. Cecily a ieşit şi Bill a urmat-o în bucătărie, unde s-a întors spre el brusc. Bill, aş vrea să mă fi anunţat că vii cu oaspeţi.

— Am încercat să sun, cum ziceam, dar dormeai. Nicio grijă, Leshan şi oamenii lui nu au cine ştie ce pretenţii. Este o mare onoare că au vrut să ne viziteze.

— Desigur, a oftat ea şi s-a pus să facă sendvişuri pentru musafirii stranii, în vreme ce Bill s-a întors în salon cu o sticlă de gin şi cu cele mai bune pahare de cristal.

Cu tava de sendvişuri, Cecily s-a dus şi ea, simţind cum o lua durerea de cap începând din găvanele ochilor.

*

Cinci zile mai târziu, Katherine a venit la uşa fermei Paradisului, dar nu a răspuns nimeni la uşă.

— Cecily? a strigat deschizând uşa şi intrând în hol.

— Da, aici... s-a auzit glasul slăbit al lui Cecily din dormitor.

Katherine s-a dus pe coridor, a bătut energic la uşă şi a deschis-o. Era beznă totală, obloanele nelăsând lumina să pătrundă. A dat să deschidă unul.

— Nu, te rog! Am cea mai cruntă durere de cap.

— Biata de tine. Azi te-a apucat?

— Mă tot apucă de vreo săptămână şi se înrăutăţeşte pe zi ce trece. O, Katherine, mă simt tare rău.

— Unde este Bill?

— Nu ştiu, a plecat ieri. Sau azi-dimineaţă? Aş vrea să nu-mi mai bubuie capul.

— Mda, mă duc să-l sun imediat pe doctorul Boyle. Să vină să te consulte.

— Te rog să nu te agiţi... am luat mai multă aspirină şi în curând sigur o să-şi facă efectul.

Katherine a ignorat-o şi s-a dus pe hol să-l sune pe doctorul Boyle. A răspuns Ethnie, soţia lui şi Katherine i-a explicat situaţia, după care a auzit un suspin prelung la celălalt capăt al firului.

— Crezi că poate fi ceva grav? a întrebat Katherine.

— Durerile severe de cap pot fi semn de tensiune mare, lucru foarte îngrijorător pentru o femeie care mai are câteva săptămâni până naşte. I s-au umflat gleznele cumva? a întrebat Ethnie.

— Da. Le ţinea într-un lighean cu apă rece ultima oară când am venit la ea.

— O să-l rog pe William să vină la ea, dar sincer, Katherine, ar fi mult mai bine dacă o poţi aduce la Nairobi. S-ar putea să aibă nevoie urgent de tratament la spital.

— Nu ştiu cum să ajungem acolo. Katherine şi-a muşcat buza. Am venit călare, iar camioneta este la Bill.

— Păi, vezi dacă are cine să-ţi împrumute o maşină prin vecini şi dă-mi de ştire. O să vorbesc cu William să fie pregătit să vă primească la spital.

— Mulţumesc, Ethnie.

Katherine a sunat-o imediat pe Alice, care se întorsese recent din safari în Congo.

— O, Alice, slavă Domnului! gâfâia Katherine. Doctorul Boyle vrea s-o duc pe Cecily la spital în Nairobi cât se poate de repede şi nu avem maşină. Ai Desoto acasă?

— Da, îl trimit imediat pe Arap, şoferul meu. Sună-mă dacă te mai pot ajuta cu ceva.

— Mulţumesc, Alice!

— Biata de ea, transmite-i toate cele bune din partea mea.

— Aşa o să fac.

Katherine s-a întors în dormitor, unde Cecily respira neregulat. A tras oblonul ca s-o vadă puţin măcar, s-a dus tiptil la pat şi a văzut-o pe Cecily cu ochii închişi. A dat uşor la o parte cearşaful ud leoarcă şi s-a uitat la gleznele ei. Fără îndoială, erau deosebit de umflate. A înghiţit în sec ca

să nu intre în panică şi s-a dus la şifonierul din colţul camerei pentru a lua schimburile din bumbac ale lui Cecily pentru maternitate şi o pereche de încălţări, după care s-a dus la servantă să ia lenjerie curată.

Sertarul de sus era plin de căciuliţe tricotate, jacheţele şi botoşei înveliţi în hârtie. Toate făcute de Cecily. I s-a pus un nod în gât la vederea lor şi a luat lenjeria din sertarul de jos, şi-a privit prietena care se foia agitată cu capul pe pernă.

— Doamne, Dumnezeule! a şoptit Katherine, scoţând valijoara lui Cecily de sub pat. Fă să fie sănătoşi atât ea, cât şi copilul!

Capitolul 31

— Mi-e teamă că este într-o stare foarte gravă, a spus doctorul Boyle trei ore mai târziu, când a ajuns la Katherine în sala de aşteptare a Spitalului Civil Indigen. Putem să mergem şi să vorbim în altă parte?

Doctorul Boyle a condus-o pe coridorul îngust. Căldura era înăbuşitoare şi a fost uşurată când a deschis uşă biroului, unde ventilatorul dat la maximum răcorea aerul.

— Doamne!

Lui Katherine i-au dat lacrimile. Nu că o luaseră prin surprindere vorbele doctorului, Cecily ţipase de durere atunci când Katherine încercase s-o dea jos din pat ca s-o îmbrace şi s-o urce în maşina Desoto. În cele din urmă, îl pusese pe şofer s-o ia pe sus din pat aşa cum era şi s-o aşeze pe banchetă cu mare grijă, unde Katherine întinsese o pătură şi o pernă.

— Ochii, ochii... e prea puternică lumina... Cecily gemuse, aşezându-şi antebraţul peste ochi. Unde suntem? Ce se întâmplă? Unde-i Bill? întrebase, în vreme ce maşina hurducăia în drum spre Nairobi.

Katherine nu fusese nicicând atât de recunoscătoare să ajungă la destinaţie. Cecily gemuse de durere aproape tot drumul, spunându-i că îi exploda capul, că nu vedea bine şi că avea dureri insuportabile de burtă.

— Ce are? a întrebat.

— Credem că este o afecţiune numită preeclampsie. Ai încercat să dai de Bill? a întrebat-o doctorul Boyle.

— Am sunat la clubul Muthaiga şi la sediul militar britanic înainte să plec, dar mi s-a spus din ambele locuri că nu-l văzuseră azi. Doctore Boyle, poate fi oriunde pe şes. S-ar putea să nu se întoarcă zilele astea.

— Am înţeles. Atunci mi-e teamă că depinde de tine să decizi pentru prietena ta. Ca s-o salvăm pe Cecily trebuie s-o operăm numaidecât ca să scoatem copilul. După cum ştii, a spus coborând tonul, Cecily mai are opt săptămâni de sarcină, iar riscul este enorm pentru viaţa copilului dacă îl scoatem aşa devreme. Totuşi, dacă nu o facem, atunci...

— Înţeleg ce-mi spuneţi. Katherine şi-a luat capul în mâini, plecat sub sabia lui Damocles. Care sunt şansele de supravieţuire ale copilului dacă nu îl scoateţi?

— Şi mama, şi copilul vor muri fără îndoială. Cel puţin aşa avem o şansă să-l salvăm pe unul dintre ei. Dar nu avem garanţii şi este important să ştiţi riscurile.

— Atunci... sigur trebuie s-o operaţi.

Katherine a ridicat privirea când a intrat alt bărbat în birou, îmbrăcat în verde, ca un chirurg.

— Bun. Acesta este doctorul Stevens, proaspăt sosit de la spitalul Guy din Londra şi este versat în asemenea proceduri.

— Încântat de cunoştinţă, a spus doctorul Stevens, venind să-i strângă mâna lui Katherine. Voi face tot ce pot pentru amândoi.

— Mulţumesc.

— Trebuie să mă apuc de treabă.

I-a zâmbit fugar şi a ieşit.

— Doamne! Katherine a scuturat din cap. Ce alegere grea!

— Ştiu, draga mea. E timpul să crezi în Dumnezeul pe care-l îndrăgeşte tatăl tău. În locul tău, aş încerca să dau de Bobby. S-ar putea să dureze ceva până avem veşti.

Aşa a fost într-adevăr. Katherine s-a fâţâit în camera infimă, dintr-o parte în alta, pe diagonală, de sute de ori înainte să ajungă Bobby.

— Doamne! a exclamat, dând fuga în braţele lui. Ce mă

bucur că ai venit!

— Gata, gata. Am venit îndată ce-am aflat. Ce face?

— Nu mi-a spus nimeni, a răspuns Katherine. De câteva ore nu ştiu nimic.

— Hai să stai jos.

Bobby şi-a condus soţia la un scaun, în timp ce ea îi plângea pe umăr.

— E tare bolnavă, Bobby, habar n-ai. Bill unde e? Cum de-a lăsat-o în halul ăsta? Şi fără mijloc de transport?

— Poate că nu şi-a dat seama că era bolnavă. Am văzut-o cu ochii mei acum câteva zile şi arăta foarte bine.

— Totuşi, Bill ştie că mai are puţin până să nască, putea măcar să lase un bilet să spună unde se ducea!

— Da, dar amândoi ştim că Bill nu are obiceiul de a spune nimănui unde se află. Şi apoi, copchilul nu e...

— Viaţa copilului este mai puţin preţioasă doar pentru că el sau ea este ilegitim? Nu prea cred, Bobby, zău că nu.

— Gata, Katherine, ştii că nu asta am vrut să spun şi oricare ar fi situaţia, tânăra Cecily are nevoie de soţul ei alături.

— Doamne iartă-mă, ştiu, Bobby! Dar sunt disperată. Cecily este în sala de operaţii de aproape patru ore şi nu ştiu nimic.

A mai trecut o oră până să apară doctorul Stevens în sală. Era complet extenuat.

— Ce veşti ai, doctore? Katherine s-a ridicat cu sufletul la gură. Bobby s-a ridicat şi a strâns-o de mână.

— Situaţia a fost incertă, dar mă bucur să vă spun că am izbutit să salvăm măcar unul.

— Pe care din ei, doctore? Katherine plesnea în agonia suspansului.

— Mama este încă într-o stare gravă, a pierdut mult sânge, dar este în viaţă. Iar copilul... Doctorul Stevens a ridicat din umeri trist. Am scos-o şi am făcut tot posibilul, dar mi-e teamă că a supravieţuit doar o jumătate de oră.

— Era fată? a întrebat Katherine, înghiţind în sec cu lacrimi în ochi. Dumnezeu s-o odihnească!

— Da, fată. Următoarele douăzeci şi patru de ore sunt cruciale pentru doamna Forsythe, dar cu puţin noroc, va răzbi.

— Ştie...? l-a întrebat Katherine. Ce s-a întâmplat cu copilul?

— Doamne, nu, este încă sub efectul sedativelor şi aşa va rămâne o vreme.

Nu aş recomanda să-i spuneţi până nu trece primejdia.

— Înţeleg. Pot s-o văd?

— Nu în seara asta. O ţinem sedată până mâine. Îmi pare foarte rău, am făcut tot ce-am putut pentru micuţă, a suspinat doctorul Stevens.

— Nu mă îndoiesc. Mulţumesc, doctore!

— Vă sugerez să mergeţi acasă, nu aveţi ce face pentru ei aici. A dat trist din cap. La revedere!

Cum a închis uşa, Katherine s-a întors în braţele soţului şi i-a plâns la piept.

— Cum o să-i spunem, Bobby? Va fi devastată. Câte a făcut ca să protejeze copilul... iar acum... iar acum...

— Ştiu, draga mea, ştiu.

Cecily visa că ieşea dintr-o groapă cu nisip mişcător, dar de câte ori izbutea să scoată capul la suprafaţă şi să respire, era trasă în jos, într-o lume întunecată şi înspăimântătoare.

— Te rog! a strigat. Dă-mi drumul!

— Nu-i nimic, draga mea, eşti în siguranţă cu noi.

Era o voce pe care Cecily nu o recunoştea, aşa că a insistat asupra creierului să urmeze comanda de a deschide ochii ca să vadă cine era. I-a apărut o imagine înceţoşată a unei figuri feminine, un chip alb şi blând, cu bonetă peste buclele aurii.

„Poate-i un înger, am murit şi am ajuns în rai.”

— Unde sunt?

Cecily vorbea răguşit şi o durea gâtul.

— Cecily, eşti în spital la Nairobi. Eu sunt sora Syssons şi am grijă de tine. Mă bucur că ţi-ai revenit.

Cecily a închis ochii iar, încercând să-şi amintească ce se petrecuse. Da! O duruse capul cumplit, din ce în ce mai tare... îşi amintea vag de Katherine, că a fost pusă în maşină, dar nimic după aceea.

— Nu te speria, una-două o să te faci bine, a adăugat glasul liniştitor al îngerului.

— Am... Cecily s-a lins pe buzele crăpate şi amorţite, ca

şi cum nu i-ar fi aparţinut. Ce s-a întâmplat?

— Ai ajuns într-o stare foarte gravă şi doctorul Stevens te-a operat ca să te facă bine, a răspuns îngerul. Bea asta. Lichidele te ajută să te simţi mai normal.

Cecily a simţit paiul în gură. Îi era îngrozitor de sete şi a înghiţit cât a putut.

— Ce-am păţit? îmi amintesc durerea de cap, dar...

— Acum că te-ai trezit, mă duc să văd dacă-l pot găsi pe doctorul Stevens ca să-ţi spună el tot. Stai cuminte până dau fuga după el.

— Dar... copilul? E bine?

Rugămintea ei nu a primit răspuns. Poate încă visa, şi-a spus, ori poate urma un vis mai plăcut. Cecily a închis ochii şi s-a prăvălit de bunăvoie în nisipurile mişcătoare ale inconştienţei.

Când s-a trezit din nou, a deschis ochii aproape imediat, mult mai vigilentă. Era în spital, şi-a amintit, uitându-se la zidurile spoite în alb şi la ventilatorul care se învârtea pe tavan. S-a uitat în jos şi a văzut că era acoperită cu un cearşaf. A ridicat braţul în care nu avea perfuzia, a pipăit sub cearşaf ca să se liniştească mângâind burta umflată, care, asemenea unui balon dezumflat, părea să fi intrat la apă.

— O, Doamne, o, nu, te rog... a scâncit, întorcându-se spre stânga şi văzând nişte figuri privind-o din ceaţă.

— Bună ziua, doamnă Forsythe, sunt doctorul Stevens, eu v-am operat ieri, spunea un necunoscut în halat alimba Eraţi foarte bolnavă, dar mulţumită prietenei dumneavoastră, Katherine, aţi ajuns la timp să vă salvăm.

— Bună, Cecily, a spus Katherine, care stătea lângă medic. Cum te simţi?

— Nu contează cum mă simt! Copilul meu este bine?

— Îmi pare foarte rău, doamnă Forsythe, mi-e teamă că nu am avut ce face. Am reuşit s-o scoatem cu bine, dar din păcate a murit la scurt timp după aceea.

— Am... dar... ce avea? Şi de ce sunt aici şi ea... e fată? Vai, ce-mi doream o fiică!

— Dumneavoastră – şi, astfel, copilul – aţi suferit de preeclampsie. Dacă nu vă operam în acel moment, v-am fi pierdut pe amândoi. Îmi cer scuze că vă aduc veşti proaste,

dar nu ştiu cum să vi le dau altminteri. Vă las acum cu prietenii dumneavoastră.

Doctorul Stevens a dat din cap trist, compătimitor şi a ieşit.

— Katherine? Cecily s-a întins spre mâna ei. Ce vrea să spună? Doar nu-i adevărat, nu?

— Draga mea, îmi pare tare, tare rău, dar da. Copilul era prea mic şi prea slab să supravieţuiască, vezi tu, şi...

— Dar de ce m-au salvat pe mine şi nu pe ea?

— Nu cred ca. Aşa funcţionează, a spus un glas mai profund lângă Katherine.

Cecily a ridicat privirea în ochii tulburaţi ai soţului ei.

— Bill... ai venit şi tu.

— Da, normal, eşti soţia mea. Am venit imediat ce-am aflat.

— Dar cum adică „nu aşa funcţionează”? Preferam să mor, zău că da...

— Draga mea, copilul trebuia scos ca să vă poată salva vieţile, a spus Katherine. Nu se dezvolta cum trebuia în tine, vezi tu, din pricina preeclempsiei. Avea mai multe şanse să trăiască dacă venea pe lume mai repede, dar era mult prea devreme, Cecily. Trebuie să înţelegi că nu te-au salvat pe tine în locul copilului. Dacă nu ar fi făcut nimic, aţi fi murit amândouă, a repetat Katherine. Cred că ar fi bine să te las cu Bill.

Când a plecat, Katherine i-a aruncat o privire lui Bill şi a dus degetul la buze, ca să nu-i dezvăluie mai multe.

— Aş... vrea... să fi murit... odată cu ea. Cecily scutura capul dintr-o parte în alta. Aş vrea să fi murit şi eu, zău că da, o, Doamne, Doamne!

— Eu, unul, mă bucur foarte mult că nu ai murit, a spus Bill, aşezându-se lângă ea şi luându-i mâna într-a sa.

— Bill, doar nu vorbeşti serios. Probabil te bucuri că a murit copilul şi nu te-aş învinovăţi defel!

— Cecily, eu... Ei bine, m-au întrebat dacă vrei să-ţi iei... să ne luăm rămas-bun de la copil.

— Nici nu am apucat să-i dau bineţe... Îi curgea nasul şi Cecily s-a scărpinat cu antebraţul. Nici nume nu am apucat să-i dau.

— Gândeşte-te.

— Înainte s-o bage în pământ?

Au început să-i şiroiască lacrimile pe obraji şi Bill a plecat capul, înainte ca ea să strângă din ochi. Abia după câteva clipe a mai deschis soţul ei gura.

— Cecily, te rog, crede-mă, nu te-am luat de soţie doar ca să-ţi protejez reputaţia. Când am auzit... de asta... Ei bine, mi-am dat seama cât de mult ţin la tine. Şi îmi pare tare rău că ne-a murit copilul. Îmi pare foarte, foarte rău, draga mea. Dacă aş fi fost acolo... a şoptit Bill, cu tremur în glas. Ar fi trebuit să fiu cu tine. T-te iubesc.

Cecily a simţit o atingere blândă pe frunte. A deschis ochii şi a văzut că Bill se aplecase s-o sărute.

— Cred că ar fi bine ca doamna Forsythe să se odihnească puţin. Sora cu bucle blonde, care aşteptase la uşă, a năvălit înăuntru să se ocupe de ea. Puteţi s-o vizitaţi mai târziu.

— Are dreptate, trebuie să te odihneşti acum, i-a spus Bill blajin lui Cecily. Mă întorc diseară, a adăugat, strângându-i mâna înainte să se ridice şi să iasă din cameră.

— Aşa, o să-ţi fac o mică injecţie ca să nu mai ai dureri, a spus asistenta. O să te şi relaxeze puţin.

Cecily a închis din nou ochii. Puţin îi păsa dacă îi injectau cianură, şi-a spus, simţind înţepătura lângă cot. Preţiosul ei copil murise şi indiferent ce spusese Bill, îşi imagina în continuare că o parte din el se bucura că scăpase de copil.

ELECTRA
New York
Iunie 2008

Capitolul 32

Bunica avea ochii închişi şi mă întrebam dacă aţipise. Fusese interesantă povestea lui Cecily din Kenya şi îmi părea rău că pierduse copilul, dar sinceră să fiu, nu-mi dădeam seama ce legătură aveau toate astea cu mine.

— Ce... trist, am spus cu voce tare, ca să văd dacă se trezea.

— Da, a răspuns Stella, deschizând ochii imediat. Pierderea copilului a afectat cursul vieţii ei – ca şi pe cel al vieţii mele.

— Dar cum? Unde apari tu în poveste? Şi unde m-am născut eu? Şi...

Mariam a băgat capul pe uşă după ce a bătut uşor.

— Îmi pare rău că vă întrerup, doamnelor, dar a venit maşina să te ducă la aeroport, Electra.

— Bine, mulţumesc. M-am întors spre Stella. Deci?

— Se pare că trebuie să ai răbdare în continuare. Oricum sunt obosită, a spus, ridicându-se. Mi se pare traumatizant să povesteşti trecutul, mai ales pe cel propriu.

— Dar în cel fel este al tău? am insistat, urmând-o pe hol. Apari deja în poveste?

— Electra, ăsta nu-i un film la care te uiţi. Este o poveste reală şi trebuie să pricepi ce s-a petrecut înainte, ca să te împaci cu cele ce au urmat. Acum trebuie să pleci, ca şi mine.

— Când mai vii să-mi spui restul?

— Weekendul ăsta sunt în Washington, D.C., dar mă întorc luni, aşa că hai să ne vedem pe seară, ce zici? Pe la opt?

— Sigur, am răspuns, în timp ce intram amândouă în lift, eu iritată că trebuia să mai aştept patru zile ca să descopăr

cine eram.

— Electra, sunt foarte mândră de tine, ai făcut mari progrese într-un timp foarte scurt. Ţine-o tot aşa, da, scumpo?

Am ajuns la parter şi s-a întors să mă pupe pe obraji.

— O să încerc, am spus şi am adăugat un „mulţumesc” morocănos, amintindu-mi în ultimul moment că eram „eu, cea nouă”.

Am ieşit din bloc, iar şoferul a deschis portiera limuzinei care aştepta în faţă. Am sărit în spate.

— Poate data viitoare când ne vedem, îmi spui cine este acest Miles. Pa! a spus Stella, rânjind apoi cam nărăvaş.

— Bună, cum a fost călătoria? am întrebat, aplecându-mă pe geam când au ieşit Miles şi Vanessa de la sosiri la JFK şi veneau spre limuzină. O rezervasem special pentru Vanessa, sperând să creadă că era super tare.

— A mers strună, mi-a strigat Miles, în timp ce-l ajuta pe şofer să pună bagajele în portbagaj.

— Hei, Vanessa, hai lângă mine. Miles, poţi sta în faţă, bine? am sugerat.

Vanessa s-a supus şi, când şoferul a închis portiera, m-am uitat cât era de trasă la faţă, părea că slăbise şi mai mult de când o văzusem ultima oară.

— Ce mai faci? am întrebat, în vreme ce îşi plimba degetele subţirele şi lungi pe bancheta de piele.

— Ce tare-i maşina asta, ’Lectra, a spus, ignorându-mi întrebarea. M-a luat şi pe mine un client la un moment dat. M-a dus în suburbie şi mi-a tras-o în parcare sub blocul lui. A venit nevastă-sa şi m-a ascuns în portbagaj. S-a mai întors după trei ore. Am zis că mă sufoc acolo.

— Trebuie să fi fost înspăimântător, am spus afectată. Eu am fost încuiată în dulap de nişte fete rele la şcoală şi tot nu suport spaţiile mici.

— Nu? A fost foarte naşpa, băi, nene, a încuviinţat Vanessa.

Am făcut tot posibilul să mă gândesc la ceva optimist de spus, dar nu am reuşit defel şi s-a lăsat tăcerea.

— Hei, ai minibar?

Vanessa arăta spre cutia dintre scaunele din faţă.

— Da. Vrei suc?

Vanessa mi-a aruncat genul de privire care spune „ştim amândouă ce vreau”.

— O să beau cola.

Am deschis micul frigider, am scos o cutie înainte să apuc să văd sticluţele aliniate frumos pe uşă şi i-am dat-o.

— Mi-a zis Miles că te duci într-un loc foarte tare, am îndrăznit să zic.

Vanessa se uita pe geam şi nu aveam ce să spun. Probabil ea avea senzaţia că se ducea la altă închisoare, dar cel puţin părea mai calmă şi mai entuziastă decât la spital.

— Cât de departe este, Miles? am întrebat.

— Cam la jumătate de oră, lângă Dix Hills.

— I-am spus lui Miles că mi se potriveşte numai bine adresa, a râs ea pe înfundate[36].

Treizeci de minute mai târziu, după ce am trecut printr-o suburbie rezidenţială plăcută, am ajuns la o poartă. Miles a vorbit cu paznicul de serviciu, timp în care am observat că, deşi din afară nu se vedeau decât tufe înalte de-a lungul perimetrului, în spatele lor se ridica un gard înalt cu sârmă ghimpată, iar în depărtare băteau luminile puternice de securitate. Chiar şi cu mâinile întinse, lui Miles i-ar fi fost dificil să ajungă în vârf.

Am trecut prin grădinile îngrijite şi, în cele din urmă, am zărit o casă albă şi grandioasă.

— Vai, a făcut Vanessa, uitându-se pe geam, zici că stă preşedintele aici.

— De fapt, femeia care locuia aici a lăsat prin testament Landsdowne House şi proprietatea instituţiei filantropice care deţine centrul de dezintoxicare, a spus Miles. Şi-a pierdut unicul fiu pe seama dependenţei şi a locuit izolată până acum zece ani, când a murit. Este foarte frumos, a comentat, uitându-se la coloanele dorice care străjuiau de fiecare parte a treptelor ce urcau până la uşa impunătoare.

— Aş fi venit în rochie de seară, dacă aş fi ştiut, a pufnit Vanessa dispreţuitor, timp în care eu am zărit o femeie ieşind dintr-o maşină şi venind spre noi.

---

[36] Numele Dorotheei Dix, reformator social, deschizător de drumuri în reforma închisorilor şi tratamentului bolnavilor mintali.

— Rahat, e Ida! a zis Vanessa, făcându-se mică lângă mine, în timp ce femeia a bătut în geamul din spate.

Avea aceeaşi culoare de piele ca mine şi purta un caftan cu imprimeu *tie-dye* violet, pe care mi l-am dorit pe loc.

— Asistenta socială a Vanessei, mi-a explicat Miles, coborând din limuzină ca s-o salute.

Deja mă avertizase să mă fac nevăzută la sosire şi s-o las pe Ida s-o preia. Dacă apărea cu un supermodel celebru după ea, nu avea cum să se înţeleagă bine cu ceilalţi internaţi.

— Arată super, i-am spus Vanessei, care tremura pur şi simplu. M-a apucat de braţ.

— Nu o cunoşti. Este o vrăjitoare! Dacă ştiam că vine Ida, aş fi rămas în spital, a glumit Vanessa morocănoasă. Nu mă dau jos, nu mă poţi obliga.

Am văzut cum căuta ceva în buzunarul hanoracului, a scos un pachet de ţigări şi o brichetă şi şi-a aprins o ţigară.

— Ştiu că o să-ţi fie greu, dar... M-am străduit să găsesc ceva potrivit de spus. Ştii ce, Vanessa? Sunt de partea ta, ca şi Miles, ca *şi* Ida, care s-a zbătut să te aducă în cel mai bun loc. Ne pasă tuturor. Aşa că intră şi fa-te bine, iar eu vin în vizită imediat ce mă lasă, bine? După ce te faci bine, o să începem să ne distrăm împreună.

— Zici şi tu aşa... O să uiţi de mine cum mă bagă acolo şi o să-ţi vezi de bogăţia şi celebritatea ta.

— Până acum n-am uitat de tine, nu? Ia!

Am băgat mâna în geantă şi am scos o şapcă de baseball Burberry, pe care mi-o trimisese un stilist cu câteva luni în urmă. Eu nu aş fi purtat nici moartă aşa ceva, dar m-am gândit că Vanessei i-ar fi plăcut.

S-a uitat la ea şi a pipăit-o.

— E pe bune?

— Normal.

— Tare. Şi-a aşezat-o invers pe cap şi, preţ de câteva clipe, i-am văzut în ochi un licăr de copil. E a mea?

— Da.

— Oricum n-o să creadă nimeni că-i originală. Şi dacă da, o să creadă că am furat-o.

A stins ţigara ridicând din umeri.

— Tu ştii că este originală şi asta contează. Hai, e timpul

să te duci.

— Ăăă... A ridicat ochii la mine şi lăcrima. Mbine.

— Îţi promit că o să-ţi stau alături la fiecare pas. Am deschis braţele şi am îmbrăţişat-o cât am putut de strâns.

A deschis portiera şi s-a dus la Miles şi la Ida, care a luat-o imediat în braţe, lucru care m-a făcut să mă simt ceva mai bine. Miles mi-a atras atenţia şi a dus la ureche un telefon imaginar.

— Te sun, a murmurat, iar cei trei au urcat treptele spre uşă.

— Gata, doamnă? a întrebat şoferul.

— Da, am încuviinţat.

Limuzina a pornit cu spatele, iar eu am deschis geamul să iasă fumul de ţigară. În acel moment, Vanessa s-a întors spre mine cu spaimă în ochii adânciţi în orbite.

— Te iubesc, i-am spus, în timp ce pleca maşina.

Aşa şi era, mi-am dat seama. Am înghiţit în sec cu lacrimi în ochi, ca o mamă care-şi lasă copilul în prima zi la şcoală.

M-am bucurat că a doua zi aveam o şedinţă foto, căci toată experienţa de la Dix Hills cu o seară în urmă îmi dăduse o senzaţie de déjà-vu şi mă speriase de moarte. Totuşi, orice citeam pe internet despre acel loc era favorabil, evaluat de toţi profesioniştii ca fiind cel mai bun din statul New York pentru „dependenţi tineri şi neprivilegiaţi”, cum îi numise *New York Times.* Miles sunase să spună că Vanessa păruse calmă atunci când fusese prezentată tinerelor din secţia ei.

— Partea bună este, adăugase, că au stabilizat-o la spitalul din Tucson, aşa că a intrat direct în secţia de terapie intermediară.

Mai simplu spus, scăpase de secţia de dezintoxicare, despre care citisem online că avea camere capitonate.

În mod ironic, mi-a plăcut şedinţa foto, chiar dacă trecuse un an de când participasem la una, fără ca în prealabil să fi luat ceva stimulatoare.

Era acolo şi Xavier, cunoscut ca „XX”, un creator de modă cu care lucrasem de câteva ori, inclusiv când facuserăm o gamă în serie mică de echipament sportiv, cu un fulger auriu pe partea din faţă a hanoracului, care se vânduse în mai puţin de o săptămână.

— Ai chef să mai colaborăm curând? m-a întrebat.

— Poate, am spus, mergând pe platou.

Am trecut automat prin seria de poziţii obişnuite, cu gândul la caietul meu de schiţe. Îmi plăcuse să creez cât stătusem la clinică şi mi se părea mai satisfăcător decât să-mi petrec viaţa cu scălâmbăieli de tot felul.

— Uau, Electra, se vede că ţi-a prins bine vacanţa! Ai fost explozivă în faţa camerei azi. Miguel, fotograful (care sigur se născuse doar „Mike”), îmi vorbea cu entuziasm.

— Electra, a fost uluitor, a spus Mariam, care m-a căutat mai târziu în cabină. Nu te-am văzut mai radioasă.

— Ei, Mariam, i-am zâmbit. Miguel şi XX m-au întrebat dacă vreau să luăm masa la Dell’anima dacă tot am terminat aşa devreme.

— Electra, nu vreau să-ţi stric cheful, dar...

— Nu-i nimic, am refuzat deja. Ştiu că este prea devreme. Le-am spus că am o întâlnire mai târziu, ceea ce-i adevărat. Dar mai întâi vreau să ajung undeva.

Când am oprit în faţa salonului din intersecţia Fifth cu East 57, m-am întors spre Mariam.

— Te duci să vezi dacă mă poate primi Stefano?

— O, dar... cred că nici pentru tine nu-i posibil, Electra. Ştii că programările se fac cu câteva luni înainte şi durează ore întregi să-ţi îndrepte părul.

— Mariam... Mi-am dat ochii peste cap. Ai uitat discuţia pe care am avut-o ieri la prânz cu Stella?

— Nicidecum, dar glumeai, nu?

— Ba deloc. Nicio grijă, intru şi vorbesc eu cu el.

Am coborât din maşină înainte ca Mariam să mă poată opri. Am vorbit cu recepţionera, care mi-a spus că Stefano era în pauza de prânz, dar, fiindcă era vorba de mine, poate avea timp să mă salute.

Pe Stefano l-am cunoscut demult, când venisem în New York şi Susie mă trimisese la el înaintea primei şedinţe foto. Având şi el sânge african-american şi italian, era obişnuit să se descurce cu tipul meu de păr. Priveam întâlnirile noastre ca pe o tortură necesară, dar îmi plăcea mult de el.

— E în spate? am întrebat-o.

— Da, dar...

Am pornit hotărâtă spre uşa pe care scria „Privat”, unde

eu şi Stefano împărţiserăm nenumărate liniuţe ilegale în timpul procesului extrem de lung şi de plictisitor de a-mi îndrepta părul rebel. Evident, era acolo şi îşi „pudra nasul”.

— Electra! *Cara*[37]*,* ce cauţi aici? S-a ridicat şi m-a pupat pe obraji. Nu ai programare azi, aşa-i?

— Nu, dar mă întrebam dacă ai să-mi dai o maşină de tuns...

Jumătate de oră mai târziu am ieşit pe uşa din spate cu un centimetru – dacă eram generoasă cu evaluarea – de păr pe cap. La început, Stefano refuzase să facă ce-i ceream, dar după ce l-am ameninţat că o fac cu mâna mea, mi-a creat o tunsoare pierdută fantastică. Încercase s-o ameţească folosind cremă şi un pieptăn special, dar îi dădusem peste mână. Îl voiam natural.

— Vai! a făcut Mariam când m-am urcat în maşină lângă ea şi şi-a dus mâna la gură. Nu era o actriţă bună şi i se citea orice emoţie pe faţă.

— Deci, în afară de şoc, ce părere ai de noua mea personalitate?

— ... Serios?

— Serios.

Mariam m-a măsurat din priviri cu un ochi critic şi perceptiv. În cele din urmă, a încuviinţat şi mi-a zâmbit cu toată gura.

— Arată de milioane! Am bătut palma.

— Îţi dai seama câte ore din viaţa mea o să recuperez cu părul aşa? Ore pierdute, Mariam. Îi spunem lui Susie că de-acum înainte, dacă va fi necesar, o să port doar peruci. Bun, am o şedinţă AA în treizeci de minute în Chelsea, aşa că hai acolo şi ne oprim la un restaurant să mâncăm.

După şedinţă, în drum spre casă, eram în maşină când Mariam s-a întors spre mine.

— Electra, este vreo problemă dacă mă duc acasă astă-seară? Trebuie să-mi... văd familia.

— Normal! Nu vreau să li te răpesc.

— Ştii că mă găseşti la telefon dacă ai nevoie de mine şi ajung una-două la tine. Este doar un weekend.

Am încuviinţat, vinovată că o ţinusem departe de familie.

---

[37] Dragă (în limba italiană în original).

Când am ajuns la mine, m-am bucurat că Tommy era ca de obicei acolo. Mariam a intrat direct cu un simplu salut, iar eu m-am oprit să vorbesc cu el.

— Bună, Tommy. N-am avut ocazia să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt că m-ai ajutat pe mine şi pe Mariam în seara în care m-am... îmbolnăvit.

— Electra, ştii că aş face orice pentru tine.

A zâmbit, dar îi citeam tristeţea în ochi.

— Auzi, dacă pot face ceva – orice – pentru tine, Tommy, te rog să-mi spui, bine?

— Bine, mersi. Şi apropo, îmi place mult noua coafură.

— Mersi, Tommy.

În lift, am decis să mă duc de-acuma doar în Chelsea la şedinţele AA. Numai să-l pierd pe Tommy ca prieten nu-mi doream şi Ştiam că ar fi stânjenit să afle că îi auzisem confesiunea.

M-am aşezat pe canapea în sufragerie şi am văzut că mă sunase Miles, aşa că l-am sunat şi eu.

— Salut, ce face Vanessa? l-am întrebat.

— A sunat Ida mai devreme, cică Vanessa se acomodează deja.

— Super! Tu ce faci?

— Bine, e cam ciudat să mă întorc la muncă şi să nu pot vorbi cu nimeni despre toată nebunia prin care am trecut şi eu, şi tu recent.

— Exact! Azi am avut prima şedinţă foto şi a fost straniu să fiu aşa de... prezentă, fără toate chestiile pe care le luam ca să rezist.

— Da, auzi, trebuie să închid. Am un client care trebuie să apară din clipă în clipă, iar în momentul ăsta am de recuperat la muncă.

Miles a închis, iar eu m-am ridicat şi am ieşit pe terasă. M-am sprijinit de balustradă şi am privit New Yorkul de sus. Pentru prima dată de când venisem acasă, m-am simţit deprimată. Poate pentru că se căsca weekendul ca o prăpastie în faţa mea. În mod normal, aş fi fost undeva pe drum, lucru care mi se potrivea de minune, pentru că weekendurile erau momentul în care oamenii de succes plecau din oraş la casele lor de la ţară, unde se bucurau de familii şi prieteni.

— Bună, Electra, a spus Mariam din spatele meu. Am făcut mai devreme supă de linte şi nişte salată pentru cină, sunt în frigider.

— Mersi.

— A! L-ai sunat pe psihologul pe care ţi l-a recomandat Fi?

— Da.

— Şi?

— După Fi, nu-mi pare ce-mi trebuie.

— Înţeleg, Electra, dar trebuie să găseşti pe cineva în Manhattan. Este al treilea pe care-l respingi. Poate ar trebui să te duci şi să vorbeşti cu oricare dintre ei, să vezi cum sunt.

— Poate, doar că nu aş vrea să risc să fac o alegere greşită şi să mă bulverseze, ştii? În clipa asta mi-e bine, Mariam. Şi am o grămadă de oameni cu care să vorbesc la nevoie.

— Bine. Nu vreau să te bat la cap, dar îmi pasă, Electra.

— Ştiu şi eşti fenomenală, Mariam.

— Mai ai nevoie de ceva înainte să plec?

— Nu. Du-te acasă la familie.

— Doar dacă eşti sigură, pentru că...

— Sunt. Trebuie să învăţ să trăiesc fără dădacă uneori, nu?

— Dacă ai nevoie de mine, mă suni la orice oră din zi sau din noapte. Promiţi?

— Promit. Te rog, Mariam, du-te acasă.

— Bine. Mersi, Electra, pa!

— Pa!

Uşa s-a închis după ea şi, pentru prima oară în cinci săptămâni, am rămas singură.

— Te duci la sală şi ridici greutăţi, iei cina, te bagi în pat şi te uiţi la un film, mi-am spus, încercând să-mi stăpânesc panica.

Aşa că m-am dus la sală, am făcut un duş, am mâncat ce-mi lăsase Mariam pentru cină, m-am băgat în pat şi am aprins televizorul. Era ceva cu conflicte între gangsteri şi seriale cu spitale, ceea ce nu-mi convenea pentru prima seară singură. Am făcut tot posibilul să mă concentrez la o comedie romantică, apoi la un film franţuzesc, care în mod

normal mi-ar fi plăcut, dar era atât de *noir*, încât mi-a pierdut atenţia şi am început să-mi verific e-mailul pe laptop. M-am bucurat să văd că aveam unul lung şi suculent de la Tiggy. Scrisese în franceză, aşa că m-am bucurat că văzusem patruzeci de minute din filmul *noir* ca încălzire.

Chère Electra,

Cât mă bucur să primesc scrisoarea ta (sau de fapt o scrisoare de la oricine în perioada asta), mai ales aici, în pustietate. Nu te poţi baza pe semnal Şi mă simt izolată complet, ceea ce are Şi avantaje Şi dezavantaje, ca orice în viaţă, corect?

În sfârşit, azi am semnal bun, stau afară la o masă de picnic Şi mă uit la vale (aici îi zice „vâlcea”), care mulţumită tufelor de iarbă neagră se preschimbă într-un violet sublim.

În primul rând, voiam să-ţi spun că sunt sora ta Şi, chiar dacă eşti o scumpă că îmi ceri scuze, nu era deloc necesar. Nu Ştiu să-mi fi făcut sau spus ceva care să necesite scuze – toată lumea zice că sunt o mimoză, aşa că nu-i bai! — dar mă bucur enorm să aflu veşti de la tine.

Mi-a spus Ma acum ceva timp că ai decis să ceri ajutor pentru problemele tale Şi, sincer, Electra, sunt tare mândră de tine. E incredibil de greu să ceri ajutor, nu? Dar este un pas important. Nu Ştiu dacă ai ieşit – nu am vorbit cu Ma Şi nici cu Maia de ceva vreme, că am fost foarte ocupată – dar, oriunde ai fi, te îmbrăţişez cu putere de departe Şi mă gândesc în fiecare zi la tine Şi mă rog în stilul meu propriu, de tip „Tiggy”. Ştiu că nu te dai în vânt după „U-u” cum îi ziceai, dar nu pot să spun decât că simt că eşti extrem de bine protejată Şi că vei ieşi din această experienţă dificilă mai bună, mai puternică Şi mai frumoasă ca oricând.

În ce mă priveşte, nu cred că am fost mai fericită! Poate ţi-a spus Ma că am avut nişte probleme de sănătate recent Şi, cu toate că prea curând nu o să traversez înot lacul Geneva, atâta timp cât am grijă de mine Şi nu exagerez, o să duc o viaţă lungă.

Nu este uimitor cum de multe ori din ceva rău pare să iasă ceva bun? Ei bine, din problemele mele de sănătate (Şi un incident de vânătoare care sună mai dramatic decât a fost în realitate, dar despre asta îţi povestesc altă dată), am cunoscut Iubirea vieţii mele. E un clişeu, pentru că este medic specialist în inimi, adică organul care a avut de suferit în cazul meu. II cheamă Charlie Kinnaird Şi mi-e jenă să spun că încă este căsătorit, cu o femeie pogorâtă din iad. Oricum, este un personaj dificil, dar partea bună e că au o fiică pe nume Zara, pogorâtă din rai! Are Şaptesprezece ani Şi este studentă la agricultură, pentru că într-o zi va moşteni patruzeci de mii de acri din cel mai spectaculos pământ scoţian (Charlie este nobil de fapt, care în Scoţia înseamnă moşier, dar lui Charlie nu-i pasă de titluri). S-a mutat la alt spital ca să fie mai aproape de mine Şi de Zara Şi ca să se ocupe de moşie, care îi mănâncă mult timp Şi încă Şi mai mulţi bani. Mă rog, în momentul de faţă e cam haos într-un fel sau altul, dar, în mod ironic, cum stau aici Şi mă uit peste vâlcea, sunt perfect mulţumită, pentru că Ştiu că am găsit omul cu care vreau să-mi petrec restul vieţii Şi sunt suficient de norocoasă s-o fac în cel mai frumos loc din lume.

Chiar, nu Ştiu dacă ai deschis scrisoarea de la Pa Salt! Eu am deschis-o pe a mea Şi am cam picat prin vizuina iepurelui în trecut. Şi, în sfârşit, să zicem că dacă tu mă crezi puţin cam „u-u”, ar trebui s-o cunoşti pe Angelina, verişoara mea de Şaptezeci de ani! Se pare că provin dintr-o familie de romi din Andaluzia, care explică cine sunt Şi lucrurile ciudate pe care le-am văzut Şi simţit. Când se mai liniştesc puţin lucrurile aici, am de gând să explorez mai mult această latură a mea, deja lucrez împreună cu veterinarul de-aici Şi pun în practică lucrurile pe care le-am învăţat de la Angelina despre vindecarea naturală Şi tratarea animalelor. Până la urmă am decis să ajut Şi oamenii cu harul meu, dar deocamdată le iau pe rând.

În sfârşit, draga mea soră, sper că nu ai uitat de

excursia noastră pe *Titan,* ca să punem o coroană în memoria lui Pa. Restul au confirmat toate, chiar şi CeCe, care, poate ai aflat, s-a mutat în Australia. Instinctul îmi spune că este musai să fim toate acolo, dincolo de comemorare în sine. Poţi să ne anunţi pe mine, pe Ma sau pe Maia, că vii sigur? Nu-mi vine să cred că se întâmplă luna asta!

Ei bine, cam atât deocamdată, deşi mi-ar plăcea să-mi mai dat de veste, dacă ai când să-mi scrii. Îţi trimit e-mailul înainte să pierd semnalul.

Cu toată dragostea, Electra, abia aştept să te văd la Atlantis.

Tiggy xxx

Am zâmbit recitind e-mailul ca să mă asigur că nu pierdusem nimic şi m-am bucurat enorm că Tiggy îşi găsise o viaţă care, evident, i se potrivea. Fiindcă aveam un weekend la dispoziţie să-i răspund, am decis s-o fac dimineaţă, când aveam capul limpede. Nu mă pricepeam la scrisori detaliate şi la nimic scris în general – dar e-mailul ei lung merita un răspuns decent.

Cu gândul la comemorarea care se apropia, mi-am amintit de sfera armilară care apăruse misterios în grădină la Atlantis după moartea lui Pa. Pe inele erau gravate numele noastre şi nişte cifre despre care Ally spusese că erau coordonatele locurilor în care ne născuserăm toate şi fiecare dintre noi avea şi un citat în greacă. Ally îmi dăduse detaliile într-un plic, dar nu izbuteam să-mi amintesc unde era.

Înainte să mă duc cu gândul mai departe, am zis s-o sun pe Ally. Atunci, tocmai când mi-am dat seama ca era două noaptea în Europa, a răspuns.

— Electra? Ce faci?

— Bună, Ally, sunt bine, foarte bine. Tocmai mă pregăteam să închid când mi-am amintit cât este ceasul în Norvegia.

— Nu-ţi face griji, mai nou este totuna că-i noapte, că-i zi. Lui Bear îi dau dinţii şi sunt scursă de legendara mea energie.

— Îmi pare rău, Ally. Cred că este greu să creşti singură un copil.

— Păi, chiar că da, a recunoscut Ally. Şi mă simt şi singură, mai ales noaptea.

Uau, mi-am zis, ridicând din sprânceană, fără ca ea să ştie. Nu o auzeam prea des pe Ally să recunoască faptul că nu avea puteri supranaturale.

— Ei bine, iată, îţi ţin eu companie şi vă îmbrăţişez pe tine şi pe Bear.

— Sunt foarte recunoscătoare pentru asta, mersi, Electra. Mă gândeam să mă duc la Atlantis înaintea voastră. Mama m-a sunat să-mi spună că vine şi ea mai devreme şi am nevoie să mă ajute Ma, adică „bunica", cu Bear. Zău că nu mai ştiu de când n-am dormit câteva ore la rând.

— E o idee foarte bună, Ally.

— În sfârşit – şi-a dres glasul – m-ai sunat să povestim?

— În parte. Am primit un e-mail de la Tiggy şi mi-am amintit că voiam să te întreb dacă mai ai coordonatele din sfera armilară.

— Sigur că da. De ce?

— Cred că am pierdut plicul pe care mi l-ai dat şi... mă rog, la clinică am avut timp să mă gândesc şi...

— Ai hotărât că vrei să ştii care îţi este locul de baştină, a spus foarte blând Ally, în vreme ce s-a auzit un ţipăt puternic în telefon. Stai aşa, a spus, după care am auzit un foşnet şi un sunet de supt. Aşa, mă duc la laptop.

— Bine.

Mi-am dat seama că-mi crescuse pulsul cât aşteptam.

— Aşaaa... deschid fâşierul... Bun, iată. Notezi?

— Da, sigur.

Ally a citit coordonatele şi eu le-am notat, după care m-am uitat lung la seria de cifre.

— Mersi. Şi acum ce fac?

— Bun, păi, intri pe Google Earth şi în stânga ar trebui să găseşti o căsuţă de căutare. Introduci cifrele – reprezintă grade, minute şi secunde – şi măreşti harta până în punctul indicat de coordonate.

— Super! Mersi!

— Electra, chiar ai de gând să le cauţi acum?

— Da, de ce nu?

— Că... nu ţi se pare că este un moment important când afli de unde eşti? E cineva cu tine?

— Nu, dar... Atunci m-a izbit. Hei, Ally, tu ştii de unde mă trag?

— Bineînţeles că nu! O simţeam defensivă. Niciodată nu aş accesa informaţia aia dacă nu mi se cere s-o fac.

— Bine, aşadar, nu eşti îngrijorată că dacă mă apuc să caut o să aflu ceva rău.

— Jur, Electra, habar nu am unde duc coordonatele tale. Sau ale celorlalte fete, dacă nu au ales ele să-mi spună.

— Cine ţi-a spus?

— Păi, ştiu unde au fost găsite Maia şi Tiggy şi, bineînţeles, eu.

— Unde anume, dacă pot să întreb?

— Coordonatele mele duceau la un muzeu din Oslo, care se află în locul unui vechi teatru în care juca străMoşul meu. Se pare că eu şi fratele meu, Thom, ne-am născut într-un spital din Trondheim, Norvegia. La ceva timp după aceea, am fost adoptată de Pa.

— Aha! Şi nu ştie nimeni de ce pe *noi* ne-a ales? Adică a spus că ne-a ales special.

— Nu, poate pentru că cineva trebuia să ne adopte şi el voia să ne ofere un cămin. Ţi-e teamă să afli unde te-a găsit, Electra?

— Da.

Am încuviinţat, am deschis laptopul, am intrat pe Google Earth şi am urmat instrucţiunile lui Ally.

— Bănuiesc că este firesc să-mi imaginez că niciuna dintre noi nu s-a născut într-un scenariu fericit, a spus Ally. Dacă era aşa, nu am fi ajuns să ne dea familia spre adopţie.

— Adevărat, adevărat, am zis, introducând coordonatele. Bun, ia să vedem...

— Vrei să stau la telefon sau să te las s-o faci singură?

— Stai cu mine dacă nu te superi, am rugat-o, ştiind că nu era momentul să prind curaj. Am urmărit roata morţii care se învârtea pe monitor şi am oftat. Scuze, nu ştiu de ce merge prost internetül noaptea. Bun! Iată... Văd globul, mă apropii şi mă îndrept spre... N-am mai zis nimic, mă simţeam ca un reporter de la NASA. Globul s-a oprit la America de Nord şi imaginea s-a mărit asupra oraşului New York, după care pe Harlem. Cu inima strânsă, am văzut pixelii care se cristalizau în clădiri pe o stradă cu verdeaţă

şi un pin roşu s-a oprit pe una dintre ele.

— Doamne!

— Ce? Nu mă ţine în suspans!

— Vai!

— Electra, vezi ceva?

— Da, am încuviinţat în sine. Şi ghici în ce locşor m-am născut...

— Poate undeva în Africa?

— Neh... Mai încearcă.

— Caraibe?

— Neh.

— Atunci nu Ştiu.

— Se pare că m-am născut chiar în New York. Mai precis într-un loc numit Hale House, care, conform Google Earth, se află în Harlem şi la... — am numărat repede – cincisprezece străzi de casa mea.

— Glumeşti!

— Zău că nu. Stai aşa, să caut Hale House.

— Am citit cuvintele de pe monitor şi am oftat din rărunchi.

— *Quelle surprise!*[38] M-am născut – sau cel puţin am fost găsită – într-un cămin de toxicomani şi victime ale SIDA, pentru mame şi copii. Te-ai prins?

Mi-am dat ochii peste cap.

— Of, Electra, îmi pare rău. Nu te necăji din pricina asta. Şi Maia a fost la orfelinat, eu am fost găsită într-un spital şi... aşa ne-a găsit Pa, ai uitat?

— Ştiu, dar... în sfârşit, Ally, este târziu şi trebuie să te odihneşti. O să închid. Mersi că ai stat cu mine, îţi promit că n-am nimic. Noapte bună!

Am închis înainte să mai spună ceva şi m-am uitat lung la pagina de Wikipedia, înainte să închid laptopul. Nu partea cu mama şi copilul mă deranja – Ally avea dreptate să spună că din astfel de locuri pro veneam mai toate – ci faptul că eram destul de sigură că bunica îmi zisese că eram descendenta unui neam de prinţese şi, undeva în mintea mea, asta reţinusem.

— Se pare că te-ai înşelat, buni. Am ridicat din umeri.

[38] Ce surpriză! (în limba franceză în original).

Singurele gene pe care le-am moştenit sunt cele ale narcomaniei. Şi poate cu garnitură de SIDA, ca să fie, am adăugat morocănos, ştiind că exageram cu figurile astea, dar considerând că meritam să-mi plâng puţin de milă. Cel puţin făcusem testul SIDA şi ştiam că stăteam bine, dar nu despre asta era vorba, nu?

Răscolită cum eram, am hotărât să-mi sun singura soră care era pe acelaşi fus orar cu mine şi care-mi putea oferi vorbe înţelepte ca să mă liniştească. Formând numărul Maiei, am aşteptat să răspundă, dar mi-a intrat căsuţa vocală în schimb.

— Bună, Maia, Electra sunt. Nicio grijă, sunt bine şi nu te sun din panică sau ceva aşa. Voiam doar să văd ce faci şi să vorbim, ştii? Apropo, mai ai traducerea citatului meu din sfera armilară? Aş vrea să ştiu ce scrie. Bine, pe curând, pa!

M-am uitat o vreme la telefon, sperând ca Maia să mă sune, dar nu a făcut-o.

Am luat din nou telecomanda şi am început să schimb canalele ca să nu mă gândesc prea mult la ce descoperisem, însă mă cuprindea panica în timp ce vedeam parcă o sticlă de vodcă ce putea veni în câteva minute dacă sunam portarul şi îi ceream să mi-o aducă. Mi-era clar că eram mult mai dependentă de alcool decât de droguri, dar una ducea la alta.

— Rahat!

M-am dat jos din pat, ştiind că eram în pericol şi am căutat ceva să-mi distragă atenţia. Eram în bucătărie şi îmi făceam un ceai de ghimbir când mi-a sunat telefonul în dormitor. Am ajuns la el tocmai când s-a oprit. Era Miles. Am ascultat mesajul care zicea doar „sună-mă”, speriată că i se întâmplase ceva Vanessei, l-am sunat imediat.

— Salut.

A răspuns pe loc.

— E totul în regulă cu Vanessa?

— Din câte ştiu, da. N-am veşti de azi-dimineaţă.

— Slavă Domnului, am spus dintr-o suflare. Atunci de m-ai sunat?

— Mi-a zis Mariam că este prima ta noapte singură.

— Şi mă verifici?

— Dacă pui problema aşa, atunci da, dar o fac pentru că

ştiu că prima noapte este întotdeauna dificilă. Am trecut prin asta, ai uitat?

— Da, mă rog, puteam face multe astă-seară, dar am decis să stau acasă, am răspuns, brusc în defensivă.

— Şi cum e?

— A, e... bine, am minţit. Să Ştii că nu-i mai nimic la televizor.

— Ai impresia că pică pereţii pe tine?

— Cam da, am răspuns, care era puţin spus în clipa aceea.

— Electra, este normal. Şi să ştii că sunt alături de tine, la doar câteva străzi întâmplător, aşa ca dacă vrei să vorbim, trebuie doar să mă suni, vorba ceea.

— Da, mersi. Drăguţ din partea ta să te gândeşti la mine.

— Într-un fel sau altul nu prea m-am mai gândit la altceva, a chicotit. Au fost trei săptămâni într-un mare fel, aşa-i?

— O, da!

— Voiam să te întreb şi dacă ai treabă mâine.

— Ăăă, nu. De ce?

— Pentru că aş vrea să te duc în Harlem ca să-ţi arăt centrul de primire. Este sâmbătă şi, din lipsă de fonduri, a trebuit să închidem uşile în weekenduri, dar cel puţin poţi să vezi şi tu cum arată.

— Uau, am exclamat, şocată de c oincidenţă.

— Ce?

— Păi... tocmai am aflat ceva...

Mi-a pierit glasul, neştiind dacă voiam să-i spun sau nu.

— Aha...

— Adică astă-seară. Acum câteva clipe.

— Şi...?

Electra, nu uita că trebuie să ai încredere...

— Tocmai am descoperit că tatăl meu adoptiv m-a găsit într-un loc numit Hale House. Care se află în Harlem.

— O ştiu. Toată lumea din Harlem o ştie. Vai, Electra, cât de tare! Cine ţi-a zis?

— Sora mea, Ally. Pa ne-a lăsat coordonatele ca, dacă vrem, să căutam locurile în care ne-a găsit.

— Bine. Ştii ce era Hale House pe vremea aia?

— Da, un loc în care o femeie pe nume Mama Hale

primea copii ai căror mame erau dependente de droguri sau aveau SIDA, am recitat din ce citisem mai devreme.

— Şi ce părere ai despre asta?

— Nu ştiu în clipa asta. Şi nu mai face pe psihologul! am zis, cumva în glumă.

— Scuze. Îmi fac griji pentru tine. Uşor n-are cum să-ţi fie. Vrei să trec pe la tine să vorbim?

— Nu, dar apreciez.

— Sigur, Electra?

— Sigur.

— Atunci ce-ar fi să trec să te iau mâine la şapte dimineaţa?

— Bine. Îţi dau adresa?

— Mi-a dat-o deja eficienta asistentă personală a ta, în caz că...

— Trebuia să dai fuga să mă salvezi dacă eram rangă şi nu-mi aminteam unde stau?

Am zâmbit.

— Da, ceva de genul ăsta. Dar se pare că te descurci de minune, Electra. Pur şi simplu, de minune. Cum ziceam, sunt aici dacă ai nevoie de mine, la orice oră. Stau cu telefonul lângă mine.

— Mersi, Miles. Ne vedem mâine atunci.

— Cu siguranţă. Încearcă să dormi. Pa!

— Pa!

Încă zâmbeam când am închis telefonul. Aveam senzaţia că Miles chiar ţinea la mine, lucru care mă făcea să mă simt foarte bine.

În timp ce-mi spuneam că nu-mi mai trebuia ceaiul de ghimbir, întrebarea era dacă să mă duc a doua zi şi în locul în care mă găsise Pa. Habar nu aveam ce să fac.

Capitolul 33

Am dormit până la opt şi m-am dus ameţită în baie. Am ţipat când m-am văzut în oglindă, fiindcă uitasem de transformarea coafurii.

— Iisuse, Electra! (Hotărâsem că puteam blestema

uneori, când eram singură, chiar dacă puriştii ar fi zis că Iisus auzea tot). Ce naiba o să zică Miles? Am părul mai scurt ca al lui.

M-am dus să-mi fac cafea şi m-am întors prin sufragerie pe terasă, ca să mă bucur de dimineaţa superbă de iunie, întrebându-mă dacă-mi păsa ce credea el.

După ce am băgat viteză în jurul parcului, m-am întors şi am făcut un duş, ştergându-mi cu prosopul puţinul păr pe care-l mai aveam pe cap. M-am dus apoi la şifonier neştiind ce naiba să port în cinstea întâlnirii amoroase – nu, a unei simple întâlniri – cu Miles. Fusesem numai de câteva ori în Harlem, şi asta în trecere, în drum spre Washington Heights sau Marble Hill pentru o şedinţă foto.

După ce am probat aproape toate lucrurile oarecum adecvate din dulap, am ales cum voisem iniţial, blugii, tenişii şi un hanorac cu simbolul meu, fulgerul auriu. Nu mă dădusem peste cap să creez designul pentru XX, dar de câte ori îl purtam – şi îl aveam în patru culori – mă simţeam încrezătoare.

M-am dat cu mascara şi un pic de gloss, m-am aşezat pe canapea şi am aşteptat să mă sune portarul ca să-mi spună că mă aştepta cineva jos. Mi-a sunat mobilul şi am apucat să zăresc un „M” înainte să-l pun la ureche. Am simţit un gol în stomac, făcându-mi curaj să aud că Miles anula întâlnirea.

— Salut.

— Electra, Maia sunt.

— Ah!

— Ce?

— Credeam că sună altcineva. Amândoi sunteţi la M şi numele tău este prescurtat „Mi” şi... Nu contează, am bolborosit.

— Bine. În sfârşit, îmi pare rău că nu ţi-am răspuns aseară. Ce faci?

— Foarte bine, mersi. Tu?

— M-am trezit cu noaptea-n cap să mă duc la *fazenda.* Îţi aminteşti că ţi-am povestit despre un nou proiect? Petrecem weekendurile acolo cu copii din *favele* care nu au mai fost la ţară.

— Sigur că îmi amintesc. M-am uitat la ceas şi am văzut

că era unsprezece şi cinci. Hei, ce coincidenţă, şi eu mă duc în Harlem cu un prieten acum, să vizităm un centru de primire pentru adolescenţi dependenţi unde oferă consiliere. Vreau să dau o mână de ajutor.

— Electra! Sună fantastic! Ce mândră sunt de tine, nici nu-ţi pot spune! Şi da, sigur că încă am citatul pe care ţi l-am tradus de pe sfera armilară. Vrei să-ţi spun ce zice?

— Da, te rog.

— Este scris de un celebru filosof danez, pe nume Soren Kierkegaard: „Viaţa nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită”. Mi se pare frumos.

Am cugetat la acele vorbe şi mi-am spus că Pa nu putea găsi ceva mai potrivit pentru mine. Mi-au dat lacrimile.

A sunat portarul în cealaltă parte a camerei. Fără să vreau, am răsuflat uşurată.

— Auzi, trebuie să plec, dar mă bucur că te-am auzit.

— Şi eu, Electra. Hai să vorbim săptămâna viitoare, când suntem mai liniştite. Poate facem schimb de idei pentru proiectele noastre.

— Dap. Pa, Maia! Am închis şi i-am răspuns portarului. Cobor acum.

*

— Salut.

Miles stătea în zona de aşteptare şi s-a ridicat când am ieşit din lift.

— Salut.

Mă simţeam ridicol de timidă.

— Părul...

— Ştiu.

Mi-am dus mâna protectiv la cap.

— Îmi place mult, mi-a zis, zâmbind larg. Îţi stă bine.

— Mă simt cam expusă, am zis, în timp ce ieşeam pe uşă.

— Cu pometii tăi, nu cred că ai motive de îngrijorare.

— Mersi. Unde este maşina?

— Nu am. Oricum, cine vrea să conducă într-un asemenea oraş?

— Păi şi cum te deplasezi? Cu limuzina?

— Nu, a răspuns Miles, ridicând mâna ca să oprească un

taxi. A oprit unul cu scârţâit de roţi şi mi-a deschis portiera. Caleaşca dumneavoastră, doamnă! Am urcat şi m-am străduit să-mi înghesui picioarele în spaţiul mic. Bun venit în lumea mea!

Miles a strigat adresa prin geamul despărţitor şi taxiul a pornit.

— Bănuiesc că nu ai mai mers de mult cu aşa ceva şi eşti onorată, draga mea, că eu le iau doar cu ocazii speciale, altfel merg cu metroul.

Am întors capul de la el şi m-am uitat pe geam ca să nu-mi vadă ruşinea. Sinceră să fiu, aveam numai şaisprezece ani când mă luase Susie pe sus şi mă adusese la New York. Pa insistase de la bun început să merg doar cu maşina la orice întâlnire în oraş. De-atunci, lucrurile s-au schimbat şi am mai luat câte un taxi galben cu alte modele cu care locuiam într-un apartament din Chelsea. Metroul a rămas lumea subterană în care nu am intrat niciodată.

— Ştii, Electra, de ani şi ani folosesc metroul şi uite că n-am păţit nimic, a comentat Miles.

Mă enerva faptul că ghicea tot ce gândeam, dar îmi şi plăcea întru câtva.

— Spune-mi deci despre centrul de primire, l-am rugat, în vreme ce goneam prin suburbii.

— Mulţi dintre voluntari sunt fie părinţi care şi-au pierdut copiii din cauza drogurilor, fie foşti toxicomani. Problema este că anul trecut ne-am pierdut finanţarea şi, în consecinţă, centrul nu reuşeşte să mai plătească facturile.

— Suntem în siguranţă aici? am întrebat stresată, când am ajuns douăzeci de minute mai târziu pe o stradă plină de blocuri înalte fără lift şi de clădiri cu faţade din gresie feruginoasă.

— Este mai bine decât înainte, da, a spus Miles. Încă există zone periculoase, dar mare parte au fost relocalizate şi modernizate de Bloomberg. Harlemul devine o zonă şmecheră şi scumpă deja. Cândva puteai cumpăra aici un apartament într-o casă dintr-astea cu numai un dolar. Ce-aş vrea să fi avut dolarul ăla, a rânjit Miles. Am ajuns.

Am coborât din taxi şi am încercat să nu percep mirosul de cafea râncedă şi de mâncare prăjită. Miles s-a dus la o uşă albastră năruită, între o bodegă şi o clădire cu

ferestrele bătute în scânduri, plină de graffiti. Deasupra uşii albastre se afla o tăbliţă pictată de mână, pe care scria „Centrul de primire «Mâinile Speranţei» „.

Miles a format codul şi a deschis uşa. M-a condus pe un coridor întunecat, apoi într-o încăpere lunguiaţă şi îngustă, în care vedeam mulţumită doar luminatoarelor. De jur-împrejur erau mese de melamină şi scaune de plastic.

— Asta e, a spus Miles. Vărul unui văr de-al meu ne-a lăsat să construim extensia asta în curtea lui din spate, doar cu preţul betonului necesar. Nu este nimic special, dar s-a văzut diferenţa. Vrei cafea? Miles a arătat spre maşinăria din oţel inoxidabil de pe tejgheaua din fundul camerei. Frigiderul s-a stricat şi nu mai avem bani să-l reparăm, prin urmare fie asta, fie suc cald.

— Nu-mi trebuie, mulţumesc, am spus, simţindu-mă brusc privilegiată, ca un copil răsfăţat ce fusesem.

— Mai mult, acum câteva luni am primit ordin de evacuare. Clădirea a fost cumpărată împreună cu alte cinci de pe stradă de un dezvoltator, a oftat Miles. Ştiu că nu arată cine ştie ce, dar era un loc bun pentru copiii din zonă care veneau şi primeau ajutor, sfaturi şi o cană de cafea foarte proastă. Este un proiect mic, dar chiar dacă a salvat o singura viaţă, pentru mine merită.

— Şi cât costă administrarea unui astfel de loc? am întrebat.

— Cine să ştie? Eu îmi ofer serviciile gratis, ca toată lumea care lucrează aici, dar într-o lume ideală, am avea consilieri pregătiţi, asistenţă telefonică nonstop, ca să poată vorbi copiii cu noi anonim, un medic profesionist şi un avocat care să fie zilnic aici şi să ofere consiliere la faţa locului şi destul spaţiu cât să încapă toţi.

— Aha... Păi, aş vrea să ajut dacă pot, am zis, dar trebuie să mă gândesc cum să strângem fondurile. Am bani, dar genul de loc despre care vorbeşti poate costa milioane de dolari.

— Nu îţi cer să ne sponsorizezi, Electra, ci poate să-ţi foloseşti statutul în scopul ăsta. Înţelegi ce spun?

— Cred că da. Îmi pare rău, Miles, nu am deloc experienţă în domeniu, aşa că trebuie să mă călăuzeşti.

— Speram să poţi aduce televiziunea aici, a spus. Aş

putea cere câtorva copii care au venit de-a lungul timpului aici să dea un interviu împreună cu tine, dacă sunt pregătiţi şi să spună cum au fost ajutaţi.

— O idee excelentă, am consimţit. Mă bag în orice de genul ăsta.

— Bun. Hai să mergem atunci. Locul ăsta mă deprimă acum.

Am ieşit şi am auzit muzica rap la un radio zgomotos în bodega de alături.

— Deci, a zis, uitându-se la mine cum stăteam pe trotuar, vrei să mergem să arunci o privire la locul în care te-a găsit tatăl tău? Putem merge pe jos.

M-a cuprins agonia şovăielii.

— Uite, hai încolo, oricum este un loc pe care ar trebui să-l vezi cât eşti în Harlem, m-a îndemnat.

— Bine.

Mi s-a urcat stomacul în gât şi mi-a crescut pulsul la gândul ăsta.

Am pornit şi am încercat să rămân calmă şi să mă uit la străzile din jur. Chiar dacă erau clădirile în paragină, ferestrele acoperite cu carton şi tomberoanele arhipline, era clar, după cafenelele de hipsteri pe lângă care treceam şi după schelele ridicate în jurul locuinţelor modificate, că zona se moderniza. Am trecut pe lângă o clădire mare, din cărămidă roşie şi a trebuit să coborâm de pe trotuar în stradă, ca să ocolim mulţimea de-afară. Oamenii erau îmbrăcaţi formal, în costume colorate, rochii cu pălării asortate şi, când am urcat la loc pe trotuar, am văzut o maşină decorată cu flori oprind în faţă.

— Sarah şi Michael se căsătoresc, a comentat Miles. Ea este una dintre poveştile mele de succes. Am ajutat-o să obţină un apartament când locuia în adăpostul femeilor, a adăugat, în timp ce tânăra îmbrăcată într-o rochie de mireasă enormă, din satin alb lucios, ieşea cu grijă dintr-o maşină veche. Mi-am dat seama că era o biserică, la intrarea căreia s-au înşiruit cei din faţă, aplaudând şi chiuind.

— Stai s-o strâng în braţe, a spus Miles şi s-a întors iute la mireasă.

Femeia s-a răsucit şi i-a zâmbit când a îmbrăţişat-o.

— Îi cunoşti pe cei de-aici? am întrebat când s-a întors.

— Sigur că da. M-am mutat aici acum cinci ani, după dezintoxicare. Asta este biserica mea, a adăugat, în timp ce ne uitam la un bărbat, pesemne tatăl miresei, care a luat-o de mână şi a condus-o înăuntru. E super mişto să fii martorul unui final fericit, mă încurajează să-i ajut în continuare pe copiii ăştia, a adăugat Miles, care a mărit pasul, de a trebuit să fac eforturi să-l prind din urmă.

— Şi ce fel de consiliere oferi? am întrebat.

— După facultatea de drept, m-a recrutat o firmă de prestigiu la serviciul de litigii judiciare – acolo se fac cei mai mulţi bani – şi am făcut bani cu toptanul, pe care i-am cheltuit apoi una-două, trăgând pe nas şi turnând pe gât. Stresul era uriaş. Pe urmă n-am mai luat droguri şi, chiar dacă am primit un salariu semnificativ mai mic, am decis să mă transfer la o firmă mai mică, unde am mai multe ocazii să lucrez cu cazuri pro-bono.

— Care sunt acelea?

— Cum este cel al Vanessei, de exemplu. Simplu spus, firma mă lasă să mă ocup gratis de cazurile caritabile. Aş vrea să pot face mai multe, dar până şi eu trebuie să plătesc facturi.

— Pari un om tare bun, Miles, am spus.

Drumul urca şi mi-am zis că ne îndreptam spre Marble Hill.

— Încerc să fiu un om bun, dar o dau în bară mai mult decât am succes. Miles a ridicat din umeri. E bine chiar şi aşa. De când m-am întors cu faţa spre Iisus, înţeleg că este în regulă să dai greş, atât timp cât faci un efort.

— Cum adică te-ai întors cu faţa spre Iisus? l-am întrebat.

— Întreaga mea familie – de fapt, toată comunitatea mea din Philly – se învârtea în jurul bisericii. Era un soi de mare familie fericită şi aveam o sumedenie de mătuşi, unchi şi veri care nu-mi erau rude de sânge, doar Iisus ne lega. Apoi m-am dus la Harvard, am intrat în lumea banului şi am devenit arogant – m-am simţit superior familiei, bisericii şi lui Dumnezeu. Am decis că nu aveam nevoie de niciunul dintre ei, că biserica era o conspiraţie a oamenilor de a menţine omul umil şi la locul lui – îl studiasem Karl Marx la Harvard. Miles a chicotit gutural. Eram un mare mitocan pe

vremea aceea, Electra. În sfârşit, ştii ce a urmat – până la urmă mi-am găsit calea înapoi la Iisus şi la familie. Ai cântat vreodată într-un cor?

— Glumeşti? Nu am cântat în viaţa mea.

Miles s-a oprit pe loc.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da. Copil fiind, îmi foloseam coardele vocale ca să ţip, nu ca să cânt, aşa spuneau surorile mele.

— Electra – Miles a coborât tonul – nu ai cum să fii femeie de culoare şi să nu ştii să cânţi, chiar dacă un pic afon. De fapt, nu ştiu niciun tip sau tipă care să nu ştie. Face parte din cultura noastră.

Miles a pornit din loc şi l-am auzit fredonând molcom, numai trei note.

— Încearcă.

— Ce? Nici vorbă!

A fredonat cele trei note din nou.

— Haide, Electra, toată lumea cântă. Te face fericit. „Oh Happy Day" a cântat Miles deodată, foarte tare, în perfectă armonie. M-am uitat în jur la trecătorii care nici n-au băgat de seamă că Miles cânta o melodie pe care până şi eu o recunoşteam.

— Te fac de râs, nu? a rânjit.

— Dap. Ţi-am zis, nu am crescut într-o casă cu tradiţii ca ale tale.

— Nu-i niciodată prea târziu să înveţi. Şi, într-o zi, o să te duc la biserică şi o să vezi ce ai pierdut în toţi anii ăştia. Bun. Picioarele lungi ale lui Miles s-au oprit brusc în faţa unei clădiri placată cu gresie feruginoasă. Asta este Hale House, unde te-a găsit tatăl tău.

— Ah, da...

— Iar acolo, a adăugat, arătând spre o statuie a unei femei cu un chip foarte cumsecade, care ţinea o mână întinsă spre mine, se află Mama Clara Hale. Prin părţile astea este legendară. Te-ai născut în 1982, nu?

— Da.

— Eram curios dacă o fi fost Mama Hale pe vremea aia aici. Şi da, sigur era.

M-am uitat la femeia asta care poate m-a ţinut în braţe şi am citit cuvintele gravate pe placa de lângă statuie. Clara

Hale îngrijise la început de cei trei copii ai ei, după care a început să se ocupe şi de copii de prin vecini. Până la urmă, începuse să aibă grijă de bebeluşi ai căror părinţi erau dependenţi de narcotice şi care aveau HIV. Aparent, în 1985, însuşi preşedintele Ronald Reagan o numise o „adevărată eroină americană”.

M-am întors spre Miles.

— Aşadar, faptul că m-a găsit aici... presupune că mama era toxicomană ori că a murit de SIDA? Adică primea şi copii normali sau ce?

— Nu ştiu, dar da, toată lumea ştia că îngrijea copiii toxicomanilor – mai ales dependenţilor de heroină – care sufereau de dependenţa moştenită genetic. Cu alte cuvinte, niciun copil nu era respins aici şi sunt sigur că multe mame disperate băteau drumul până la uşa ei, că erau sau nu erau toxicomane.

Am ridicat ochii la Miles, întrebându-mă dacă doar voia să mă facă să mă simt mai bine.

— Uau, aha... Păi, să fac poză sau ceva? S-o pun pe Facebook şi să le arăt fanilor mei locul în care am fost găsită?

Mi-am dat ochii peste cap pe seama ironiei, dar îmi dădeau lacrimile.

— Hei, vino încoace. Miles m-a tras în braţe şi m-a strâns. În momentul ăsta nu ai nicio siguranţă, aşa că nu mai face speculaţii. Poate ar fi momentul să începi nişte investigaţii despre familia de mult pierdută.

— Poate, am zis, fără să ascult de fapt, pentru că-mi plăcea în braţele lui.

— Draga mea, partea bună este că, indiferent de unde vii, ai devenit o reală poveste de succes. Şi asta este cel mai important. Acuma... Miles s-a dezlipit de mine şi s-a uitat la ceas. Cu riscul de a părea mojic, ce-ar fi să-ţi chem un taxi? Am foarte multă treabă după ce-am dispărut trei săptămâni şi nu are sens să vin în centru cu tine, doar ca să mă întorc din nou.

— Eu... bine, fie, am ridicat din umeri, timp în care Miles oprea un taxi.

— Mersi că ai venit, Electra, a zis în timp ce urcam în maşină. Te ţin la curent cu Vanessa cum aflu ceva. Ai grijă

şi nu uita, sună-mă oricând ai nevoie.

Mi-a făcut cu mâna şi a dispărut, iar mie mi s-a strâns inima. Sinceră să fiu, îmi imaginam că urma să luăm masa de prânz la una dintre cafenelele intime de hipsteri. Dincolo de toate, muream de foame.

Douăzeci de minute mai târziu am ajuns în faţa uşii blocului meu şi am observat că Tommy nu era la locul lui. Am intrat şi am urcat în lift, simţind că mă pufnea plânsul. Văzusem şandramaua de beton care reprezenta puţinul ajutor pe care-l puteau primi copii precum Vanessa şi apoi adevărul tristei mele origini, plus faptul că mă simţisem una cu Miles când merseserăm prin Harlem împreună, doar ca să mă izbească cu picioarele de pământ şi să mă arunce într-un taxi, de parcă puţin îi păsa de mine...

Am zis să nu mă gândesc la asta, aşa că am luat o cola şi un rest din supa de linte din frigider şi m-am aşezat să mănânc, dar mi s-a făcut imediat rău când m-a săgetat vinovăţia asemenea fulgerului de pe hanoracul meu. Cum să stau în apartamentul meu de lux, cu un şifonier plin de haine şi mai scumpe şi să-mi plâng de milă, când nu departe exista atâta suferinţă?

Mi-am băut cola până la capăt şi am luat alta, presimţind venirea norului cel negru, cel din cauza căruia mă „tratam” cu alcool şi droguri. M-am uitat la mobil şi era trecut de unu şi jumătate. Abia la cinci aveam şedinţa AA, aşa că mai aveam de stat trei ore şi jumătate în haosul din mintea mea.

— Rahat, am mormăit, ştiind că trebuia să vorbesc cu cineva. Am luat telefonul şi am văzut că mă sunase Zed. Automat am dat să-l sun, după care m-am oprit la timp. Zed nu era de dorit, fiindcă venea încărcat cu toate substanţele de care trebuia să mă feresc. Am intrat în lista de contacte şi am ajuns la numărul lui Mariam. Chiar dacă nu voiam nicicum s-o necăjesc în prima ei zi liberă de când mă întorsesem, toată lumea din jur mă pistonase la cap să sun dacă simţeam că nu mai puteam. Am format numărul, a sunat şi a intrat căsuţa vocală. Am închis. Probabil că se distra de minune cu familia ei.

— Familia ei, am mormăit. A mea unde e? Unde mi-e locul? A, da... într-un cămin de copii nedoriţi!

Măcar Stella să fi fost în oraş, ca să pot vorbi cu ea, să aflu cum de îşi lăsase nepoata să ajungă acolo. Din ce în ce mai enervată, ştiam că trebuia să fac ceva urgent. M-am ridicat şi am ieşit prin sufragerie pe terasă, cu telefonul în mână, aşteptând să mă sune Mariam. M-am uitat peste coroanele arborilor denşi din Central Park şi m-am aşezat, cu gândul la Miles şi la felul în care îmi dovedise în acea zi că aveam doar o relaţie profesională. Am decis să am o discuţie imaginară cu Fi despre situaţia de faţă.

— Fi: Deci, Electra, ce simţi faţă de Miles?

— Eu: Nu prea ştiu, am recunoscut.

— Fi: Şi de ce crezi că nu prea ştii?

— Eu: Pentru că, în ciuda faptului nu este CÂTUŞI DE PUŢIN genul meu, am subliniat, cred că îmi place de el.

— Fi: Bine. Îţi place ca prieten sau vorbim despre un ataşament emoţional, ce zici?

Am stat şi m-am gândit.

— Iniţial cred că l-am considerat prieten. Este primul om pe care-l cunosc cu care mă pot identifica. Este negru, crescut într-o familie de clasă medie, a studiat la Harvard şi are o carieră de succes. Ah, da, şi evident are o problemă cu drogurile.

— Fi: îmi imaginez că a fost o experienţă remarcabilă. Te-ai simţit mai puţin singură?

— Eu: Da, mult mai puţin. Poate din cauză că eram la dezintoxicare, nu mai trebuia să pretind că sunt altcineva. Mă simţeam... căutam în aer expresia potrivită – în apele mele cu el. Ca şi cum nu era nevoie să-i explic nimic.

— Fi: Şi când a devenit romantic sentimentul acela de prietenie?

Am făcut o grimasă când ea – mai degrabă eu – a spus asta, dar trebuia spusă.

— Eu: În noaptea în care a încercat Vanessa să se sinucidă. Eram la spital şi a venit şi Miles. M-a luat de umăr şi am adormit la pieptul lui. Parcă eram... acasă.

În acel moment, Fi mi-ar fi dat cutia cu şerveţele, dar nu aveam pe terasă, aşa că mi-am şters ochii cu mâna şi am apucat telefonul care suna ca pe vesta de salvare.

— Bună, Mariam.

— Electra? Sunt Lizzie, de la clinică, îţi aminteşti?

— Sigur că da! Scuză-mă, Lizzie, aşteptam să mă sune asistenta mea. Mă bucur să te aud. Ce mai faci?

— Răspunsul cinstit ar fi că nu fac bine. L-am părăsit pe Christopher.

— Dumnezeule! Cum aşa? De ce?

— Uite, e poveste lungă, mă întrebam doar dacă ai treabă acum.

— Nu, deloc, te ascult, am spus, cu gândul că povestea despre gunoiul de soţ al lui Lizzie avea să umple timpul până la şedinţa AA.

— Aş prefera de fapt să-ţi spun în faţă. Pot să vin la tine?

— Ce? Din L.A.?

— Nu sunt în L.A., Electra, sunt în New York. Tocmai am descoperit că nenorocitul ăla a sunat la bancă ca să-mi anuleze toate cărţile de credit. Sunt la aeroportul JFK şi nu am bani de taxi, darămite de cameră la hotel. Of!

Am auzit-o plângând.

— Of, Lizzie, nu, ce rău îmi pare! Ce cretin răzbunător!

— Ştiu. Fac pariu că s-a speriat că o să scot toţi banii din bancă. Va trebui să vorbesc cu un avocat, dar... Scuză-mă că te sun, nu ştiam la cine să apelez.

— Lizzie, ia un taxi acum. Îi spun portarului să plătească la sosire. Ai adresa mea?

— Da, mi-ai dat-o când am plecat de la Ranch, nu? îmi pare rău, Electra...

— Lizzie, nu-ţi mai cere scuze, te rog. Vorbim când ajungi, bine?

— Bine. Pe curând.

M-am ridicat, m-am aplecat peste balustradă şi am zbierat în aerul toxic al Manhattanului cuvinte deloc plăcute în numele lui Lizzie. Tocmai mă pregăteam s-o iau de la capăt cu o înjurătură savuroasă, când mi-a sunat telefonul.

— Electra? Mariam sunt. Gâfâia uşor. Toate bune?

— Da, n-am nimic.

— Îmi pare rău că nu am răspuns imediat, dar sunt în apropiere şi pot să ajung în zece minute la tine.

— Nu, nu, e în regulă, Mariam, serios. Îmi pare rău că ţi-am stricat ziua.

— Ah, ce bine! a chicotit. Păi, aici sunt dacă ai nevoie.

— Bine, mersi, Mariam. Ne vedem luni.

Am închis, mi-am luat portofelul şi am coborât la portar să-i dau bani pentru taxiul lui Lizzie. Mă simţeam mult mai bine. Doar pentru că aveam o prietenă, o prietenă adevărată, care apelase la mine la nevoie, mă făcea să mă simt bine.

O oră mai târziu, ne-am instalat pe terasă cu „o ceaşcă de ceai bun”, cum zicea Lizzie. Arăta deplorabil şi, de data asta, eu eram cea cu sentimentele materne, nu ea.

— Of, Electra, ce clişeu! a suspinat sorbind din ceai. Chris are o aventură cu una dintre actriţele din noul lui film. Este destul de tânără să-i fie fiică şi incredibil de frumoasă. Este braziliancă, are 1,80, când el are 1,70 şi... Poate în timpul petrecut la clinică mi-am recuperat un minimum de încredere, însă pur şi simplu... am explodat.

— Cum ai aflat?

— Pe lângă duhoarea de parfum exotic care-mi plutea în dormitor când am ajuns acasă? Pe lângă rujul roşu, produs de o firmă de la care nu aş cumpăra în veci, pe care l-am găsit pe noptiera mea? Pe noptiera *meal* îţi vine să crezi? Lizzie scutura din cap. Parcă îşi marca teritoriul. Este limpede că voia să ştiu, iar bietul meu soţ tâmp nici nu a observat.

— L-ai înfruntat?

— Da şi iartă-mă că-ţi spun, Electra, dar numai după ce am dat pe gât jumătate de sticlă din cel mai scump vin al lui. Adică ştiam de mulţi ani că mă înşela, dar rujul ăla a fost aşa de ostentativ, ca şi cum puţin îi păsa ei că şi-o trăgea cu un bărbat căsătorit care are doi copii, încât mi-am dat seama ce proastă am fost.

— A fost şocat? am întrebat, simţindu-mă exact ca Fi în acel moment.

— O, da, absolut, întru totul, da. Pe buzele stranii ale lui Lizzie a apărut un zâmbet. Mi-a servit obişnuitele mizerii cum că nu înseamnă nimic, că fuseseră în locaţie împreună, eu eram încă plecată la întoarcerea lor şi dintr-una într-alta... Ştii ce? Nici măcar n-am chef să repet scuzele lui jalnice. A spus că o termină imediat, bla bla bla, dar mi-am înşfăcat geanta de voiaj pe care o pregătisem înainte să ajungă el acasă – întârziase la cină, evident – şi am plecat cu maşina la aeroportul LAX. M-am urcat în primul avion

spre New York – la clasa întâi, da? Mi-a făcut cu ochiul. Am aterizat şi am aflat că mi-a blocat toate cârdurile.

— I-ai spus că vrei divorţul? Adică vrei să divorţezi?

— Fără doar şi poate. Omul ăla m-a luat de proastă cu anii, m-a tratat ca pe o dădacă şi menajeră preţioasă, în timp ce el făcea maratosex în tot Los Angelesul!

M-au amuzat expresiile neobişnuite ale lui Lizzie, care tot părea foarte politicoasă când vorbea cu accentul ei englezesc.

— Şi copiii?

— Aşa cum ziceai, Electra, au crescut şi au viaţa lor. Cel mai rău este că probabil ştiau ce fel de om este tatăl lor, a suspinat Lizzie. L-am sunat pe Curtis, fiul cel mare, de la aeroport. Cred că eram încă beată, că în taxi am terminat sticla de vin şi m-a întrebat de ce a durat atât. Nu sunt sigură că Roşie, cea mică, are aceeaşi părere. A fost mereu lumina ochilor lui taică-su şi răsfăţată nevoie mare, dar cel puţin unul dintre ei este de partea mea.

Lizzie a cuprins cu privirea orizontul Manhattanului şi mi-a stârnit un val de afecţiune.

— Ştii ce, Lizzie?

— Ce?

— Sunt foarte mândră de decizia ta. Astăzi începe noua ta viaţă.

— Păi, mă cam îndoiesc, dacă mă lasă nemernicul ăla fără un sfanţ.

— Ne descurcăm noi. Poate Miles – negrul înalt de la clinică – te poate ajuta sau ştie pe cineva care să te ajute. E avocat. Poţi sta aici cu mine cât vrei. Mi-ar prinde bine compania, sinceră să fiu.

— Ce cumsecade eşti, Electra! Poate doar peste weekend, mai am nişte bani într-un cont curent pe care l-am deschis când am locuit la New York înainte să-l cunosc pe Chris, aşa că mă pot duce luni să-i ridic. O s-o scot la capăt măcar o lună-două până se rezolvă lucrurile.

— Lizzie, nu-ţi face griji în privinţa banilor, nu te las eu să mori de foame.

— Chiar dacă sunt în bucluc, ador New Yorkul, a spus, plimbându-şi privirea peste Central Park. De-asta am hotărât să vin aici, că este un loc unde mă simt ca acasă.

Mă gândeam că poate îmi găsesc un loc de muncă, a adăugat. Adică sunt conştientă că nu ştiu să fac mare lucru, dar mă pricep să lucrez la computer. Şi apoi, că-i place ori nu şobolanului, voi obţine cincizeci la sută din tot ce are. Sper doar să nu cedez şi să mă întorc la el.

— Lizzie, nu te las eu să faci asta. Tu mă ajuţi să nu iau droguri, eu te ţin departe de soţul tău. Batem palma?

— Batem palma. Lizzie a zâmbit. Electra, nu Ştiu cum să-ţi mulţumesc că mă primeşti la tine. Chiar eşti un om minunat.

— Nu sunt, dar mersi oricum. Lizzie a căscat ca un crocodil. M-am uitat la telefon să văd cât era ceasul. Ce-ar fi să-ţi arăt camera ta să tragi un pui de somn? Eu trebuie să plec la şedinţa AA.

— Perfect, a spus Lizzie. Ne-am ridicat amândouă, ea şi-a luat geanta din hol şi a venit după mine în dormitorul în care dormise Mariam de curând. E mai ca lumea aici decât la hotelul la care voiam să mă cazez, a spus de lângă ferestrele înalte până în tavan.

I-am arătat pe ce butoane să apese pe telecomanda pentru obloane şi am lăsat-o să se instaleze. Coborând cu liftul, mă gândeam ce bine era să am un om care părea să aibă nevoie de mine la fel de mult cum aveam eu nevoie de el.

Capitolul 34

— Mersi mult că ai venit, Miles! am spus, invitându-l în sufragerie luni seara.

— Cu plăcere, Electra, a răspuns, iar eu mai aveam un pic şi leşinam de frumos ce era, aşa îmbrăcat în costum cu cravată.

Il sunasem mai devreme să-l întreb dacă avea timp să se vadă cu Lizzie. Spusese că nu, dar că putea veni după serviciu.

— Bună, Lizzie.

— Bună. Lizzie s-a ridicat şi i-a strâns mâna. Eşti tare amabil, Miles.

— Nu-ţi face probleme. Orice prieten al Electrei este şi prietenul meu.

— Vă las atunci, bine? Îţi aduc ceva de băut, Miles? am întrebat.

Ne-am uitat amândoi la paharul cu vin alb pe care-l ţinea Lizzie în mână. Eu îi cerusem lui Mariam să-l pună pe lista de cumpărături de la magazin. Nu puteam nega faptul că alcoolul avea să apară în mod regulat în viaţa mea de zi cu zi.

— Beau cola dacă ai. Mi-a zâmbit.

— O, am din plin, i-am zâmbit şi eu, şi am ieşit din cameră, întrebându-mă dacă acest schimb de replici putea trece drept flirt.

Mariam lucra la laptop în bucătărie. Am scos cola din frigider, nesigură dacă să-i dau şi pahar lui Miles sau doar cutia. Am decis că, fiind la costum, mergea paharul.

— E timpul să te duci acasă, i-am spus, în timp ce turnam în pahar.

— De fapt, trebuie să vorbim câteva minute despre programul din următoarele zile. Azi a fost ca la gară aici.

I-am dus cola lui Miles şi am lăsat-o pe masă, pentru că el şi Lizzie începuseră deja să discute şi m-am luat metaforic în braţe. Fusese aglomerat în casă, dar plăcut de aglomerat. Venise Susie la mine după ce auzise de noua tunsoare, pe care o declarase „fabuloasă!” Pe urmă mi-a stricat ziua spunându-mi că toţi clienţii şi fotografii vor găsi o cale să-mi acopere capul cu ceva. I-am spus că voiam ca Patrick, fotograful meu preferat, să facă o şedinţă doar pentru mine, complet *au naturelle* şi făcusem programarea pentru săptămâna următoare.

Susie, englezoaică de fel, şi Lizzie s-au înţeles de minune, au stat şi şi-au bârfit foştii după pofta inimii lor, în vreme ce eu mă uitam la hainele primite de la un creator de modă şi le alegeam pe cele pe care voiam să le probez mai târziu ca să le port în ocazii speciale. Venise şi Lizzie apoi şi se minunase văzând un sacou pe care-l pusesem în mormanul celor care trecuseră testul. Având în vedere că avea în geanta de voiaj doar cosmeticele, produsele de machiaj şi un schimb de lenjerie intimă, garderoba ei trebuia clar îmbunătăţită.

— Aşa, a spus Mariam când m-am întors în bucătărie. Să sperăm că nu ne deranjează nimeni. Ai chef să zbori la Quebec pentru *Mărie Claire* în două săptămâni?

— Poţi confirma.

— Super! A! XX mi-a trimis un e-mail în care mă întreabă din nou dacă poţi crea altă colecţie mică pentru el.

— Ăăă...

Nu am răspuns imediat. Aveam caietul plin de schiţe pe care le puteam folosi pentru proiect, dar mi-am spus apoi că numele meu era suficient de cunoscut cât să-mi permită s-o fac de capul meu şi nu să las pe altcineva să-mi ia din profit. Pe urmă... mi-am adus aminte de vizita la centrul de primire de sâmbătă şi mi-a venit o idee.

— Spune-i că nu mă interesează, am spus ferm.

— Bine. Nu uita că diseară la opt vine bunica ta.

— Sigur, mersi.

M-am uitat la Mariam cum a închis computerul. Poate din pricina faptului că nu mai fusesem de mult impresionată de sentimentele altora – cel puţin de când o cunoscusem pe Mariam – acum eram foarte impresionabilă, însă arăta şi părea cumva diferită.

— Eşti OK? am întrebat-o.

— Da, sigur. La fel ca întotdeauna, a răspuns, evident şocată de întrebarea mea.

— Bine atunci, ar trebui să te duci acasă. Lizzie a zis că se ocupă ea de gătit cât stă la mine, aşa că cel puţin scapi de povara asta.

— Ei, chiar nu era o problemă, Electra. Ştii că îmi place să gătesc.

Ori mi s-a părut, ori chiar i s-au umezit ochii în timp ce-şi punea laptopul în sacul de piele şi s-a ridicat.

— Noapte bună, Electra! a spus, ieşind din bucătărie.

— Pa, Mariam!

M-am aşezat la masă şi am deschis laptopul să-mi verific e-mailul. Am răspuns agentului de imobiliare care se ocupa de achiziţionarea casei Hacienda Orchídea şi am văzut că Tiggy trimisese un e-mail tuturor surorilor ca să ne reamintească de croazieră. Am aprins apoi televizorul mic ca să-mi ţină companie, să nu mă gândesc la faptul că într-o oră venea Stella Jackson şi ce sentimente îmi stârnise

descoperirea locului în care mă găsise Pa. La CNN erau ca de obicei ştirile şi informaţii despre preţurile acţiunilor, când m-am strâmbat şi am icnit la vederea unei figuri familiare pe ecran.

„Mitch Duggan a anunţat astăzi că va participa la Concertul pentru Africa, ce se va ţine sâmbătă în Madison Square Garden. Vor participa muzicieni şi vedete, printre care, se zvoneşte, senatorul Obama, candidatul prezidenţial din partea Partidului Democrat."

A apărut o imagine cu Obama şi camera a schimbat imaginea la crainic.

„Stella Jackson, activistă pentru drepturile civile şi avocata care lucrează cu Amnesty Internaţional, este prezentă în studio ca să ne explice interminabila criză SIDA din Africa şi felul în care va ajuta concertul acesta să le aducă la cunoştinţă oamenilor această chestiune."

A apărut bunica mea, super relaxată, pe scaunul de lângă crainic.

„Mulţumesc, Cynthia. Tot ce pot să vă spun este că în acest moment este nevoie de ceva mai mult decât să sporim gradul de conştientizare", a spus Stella. „Avem nevoie de fapte concrete şi de ajutor din partea politicienilor noştri. HIV-ul şi SIDA fac ravagii în Africa de est şi de sud, iar în ultimul an, trei sferturi dintre decesele la nivel global cauzate de această boală au fost înregistrate în acele regiuni. Cel mai mare impact îl suportă copiii şi tinerii care..."

Eram atât de şocată, încât nici nu am ascultat ce spunea, mă uitam doar cu gura căscată. M-am dus pe hol ca să-i chem pe Lizzie şi pe Miles s-o vadă pe bunica la televizor, dar uşa sufrageriei era tot închisă. Până să mă întorc în bucătărie, interviul se terminase.

— Mama naibii, am mormăit.

Aveam nevoie să fac ceva până terminau ei de vorbit, aşa că m-am dus în dormitor să probez hainele pe care le scosesem mai devreme de pe stativ. Totuşi, mintea mea refuza să uite cine era Stella Jackson, adică „buni".

— Domnişoara activistă pentru Super Drepturi Civile, care tot a reuşit să-şi piardă *propria* nepoată în Hale House la un moment dat, am mârâit, trăgând pe mine nişte

pantaloni strâmţi din piele neagră, care mă făceau să mă simt ca o panteră prădalnică şi se mulau perfect pe starea mea. Sunt sigură că i-ar fi plăcut reporterului să afle asta!

— Electra! Am terminat. Poţi veni, m-a anunţat Lizzie de pe hol.

— Vin, am strigat şi eu.

— Arăţi uimitor, a spus Lizzie, trăgându-mă în sufragerie. Pleci undeva?

— Nu, probam chestiile pe care le-am primit azi ca să văd ce-mi vine.

— Păi, pantalonii ăştia de piele zici că sunt făcuţi anume pentru tine. Nu, Miles?

M-am întors spre Miles, care avea o expresie extrem de satisfăcătoare. Chiar foarte satisfăcătoare, lucru care m-a înveselit pe loc.

A văzut că ne holbam amândouă la el şi şi-a luat ochii.

— Da, arăţi minunat, Electra.

— Mersi. Nu o să vă vină să credeţi pe cine am văzut la CNN – pe bunica! Habar nu aveam că este celebră.

Miles şi Lizzie s-au uitat la mine zăpăciţi.

— Cine-i bunica ta? a întrebat el.

— O cheamă Stella Jackson.

— Îmi sună cunoscut numele, a spus Lizzie.

— Ia stai aşa! Zici ca acea Stella Jackson este bunica ta? a făcut Miles.

— Ăăă, da, aşa o cheamă. O cunoşti?

— Ha! Miles s-a plesnit peste coapsa musculoasă. În lumea drepturilor civile, Stella Jackson este o zeiţă de prim rang! La Harvard i se venerează numele. Era de faţă când a fost împuşcat Malcolm X la Audubon Baliroom şi la congresul din Washington, când Martin Luther King Junior a ţinut celebrul discurs „Am un vis”. A venit să vorbească la Harvard cu studenţii şi recunosc că mi-au dat lacrimile. Este bunica ta? a întrebat din nou. Parcă nu aveai rude de sânge, Electra!

— Recent am dat de ea, am spus, vinovată că nu-i spusesem despre ea.

— Măi, să fiu al naibii! a blestemat Miles, deci era mare lucru. Uau! Uau! Uau! Şi nu ştiai cine e?

— Nu, nu mi-a spus niciodată, am răspuns, văzând că

Miles o diviniza ca pe o eroină.

— Umblă vorba că, dacă Obama câştigă preşedinţia, ea va fi consilier. Fată, ce gene ai moştenit! Şi acum că mă uit la tine, eşti bucăţică ruptă din ea, mai ales cu noua tunsoare, a adăugat.

— Nu-i tare să ştii că bunica ta este o femeie puternică? a spus Lizzie, simţindu-mă încordată. Mă duc să-mi pudrez nasul după conversaţia asta lungă şi stresantă, a adăugat, ieşind prin stânga spre baie.

— Cum a fost discuţia cu Lizzie? l-am întrebat, hotărâtă să schimb subiectul, în timp ce încercam să mă aşez în pantalonii strâmţi.

— Aşa şi aşa. Miles a ridicat din umeri. Am făcut tot posibilul, dar va avea nevoie de cineva din California s-o reprezinte. Aici este foarte diferită legea divorţului, dar i-am dat numele unui avocat bun pe care-l cunosc. Mi se pare că soţul ăla ar ei ar zidi-o în perete dacă ar putea. Partea bună este că legea este de partea ei şi nu are ce face în privinţa asta, în afară de a tărăgăna procesul. Lizzie are nevoie de bani şi de casă rapid. E minunat că o ţii la tine, Electra. Eşti un om bun, a adăugat. Având în vedere pe cine moşteneşti, nu mă mir. Sunt încă şocat.

— Ei bine, când o văd pe Stella, o s-o întreb cum am ajuns la Hale House. M-am uitat câteva clipe la el şi am ştiut că a priceput implicaţia. Mă rog, ce face Vanessa?

— Foarte bine. Ida zice că până la sfârşitul săptămânii ar putea primi oaspeţi. Aşa, ar trebui să plec acasă. E nebunie acum la muncă. Dacă te vezi cu bunica ta, spune-i că sunt mare admirator. Te sun în legătură cu Vanessa cum aflu ceva. Noapte bună, Electra!

— Noapte bună, Miles, şi mersi! a strigat Lizzie, apărând pe hol cum a închis uşa după el.

Am oftat din rărunchi.

— Ce-i cu tine?

Lizzie mă privea cu mâinile în Şolduri.

— Nimic, nimic.

— Ceva clar este. Are legătură cu Miles?

M-am foit agitată prin sufragerie. Faptul că Lizzie îşi turna un pahar de vin alb din sticla de pe masă nu mă ajuta cu anxietatea şi iritarea.

— Haide, Electra, ce te roade? a întrebat Lizzie, luând o gură sănătoasă de vin.

— Una, alta.

Am ridicat din umeri, ştiind că dacă nu aveam grijă, fierbeam de furie ca un vulcan şi nu voiam s-o traumatizez pe biata Lizzie.

— Sigur are legătură cu Miles. Sunteţi împreună?

— Ce? Doamne, nu! Ha!

— Bine, Electra, uşurel! Lizzie a rânjit la mine. E limpede din privirea lui că se uită la tine de parcă-ţi răsare soarele din fund.

— Mda, ce tare, dar... Auzi, Lizzie, nu i-am zis nimic lui Miles mai devreme pentru că am zis că nu mai scap de el, dar trebuie să apară bunica. Şi chestia e că... — m-am uitat dur la ea – pe ea sunt ofticată rău.

— Aha... Lizzie a mai luat câteva guri de vin şi a încuviinţat. Mă fac nevăzută, bine? Central Park e superb în serile de vară.

A sunat portarul şi m-am dus să răspund.

— Da, să urce.

— Baftă, Electra! Ne vedem mai târziu, draga mea, a spus Lizzie, luându-şi poşeta şi pornind spre uşă.

Uşa s-a trântit după ea şi am izbutit să mă abţin să nu dau pe gât restul de vin din paharul ei ca să mă calmez. În schimb, am tras aer în piept de câteva ori şi mă adunasem până să sune Stella Jackson la uşă.

M-am dus să deschid şi purta acelaşi sacou de tuid pe care-l purta mai devreme la televizor. Probabil venise direct de la studio.

— Bună, Electra, ce faci?

— Bine, mersi, Stella. Tu? i-am zâmbit printre dinţii încleştaţi.

— Bine, mulţumesc, draga mea. Am fost foarte ocupată, dar a fost un weekend productiv.

— Atunci este... ăăă... bine. Am încuviinţat şi m-am uitat cum se ducea spre fotoliul ei preferat să se aşeze. Vrei să-ţi aduc nişte apă?

— Mulţumesc, scumpa mea, ar fi minunat. Vai, ce pantaloni strâmţi ai, a comentat, în timp ce turnam apă în paharul pe care i l-am dat. Apropo, îmi place coafura ta. De-

acum nu se mai îndoieşte nimeni că suntem rude.

— Nu. M-am aşezat uşor pe canapea, dorindu-mi să-mi fi schimbat pantalonii aia nenorociţi înainte să apară ea.

— Cum ţi-a fost weekendul, Electra?

— ... Interesant. Am aprobat din cap. Da, interesant.

— Pot să te întreb în ce fel?

— Ah, am descoperit unde m-a găsit tata.

— Zău?

— Da.

— Unde anume?

M-am holbat la ea cu asprime, întrebându-mă dacă se făcea că nu ştia sau juca vreun joc ciudat ale cărui reguli nu le cunoşteam.

— Doar ştiai.

— Da, da, voiam să văd dacă ştii cu adevărat.

— Ah, ştiu cu adevărat, am încuviinţat, muşcându-mi buza inferioară ca să nu explodez de furie. La Hale House din Harlem, locul unde erau îngrijiţi copiii toxicomanilor şi bolnavilor de SIDA.

Am fixat-o cu privirea şi eram mulţumită că şi-a luat ochii de la mine prima.

— Prin urmare, Ştiai unde am fost găsită? am întrebat.

— Nu atunci când ai fost dusă acolo, dar am ştiut pe urmă. Mi-a spus tatăl tău.

— Bine. Şi zici că nu ai ştiut că eu, nepoata ta, eram într-un cămin de tineri toxicomani şi bolnavi de SIDA?

— Da, asta spun.

— Adică tu, cea pe care am văzut-o mai devreme la televizor vorbind despre criza SIDA din Africa, tu, marea luptătoare pentru drepturi civile în ţara asta, tu nu ai ştiut că propria nepoată a fost abandonată într-un asemenea loc?!

M-am ridicat atunci, în parte pentru că nu mai suportam să stau jos în pantalonii ăia, dar şi pentru că mă simţeam puternică, mai înaltă decât bunica, prăvălită pe scaun, uitând de ţinuta elegantă pe care o avea în mod normal. Am observat că părea dintr-odată bătrână şi că avea o privire anume în timp ce se uita pe lângă mine în depărtare. Era o privire înspăimântată.

— Da, sunt sigură că presa ar mânca povestea pe pâine,

nu? am continuat. Mai ales cu statutul meu. Fac pariu că nu ţi-ar plăcea, nu, draga mea bunică?

Mai că scuipam cuvintele.

— Ai dreptate, nu mi-ar plăcea, pentru că da, mi-ar distruge reputaţia. Dar, în locul tău, aş crede că asta merit. Şi poate că aşa şi este.

Am început să mă fâţâi prin cameră.

— Întrebarea arzătoare este unde dracu era mama în acest timp? Cine a fost? Şi de ce, dacă eram într-o situaţie atât de gravă, nu ai fost alături de ea? Şi de mine?! Cum poţi să minţi în halul ăla la televiziune, să te creadă toată lumea o zeiţă a mărinimiei...? Aoleu, Stella! Cum te suporţi?

— Ăăă... Stella a oftat prelung. Cum ziceam, nu ştiam pe vremea aceea.

— Nu ştiai că fiica ta era dependentă de droguri, victimă a SIDA sau că avea o fetiţă?

— Nu, nu ştiam.

— Atunci unde dracu’ erai?!

— Eram în Africa pe vremea aceea, dar este o poveste lungă şi nu poţi înţelege până nu îţi spun ce s-a întâmplat înainte să se nască mama ta.

— Contează cum s-a ajuns acolo? Asta nu va schimba faptul că nu mi-ai fost alături, nici tu, nici mama, când am avut nevoie de voi, nu?

— Nu, şi ai tot dreptul să fii supărată, Electra, dar te rog, te implor, ascultă-mă până la capăt. Altfel nu vei pricepe.

— Sincer, Stella, nu cred că voi pricepe vreodată, dar fie, am suspinat. O să încerc. Asta doar dacă îmi juri că apărem în poveste eu, mama, tu sau oricare altă rudă nenorocită!

— Jur că da, a confirmat.

A scos batista din poşetă – genul pe care doar regina Angliei o mai avea – şi i-a tremurat mâna puţin. Mi s-a făcut imediat milă de ea. În fond, era bătrână.

— Ascultă, mă duc să-mi schimb pantalonii ăştia ridicoli şi îmi pun unii mai comozi, bine?

— Bine. Îţi place ciocolata caldă? m-a întrebat.

— Da, Ma – un fel de mama mea – îmi făcea înainte de culcare.

— Ei bine, eu fac cea mai bună ciocolată caldă din tot Brooklynul. Dacă ai ingredientele, o să fac o cană pentru

fiecare.

— Am. Bine, fie.

Zece minute mai târziu, stăteam din nou în sufragerie cu – trebuia să recunosc – o ciocolată super bună în mână. Încă încercam să-mi potolesc furia, dar se disipase cumva, ceea ce era cam ciudat, pentru că în mod normal mă pricepeam al naibii de bine să port pică.

— Bine, îţi aduci aminte că ultima oară ţi-am spus că Cecily îşi pierduse copilul?

— Da. De data asta devine în vreun fel relevantă pentru mine povestea asta?

— Electra, jur, asta este partea care ţi se va părea de necrezut...

CECILY
Kenya
Septembrie 1940

Colier cu mărgele tradiţional purtat de femeile masai

Capitolul 35

Cecily s-a dat în spate, şi-a şters broboanele de sudoare de pe frunte, a înfipt hârleţul în ţărână, după care s-a îndreptat şi a intrat în casă, unde şi-a turnat o limonadă rece din frigider. A ieşit pe verandă s-o bea şi să-şi admire munca. Grădina începea deja să prindă formă. Pajiştile verzi ce coborau valea erau mărginite de straturi de hibiscus şi ciorchini de crăciuniţă albă şi roşie.

L-a auzit pe Wolfie lătrând din coteţul de lângă casă şi a ieşit de la umbra verandei ca să-i dea drumul.

— Bună, dragule, a spus, lăsându-se în genunchi, iar câinele enorm a lins-o bucuros pe faţă.

Era să-şi piardă echilibrul când s-a ridicat să-şi aşeze labele mari pe umerii ei. A zâmbit amintindu-şi căţeluşul pe care i-l adusese Bill la câteva zile după ce o înmormântaseră pe Fleur, fiica ei.

— Avea nevoie de cineva să-l îngrijească, îi spusese când îi dăduse ghemotocul blănos, care nu avea stare. Este o corcitură de husky şi alsacian, din ce mi-a zis proprietarul. Cu alte cuvinte este loial şi te poţi bizui pe el, dar la nevoie poate fi şi agresiv.

Wolfie, botezat astfel fără pic de imaginaţie doar pentru că semăna cu un lup, nu era nicidecum frumos, cu petele acelea alb cu negru, ca să nu mai vorbim de un ochi albastru şi altul căprui, numai că nimeni nu se îndoia de afecţiunea lui faţă de stăpână. La început, copleşită de durere şi pierdută în nepăsare, pe Cecily o enerva scâncitul lui noaptea târziu şi dimineaţa devreme, până descoperise

că dormea liniştit dacă îl primea în camera ei. De multe ori, se trezea dimineaţa cu el întins lângă ea cu burta în sus, imitându-i poziţia capului pe pernă. Oricât îşi dorea să nu iubească puiul, Wolfie era în aceeaşi măsură hotărât să ceară iubirea ei. Şi, încet-încet, cu firea lui adorabilă şi cu giumbuşlucurile care o făceau până şi pe mohorâta Cecily să zâmbească, câştigase.

Wolfie ţopăia în jurul ei, în timp ce ea se întorcea pe verandă să-şi termine limonada. Căţelul avea prostul obicei de a scoate răsadurile din pământ şi trebuia izolat cât se ocupa de grădinărit, dar în rest, era mereu la piciorul ei.

— Numaidecât te duc la plimbare, i-a spus. Şezi cuminte acum.

Cecily a terminat limonada şi şi-a zis că avea mai multe conversaţii cu Wolfie – chiar şi monologuri cum erau – decât cu orice altă fiinţă umană. În Europa izbucnise războiul la numai câteva săptămâni după ce o pierduse pe Fleur şi era încă în spital la vremea aceea. Când se întorsese în sfârşit acasă, negura densă a devastării o ţinuse aşa de bine în ghearele sale, încât nici nu băgase de seamă scânteia conflictului. Nu însemna decât că Bill era plecat şi mai mult decât înainte, cu toate că, în realitate nu-i prea păsa. În ciuda faptului că trupul ei avusese timp să se vindece, sufletul mai avea de tras.

Îşi amintea ziua în care venise Kiki s-o vadă la ferma Paradisului şi se pitise în spatele obloanelor trase, implorându-l pe Bill să spună că era prea bolnavă să-şi vadă naşa. Coşurile cu şampanie şi borcanele cu caviar ale acesteia, nemaivorbind de veselia ei forţată, erau o pacoste pentru Cecily. Singura persoană pe care o mai suporta era Katherine, care fusese bună şi răbdătoare cu ea. Cu Katherine alături, se refugiase la ferma Paradisului, care-i oferea confort şi siguranţă, în vreme ce restul lumii pleca la război. Mama şi tatăl ei fuseseră disperaţi s-o aducă acasă, la adăpostul Americii, dar până să-şi revină destul încâtsă-şi pună problema, chiar şi Bill recunoscuse că era o călătorie prea periculoasă.

— Îmi pare rău, drăguţo, nu vrea nimeni să rişte să te arunce în aer vreun bombardier sau submarin german. Mi-e teamă că va trebui să rămâi o vreme aici până se liniştesc

puţin lucrurile.

„Lucrurile” nu se liniştiseră, dar cel puţin se putea ascunde aici, să grădinărească şi să devoreze vasta bibliotecă a lui Bill. Dacă ar fi fost în

New York, ştia că mama ei s-ar fi dat peste cap s-o scoată din starea aceea plimbând-o pe la diverse evenimente, gând care o îngrozea. Totuşi, la un an după tragedie, începuse să se dezmorţească un pic şi simţea lipsa familiei. Nu că era prea mult cu gândul la ei sau la orice îi provoca emoţii, căci învăţase că viaţa trebuia îndurată, nicidecum nu era făcută să te bucuri de ea. Orice relaţie de iubire încercase să dezvolte în afara familiei se încheiase foarte, foarte rău.

— Mai puţin cea cu tine, dragă Wolfie, a spus, pupându-l pe creştet.

În afară de el, Cecily ştia că era singură. Cu toate că Bill îi fusese alături şi o ţinuse de mână când coborâseră micul sicriu al lui Fleur în pământul roşu, i se păruse că era uşurat că nu trebuia să se mai înhame să crească progenitura altuia. Sau orice progenitură de fapt. Doctorii îi salvaseră într-adevăr viaţa, dar i-o şi distruseseră douăzeci şi patru de ore mai târziu când o anunţaseră că nu mai putea avea copii. Bill păruse sincer întristat la auzul veştii şi, dacă era cinstită faţă de el, insistase să rămână acasă cu ea până când îl alunga războiul la Nairobi. Cecily era sigură că gestul provenea dintr-o conştiinţă încărcată – doctorul Boyle se scăpase că Bill fusese de negăsit când căzuse ea la pat. Era la vânătoare şi venise la spital numai după ce îl găsise Bobby într-un sfârşit.

În acea perioadă, nici nu mai dădea ascultare explicaţiilor lui Bill, unde se ducea când pleca, cum putea fi găsit în caz de nevoie. Era amabilă cu el când era acasă, dar nu-şi mai dorea s-o ia în braţe sau să doarmă în acelaşi pat cu ea. Că putea ori nu să aibă copii era irelevant, având în vedere că nici măcar nu încercaseră să facă.

Cecily era mulţumită că venea Katherine în seara aceea la cină şi la o vorbă. Nici ea nu se bucura de prezenţa lui Bobby, care fusese încorporat. Din pricina astmului, îşi făcea serviciul militar într-o instituţie administrativă la Oficiul agriculturii din Nairobi.

— Slavă Domnului că o am pe Katherine! a oftat. Haide, Wolfie, mergem să pregătim cina.

*

— Serveşte-te, te rog, arătă Cecily spre vasul aburind pe masă.

— Mulţumesc. Arată delicios. Cel puţin nu avem raţii ca în Europa, a spus Katherine, tăind pâinea proaspătă pe care o făcuse Cecily. Apropo, m-a rugat Alice să te invit la o petrecere pe care o dă la ferma Wanjohi. Se simte tare singură. Vii?

— Nu prea cred.

— Cecily! Nu ai ieşit de un an! Ţi-ar prinde bine să vii să te distrezi un pic.

— Nu-mi trebuie genul de distracţie de care se bucură Alice şi prietenii ei, dar mersi oricum.

— Aoleu, ce năzuroasă pari! Doar pentru că tu ai uitat cum e să te distrezi, nu înseamnă că trebuie să-i urăşti pe cei care încearcă să ţină minte cum se face.

Rănită de vorbele prietenei ei, Cecily a plecat ochii şi şi-a uns pâinea cu unt tăcută.

— ... Of, iartă-mă, te rog. Înţeleg că încă suferi şi că tocmai ai comemorat un an de la moartea lui Fleur, dar... ai numai douăzeci şi patru de ani, pentru numele lui Dumnezeu! Mai ai de trăit şi nu vreau să văd cum îţi iroseşti viaţa.

— Sunt perfect fericită aşa cum trăiesc acum. Ce face Bobby? a întrebat Cecily, schimbând iute subiectul.

— Plictisit de turele pe care trebuie să le organizeze la recoltă, ar vrea să se ocupe doar de vitele noastre.

— Bill zicea că o să vadă de ele când se duce la şes săptămâna asta. A primit o permisie de câteva zile.

— Aşa am auzit. Slavă Domnului că pot avea grijă unul de altul. Mă întrebam, a adăugat Katherine jucându-se cu mâncarea, de ce nu te duci cu el?

— Pentru că nu m-a chemat.

— Cred că a renunţat să te întrebe dacă zici mereu nu.

— Ce-ar fi să nu mă mai baţi la cap şi să mănânci ce-am gătit?

— Adevărul este că îmi este cam rău. Of, Cecily, mă tot ţin să-ţi zic de o lună, dar eşti cea mai bună prietenă a mea şi de la mine ar trebui să afli. Eu şi Bobby o să avem un copil. În mai, o să nasc. Îmi pare foarte rău, dar trebuia să-ţi spun.

Katherine lăcrima când a întins mâna peste masă.

— Ce veste minunată! Mă bucur foarte mult pentru voi, a îngăimat Cecily.

— Eşti sigură? Mi-a fost teamă să-ţi spun. Nu voiam să te necăjesc.

— Să mă necăjeşti? Cum, chiar mă bucur pentru voi!

— Sigur-sigur?

— Absolut. De fapt, ar trebui să desfacem şampania de la Kiki.

— Ei, n-o irosi pe mine. Numai ideea de alcool îmi face greaţă. Voiam să te întreb şi dacă ai fi pregătită să fii naşa micuţului. Eşti cea mai potrivită.

— Ce drăguţ din partea ta! Sigur că aş fi onorată, Katherine, zău că da!

— Minunat! Şi eşti cea mai apropiată vecină, sigur o să mă rog de tine să-mi mai ţii uneori copilul.

— Nicio problemă, a zâmbit Cecily.

Mai târziu, i-a făcut cu mâna lui Katherine de pe verandă. Cum au dispărut farurile camionetei pe alee, Cecily s-a aşezat la masă, şi-a luat capul în mâini şi a izbucnit în hohote de plâns, de parcă i se frângea inima încă o dată.

Cecily tocmai freca duşumeaua din bucătărie când a sosit Bill acasă trei zile mai târziu. Cu toate că insistase ca ea să aibă servitori, Cecily refuzase. Îi plăcea solitudinea şi apoi avea ceva de făcut.

— Bună seara, a spus, văzându-şi soţia în patru labe.

— Bună, i-a răspuns ea, aruncând peria în găleată şi ridicându-se. Ce fac vitele?

— Se împuţinează pe zi ce trece.

— Ah... Pun imediat masa. Nu ştiam la ce oră vii.

— Nu. Scuze. Cecily, putem vorbi?

— Cum nu? Sper că nu s-a întâmplat nimic.

— Nu, cel puţin nu cu mine. Avem gin? Mi-ar prinde bine un pahar.

— În bufetul din sufragerie.

— Atunci hai să vorbim acolo, bine?

Cecily l-a urmat pe hol şi în sufragerie, unde el a turnat două degete de gin în fiecare pahar şi i-a oferit şi ei unul.

— Noroc!

A ciocnit cu ea.

— Noroc! Cecily a sorbit. Ce-i, Bill?

— Îţi aminteşti de prietenul meu, şeful de trib Leshan, cu care am venit aici mai demult?

— Sigur că da. De ce?

— A auzit că sunt la şes şi a venit după mine. A dat de necaz, ştii? Şi mă întrebam dacă nu cumva îl putem ajuta. După cum ştii deja, masaii au o ierarhie tribală complexă. Leshan este căpetenia clanului Ilmolean, unul dintre cele mai puternice din zonă, din care face parte şi Nygasi. Bill a tăcut şi a sorbit din gin. Fiica cea mai mare a lui Leshan a fost de mult promisă fiului căpeteniei clanului Ilmakesen, din pilonul de Dreapta, ceea ce înseamnă că se pot căsători cu cei din pilonul de Stânga al lui Leshan.

Cecily a încuviinţat, deşi nu prea pricepea nuanţele. Îşi imagina doar că era ca şi cum cei din puternica familie Vanderbilt s-ar fi căsătorit cu cei din Whitney.

— Fiicele lui Leshan sunt echivalentul prinţeselor din ţara masailor. Cea mare devine majoră acum, la treisprezece ani şi dintre toate surorile, este considerată cea mai frumoasă, a continuat Bill. Dar tatăl ei a descoperit că s-a... împreunat cu un *mor an,* un războinic, din propriul clan şi, în consecinţă, a rămas însărcinată, ceea ce este strict interzis. Dacă află viitorul soţ, ar putea izbucni un război între clanuri. Cel puţin Leshan ar fi obligat să-şi alunge fiica la mila hienelor şi şacalilor.

— O, nu! Ce îngrozitor! Cum pot fi aşa barbari?

— Nu prea poţi pretinde că barbaria este mai atroce decât cea din Europa, Cecily, dar cert este că Leshan îşi iubeşte fiica şi, în pofida situaţiei dificile în care se află, nu vrea s-o vadă vătămată.

— Lesne de înţeles, dar ce are asta a face cu noi?

— M-a întrebat dacă vreau – dacă vrem s-o ţinem o vreme la noi, până naşte. Odată ce naşte, o ia din nou în clan, în speranţa că nu bagă nimeni de seamă.

Cecily se uita inexpresiv la soţul ei.

— Vrei ca fata asta să vină să locuiască *aici?* Şi este însărcinată?

— Pe scurt, da. Având în vedere prin ce ai trecut, poate mă crezi insensibil să-ţi sugerez aşa ceva, dar omul m-a ajutat de foarte multe ori în ultimii ani. Şi apoi, dacă nu-i ajutăm, biata fată nu are unde se duce. Pe teritoriul masai, Leshan nu poate fi văzut oferindu-i ajutor, dar noi o putem face. O cunosc pe fata asta de când era mică şi, dacă-mi permiţi, este într-o situaţie similară cu cea în care te aflai când te-am cunoscut. Poate găseşti puterea de a-i oferi adăpost undeva pe proprietatea noastră.

— Păi, dacă pui problema aşa, atunci nu am de ales. Cât mai are?

— Leshan nu ştie sigur. A ascuns sarcina o vreme şi a văzut maică-sa numai când a prins-o dezbrăcată în timp ce se spăla. Maică-sa zice că mai devreme de două luni nu naşte. Când se apropie vremea, va fi şi mama ei aici cu ea.

— Vorbeşte vreuna engleza?

— Nu, dar Nygasi ştie câte ceva şi nu durează mult până se stabileşte comunicarea. La mine n-a durat. L-aş lăsa aici s-o păzească şi să-i aducă mâncare. O să găsească un sălaş undeva prin pădure. Nici n-o să ştii că-i aici.

— Bine. Cecily era uşurată că cel puţin fata nu avea să locuiască în casă cu ea. Dacă nu facem decât s-o lăsăm să stea pe teritoriul nostru, iar mama ei o va ajuta când îi va veni sorocul, atunci nu-i problemă. Când soseşte?

— Este deja aici. Am ascuns-o sub pătură în fundul camionetei. Acum este Nygasi cu ea, caută un loc în pădure.

— Am înţeles. Cecily şi-a dat seama că totul fusese deja aranjat. Fără îndoială, vei vrea să te duci fără întârziere să-i dai o mână de ajutor.

— Nu, dar mă duc să-i spun lui Nygasi că eşti de acord ca ea să rămână aici. Cecily, te implor încă o dată, să nu spui nimănui – absolut nimănui – că este aici. Nici măcar lui Katherine. Gata, mă întorc la cină.

Uitându-se după Bill care ieşea din casă şi se îndrepta spre pădure, Cecily a oftat şi a intrat în bucătărie să se apuce de gătit.

— Asta să-mi fie pedeapsa, nu doar să pierd copilul, ci şi

să fiu înconjurată de femei însărcinate? a murmurat, amestecând sosul şi punându-l pe aragaz la fiert.

Bill a intrat în bucătărie patruzeci de minute mai târziu, când ea tocmai lua curry-ul de pe foc.

— Miroase bine, Cecily. Găteşti foarte bine, să ştii.

— Nu te da bine pe lângă mine, Bill, doar pentru că vrei fata masai aici, a spus Cecily mai în glumă, căci în sinea ei se bucura de compliment. Aduci tu farfuriile?

La masă, Cecily se uita la Bill care înfuleca.

— Şi? Aţi... aşezat-o în tabăra ei? a întrebat în cele din urmă.

— Nygasi construieşte adăpostul şi, după cum spuneam, o să-l las cu ea când plec la Nairobi.

— Măi să fie... Sigur te descurci fără el? Nu l-ai lăsat niciodată să aibă grijă de mine când eram gravidă, i-a reproşat Cecily, punând-o pe seama ginului ce-i dezlegase limba.

— Aşa este şi o să regret toată viaţa. A privit-o în timp ce lăsa furculiţa şi cuţitul din mână. Ştii că nu pot spune la nesfârşit cât de rău îmi pare. O să mă ierţi vreodată că nu am fost alături de tine, Cecily?

— Sigur că te iert. Oricum nu era copilul tău. Cum o cheamă pe fata ta?

— Nu e „fata mea”, eu doar o... protejez, până naşte. O cheamă Njala. Înseamnă „stea”, a murmurat el. Fiecare nume masai are o relevanţă. Ca orice lucru pe care-l fac ei.

Nu era prima dată când Cecily se întreba dacă Bill ar fi preferat să se fi născut masai. Cu siguranţă prefera compania lor şi nu a ei ori a altcuiva din grupul lor.

— Ei bine, Nygasi să-mi spună dacă fata are nevoie de ceva.

— Îţi mulţumesc. Îi voi spune. Este foarte speriată, Cecily.

— Nu mă mir. Nu-mi vine să cred că au voie să rămână gravide aşa tinere...

— Sunt considerate partide bune pentru *morani* imediat ce devin fertile, a răspuns Bill. Aşa stau lucrurile la şes.

— Bill, este doar un copil, mi se pare obscen.

— Sunt sigur că şi ei consideră obscen stilul nostru de viaţă, a protestat el.

S-a aşternut liniştea şi Cecily a luat în sfârşit cuvântul.

— Am văzut-o pe Katherine acum câteva zile.

— Da? Şi ce face?

— Bine. Şi naşte în mai.

— Ştiu, mi-a spus Bobby. Mă bucur pentru amândoi. Tu?

— Evident! Vor fi părinţi extraordinari. Bun, dacă ai terminat, mă apuc de strâns.

Cecily s-a ridicat brusc, a luat farfuriile şi s-a dus în bucătărie călcând apăsat. Scrâşnea de furie când a dat drumul la robinet la maxim. Omul ăsta chiar nu avea un dram de empatie pentru suferinţa ei?

Bill a plecat dis-de-dimineaţă, iar Cecily s-a apucat de grădinărit, apucând buruienile de cap şi trăgându-le din ţărână ca pe un fat smuls din uter. Chiar dacă nu-i văzuse nici pe Nygasi, nici pe fata ce locuia acum pe proprietatea lor, parcă le simţea prezenţa în pădurea din apropiere.

Cum a terminat, s-a aşezat cu Wolfie pe verandă, gustând din limonada ei obişnuită şi răcorindu-se odată cu arşiţa zilei. După ce a pregătit o cină uşoară cu supă de legume, în mod straniu, Cecily nu mai avea stare şi nu se putea apuca de citit, ca de obicei. A ridicat ochii spre cer şi a văzut că mai era o oră până să se lase întunericul.

— Haide, Wolfie, să facem o vizită noii noastre vecine.

Luând o lanternă şi o sticlă cu apă în sacul de pânză, Cecily a pornit cu câinele spre pădure. Nu mai intrase până atunci, doar dăduse roată la marginea pădurii când se ducea călare la Katherine. Se aşezaseră la deal, cam la opt sute de metri de casă şi se lăsa deja amurgul când a ajuns la marginea proprietăţii.

Wolfie adulmeca în faţa ei, în vreme ce înaintau în umbra arborilor gigantici. Nu-şi dăduse seama până atunci că pădurea era aşa densă şi spera ca Wolfie să găsească drumul spre casă. Se făcuse aproape beznă şi Cecily se pregătea să se întoarcă, când Wolfie a lătrat dintr-odată şi a ţâşnit înainte. Ştiind că mirosise el ceva, cel mai probabil mâncare, Cecily a aprins lanterna şi a urmat câinele care gonea.

— Sper că ştii unde mergi, Wolfie, a spus ea, străduindu-se să ţină pasul.

Curând însă, până şi ea a simţit aroma sublimă a cărnii pe foc şi câteva clipe mai târziu, cei doi au pătruns într-un

mic luminiş.

Când Cecily a luminat adăpostul mic şi rotund, întărit frumos cu noroi şi îmbrăcat cu piei de animale, a avut senzaţia că se trezise într-o versiune africană suprarealistă din *Hansel şi Gretel.* În faţa adăpostului, deasupra focului, era o frigăruie cu o halcă de carne.

— *Takwena,* Cecily. Nygasi a apărut prudent în faţa ei.

— Bună, Nygasi. Am... am venit s-o salut pe... Cecily arăta spre colibă. E aici?

— Nu. Aude câine. Fuge. Frică.

— Ah... Poţi să-i spui că am venit s-o văd?

— Da. Vii pe soare, a arătat Nygasi spre cer.

— Bine.

Nygasi a tăiat cu un cuţit ascuţit o bucată de carne de pe frigăruie şi i-a aruncat-o lui Wolfie.

— *Oldia.* Câine, a spus.

— *Oldia,* a repetat Cecily, mângâindu-l pe Wolfie.

— *Etaa sere,* a mai zis, înainte să se încline şi să-i întoarcă spatele.

Cecily a pornit spre casă. S-a aşezat pe verandă cu o lampă cu gaz ca să citească şi şi-a dat seama că era prima dată când vorbise direct cu Nygasi. Fiindcă se obişnuise să-l vadă mereu cu soţul ei, trebuia să recunoască faptul că se temea puţin de el, dar astă-seară păruse destul de prietenos.

Când s-a băgat în pat jumătate de oră mai târziu, Cecily a decis să se întoarcă a doua zi în tabără ca s-o cunoască personal pe prinţesa masai.

— E aici? l-a întrebat pe Nygasi când s-a întors în luminiş a doua zi.

— Acolo, a arătat Nygasi spre adăpost.

— Îi spui că aş vrea s-o cunosc?

Nygasi a încuviinţat şi s-a dus spre adăpost, a dat la o parte o piele de vită şi a vorbit repede în limba maa cu cea dinăuntru.

— Vine. Stai? a făcut el semn către o piele pusă pe jos la foc.

Cecily s-a aşezat şi a văzut uşa din piele dată la o parte şi doi ochi speriaţi privind afară. Nygasi a rostit câteva cuvinte, pesemne menite s-o liniştească, fiindcă fata s-a

arătat mai mult. Cecily s-a uitat fascinată la tânăra care a ieşit din adăpostul scund şi s-a desfăşurat cât era de lungă. II considerase mereu pe Nygasi înalt, numai că femeia care stătea acum lângă el era şi mai înaltă. Cecily a tras aer în piept la vederea creaturii incredibile din faţa ei. Pielea ei neagră sclipea ca abanosul în soarele care se strecura printre arbori, picioarele ei lungi erau imposibil de subţiri, gâtul îi părea interminabil, chipul sculptat impecabil, cu buze pline, pomeţi înalţi şi ochi căprui limpezi. Avea părul ras frumos pe scalp şi bărbia uşor ridicată în timp ce o privea pe Cecily cu un aer de trufie. Purta o fustă din piele de miel, cu un şal roşu pe trunchi. De urechi îi atârnau feluriţi cercei de argint, iar gâtul şi încheieturile mâinilor erau ornate cu brăţări şi coliere rigide cu mărgele multicolore.

Cecily se aşteptase să vadă o copilă, însă la treisprezece ani, aceasta era femeie în toată regula şi avea ţinuta regală a prinţesei din ea. Atât de uluitoare era, încât Cecily nu putea îngăima o vorbă, doar se holba la ea.

S-a ridicat încet şi s-a dus s-o salute pe tânăra care se înălţa mult deasupra ei.

— Eu sunt Cecily Forsythe, soţia lui Bill. Mă bucur să te cunosc, Njala.

A întins mâna, iar fata a primit-o regeşte, dând din cap.

— Nu engleză, i-a explicat Nygasi.

— Nu-i nimic. Voiam doar să ştie că dacă apar probleme, sunt... o ajut.

Nygasi a încuviinţat şi i-a vorbit fetei în maa. Aceasta i-a şoptit şi ea ceva.

— Mulţumeşte pentru adăpost la casa ta.

— O, nicio problemă, s-a bâlbâit Cecily, sub privirea fascinantă a Njalei. Îmi plac brăţările tale. Cecily arăta spre mâna fetei. Foarte frumoase. Bine atunci, ar trebui să plec. Mă bucur că te-am cunoscut, Njala. Pa! Haide, Wolfie!

Cecily s-a întors şi a ieşit din luminiş. Abia la jumătatea drumului spre casă şi-a dat seama că fusese atât de copleşită de frumuseţea femeii, că nici nu aruncase un ochi la burta ei ca să-şi dea seama cât de înaintată era sarcina.

După ce a petrecut ziua în grădină şi a gătit altă cină singuratică, Cecily a intrat în sufragerie, a aprins lumina şi

s-a dus la bibliotecă să ia una dintre cărţile lui Bill despre masai. A aprins focul în şemineu, pentru că seara se lăsa răcoarea, şi s-a aşezat în fotoliu să citească.

Naraţiunea era a unui vânător alb de animale mari, care fusese capturat de un clan pe când se afla pe teritoriul lor. Izbutise să negocieze şi să scape cu viaţă, oferindu-le puşca şi, până la urmă, se împrietenise cu ei. Cel mai şocant lucru pentru Cecily era modul barbar în care îşi tratau femeile.

Pur şi simplu se albise citind despre „ceremonia" de circumcizie a femeilor descrisă în carte şi, pe alocuri, fusese nevoită să lase cartea din mână ca să-şi revină. Ameţea la gândul că cineva i-ar fi putut maltrata astfel părţile intime.

A stins lumina să se ducă la culcare, cu gândul la falnica femeie-copil care dormea în cortul din piei şi, pentru prima oară în ultimul timp, s-a considerat norocoasă să fie atât de privilegiată.

A doua zi, înarmată cu dicţionarul lui Bill cu cuvinte maa de bază şi cu cartofi, morcovi şi alte alimente ce se puteau face în oală la foc, Cecily şi-a croit încă o dată drum prin pădure. Nygasi parcă i-a zâmbit imperceptibil şi s-a înclinat uşor când a zărit-o în luminiş.

— Bună, Nygasi. Uite, am adus câte ceva de mâncare şi nişte lucruri pentru Njala, a spus Cecily cu mâna în sacul de pânză. Este aici?

Nygasi a încuviinţat şi s-a dus s-o aducă pe Njala, în timp ce Cecily etala lucrurile.

— *Takwena, Njala,* a salutat-o, din nou fascinată de frumuseţea fetei care se apropia de foc. Luându-şi cu greu ochii de la chipul ei, i-a privit burta acoperită încă de faldurile şalului lung şi roşu, care mascau sarcina. Nu era mare, dar, şi-a spus Cecily apoi, la înălţimea Njalei de peste 1,80, era mai mult loc pentru un copil, decât fusese în trupul ei.

— Uite, ţi-am adus o pernă.

Elegant, Njala a ridicat din sprânceană nedumerită.

— Îţi arăt. Cecily a pus perna pe jos lângă ea şi şi-a aşezat capul. Pentru dormit. Încerci? Cecily i-a întins perna şi Njala a primit-o, de parcă Cecily ar fi fost servitoarea reginei.

— Şi nişte cartofi şi morcovi. Cecily a scos unul din

fiecare să-i arate.

Nygasi dădea din cap aprobator venind să le ia.

— O întrebi tu pe Njala dacă mai are nevoie de ceva? i-a cerut Cecily lui Nygasi.

Acesta s-a supus, dar fata a clătinat din cap.

— Astăzi aduc vacă. Nygasi arăta spre animalul placid care rumega sub un copac, legat cu o funie lungă. Bun pentru copil, a adăugat.

— O, da, chiar că, a confirmat Cecily. Doar să-mi spui dacă mai aveţi nevoie de ceva. *Etaa sere.*

S-a bâlbâit puţin încercând să-şi ia rămas-bun.

— *Etaa sere.*

Njala a fost cea care a răspuns, cu un ton infantil, deloc pe măsura fizicului de femeie.

Cu un zâmbet timid şi dând din cap către cei doi masai, Cecily a ieşit din luminiş.

Capitolul 36

Toată luna următoare, Cecily a fost fermecată de femeia care trăia în pădure. În loc să rătăcească pe câmpiile care ofereau privelişti superbe asupra văii, cum se potolea dogoarea, ea şi Wolfie porneau spre tânăra lor vecină. Noiembrie a venit cu ploi torenţiale neaşteptate, ce au făcut-o pe Cecily să se îngrijoreze pentru sănătatea Njalei, care însă era în perfectă siguranţă în micul ei adăpost, căci Nygasi fusese destul de precaut să-l construiască deasupra unei movile, ca să nu se inunde.

La început, Njala stătea doar în spatele lui Nygasi când scotea Cecily darurile din sac. Găinile pe care le obţinuse Bill de la un kikuyu făceau ouă şi avea destule cât să-i dea şi ei.

Prima dată când îi dusese ouă, Njala se strâmbase de scârbă şi îi şoptise ceva lui Nygasi.

— Zice că vine din fund de pasăre, tradusese el solemn, iar Cecily îşi înăbuşise râsul.

— Spune-i că ouăle fac bine copilului. Uite, îţi arăt.

Cecily a luat tigaia de la foc, a amestecat două ouă cu

puţin lapte, cald încă, din ugerul vacii, punând sare şi piper din pacheţelele de hârtie pe care le adusese.

— Aşa, gustă, îi oferise Njalei când a fost gata. Fata clătinase, ferm, din cap.

— Vezi? Fără furculiţă sau lingură, Cecily mâncase ouăle prăjite cu degetele. Bun. *Supat.*

Njala se uitase la Nygasi, care o încurajase dând aprobator din cap, iar ea făcuse un pas în faţă şi băgase degetele lungi în tigaie. Cu o expresie care sugera că se pregătea să ia otravă, gustase amestecul.

— Vezi? *Supat.*

Cecily se freca pe burtă.

Njala se întinsese să mai ia şi Cecily îi oferise tigaia, iar fata se pusese în sfârşit în genunchi şi mâncase mulţumită.

După aceea, Cecily i-a dus musafirei ouă în fiece zi şi i se părea că Njala chiar începea să se bucure s-o vadă. Ar fi vrut doar să comunice mai bine cu ea şi să-i spună că înţelegea prin ce trecea. Astfel, începuse să ducă tăbliţa pe care o ţinea în bucătărie ca să noteze cu cretă liste de alimente pe care trebuia să le cumpere.

— Njala ştie să scrie? îl întrebase pe Nygasi, arătând cu creta.

El scuturase din cap.

— Ah... atunci poate o învăţ eu. Uite...

Cecily o chemase pe Njala mai aproape, scrisese numele ei cu litere mari pe tablă şi desenase o stea. Îi arătase fetei literele, arătând spre ele, apoi spre Njala.

— Njala – tu. Îi arătase apoi şi numele ei şi, în cele din urmă, după multe semne, fata păruse să priceapă.

— Njala. Arătă spre ea, apoi spre femeia albă. Cecily.

— Da, eu!

Cecily bătuse din palme încântată şi zâmbise şi Njala, arătându-şi frumoşii dinţi albi.

De-atunci, după ce mânca ouăle, Cecily scria cuvinte simple, precum „bună” pe tablă. Consulta dicţionarul maa şi îi cerea lui Nygasi să-i corecteze pronunţia. Cecily repeta cuvântul maa, iar Njala îl spunea timid pe cel în engleză. După câteva săptămâni, nu numai că Njala ştia să formuleze o propoziţie simplă în limba engleză, dar Cecily observase că fata o aştepta nerăbdătoare în luminiş. Cecily

nu prea ştia cum să descrie senzaţia, însă între ele se crea o legătură afectuoasă. Într-o dimineaţă, Njala s-a strâmbat şi s-a apucat de burtă.

— Loveşte copilul?

Cecily mima, lovind cu piciorul, iar Njala a încuviinţat.

— Pot să ating?

A întins mâna spre ea, care i-a luat-o şi i-a aşezat-o pe burtă.

— Vai! a icnit Cecily simţind mişcarea sub pielea de abanos. Îi venea să plângă de bucurie şi, în aceeaşi măsură, de durere. El sau ea este puternic! Puternic! a repetat, flexând muşchiul braţului şi au chicotit amândouă.

— Pari foarte veselă şi plină de vervă astă-seară, a comentat Bill, în timp ce Cecily pregătea cina.

Nu venise acasă de trei săptămâni, neputând părăsi biroul departamentului de război din Nairobi. Cecily nici nu băgase de seamă de când cu recenta prietenie cu Njala.

— Mersi, a spus. Aşa mă şi simt.

— Pesemne eşti singura din Kenya toată care se simte aşa, a suspinat Bill. La Nairobi lucrurile nu stau deloc bine, îţi zic, mai ales de când cu întreruperea curentului. Oraşul este un furnicar de soldaţi.

— Dar nu au fost bombardamente, nu?

— Unul singur, luna trecută pe coasta din Malindi, dar de când a declarat Mussolini război, au început conflictele între Aliaţi şi armata italiană în Kenya. Toată lumea se pregăteşte de invazie la graniţa abisiniană. Nu poţi trece prin oraş fără să te împiedici de un sac cu nisip.

— Ce îngrozitor! a exclamat Cecily distrasă, în timp ce punea masa şi se aşeza în faţa lui Bill.

— De fapt, mi s-a cerut să preiau comanda unui batalion dintre Puşcaşii africani ai regelui[39].

Cecily a ridicat privirea la el atunci.

— Asta înseamnă că vei lupta?

— La început voi supraveghea recrutarea şi organizarea trupelor, dar, dacă se ajunge acolo, al naibii să fiu dacă nu o să lupt alături de oamenii mei. Oricum, deocamdată mă bucur să fiu acasă, şi încă foarte tare.

[39] King’s African Rifles, regiment colonial britanic.

— Vrei să termini ginul, cât mai e? l-a întrebat Cecily, brusc vinovată că nu-i dăduse atenţie defel.

— De ce nu? a răspuns el, iar ea s-a ridicat să-l aducă. Până şi vechiul club Muthaiga moare de sete la fluxul de soldaţi care trec pe-acolo. Ar fi bine să reiei relaţia cu naşa ta. I-a zâmbit firav, primind paharul de la ea. Aparent, pivniţa ei nu seacă. Noroc!

— Noroc!

Cecily a ciocnit cu el.

— Şi ce-ai mai făcut de când nu ne-am văzut?

— Ei, am grădinărit, normal. Nu Ştiam ce pretenţioşi sunt morcovii şi varza. Dar am fost şi la Njala în fiecare zi.

Bill s-a uitat uluit la ea.

— Serios?! Măi să fie! Ce mai face?

— Foarte bine, de fapt. Vai, dar ce frumoasă e, nu?

— Este, da.

— I-am dus ouă şi am învăţat-o puţină engleză, iar eu am învăţat să vorbesc ceva maa.

— Bravo ţie! Bill şi-a privit atent soţia. Cine-ar fi zis?

— Ce anume?

— Că tu şi fata masai veţi fi prietene.

— Nu ştiu de ce pari aşa mirat, având în vedere că tu petreci mai tot timpul cu ei.

— Din păcate, nu mai este cazul, dar înţeleg ce zici.

— Bill...

— Da?

— Ştii... ai idee cum a rămas Njala însărcinată?

— Păi, îmi imaginez că aşa cum este firesc.

— Adică... de bună-voie?

Cecily a roşit.

— Întrebi dacă a fost o relaţie dorită sau dacă a forţat-o cineva?

— Da.

— Nu ştiu să-ţi spun, dar din experienţă, fiica unei căpetenii, mai ales dacă este frumoasă, este un bun preţios şi bine păzit. Aşa că-mi închipui că însăşi Njala şi-a pregătit... întâlnirea.

— Iubea pe altcineva decât cel menit?

— Poate, dar cine ştie? Bill a oftat. Din păcate, calea unei femei masai este rareori cea pe care şi-o alege.

— Înţeleg. Pe lângă ea, mă simt binecuvântată, a spus Cecily.

— Exact. Întotdeauna există cineva care suferă mai mult ca noi. Acuma, având în vedere că pari mai sociabilă în perioada asta, mă întrebam dacă te-ar deranja să-l aduc pe Joss aici în weekend? De când a murit Molly, soţia lui, a pus lacăt la palatul Djinn de pe malul lacului. Nu-şi mai permite să ţină casa aia blestemată şi este prizonier în bungaloul din oraş, implicat ca noi toţi în efortul de război. E disperat să ia o gură de aer curat, după cum îţi imaginezi.

— Bine, de ce nu? a consimţit Cecily. Nu am mai avut oaspeţi de când... Mă rog, de când ne-am mutat.

— Nu, şi cu tendinţele mele de sihastru, a cam venit timpul. Mai este un cuplu nou în oraş, Jock Delves Broughton şi tânăra sa soţie, Diana. S-au mutat aici din Anglia, ca să fugă de război. Nu că în acest moment poţi fugi de el, dar zic că măcar vremea este mai bună aici. Bill a ridicat din umeri. Joss zicea să-i invităm şi pe ei. Diana nu-i mai mare ca tine şi poate ţi-ar prinde bine cineva de seama ta.

— Bine, deşi va trebui să aduci nişte carne, că la măcelărie nu prea se mai găseşte.

— Doar poţi tăia o găină de-ale tale.

— Nici vorbă! Cecily părea îngrozită. Toate au nume. Şi apoi, ne dau ouă zi de zi.

— Ştiam eu. Bill şi-a dat ochii peste cap. Bine, fie, o să vorbesc cu Nygasi ca să văd ce poate face, iar weekendul următor îi învit pe Joss şi pe familia Broughton la ferma Paradisului.

În ciuda faptului că a doua zi s-a trezit cu o sudoare rece, întrebându-se cum de căzuse de acord să primească oaspeţi în weekend, Cecily chiar s-a bucurat să se pregătească pentru sosirea lor. În afară de Katherine şi de Bobby, nu mai venise nimeni la ei de când se mutaseră. Petrecerea de casă nouă pe care o puseseră la cale fusese amânată pe seama tragediei lui Cecily. A frecat până a sclipit totul, iar în vazele de pe suprafeţele lustruite a pus flori din grădina din ce în ce mai prosperă. O invitase şi pe

Katherine – Bobby nu primise permisie, lucru convenabil, întrucât era un număr egal de bărbaţi şi femei, ceea ce

mama ei considerase mereu important pentru un dineu.

În vinerea în care trebuiau să sosească oaspeţii, Cecily a scos ultimele sticle de şampanie din coşurile primite de la Kiki, în speranţa că o să dea avânt petrecerii, şi le-a pus la răcit în frigider. Cum nu o văzuse pe Njala de câteva zile, a pornit apoi cu Woolfie spre pădure. Pe când se apropia de luminiş şi a zărit fata ieşind imediat din adăpost, Cecily a observat că fetei îi crescuse burta. Nu o mai acoperea, în schimb purta o ţesătură pe post de fustă prinsă chiar sub burtă. Cecily presimţea că nu mai avea mult până să nască.

— *Supai,* Nygasi, a spus, apropiindu-se. Ce face?

— Copil vine, a spus, îndreptându-se cu ea spre Njala.

— Dar se simte bine?

Nygasi a încuviinţat.

— Când trimiţi după mama ei?

— Mama vine curând, a răspuns el.

— Bună, Cecily, a zâmbit Njala când au ajuns la ea.

S-a întors apoi spre Nygasi şi, asemenea unei regine care-şi trimite pajul la plimbare, l-a izgonit cu un gest. Nygasi a încuviinţat şi a ieşit din luminiş.

— Ce faci?

Njala se ţinea de burtă şi şi-a dat ochii peste cap expresiv.

— Da, ştiu.

Cecily şi-a atins fruntea şi şi-a trecut mâna peste ea, sugerând oboseala.

Njala s-a dus într-o parte a luminişului şi i-a făcut semn lui Cecily s-o urmeze la adăpostul pâlcului dens de copaci. S-a întors apoi şi i-a luat mâinile într-ale sale. Avea ochii plini de groază.

— Tu, ajutor, a spus. Şi-a luat mâinile, arătând spre burtă, apoi legănând braţele ca pe copil.

— Ajutor? Cu naşterea?

Cecily i-a imitat legănatul braţelor.

— Da. Ajutor. Rog.

— Njala, vine mama ta să te ajute, a pronunţat ea cadenţat.

— Nu! Ajutor copil! Rog, Cecily!

Ca o umbră, Nygasi a apărut în spatele Njalei. I-a vorbit în maa, cerându-i să se întoarcă în luminiş.

— Acum mergi acasă, i-a cerut ferm lui Cecily.

Njala s-a întors spre ea, cerindu-i din priviri ce nu putea grăi.

— Rog ajutor copil, a murmurat, în timp ce Nygasi o trăgea după el.

Când a venit Bill acasă pe la amiază, Cecily încă se gândea la Njala şi la felul în care putea interpreta rugămintea ei.

— Casa arată minunat, draga mea, ca şi tine. I-a zâmbit când a ieşit din dormitor în rochia verde, gata să facă ultimele pregătiri pentru cină. Îţi stă bine cu părul mai lung. I-a luat o buclă căzută sub nivelul umerilor şi i-a răsucit-o pe deget.

— A crescut pentru că nu mai rămas nimeni de încredere să mă tundă.

— Mie îmi place şi ar trebui să-l laşi liber mai des. Mă duc să mă îmbăiez, cum rar fac. În perioada asta, la clubul Muthaiga apa este pe raţie, că suntem înghesuiţi rău, doi oameni în cameră în momentul ăsta şi Ştii cât de mici sunt camerele alea, a adăugat, întorcându-se şi pornind spre baie.

— Ah! Bill?

— Da.

— Azi am văzut-o pe Njala, părea supărată... aproape înspăimântată. Parcă mi-a cerut s-o ajut cu naşterea. I-am explicat că vine mama ei s-o ajute, dar nu sunt sigură că a înţeles. Nu mai are mult. Să-l întrebi pe Nygasi când vine mama ei, bine?

— Sigur că da. Njala ştie că mama ei va veni când va sta să nască. Probabil că ai înţeles greşit.

— Probabil.

Dar cum a închis Bill uşa şi a auzit apa curgând, Cecily şi-a dat seama că nu interpretase greşit frica din privirea Njalei.

Oaspeţii au sosit cu o oră mai târziu decât trebuia. Joss Erroll, aşa extenuat cum părea, era la fel de arătos ca întotdeauna, iar Jock, cunoscut şi ca Sir Henry John Delves Broughton, s-a dovedit a fi un englez în vârstă, înalt, cu ditamai burdihanul şi cu părul grizonant subţiat.

— Draga mea, spune-mi Jock, te rog. Nevastă-mea,

Diana. Nu că-i ca lumea să ai pe cineva de vârsta ta cu care să te joci? La Nairobi, Diana este înconjurată de octogenari.

— Sunt sigură că Cecily este de acord că n-am mai rămas mulţi sub treizeci de ani prin părţile astea, nu-i aşa? a răspuns soţia lui.

— Ăăă... nu, nu prea, a zâmbit ea, neputându-şi lua ochii de la blonda superbă din faţa ei.

Diana Delves Broughton era ceea ce se numea o „frumuseţe” şi lui Cecily nu-i trecea prin cap ce căuta o asemenea femeie cu un bărbat suficient de bătrân să-i fie tată sau chiar bunic.

— Ce încântător! a exclamat Diana când i-a condus Cecily în sufragerie, unde Katherine deja deschidea şampania. În momentul ăsta, suntem cazaţi la clubul Muthaiga.

— Draga mea, ştii că este o soluţie temporară, în câteva zile ne mutăm în vila din Karen, i-a reamintit Jock.

— O scârboşenie întunecată în suburbia din Nairobi, a mormăit Diana în barbă.

— Diana, ea este Katherine Sinclair, buna mea prietenă şi vecină, a spus Cecily repede.

— Drace! Se vede că aici locuiesc tinerii deştepţi. Diana s-a întors spre soţul ei. Dragule, nu putem construi mai bine o casă aici? Ca să am şi eu companie grozavă.

— Şampanie? a întrebat Katherine, turnând în şase pahare.

— Cam da, a spus Jock, zâmbind grupului din jur. Seamănă mai mult cu Kenya pe care o ştiam. Noroc!

— Noroc! şi-au urat toţi în cor.

— Şi bun venit în Happy Valley, Diana! a adăugat Joss, cu ochii lipiţi de noua recruta blondă.

— Mulţumesc, Joss, sunt încântată să mă aflu aici, a spus Diana, privindu-l drept în ochi.

Până şi Cecily a recunoscut mai târziu că seara – şi Diana – au distrat-o. După cină, Diana a întrebat-o pe Cecily dacă avea un gramofon.

— Cum să nu! Şi mama mi-a trimis unele dintre cele mai recente discuri din America.

— Păi, pentru numele lui Dumnezeu, pune-le! Or fi fost populare cele de la clubul Muthaiga în anii ’20, dar s-au

învechit, a spus Diana tărăgănat.

Cecily s-a supus şi a dus gramofonul pe verandă, în vreme ce bărbaţii mutau masa şi scaunele ca să improvizeze un ring de dans.

— Este foarte romantic să dansezi sub stele, nu, Cecily? a spus Diana visătoare, din braţele soţului ei, în timp ce în fundal Glenn Miller cânta „Moonlight Serenade”.

— Diana, dansezi cu mine? a întrebat Joss, întinzând braţele.

— Dacă insişti, a zâmbit Diana, desprinzându-se de Jock.

— Atunci, Cecily, îmi acorzi acest dans? a întrebat Jock.

Nu avea de ales decât să accepte. Uitându-se peste umăr în toiul dansului, Cecily l-a văzut pe Bill dansând cu Katherine, dar nu-şi putea lua ochii de la Diana şi Joss, care se legănau într-un colţ întunecat. Jock îi punea tot soiul de întrebări politicoase lui Cecily, în vreme ce ea răspundea plictisită. Când s-a terminat piesa, s-a scuzat ca să pună alt disc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pune ceva mai săltăreţ, a şoptit Katherine, răscolind printre discuri. Uite, Count Basie merge numai bine.

Totuşi, Diana şi Joss continuau să se legene languros pe „Lester Leaps În”, în vreme ce Cecily şi Katherine se ţineau de mâini şi ţopăiau pe verandă, chicotind. Bill vorbea cu Jock la masă, dar Jock părea să nu observe comportamentul soţiei sale.

— Bobby zice că la clubul Muthaiga circulă deja bârfe despre ei, a şoptit Katherine când s-au aşezat pe trepte, extenuate în urma efortului.

— Mai puneţi una, fetelor, a strigat Joss. Aveţi „Blue Orchids”?

— Mă duc să văd, s-a oferit Katherine, ridicându-se. Stai aici, Cecily, ai stat toată seara în picioare.

— Aşa-i, a zis Bill, venind cu Jock la ea.

— Minunată petrecere, dar sunt cam terminat. Cred că mă duc la culcare. Bill a spus că mâine ne duce la vânătoare cu masaii lui. Noapte bună, draga mea!

Cecily şi Bill l-au urmărit cu privirea pe Jock, care intra în casă clătinându-se, timp în care orchestra lui Glenn Miller răsuna la gramofon.

Bill i-a întins mâna lui Cecily.

— Dansezi cu mine?

— Ăăă... bine.

L-a luat de mână şi l-a lăsat s-o ridice de pe trepte. A trecut-o un fior de dorinţă când a cuprins-o în braţe, dar l-a ignorat imediat. Ştia că Bill nu o plăcea în acel fel, aşa că în schimb s-a distrat privind doi oameni care, în mod evident, se plăceau foarte tare. Se vedea din felul în care li se legănau trupurile împreună şi după cum se uita Diana în ochii lui Joss.

— Sunt un cuplu frumos, nu? a spus Bill, coborând tonul.

— O, da! Păcat că Diana este măritată.

— Asta nu l-a oprit nicicând pe Joss. Oricât ţin la el, felul în care se poartă cu femeile... Bill a suspinat. Atât despre el. Trebuie să spun că arăţi superb în seara asta, Cecily.

— Mulţumesc.

— Şi acum... Bill i-a dat drumul când s-a terminat discul. Trebuie s-o conduc acasă pe Katherine, după cum am promis. M-aş culca în locul tău, i-aş lăsa în pace, a şoptit, dând din cap spre Diana şi Joss. A pupat-o pe frunte. Ne vedem mâine.

Cecily s-a trezit auzindu-l pe Bill a doua zi. Deja îşi punea cămaşa şi pantalonii kaki.

— Cât este ceasul?

— Puţin după şase. E timpul să te dezmeticeşti, că plecăm în expediţie de vânătoare.

— Trebuie să vin şi eu? Ştii că nu mă pasionează. Nu-mi place să văd bietele animale murind.

— Ţi-aş fi recunoscător. Ai văzut aseară ce se petrece între Joss şi Diana şi am nevoie de tine să le distragi atenţia.

— Cui? Dianei sau lui Jock? Sau lui Joss, de fapt? cugeta cu voce tare, dându-se jos din pat.

— Tuturor, dacă se poate. Diana şi Jock s-au căsătorit acum mai puţin de-o lună. Chiar şi pentru Joss este de neconceput.

— Pe Diana nu pare s-o deranjeze atenţia pe care o primeşte, aşa că nu poţi da vina doar pe Joss. Este destul de frumoasă, nu zici?

— Are o anume alură cred, dar are ochii reci, iar rujul

roşu pe care insistă să-l poarte mereu este cam vulgar.

— Zău?

Cecily era încântată în sinea ei.

— E destul de evident ce se petrece, nu? a continuat Bill. O tânără ca asta, care se mărită cu un bărbat ca Jock, miroase de departe a arivistă. O fi Jock plictisitor, dar nu merită să fie tratat astfel de soţia lui. Nu mă mir că Joss era aşa dornic să-şi aducă „noii prieteni" – mai bine zis „prietena" peste noapte. Aşa, i-am cerut lui Nygasi să pună proviziile în camionete, ca de obicei. Când tu şi Diana sunteţi gata, plecăm. Ne vedem afară.

— Bine.

Cecily s-a dus la şifonier să-şi ia ghetele de safari, minunându-se că soţul ei nu picase în mrejele Dianei. Ori poate protestase prea mult...

În vreme ce Nygasi şi amicul masai s-au urcat în camioneta cu provizii şi arme, Cecily s-a trezit înghesuită în spatele celeilalte camioneta cu Joss şi Diana, iar Jock stătea cu Bill în faţă. S-a întors să admire peisajul, încercând cu tact să nu se uite în dreapta, unde mâna lui Joss se strecura în interiorul coapsei Dianei. Când Joss a început să-i amuşine gâtul fără jenă, Cecily trăia agonia suspansului că Jock urma să se întoarcă să-i surprindă.

Când au sosit la locul ales, Nygasi şi masaii au început să pună tabăra.

— Njala nu păţeşte nimic singură?

Cecily s-a dus drept la el.

— Mama Njala venit noapte trecut. E bine. Treabă pentru femei acum, a spus Nygasi, în timp ce descărca scaunele, mesele pliante şi coşurile.

— Care mi se potriveşte mai mult? Diana venise lângă ei şi luase o puşcă. Poate asta? A ridicat-o pe umărul zvelt. Da, e perfectă. Nu-ţi place la nebunie să tragi, Cecily?

— De fapt, nu. Era să fiu mâncată de un leu în prima expediţie, dar m-a salvat Bill.

— Cât de romantic! Eu am fost în safari doar de câteva ori de când am ajuns aici şi a trebuit să-l salvez eu pe bietul de Jock de leu, nu-i aşa, dragule? A râs cu un clinchet de clopoţel. Să sperăm că ne distrăm azi.

Cecily nu-şi dorea decât să rămână în tabără la umbra

copacilor, cu celălalt masai de pază, în timp ce Nygasi pleca în brusă cu restul grupului. A zărit un şarpe mare strecurându-se la câţiva metri de ea. Ridicând tăcută picioarele pe scaunul pliant, s-a uitat după el. Se gândea cum, în urmă cu numai un an, ar fi ţipat de frică la vederea lui, dar, cum trecea impasibil pe lângă ea, şi-a dat seama cât o schimbase timpul petrecut în Kenya. Şerpii erau peste tot şi învăţase de la Bill şi de la Katherine să-i deosebească pe cei inofensivi.

Privea câmpia ce se întindea în faţa ei, întâlnind cerul de azur la orizont. O turmă de antilope gnu zburdau în depărtare. În urma ploilor înverzise totul, animalele se înghesuiau oriunde era iarbă sau apă, însetate după îndelungatul sezon secetos.

— Asta este casa mea, a spus, minunându-se brusc. Trăiesc în Africa. Cine-ar fi zis?

Şi, în acea clipă, a privit magnifica frumuseţe a naturii ce o înconjura şi a simţit că începea în sfârşit să-şi revină.

S-au întors şi ceilalţi târziu să ia cina cu şampanie şi carne proaspătă de antilopă, pe care Nygasi o gătise la proţap ca un expert.

— Cum a fost în expediţie? a întrebat Cecily politicos, cu toate că se vedea că fusese un succes, având în vedere zebra şi gazelele Thompson cu care se întorseseră.

— A fost o zi superbă, a spus Bill, în timp ce deasupra lor zbârnâia un avion. O misiune de recunoaştere care se întoarce de la graniţă, a comentat. Doar ca să nu uităm că este război.

— A naibii imagine, mai bine aici decât din Albion, vă zic eu, a spus Jock, mânjit la gură cu sucurile cărnii. Mă îndoiesc că mai prindem ceva azi dacă sperie ăştia animalele. Unde au dispărut Diana şi Joss?

— S-au dus să caute elefanţi, a răspuns elegant Bill. Nygasi zice că a zărit o turmă ieri.

— Doar nu caută fildeş, nu? şi-a întrebat Cecily soţul.

— Nu, Diana avea chef să vadă un elefant, până acum nu a avut norocul ăsta.

— Magnifice creaturi, a spus Cecily, desluşind o mişcare subită în tufişuri.

Diana şi Joss se întorceau, ţinându-se ostentativ de mână

şi chicotind.

— Ai văzut ceva, draga mea? a întrebat-o Jock atunci când au ajuns în tabără.

— Din păcate, nu, a răspuns ea. Ce-ar fi să ne întoarcem la fermă? Nu cred că ne mai distrăm azi, nu?

Cecily a observat cum i-a făcut cu ochiul lui Joss şi şi-a mai încheiat o dată un nasture care stătea aproape descheiat la bluză.

La ferma Paradisului, Diana a declarat că era disperată să se întoarcă în oraş şi să danseze la clubul Muthaiga.

— Ce distracţie este sâmbătă seara, nu-i aşa? Mai ales cu atâţia soldaţi în oraş.

— Eu sunt complet epuizat după vânătoare, dar ia-o înainte cu Joss şi ne vedem mâine la club, bine? a sugerat Jock.

— Of, dragule, ce scump eşti cu mine! a izbucnit Diana, pupându-şi soţul pe obrazul rumen. Nu te grăbi să ajungi la Nairobi de dragul meu, bine? La oraş sigur nu mă mănâncă nimic... Mă rog, cel puţin nu animalele sălbatice, a râs ea. Cecily, pot să împrumut o oglindă să mă aranjez puţin înainte de plecare?

— Sigur. Cecily a condus-o pe Diana pe coridor. Va trebui s-o foloseşti pe cea din camera mea. Am tot zis că pun şi în camerele de oaspeţi, dar până acum nu am prea avut oaspeţi aici.

— Ştiu. Mi-a spus Bill că ţi-ai pierdut copilul anul trecut. Ce ghinionul naibii, biata de tine... O, ce frumos! a exclamat Diana, uitându-se prin cameră. Ai gusturi foarte bune, ceea ce nu pot spune despre Jock. Vila din Karen zici că-i mausoleu victorian. Mi-e şi groază să mă mut acolo, maro peste tot. Urăsc culoarea maro, tu nu? Diana s-a aşezat la măsuţa de toaletă a lui Cecily şi a deschis trusa cu care venise. Bill este o dulceaţă şi se vede că-i nebun după tine.

— Ah, nu prea cred, adică...

— Se vede pe el. E limpede că aveţi o căsnicie fericită. Atât de diferită de a mea cu Jock. Noi încă nu am petrecut nicio noapte în acelaşi pat şi mă îndoiesc că se va întâmpla vreodată, a chicotit, periindu-şi părul blond ondulat şi prinzându-l cu iscusinţă la spate, cu două agrafe cu Strasuri. Vii des în oraş?

— Nu, nu prea.

— Atunci, e musai! Nu ştiam cum va fi, dar la Nairobi te distrezi mai ceva ca la Londra, cu toate că a ajuns şi aici nenorocitul ăsta de război. Mă distrez de minune, a adăugat, dându-se cu ruj roşu aprins pe buzele pline. Trebuie neapărat să vii după Crăciun în săptămâna curselor – Joss zice că atunci este cea mai tare distracţie din tot anul. Sper că nu te superi dacă mai rămâne Jock o noapte la voi, nu? Drumul este anevoios şi pare epuizat după ieşirea de azi. Dându-se generos cu parfum pe gât şi decolteu, Diana s-a ridicat. Bun, am terminat cu faţa şi părul şi pe drum îmi schimb rochia. E praf peste tot, aşa-i? A aruncat o ultimă privire în oglindă. Mulţumesc foarte mult pentru cina minunată de aseară şi sper să ne revedem curând.

A pupat-o pe Cecily pe obraji şi a ieşit din dormitor, lăsând o dâră de parfum puternic după ea. Cecily s-a aşezat pe pat şi a clătinat din cap. Noua Lady Delves Broughton era ceva de pomină.

După ce a pregătit cina pentru cei trei rămaşi, Cecily s-a scuzat imediat şi i-a lăsat pe Bill şi pe Jock să vorbească. În pat, a încercat să se concentreze la carte, dar nu putea uita comentariile Dianei despre faptul că Bill era înnebunit după ea. A hotărât în cele din urmă că Diana fusese doar amabilă, căci era sigură că Bill nici nu o privea ca pe o femeie.

A doua zi, Jock şi Bill au plecat la Nairobi după masa de prânz. Chiar dacă lui Cecily Jock i s-a părut plictisitor şi arogant, în mare parte îl privea cu simpatie.

— Când te întorci? l-a întrebat pe Bill când i-a dat teancul cu uniforma militară curată.

— Mi-e teamă că nu ştiu, dar te anunţ imediat ce pot. Şi, draga mea, este timpul să-ţi iei ajutor în casă. Bill a făcut semn spre rufele lui. Tot weekendul ai tras la jug.

— Mă mai gândesc, a spus, surâzând.

— N-a fost rău cu oaspeţi, nu?

— Deloc.

— Ai grijă de tine, bine?

— Şi tu, a spus Cecily în timp ce Bill o pupa politicos pe obraji.

I-a urmat pe cei doi pe verandă şi a observat că Nygasi era deja la locul lui în camionetă. Dacă pleca împreună cu Bill, însemna că mama Njalei era în pădure şi o îngrijea.

Cecily le-a făcut cu mâna destul de melancolic, cu gândul că-i plăcuse să joace rolul gazdei în weekend şi să-i admire oamenii casa. Săptămâna ce urma era complet lipsită de perspectivă. Înainte să devină sentimentală, s-a întors în bucătărie ca să spele mormanul de oale şi ulcele.

Capitolul 37

Abia marţi dimineaţa şi-a făcut Cecily curaj să se ducă la Njala. Habar nu avea care erau ritualurile naşterii la masai ori dacă Njala născuse deja, însă un straniu instinct îi spusese să nu se apropie de ea. Poate de teama de a nu afla că se întâmplase vreo nenorocire, ca în cazul ei. În sfârşit, nemaiputând de curiozitate şi griji, ea şi Wolfie au pornit spre pădure.

Era o zi însorită de decembrie şi, după ploaia cu tunete de cu o noapte în urmă, aerul era curat. Cecily fredona „Blue Orchids” şi se gândea că Bill avea dreptate: trebuia să angajeze servitori în casă, mai ales că venea Crăciunul. O sunase mama ei să-i spună că trimisese o cutie plină cu bunătăţi de Crăciun, dar, din pricina haosului provocat de război, Cecily nu aştepta pachetul prea curând. Totuşi, abia aştepta anotimpul festiv, ba chiar se gândea să se ducă la curse cu Bill în Nairobi în săptămâna Crăciunului.

— Chiar te simţi mai bine, şi-a spus, intrând în luminiş.

A clipit, întrebându-se dacă nu cumva o luase Wolfie prin altă parte cât visa ea la curse. Era pustiu în luminiş. Cecily s-a dus acolo unde fusese adăpostul şi a observat că singurele semne ale existenţei sale erau movila de lut şi câteva buruieni pârlite de foc.

— Măi să fie! S-a uitat uluită înjur. Poate că ne-au spus că pleacă, Wolfie. Ce păcat! a oftat. Aş fi vrut să văd copilul şi să-mi iau rămas-bun... Hai acasă!

Numai că Wolfie nu îşi asculta stăpâna. Ieşise din luminiş în direcţia opusă casei.

— Wolfie! Treci înapoi!

Câinele continua să alerge printre copaci, până s-a făcut nevăzut. Cecily a pornit spre casă, ştiind că la un moment dat se va duce după ea, când, dintr-odată, l-a auzit lătrând în depărtare.

— Câine blestemat! a mormăit Cecily, luându-se după sunet. Wolfie! Aici!

Lătratul continua, iar Cecily nu avea de ales decât să pătrundă în adâncul pădurii după el. Dincolo de luminiş, pădurea era densă şi întunecată şi Cecily s-a trezit făcându-şi loc printre rugii care-i zgâriau picioarele goale.

În cele din urmă, l-a văzut pe Wolfie din spate, cu botul într-un desiş, aşa că s-a dus să vadă ce-i stârnise curiozitatea.

— Ce-ai găsit, băiete? Nişte oase vechi, pesemne. Hai, la o parte, stai să văd.

Cecily a tras câinele şi s-a afundat în desiş, zgâriindu-se pe faţă şi pe braţe. Nu vedea pe jos decât un morman de frunze moarte. Le-a dat uşor la o parte ca să se uite dedesubt şi a dat cu degetele de ceva cald.

— Ah! a ţipat Cecily, trăgând mâna brusc şi dându-se înapoi, cu părul încâlcit într-o rămurică.

Era fără îndoială un soi de animal, însă după temperatură, era în viaţă. Şi-a descâlcit părul, a rupt una dintre ramurile din spate şi, cu inima bubuind, a dat la o parte restul de frunze. Atunci s-a ivit un mic petic de piele cafenie.

A auzit apoi un mieunat slab, ca de pisoi nou-născut. Dând frunzele la o parte cu totul, Cecily a tresărit deslușind un picioruş ieşind din mormanul ce se micşora.

A înghiţit în sec, dându-şi seama ce fel de creatură era şi motivul pentru care lătrase Wolfie.

— O, Doamne, Dumnezeule!

Cecily a căzut în genunchi şi a scormonit în frunzele rămase. Şi iată: o fetiţă nou-născută, mărunţică, dar perfectă. Avea ochii închişi şi singurul semn de viaţă era „o”-ul alcătuit din buzele trandafirii, care sugeau involuntar.

Incapabilă să priceapă ce se petrecuse, Cecily s-a aplecat şi a luat copilul în braţe. Era plin de praf şi de ţărână, iar ciotul cordonului ombilical supura puroi galben. Cecily îi

vedea coastele micuţe prin piele, burtica umflată nefiresc şi picioruşele ca de broască.

— Dar este în viaţă, a şoptit Cecily. O, Wolfie! I se înceţoşaseră ochii de lacrimi. Tocmai ai salvat o viaţă. Haide, să mergem cu micuţa acasă cat putem de repede.

Copilul nici nu s-a clintit în braţele ei pe drum şi respira atât de superficial, încât Cecily nici nu o simţea. Când a ajuns acasă, a pus copilul pe o pătură în bucătărie şi l-a lăsat pe Wolfie să-l păzească.

— Stai aici şi nu te mişti, bine? a dat fuga afară, apoi în hambarul pe care-l foloseau în loc de cămară.

Bill adunase acolo toate lucrurile copilului, înainte să se întoarcă Cecily de la spital. Unele nici nu fuseseră despachetate din cutiile lor şi a căutat printre ele biberoane şi scutece din prosoape flauşate. A înşfăcat şalul la care tricotase cu săptămânile, înainte să se întoarcă în casă, cu gândul că putea să ia ce mai avea nevoie mai târziu. Deocamdată, copilul avea nevoie urgent de lapte.

— Numai Dumnezeu ştie de când zăcea biata de ea acolo, i-a spus gâfâind lui Wolfie, care nu se clintise de la locul lui şi o privea cu ochi trişti. Să sperăm că nu-i prea târziu. A înşfăcat urciorul cu lapte din frigider, l-a încălzit într-o oală, după care a fiert sticla înainte s-o umple.

— Hai la mine, i-a spus pruncului, înfaşându-l în şal şi aşezându-l pe braţ. I-a pus tetina în gură şi a legănat-o uşor. Hai, suge, copilule, l-a încurajat. O să te simţi mult mai bine ca acum.

Nu s-a întâmplat nimic, iar Cecily şi-a amintit că atunci când era gravidă citise un sfat într-o carte.

În cazul în care copilul nu reacţionează la tetină, încercaţi să-i picuraţi lapte pe buze.

Cecily aşa a făcut şi a aşteptat reacţia cu sufletul la gură. În sfârşit, a observat că sugea uşor şi i-a băgat repede tetina în gură.

— Aşa! Cecily nici nu-şi dăduse seama că îşi ţinuse respiraţia până când nu a expirat.

La început bebeluşul sugea slab şi părea că îi curgea laptele din gură, dar apoi a prins avânt şi Cecily vedea pe gâtul copilului că înghiţea.

— Slavă Domnului!

Cecily a izbucnit uşor în plâns şi tocmai atunci copilul a vomat mare parte din laptele pe care izbutise să-l înghită.

Tânăra s-a întins spre o cârpă, s-a şters şi pe ea şi pe copil cât de bine a putut. Copilul a mieunat uşor, o tentativă jalnică de plâns.

— Sigur i-a rămas puţin în stomac.

Şi, în câteva minute, i-a ieşit pe fund o dâră de lichid verde-închis.

— Cel puţin sistemul funcţionează. Dumnezeu ştie de când zăceai acolo când te-a găsit Wolfie.

În cele din urmă, fetiţa extenuată, care nici nu deschisese ochii, a dat uşor drumul tetinei şi a expirat.

— Ai adormit? a şoptit Cecily, aplecându-şi capul ca să-i asculte respiraţia.

Îi vedea pieptul ridicându-se şi lăsându-se. Cu ea adormită în braţe, Cecily era disperată, neştiind ce să facă. Ştia că ar fi trebuit să-l sune pe doctorul Boyle să vină şi să consulte bebeluşul. Probabil că după ce stătuse atâta în pădure, era deshidratat şi cine ştie ce alte boli mai avea, despre care Cecily nu avea habar. Dar o găsise la umbră şi răcoare. Cecily i-a atins fruntea. Copilul nu avea febră, nu era nici prea rece, nici prea cald.

— După culoarea fecalelor, aş zice că nu s-a născut acum câteva ore. Şi apoi, a adăugat, privind copilul adormit, doctorul Boyle va insista să te ia şi să te bage într-unul din orfelinatele cumplite, precum cele pentru care strânge mama fonduri.

Cecily probabil aţipise, epuizată de panică, fiindcă la trezire se lăsa amurgul, iar copilul scâncea în braţele ei.

— Bine, bine, hai să-ţi mai dau nişte lapte.

Cum a terminat de mâncat, Cecily i-a scos biberonul din gură şi a observat că băuse mai bine de 30 de mililitri şi încă nu vomitase.

— Îmi pare rău, copile, dar trebuie să te spălăm. Te pun într-un lighean şi te spăl la chiuvetă.

S-a pus pe treabă cu o cârpă moale curată şi un săpun, iar până l-a spălat bine, Cecily era mai udă decât copilul. Avea un straniu strat cerat pe piele, dar făcuse tot posibilul să ţină cordonul ombilical uscat, că aşa scria în cartea de copii. Fetiţa uriaşe în tot acel timp, dând din mâinile şi din

picioarele micuţe, ceea ce o încuraja pe Cecily să creadă că era sănătoasă.

După ce a şters-o cu un prosop uscat şi a aşezat-o uşor pe jos în dormitor, Cecily s-a întors afară cu lanterna ca să umple coşul împletit – încă învelit în celofan – cu lucruri de care avea nevoie peste noapte, înăuntru, s-a străduit să-i pună ca lumea scutecul, după care a pus fetiţa în coşul de pe pat, sperând că i-l prinsese corect. Copilul a adormit din nou, aşa ca Cecily a profitat de ocazie să-şi facă repede un sendviş şi să dea fuga în dormitor, cu alt biberon cu lapte, când a auzit-o plângând iar. De data asta a băut 60 de mililitri, cu toate că pe urmă i-a fost puţin rău. Cecily i-a schimbat scutecul şi a îmbrăcat-o cu cămaşa de noapte din bumbac pe care i-o trimisese mama ei de la Bloomingdale cu un an în urmă. După ce i-a pus şi boneta tricotată, Cecily a chicotit, întrebându-se ce ar fi zis mama ei la vederea mutriţei negre.

— Copilule, tare mi-ar plăcea să-ţi văd ochii curând, a spus, ridicând-o încă o dată şi aşezând-o în coş.

După ce a mai pregătit un biberon, pe care l-a pus în frigider, în caz că se trezea peste noapte, Cecily a încuiat casa, a stins luminile şi s-a băgat în pat, asigurându-se că micuţa respira în coşul de lângă ea.

L-a auzit pe Wolfie scâncind la uşa dormitorului, dornic să intre. Cecily a zâmbit la gândul că voia să-şi apere descoperirea.

— Stai acolo, băiete, am eu grijă de copil. Noapte bună!

Cecily a stins veioza şi a pus capul pe pernă. Şi-a amintit conversaţia pe care o avusese cu Bill când el o întrebase dacă Njala putea rămâne acolo şi cât de ambiguu fusese când încercase să afle ce urma să se întâmple cu copilul după naştere. Raţional vorbind, Cecily bănuia că nu erau prea multe alternative. Njala se ascunsese pentru că nu trebuia să se afle că era însărcinată, altfel căsătoria s-ar fi anulat şi ar fi fost izgonită. Ştiuse prin urmare că fetiţa nu se putea întoarce şi ea?

Ajutor copil.

— Dumnezeule!

Dintr-odată, a priceput tot. La ultima ei vizită, Njala nu voia ca Cecily s-o ajute cu naşterea, spusese exact de

dorea. Şocată, Cecily a sărit cât colo.

— *A vrut* ca eu şi Wolfie s-o găsim.

Copilul a scâncit în somn lângă Cecily. Aceasta s-a întins spre ea şi a luat-o în pliul braţului.

— Şştt, micuţo. Acum eşti în siguranţă. Am eu grijă de tine.

Capitolul 38

Cecily şi-a spus zi de zi, timp de o săptămână, că ar trebui cel puţin să-l sune pe Bill ca să-i spună ce s-a întâmplat, dar, de fiecare dată când forma numărul departamentului de război de la Nairobi, lăsa receptorul în furcă. Era sigură că i-ar fi cerut să ducă pruncul la un orfelinat. Zilele treceau, iar instinctele ei materne refulate începeau să se reverse şi gândul că cineva ar fi putut să se atingă de un fir de păr de pe capul fiinţei atât de dependente de ea o făcea să lăcrimeze. Cu toate că era extenuată fiindcă trebuia s-o hrănească noaptea – micuţa, care abia avusese cu câteva zile în urmă energie să sugă, era deja vorace şi avea un ţignal care putea trezi leii pe câmpie – Cecily nu fusese nicicând mai fericită şi mai mulţumită. Aranjase camera fetei acolo unde ar fi trebuit să fie iniţial cea a copilului ei şi scosese tot din hambar ca s-o mobileze. Acum, încăperea care zăcuse pustie, mirosea delicios a pudră de talc cu care tampona funduleţul Stellei. Învăţase din carte cum să se ocupe de cordonul ombilical, care se usca frumos şi care urma să cadă în câteva zile. Nu mai avea timp de grădinărit. Dormea când dormea copilul, apuca o felie de pâine prăjită între mesele fetiţei.

Numele de „Stella” îi venise când aţipise şi se trezise în faţa unor ochi mari şi limpezi, cu irisul negru precum bobul de cafea, care o priveau intens. Erau identici cu ochii Njalei şi îşi amintise că-i spusese Bill că numele ei însemna „stea” în limba engleză.

— Stella, spusese Cecily, ştiind de la lecţiile de latină din şcoală că tot „stea” însemna. Şi apoi, nu putea să-i spună mereu „copilul”. Aşadar, Stella va fi numele tău, cel puţin

deocamdată, suspinase Cecily.

Cu două zile în urmă, auzise un vehicul care venea pe alee. Dăduse fuga la geam şi o zărise pe Katherine oprind camioneta. Ştiind că uşa era încuiată, Cecily se făcuse mică sub fereastră cu Stella în braţe cât bătuse Katherine şi o strigase, înainte să dea roată casei ca să se uite pe ferestre, evident nelămurită de lătratul vehement al lui Wolfie din interior. Katherine ştia că acesta fie era lăsat afară când se duce Cecily la cumpărături, fie pleca de la fermă cu ea. După ce s-a îndepărtat suficient camioneta, Cecily se ridicase cu copilul în braţe simţindu-se cam neroadă, dar în acel moment nu voia să intervină nimic în lumea plăcută pe care o crease împreună cu Stella şi cu Wolfie.

Totuşi, când s-a trezit după încă o noapte obositoare, a auzit telefonul sunând. S-a gândit dacă să răspundă sau nu, dar până la urmă a coborât din pat.

— Bill sunt, a spus el prin legătura distorsionată de pârâituri, precum cea cu New Yorkul. Cum merge?

— Foarte bine, Bill. Toate bune. Tu ce faci?

— Să zicem că situaţia în Europa şi probabil şi aici este din ce în ce mai sumbră. Totuşi o să vin acasă în Ajunul Crăciunului.

— Când vine asta?

— În trei zile, Cecily, cum aşa? Te simţi bine?

— Absolut, mai bine ca oricând, Bill. Am... fost la cumpărături, dar nu prea era carne în piaţă şi în general nu era mare lucru, a minţit.

— Nu-ţi face griji, mă întorc acasă încărcat cu bunătăţi, chiar dacă mă costă jumătate din salariu. Katherine şi Bobby vin la noi de Crăciun, ca anul trecut?

— Nu i-am invitat. S-o fac?

Cecily şi-a muşcat buza, ştiind la fiece vorbă a lui că zilele senine de singurătate cu Stella se apropiau de sfârşit.

— Nu-ţi face griji, draga mea, vorbesc eu cu Bobby. Sigur te simţi bine? Bobby zicea că a trecut Katherine pe la tine şi că nu te-a găsit.

— Cum umblă vorba... Sigur eram în Gilgil, nimic mai mult.

— Important este să fii bine, a spus el. Ne vedem în ajun.

Va trebui să mă întorc după Crăciun la birou, dar speram să vii cu mine la Nairobi ca să vedem cursele. S-ar putea să-ţi placă.

— Vorbim când vii acasă, a spus brusc, auzind un scâncet. Pa, Bill!

Cecily a închis cu inima grea şi s-a întors încet în dormitor, unde Stella dormea în coşul ei, cu braţele ridicate deasupra capului, cu genele lungi fluturând în somn, întruchiparea relaxării.

Cecily s-a aşezat lângă ea.

— Of, micuţo, ce naiba ne facem când ajunge tati acasă?

Atunci când dormea Stella, Cecily dădea fuga să cumpere lapte proaspăt de la femeia masai care vindea la tarabă în drum spre Gilgil, altminteri nu făcea practic nicio pregătire de Crăciun. Din când în când, se întreba ce-i va spune lui Bill, dar în cele din urmă a decis că va găsi ea o soluţie.

În ajun de Crăciun, a pus un disc cu colinde la gramofon, cu gândul că-i venea greu să simtă spiritul Crăciunului când termometrul arăta douăzeci şi unu de grade. S-a băgat în cadă, s-a spălat pe cap, şi-a lăsat părul să se usuce natural – Bill spusese că aşa îi plăcea – prinzându-şi buclele rebele cu câteva agrafe. Şi-a pus o bluză nouă şi o fustă crem, a hrănit-o, a schimbat-o şi a pus-o în coş pe Stella, în camera copilului. Şi-a pregătit apoi un gin tare cu puţin vermut şi s-a aşezat în sufragerie să-şi aştepte soţul.

Auzind maşina pe alee, i s-a pus un gol în stomac.

„Nu-i nimic, Cecily, îi spui pur şi simplu că nu-l laşi sub nicio formă s-o ducă la orfelinat.”

— Bună, a salutat-o Bill când a ajuns în hol, cu un pom mare, care, în ciuda frunzelor de forma acelor, nu semăna cu pomii de Crăciun pe care şi-i amintea din New York. Ia uite ce-am luat de pe drum! Numaidecât îl pun într-o găleată şi poate vrei să-l decorezi.

— Ăăă... bine.

— Am reuşit şi să fur şi câteva chestii delicioase de mâncat. Le aduc imediat, a adăugat, pupând-o pe obraz. Crăciun fericit, Cecily!

S-a minunat văzând neobişnuita bună-dispoziţie a soţului. Încerca, dar nu izbutea să-mi amintească felul în care fusese Bill la ultimul Crăciun, care trecuse neobservat din

pricina tragediei, drept pentru care uitase de el, aşa că se bucura să-l vadă aşa vesel. Poate avea să meargă bine discuţia.

— Ah! Era să uit, Kiki ţi-a trimis prin Aleeki un coş la club. A rămas în camionetă şi sunt sigur după miros că este şi nişte somon afumat, care trebuie mâncat repede.

— Sendvişuri cu somon afumat, ce bunătate! a zâmbit Cecily, iar Bill a dat fuga să-l aducă.

Ea a turnat gin şi vermut pentru amândoi, iar Bill punea pământ într-o găleată şi aşeza pomul ca să-l poată decora.

— Ne descurcăm cu ce avem, dar ce contează? Trebuie să te bucuri de Crăciun cum poţi.

— Îţi place Crăciunul? a întrebat Cecily, un truism.

— Il ador. Dintotdeauna, de când eram mic. Poate nu mi se potriveşte ca fire, dar îmi place faptul că toată lumea este bine-dispusă. Nici măcar părinţii mei nu se certau de Crăciun. Aşa, cred că mai avem decoraţii de anul trecut în hambar. Mă duc să le aduc.

Bill a dat să iasă pe uşă.

— Stai! Ăăă...

— Ce-i?

— A, sunt puţin obosită. Nu putem să le punem mâine?

— Cecily, mâine este ziua de Crăciun şi trebuie să fie făcut deja. Nu durează mult să le aduc şi decorez eu pomul dacă eşti prea obosită.

Bill a şi ieşit, iar Cecily a rămas fără a mai avea scuze să-l oprească. În van nădăjduia ca el să nu observe lucrurile care lipseau din hambar. S-a întors una-două cu o cutie cu decoraţiuni.

— Au dispărut toate lucrurile pentru copil. Pot să te întreb ce ai făcut cu ele?

— Ah... Îţi spun mai târziu. Hai să decorăm pomul, a sugerat, dând gin pe gât şi conducându-l pe Bill în sufragerie.

— Ştii, Cecily, este remarcabil cât te-ai schimbat faţă de Crăciunul trecut. Ai stat în pat atunci, îţi aminteşti? a întrebat-o, în timp ce se apucau să decoreze pomul cu globuri.

— Mi-e jenă să spun că nu-mi aduc aminte.

— Nu erai deloc în apele tale...

Dincolo de salon s-a auzit brusc un ţipăt.

— Doamne, Dumnezeule! Ce naiba să fie?

— N-nu ştiu. Cecily a roşit toată. Ţipătul s-a auzit din nou, crescând în intensitate până când ajunsese un urlet în toată regula. Lui Cecily i s-a strâns inima. Sperase să-i poată povesti lui Bill ce se petrecuse înainte să i-o prezinte pe Stella, dar era prea târziu.

— Se aude de undeva din casă. O fi rămas vreo sălbăticiune închisă pe-aici?

— Nu, ăăă...

Bill, însă, o luase înainte, pe coridor, ca să găsească sursa larmei.

Cecily l-a urmat, neliniştită, în timp ce el îşi vâra capul pe uşa fiecărui dormitor. În cele din urmă, a deschis uşa cămăruţei dintre ele. S-a aplecat deasupra coşului, iar apoi a sărit într-o parte, şocat.

— Mama naibii! Ce-i asta? a întrebat el întorcându-se spre ea.

Cecily şi-a făcut loc pe lângă el şi a luat-o în braţe pe Stella, ca s-o ferească în caz că Bill ar fi încercat să-i facă cine ştie ce. A ieşit din cameră cu copilul în braţe şi a intrat în bucătărie, de unde a luat un biberon pe care l-a pus la încălzit într-o oală cu apă.

— Cecily?! Pentru numele lui Dumnezeu, îmi explici ce dracului se întâmplă?

Bill stătea în uşa bucătăriei.

— Stai s-o hrănesc ca să se liniştească şi îţi povestesc.

— Mai vreau un gin...

Cecily l-a văzut plecând după sticlă, apoi s-a aşezat cu copilul la masă. Plânsul s-a potolit şi Stella s-a liniştit, sugând cu poftă.

— Aşa...

Bill s-a întors. A luat o gură de băutură şi s-a aşezat în faţa ei.

Copilul a încetat să mănânce, iar Cecily a dus degetul la buze.

— Să nu îndrăzneşti să mă faci să tac, a spus Bill, şi Cecily a văzut că tremura de furie, dar cel puţin a coborât tonul.

— E foarte simplu, Bill. La scurt timp după ce ai plecat la

Nairobi, m-am dus în tabăra Njalei. Cu toate că nu mai era nimic acolo, Wolfie a adulmecat ceva şi a dispărut în pădure. A lătrat şi nu venea când îl chemam, aşa că m-am dus după el. Wolfie a fost cel care a găsit-o îngropată într-un morman de frunze moarte în pădure. Aş fi zis că se născuse de câteva ore. Era limpede că o lăsaseră să moară acolo, aşa că am făcut ce ar fi făcut orice creştin sau orice fiinţă umană care are o inimă. Am luat-o şi am adus-o acasă. De-atunci, este aici.

— Doamne!

Bill şi-a dus mâna la frunte şi cotul pe masă.

— Crezi că am greşit?

— Nu, sigur că nu.

— Ai... ştiut că vor lăsa copilul să moară?

— Evident că nu. Nu *voiam* să ştiu nimic, a suspinat Bill. Mi s-a cerut doar să ofer pe proprietate un adăpost fiicei prietenului meu până-i venea sorocul. Sigur mi-a spus Leshan că vor avea grijă de copil. Nu-mi vine să cred că l-au lăsat în pădure.

— Ei bine, era îngropată atât de adânc, încât am avut mare noroc că a găsit-o Wolfie. În câteva ore ar fi murit. Era tare mititică.

Avea lacrimi în ochi privind-o pe Stella.

— Trebuie să recunosc că sunt furios că şi-au lăsat rufele murdare pe seama noastră. Şi...

— Să nu îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre copilul ăsta! Nu este nicio rufa murdară, ci o fiinţă umană, ca şi noi!

— Iartă-mă, Cecily, a fost urât şi îmi cer scuze, dar te rog să pricepi că sunt în stare de şoc. M-am întors acasă de Crăciun, abia aşteptam să am câteva zile de linişte şi pace departe de haos, ca să găsesc un sugar negru în camera copilului.

— Contează aşa tare culoarea pielii ei, Bill? Tu eşti cel care petrece jumătate din viaţă ca un masai.

— Nu, evident că nu contează în sensul ăla, Cecily, dar asta înseamnă că imediat ce se termină Crăciunul, trebuie să ducem copilul la Nairobi să...

— Nu! Nu dau copilul nici unei misiuni sau orfelinat unde nu va primi îngrijirea adecvată. Dumnezeu ştie ce soartă ar avea şi nu pot risca să i se întâmple ceva.

— Doar nu sugerezi s-o păstrăm noi, nu? a întrebat Bill, după o clipă de tăcere.

— De ce nu? Nu avem şi nu vom avea copii. De ce să nu o adoptăm?

Bill se holba la Cecily de parcă-şi pierduse minţile.

— Vorbeşti serios? Chiar te gândeşti s-o creştem aici ca pe copilul nostru?

— Da! Avem casă, destui bani... Şi apoi, se vede treaba că Njala ştia ce urma să se întâmple. M-a rugat să-i ajut copilul în puţinele cuvinte în engleză pe care le-a învăţat de la mine. Sunt convinsă că de-asta a lăsat copilul în apropiere. *Voia* ca eu să-l găsesc.

— Îmi pare rău, Cecily, dar asta este închipuirea ta. După cum spuneai, câinele a găsit-o întâmplător când vă plimbaţi prin pădure.

— De două luni făceam plimbarea aia. Wolfie ştia mirosul Njalei, care probabil este similar cu al Stellei...

— I-ai dat nume? Bill era livid de extenuare.

— Trebuia să-i spun cumva, nu? Gata, a râgâit şi doarme. Vrei s-o ţii?

— Nu, Cecily, nu vreau. Bill şi-a prins puntea nasului între degetul mare şi arătător. Îmi pare rău, dar chiar nu o putem păstra.

— De ce?

— Pentru că...

— Da?

— Este negresă. În lumea noastră nu poţi adopta un asemenea copil, nicăieri în lume, de fapt.

— Măi, măi, domnul Forsythe, marele luptător pentru drepturile masailor, care are unul de fiecare parte oriunde se duce. Dincolo de toate astea, ai aceleaşi prejudecăţi, ca toată lumea! Păi, stai să-ţi spun ceva, dacă pleacă acest, copil, plec şi eu! I-am făcut o promisiune bietei fete şi nu-i alung copilul, auzi ce spun?!

Cecily s-a ridicat cu Stella în braţe, s-a dus ca o furtună spre dormitor, a trântit uşa şi a încuiat-o. Punând copilul lângă ea pe pat, Cecily a izbucnit în hohote de plâns.

— Nu-ţi face griji, micuţo, a sughiţat ea, prefer să mor decât să te las de izbelişte, jur!

Cecily s-a trezit auzind o bătaie în uşă. S-a uitat la ceas şi

a văzut că era trecut de miezul nopţii. Copilul se mişca lângă ea cu degetul în gură, sugerând că-i era foame.

— Cecily, pot să intru?

Cum Stella trebuia oricum să mănânce, fără tragere de inimă, Cecily a descuiat uşa cu copilul în braţe. Nicio privire nu i-a aruncat lui Bill când a trecut pe lângă el să aducă biberonul. După ce l-a încălzit, s-a aşezat pe un scaun în bucătărie ca s-o hrănească.

— Iartă-mă, Cecily, a spus el din uşa bucătăriei. Nu ai greşit cu nimic.

— Bineînţeles că nu am greşit, a şuierat Cecily. Oricine zice asta este un om demn de dispreţ.

— De acord, a spus Bill, aşezându-se pe acelaşi scaun pe care stătuse mai devreme.

— Vorbesc serios. Dacă mai sugerezi o singură dată să ducem copilul la orfelinat, îmi fac bagajele şi plec cu fata. Înţelegi?

— Înţeleg foarte bine. Dar cert este că societatea nu s-a dezmeticit în privinţa adopţiei interrasiale, nici de-o parte, nici de alta, a adăugat ferm. Poate într-o zi nu va mai fi cazul şi mă rog să fie aşa.

— Puţin îmi pasă ce zice societatea, nici nu credeam că ţi-ar păsa tocmai ţie!

— Cecily, crede-mă, dacă îmi păsa de regulile societăţii, nu m-aş fi căsătorit cu tine şi sigur nu am fi avut această discuţie. Ţi-aş fi smuls copilul din braţe şi l-aş fi dus la Nairobi. Aşa că te rog să-mi dai crezare. Totuşi, toţi trei trebuie să trăim în societate oricât am vrea să încălcăm regulile. Iar un cuplu de albi care adoptă un copil negru este pur şi simplu de neconceput.

— A...

Cecily a dat să spună ceva, însă Bill a ridicat mâna.

— Ascultă-mă până la capăt, te rog. Se vede că te-ai ataşat emoţional de copil. Ceea ce este de înţeles, având în vedere că ţi-ai pierdut copilul. Abia de câteva ore ştiu care este situaţia, aşa că iartă-mă dacă fac eforturi să-i dau de capăt. Chestia este Cecily, că şi dacă pleci cu copilul, nu ai unde te duce.

— Ba bine că nu! Katherine sau Kiki sigur ne-ar primi...

— Iniţial, fără îndoială, dar ar proceda ca mine. Nu poţi fi

mama unui copil negru. Nicăieri în lumea asta nu ar fi acceptabil. Şi te rog, nu-mi spune că te duci să trăieşti cu masaii, fiindcă nici ei nu te-ar vrea, a spus Bill, încercând cumva să glumească. Cecily, auzi ce spun? Lumea fantastică pe care ai creat-o de când am plecat nu poate exista. Doar ştii asta, nu?

Cecily şi-a muşcat buza, ştiind că ceea ce spunea soţul ei era într-o oarecare măsură adevărat.

— Dar nu o pot lăsa, Bill. Mi-a fost dată în grijă. Şi apoi, asta este doar vina ta. Dacă nu o lăsai pe Njala să stea aici, pe proprietatea noastră, nu am fi acum în situaţia asta.

— Ştiu, Cecily, şi blestem ziua în care am acceptat. Hai, dă-mi-o s-o ţin în braţe, a spus Bill, întinzând mâinile peste masă.

— Juri că nu fugi peste noapte cu ea la Nairobi?

— Promit. Hai... a încurajat-o.

Şovăitoare, Cecily i-a dat-o pe Stella în braţe.

— Bună, mititico, i-a spus, privind-o. Eşti ca mama ta, extrem de frumoasă.

Bill a întins un deget şi mâna micuţă a Stellei l-a apucat şi l-a ţinut bine. Lui Cecily i-au dat lacrimile.

— Vai, doamnă Forsythe, multe zile fripte mi-ai făcut de când ne-am căsătorit. I-a zâmbit slab. Şi eu care veneam spre casă gândind că s-a domolit furtuna de când te simţi mai bine.

— N-ai decât să divorţezi dacă asta vrei.

Cecily a ridicat din umeri defensiv.

— Cecily, dacă vrei s-o scoatem la capăt, va trebui să te porţi ca un adult, nu ca un copil răsfăţat. Ştie cineva de prezenţa Stellei aici? De exemplu, Katherine?

— Nimeni, de-asta nu i-am deschis uşa zilele trecute.

— Eşti sigură?

— Absolut.

— Măcar atât. Bill s-a uitat la copil. Lasă-mă să mă gândesc în linişte ce-i de făcut ca să fie bine pentru toată lumea...

— Dar...

Bill a dus degetul la gură.

— Cecily, ajunge pentru seara asta. Am auzit ce-ai avut de spus. E timpul să dormim cu toţii. Sunt extenuat.

Bill s-a ridicat, i-a dat-o înapoi pe Stella şi a sărutat-o pe Cecily pe frunte.

— Crăciun fericit, draga mea soţie! Ce mai dar mi-ai oferit...

*

Spre uimirea ei, Stella nu a trezit-o pe Cecily până la cinci. De teamă să nu-l trezească pe Bill cu plânsul, a luat-o şi s-a dus în bucătărie s-o hrănească.

— Crăciun fericit, draga mea! i-a urat, privind pe fereastră răsăritul glorios care se ivea la orizont. Nicio grijă, o să lupt cu tot ce am pentru tine, orice-ar fi.

Cu Stella hrănită şi adormită în coş, Cecily şi-a pus şorţul şi a copt pâine pentru somonul afumat, după care a folosit pâinea veche de două zile din cămară, ca să facă umplutura pentru puiul adus de Bill. După ce totul a fost gata, şi-a pus rochia preferată de culoarea smaraldului, şi-a acoperit cu pudră cearcănele profunde şi obrajii palizi cu puţin roşu, după care s-a întors în bucătărie să cureţe nişte legume. Anul următor, grădina avea să fie îmbelşugată şi le putea culege proaspete.

S-a privit. De ce era aşa veselă? Era foarte posibil ca Bill să se trezească şi să spună că Stella trebuia să plece, adică şi ea şi-ar fi făcut bagajele.

— Bună dimineaţa, a spus Bill, ca şi cum l-ar fi chemat cu gândul. Pari foarte veselă şi bine-dispusă. Pot să te rog să-mi faci un ceai?

— Sigur.

Cecily a pus apa la fiert.

— Cum ai... şi *a* dormit?

— Foarte bine, mulţumesc. Nu prea se agită noaptea.

— Dar se trezeşte cu noaptea-n cap, nu? Mulţumesc, a spus, primind ceaiul de la Cecily. Bine atunci, Bobby şi Katherine ajung pe la prânz, aşa că mă duc să mă primenesc şi ne vedem pe urmă în salon. Cecily, trebuie să vorbim.

Un sfert de oră mai târziu, Cecily şedea în salon, cu pulsul ridicat, când s-a întors Bill îmbrăcat şi s-a aşezat în fotoliul din faţa ei.

— M-am gândit foarte mult azi-noapte ce-i de făcut, a început Bill. Îmi dau seama că sunt perfect răspunzător pentru această... situaţie dificilă în care ne aflăm. În fond, eu am fost de acord s-o primim aici pe Njala.

— Ştiu sigur că ar fi păstrat copilul dacă i s-ar fi permis, dar nu a fost cazul, de-asta mi-a cerut ajutorul.

— Draga mea, cred că trebuie să fim pragmatici. Înţeleg că te simţi responsabilă pentru copil, dar ştii că în realitate nu ar trebui să te simţi deloc vinovată. Totuşi, accept în aceeaşi măsură că te-ai ataşat emoţional de ea şi că mi-ai spus că dacă insist să plece, vei pleca şi tu.

— Da, Bill, îmi pare rău, dar...

— Cecily, poţi să mă scuteşti de dramatismul ăsta şi să mă asculţi până la capăt? Ţi-am spus aseară că este de neconceput ca tu şi, prin asociere, eu, să devenim părinţii copilului. Mi-e groază când mă gândesc ce-ar zice părinţii tăi dacă ai apărea la uşa lor cu Stella. Aşa că trebuie să fii realistă. Am găsit o soluţie, care sper să ne facă pe mine, pe tine şi desigur pe Stella fericiţi. Eşti gata să auzi ce am de spus?

— Da.

— Bun. Mai ştii când am plecat la Nairobi şi ţi-am spus că ar trebui să găsim ajutor în casă?

— Da.

— Sugestia mea este să găsim prin intermediul lui Nygasi o femeie căreia să i se aducă la cunoştinţă situaţia şi să vină să locuiască cu noi ca bucătăreasă şi menajeră. Deja am repartizat o parte din hambar ca locuinţă pentru servitori şi foarte curând se va putea sta acolo. Când soseşte femeia, vom spune tuturor că avem o servitoare nouă care a venit cu copilul sau poate nepoata, în funcţie de vârstă. Aşa, Stella va rămâne cu noi la ferma Paradisului şi va creşte sub protecţia noastră. Nu este ceva neobişnuit ca servitorii să vină cu copiii la muncă. Înseamnă şi că Stella va creşte de ochii lumii în propria cultură. Nu uita te rog că este important şi pentru ea.

— Zici că Stella va trebui să locuiască într-un hambar? Cecily era îngrozită.

— Sincer să fiu, Cecily, nu detaliile mă îngrijorează. Ne ocupăm de ele mai târziu. Mă preocupă mai mult felul în

care te poţi ţine de cuvânt faţă de Njala, să ştii că ţi-ai făcut datoria creştină şi că Stella nu pleacă nicăieri.

— Dar Bill, vreau s-o cresc eu... să-i fiu mamă.

Cecily şi-a muşcat buza.

— Şi din toate punctele de vedere, când nu este nimeni de faţă, exact asta vei fi.

— Iar servitoarei nu i se va părea ciudat că o femeie albă, stăpâna casei, doreşte să petreacă atâta timp cu un copil negru?

— Servitoarele nu sunt plătite să decidă ce-i ciudat la angajatori şi ce nu. Faci cum vrei atâta timp cât Stella rămâne cu servitoarea atunci când avem oaspeţi.

Cecily s-a uitat în pământ mută.

— Înţeleg că nu este ideal, a spus Bill blând, dar mai mult nu ştiu gândi. Până şi eu am limitele mele, Cecily, şi crede-mă că în ultimul an mi le-am depăşit. Dar înţeleg că este cu neputinţă să fii despărţită de Stella, cum şi s-o creştem ca pe copilul nostru. Aşa că, de dragul tău şi al ei, sunt pregătit să-i accept prezenţa sub acoperişul nostru, atâta timp cât tu eşti pregătită să accepţi compromisul meu. Deci?

Cecily tot în pământ se uita. Bill a suspinat.

— Te-am rugat aseară să nu te porţi ca un copil răsfăţat şi te mai rog o dată. Eu atât pot face. Accepţi?

Cecily a ridicat în sfârşit ochii la Bill.

— Accept.

— Foarte bine. Poate acum ne putem bucura de Crăciun. Bill a arătat spre pom. Uită-te sub el.

Cecily s-a ridicat şi s-a dus la pomul sub care se afla un pacheţel.

— Îmi pare rău că nu am avut timp să-l împachetez frumos. Sper să-ţi placă.

— Of, Bill, mă simt prost, cadoul meu pentru tine era în pachetul pe care l-au trimis părinţii din State, dar nu a sosit încă.

— Serios, nicio grijă, draga mea. Hai, deschide-l.

Cecily s-a întors cu cadoul la scaun şi a scos şnurul şi hârtia maro din jurul unei cutii de catifea. A deschis capacul şi a văzut un lanţ de aur delicat, cu un smarald pătrat deosebit înconjurat de diamante.

— Vai, Bill! Ce frumos e! Nu trebuia. N-nu-l merit. Pe tine nu te merit...

— Vrei să ţi-l pun eu? Se asortează cu rochia ta verde. Am de mulţi ani piatra, mi-a dat-o un flăcău sud-african când i-am făcut o favoare şi decât să zacă într-un sertar, m-am gândit... mă rog... că ţi-ar sta bine. Aşa! Ce-ar fi să te uiţi în oglindă?

Cecily s-a ridicat cu ochii în lacrimi şi s-a dus să se uite în oglinda prinsă deasupra şemineului.

— Este perfect. Mulţumesc, Bill, mulţumesc tare mult. Şi mulţumesc că o laşi pe Stella să rămână.

— Treci încoace, prostuţo! Bill a luat-o în braţe. Nu ne-a fost uşor de când ne-am căsătorit, i-a spus, în timp ce ea îşi ţinea capul pe umărul lui. Pe urmă războiul, noul membru al familiei şi sigur nu ne oprim aici. Dar sper ca acest Crăciun să reprezinte o nouă eră pentru noi doi. I-a ridicat bărbia s-o privească. Ce părere ai, fată dragă?

— Cred... cred că mi-ar plăcea foarte mult.

— Foarte bine.

Bill s-a aplecat şi, pentru prima oară de la nuntă, i-a căutat buzele. Trecuse aşa mult de când fusese sărutată, că Cecily uitase cum se face, dar a cuprins-o o căldură în tot corpul când i-a desfăcut buzele cu gura.

Din camera copilului s-a auzit un mieunat şi Cecily s-a desprins şovăitoare de el.

— Doamne, Dumnezeule! Ştii de când aşteptam asta? Şi acum suntem întrerupţi!

Bill i-a zâmbit.

— Haide, fugi la copilul tău! a strigat Bill după ea.

Capitolul 39

Cecily ştia că nu va uita în veci acea zi de Crăciun. Nu se bucurase deloc să-l vadă pe Nygasi plecând în pădure şi făcându-se nevăzut cu Stella, mai ales după ce observase şocul lui atunci când ea şi Bill îi dăduseră copilul şi suficiente biberoane cât să reziste câteva ore. Bill o asigurase că Nygasi nu se va atinge de un fir de păr din

capul ei.

— I-am spus că dacă păţeşte ceva, îi raportez şi pe el, şi pe Njala autorităţilor că au abandonat un nou-născut, o liniştise Bill, trăgând-o pe Cecily în casă. Doar înţelegi că nu trebuie s-o vadă nimeni înainte să vină noua servitoare, nu?

— Da, înţeleg. Mulţumesc, Bill, mulţumesc foarte mult. Îţi promit că nu te va deranja şi...

— Ştii foarte bine că nu-i adevărat, dar apreciez intenţia. Bill a clătinat din cap, închizând uşa. Câte fac pentru fericirea ta... Bine, mă duc să deschid şampania, iar tu ar fi bine să mergi în bucătărie. Katherine şi Bobby vor sosi imediat.

Ziua a trecut ca în transă. Lui Cecily nu-i venea să creadă nu doar că Bill o sărutase mai devreme, ci şi că fusese de acord să-i ofere cel mai minunat dar: s-o păstreze pe Stella. Nu s-a mai uitat cu invidie la burta mare a lui Katherine, căci avea şi ea un copil pe care să-l iubească. Era trist că nu se putea în mod tradiţional, dar în acel an cumplit, nici că putea visa mai mult. Katherine i-a admirat colierul şi a urmat-o în bucătărie ca s-o ajute la servitul mesei.

— Eşti un miracol, ai pregătit toate astea singură când îţi permiţi fără probleme servitori, Cecily, a comentat Katherine întorcând cartofii, garnitura pentru friptura englezească tradiţională.

— De fapt, eu şi Bill am decis că a venit timpul să angajez cât de curând o fată în casă.

— Foarte bine! Sper doar să avem destui bani din salariul lui Bobby şi din ce obţinem de la fermă ca să angajez şi eu când vine copilul. Cecily, trebuie să spun că arăţi formidabil astăzi, a spus Katherine, privindu-şi prietena. Ai ieşit în sfârşit din negură şi mă bucur să vă văd aşa fericiţi. Ce mi-ar plăcea să se uite şi Bobby aşa visător la mine, dar ne cunoaştem de o veşnicie şi uneori parcă încă mă vede copila enervantă care se ţinea după el.

— Katherine, ai printre cele mai fericite căsnicii din câte cunosc.

— Nu ştiu dacă o să mă mai vrea după ce mă trădează corpul în urma naşterii. Sincer, Cecily, cred că deja mi-am dublat greutatea. Până să nasc, o să fiu cât una din viţelele lui preţioase.

După un prânz copios, au jucat cărţi până să spună Katherine că era momentul să plece acasă.

— Sunt complet epuizată, dar a fost o zi minunată. Mulţumesc foarte mult. La anul vă invităm la noi, promit! a spus, în timp ce ea şi Bobby îşi îmbrăţişau gazdele la plecare.

A fost nevoie ca Bill să-şi ţină soţia bine de umeri când a dispărut camioneta de pe alee.

— Cecily, stai câteva minute. N-ai de unde şti, poate a uitat Katherine ceva şi se întoarce.

Cum s-au făcut zece minute, Cecily a şi ieşit, strigându-l pe Nygasi.

— Chiar trebuie s-o aduci imediat pe Stella? a strigat Bill după ea. Mi-ar fi plăcut să te am puţin doar pentru mine.

Cecily însă era prea departe să mai audă.

Mai târziu, când Stella dormea în camera ei aparent extenuată după ziua petrecută cu unchiul Nygasi, Bill a făcut focul, nu doar pentru că se răcise pe înserat, ci ca să fie şi mai intens sentimentul de Crăciun.

— Povesteşte-mi despre sărbătorile din copilărie, i-a cerut Cecily, ghemuindu-se pe scaunul din faţa lui.

— Foarte englezeşti. Ciorapii de Crăciun dis-de-dimineaţă, mers prin omăt la biserică... Sigur n-a nins în fiecare an, dar eu aşa-mi amintesc Crăciunul. Foarte diferit de cel de-aici. A suspinat şi s-a uitat la ea. Cecily... am impresia că am pornit pe picior greşit de la bun început.

— Adică?

— Cred că ai presupus că te-am cerut de soţie doar ca să-ţi salvez reputaţia şi să capăt o nevastă care să se ocupe de casa pe care nu am avut-o niciodată. Cu alte cuvinte, o „învoială” care să ne pice bine amândurora.

— Da, Bill, asta ai spus. Am înţeles greşit?

— Nu întru totul, nu. Ăăă... Ei bine, m-am simţit atras de tine de cum te-am văzut prima oară. Mă fascinai pentru că nu erai asemenea femeilor de-aici, erai *neprefăcută* şi nu-ţi păsa ce haine purtai sau la ce petreceri trebuia să fii văzută. Mai erai evident inteligentă şi plăcută la vedere, a zâmbit el. Şi apoi ne-am căsătorit şi, cu cât am ajuns să te cunosc mai mult, ţi-am observat tenacitatea mută şi faptul că nu aveai pretenţii de la mine, ci mă acceptai aşa cum

eram. Te-am îndrăgit, ei bine, şi mai tare. Mi s-a părut nepotrivit să începem o... relaţie fizică atât cât ai fost însărcinată, dar vreau să ştii că nu din pricină că nu voiam. S-a înroşit uşor pe gât. Pe urmă, desigur, a venit potopul şi nu ţi-am fost alături când aveai nevoie de mine. Cecily, sunt de neiertat că te-am lăsat singură aici, aproape de soroc, mai ales fără să spun unde eram. Şi când am ajuns în sfârşit la spital şi te-am găsit sedată, atârnând de un fir de păr, mi-am dat seama nu doar ce egoist nesimţit am fost, ci şi că... te iubeam. Cecily, am stat lângă patul tău în ziua aia şi am plâns. Şi nu mai făcusem asta de la Jenny, fata care mi-a frânt inima când a anulat logodna. Bill a tăcut, cu chipul răvăşit de angoasă. Era deja prea târziu atunci, erai atât de bolnavă şi devastată şi credeai că nu dau doi bani pe tine. De ce ai fi crezut altfel? Te-am luat de nevastă şi am trăit la fel ca înainte să apari tu în viaţa mea. Pe urmă a venit războiul şi, cu toate că nu am vrut să rămâi singură aici, nu am avut de ales. Şi apoi, am înţeles că nu mă voiai aproape. Chiar dacă, în pofida stângăciei mele, am făcut tot posibilul să-ţi arăt că-mi pasă, nu ai observat, aşa-i?

— Nu, Bill, nu am crezut că mă iubeşti vreun pic.

— Eram negreşit în impas şi, sincer să fiu, nu vedeam să apară vreo schimbare. Iar atunci, când a venit Njala aici, norul negru ce te înconjura a părut să se ridice. Te-am văzut zâmbind uneori, iar în seara în care i-am primit pe Joss, Diana şi Jock, ai fost cu totul sublimă. Când am dansat împreună, am început să cred că am putea avea un viitor. Crezi că este posibil, Cecily?

— C-cred că amândoi ne-am izolat de lume în feluri diferite.

— De acord. Asta am făcut. Şi mai mult, unul de altul. Cea mai importantă întrebare este desigur dacă ai avut... ai sentimente faţă de mine.

— Bill, nu ştiu dacă am îndrăznit. Cecily a clătinat din cap nedumerită. Ca şi tine, am învăţat să mă descurc singură. N-nu vreau să mai sufăr. După tot ce s-a întâmplat, m-ar termina definitiv.

— Înţeleg, fireşte. Poate s-o luăm de la început? Bill avea ochii sticloşi şi părea că-i dădeau lacrimile. Vreau să încerc să fiu mai bun pentru tine.

— Şi pentru Stella.

— Şi pentru Stella, a încuviinţat el. Ce zici? I-a întins mâna. Vrei să încercăm?

După o scurtă pauză, Cecily l-a luat de mână.

— Cu siguranţă.

— Vino.

Bill s-a ridicat şi a tras-o spre el, apoi a luat-o în braţe şi a sărutat-o.

Cecily s-a trezit dimineaţă într-un zgomot de plâns în toată regula. A deschis forţat ochii şi l-a văzut pe Bill lângă ea, cu Stella în braţe.

— Cred că este bolnavă. Am vrut să-i dau biberonul, dar l-a tot scuipat. Ce să fac?

Cecily s-a ridicat în şezut şi şi-a dat seama că era goală.

— Dă-mi-o mie, a spus, întinzând braţele să ia bebeluşul necăjit. Pff, duhneşte. Zici că nu a vrut să mănânce?

— Nu, am scos biberonul din frigider, dar a refuzat să sugă.

— L-ai încălzit înainte?

— Nu... Ah, de-aia n-a vrut.

— Îmi dai capotul?

Bill l-a luat din cuiul de pe uşă. Cecily a întins-o pe Stella pe pat şi s-a ridicat să se îmbrace, cu cea mai stranie senzaţie de a fi dezbrăcată în faţa soţului ei. Bill s-a aplecat şi a sărutat-o pe un omoplat, înainte să-şi bage nasul în gâtul ei.

— Noaptea trecută a fost minunată, draga mea.

— Da, dar trebuie să hrănesc copilul ca să nu mai zbiere, a zâmbit ea, legându-şi capotul şi luând fetiţa în braţe.

Bill a urmat-o până în bucătărie şi s-a uitat cum punea biberonul în oala cu apă ca să-l încălzească. Cum s-a potolit copilul mâncând, Bill s-a aşezat în faţa ei. Purta doar un şort şi la vederea pieptului lui lat şi gol, Cecily s-a înfiorat toată.

— Arăţi absolut superb azi.

— Nu prea cred, a spus ea, dându-şi ochii peste cap. Nici nu m-am pieptănat.

— Şi după mine nici n-ar trebui s-o faci vreodată. Îmi place cum îţi cade părul aşa sălbatic pe umerii goi.

— Bill! a chicotit Cecily.

— În sfârşit, doamnă Forsythe, am de gând să te răvăşesc din nou imediat ce se poate, dar voiam să te întreb dacă vrei să vii cu mine la Nairobi ca să mergem la curse. Cred că a venit timpul să ne arătăm la clubul Muthaiga. Va veni toată lumea şi, cu tine alături, s-ar putea să-mi placă.

— Ah, dar ce naiba să facem cu Stella?

— Eu şi Nygasi credem că am găsit pe cineva potrivit.

— Aşa repede?

— Da. Sigur ai cunoscut-o pe femeia care vinde lapte proaspăt pe drumul spre Gilgil.

— Sigur că da.

— Ei bine, Nygasi a fost cel care a ajutat-o când a fost în aceeaşi situaţie ca Njala. E verişoara lui şi el m-a întrebat dacă nu-i dau vreo două vite să le mulgă, ca să vândă laptele unora ca noi. Are un fiu de vreo zece ani cu care locuieşte în coliba de pe drum, trăind la limita sărăciei de când l-a născut. Nygasi jură că este femeie cinstită, ba mai are şi avantajul că vorbeşte ceva engleză pe seama conversaţiilor cu locuitorii albi care cumpără lapte de la ea.

Cecily încerca s-o vizualizeze.

— Câţi ani are?

— Nu sunt sigur, probabil douăzeci şi ceva. Şi fireşte, şi-a crescut singură copilul, aşa că ştie cum să îngrijească un bebeluş.

— Vine şi fiul ei să locuiască aici cu ea?

— Da, normal. Te poate ajuta cu grădinăritul. Nygasi a vorbit deja cu ea şi înţelege situaţia cu Stella.

— Şi nu va spune nimănui, da?

— Nu, normal că nu! Deja te consideră o sfântă că ai salvat copilul. Şi chiar eşti, draga mea. Sunt ruşinat şi îngrozit că poate te-am făcut să simţi altceva.

— Bine, stai s-o spăl pe Stella, mă îmbrac şi o primim, a consimţit Cecily.

O oră mai târziu stătea în salon cu Bill. Nygasi adusese o tânără incredibil de slabă, pe care Cecily o recunoştea, şi un băiat a cărui greutate sugera că era subnutrit pentru vârsta lui. Mama şi fiul stăteau în salon şi se uitau în jur uluiţi.

— Vă rog, a arătat Cecily spre canapea, luaţi loc.

Amândoi păreau îngroziţi la acest gând, dar Nygasi le-a spus ceva şi s-au cocoţat şovăitori pe marginea canapelei.

— Ei sunt Lankenua şi fiul ei Kwinet, a spus Bill. Ea este soţia mea, Cecily, a spus în maa celor doi de pe canapea.

— Sunt foarte bucuroasă să vă cunosc. *Takwena,* Lankenua, a adăugat Cecily.

— Aşa, poate ar fi mai bine ca eu şi Nygasi să traducem întrebările pe care le ai pentru Lankenua, a sugerat Bill.

— N-nu ştiu ce să întreb.

Cecily o măsura din cap până-n picioare pe tânăra din faţa ei. Avea ochii speriaţi ca ai unei căprioare care ar fi zbughit-o la cel mai mic zgomot. Nu era deosebit de frumoasă, părul îi era ras pe cap, nasul prea mare pentru chipul ei, iar dinţii galbeni şi strâmbi. Fiul ei era mult mai frumos, avea semeţia strămbunilor masai.

— Lankenua ştie ce are de făcut şi este fericită, foarte fericită să se ocupe, a repetat Bill. Poate cel mai simplu este s-o aduci pe Stella ca să vezi cum interacţionează cu ea.

— Bine, a spus Cecily, ridicându-se. Întorcându-se cu copilul câteva clipe mai târziu, i l-a dat tinerei care s-a luminat la faţă văzând-o pe Stella. A murmurat ceva încet şi a zâmbit, a gângurit la Stella care stătea calmă în braţele ei.

— Ce zice? l-a întrebat pe Nygasi.

— Copil frumos, ca o prinţesă.

— Ceea ce şi este în lumea masailor, fireşte, a adăugat Bill.

— Mama Lankenua tămăduitoare, a intervenit Nygasi. Foarte inteligentă.

Stella a început să plângă şi Cecily s-a dus după biberon.

— Las-o pe Lankenua s-o hrănească, draga mea, a spus Bill.

Cecily s-a supus şi copilul a primit biberonul de la Lankenua fără tevatură.

— Ştie să gătească? a întrebat Cecily.

Nygasi i-a tradus în maa.

— Zice nu mâncare om alb, dar învaţă repede.

Cecily se uita la Kwinet, băiatul care stătea aplecat deasupra Stellei, îmblânzindu-se la chip şi zâmbindu-i

fetiţei.

— Şi mai sunt rufele. Şi treabă pentru băiat în grădină, a spus Cecily.

— Băiat îngrijeşte vaca. Puternic, a explicat Nygasi.

Lankenua i-a spus ceva lui Nygasi, care a încuviinţat.

— Ce-a zis?

— Zic tu femeie bună. Lankenua a pronunţat cuvintele lent, zâmbindu-i lui Cecily. Place lucrez pentru tine.

Bill s-a uitat întrebător la Cecily.

— Ce zici?

Cecily încă nu-şi luase ochii de la Lankenua.

— Bine, a răsuflat. Şi eu vreau să lucrezi pentru mine.

La lăsarea serii, Lankenua, fiul şi cele două vaci sfrijite ocupau deja capătul hambarului.

— Ştii, chiar nu cred că-i cazul să-l transformăm, a comentat Bill. Oricum vor dormi acolo doar în sezonul ploios. Par foarte fericiţi în noua lor casă.

— Bill, au nevoie cel puţin de o toaletă şi un robinet. Sigur putem avea încredere în ei?

— Absolut. Şi apoi, Nygasi rămâne aici să-i supravegheze cât suntem plecaţi la Nairobi.

— O, Bill, nu pot pleca mâine. Vreau să văd cu ochii mei că are grijă ca lumea de Stella.

— Instinctul îmi spune că este un suflet de încredere, care a trecut prin multe greutăţi. Eu sugerez s-o lăsăm pe Stella în camera ei cu Lankenua şi să ne retragem devreme. I-a zâmbit. Vedem dimineaţă cum s-a descurcat.

— Bine.

Cecily a priceput şi a încuviinţat sfioasă. Cu braţul lui Bill peste umeri, s-au îndreptat spre casă.

Capitolul 40

Şi aşa a început o nouă eră pentru Cecily. Văzând că Lankenua o iubea deja pe Stella, s-a dus cu Bill la cursele de la Nairobi. Puţin îi păsa că hainele i se demodaseră de doi ani şi că nu era tunsă după ultima modă, căci Bill îi spusese că oricum era frumoasă, iar după nopţi lungi şi

calde de amor în cămăruţa lui cât o celulă de la clubul Muthaiga, se simţea la fel de superbă ca Diana, a cărei relaţie cu Joss era cunoscută de toată lumea. Cecily şi Bill au luat cina cu ei într-o seară, iar Jock stătea lângă ea – încornoratul, cum îi spunea Bill – şi se îmbăta încet, dar sigur. Nimeni nu părea să bage nimic de seamă.

— S-au obişnuit toţi cu Joss şi cu metehnele lui, draga mea, i-a explicat Bill, ridicând din umeri. Cecily adora când îi spunea „draga mea”.

A convins-o să rămână de Revelion şi s-a întâlnit cu naşa ei la marea petrecere de la club.

— Vai, scumpa mea! Cât de radioasă eşti! Kiki a învăluit-o într-un nor de parfum şi de fum. Dar trebuie să-ţi înnoieşti garderoba, i-a şoptit la ureche. Îţi dau adresa unui locşor care vinde cele mai fabuloase rochii, copiate după ultimele parade ale modei din Paris. Şi trebuie să-i cunoşti pe Fitzpaul şi pe prinţesa Olga de Iugoslavia, stau la mine pe vreme de război. Vino într-un weekend să dăm petrecere!

Cecily a consimţit, ştiind că probabil Kiki va uita de invitaţie. Oricât afişa acea *joie de vivre* şi în ciuda machiajului perfect, ochii superbi ai naşei erau greu încercănaţi şi mâna îi tremura când ducea portţigaretul la gură.

— Chiar trebuie să te duci acasă? a întrebat-o Bill pe Cecily pe când stăteau goi în pat şi ascultau sunetele petrecerii care continua la primele ore ale anului 1941.

— Ştii că da, Bill. Nu am văzut-o de câteva zile pe Stella. O să uite cine sunt.

— Atâta timp cât sunt hrăniţi şi schimbaţi, copiilor nu le pasă cine o face, a comentat el. Cel puţin asta îmi spunea mie dădaca.

— Nu mă îndoiesc că dădaca ta avea dreptate într-un fel, dar cred că Stella îmi va simţi lipsa. În fond, tu te întorci la muncă şi eu ce să fac toată ziua aici?

— Adevărat. Ei bine, a spus, pupând-o pe frunte, fugi la copilul şi la verzele tale şi vin şi eu când pot.

Cecily a plecat a doua zi de dimineaţă, cu camioneta lui Katherine plină ochi de haine de gata, pe care le cumpărase de la buticul din Nairobi recomandat de Kiki.

— Nu că a fost distractiv? a căscat Katherine când ieşeau

din Nairobi, cu burta lipită de volan.

— Katherine, nu vrei să conduc eu?

— Vai, nu, oricum e mai mult grăsime decât copilul în sine, a spus. Trebuie să recunosc că mă bucur să mă întorc acasă. M-au epuizat toate petrecerile astea. Şi Bill părea să se distreze. În general, parcă are un băţ în fund la astfel de evenimente. E limpede că vă înţelegeţi de minune. Soţul tău arată ca o pisică în faţa castronului cu smântână. Când ai intrat în viaţa lui a fost cel mai bun lucru care i s-a întâmplat.

— Şi eu simt la fel despre el, a zâmbit Cecily. O să-mi lipsească până vine.

— E prima oară când te aud că spui asta şi sunt extrem de fericită pentru voi.

Şi, într-adevăr, odată ce a lăsat-o Katherine cu toate cumpărăturile la ferma Paradisului, după ce i-a făcut cunoştinţă cu Lankenua, Kwinet şi Stella, la care gângurise neîncetat, Cecily, cu copilul în braţe, i-a făcut cu mâna lui Katherine şi şi-a spus că mai fericită nici că putea fi.

În următoarele săptămâni, Bill a făcut tot posibilul să ajungă cât mai des acasă, uneori sosind noaptea târziu şi plecând în zori. În acele nopţi, Cecily le instala pe Lankenua şi Stella într-una dintre camerele de oaspeţi, căci în ruptul capului nu voia ca Stella să doarmă în hambar, ca ea şi Bill să nu fie deranjaţi.

Cu cât o cunoştea mai bine pe Lankenua, care avea probabil aceeaşi vârstă ca ea, cu atât prindea mai multă încredere în ea şi o plăcea mai mult. Învăţa repede şi, în mai puţin de o lună, ştia deja să facă o decentă friptură de pui cu curry (cu toate că, din greşeală, luase gâtul uneia dintre preţioasele găini ale lui Cecily, în loc să ia din frigider). Kwinet era şi el util în grădină, unde Cecily îl învăţa să îngrijească diverse varietăţi de plante şi legume. O singură dată l-a certat, când a ieşit pe verandă şi a văzut cele două vaci schiloade care păşteau în mijlocul peluzei ei. Una peste alta, era un scump, iar hrana pe care o primea în mod regulat îi bucălase obrajii scofâlciţi. Lankenua era incredibil de blajină cu Stella şi Cecily prinsese încredere să se ducă uneori la Nairobi, când nu putea veni Bill.

În ultima săptămână din ianuarie, Lankenua a trezit-o pe

Cecily bătând la uşă.

— Hai, doamna Cecily.

Lankenua se prefăcea că ţinea receptorul la ureche. Cecily şi-a pus capotul şi s-a dus pe coridor să răspundă.

— Bună, draga mea, Bill sunt, s-a auzit printre pârâituri vocea soţului. Voiam doar să-ţi spun că ajung târziu diseară. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce?

— Joss a avut un accident de maşină lângă casa Dianei şi a lui Jock, în Karen. Aparent şi-a frânt gâtul. Doamne, Cecily, Joss a murit!

— O, nu! Cecily şi-a muşcat buza. Ştia că Bill îl adora pe Joss, în ciuda şocantei atitudini pe care o avea cu femeile. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu. Trebuie să mă ocup de treburile lui până se lămuresc toate. Mă duc la morgă acum să... îmi văd fostul prieten şi să-mi iau rămas-bun, a adăugat Bill, gâtuit.

— Of, dragul meu, ce rău îmi pare! Poate ar fi mai bine să vin cu tine?

— Orice s-ar întâmpla, vor aranja destul de repede înmormântarea. Ştii tu, aşa trebuie aici. Mă rog, dacă eşti sigură că vrei să vii, ne vedem mai târziu la club. Ai grijă la condus, Cecily.

A lăsat receptorul şi s-a dus în bucătărie să-şi facă o cafea tare. Sorbind din ea, s-a uitat pe fereastră la încă o dimineaţă glorioasă, o dimineaţă pe care Joss, cândva atât de plin de viaţă, nu avea s-o vadă. Şi-a amintit de vechiul proverb pe care-l spunea tatăl ei, ceva despre cei care dacă ridică sabia, trebuie să fie pregătiţi să moară de sabie. Pentru prima oară înţelegea Cecily însemnătatea proverbului. Joss petrecuse toată viaţa fără oprire şi acum pierise.

Lankenua a apărut în bucătărie cu Stella în braţe.

— Bine, doamna Cecily?

— Trebuie să plec la Nairobi, a spus Cecily. Ai grijă de Stella, da?

— Bine.

Cecily şi-a luat în bagaj o rochie şi o pălărie neagră şi, puţin după prânz, a pornit cu camioneta de rezervă a lui Bill spre Nairobi. Cu toate că la început era puţin stresată să

conducă singură, învăţase să se bucure de libertatea de a se mişca fără ajutorul altora.

Puţin spus că atmosfera de la Clubul Muthaiga era una mută. A văzut pe geamul mic că bărbaţii se adunaseră la barul domnilor, unde beau whisky şi vorbeau încet. Câteva femei stăteau pe terasă, ridicând paharul în memoria lui Joss. Prăfuită după călătorie, Cecily s-a dus în camera ei să se schimbe, dar imediat a auzit uşa deschizându-se în urma ei.

— Bună, draga mea, mi-au spus că ai sosit. Bill era mohorât şi ostenit, parcă îmbătrânise zece ani de când nu-l mai văzuse. Cecily s-a dus la el.

— Îmi pare tare, tare rău. Ştiu cât însemna pentru tine.

— În pofida defectelor lui, viaţa nu va mai fi la fel fără el. Dar nu-i doar asta, Cecily. M-am dus la morgă şi am vorbit cu directorul Poppy. Până nu anunţă parlamentul mâine, nu trebuie să afle nimeni, dar se pare că amărâtul a fost ucis.

— Ucis? Doamne, Bill! Ce s-a întâmplat?

— A fost împuşcat în cap. Aparent glonţul i-a trecut în linie dreaptă din ureche până în creier. Nu a avut nicio şansă.

— Dar cine să-l vrea mort pe Joss? Toată lumea îl iubea! Nu?

Cecily îşi privea soţul în aşteptarea unei reacţii, după care şi-a dat seama.

— Ah... a şoptit.

— Da, mi-e teamă că asta crede toată lumea, mai ales că s-a petrecut foarte aproape de casa lui Jock şi a Dianei. Se pare că Joss o lăsase pe Diana şi... Dumnezeu ştie ce s-a întâmplat, dar nu-i de bine pentru Jock Broughton.

— Sinceră să fiu, Bill, cu toate că ştiu cât ai ţinut la Joss, nu l-aş învinovăţi pe Jock dacă l-ar fi împuşcat.

— Ştiu, draga mea, ştiu. Bill a oftat şi s-a aşezat pe pat. Evident că nu trebuie să se afle, înmormântarea se va ţine mâine, iar pe urmă îl va interoga poliţia pe Jock.

— Tu crezi că a făcut-o?

— Cum zici şi tu, sigur era îndreptăţit. Oricum, deocamdată nu suflăm o vorbă. Am vrut doar să-ţi spun. Trebuie să mă întorc la birou ca să încerc să rezolv problemele de-acolo. Te descurci?

— Sigur că da, a încuviinţat Cecily.

— Mă întorc la cină.

Trist, Bill i-a făcut semn cu mâna şi a ieşit din cameră.

Înmormântarea lui Josslyn Victor Hay, cel de-al 22-lea marchiz de Erroll, a avut loc a doua zi la biserica Sf. Paul din Kiambu, lângă Nairobi. Cecily, alături de Bill în prima strană, s-a uitat în spate şi a observat că venise toată crema societăţii, numai pe Diana n-o vedea. Cu o seară în urmă, Bill îi spusese că numai cu câteva ore înaintea morţii lui Joss, Jock consimţise să divorţeze de Diana ca să se poată mărita cu Joss. Ciocnise în cinstea lor la clubul Muthaiga în faţa tuturor.

— Nu uita te rog că doar poliţia ştie că Joss a fost ucis. Toţi cred că a fost un tragic accident de maşină, a avertizat-o înainte să plece la înmormântare.

Şi totuşi, în timpul priveghiului la clubul Muthaiga, şuşotelile erau evidente. Atât Alice, cât şi Idina păreau devastate şi puţine cuvinte amabile se auzeau la adresa Dianei. A venit şi Jock, cam beat şi amărât, dar l-a luat pe loc amica lui, June Carberry, înainte „să se facă de râs”, după cum îi şuierase lui Bill.

— Zici că-i sfârşitul unei ere, a spus Bill, ajutând-o pe Cecily să urce în camionetă mai târziu. Happy Valley însemna Joss şi, chiar dacă şotiile lui erau deplorabile, lumea va fi mai tristă fără el. Te rog să ai grijă pe drum şi să mă suni când ajungi, bine?

— Da.

La plecare, Cecily nădăjduia cu ardoare ca lovitura morţii celui mai bun prieten al lui Bill să nu aducă nori care să ameninţe noua şi minunata lor relaţie.

Jock Broughton a fost arestat trei săptămâni mai târziu pentru uciderea lui Joss Erroll. Scandalul a ajuns în toate ziarele lumii, că până şi Dorothea a sunat să afle detalii.

— Il cunoşteai pe acest Joss personal? a întrebat pe nerăsuflate Dorothea.

— Da, este... a fost cel mai bun prieten al lui Bill. El, Diana şi Jock au petrecut un weekend la noi în decembrie.

— Vai! A urmat o tăcere de uimire. Chiar ai cunoscut-o pe Diana? Este aşa frumoasă cum arată în ziare?

— Da, e foarte frumoasă.

— Crezi că Sir Jock l-a împuşcat?

— Mamă, nu ştiu, dar Joss şi Diana nu se fereau să-şi arate relaţia în faţa lui.

— Nu pot să cred că ţi-au fost oaspeţi.

Cecily a zâmbit fără să vrea, căci mama ei părea complet fascinată, oricât de mare era grozăvia.

— Se iubeau, cum scrie în ziare? a întrebat Dorothea.

— O, da. *Sau mai degrabă se pofteau*, şi-a spus Cecily. Oricum, trebuie să închid, a spus, auzind-o pe Stella plângând de foame. Salutări celorlalţi.

— Stai, se aude un copil în fundal?

— Da, Stella, fiica servitoarei mele. E foarte scumpă, mamă.

— Păi, dacă se mai termină războiul ăsta, mă urc pe vapor şi vin la tine, iubito. Kenya pare un loc foarte interesant.

— O, interesant este cu siguranţă, a confirmat Cecily. Pa, mama!

Ştirile despre război, care dominaseră conversaţiile atâta vreme, fuseseră uitate temporar în favoarea bârfei delicioase din jurul investigaţiei crimei. Cu toate că Cecily îşi vedea fericită de Stella, inima ei tânjea după soţul care stătea mai mult la Nairobi, nu doar ca să facă treaba pe care o avea Joss, ci şi să rezolve diverse probleme personale ale prietenului lui.

Katherine suna în mod regulat la ferma Paradisului. Îşi petrecea timpul cu Alice la ferma Wanjohi, străduindu-se să aline suferinţa lui Alice pe seama morţii lui Joss.

— Mă îngrijorează, îi mărturisise Katherine lui Cecily. Şi tatăl ei a murit recent şi este complet distrusă de moartea lui Joss. Nu se simte bine, Cecily, nu ştiu ce să fac.

Procesul lui Jock Broughton a început în sfârşit la tribunalul central din Nairobi, la sfârşitul lui mai.

— Sincer, parcă a venit lumea la teatru, draga mea, a suspinat Bill când a sunat la sfârşitul primei zilei. Toată Happy Valley este aici, în haine de duminică, evident şi au venit reporteri din toată lumea. Cel puţin Diana a făcut şi ea ceva şi a angajat un avocat cu har pentru bietul ei soţ. Îţi zic că a venit la tribunal dimineaţă îmbrăcată în negru şi gata să joace rolul văduvei. Nu-mi place să zic nimic rău de

nimeni, dar parcă-i place atenţia.

Quelle surprise, şi-a spus Cecily.

— Hai în oraş dacă vrei, dar este un circ sinistru, mai ales cu războiul ăsta.

— Cred că rămân aici, a spus Cecily, ştiind ce dezamăgită ar fi fost mama ei că rata unul dintre cele mai senzaţionale procese de crimă ale timpurilor moderne.

Voia mai mult să se ocupe de Stella, care avea deja şase luni. Bebeluşul sfrijit devenise dolofan şi adorabil şi fiecare mişcare o încânta pe Cecily. Stella era extrem de atentă şi Cecily o punea pe o pătură în grădină, la umbra unui acacia şi se uita la ochii ei mari, identici cu ai mamei sale, cum urmăreau deplasarea norilor şi păsările care cântau vesele printre ramuri. Wolfie o adora şi stătea noaptea la uşa ei.

— Pare că petreci extrem de mult timp cu Stella, a comentat Katherine, care stătea să nască de pe o zi pe alta şi care venise în vizită, cum rar se mai întâmpla. Cecily stătea pe verandă, cu Stella pe genunchi.

— Lankenua este foarte ocupată cu casa, cineva trebuie să aibă grijă de ea. Şi este prea grea s-o car în marsupiu, i-a explicat Cecily repede.

Katherine s-a uitat atent la ea.

— Stella nu prea sună a nume de masai, nu?

— Njala o cheamă de fapt, înseamnă stea. Nu că-i frumos? Stella este numele latinesc, a minţit Cecily lejer.

— Vezi doar să nu te ataşezi prea tare de ea şi să ajungi s-o îngrijeşti tot timpul. Altfel, dai o treabă pe alta, nu?

— Nu mă deranjează. În fond, este mai bine decât să frec duşumele, a zâmbit Cecily.

— Aşadar, juriul s-a dus să delibereze, i-a spus Bill soţiei la telefon două luni mai târziu. Sincer să fiu, în momentul ăsta nu-mi prea mai pasă. Este ditamai circul şi o să răsuflu uşurat când se va termina.

— Ce verdict crezi că vor da? a întrebat Cecily, în timp ce îi dădea Stellei piure de măr şi ţinea receptorul la ureche în acelaşi timp.

— Probele sunt împotriva lui, dar Morris, avocatul său, a avut o pledoarie finală spectaculoasă. A meritat toţi banii plătiţi de Diana. În orice caz, te sun imediat ce se dă verdictul şi poate răposatul Joss se poate odihni în sfârşit în

pace.

— Sper, a murmurat Cecily, închizând telefonul. Şi ca Bill să-şi găsească liniştea.

— Nevinovat! Bill a sunat încă o dată la zece seara. Aparent nu-l mai duc la eşafod.

— Măi să fie! Credeam că majoritatea se aşteptau să fie găsit vinovat.

— Aşa-i, dar... sincer să fiu, după ce am auzit toate argumentele, nu mai ştiu nici eu ce să cred. Mă bucur doar că s-a terminat şi, draga mea, îmi pare rău, dar mi-e teamă că nu pot veni acasă weekendul ăsta. Trebuie să ajung la un lagăr de concentrare din Mombasa.

— Aoleu, sper că nu dai de bucluc acolo.

— Deloc. Trebuie doar să mă asigur că prizonierii de război sunt trataţi bine. Te sunt imediat ce pot. Fruntea sus, nu mai durează mult.

Cecily a închis şi a ieşit pe verandă. Chiar dacă era senin, umiditatea era neobişnuită pentru o seară de iulie şi aerul era încărcat cu aromele florilor din grădină. Nu-i venea în minte decât noaptea în care Joss şi Diana dansaseră chiar acolo...

S-a întors în casă şi a decis să-i dea vestea mamei a doua zi. Chiar dacă în sinea ei credea că Jock era vinovat, se bucura că nu sfârşea cu ştreangul de gât. Strecurându-se în pat, Cecily îşi dorea cu ardoare să se încheie războiul. Il văzuse prea puţin pe Bill în ultimele luni. Dacă nu ar fi avut-o pe Stella, şi-ar fi pierdut minţile.

Cel puţin Katherine era în aceeaşi situaţie şi putuse veni la ferma Paradisului odată ce se născuse fiul ei, Michael, la sfârşitul lui mai. Împreună, ea şi Cecily împleteau ciorapi şi cagule pentru soldaţii de pe front, cu Stella şi Michael pe carpeta din faţa lor. Stella, care şedea în fund deja, se uita solemn la micul Michael.

— Să se termine odată războiul ca să fiu şi eu cu Bill o pereche normală, a oftat Cecily, întinzând mâna să stingă lumina.

Capitolul 41

Mai, 1945

Abia patru ani mai târziu s-a îndeplinit dorinţa lui Cecily şi fuseseră cei mai lungi patru ani din viaţa ei. Când primise vestea că Pearl Harbor fusese atacat şi că Statele Unite intraseră în război, Cecily o strânsese pe Stella la piept şi plânsese, îngrozită pentru familia ei din New York. În vreme ce mâncarea se împuţina din ce în ce mai tare, Cecily era recunoscătoare că grădiniţa ei dădea roade şi că aveau ouă şi lapte de la vaci. Belle, frumoasa ei iapă, fusese dată pentru efortul de război şi, în ziua în care îi luase Bill calul, Cecily îşi spunea că nu mai avea lacrimi de vărsat.

Cu toate că ferma Paradisului nu fusese afectată, trăia constant cu teamă pentru viaţa lui Bill. Comandant al Puşcaşilor africani, Bill se ţinuse de cuvânt şi luptase alături de soldaţii lui când fusese necesar. La începutul războiului erau puţine misiuni, dar în 1943, spre groaza lui Cecily, Bill şi Divizia 11 fuseseră transferaţi să lupte în Birmania. Cecily trăise în agonia suspansului cum nu aflase veşti de la el cu săptămânile, doar câteva scrisori scurte în care-i povestea despre arşiţă şi umiditatea junglei şi câteva propoziţii înnegrite de cenzori. Venise puţin la ferma Paradisului, tras la faţă şi bântuit, doar ca să plece iar pe front.

Telefonul şi telegramele deveniseră singura legătură cu lumea, în vreme ce se pregătea de criză şi încercând în acelaşi timp să creeze o atmosferă plăcută pentru Stella, care se făcea o fetiţă dulce şi precoce.

În timpul unei ploi torenţiale de mai în 1945, a sunat telefonul. Era Bill, cu veşti care-i făceau inima să tresalte când a închis.

— S-a terminat, chiar s-a terminat! Lankenua, s-a terminat! a strigat, alergând pe coridor spre bucătărie, unde Stella, de patru ani, desena la masă, iar Lankenua făcea curat. S-a terminat!

A râs şi a luat-o în braţe pe biata fată speriată.

— Ce terminat, doamna Cecily?

— Războiul! Chiar s-a terminat! S-a dus s-o ia în braţe pe Stella, care era deja mai înaltă cu un cap decât Michael, cu toate că între ei era o diferenţă de doar şase luni. S-a terminat de tot. Acum poate să vină şi Bill de tot acasă şi să

fim o familie.

— De ce plângi, dacă eşti fericită? a întrebat-o Stella.

— O! Pentru că este minunat! Te pot duce în sfârşit acasă, să vezi New Yorkul şi... multe alte lucruri. Mă duc la Nairobi. Se pun la cale tot soiul de petreceri. Lankenua, iei te rog rochia albastră cu fundiţe s-o calci la abur? Ah, şi va trebui să mă mulţumesc cu pălăria de paie.

— Pot să vin cu tine? a întrebat Stella plângăcios.

— Nu astăzi, o să fie prea aglomerat în oraş şi nu vreau să te pierzi. Data viitoare, promit.

— Dar îmi place să mă uit la magazine cu tine şi Yeyo.

— Ştiu, draga mea, dar n-a mai rămas nimic în ele. Se vor umple însă curând şi o să mergem să-ţi cumpărăm multe rochii frumoase. Haide – Cecily a întins mâna – ajută-mă să mă îmbrac.

Stella s-a aşezat pe pat, în timp ce Cecily îşi prindea părul cu agrafe.

— De ce avem părul diferit? a întrebat Stella.

— Mulţi oameni din multe locuri au alt fel de păr.

— Dar noi suntem de-aici, a insistat Stella.

— Păi, eu vin de fapt din Statele Unite ale Americii, îţi aduci aminte că ţi-am arătat în atlas? Se află peste oceanul cel mare. Tu şi Yeyo sunteţi din Kenya.

Ea şi Bill hotărâseră că era mai bine ca Stella să creadă că Lankenua era mama ei. De când începuse să vorbească Stella, îi spusese „Yeyo”, cuvântul masai pentru mamă, iar lui Cecily „Kuyia”, de la „Nakuyia”, care însemna „mătuşă”. Stella vorbea repede în maa cu Lankenua, cu „fratele” ei Kwinet, care devenise un tânăr superb şi care muncea neîncetat îngrijind grădina lui Cecily, şi cu unchiul Nygasi. Adoptase accentul din Upper East Side al lui Cecily când vorbea engleză, ceea ce-l amuza pe Bill când venea arareori acasă.

— Nu-mi place părul meu, a spus Stella, trăgându-se de codiţele făcute împletite de Lankenua cu o zi înainte. E prea sârmos. Al tău este moale şi neted. Şi de ce te vopseşti pe faţă? Eu arăt ca o toantă dacă mă pictez, a comentat Stella, în timp ce Cecily îşi punea roz în obraji.

— Pentru că am tenul alb şi palid, pe când al tău este frumos şi nu are nevoie de artificii. Aşa, a făcut Cecily,

punând cosmeticele şi alte lucruşoare în mica trusă. Mă poţi ajuta dacă îmi dai cămaşa de noapte de culoare piersicii din sertar.

Stella a deschis sertarul de sus şi a scos în schimb un sutien.

— De ce porţi asta? Yeyo nu poartă. O să port şi eu când mă fac mare?

— Da, dacă vrei. Unde-i cămaşa de noapte? Trebuie să ajung de îndată la Nairobi.

Lankenua şi Stella i-au făcut cu mâna, iar Cecily a promis să se întoarcă a doua zi. În drum spre Nairobi, s-a aşezat la coada de maşini pline de oameni care aflaseră şi ei vestea şi se duceau să sărbătorească. Cecily se gândea la discuţia pe care o avusese cu Stella de dimineaţă. Fără îndoială, fata o adora pe „Yeyo”, dar mai nou nu înţelegea motivul pentru care ea dormea într-una din camerele de oaspeţi, pe care Cecily o transformase într-un mic paradis pentru fetiţe, pe când Yeyo dormea afară cu Kwinet. În aceeaşi măsură, de ce Lankenua se îmbrăca simplu, iar Stella avea numai rochii frumoase. În vreme ce Kwinet nu îşi arăta interesul pentru lecţii şi prefera să lucreze afară, Stella ştia deja să scrie şi să citească. Cecily o învăţa în fiecare dimineaţă şi aparent învăţa foarte repede.

— Până la zece ani se duce la universitate, draga mea, îi spusese Bill, glumind doar pe jumătate într-un weekend în care avea permisie. Ai grijă să nu-i dai mai multe idei decât este cazul.

Comentariul stârnise una dintre cele mai aprige certuri între cei doi, Cecily acuzându-l pe Bill că discriminează şi asigurându-l că în SUA, femeile negre puteau merge la facultate.

— Tot ce se poate, dar trăim în Africa, unde Stella nu are aceleaşi oportunităţi.

— În cazul ăsta, o duc la New York, nu? uriaşe la el.

Bill îşi ceruse scuze, dar în ultimele săptămâni, Cecily începea să-i înţeleagă îngrijorarea. Stella nu îşi înţelegea identitatea, impas peste care Cecily nu ştia cum să treacă.

— Nu o rezolv azi, a murmurat, oprind lângă Nairobi la coada de maşini care claxonau şi de pasageri care chiuiau, dornici să intre în oraş.

Cerul se luminase ca prin farmec şi traficul pe bulevardul Delamere se poticnise. Cecily auzea instrumentele de alamă care cântau în toiul paradei victoriei. Fără a mai trage speranţă să-l găsească pe Bill, Cecily a lăsat maşina pe loc şi a pătruns în mulţimea care aplauda soldaţii victorioşi ce mărşăluiau mândri alături de tovarăşii lor.

Abia o lună mai târziu s-a întors Bill acasă. Cecily îl pusese pe Kwinet să decoreze faţada casei cu steagul Marii Britanii, pe care-l furase la parada victoriei. Katherine, Bobby şi Michael veniseră şi ei, iar Stella dansa de bucurie în jurul „unchiului Bill”. Lui Cecily i se părea că Bill îmbătrânise, avea părul încărunţit şi o privire torturată, cum nu avusese înaintea războiului.

— În cinstea reuniunii prietenilor, a ciocnit el, şi a celor care ne lipsesc şi nu mai sunt printre noi.

— În cinstea celor care ne lipsesc, au spus toţi.

Cecily ştia că Bill nu se gândea doar la tovarăşii căzuţi, ci şi la Joss şi la Alice, care se împuşcase acasă cu numai câteva luni după ce Jock Broughton fusese declarat nevinovat de uciderea iubitului ei Joss. Unii mai şopteau că poate chiar Alice fusese răspunzătoare, pe de altă parte, apăruseră multe alte posibile nume de vinovaţi. Cecily învăţase să nu dea ascultare bârfelor şi jelise moartea lui Alice.

— Pentru începutul unei noi ere! a spus Bobby, aruncându-i o privire soţiei şi trăgând-o mai aproape. Să trăim în pace până la sfârşitul vieţii!

— Aşa să fie! au strigat toţi în cor.

— Doamne, ce mă bucur să stau întins pe o saltea moale americană, a zâmbit Bill mai târziu, când stăteau în pat.

Cecily s-a dus în braţele lui.

— Bună, soţia mea.

— Bună, soţul meu, a spus Cecily, dându-i o şuviţă de păr deoparte. Sper să te poţi odihni săptămâna care vine şi să petrecem timpul împreună, a şoptit ea.

— Să mă odihnesc? Dragă fată, nu ştiu ce înseamnă asta, cum nu ştie nimeni care are o pâine de câştigat. Acum că s-a terminat blestematul ăsta de război, trebuie să mă duc după vite. Dumnezeu ştie câte capete lipsesc de când nu s-a ocupat şeful de ele. Mă duc mâine să aflu.

— Nu poţi să ne acorzi mie şi Stellei măcar o zi? Nici nu te cunoaşte. Vreau să petreci puţin timp cu noi.

— Înţeleg, dar nu are sens să stau în casă şi să-mi fac griji din cauza vitelor.

— Când te întorci?

— Nu ştiu, dar sper că înţelegi că trebuie să plec.

Mereu trebuie să pleci undeva... Cecily şi-a muşcat buza şi a înghiţit în sec. Nu voia să plângă în prima noapte a lui Bill acasă.

— Mă gândeam că poate facem o excursie să-mi văd părinţii în America. Nu ai fost niciodată la New York. Ar fi drăguţ, mai ales cu Stella, să vadă şi ea.

— Cecily, ştiu că abia aştepţi să te duci, dar înţelege că eu trebuie să încep să mă ocup iar de fermă. Asta ne oferă pâinea de zi cu zi. În ultimii ani, nu a intrat nimic în cont. Ce am vândut guvernului a produs foarte puţin şi riscăm să facem datorii dacă nu lămuresc lucrurile.

— Am nişte bani, Bill, ştii că am. Nu o să murim de foame, asta este cert.

— Eu sigur nu vreau să trăiesc pe banii nevestei. Expresia lui Bill se mohorâse. Sunt fermier, nu un gentleman venit la distracţii, precum cei de-aici. Doar pentru că s-a terminat războiul, nu înseamnă că mă retrag, stau în fund şi beau gin tot restul vieţii. Abia aştept să ajung la şes... S-a întors spre ea. Poate săptămâna viitoare vii cu mine în expediţie?

— Poate, a răspuns Cecily fără entuziasm.

— Doamne, cât de obosit sunt! A sărutat-o pe frunte. Noapte bună! Somn uşor!

S-a întors şi în câteva clipe sforăia deja. Cecily a stins veioza de lângă ea şi, pe muteşte, a dat drumul lacrimilor înăbuşite. Nici nu mai ştia când făcuseră dragoste ultima oară.

Zilele frumoase de acum patru ani, dinaintea morţii lui Joss, când Bill îşi lăsase sufletul în Birmania, erau doar o amintire.

— Viaţa este crudă, a şoptit Cecily ştergându-şi lacrimile cu mâna. Slavă Domnului că o am pe Stella!

Pe toată durata următorului an, Cecily avea senzaţia că nu se schimbaseră prea multe după război. Fusese mai

mult singură şi se agăţa de prezenţa Stellei. Era mai rău decât să fie singură. Îl avea din nou pe Bill în pat, însă nu el era neapărat prezent, nici măcar nu era Bill pe care şi-l amintea. Era tăcut şi vizibil rece cu ea, iar pasele lui proaste stricau atmosfera de la ferma Paradisului. Stellei nici nu-i dădea atenţie.

Mama ei o suna lună de lună, nerăbdătoare să afle când se întorcea fiica ei acasă, dar ori de câte ori discuta Cecily cu Bill despre asta, el spunea că nu era momentul şi că nu-şi putea lăsa vitele până nu aveau din nou parte de prosperitate.

— Dă-mi douăsprezece luni să pun lucrurile pe picioare şi mă gândesc, spusese.

Cecily şi-a dat seama că nu-şi văzuse familia de şase ani. Tânjea din toată inima să se ducă acasă.

Capitolul 42

Era noiembrie 1946 şi ploile preschimbaseră grădina lui Cecily într-un paradis tropical luxuriant. Katherine a sosit miercuri dimineaţa, ca de obicei, cu Michael după ea. Avea şase ani şi o adora pe cea mai bună prietenă a lui, Stella. Cecily o învăţa pe Stella aritmetică la masa din bucătărie. Fetiţei îi plăceau numerele şi, cu toate că Cecily ştia că nu exista o legătură genetică pe seama căreia s-o pună, se bucura să-i cultive afinitatea. Dar cum l-a văzut Stella pe Michael, a scos un chiot şi a dat fuga să-l strângă în braţe.

— Drace, a zâmbit Katherine, în vreme ce Michael alerga precum avionul de jur-împrejurul grădinii revene ca s-o prindă pe Stella care chiuia, eu nu pot nici să-l ţin la masă să mănânce pe fiul meu, darămite să se concentreze la matematică.

— Dacă Michael vrea să vină la lecţii, îl învăţ bucuroasă.

— S-ar putea să-ţi accept oferta, a spus Katherine, în timp ce beau limonadă pe verandă. Ţii foarte tare la Stella, nu-i aşa?

— Fireşte. A crescut sub acoperişul meu, a spus Cecily apărându-se.

— Păi, m-ar ajuta foarte mult să-l mai iei din când în când pe Michael în următoarele câteva luni. Am rămas în sfârşit însărcinată din nou.

Katherine a ridicat din sprânceană.

— Uau, ce veste minunată! Te bucuri?

— Ei, sigur o să mă bucur după naştere, da. Doar că nu îmi place prea mult sarcina în sine.

— Bobby se bucură?

— Nu ştiu. Este foarte rece de când s-a întors de pe front. Una peste alta, mă mir că am ajuns să facem un copil. Nu-l mai interesează defel partea asta în ultimii ani.

— La fel şi Bill. Cecily a roşit când a fost nevoită să recunoască. Şi, de cele mai multe ori, este cumplit de urâcios.

— Tot sper ca Bobby să-şi revină în timp, a oftat Katherine. Cred că pe toţi i-a afectat imaginea oamenilor făcuţi zob în faţa lor. A trecut totuşi un an şi pur şi simplu îl vreau înapoi pe Bobby pe care-l iubesc.

— În cazul ăsta, mă bucur că nu doar soţul meu este aşa.

— Parcă s-a schimbat totul, nu, Cecily? Chiar şi în Happy Valley. Cred că mulţi dintre nativii care au fost obligaţi să se înroleze în timpul războiului, ca datorie faţă de rege şi ţară, au crezut că lucrurile se vor schimba la întoarcere. Dar desigur, pentru *ei* nu s-a schimbat nimic, nu? De fapt, având în vedere că nu a avut cine îngriji de ferme aşa cum ar fi trebuit, a rămas şi mai puţină muncă decât înainte.

— Şi eu care credeam că va fi mai bine.

— Nu-i rău să fii optimist. Numai aşa am răzbit. Trebuie să recunosc, a adăugat Katherine, în parte sunt foarte tentată să mă întorc acasă, în Albion. Spitalele sunt moderne şi aş putea să-mi văd de cariera de veterinar. Aici este imposibil. Fermierii văd că sunt femeie, îşi iau vacile bolnave şi pleacă una-două. Până şi la ceaţă visez, a chicotit.

— Ştiu exact ce simţi. Katherine, vreau să mă duc acasă de Crăciun. Nu mi-am văzut familia de şapte ani.

— Atunci musai du-te. Neapărat.

— Dar dacă Bill refuză să vină?

— Atunci îl laşi aici. Katherine a ridicat din umeri. Ce naiba, dacă aş avea ocazia să plec din Africa puţin şi să văd

America, n-aş sta pe gânduri.

— Te-aş invita, dar... Cecily a dat din cap spre sarcina vizibilă a lui Katherine. Nu se poate, nu?

— De data asta nu, dar invită-mă după ce se naşte copilul şi sigur voi accepta. Cecily, du-te şi sărbătoreşte ca lumea Crăciunul cu familia în Manhattan. Ia şi servitoarea cu tine, dacă nu vrei să te duci singură.

— Şi pe Stella, desigur.

Katherine s-a uitat ciudat la ea.

— Desigur.

Când s-a întors Bill acasă de la şes câteva zile mai târziu şi, ştiind că trebuia luată o decizie rapid, căci se apropia luna decembrie, Cecily i-a făcut tocăniţa lui preferată de vită cu găluşti şi a desfăcut ultima sticlă de vin. După ce a mâncat şi a băut, Cecily şi-a luat inima-n dinţi:

— Bill, aş... aş vrea să merg acasă la părinţi de Crăciun.

— Serios?

— Da. Şi mi-ar plăcea să vii cu mine. Am răbdat un an, cum mi-ai cerut. Ştiu că este nevoie de tine la fermă şi că trebuie să reconstruieşti tot ce ai pierdut în timpul războiului. Dar... A tras aer adânc în piept. *Trebuie* să-mi văd familia. A trecut prea mult timp. Şi, când vine vorba de cei dragi, nu putem pierde o clipă din preţiosul timp pe care-l mai avem pe pământ.

Bill a golit paharul şi l-a umplut din nou. Cecily asculta ploaia care bătea în acoperiş, în timp ce Bill a luat o gură de vin şi a privit-o peste masă.

— Înţeleg perfect că vrei să-i vezi, dar sub nicio formă nu pot pleca de la fermă acum. Totuşi, nu vreau să te opresc. Mergi, neapărat.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios.

Îi dădeau lacrimile şi s-a ridicat să-l sărute.

— Mulţumesc, dragul meu. Nu vreau să călătoresc singură, sper că nu te deranjează dacă le iau pe Lankenua şi pe Stella cu mine.

— Chiar este necesar? Nu se mai întoarce nimeni acasă care să te poată însoţi?

— Am întrebat şi nu vine nimeni. Kiki este deja la New York, iar în perioada asta nu au rămas prea mulţi americani.

— Atunci trebuie s-o iei pe Lankenua, firește.

— Sunt sigură că Nygasi se poate ocupa de casă cât suntem plecate. Şi îl ai pe Kwinet pentru grădină şi pământ...

— Nu-ţi face griji pentru mine, Cecily. Mă descurcam foarte bine înainte să apari tu în viaţa mea.

— Bill. Cecily i-a luat mâinile într-ale sale. Te rog, mereu vorbeai despre Crăciun şi cât de mult îţi place. În Manhattan o să fie zăpadă, lumini, ba chiar şi curcan. Nu vrei să vii măcar două săptămâni?

— Poate altă dată, Cecily. Nu uita că nu am plecat din Africa, cel puţin social, de mulţi ani. Nu sunt sigur că ştiu să mă port politicos. Du-te tu, draga mea, şi lasă-ţi în urmă soţul trist şi istovit.

Cecily regreta că deschisese vinul, îl făcea pe Bill mai sentimental decât de obicei.

— Bill, te iubesc, te rog nu spune asta. Îmi doresc cu disperare ca părinţii mei să-şi cunoască ginerele.

— Îmi pare rău, Cecily. Te rog, du-te cu binecuvântarea mea. Acuma – Bill s-a ridicat în picioare – trebuie să dorm.

Cecily s-a uitat după el şi i s-au umplut ochii de lacrimi.

Capitolul 43

— Ne apropiem de America, Kuyia? a întrebat Stella, uitându-se încântată prin hubloul cabinei.

— Da, draga mea, a răspuns Cecily, în timp ce Lankenua strângea în cufăr ultimele lucruri. Cecily a sunat clopoţelul să cheme stewardul. Urcăm imediat pe punte şi o să vezi Statuia Libertăţii. E celebră şi de-acolo întâmpină călători din toată lumea.

Stewardul a sosit imediat să le ia bagajele şi Cecily i-a dat bacşiş, după care s-a asigurat că are toate documentele în poşetă.

Organizase plecarea în mare grabă. Lankenua şi Stella aveau nevoie de tot soiul de acte pentru intrarea în portul din New York: certificate de naştere, paşapoarte şi declaraţii de sponsorizare din partea oficialităţilor britanice,

iar Cecily nu putea decât să se bucure că Bill avea cunoştinţe la Parlament. După ce s-au consultat cu Nygasi, le-au ales un nume de familie potrivit pentru a trece fără probleme graniţa.

— Am intrat pe râul Hudson, doamnă, şi Statuia Libertăţii se va vedea în aproximativ zece minute, a spus stewardul.

— Haide, le-a îndemnat Cecily pe Lankenua şi pe Stella, hai să urcăm s-o vedem!

— Eu rămân aici.

Lankenua a clătinat din cap, tremurând numai la gând, cu toate că purta haina groasă de tweed a lui Cecily.

— Bine. Cecily i-a întins mâna Stellei. Noi mergem.

Pe puntea de la clasa întâi, puţini îndrăzniseră să iasă la temperatura scăzută până la îngheţ, deşi, când s-a uitat Cecily în jos, vedea braţe întinse şi auzea chiote pe punţile inferioare.

— Uite-o!

Arăta spre stânga, în ceaţa grea care învăluia portul.

— Unde? N-o văd, a exclamat Stella.

— Acolo...

Cecily arăta spre statuie şi i-au dat lacrimile la vederea ei, dar le-a şters iute, înainte să-i îngheţe pe piele. Chipul binevoitor al zeiţei Libertăţii primea călătorii osteniţi, cu făclia ridicată în ceaţă. Cecily s-a bucurat nespus s-o vadă. Stella a ridicat ochii la ea.

— Dar este foarte mică! Mi-ai spus că în America totul este mult mai mare.

— Ei bine, ea este specială, mai mult un simbol decât orice altceva, a oftat Cecily. Cum se ridică ceaţa, o să vezi zgârie-norii.

— Ce-i asta?

Stella a întins mânuţa ca să prindă fulgii de nea în palmă.

— Cum, e zăpadă! Îţi aduci aminte pozele pe care ţi le-am arătat? Asta se întâmplă când vine Moşul şi aici o să vezi multă zăpadă.

— Moş Crăciun trăieşte aici, în Manhattan? a întrebat Stella cu ochii mari.

— Nu, dar de Crăciun trimite zăpadă de la Polul Nord ca să aterizeze sania bine pe ea şi să lase daruri pentru copiii cuminţi.

— Ooo, ce frig e! Stella şi-a masat nasul. Putem intra?

— Sigur, draga mea. Dar îţi promit, o să-ţi placă Manhattanul, a spus, iar Stella a luat-o de mână şi s-au întors în cabină.

Cecily era recunoscătoare pentru privilegiul de a fi călătorit la clasa întâi şi nu la a treia. Când au debarcat şi a înmânat documentele ofiţerului de imigrări, a zâmbit fluturând din gene.

— O! Ce mă bucur să mă întorc acasă, domnule! Nu am mai fost de şapte ani, i-a spus, în timp ce acesta studia actele.

— Şi cât rămâneţi, domnişoară Huntley-Morgan?

— Am venit doar în vizită. În februarie mă căsătoresc cu logodnicul meu în Kenya, a repetat cum fusese învăţată, având în vedere că în paşaport era femeie necăsătorită.

— Aşadar, doamna Ankunu şi fiica ei Stella se întorc în Africa împreună cu dumneavoastră?

— Fireşte. După cum vedeţi, avem documentele şi pentru întoarcere. Doar nu aş uita să-mi las servitoarea şi pe fiica ei în urmă? a chicotit Cecily drăgălaş.

— Nu, sigur că nu, doamnă, a spus ofiţerul, uitându-se la Lankenua şi la Stella. Vorbesc engleză?

— Nu bine, a spus Cecily repede. Dar le va plăcea în Manhattan, nu?

— Sigur. Ofiţerul a pus ştampila pe paşapoartele lor. Bun venit în Statele Unite şi un Crăciun fericit tuturor!

Cecily a răsuflat uşurată când a ieşit din baracă, uitându-se iute înapoi, la coada nesfârşită de oameni care stăteau în frig începând de pe pasarelă.

— Bun, a spus când au ajuns în sala de sosiri. Am reuşit! Doamne! Ce încântată sunt! A râs văzându-i pe mama, tata şi şoferul Archer, care le făceau cu mâna. Haideţi să-mi cunoaşteţi familia!

Nici mama, nici tatăl nu păreau să fi îmbătrânit vreun pic şi, după o reuniune emoţionantă pe chei, Archer i-a condus spre maşină.

— Cine-i asta? a întrebat Dorothea, văzând-o pentru prima oară pe Stella, care se ascundea timid în spatele lui Lankenua.

— Stella, prietena mea specială, nu-i aşa, draga mea?

Cecily i-a zâmbit.

— Nu ştiam că mai ducem pe cineva acasă, a spus Dorothea. Servitoarea poate sta în faţă, lângă Archer, dar copila asta...

— Stă pe genunchii mei, mamă, avem loc trei şi jumătate în spate, a spus Cecily cu fermitate, luând-o de mână pe Stella.

În drum spre casă, Cecily a ignorat atitudinea dezaprobatoare şi înţepată a mamei şi s-a uitat pe geam cu Stella, arătându-i diverse clădiri, în timp ce fetiţa se minuna la zgârie-nori.

Acasă, pe Fifth Avenue, Cecily a fost întâmpinată de întreaga familie, adunată în salon. Priscilla stătea lângă soţul ei Robert, cu Christabel în vârsta de şapte ani alături. Hunter o ţinea de gât pe Mamie, care avea în braţe un copil mic şi alţi doi ascunşi în spatele părinţilor. Un brad imens, decorat cu lumânări şi globuri, se înălţa mândru, iar ciorapii roşii de Crăciun ai familiei erau atârnaţi deasupra şemineului.

— Mary, mergi cu servitoarea şi cu copila în camera lor, ca domnişoara Cecily să rămână cu familia, i-a ordonat Dorothea menajerei.

Şovăitoare, Cecily i-a dat drumul mâinii Stellei, dându-şi seama că ar fi trebuit să-i spună mamei că Stella dormea la acelaşi etaj cu ea, numai că nu ştiuse să-i explice.

— Cecily!

Mamie şi Priscilla au venit s-o strângă în braţe şi să-i prezinte pe micuţa Christabel, Adele, „Tricks” şi Jimmy. Cecily i-a luat pe rând în braţe şi, în vreme ce fetele păreau fascinate de misterioasa mătuşă, Jimmy, cel de trei ani, era mai concentrat asupra jucăriilor împrăştiate pe covor.

— Arăţi extraordinar, Cecily! a spus Priscilla pe un ton aprobator. Te-ai făcut o frumuseţe de când ai plecat.

— Adică nu eram şi înainte? a chicotit Cecily.

— Nu-mi pune cuvinte în gură. N-ai ştiut niciodată să primeşti complimente, nu-i aşa, Mamie?

— Nu.

Cecily s-a uitat la Mamie, care, palidă la faţă, cu ruj roşu şi păr negru scurt, arăta ridicol de modern. Priscilla era la fel de frumoasă şi de sănătoasă ca întotdeauna, poate ceva

mai dolofană decât înainte.

— Ce mai faceţi? le-a întrebat.

— Ne plictisim de moarte având grijă de copii, dar ce-i de făcut? Mamie vorbea tărăgănat în timp ce-şi aprindea ţigara din portţigaret. Nu mă mai satur de blestematele astea.

— Glumeşte, Cecily, nu-i aşa? a spus Hunter, venind lângă soţia lui.

— Ai vrea tu, a suspinat Mamie teatral.

— Ia loc aici şi povesteşte-ne absolut tot ce ai făcut în ultimii şapte ani, a spus Priscilla, ducând-o pe Cecily spre canapea.

— Nu sunt sigură că o să pot astă-seară, a spus ea. A fost drum lung, dar o să fac un efort să încep.

— Sigur că nu poate, a spus Dorothea. Draga mea, trebuie să recunosc că mă surprinde că nu te-ai întors cu aceeaşi culoare pe care o au servitoarea şi copilul ăla al ei din pricina soarelui.

— Am purtat o pălărie mare, atâta tot. Cecily s-a strâmbat în sinea ei la cuvintele mamei.

— Mă rog. Dorothea a luat un pahar de şampanie de pe tavă. Bun venit acasă, draga mea! Ne-ai lipsit tuturor, nu-i aşa?

— Cu siguranţă, a încuviinţat Walter, luând şi el un pahar. Şi data viitoare când ne spui că pleci pentru câteva săptămâni într-un loc îndepărtat, nu te mai lăsăm.

— Nu a fost vina mea că a început războiul, nu? a protestat Cecily.

— Evident că nu. Aţi avut probleme cu mâncarea acolo? a întrebat Walter.

— Da, dar aveam grădina mea de legume, aşa că am mâncat bine.

— Grădină de legume? Priscilla s-a uitat uluită la sora ei. Scoteai singură morcovii şi varza din pământ?

— Exact, cu ajutorul lui Kwinet, fiul lui Lankenua. Şi pe urmă, dacă rămâneam flămânzi cu adevărat, ne duceam la capătul grădinii, împuşcam o antilopă şi o puneam la proţap.

Zece mutre au privit-o şocate. Chiar şi Jimmy a lăsat maşinuţa de jucărie.

— Glumeşti, nu? a întrebat Priscilla.

— Ei bine, nu, poate nu chiar la capătul grădinii mele, dar dacă mergeam cu Bill în safari, asta se întâmpla. Bill este un vânător dibace. O dată m-a şi salvat de un leu.

— Bam-bam! a strigat Jimmy de pe covor.

— Da, Jimmy, exact aşa sună, doar că în realitate se aude mai tare, a zâmbit Cecily, distrată de expresiile lor fascinate.

— Îţi râzi de noi, nu-i aşa, Cecily? a întrebat Priscilla.

— Nu prea mult, a chicotit ea. Şi, evident, mai sunt şerpi, vipere mari şi sclipitoare şi cobra care îţi intră noaptea în cameră. Am multe fotografii să vă arăt.

— Partea bună este că pe Fifth Avenue nu o să găsim şerpi şi că cina se va servi fără să fi fost nevoiţi să ucidem ceva înainte, a spus Walter sec.

— Am invitat-o pe Kiki, a spus Dorothea. Bănuiesc că ai aflat de moartea fiului ei pe front.

— Da. Am trecut atunci pe la Mundui House, dar Aleeki, servitorul ei, a zis că nu voia să vadă pe nimeni, a spus Cecily sobru. S-a mai întremat?

— Am vorbit cu ea doar la telefon. Stă la Stanhope cu mama ei şi cu Lillian, companioana sa. Nu părea prea bine, a oftat Dorothea, dar cine ar fi bine, după toate tragediile prin care a trecut ea? Prietena ei, la care ţinea aşa tare, Alice...

— Da, aveau amintiri comune, iar Kiki a fost devastată când s-a sinucis Alice. Toţi am fost, a spus Cecily.

— Am citit că a făcut-o din cauza superbului marchiz de Errol, dragostea vieţii ei, a intervenit Priscilla. Chiar ai dansat cu el la nunta ta, Cecily? Chiar era aşa sublim cum spun ziarele?

— Era cu siguranţă foarte frumos şi fermecător, da. Cecily considera că noua ei poziţie, de a fi cea mai interesantă din încăpere, era copleşitoare. Haideţi, spuneţi ce s-a mai întâmplat aici!

Mai târziu în acea seară, Cecily s-a scuzat după cină şi cafea şi efectiv s-a târât la etaj, în camera ei. Kiki nu venise până la urmă, lucru care nu a surprins-o câtuşi de puţin pe Cecily, ştiind cât de imprevizibilă era naşa ei. S-a oprit pe coridor în drum spre camera ei şi a ridicat privirea spre

scara ce urca în mansardă.

Şi-a scos pantofii formali cu toc, pe care acasă, în Kenya, nu-i purta niciodată şi a urcat treptele. Sus, s-a ferit de cornişe în drum spre camera în care dormeau Lankenua şi Stella.

A auzit-o pe Lankenua tuşind când a bătut la uşă. Biata femeie răcise de când urcaseră la bordul vaporului în Southampton spre New York. În cameră era cumplit de frig şi Cecily s-a cutremurat în bluza subţire de mătase, care era perfect adecvată la parter, în camerele încălzite.

— Kuyia? s-a auzit o şoaptă dintr-un pat îngust de fier. Tu eşti?

— Da, eu. Cecily s-a dus tiptil pe podeaua tare spre Stella. Cu toate că fereastra era închisă în mansardă, trăgea curentul. Te simţi bine? a întrebat Cecily.

Stella era ghemuită sub o pătură subţire.

— Mi-e f-f-frig. Fetiţa tremura. Este frig în acest New York şi Yeyo zice că nu se simte bine.

— Hai să te ţin în braţe, a spus Cecily, luând-o la piept.

— Unde ai fost?

— Jos, am luat cina cu mama, tata şi surorile mele.

— Mâine pot să iau şi eu cina cu voi? Am primit doar un sendviş şi pâinea nu era aşa bună precum cea pe care o faci tu acasă.

— Poate, a spus Cecily, care şi-a dat seama că Stella era obişnuită să mănânce o masă serioasă pentru copii când nu era Bill acasă, adică în mare parte din timp.

— Şi nu-mi place în acoperiş, a continuat Stella. Mi-e frică.

— Nu-ţi face griji, draga mea, mâine le rezolvăm pe toate, îţi promit. Deocamdată, ce-ar fi să mergem tiptil şi să dormim în patul meu? Să nu faci gălăgie, căci domnul şi doamna Huntley-Morgan dorm şi se supără dacă îi trezim, bine?

— Bine.

A luat pătura Stellei şi a învelit-o pe Lankenua să-i ţină mai cald, după care a luat fetiţa de mână şi s-a întors pe coridorul îngust şi pe scară, ţinându-şi respiraţia în caz că dădea peste părinţi. Ajunsă în camera ei, a răsuflat uşurată.

— Aşa, bagă-te în pat până mă pregătesc şi eu de

culcare.

— Bine, Kuyia. Îmi place mai mult aici, jos, a declarat Stella din mijlocul patului mare. E cald şi frumos.

— Aici dormeam când eram mică, a spus Cecily, băgându-se lângă ea şi stingând lumina. Stella a ridicat braţele s-o îmbrăţişeze. Mai bine? a întrebat Cecily luând-o în braţe.

— Mai bine.

— Somn uşor, draga mea!

— Somn uşor, Kuyia!

A doua zi, după ce pusese alarma să se trezească şi s-o ducă pe Stella sus ca s-o îmbrace înainte să vină Evelyn cu micul dejun, Cecily a ajuns în mansardă, unde a găsit-o pe Lankenua cu febră mare. A dat fuga în bucătărie să caute comprese ca să le ude şi să i le pună pe frunte să se răcorească.

— Unde naiba te duci şi ce faci cu alea, scumpa mea? a întrebat Dorothea când a trecut pe lângă fiica ei pe coridor.

— Servitoarea mea este bolnavă, mamă, tuşeşte de când am plecat din Anglia, iar azi are febră mare. Trebuie s-o ajut să-i scadă.

— Doar se pot ocupa Mary sau Evelyn de ea, Cecily, nu? Probabil că a răcit.

— Păi, nu mă mir că-i bolnavă, este ger în mansardă.

— Ceilalţi servitori nu s-au plâns niciodată.

— Ceilalţi servitori nu au venit din Africa, mamă. Roagă pe cineva să aducă o căldare cu cărbuni, ca să facem focul acolo.

— Ce are Yeyo? a întrebat Stella.

Cecily o tampona cu comprese reci pe Lankenua, care asuda şi tremura. Tuşea profund şi gutural şi mormăia ceva de nedesluşit.

— O să-i treacă, scumpa mea. Dacă nu se face mai bine până diseară, chem doctorul s-o consulte. Nu-ţi face griji, a liniştit-o Cecily pe Stella, care stătea pe pervazul ferestrei şi se uita la zăpada ce se aşternea din belşug.

Cecily îi pusese un pulover de lână de-ale ei ca să-i ţină cald.

— Sper, Kuyia. O iubesc foarte mult.

— Şi eu, draga mea. Şi jur că se va face bine, şi atunci

poate vrei să mergem împreună la cumpărături. Trebuie să-ţi cumpărăm haine noi de iarnă – ah, şi la magazinul de jucării, desigur, apoi putem face o plimbare cu trăsura trasă de cai în jurul parcului.

— Ca Moş Crăciun cu sania trasă de reni? Stella s-a luminat la faţă. Cel puţin are zăpadă pe care să aterizeze. A bătut din palme fericită, în timp ce Cecily punea cărbuni în focul care ardea deja în mica vatră. Mai sunt... Stella număra încet pe degete – cinci zile până vine!

— Exact, a răspuns Cecily, amintindu-şi ce nefericit fusese Bill că-i spusese Stellei povestea cu Moş Crăciun.

— Nu face parte din cultura ei şi acum o să aştepte cadouri pe horn toată copilăria, spusese el.

— Şi ce-i rău în asta? Africanii au voie să creadă în Iisus, nu? Şi din ce în ce mai mulţi o fac.

— Lucru cu care nu sunt deloc de acord, ripostase Bill. Cecily, e foarte rău să distrugi culturi indigene de sute de ani, nu ţi se pare?

Sigur că era de acord, dar fiindcă era primul an în care Stella era capabilă să priceapă conceptul de Moş Crăciun, entuziasmul şi bucuria de pe chipul ei îi fuseseră îndeajuns cât să nu se simtă vinovată. Era un basm ca oricare altul şi nu vedea niciun rău în el. Şi apoi, Bill era departe, în Kenya.

— Mamă, vreau să chemi doctorul s-o consulte pe Lankenua. Nu-i scade febra şi mi-e teamă că a făcut pneumonie, a spus Cecily după-amiază, năvălind în salon, unde Dorothea lua ceaiul cu o prietenă.

— Maud, scuză-mă o clipă, te rog, i-a spus femeii, scoţând-o pe Cecily din salon pe hol.

— Dă-mi te rog numărul şi îl sun eu, a insistat Cecily.

— Draga mea, nu chemăm doctorul pentru servitori. Dacă sunt bolnavi, se pot duce la clinica gratuită să fie consultaţi.

— *Eu* chem doctori pentru personalul meu, mamă, mai ales că eu am adus-o pe Lankenua aici. Este responsabilitatea mea, nu înţelegi?

— Cecily, te rog, mai încet! Maud este o văduvă foarte bogată pe care încerc s-o atrag în comitetul nostru pentru negrotei orfani.

— Păi, mamă, s-ar putea să ai un orfan în casa ta, dacă

nu chemi doctorul chiar acum!

— Bine, bine... numărul doctorului Barnes este în agenda de pe biroul tatălui tău.

— Mersi. Şi nu-ţi face griji, plătesc eu, a strigat după Dorothea, care se întorcea iute la înstărita văduvă.

Vorbind la telefon cu secretara doctorului Barnes, Cecily a omis să menţioneze că servitoarea pentru care-l chema era negresă. Când i-a deschis uşa o oră mai târziu, a fost uşurată să vadă că era un doctor Barnes mai tânăr, probabil fiul său, şi că avea o figură mai cumsecade.

— Mulţumesc din suflet că aţi venit, domnule doctor. Vă conduc imediat la pacientă.

Trei etaje mai sus, Cecily a împins uşa mansardei.

— O cheamă Lankenua şi a sosit acum câteva zile cu mine din Kenya, a spus Cecily, urmărind expresia medicului.

— Bine, atunci, s-o consultăm.

Cecily a luat-o pe Stella de mână şi s-au dat din calea lui, ca doctorul Barnes s-o examineze pe Lankenua.

— Înainte s-o ating, trebuie să vă întreb dacă este tuse măgărească. Recent au apărut numeroase cazuri, bănuiesc din pricina numărului mare de imigranţi care intră în oraş.

— A, nu, sigur nu-i tuse măgărească, doctore. E o răceală urâtă în piept şi mi-e teamă că s-a transformat în pneumonie.

— Se pare că ştiţi despre ce vorbiţi când vine vorba de boli, domnişoară Huntley-Morgan, a zâmbit el.

— Doamna Forsythe, de fapt. Păi, trebuie, dacă stai departe de singurul medic care se ocupă de o zonă de dimensiunea Manhattanului, a spus ea. Lankenua m-a învăţat despre plantele cu care se înzdrăvenesc semenii ei. Mama ei era tămăduitoare şi pare-mi-se remediile ei funcţionează.

— Nu mă îndoiesc, doamnă Forsythe, a spus doctorul Barnes, scoţând stetoscopul din servietă şi ascultând pieptul fetei. Aşa, mă ajutaţi s-o ridic, să-i pot asculta şi spatele?

— Sigur. Ştiţi, mă aşteptam să vină tatăl dumneavoastră.

— Tata s-a pensionat şi lucrez eu în locul lui. Îmi pare rău că vă dezamăgesc...

— O, câtuşi de puţin! Cecily clătina din cap. Cum se aude pieptul ei?

— Hârâie prea urât pentru gustul meu. Cred că diagnosticul este corect, doamnă Forsythe. Servitoarea dumneavoastră mai avea un pic şi făcea pneumonie. Bine că m-aţi chemat la timp.

— Aveţi ce-i da?

— Absolut. Este un nou medicament-minune, se cheamă penicilină, practic se găseşte doar în spitale şi se injectează. Am avut doi pacienţi cu aceleaşi simptome ca servitoarea dumneavoastră şi am cerşit câteva de la spital. Ambii îşi revin foarte bine.

Doctorul Barnes a băgat din nou mâna în servietă şi a scos un flacon şi nişte seringi.

— Trebuie administrat de patru ori pe zi, timp de cinci zile. Aţi făcut injecţii vreodată, doamnă Forsythe?

— Ba bine că nu. Soţul meu, Bill, a fost zgâriat rău de un ghepard acum câţiva ani şi doctorul i-a prescris morfină. M-a învăţat să-i fac injecţii să-i atenueze durerile până se făcea bine.

— V-a lăsat să administraţi singură morfină?

Doctorul Barnes era şocat.

— După cum ziceam, când trăieşti în pustietate, înveţi să te descurci, a spus Cecily. Sunt perfect capabilă să fac injecţii.

— Este de mare ajutor, a zis doctorul Barnes. Posteriorul e cel mai bun loc pentru asemenea tratamente. Voi supraveghea prima dumneavoastră injecţie şi pe urmă procedaţi la fel de patru ori pe zi. Veţi observa schimbarea în patruzeci şi opt de ore. De asemenea, aduceţi castroane cu apă caldă, o ajută la respirat.

Doctorul Barnes a ajutat-o să pregătească doza potrivită şi s-a uitat cum i-a făcut injecţia lui Lankenua. A dat din cap aprobator.

— Foarte bine, doamnă Forsythe. Sunteţi o soră medicală excelentă. Mă întorc s-o consult mâine.

— Vai, dar nu trebuie.

— Ei, cu asta mă ocup şi în fond ne-am bucura ca tu să fii sănătoasă cu ocazia primului tău Crăciun în Manhattan, nu-i aşa? s-a adresat fetei, care a dat din cap la el slăbită. Bun,

pe mâine!

Doctorul Barnes le-a zâmbit şi a ieşit din încăpere.

— Mâine mă duc cu Stella să cumpărăm nişte haine groase şi să-l vedem pe Moşul la Bloomingdale, a spus Cecily. S-a plictisit dacă mama ei zace la pat.

— N-are decât să se ducă la bucătărie să se ocupe servitorii de ea. Pari cam ataşata de copil. Dorothea s-a uitat atent la ea. E fiica servitoarei, nu ţi-e rudă.

— Dorothea, poate în Africa lucrurile stau altfel, a intervenit Walter.

— Poate, dar nu cred că am mai văzut la Bloomingdale o femeie albă cu un copil negru. Tu?

— Vremurile se schimbă, dragă, a spus Walter. Deunăzi citeam în *New York Times* că este în creştere numărul bărbaţilor negri care intră şi la Yale, şi la Harvard.

— Şi femeile? a mormăit Cecily în barbă.

— Ce-ai zis, scumpo? a întrebat Dorothea.

— Ei, nimic. A pregătit Mary camera de oaspeţi de lângă a mea pentru Stella? Dacă nu, o mă ocup eu.

— Camera de oaspeţi este mereu pregătită, după cum bine ştii, Cecily. Deşi, nu înţeleg de ce este necesar s-o muţi cu un etaj mai jos.

— Din cauza riscului infecţiei, mamă. Doctorul Barnes mi-a spus s-o ţin pe Stella departe de mama ei până se face bine, a minţit Cecily. În sfârşit, vă rog să mă scuzaţi, mă duc să văd cum se simte Lankenua. Cecily s-a ridicat de la masă. Ah! Şi mă gândeam să sun la hotelul Stanhope unde stă Kiki. Vreau să-i duc un cadou de Crăciun.

— Am sunat azi, dar mama ei spune că tot nu vrea să primească musafiri.

— Aş putea cel puţin să-i las cadoul la recepţie. Noapte bună, mamă, tată!

Cecily s-a ridicat de la masă şi a urcat în mansardă, unde s-a bucurat s-o vadă pe Lankenua dormind liniştită, cu fruntea mai rece. Urma s-o trezească la ora zece pentru următoarea doză.

Stella, pe care Cecily o lăsase în camera ei pe durata cinei adulţilor, stătea pe patul lui Cecily în cămaşa de noapte, cufundată într-o carte veche ilustrată, numită *Noaptea de dinaintea Crăciunului.*

— Ce face Yeyo? Fetiţa a ridicat ochii neliniştită.

— Se face bine, scumpa mea. Hai să te ducem în camera ta acum.

Cecily i-a întins mâna şi a condus-o pe Stella în camera alăturată, unde îi ceruse lui Mary să facă focul, astfel că era numai bine de cald. În pat cu tine, a spus Cecily, învelind-o pe Stella.

— Poate să vină şi Yeyo aici când se face bine?

— Mai vedem. Acuma vrei să-mi citeşti o poveste? a arătat ea spre cartea veche în timp ce se aşeza pe pat.

Lankenua se simţea mult mai bine a doua zi. O lăsase febra şi, chiar dacă încă tuşea urât, Cecily s-a bucurat să vadă că bea măcar o gură de apă.

— Pare rău, doamna Cecily, eu mare povară, a suspinat Lankenua.

— Nicidecum, a liniştit-o Cecily. Mă întorc să-ţi fac injecţia la amiază. Între timp, o duc pe Stella la cumpărături.

— Eu bine, a încuviinţat Lankenua. Voi duceţi.

— Odihneşte-te, a spus Cecily, punând cărbuni pe foc. Ne întoarcem mai târziu să-ţi povestim cum a fost.

Cecily şi Stella s-au oprit prima oară la raionul copiilor de la Bloomingdale. Stella a făcut ochii mari la vederea rochiilor şi sarafanelor din care putea alege la discreţie. O vânzătoare – care se uitase ciudat când o abordase Cecily – le urma îndeaproape pe culoare, în timp ce ele luau haine la probat.

— De milioane arăţi! a zâmbit Cecily, când a făcut Stella o piruetă în faţa oglinzii, într-o rochie de un portocaliu pal, cu multe falduri de tul. Este perfectă pentru Ziua de Crăciun şi îţi vine de minune la culoarea pielii! Cecily a bătut din palme, fără să-i pese de mutra dispreţuitoare a vânzătoarei. Acum hai să luăm şi nişte haine mai practice şi mai groase, bine?

După ce a aranjat să-i fie trimise la Archer, la maşină, cele două sacoşe mari cu haine noi, Cecily şi Stella, care purta acum un mantou roşu Harris Tweed cu guler de catifea şi butoni sclipitori de alamă, cu o beretă asortată, s-au îndreptat spre magazinul de jucării. Coada la Moş Crăciun era lungă şi se părea că toţi părinţii din Manhattan

avuseseră aceeaşi idee.

— Uite, mamă! a exclamat un băieţel din faţa lor. E neagră ca un pui de arap!

Băiatul arăta spre Stella.

— Jeremy! Te rog, nu-i frumos!

Mama şi-a dojenit fiul, dar tot s-a întors să se uite lung la Cecily şi la Stella.

— Şi tu eşti alb precum Kuyia, a spus Stella, arătând şi ea cu degetul la el, câtuşi de puţin afectată.

Câteva clipe mai târziu, mama şi fiul au plecat de la coadă. Cecily era cu răsuflarea tăiată aşteptând alte comentarii, în vreme ce Stella se distra arătând spre păpuşile de pe rafturi şi spre ursul de dimensiuni reale, rezemat de o coloană, cu căciula lui Moş Crăciun pe cap.

— Uite! a exclamat Cecily. Un leu, precum cei de-acasă!

Stella a luat-o la fugă spre jucărie.

— Nu muşcă, nu? a întrebat, apropiindu-se de el cu Cecily după ea. Nu este adevărat, nu?

— Sigur că nu, a răspuns Cecily, iar Stella a luat leul mare în braţe.

— O! întotdeauna am vrut să iau în braţe un leu, a chicotit Stella, în timp ce mamele şi copiii de la coadă se uitau ca la circ.

— Ştii ce, scumpa mea, hai să nu stăm la coada asta lungă să-l vedem acum pe Moşul. Hai să mergem să cumpărăm cadouri pentru Lankenua, mama şi tata, pe urmă mergem acasă şi îi trimitem scrisoarea Moşului pe horn, ca de obicei, bine?

Stella s-a uitat cu jind la bărbatul îmbrăcat în roşu şi alb, care stătea pe scenă, şi a suspinat.

— E cam lungă coada, a spus.

Cecily nu s-a uitat în spate să vadă toate privirile care le-au însoţit până la ieşire.

Ajunse mai târziu acasă, Stella a scris cuminte o scrisoare Moşului, timp în care Cecily îşi nota în minte dorinţele ei. În cap de listă se afla leul cel mare şi blănos.

— Nu prea ştiu cum o să-l bage pe horn, draga mea, a spus Cecily când stăteau în faţa şemineului din dormitor şi făceau *s'more* – sendviş de biscuiţi din graham cu ciocolată şi bezea topită – care deveniseră desertul preferat al

Stellei.

— Adevărat, a spus ea, luând o bezea lipicioasă din furculiţa pe care i-o întindea Cecily şi strivind-o între ciocolată şi biscuiţi, cum îi arătase. Dar Michael mi-a spus că anul trecut Moşul i-a adus bicicletă.

— Să-ţi spun un secret, întâmplător ştiu că există un leu adevărat în Central Park, a şoptit Cecily.

— Serios? Cred că-i este frig în zăpadă, a răspuns Stella, ridicându-se şi ducându-se la fereastră.

— Nu păţeşte nimic, are o casă doar pentru el. Aşa, ce-ar fi să mă ajuţi să împachetăm cadourile în hârtia asta frumoasă?

După ce a spălat-o pe Stella, Cecily a urcat să-i administreze încă o doză de penicilină lui Lankenua. Ştia că fata se simţea mai bine, întrucât făcuse mare tevatură pe seama locului în care trebuia să intre acul.

— Aşa, am terminat, a spus Cecily, trăgându-i în jos cămaşa de noapte, după care s-a dus după Stella şi a adus-o în mansardă.

— Scumpa mea, ies puţin să mă văd cu o prietenă, i-a spus Cecily Stellei. Nu durează mult, dar poţi rămâne aici cu Yeyo să-i ţii de urât până mă întorc? Poate îi citeşti din cartea nouă despre Winnie the Pooh.

— Ce idee bună! Stella a încuviinţat bucuroasă. Să nu stai mult, Kuyia, a strigat după Cecily care ieşea din cameră.

Se oprise în sfârşit ninsoarea când a ieşit Cecily din casă şi a urcat în Chryslerul familiei. Cum înainta maşina pe Fifth Avenue, zgomotul traficului era înăbuşit de covorul dens de omăt care acoperea trotuarele şi străzile şi care se topea acolo unde ieşea aburul de la metrou prin gurile de canal. La hotelul Stanhope, Cecily i-a cerut lui Archer s-o aştepte când a coborât din maşină.

— Nu durează mai mult de treizeci de minute, a strigat, dispărând sub marchiza verde de la intrarea hotelului.

Auzea deja muzica trupei de jazz din bar când s-a dus la recepţie şi a cerut s-o anunţe pe Kiki Preston de sosirea ei. Se aştepta ca aceasta să fie indispusă, astfel că s-a minunat când i-au spus să urce direct în apartamentul ei. Cecily a luat liftul până la etajul cinci, a bătut la uşă şi i-a

deschis o femeie pe care nu o cunoştea.

— Bună, Cecily, sunt Lillian Turner, prietenă cu naşa ta. Intră, te rog. Kiki nu este în apele ei astă-seară, dar a spus că vrea neapărat să te vadă, a şoptit, conducând-o în grandiosul salon, unde Kiki stătea întinsă pe divan la foc.

Era una dintre puţinele ocazii în care o vedea pe naşa ei nemachiată. Cu toate că era cumplit de palidă şi îşi lăsase liber părul negru şi încărunţit, era încă foarte frumoasă.

— Draga mea Cecily! Iartă-mă că nu mă ridic să te întâmpin, dar nu mai sunt la fel de puternică săptămânile astea. Kiki a întins o mână spre Cecily, în timp ce stingea ţigara cu cealaltă. Ce mai faci, scumpa mea?

— Bine, mulţumesc, mă bucur că m-am întors la Manhattan! După o veşnicie!

— Iar eu tânjesc după Kenya în oraşul ăsta mohorât şi deprimant. De-aici nu se vede cerul, a suspinat ea. Lillian, oferă-i te rog ceva de băut musafirei noastre. Ce doreşti să bei, Cecily? Şampanie?

— Nu, nu vreau să te deranjez dacă nu te simţi bine. Am venit să-ţi las un cadou de Crăciun.

— O! Cât de frumos din partea ta să te gândeşti la mine! Uneori am impresia că New Yorkul întreg m-a dat uitării. Pot să-l deschid acum?

— Da, sigur, dar poate vrei s-o faci de Crăciun.

— O, îngerul meu! Kiki a aşezat mâna tremurândă vizibil pe braţul lui Cecily. Singurul lucru pe care l-am învăţat este că nu trebuie să amâni niciodată lucrurile deosebite, căci nu se ştie dacă mai apuci ziua următoare. Kiki avea ochii umezi de lacrimi. Hai să vedem ce mi-ai adus.

— Ei, nu-i ceva mare, m-am gândit că...

— Ştii bine că nu mărimea contează.

Kiki i-a zâmbit ştrengar lui Cecily, cum numai ea făcea şi dintr-odată şi-a arătat firea de odinioară. A scos cutia dreptunghiulară şi a deschis-o.

— Este o fotografie cu mine şi cu tine la Mundui House, înainte să plec să mă mărit cu Bill. A făcut-o Aleeki cu aparatul meu, i-a explicat Cecily.

Kiki s-a uitat la fotografia făcută la apus, cu lacul Naivasha în spatele lor.

— Vai! Ce dar frumos mi-ai oferit! Kiki a mângâiat

fotografia. Şi ce tinere eram... A zâmbit şi încă o dată i-au dat lacrimile. Mulţumesc foarte mult, Cecily! Eşti o scumpă, iar eu, ca întotdeauna, te îndrăgesc enorm. Poftim,

Lillian, aşază-o pe policioară s-o văd. Lilian s-a supus şi Kiki a luat-o de mână pe Cecily. Eşti fericită, draga mea?

— Da, aşa cred.

— Ei bine, ascultă-mi sfatul acum şi jură să te ţii de el: fa orice ca tu şi cei dragi să fiţi fericiţi, căci până să te dezmeticeşti, viaţa ta şi a lor se scurge. Nu o risipi, Cecily, bine? Vezi ce şi cine-i important şi ţine cu dinţii de ei. Îmi promiţi?

— Fireşte că da, Kiki. Sigur te simţi bine? Cunosc un doctor foarte bun.

— O, nu-ţi face griji pentru mine. Hai să-ţi îmbrăţişezi naşa!

Cecily s-a aplecat în braţele lui Kiki, iar ghearele lungi şi roşii ale naşei i-au pătruns în coaste.

— Crăciun fericit! i-a urat Kiki, dându-i drumul, cu ochii în lacrimi. Să fii fericită, bine?

— Da. Crăciun fericit, Kiki!

Lillian a condus-o pe Cecily la uşă.

— Sigur nu are nimic? Cecily vorbea încet ieşind în hol. Pare... indispusă.

— E deprimată din pricina fiului ei, a şoptit Lillian. Şi urăşte Crăciunul. Îi aminteşte de toată lumea care nu mai este printre noi să sărbătorească. Nu-ţi face griji, sigur îşi revine după Crăciun. Pa!

— Pa!

Capitolul 44

Dimineaţa următoare, Cecily şi-a amintit cu încântarea unui copil că era Ajunul Crăciunului. S-a mirat să găsească o invitaţie adresată ei pe tipsia de argint din hol.

DOAMNA TERRENCE JACKSON ARE PLĂCEREA DE A O INVITA PE DOAMNA BILL FORSYTHE LA REUNIUNEA DE LA VASSAR. ACASĂ, MARŢI, 3 IANUARIE 1947 RSVP

STRADA JORALEMON 18 BROOKLYN

NEW YORK 11021

Cecily s-a mirat. Rosalind fusese una dintre fetele cu care discuta politică şi cultură în loc să-şi împartă rujul la cămin. Cecily avea impresia că Rosalind se învăluise dintotdeauna într-un aer rezervat şi nu îşi dorise niciodată să facă parte din clica ei.

— Vai! Ce onoare pe capul tău! Seratele date de Rosalind şi soţul ei sunt considerate printre cele mai râvnite din oraş. Aparent, la ultima a participat chiar doamna Roosevelt, a spus Mamie, care apăruse pe coridor ca să lase o sacoşă mare cu cadouri. Este o mare feministă, după cum se spune, a adăugat. Ar trebui să te duci.

— Ştii ce, Mamie? Este foarte posibil s-o fac, i-a zâmbit Cecily, înainte să urce ca să-i facă injecţia lui Lankenua.

După ce a lăsat-o pe Stella în bucătărie cu Mary şi cu Essie, bucătăreasa, care făceau tot soiul de delicatese de Crăciun, Cecily s-a închis în camera ei ca să pregătească ciorapii de Crăciun pentru Lankenua şi Stella şi să împacheteze un leu precum cel de la Bloomingdale, doar mai mic, pe care-l comandase cu o zi înainte. Şi-a propus să-l sune pe Bill, care spusese că va petrece Ajunul Crăciunului la clubul Muthaiga împreună cu camarazii lui din armată şi s-a tot frământat să găsească o cale prin care să-şi convingă părinţii ca Stella să ia masa de Crăciun cu ei şi nu în bucătărie cu servitorii.

O bătaie în uşă a smuls-o din reverie.

— Cine e? a întrebat.

— Mama ta, şi trebuie să vorbim numaidecât!

— Intră!

Mama ei a intrat în stare de şoc.

— Ce, Doamne iartă-mă, s-a întâmplat? Zici că ai văzut un strigoi!

— Dumnezeule, Doamne, Cecily! Dorothea a tras aer în piept. Kiki... a murit!

— Cum aşa? Nu se poate, mamă! Aseară am fost la ea şi părea în regulă, poate puţin tristă... Ce s-a întâmplat?

Dorothea s-a dus la fotoliu şi s-a prăvălit în el.

— A sunat mama ei acum câteva minute. Au găsit-o lată într-o curte din spatele hotelului Stanhope. A... Dorothea a înghiţit în sec. Aparent a sărit pe geam. Era în pijama când

au găsit-o.

— Vai, vai! Sigur era Kiki?

— Normal că e sigur! Doar Helen îşi recunoaşte propria fiică, nu?

— Iartă-mă, mamă, sunt doar şocată.

Oare era, însă? s-a întrebat Cecily, luându-şi în braţe mama care plângea. Era ca şi cum, cu o seară în urmă, Kiki îşi luase rămas-bun.

— Cât este Crăciunul nu vor sufla o vorbă, dar una-două vor afla ziarele şi reporterii îşi vor băga nasul în viaţa lui Kiki, ca toată America să citească la micul dejun despre scandalurile în care a fost implicată! Vai, Cecily! O adoram. Avem amintiri multe împreună, iar cu tine a fost tare bună, nu-i aşa?

— Da, mamă, da, a spus Cecily, disperată să-şi stăpânească lacrimile.

— Mai rău este că pe *mine* nu voia să mă vadă, pe una dintre prietenele ei cele mai vechi. Să fi ştiut cât de deprimată era, aş fi făcut orice, orice ca s-o ajut, hohotea Dorothea.

— Mamă, o să sun să ne aducă Evelyn nişte brandy, ca să ne liniştim puţin.

— Of, Cecily, cum să mai serbez Crăciunul când ea nu mai este?

— Ştii cum, mamă? Kiki aşa ar vrea. Era una dintre cele mai petrecăreţe fete din oraş. Iar aseară mi-a spus că trebuie să aflu ce mă face fericită şi drumul acela să-l iau. Aşa că mâine ne îmbrăcăm pentru ea cu cele mai bune haine şi – Cecily a înghiţit în sec – petrecem în cinstea vieţii ei. Bine?

În cele din urmă, Dorothea a încuviinţat, a luat batista lui Cecily să-şi şteargă lacrimile şi s-a ridicat. S-a dus la uşă ca prin vis.

— Acum, a suspinat, trebuie să mă duc să-i spun lui taică-tu.

Cecily s-a culcat în acea seară cu gândul că nu era momentul să-i ceară mamei s-o primească la masă pe Stella. După o noapte agitată, plină de vise stranii în care Kiki, în pijama, îi vorbea de pe un nor şi îi cerea să decidă ce era mai important, s-a trezit tresărind în ziua de Crăciun

şi îi dădeau lacrimile amintindu-şi nenorocirea care avusese loc cu o zi în urmă. A mai stat zece minute să se întremeze, după care s-a dat jos din pat şi şi-a pus capotul. A zâmbit forţat ca să poată intra în camera Stellei, unde fetiţa sugea o acadea şi era mânjită la gură de ciocolată găsită în ciorapul de Crăciun.

— A venit, Kuyia! Stella a ridicat privirea fericită la ea şi a arătat spre leul de pluş pe care-l ţinea în poală. Cred că Moşul l-a micşorat ca să intre pe horn. Oare o să crească dacă a ajuns aici? a întrebat, cu ochii mari.

— Nu ştiu, poate e un leu magic.

— Am hotărât să-l numesc Norocosul, pentru că aşa sunt eu, a chicotit, întinzându-se s-o ia în braţe pe Cecily, care a strâns-o cu putere la piept.

— Au, Kuyia! Mă striveşti! Stella a ridicat ochii la ea. De ce plângi? Eşti tristă?

— N-am nimic, draga mea. O să-l sun pe unchiul Bill să-i urez Crăciun fericit. Mi-e dor de el şi de casa noastră.

— Şi mie, dar îmi place şi aici foarte mult, a spus Stella, înainte să-şi îndrepte atenţia spre Norocos.

În capot, brusc disperată să vorbească despre Kiki cu soţul ei, Cecily a coborât în biroul tatălui şi a sunat la Clubul Muthaiga, unde a răspuns Aii. Cecily a zâmbit când a auzit familiarul glas profund.

— Bună, Aii, doamna Forsythe la telefon. Domnul Forsythe este acolo?

— Crăciun fericit, doamnă Forsythe! i-a urat Aii. Cu toate că ar trebui să vă ofer condoleanţe. Am aflat despre moartea doamnei Preston.

— Mulţumesc, Aii, a spus Cecily. Era şocată că deja se dusese vestea. Trebuie să vorbesc cu domnul Forsythe. Îl poţi chema, te rog?

— Mi-e teamă că nu pot, domnul Forsythe a plecat în expediţie de vânătoare acum câteva ore.

Lui Cecily i s-a strâns inima.

— Păi, când se întoarce, spune-i te rog că a sunat soţia lui care trebuie să vorbească neapărat cu el. Are numărul meu de la New York. Mulţumesc, Aii, şi Crăciun fericit!

A închis şi s-a aşezat pe scaunul de piele al tatălui, încercând să se adune, încă o dată, când avea cu adevărat

nevoie de soţul ei, el era de negăsit.

La prânz, exact înainte să vină surorile ei, Cecily a dus-o pe Stella în bucătărie, unde servitorii pregăteau masa.

— O, ia ti uită! Ce frumuşaţă aveam aicea! a făcut Essie, bucătăreasa, care nu mai putea după Stella. Hai s-o ajuţi pe tuşa Essie cu plăcintili aistea.

Stella, îmbrăcată complet neadecvat pentru bucătărie în rochia de tul portocalie, s-a dus veselă s-o ajute pe Essie.

— Crăciun fericit, tuturor! le-a urat Cecily. Îi duce cineva o supă servitoarei mele? Azi a declarat, în sfârşit, că îi este foame.

— Nicio problemă, a încuviinţat Essie. Şi stai fără griji, domnişoară Cecily, îi dăm noi de mâncare fetii aicea, nu, Stella?

— Eu aşa trag nădejde, Essie, a răspuns Stella.

— Vai di mini! Tu să nu vorbeşti de parcă eşti albă ca ei! a râs Essie.

*

Oricât a încercat Cecily s-o convingă pe mama ei să sărbătorească în loc să jelească, ziua de Crăciun a fost una tăcută. Mamie şi Priscilla au venit cu familiile lor, au făcut schimb de daruri, au mâncat şi au făcut tot posibilul ca s-o înveselească pe Dorothea cea amărâtă.

După prânz, Dorothea s-a retras în camera ei.

— Mama este complet devastată, i-a spus Mamie lui Cecily.

— Este firesc, Kiki era cea mai veche prietenă a ei.

— Se poate, dar o vedea numai o dată la câţiva ani. Tu ai locuit cu ea când te-ai dus în Africa şi ai văzut-o în seara în care a murit. Cum te simţi?

— Sigur că sunt foarte tristă, dar, mă rog... mă gândesc că nu mai trăgea nădejde deloc. Iar când nu mai ai nici asta...

— Ştiu, a spus Mamie. Nu mai ai nimic. În sfârşit, e timpul să plecăm şi să culcăm monştrii ăştia mici.

Odată ce şi-a luat rămas-bun de la surori şi de la familiile lor şi Walter s-a retras în birou să tragă un pui de somn, Cecily s-a întors în salon. A ridicat privirea la enormul pom

de Crăciun, decorat cu atât de multe globuri, încât nu se mai vedea un ac verde în el. Parcă-l vedea pe Bill în lunca africană şi imaginea lui nu-şi avea defel locul în acel salon frumos din Manhattan.

„Asta să fie casa mea sau locul îmi este în Kenya cu Bill?” s-a întrebat. Adevărul era că Cecily habar nu avea.

A doua zi după Crăciun, când Dorothea stătea închisă în camera ei, prea tulburată să iasă, Cecily a decis s-o plimbe pe Stella prin New York. Mai întâi s-au oprit în Central Park, unde Cecily i-a cumpărat o pungă cu castane coapte, a învăţat-o să le cureţe şi să mănânce miezul fierbinte. La grădina zoologică, Stella i-a făcut cu mâna leului din ţarc, vorbindu-i în maa.

— În fond, este limba lui, i-a spus lui Cecily, care se abţinea să nu râdă.

Archer le-a dus apoi pe străzile aglomerate ale oraşului şi Stella se uita cu gura căscată la luminiţele strălucitoare din Times Square şi a ascultat complet fascinată, în timp ce Cecily îi arăta arhitectura clădirilor Chrysler şi Empire State Building. La amurg, s-au delectat cu ciocolată caldă cu frişcă, înainte s-o ducă Cecily la patinoarul de la centrul Rockefeller. Ţinându-se una de alta, au patinat prin mulţime, pierzându-şi echilibrul, derapând şi chicotind.

Prin ochii Stellei, Cecily începea să vadă oraşul altfel. S-a îndrăgostit de el şi de atmosfera magică încă o dată. Poate pentru că ştia că aveau să plece la sfârşitul lui ianuarie, era hotărâtă să profite la maximum.

Văduvită de cultură cum fusese la ferma Paradisului, s-a dus cu surorile ei la cele mai recente spectacole pe Broadway. I-a plăcut atât să-şi înnoiască garderoba, cât şi s-o poarte. Surorile i-au spus că „s-a maturizat”, iar după ce s-a tuns la stilistul lui Mamie, până şi Cecily începea să creadă că nu era tocmai răţuşca cea urâtă cum se văzuse cândva.

— Întoarce lumea capul după tine pe stradă, a spus Priscilla, cu un pic de invidie în glas.

Un grup de bărbaţi arătoşi şi-au lungit gâtul, vorba Priscillei, după Cecily, pe bulevardul Madison. După ce se pitise cu anii în Africa, Cecily se simţea precum leul scăpat din captivitate.

Singura tristeţe după o săptămână foarte frumoasă a fost înmormântarea lui Kiki. Nu a venit multă lume, în mare parte, elita New Yorkului se afla în vacanţă, departe de oraş şi apoi Kiki trăise cu anii în străinătate. Cecily şi-a ajutat tatăl s-o sprijine pe Dorothea la ieşirea din biserică şi mai apoi la priveghi, unde mama ei s-a abţiguit vizibil. Cecily avea senzaţia că moartea lui Kiki era sfârşitul unei ere, nu doar pentru mama ei, ci şi pentru ea.

Cecily s-a întors într-o zi la amiază de la galanterie, unde fusese să-şi ia pălării noi şi a auzit un râs piţigăiat în biroul tatei. A bătut la uşă şi l-a găsit pe tatăl ei cu Stella în braţe.

— Bună ziua, Cecily, a spus Walter. Eu şi Stella ne uitam la harta lumii în atlasul meu. Eu răgeam ca un leu cât puteam de bine, dar mi-a cerut să fac ca zebra, aşa că am făcut şi eu ce-am putut, dar evident, nu ai fost impresionată, nu, domnişoară?

Walter i-a zâmbit Stellei care s-a dat jos de pe genunchii lui şi a dat fuga la Cecily.

— Nu l-ai deranjat pe domnul Huntley-Morgan, nu-i aşa, Stella?

— Deloc, a spus Walter. Am găsit-o aici, căuta cărţi pe rafturi şi ne-am distrat de minute. Apropo, i-am cerut să-mi spună pe nume, nu-i aşa?

Stella a încuviinţat timid.

— Este tare deşteaptă copila asta, Cecily. Oare o dă mama ei la şcoală în Kenya?

— Acolo nu sunt şcoli pentru copii ca Stella, dar fac tot posibilul s-o învăţ să scrie şi să citească.

— Mă învaţă aritmetică, a adăugat Stella, cu o mutră serioasă.

— Foarte bine, hai să jucăm un joc pe care-l jucam cu Cecily, bine? Cât fac doi plus doi?

— Patru.

— Trei plus patru?

— Şapte.

— Opt plus cinci.

— Treisprezece, a răspuns Stella fără ezitare.

— Sunt impresionat, a zâmbit Walter. Cred că trebuie să-i dau ceva mai greu.

Douăzeci de minute mai târziu, Walter a ridicat mâinile în

semn că se preda, în vreme ce Stella îl implora s-o mai testeze.

— Scumpa mea, nu mai ştiu cum, eşti foarte pricepută. Excepţională, a spus, aruncându-i o privire lui Cecily. Acuma trebuie să plecaţi amândouă. Aştept un oaspete.

— Îmi place de Walter, a spus Stella, în timp ce se duceau în bucătărie, unde Lankenua se ghemuise lângă sobă. Cel puţin îmi place mai mult de el decât de doamna Huntley-Morgan. Stella a ridicat din umeri, uitându-se la tortul de ciocolată de pe masă. Dar aia îmi place cel mai mult, a chicotind, arătând spre prăjitură.

— Cum te simţi, Lankenua?

— Bine, a dat fata din cap. Când plecăm acasă, doamna Cecily?

— În câteva săptămâni, a răspuns ea, întorcându-se spre Mary. Crezi că putem lua cafeaua în camera mea? La cinci plec şi trebuie să mă schimb.

— Sigur, doamna Cecily.

În camera ei, Cecily stătea în faţa oglinzii încercând să decidă ce să poarte la reuniunea colegiului Vassar. Îşi amintea că Rosalind nu ţinuse niciodată la modă, aşa ca a hotărât să poarte o rochie simplă neagră. A terminat cafeaua şi i-a cerut lui Mary să-l cheme pe Archer cu maşina în faţa casei. Pe drum, Cecily a fost stresată, neştiind motivul pentru care o invita Rosalind. Ea locuia în Brooklyn, adresă care, aflase de la Priscilla, devenise populară în rândurile tinerilor. Dorothea comentase că era plin de irlandezi, ale căror familii nu plecaseră după construirea podului Brooklyn.

— O grămadă de case vechi şi frumoase în cartierul ăsta, a spus Archer înaintând pe străzi. O vreme, a fost o ruină, dar oameni ca prietena dumneavoastră se mută aici pentru că plătesc puţin pentru ditamai spaţiul. New Yorkul se schimbă mereu, nu-i aşa, domnişoară Cecily?

Maşina a oprit în faţa unei faţade frumoase din gresie feruginoasă, parte dintr-un şir de case mai dărăpănate şi Cecily a coborât.

— Nu cred că stau mai mult de-o oră, i-a spus lui Archer şi a urcat treptele.

— Cecily! Ce mă bucur că ai venit!

Rosalind, cu părul brunet tuns bob, la fel ca Mamie, i-a zâmbit şi a condus-o într-o sufragerie plăcută, plină de tinere, din care majoritatea purtau pantaloni. Cecily s-a simţit îmbrăcată odios şi prea elegant.

— Bere sau sherry? a întrebat Rosalind, conducând-o spre căruciorul cu băuturi.

— Sherry, te rog. Cunosc pe cineva aici?

— Sigur că da. În afară de câţiva, restul au fost toţi la Vassar. Deci? Bârfa newyorkeză spune că locuieşti în Africa? a întrebat Rosalind. Abia aşteptăm să ne povesteşti totul, nu-i aşa, Beatrix?

O negresă cu ochi mari şi calzi a măsurat-o din priviri pe Cecily.

— Aşa este, Rosalind, având în vedere că de-acolo ne tragem.

Cecily s-a uitat nedumerită la cele două.

— Nu-ţi face griji, Cecily, a chicotit Rosalind. Mai nimeni nu îşi dă seama că sunt negresă. A existat fără îndoială un alb undeva în arborele meu genealogic, dar, ca şi Beatrix, sunt get-beget negresă. La universitate nu au aflat decât după ce mi-am luat diploma, ştii cum sunt oamenii ăia, Cecily. Dacă ar fi după ei, noi am freca duşumele, nu am sta în amfiteatre cu cei ca voi. Vezi tu, lucrurile se schimbă încet-încet. Au fost convinşi prin ocară s-o primească pe Beatrix în 1940, cum celelalte facultăţi aveau mult mai mulţi studenţi de culoare. Aşa că iat-o, oficial prima absolventă negresă de la Vassar.

— Şi sper să fiu prima dintr-un şir lung, a zâmbit Beatrix. Acum sunt studentă la Medicină la Yale şi provocarea acolo nu este doar culoarea pielii, ci şi faptul că sunt femeie. De două ori mai rău, nu, Rosalind?

— Păi, cum nu? Rosalind a arătat spre un colţ mai liniştit din fundul camerei. Aşa, Cecily, hai să ne spui despre Africa. În Kenya locuieşti, nu?

La început, Cecily a povestit ca la orice petrecere despre safari, lei şi şerpi letali, dar Rosalind a oprit-o.

— Spune-mi, într-o ţară colonială, negrii au drepturi? Există partide activiste?

— Din câte ştiu eu, nu.

— Aşadar, deşi Kenya este o societate predominant de

negri, aceştia, în propria ţară, sunt conduşi în continuare de câţiva bărbaţi albi în uniformă? a întrebat Beatrix.

— Da, mi-e teamă că aşa stau lucrurile. Cu toate că ştiu asta de când cu războiul, când mulţi dintre ei s-au înrolat ca să lupte pentru rege şi ţară...

— Pentru ţara lor, dar nu pentru regele lor, a întrerupt-o Beatrix.

— Da, normal, a spus Cecily iute, li s-a spus că vor duce o viaţă mai bună dacă luptă. Pe urmă, s-au întors şi nu s-a schimbat nimic. De fapt, soţul meu spunea de curând că lucrurile stau şi mai rău ca înainte.

— Creşte tensiunea adică? a întrebat Rosalind.

— Da, a răspuns Cecily, cu gândul la discuţiile avute cu Bill din ultimele luni. Kikuyu, cel mai mare trib din Kenya, pur şi simplu refuză condiţiile sinistre şi munca sclavagistă pretinse de stăpânii albi. Nu au niciun fel de drept la sănătate, nu ştiu decât un spital pentru coloraţi în apropiere şi acela finanţat de o organizaţie de caritate. În ce priveşte educaţia...

— Mie-mi spui... Rosalind şi-a dat ochii peste cap. Nici în SUA nu-i mai bine pentru copiii noştri, deşi cel puţin educaţia este disponibilă atât pentru albi, cât şi pentru negri şi, spre deosebire de Sud, nu există segregare. Dar sunt mai mulţi copii albi decât ai noştri şi predomină prejudecăţile, mai ales din partea profesorilor. Ştiu asta pentru că eram în minoritate la liceu.

— Eu am făcut tot posibilul s-o învăţ pe fiica menajerei mele matematică şi să scrie şi să citească... este uluitor de deşteaptă.

— Măi, măi... Rosalind a ridicat din sprânceană la Beatrix şi s-a întors spre Cecily. Am o fată de cinci ani şi nu vreau să treacă prin ce am trecut eu ca să termin şcoala. Vreau să înveţe într-un mediu neprimejdios, care acordă sprijin, unde se simte preţuită, nu dispreţuită şi batjocorită de colegii de clasă sau tratată injust de profesori. Aşadar... urmează să pun bazele unei mici şcoli chiar aici, la mine acasă. Eu şi Beatrix am selecţionat câţiva copii negri deştepţi pe care îi cunoaştem şi pe care avem de gând să-i educăm, în speranţa ca unii să ajungă în cele din urmă la facultăţi de prim rang.

— Copiii noştri au pur şi simplu nevoie de modele exemplare la care să aspire. Trebuie să aibă încredere că sunt apţi şi de noi depinde să le arătăm că se poate, a adăugat Beatrix, cu ochii sclipind de fervoare.

— Şi zici că o educi pe fiica menajerei tale? a întrebat Rosalind.

— Da. Stella, aşa o cheamă, absoarbe ca un burete tot ce-i predau.

— Ai vrea s-o aduci aici s-o cunoaştem? a întrebat-o Rosalind. Ar putea fi o candidată bună pentru şcoala noastră. Iar dacă te interesează, mi-ar prinde bine încă un profesor. Beatrix este mult prea ocupată cu medicina la Yale, aşa că trebuie să mă cam descurc singură.

— Sună incredibil, Rosalind, a spus Cecily pe nerăsuflate. Nu credeam că Stella ar putea avea o asemenea şansă.

— Ei bine, ne-am bucura să te avem şi pe tine printre noi. Ai făcut istoria, nu?

— Da, dar pasiunea mea este economia şi, chiar dacă eu sunt cea care o spune, mă duce mintea la numere.

— Iar Rosalind se ocupă de ştiinţe umaniste, aşa că voi două şi, cu ceva ajutor din partea mea când am timp, puteţi pune bazele ştiinţelor, a chicotit Beatrix. Trebuie doar să reţineţi că orice este posibil în ţara celor liberi, atâta timp cât *noi* facem totul posibil.

— Şi când s-o aduc pe Stella la tine?

— Imediat ce poţi. Oficial, semestrul începe săptămâna viitoare, aşa că ce părere ai de vineri? a sugerat Rosalind.

— Perfect.

Beatrix şi Rosalind au condus-o la uşă şi, în vreme ce îşi luau rămas-bun, Rosalind s-a uitat întrebător la ea.

— Cecily, ai veni cu noi la un protest?

— N-nu ştiu. De ce protestăm?

— Situaţia locuinţelor din Harlem este cumplită. Negrii stau ca în ghetou, într-o aglomerare înfiorătoare, ca să nu mai spun de forţa excesivă folosită de poliţie pentru „a ţine lucrurile sub control”. Primarul O’Dwyer este un prieten bun al comunităţii noastre.

— Doar ca să obţină voturile noastre! a intervenit Beatrix.

— Chiar şi aşa, a făcut nişte promisiuni şi nu ne lăsăm

până nu se ţine de cuvânt. Urmează să vorbească la biserica baptistă abisiniană săptămâna viitoare şi mergem să-i reamintim care-i miza, a continuat Rosalind. Ar fi minunat dacă ai veni şi tu, Cecily, reprezinţi un mare avantaj în grupul nostru.

— Staţi să mă gândesc puţin, bine?

— La ce să te gândeşti? a făcut Beatrix. Este o chestiune de bine şi de rău, de viaţă şi de moarte. Tu ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine, doar trăieşti în Africa. Te rog, Cecily, luptă alături de noi. Avem nevoie ca albii să ne susţină cauza.

— Bine, a consimţit. Voi veni. Acum chiar trebuie să mă duc acasă. Pa!

— Te anunţăm unde ne întâlnim! a strigat Rosalind.

Archer a deschis portiera şi Cecily a urcat în maşină.

— Scuze că am stat atât.

— Nicio problemă, domnişoară Cecily. Cum a fost seara? a întrebat-o în timp ce se întorceau peste podul Brooklyn spre Manhattan.

— A fost... ei bine, complet uluitoare! a răspuns Cecily.

Capitolul 45

Miercurea următoare, aşa cum i se ceruse, Cecily a îmbrăcat cea mai simplă ţinută. A lăsat-o pe Stella în grija lui Lankenua, care părea mult întremată şi i-a cerut lui Archer s-o ducă în Harlem.

— Poftim, domnişoară Cecily? a spus el, ajutând-o să urce în Chrysler.

— Ai auzit bine, Archer: Harlem, la biserica baptistă abisiniană, West 132 cu strada 138, a citit Cecily adresa pe care o notase când vorbise cu Rosalind.

— Părinţii dumneavoastră ştiu că mergeţi acolo? a întrebat el după o clipă.

— Fireşte, a minţit Cecily, iritată că, şi femeie măritată fiind, Archer o trata ca pe un copil.

— Cum doriţi, domnişoară Cecily.

S-a uitat pe geam în timp ce se îndreptau spre Harlem,

unde, în ciuda bravadei afişate atunci când îi dăduse adresa lui Archer, nu mai fusese. În vreme ce zgârie-norii de pe Fifth şi Madison se făceau din ce în mai mici, iar ei urcau lent pe bulevardul Lenox, a observat că figurile de pe străzi erau mai degrabă negre sau cafenii decât albe. Dintr-odată, s-a simţit ca peştele pe uscat în propriul oraş. Pe prispele caselor dărăpănate şedeau copii negri care se uitau după Chrysler, ferestrelor multor prăvălii erau baricadate cu scânduri, iar la colţurile străzilor se aduna gunoiul, revărsându-se din tomberoane. În ciuda faptului că erau în 1947, aici părea că Marea Criză nu se sfârşise.

Archer a oprit maşina. De-a lungul străzii, Cecily vedea o biserică gotică impunătoare, unde deja se adunase o mare mulţime de protestatari. A coborât să-i deschidă portiera.

— O să parchez la capătul străzii, la colţ cu bulevardul Lenox, vizavi, i-a explicat, arătându-i. Dacă daţi de bucluc, veniţi fuga şi vă aştept, bine? Sigur vreţi să vă duceţi?

— Da, Archer, mulţumesc, mă întâlnesc cu nişte prietene, a spus ea, cu mult mai multă încredere decât avea, îndepărtându-se de el şi îndreptându-se spre mulţime.

S-a uitat la cei care, în mare parte, ţineau pancarte cu sloganuri precum „DREPTURI EGALE” şi „LOCUINŢE PENTRU TOŢI”. Cu inima strânsă, Cecily s-a dus şovăitor spre marea de oameni care stăteau cu faţa spre podiumul pregătit asemenea unei scene pe trotuarul din faţa bisericii.

— Aici erai! Vocea familiară a lui Rosalind a străbătut vacarmul. Cecily s-a întors spre noua ei prietenă care se apropia, îmbrăcată în pantaloni şi cu pardesiu bărbătesc. Ce mă bucur că ai venit! a exclamat Rosalind. Ceilalţi făceau pariuri dacă vii sau nu. El este soţul meu, Terrence, a spus, făcând semn spre bărbatul înalt şi negru de lângă ea.

— Încântat de cunoştinţă, Cecily, a spus el, strângându-i mâna şi zâmbindu-i cu căldură. Îţi apreciem sprijinul.

Cecily nu s-a mirat să vadă că era unul dintre puţinii albi, dar a fost întâmpinată cu zâmbete de către protestatarii care s-au dat politicos din calea ei. Unii aveau termosuri cu cafea să se încălzească, iar Cecily a zărit o femeie cu copilul legat cu un brâu de piept.

— Cam cât durează? i-a şoptit lui Rosalind.

— Aproximativ o oră, a răspuns aceasta vesel. Au venit foarte mulţi. Beatrix face minuni prin felul în care motivează oamenii. Uite-o!

Beatrix s-a ivit lângă ele, cu ochii înflăcăraţi şi părul negru prins în codiţe lipite de scalp.

— Cecily! Ce bine că ai venit! Am...

Vocea lui Beatrix nu s-a mai auzit în vuietul care a răzbit din mulţime, în timp ce trei bărbaţi urcau pe podium. Cecily l-a recunoscut pe primarul O'Dwyer din fotografiile din *New York Times.* Era flancat de alţi doi albi, unul îmbrăcat în uniformă de şef al poliţiei şi uitându-se urât la pancarte.

— Harlem! Ce onoare să mă aflu aici! a început primarul O'Dwyer cu puternicul accent irlandez, iar mulţimea a izbucnit în urale.

Cecily s-a uitat la figurile din jur şi, dintr-odată, s-a simţit inspirată. Aici se aflau oameni pasionaţi de crearea unei lumi mai bune. Nu mai simţise atâta euforie şi speranţă de când sărbătoriseră Ziua Victoriei în Nairobi. Beatrix i-a dat o pancartă pe care scria „HARLEMUL NU ESTE GHETOU!", pe care Cecily a ridicat-o cu mândrie. A ascultat discursul primarului O'Dwyer, care promitea reforma locuinţelor şi o mai bună finanţare pentru şcoli şi a clipit în faţa bliţului unui fotoreporter din apropiere.

În vreme ce oamenii se îngrămădeau să vadă mai bine, a primit un cot şi Rosalind s-a întins s-o ţină. În ciuda aerului rece, Cecily asuda la ceafa şi şi-a dat seama în ce învălmăşeală se afla.

Şeful poliţiei s-a dus la microfon, timp în care mulţimea a fost străbătută de un val de panică şi Cecily s-a cutremurat. Şi-a lungit gâtul să vadă cât de departe se întindea marea de oameni de fiecare parte a ei şi a fost şocată să observe cordonul de poliţişti, cu bastoanele pregătite în mână şi privirile impenetrabile sub chipiele albastre.

— De ce a venit poliţia? a întrebat-o în şoaptă pe Rosalind.

— Stai pe lângă mine şi Terrence şi o să fii în siguranţă, i-a şoptit Rosalind.

— Criminalii! a scuipat Beatrix. Poliţiştii ăia l-au atacat pe Robert Bandy, l-au împuşcat, neînarmat, când încerca doar să salveze viaţa unei femei. Porci nenorociţi!

În jurul lor, din mulţime, s-a iscat un val de furie şi Cecily a icnit când ofiţerii de poliţie au strâns şi mai abitir cordonul, înghesuindu-i şi mai tare. Cecily nu mai auzea discursul de pe podium, doar ţipetele de spaimă ale femeii de lângă ea, al cărei prunc a început să plângă în marsupiu, în vreme ce se străduia să-l ferească de a fi strivit.

Oamenii s-au apucat să ţipe. Un bărbat a împins-o ca să scape de un poliţist care venea spre el cu bastonul ridicat. Bărbatul a ridicat pancarta ca pe un scut, dar a fost doborât şi lăsat lat în strada murdară, protejându-şi capul de loviturile necontenite. Cecily a auzit un Şuier strident şi nechezatul cailor şi a observat că poliţia călare înainta spre protestatarii care deja dădeau să fugă.

— Cecily! Nu te îndepărta!

Beatrix a apucat-o de mână şi a tras-o spre breşa din cordonul poliţiei. Cecily a urmat-o orbeşte, cu inima bubuind, ferindu-se de alţi protestatari care căutau adăpost. A încercat să ignore ţipetele de durere şi bufniturile sinistre la impactul bastoanelor cu trupurile umane. O mişcare bruscă şi Cecily s-a trezit la pământ, de unde a ridicat ochii spre Beatrix, pe care o încătuşau doi poliţişti. Se lupta ca o panteră în timp ce o târau de-acolo şi buclele i se desprindeau din codiţe.

— Nu! Beatrix! a strigat Cecily, încercând să se ridice, numai că durerea îi sfredelea glezna. Staţi! N-a făcut nimic!

A stat şi s-a uitat în jur, şocată şi zăpăcită. Ceea ce începuse ca o adunare liniştită şi organizată se transformase în haos.

— Archer, a murmurat, încercând să-şi amintească unde spusese că o aştepta. A dat să se ridice, dar i-a cedat glezna, în timp ce un noul val de protestatari se îndrepta spre ea călcându-se în picioare.

Tocmai când credea că urma să fie ucisă pe loc, a auzit o voce bărbătească deasupra ei.

— Poţi merge?

A ridicat ochii la un bărbat alb care se înălţa lângă ea.

— Glezna.

— Ia-mă de mână.

Cecily l-a luat şi el a ridicat-o în picioare. A ţinut-o cu un braţ şi a condus-o prin mulţime.

— Şoferul meu... mă aşteaptă pe Lenox, la capătul străzii, a îngăimat când şi-a mai revenit puţin.

— Atunci hai acolo cât se poate de repede, se pare că aici devine din ce în ce mai neplăcut.

De jur-împrejurul lor se iscau bătăi, căci protestatarii se aliau şi ripostau.

Când s-au apropiat de West 138 şi Lenox, Cecily a văzut Chryslerül şi a arătat spre el.

— Uite-l pe Archer! a strigat în haos. Bărbatul a luat-o pe sus şi a fugit cu ea la maşină, deschizând portiera din spate.

— Slavă Domnului că sunteţi în siguranţă, domnişoară Cecily! a strigat Archer, pornind motorul. Să plecăm de-aici!

— Aveţi grijă, doamnă, a spus bărbatul aşezând-o pe banchetă.

Când a închis portiera, Cecily l-a oprit, văzând doi poliţişti cu bastoane venind spre maşină.

— Archer, stai! Urcă, *acuml* a strigat la bărbat, cu ultima fărâmă de putere, întinzându-se spre braţul lui şi trăgându-l înăuntru, tocmai când dădeau poliţiştii să pună mâinile pe el. Hai, Archer! Dă-i drumul!

Archer a accelerat şi maşina a ţâşnit din loc. Pe măsură ce se îndepărtau de scena de coşmar, cei trei ocupanţi au răsuflat uşuraţi în cor.

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru ajutor, a început Cecily.

— Pentru nimic. Eu ar trebui să vă mulţumesc. Bărbatul stătea sprijinit, cu ochii pe jumătate închişi.

— Vă putem lăsa undeva? Unde locuiţi? l-a întrebat.

— Mă puteţi lăsa la cea mai apropiată staţie de metrou.

— Tocmai ajungem la cea de pe strada 110, a intervenit Archer.

— E numai bine, a spus bărbatul. Archer a tras pe dreapta.

— Îmi spuneţi măcar numele dumneavoastră? a întrebat Cecily. Bărbatul a şovăit o clipă, a băgat mâna în buzunar şi i-a dat o carte de vizită, înainte să coboare şi să trântească uşa.

Capitolul 46

Două zile mai târziu, la trezire, încă îi zvâcnea glezna de durere, oricâtă gheaţă pusese pe ea peste noapte. La întoarcerea de la protest, murdară şi şchiopătând, Cecily îl pusese pe Archer să jure că nu va dezvălui nimic. Promisese Şovăitor că nu le va spune nimic părinţilor ei.

— Dacă-mi permiteţi să vă sfătuiesc, domnişoară Cecily, poate ar fi o idee bună să nu vă mai implicaţi în astfel de lucruri, spusese el sincer îngrijorat, în vreme Cecily se aduna în faţa casei.

— Mulţumesc, Archer, dar sunt destul de matură să ştiu ce fac, i-o tăiase. Şi cineva trebuie să lupte împotriva inegalităţii, nu?

— Doar să aveţi grijă, domnişoară Cecily. Dar aia nu-i lupta dumneavoastră. Dumneavoastră sunteţi elevată.

Dorothea s-a speriat când a văzut-o, iar Cecily a clocit iute o minciună complexă cum că s-ar fi împiedicat într-un grilaj la metrou, după care a urcat cătinel până în mansardă, la Stella şi Lankenua. Stella i-a fugit în braţe şi Cecily a strâns-o la piept.

— De ce eşti aşa murdară, Kuyia? Unde ai fost?

— Nu contează, draga mea, spusese Cecily, zâmbindu-i. Mă bucur să te văd.

A bătut cineva la uşa ei şi Evelyn a intrat cu o tavă cu cafea şi pâine prăjită. I-a aşezat-o în poală şi s-a uitat la glezna ei sprijinită pe o pernă.

— Arată mult mai bine, domnişoară, a constatat.

— Mulţumesc, Evelyn, a spus Cecily, uitându-se cu alţi ochi la ea. Evelyn?

— Da, domnişoară?

— Îţi place să lucrezi pentru familia mea?

— Cum aşa, ce întrebare, domnişoară Cecily! Fac asta de când eram mică.

— Da, ştiu, Evelyn, dar nu ţi-ai dori alte oportunităţi?

A urmat o pauză şi Evelyn a spus vesel:

— Sunt foarte recunoscătoare că am *această* oportunitate. Am servit familia cu bucurie, domnişoară Cecily. Nu sunteţi mulţumită de munca mea?

— Ba sigur că sunt! îmi pare rău, a continuat Cecily neputincioasă. Doar că... Of, nu-ţi face griji, Evelyn, vorbesc aiurea.

— Mă sunaţi dacă vă trebe ceva, domnişoară Cecily.

Evelyn a ieşit din cameră şi Cecily şi-a lăsat capul pe pernă. De când cu sinistrele evenimente de la protest, întreaga perspectivă asupra lumii i se schimbase radical. Vedea în faţa ochilor figurile îngrozite ale protestatarilor luaţi cu forţa de poliţie şi nedreptatea pură şi scandaloasă a întregii conjuncturi. Măcar sunase Rosalind ieri să-i spună că Beatrix şi încă vreo doisprezece-treisprezece protestatari fuseseră eliberaţi din închisoare.

— Au cerut ditamai cauţiunea, dar avocatul nostru a vorbit cu judecătorul şi le-a obţinut o înţelegere bună. Beatrix este la a doua abatere, aşa ca trebuie să aibă mai multă grijă pe viitor.

— Putea fi Stella cea atacată, doar din cauza culorii pielii. În ce fel de lume trăim? se întreba Cecily în şoaptă acum.

O lume care este în avantajul tău, i-a răspuns un gând. De ce anume? Doar pentru faptul că era înstărită, privilegiată şi *albă.*

Te rog, luptă alături de noi, o rugase Beatrix.

Cecily se uita pe fereastra camerei, de unde vedea stratul alb şi pufos de zăpadă ce acoperea Central Park. În această zonă a New Yorkului, totul părea liniştit, dar acum că i se arătase o altă latură a sa, una marcată de suferinţă şi opresiune, nimic nu avea să mai fie la fel. Îşi amintea când văzuse imaginile din lagărele de concentrare germane eliberate de către soldaţii americani la sfârşitul războiului şi udase ziarul cu lacrimi de uimire şi groază, neputând pricepe asemenea cruzime. Şi totuşi, acum ştia că, exact ca în Kenya, la scurtă distanţă de uşa ei, vieţile oamenilor erau compromise zi de zi de o injustiţie similară.

— Lumea crede că asta este ţara celor liberi şi totuşi nu facem nimic să îndreptăm nedreptăţile celor care ajung aici, a şoptit.

În timp ce mânca pâinea prăjită, a simţit în piept o bulă de tensiune şi a apucat-o disperarea de a vorbi cu Rosalind şi Beatrix. Nu-şi imagina cum ar fi putut dezbate chestiunile astea cu surorile ei, darămite cu tatăl sau, mai rău, cu

mama ei. S-o fi văzut-o Dorothea la protest, umăr la umăr cu „negroteii”... — pentru ai căror copii se zbătea să strângă bani, dar care nu erau mai bineveniţi în casa ei ca oaspeţi decât şobolanii grăsani de prin canale.

— Dar adevărul este că nu fac parte dintre ei, şi-a amintit pe când îşi bea cafeaua.

Şi atunci de ce era aşa înflăcărată, de unde venea nevoia asta de a lupta pentru dreptate din pricina celor la care fusese martoră în Harlem cu două zile în urmă?

„Fiindcă o iubeşti pe copila pe care o numeşti fiică”, i-au răspuns simţurile. „Şi trebuie să lupţi pentru ea şi pentru alţii ca ea, căci ea nu poate...”

Mai târziu, Cecily a făcut şovăielnic câţiva paşi şi a descoperit că glezna îi putea ţine greutatea. Mama ei îşi făcea somnul de la amiază, care se lungise pe zi ce trecea după moartea lui Kiki, iar Cecily a îmbrăcat-o pe Stella în camera ei şi a lăsat-o pe fetiţă să se admire în oglinda mare.

— Unde mergem, Kuyia? a întrebat Stella, potrivindu-şi gulerul mantoului roşu.

— La o şcoală, cu mulţi alţi copii la fel de deştepţi ca tine. Vrei să-i cunoşti?

— Da! a chiuit Stella. Pot să-l iau şi pe Norocos să-i cunoască pe toţi?

L-a apucat pe leuţ de coamă.

— Sigur că da, a răspuns Cecily.

*

Archer a oprit maşina în faţa casei lui Rosalind. Tocmai se oprise ninsoarea şi încă nu apucase să se transforme în zloată, aşa ca Stella a râs de bucurie făcând paşi mici şi perfecţi până la uşă.

— Mulţumesc, Archer!

— Pentru nimic, domnişoară Cecily! O să aştept până sunteţi gata, a spus, făcându-i cu ochiul.

Părea că secretul îi legase straşnic.

Cecily a ridicat-o pe Stella ca să bată cu ciocănelul greu de bronz. Rosalind a deschis şi a primit-o pe Cecily cu braţele deschise.

— Bun venit, sora mea! i-a şoptit la ureche. Probabil tu eşti Stella, a spus, aşezându-se pe vine şi întinzând mâna.

Extrem de intimidată, Stella s-a ascuns după Cecily.

— Nu-i nimic, scumpa mea, a încurajat-o Cecily. Rosalind este o prietenă şi îţi va face cunoştinţă cu ceilalţi copii.

Şovăitoare, Stella a luat-o de mână pe Rosalind şi s-a lăsat condusă până în spatele casei mari, unde au intrat într-o cameră mare cu uşi glisante, ce dădeau spre un mic petic de grădină. Fusese transformată într-un soi de şcoală, cu tablă şi cinci băncuţe de lemn în faţă. Pe o latură, rafturile erau încărcate de caiete şi abecedare, papetărie şi jucării, pe când alt perete era dedicat tablei înmulţirii, hărţii New Yorkului şi imaginilor cu animale desenate de mâini puerile.

— Cine-i prietenul tău, Stella? a întrebat Rosalind.

— Norocosul, a spus ea, ridicând leul.

Rosalind a mângâiat blana admirativ.

— Este foarte frumos, sunt onorată că l-ai adus. Ai mai fost la şcoală până acum?

— Nu, dar mă învaţă Kuyia. A ridicat ochii la Cecily, care a încuviinţat încurajator. „Kuyia” înseamnă „mătuşă”, i-a explicat lui Rosalind, care a condus-o apoi pe Stella într-un colţişor de lectură, cu perne împrăştiate pe o rogojină dejoacă şi s-au aşezat împreună.

Cecily se uita mândră la Stella care prinsese avânt în timp ce Rosalind îi punea întrebări, după care s-a întins spre una dintre cărţile ilustrate de pe raftul alăturat. Stella a început să citească cu voce tare pasajele pe care i le indica Rosalind.

Cecily s-a aşezat la una dintre băncile mici, în vreme ce Rosalind a trecut cu Stella prin bazele aritmeticii şi întrebărilor de logică, la care fetiţa răspundea fără probleme. După treizeci de minute, Rosalind a sugerat ca Stella să-i cunoască pe ceilalţi copii şi ea a sărit în sus de bucurie. Au coborât într-o bucătărie mare, unde patru copii mâncau unt de alune şi sendvişuri cu peltea la o masă mare din stejar.

— Copii, salutaţi-o pe Stella! a strigat Rosalind, iar băieţii şi fetele s-au ridicat timizi s-o primească printre ei.

Cecily se uita la Stella care zâmbea cu toată gura şi s-a

dus să se aşeze la masă, lângă fiica lui Rosalind. Aceasta îi fusese prezentată ca Harmony, avea părul aranjat în codiţe buclate prinse cu funde şi i-a dat jumătate din sendvişul ei.

— Deocamdată am fi doar noi două ca profesoare, i-a spus Rosalind încet lui Cecily, în vreme ce priveau copii care chicoteau la masă. Dacă are succes, sper să se extindă şcoala. Mă gândesc s-o finanţez cu ajutorul prietenilor negri mai înstăriţi, care îşi doresc o educaţie decentă pentru copiii lor, bani care ne-ar permite să primim copii inteligenţi, ai căror părinţi nu îşi permit să plătească.

— Este un plan excelent. Te-ai gândit la toate, a spus Cecily, cuprinsă de admiraţie pentru noua ei prietenă.

— Ei bine, dacă tot stau acasă cu Harmony, aş putea foarte bine să-mi pun în practică diploma. Aşa că mai spune-mi despre Stella. E limpede că îi merge mintea şi că te adoră.

Cecily s-a asigurat că fetiţa era ocupată şi i-a sugerat cu un gest să se ducă şi să discute un pic mai departe.

— De fapt, am găsit-o când abia se născuse de câteva ore, abandonată în pădure, lângă ferma mea din Kenya. Am luat-o acasă şi, mă rog, a suspinat Cecily, mi-e greu să-ţi explic, dar a fost dragoste la prima vedere. Soţul meu a fost şocat când am spus că vreau să am grijă de ea, s-o cresc ca pe copilul nostru, dar s-a obişnuit cu ideea şi am pus la cale un plan ca să ne putem ocupa de ea.

Cecily i-a explicat cum intrase Lankenua în viaţa lor şi cum Stella credea că ea era mama ei.

— Sigur, nu mai ştie nimeni adevărul, Rosalind. Mama ar muri pur şi simplu dacă i-ar ajunge la urechi adevărata relaţie, dar facem ce putem.

— Înţeleg, a spus Rosalind. Cecily a văzut că avea lacrimi în ochi. Pot să te iau în braţe?

— Sigur că da! a spus Cecily, iar Rosalind a strâns-o la piept.

— Mi se pare că ce ai făcut pentru copila asta este cel mai frumos lucru de care am auzit. Şi vreau să te ajut să-i oferi Stellei tot ce merită şi încă pe-atât.

Şi lui Cecily i-au dat lacrimile, pentru că era prima oară de când o luase în braţe pe Stella ca bebeluş când fusese în stare să împărtăşească adevărata situaţie oricui, în afară

de Bill şi Lankenua.

— Şi soţul tău? Te aşteaptă curând în Kenya? a întrebat Rosalind, privind pătrunzător în ochii lui Cecily.

— Da, ăsta este adevărul, dar poate amân puţin, ca să văd cum se acomodează Stella – şi eu – aici. Ca şi tine, am nevoie de un scop, să-mi pot folosi creierul. În Kenya, în afară de casă şi grădină şi, evident, de Stella, nu am niciun scop. Iar pentru ea nu există niciun viitor în Africa în momentul ăsta.

— Bine, copii, cine vrea afară în zăpadă? i-a întrebat Rosalind, întorcându-se.

— Eu! Eu! au strigat toţi.

Cecily şi Rosalind au ieşit după ei din bucătărie şi cele două femei i-au ajutat să-şi pună hainele şi ghetele de iarnă.

— Nu m-am mai jucat în zăpadă, i-a spus Stella încet lui Cecily. Nu ştiu ce să fac.

— Îţi arăt eu, a intervenit Harmony. Facem un om de zăpadă!

A luat-o de mână şi au fugit în grădină, unde au chiuit, au râs şi s-au bătut cu bulgări, înainte să construiască împreună un om de zăpadă. Privind din uşa glisantă, Cecily o vedea pentru prima dată aşa încrezătoare şi fericită – de fapt, nu o văzuse nicicând pe Stella să se joace cu atât de mulţi copii. De nevoie, lumea ei fusese mică şi ermetică, Michael fiind singurul copil de vârsta ei. Aici ar fi putut fi un copil normal, printre copii ca ea. Instinctiv, a ştiut că acela era locul potrivit pentru Stella şi că avea să sacrifice orice era necesar ca s-o vadă în continuare fericită pe fetiţă.

— M-aş bucura să vă am pe amândouă în şcoala mea, a spus Rosalind, pe când stăteau în pridvor mai târziu. Mai ştiu şi că nu-i deloc o decizie uşoară, aşa-i?

— Absolut.

— Atunci mă anunţi când Ştii?

— Da.

În timp ce cobora treptele cu Stella, lui Cecily îi venea să plângă văzând cum le făcea cu mâna noilor ei prieteni.

— Pa, pa, pe curând! striga Stella.

Pornind cu maşina, Cecily a ştiut că va face tot posibilul să se asigure că exact asta avea să facă iubita ei fiică.

A doua zi, Cecily s-a trezit, cu o durere de cap şi de inimă din pricina unui vis cu Bill. S-a îmbrăcat repede şi a coborât tiptil, ca să nu trezească toată casa. Era încă întuneric afară, abia se iveau primele crâmpeie ale zorilor pe cer, s-a înfofolit bine în mantou, şi-a pus etola de blană şi s-a îndreptat spre Central Park. Încă o durea puţin glezna, dar a dat zăpada de pe o bancă, doar cât să se aşeze cu faţa la celebra statuie a lui Alice în Ţara Minunilor, într-o rochie albă de chiciură. În parc era linişte, doar câţiva porumbei zgribuliţi piguleau mocirla în van.

Cecily s-a cuprins cu braţele, cu senzaţia că ea însăşi picase în văgăuna iepurelui de când se întorsese în Manhattan. Îşi privea aburii respiraţiei în aerul îngheţat, o noutate după atâta vreme petrecută în arşiţa Africii. Aici, Cecily-din-Manhattan mai că uitase dogoarea, pe când Cecily-din-Kenya părea un sine dintr-un vis, o impostoare. Se întreba ce făcea Bill, dacă mai era în safari. Când suna, nu răspundea niciodată la telefonul de-acasă şi de la Clubul Muthaiga, iar Aii zicea că nu-l văzuse pe *sahib* de la Crăciun.

Destinul Stellei aici era, simţea asta din străfundul sufletului. Totuşi, dacă rămânea cu ea în New York, trebuia să-l lase pe Bill în urmă, în Kenya. Casa ei şi tot ce presupunea... Ferma Paradisului, Wolfie, Katherine... Oare Lankenua ar fi ales să rămână cu ea? Nu-i putea cere unei mame să-şi abandoneze fiul.

Poate, aşa cum îi spusese lui Rosalind, nu îi rămânea decât să-i explice lui Bill că îşi amâna întoarcerea o vreme, nu prea avea de ce se plânge după anii petrecuţi în izolare în Kenya şi nici nu făcea vreun efort să ţină legătura cu ea. Cel puţin o şedere prelungită le-ar fi dat şansa să vadă dacă le convenea noua lor viaţă fără să ia decizii ferme.

Acasă, Cecily s-a ascuns în biroul tatălui. Auzea paşi în bucătărie şi pe coridoare în timp ce Evelyn le ducea părinţilor cafeaua şi aprindea focurile. Cecily a luat un toc şi hârtie de pe masă şi a început să scrie.

Dragul meu Bill,

La mulţi ani! Sper că ai sărbătorit noul an, oriunde ai fi fost. Îmi pare rău că nu am fost împreună. Cum aţi petrecut Crăciunul la clubul Muthaiga? Am sunat să vorbesc cu tine

de Crăciun, dar Aii a spus că erai în safari. De fapt, am încercat să te sun de nenumărate ori la fermă şi la Muthaiga de-atunci, aşa că am decis să-ţi scriu. O să consider absenţa ta un semn bun, că eşti ocupat şi nu te iroseşti în sihăstrie în lipsa mea.

Ce fac Bobby şi Katherine? Merge bine sarcina? Stellei îi este foarte dor de Michael.

Aici, Crăciunul a fost sumbru din pricina morţii lui Kiki. Nu mă pot gândi la Mundui House pustie, fără Kiki.

M-am consolat să-mi cunosc nepoţii şi nepoatele şi să-mi revăd surorile. M-am distrat şi explorând Manhattanul cu Stella şi adevărul este că zilele au zburat şi aş vrea să mai rămân puţin. În fond, am fost plecată şapte ani! Sper că nu te superi, Bill. Drumul este tare lung şi habar nu am când m-aş mai putea întoarce. De bună seamă, eşti binevenit oricând doreşti. Mama şi Papa s-ar bucura să te cunoască şi mi-ar plăcea să-ţi arăt oraşul meu, la fel cum mi-ai arătat tu Kenya.

Te anunţ când rezerv biletul de întoarcere.

Sper că totul merge bine la fermă şi te rog transmite tuturor salutări şi dragostea mea, mai ales ţie, desigur. Mi-e dor de tine.

Te rog să-mi scrii şi tu. Sunt îngrijorată!

Cecily xx

În timp ce scria adresa destinatarului, s-a deschis uşa biroului şi a intrat tatăl ei.

— Bună, Cecily, te-ai trezit devreme, draga mea.

— Da, voiam să-i scriu lui Bill.

— Ah, desigur. Îţi e dor de el, dar în câteva săptămâni vă revedeţi, nu?

— De fapt, a spus ea, plesnind plicul de palmă, am decis să mai rămân o vreme în New York, dacă nu vă deranjează pe tine şi pe mama, fireşte.

— Nici nu se pune problema, a spus Walter radiind. O veste minunată. Hai să luăm micul dejun şi să facem împreună rebusul din *New York Times.*

Stella a început şcoala lunea următoare, purtând rochia ei preferată din stofa ecosez, cu părul prins în codiţe ca noua ei prietenă, Harmony. Archer le-a dus în Brooklyn, iar Stella a ţâşnit din maşină şi a urcat treptele. Cecily îi

dăduse vechiul ei ghiozdan din piele, pe care îl umpluse cu creioane şi gume de şters, precum şi cu fursecuri cu ciocolată făcute de Essie pentru ea şi colegi.

Rosalind le-a băgat în clasă şi Stella a dat fuga s-o ia în braţe pe Harmony, care i-a oferit banca alăturată. Cecily a rămas în fundul clasei şi a urmărit-o pe Rosalind care începea să predea. Stella îi sorbea cu nesaţ vorbele lui Rosalind.

Din acel moment, a început o anume rutină. În fiece zi a săptămânii, Archer le ducea pe Cecily şi pe Stella în Brooklyn la ora nouă, când începea şcoala. Cecily şi Rosalind făceau cu rândul şi predau diverse materii sau pregătind lecţii şi notând lucrările copiilor la parter.

Lui Cecily îi plăcea la nebunie să predea, a căpătat iute încredere, dar imediat după aceea, copiii au reacţionat la stilul ei ferm, dar blând. După ce le ducea Archer acasă, Cecily se ducea cu Stella prin Central Park, unde fetiţa povestea veselă tot ce învăţase în ziua respectivă. Seara, se ghemuiau în patul lui Cecily şi citeau o carte, iar când adormea pe umărul ei, Cecily o lua în braţe şi o băga în pat în camera alăturată.

Printre altele, hotărâse să sune la numărul de pe cartea de vizită primită de la cel care o salvase la protest, ca să-i mulţumească. Îi răspunsese o femeie cu accent franţuzesc, care îi dăduse receptorul soţului. Cecily insistase să-i invite pe amândoi la masă. Cei trei petrecuseră două ore foarte interesante la The Waldorf. Familia Tanit erau călători prin lume şi fusese o inspiraţie să discute cu un cuplu de oameni care trăiseră pe timpul războiului în Europa. Şi-a dat seama cât de limitaţi erau americanii. Din păcate, familia Tanit se întorsese de-atunci în Anglia, însă Cecily căuta din ce în ce mai mult compania lui Rosalind şi a lui Beatrix, cercul lor de prieteni fiind mult mai antrenant decât cel al femeilor de la interminabilele gale de caritate ale mamei ei. Lumea se schimba repede şi Cecily voia să facă parte din viitor, nu să rămână blocată într-un trecut care pălea repede.

Lankenua se împrietenise cu Evelyn şi reîncepuse să meargă la slujba de duminică la biserică. Nu se mai vorbea despre întoarcerea în Kenya, iar Cecily se bucura să vadă

că se acomoda din nou în New York. Acum că trecuse sezonul Crăciunului, Walter îşi petrecea zilele la bancă şi serile la clubul lui şi, spre uşurarea ei, Dorothea plecase la Chicago, ca în fiecare an, să-şi viziteze mama. Când era acasă, Walter o lua pe Stella în biroul lui, unde jucau jocuri matematice din ce în ce mai sofisticate şi, de mai multe ori, Cecily fusese tentată să-i mărturisească adevărata lor relaţie.

De la Bill nu primise de veste, nici în scris, nici la telefon, nici după ce trimisese o telegramă la clubul Muthaiga. Aii a asigurat-o că *sahib* era bine, la şes cu vitele lui, lucru confirmat de Katherine.

— Poate a uitat deja de mine, a mormăit închizând telefonul, după ce nu-i răspunsese din nou.

Până să-şi dea seama, venise sfârşitul lui martie şi primăvara alunga iarna lungă din New York. Îşi amintea din ce în ce mai rar de ferma Paradisului şi, cu toate că izbutise în sfârşit să-l prindă de două ori la telefon pe Bill, răceala din glasul lui nu o putea pune pe seama distanţei geografice. Până şi Stella încetase să mai întrebe când se întorceau „acasă”. Singurul lucru care le strica vesela rutină era că Dorothea se întorsese de la Chicago şi adusese cu ea o atmosferă de tensiune şi nervi.

O ultimă furtună de zăpadă răvăşea străzile New Yorkului şi zguduia geamurile. Cecily şi Stella erau băgate în pat, în cămăşi de noapte, cu ciocolată caldă şi cu cartea *A Tree Grows în Brooklyn* deschisă în poala Stellei. Citea cu voce tare, pe tonul ei subţire şi răspicat, dar tremura de câte ori se zgâlţâia casa.

— Mi-e frică, Kuyia, a şoptit. Dacă ne ia vântul cu totul?

— În casă toată lumea este în siguranţă. Casa asta este de foarte, foarte mult timp aici şi a rezistat în faţa a sute de furtuni de zăpadă. Vrei să mai citeşti sau să te culci?

Ca în fiece seară, Stella continua încăpăţânată, dar Cecily vedea că-i picau ochii şi, în cele din urmă, a aţipit. I-a văzut pleoapele fluturând delicat pe pielea neagră, complet împăcată. S-a întins să-i mângâie părul şi a închis şi ea ochii, intrând cu Stella în lumea viselor.

A bătut cineva la uşă şi Cecily a tresărit, dezorientată. A zărit lumina zilei strecurându-se pe ferestre, s-a uitat la

Stella care dormea lângă ea şi şi-a dat seama că adormiseră.

— Intră, a strigat, bănuind că venise Evelyn cu micul dejun.

Nu era Evelyn la uşă, ci Dorothea.

— Cecily, voiam să-ţi spun că azi mă duc la...

Mama ei a încremenit văzând capul mic şi negru al Stellei pe perna lui Cecily. A dus mâna la gură şi a ţipat de groază.

— Ce caută în patul tău?

— Am... îi era frică de furtună, s-a băgat în pat şi am citit o poveste şi...

Dorothea a traversat în goană camera şi a smuls plapuma de pe Stella. A

apucat-o feroce de braţ pe fetiţa încă adormită şi a dat-o jos din pat.

— Vii cu mine în clipa asta, domnişoară! În pod, unde-ţi este locul! M-am săturat de comportamentul ăsta ridicol, Cecily! Iar asta – să bagi în patul tău copilul negrotei al servitoarei – întrece orice măsură!

— Te rog!

Stella a ţipat încercând să scape din strânsoarea Dorotheei.

— Mă doare!

— Mamă, dă-i drumul!

Cecily coborâse din pat şi trăgea de braţul mamei ca să-i dea drumul Stellei.

— Nici vorbă! Puţin îmi pasă ce faci în casa ta, în ţara aia uitată de lume, „acasă”, cum îi zici, dar sub acoperişul meu, negroteii murdari stau în pod, unde le este locul!

— Cum îndrăzneşti să spui că Stella este murdară! Este la fel de curată ca mine! a zbierat Cecily. Aseară i-am făcut baie!

— I-ai făcut *tu* baie?! Doamne, Dumnezeule, Cecily! Ţi-ai prăjit creierul în soare? Este progenitura cioroaică a servitoarei tale!

— Dacă o mai faci o dată cioară, jur că o să...

— Au! a ţipat Dorothea, când dinţii mici şi albi ai Stellei au pătruns în carnea moale a mâinii, şi i-a dat drumul în sfârşit.

Stella a dat fuga la Cecily, care a luat-o în braţe

protector.

— Copila asta este o sălbatică! Uite! Dorothea a întins mâna. Mi-a dat sângele! Jur, Cecily, vreau ca ea şi maică-sa să iasă din casa mea imediat ce-şi fac bagajele. Trebuie să chem doctorul, sigur mi-a dat vreo boală!

— Nu fi ridicolă, mamă! Stella este la fel de sănătoasă ca mine şi ca tine.

— Ţi-am spus, vreau ca ea şi maică-sa să iasă din casa mea azi!

— Fie! Atunci plec şi eu. Şi apoi, nu mai suport să stau în casa asta şi să aud prejudecăţile dezgustătoare şi remarcile tale rasiste! Stella este un copil, mamă, ca oricare dintre iubiţii tăi nepoţi!

Zarva i-a atras atenţia lui Walter, care a ieşit în pijama din dormitorul mare.

— Ce, Doamne iartă-mă, se petrece aici?

— Fiica ta a dormit în pat cu cioara asta, a declarat Dorothea. Este obscen!

— Până aici!

Cecily a luat-o în braţe pe Stella şi a urcat calm cu ea în mansardă, unde Lankenua stătea neliniştită în capul scării.

— Îmbracă-te, te rog, îmbrac-o şi pe Stella şi fa bagajele. Plecăm acum!

Lankenua s-a uitat nedumerită de la Cecily la Stella, dar s-a supus. Cecily s-a întors în cameră, s-a îmbrăcat şi a aruncat nişte lucruri în geanta de voiaj. S-a întâlnit cu Lankenua şi cu Stella pe coridor şi a coborât cu ele la intrare.

— Ce naiba faci? a spus Walter din capul scărilor, văzând cum îi punea Stellei paltonul, ghetele şi pălăria.

— Mama a zis că Lankenua şi Stella trebuie să plece de-aici, aşa că plec cu ele, Papa!

Preţ de o clipă, s-au privit şi lui Cecily îi bubuia inima în timp ce aştepta să vadă dacă le lua apărarea. Dar, fiindcă tatăl ei nu spunea nimic, s-a întors cu spatele şi a suspinat de tristeţe.

— Mary, adu-l pe Archer numaidecât. Te rog, strânge-mi toate lucrurile în cufăr. Il voi trimite pe Archer să le ia mai târziu, i-a cerut servitoarei, care stătea în apropiere, cu ochii cât cepele de şoc.

— Da, domnişoară Cecily!

Îmbrăcându-se şi ea cu mantoul, Cecily s-a întors spre părinţi. Mama ei era roşie de furie şi se ţinea de încheietura mâinii vătămate. Tatăl şi-a plecat privirea.

— Să-ţi fie ruşine, Papa, a murmurat, când a apărut Archer la uşă. Ia-le pe Stella şi pe servitoarea mea, du-le la maşină şi aşteaptă-mă afară, i-a cerut lui Archer.

— Da, domnişoară Cecily!

Archer a întins mâna şi a chemat-o pe Stella. Cei trei au dispărut dincolo de uşa deschisă.

— Aşadar, asta este alegerea ta? Le alegi pe *ele* în locul nostru? a întrebat Dorothea tranşant.

— Dacă asta îmi dai de ales, atunci da, le aleg pe ele.

Ştergându-şi lacrimile, s-a dus la uşă. Fără să se uite peste umăr, Cecily a ieşit în aerul rece şi a părăsit casa copilăriei.

ELECTRA
New York
Iunie 2008

Capitolul 47

— Şi nici că am mai călcat în casa aceea.

Stella a întors capul spre fereastră şi cerul New Yorkului. La un moment dat se lăsase amurgul, apoi noaptea, dar niciuna dintre noi nu băgase de seamă.

— N-nu ştiu ce să spun, am şoptit, ridicându-mă. Ore în şir, cât ascultasem, pusesem o pernă sub cap şi mă întinsesem pe canapea. Vedeam în lumina slabă conturul bunicii, profilul ei semeţ, vag vizibil în multitudinea difuză de lumini ale oraşului ce se revărsau în cameră.

Am încercat să-mi închipui fetiţa de pe vremuri, copila salvată de o străină de la moarte sigură şi adusă la New York. Îmi venea greu să le văd ca fiind una şi aceeaşi persoană.

— Unde v-aţi dus după ce te-a luat Cecily de-acolo?

— La Rosalind, desigur. Şi ştii ce? Chiar dacă eram speriată din cauza strigătelor şi injuriilor pe care nu le pricepeam atunci, Archer m-a luat de mână, m-a dus la maşină şi m-a pus în spate. Mi-a dat o acadea şi mi-a spus să stau acolo, că totul va fi bine. Şi l-am crezut. Stella a surâs. Am stat câteva luni cu Rosalind şi cu soţul ei, Terrence – Dorothea i-a blocat conturile, aşa că o vreme am fost leftere. Kiki Preston a fost cea care ne-a salvat.

— Cum adică?

— I-a lăsat moştenire finei ei acţiuni şi bani lichizi, care până la urmă ne-au permis să cumpărăm un apartament la o stradă distanţă de Rosalind, în Brooklyn. Nu se compara cu locuinţele cu care era obişnuită Cecily şi, când mă uit în urmă, cred că viaţa i-a fost tare grea. În acea zi, şi-a pierdut întreaga familie – din cauza mea.

— Cred că te-a iubit foarte mult.

— Da, a încuviinţat Stella. Şi eu o adoram. S-a dovedit foarte talentată ca profesoară şi, cu ea şi cu Rosalind, mica şcoală pe care au creat-o a devenit din ce în ce mai bună. Până am făcut eu zece ani, reuşiseră să adune suficienţi elevi cât să închirieze o clădire cu totul. Şi până să plec, aveau optzeci de elevi – ba chiar câţiva albi – şi şase profesori cu normă întreagă.

— Şi-a găsit misiunea în viaţă.

— O, da! A fost o femeie incredibilă şi îmi lipseşte zi de zi.

Voiam să pun prea multe întrebări şi nu ştiam ce răspuns voiam mai întâi.

— Şi servitoarei pe care ai crezut-o mama ta?

— Lankenua? O, a rămas cu noi la New York. A cunoscut un bărbat prin biserica ei şi s-au căsătorit la un an după ce am părăsit casa din Fifth Avenue. S-au mutat într-un mic apartament aici, în Brooklyn şi a continuat să lucreze pentru Cecily, având grijă de mine.

— Şi fiul ei?

— Kwinet avea aproape şaisprezece ani când am plecat din Kenya. Lankenua l-a întrebat dacă voia să vină şi el, dar a refuzat. S-a mulţumit să se ocupe de ferma Paradisului.

— Au murit?

— Din păcate, da, a suspinat Stella. Majoritatea, în afară de Beatrix. Are optzeci şi cinci de ani şi încă se ţine bine. Mi-ar plăcea să-ţi fac cunoştinţă cu ea într-o zi. Ai putea aprinde lumina?

— Sigur.

M-am întins spre veioza de pe masa de lângă canapea. Fasciculul parcă a rupt vraja şi ne-a teleportat în prezent.

— Vai, e trecut de două noaptea, a spus Stella, uitându-se la ceas. Trebuie să mă duc acasă.

— Îţi chem un taxi.

— Mulţumesc, draga mea. Eşti foarte amabilă.

M-am dus la telefonul portarului şi i-am cerut să cheme maşina în timp ce Stella s-a ridicat şi s-a dus cam ameţită spre baie. M-am dus să iau nişte apă din bucătărie şi am văzut uşa camerei lui Lizzie închisă. Probabil că se întorsese tiptil la un moment dat.

Stella a ieşit din baie şi s-a dus la scaun să-şi ia poşeta.

— Te descurci singură în noaptea asta? m-a întrebat blajin. Pot rămâne...

— Nu păţesc nimic. Este o prietenă la mine, dar mersi de ofertă.

— Electra, ştiu că avem multe de vorbit, că vrei, şi ai nevoie, şi ai tot dreptul să ştii totul despre mama ta. Dar sper că înţelegi de ce era aşa important să afli cum am ajuns în America. Nu este o scuză pentru ce s-a întâmplat mai târziu, dar...

— Înţeleg, Stella. Mergi acasă şi odihneşte-te.

— Când vrei să mă întorc? Am treabă, dar jur că tu eşti prioritatea mea acum.

— Pot să te sun dimineaţă, după ce îmi fac somnul?

— Sigur. Noapte bună, draga mea, îmi pare foarte rău că te-am necăjit.

— Nu-i nimic, am spus, în timp ce-i deschideam uşa. Cel puţin am aflat un lucru care m-a înveselit.

— Care anume?

— Că mă trag într-adevăr din neam de prinţese, i-am zâmbit. Noapte bună, Stella!

— Aţi vorbit ceva, a comentat Lizzie când am intrat dimineaţă în bucătărie, ameţită de parcă trăsesem pe nas şi golisem o sticlă de Goose cu o noapte în urmă.

— Cam da, am răspuns, ducându-mă la cafetieră să-mi iau o doză tare.

— Şi ai lămurit lucrurile cu bunica ta?

— Nu aş pune problema aşa, dar cred că da, începem să ne înţelegem.

— Bine, foarte bine. Ştii că nu mi-aş băga nasul, dar sunt aici dacă ai chef să vorbeşti despre asta, Electra.

— Ştiu, Lizzie, mersi.

— Mă duc la bancă – sper să fi găsit formularele pe care trebuie să le semnez ca să-mi pot accesa fondurile. Pe urmă scapi de mine.

— Lizzie, serios, chiar mă bucur că stai cu mine. De fapt, m-aş şi supăra dacă ai pleca acum. Căutând să mă regăsesc, mi-am dat seama că nu-mi convenea să stau singură. Ce-ar fi să te muţi de tot aici?

— Of, Electra, aş profita de ocazie, dar pur şi simplu nu îmi permit o chirie aşa exorbitantă.

— În primul rând, Ştii că banii nu sunt o problemă la mine şi, în al doilea rând, mă tot gândesc că poate mi-ar plăcea să mă mut în altă parte. În câteva luni expiră contractul. Am fost în Harlem cu Miles alaltăieri, unde este o atmosferă de comunitate. Aici, sus, ai putea fi oriunde, nu?

— Dacă te referi la faptul că este impersonal, ca la hotel, atunci da, ai dreptate. Harlem cu Miles, hm? Lizzie a rânjit la mine. Nu mi-ai mai spus aseară cum stă treaba cu el. Adică e limpede ce simte el, dar tu?

— Lizzie, ai înţeles greşit. Eu şi Miles sunt doar prieteni buni. O ajutăm pe Vanessa şi lucrăm împreună la un proiect. Chiar dacă a avut o sumedenie de ocazii, nu a încercat să... mă rog, să nimic.

— Poate este timid, Electra, sau copleşit. Până la urmă tu eşti oficial una dintre cele mai frumoase femei din lume. Probabil are senzaţia că năzuieşte prea sus, a spus Lizzie, ridicându-se şi ducându-se la blat. Ai chef de avocado pe pâine prăjită? Dacă nu pot mânca eu, mă bucur să fac pentru cine poate.

— Da, de ce nu?

— Oricum, a continuat, asta cred eu despre Miles. O fi el ditamai zdrahonul, dar nu prea este genul de miliardar sau celebritate cu care te combini de obicei, nu?

— Nu, slavă Domnului! Ştii ce? Nu mi-am pus problema aşa.

— Poate ar trebui. A! Şi, în altă ordine de idei, aseară când m-am dus în bucătărie să vă las singure, sper că nu te superi, dar m-am uitat în caietul tău cu schiţe. Lizzie arăta spre el. O parte dintre ele sunt foarte, foarte bune.

— Mersi, mâzgălesc şi eu. Ai uitat că m-am apucat la clinică?

— Electra, ar trebui să faci ceva cu ele. Eu sigur le-aş cumpăra. Îmi place aspectul ăla etno.

— De fapt, la asta mă gândeam ieri. Poate să obţin materiale provenite din surse etice, iar profitul colecţiei să ajungă la centrul de primire. În fond, eu nu am nevoie de bani, nu?

— O, ce mi-ar plăcea să fie şi cazul meu. Cred că este o idee fabuloasă, a spus, în timp ce punea o lingură de avocado pe pâinea de secară.

Cum a plecat Lizzie la bancă şi a sosit Mariam, am făcut un duş şi m-am întrebat dacă eram în stare s-o primesc pe Stella şi azi. Am decis că da. Sau cel puţin trebuia să fiu. Trebuia să *ştiu.*

Viaţa nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită...

Citatul lăsat de Pa pentru mine pe sfera armilară plana în mintea mea. Poate îl alesese pentru că ştia că Stella avea să ia legătura cu mine şi că îmi va spune până la urmă povestea vieţii mele. Dacă el a simţit că era ce-mi trebuia, atunci trebuia să am încredere că aşa era. În fond, mă iubise mai mult ca oricine pe lumea asta...

Gândul ăsta mi-a dat avânt, am sunat-o pe Stella, care a răspuns imediat şi am rugat-o să treacă pe la mine mai târziu.

— Sigur, ori poate vrei să vii tu la mine? Să vezi unde am locuit cu Cecily.

— Stai în acelaşi apartament?

— Da, nu s-a schimbat mult de-atunci, a chicotit Stella.

— Bine, vin eu la tine. La ce oră?

— La trei e bine. Puteam bea ceai din serviciul de porţelan al lui Cecily.

Am notat adresa, am închis şi m-am dus în bucătărie la Mariam.

— Neaţa, i-am zâmbit.

— Bună dimineaţa, Electra. Cum te simţi azi?

— Bine. După-amiază mă duc la bunica şi probabil că mă întorc târziu.

— Bine.

M-am uitat la capul său acoperit şi la degetele mici şi frumoase care zburau peste tastatură în timp ce scria. Ceva în limbajul trupului ei îmi spunea că avea o problemă. Poate nu era treaba mea să mă bag.

— Câteva lucruri, am spus, scoţând o cola din frigider. Crezi că ai putea căuta bumbacul produs din Africa? Preferabil din Kenya?

— Sigur că da, a răspuns Mariam. Pot să întreb de ce?

— Pentru că mă gândesc să creez o colecţie. Vreau ca toate profiturile să ajungă la centrul de primire pe care încearcă Miles să-l ţină deschis.

Mariam, ca şi Lizzie, a avut o reacţie pozitivă şi, timp de jumătate de oră, am cercetat piaţa de potenţiale surse.

— Ar fi minunat dacă te-ai putea duce acolo să cunoşti femeile care produc aceste materiale, a comentat Mariam.

— Poate o voi face într-o zi. Strămoşii mei vin din Kenya.

— Da? Asta ţi-a spus bunica ta?

— Da, şi vreau ca azi să aflu mai multe. Îmi poţi rezerva o maşină să mă ducă în Brooklyn la trei?

— Normal.

— Super! Mă duc să alerg.

Nici de data asta nu era Tommy la locul lui când am traversat strada în fugă. Era ciudat, cineva să joace un rol în viaţa ta şi totuşi să nu ai habar unde locuieşte sau cum să iei legătura cu respectivul dacă dispare pe neaşteptate.

Pierdută în gânduri, nu i-am văzut pe cei doi bărbaţi până nu m-au atacat, unul apucându-mă de gât din spate, celălalt smulgându-mi Rolexul de la mână şi micul lanţ cu diamant de la gât. Până să apuc să ţip sau să mă zbat, se făcuseră nevăzuţi, lăsându-mă paralizată de şoc. M-am aplecat şi lumea s-a învârtit cu mine, după care am auzit o voce lângă mine.

— Aţi păţit ceva, doamnă? îmi pare rău că nu v-am putut ajuta, dar aveau cuţit.

Am ridicat ochii la un bătrân cărunt, aplecat aproape încă o dată pe cât eram eu, însă din cauze naturale.

— Uitaţi o bancă, haideţi să vă ajut, s-a oferit.

M-a cuprins cu braţul de mijloc, remarcabil de ferm şi calmant în timp ce mă conducea spre bancă.

— Aşa, staţi un pic să vă reveniţi, mi-a zis, ajutându-mă să mă aşez.

— S-scuze, sunt şocată. Îmi revin imediat, am gâfâit.

— Luaţi nişte apă. E o sticlă nouă, nu am apucat s-o desfac.

— Mersi.

— Nu ar trebui să alergaţi singură în parc. Tipii ăştia sunt profesionişti. Sigur v-au văzut cu bijuteriile înainte şi ştiau unde să vă aştepte.

— Da, este vina mea, în mod normal îmi scot ceasul, dar...

— De-asta o iau pe Poppet cu mine. O fi ea mică, dar are

un fetiş pentru glezne, a chicotit bătrânul.

M-am uitat în jos la micul terier cu fundă pe cap, şezând la picioarele stăpânului şi uitându-se în sus la mine. M-a făcut să zâmbesc.

— Locuiţi în zonă, nu? a continuat bărbatul.

— Da, vizavi de Central Park West. Am arătat în direcţia casei.

— Atunci suntem vecini, a spus. Stau chiar acolo, pe Fifth. Arăta spre un bloc. De optzeci şi ceva de ani – acolo m-am născut.

— Bunica a locuit pe Fifth o vreme, în casa aia frumoasă cu faţada arcuită.

— Nu se poate! La numărul 925? Casa în care a locuit pe vremuri familia Huntley-Morgan?

— Aşa cred, da, am spus, pentru că eram încă ameţită de şoc.

— Măi să fie, ce poveşti v-aş putea spune despre ei. Dorothea aia... ce hoaşcă maniacă şi crudă era, a chicotit bătrânul. După ce a murit soţul ei, a trăit singură acolo cu anii. Eu eram mic, dar mă înspăimânta, stătea la fereastră, îmbrăcată toată în negru şi se uita ca mama din *Psycho.* O dată n-am văzut pe cineva s-o viziteze.

Eram prea zăpăcită să răspund.

După o clipă, a adăugat:

— Ştiu cine sunteţi, v-am văzut pe panouri publicitare. Mă mir că nu aveţi bodyguard să alerge cu dumneavoastră. Dacă vreţi să nu mai păţiţi aşa ceva, poate ar trebui să angajaţi unul.

— Da, ştiu, dar îmi place spaţiul şi...

Mă pregăteam să spun că sunt în stare să am singură grijă de mine, dar având în vedere circumstanţele, nu prea era adevărat. Mi-am atins ceafa, mă durea acolo unde îmi smulseseră lănţişorul. Mi-l cumpărasem cu primul mare cec şi nu-l prea scosesem. Mă simţeam straniu de goală fără el. Aveam sânge pe vârfurile degetelor.

— Mai bine mergeţi la doctor cu rana aia. Să chem pe cineva?

— Nu, n-am nimic, ajung imediat acasă, am spus, încercând să mă ridic în picioare.

— Vin cu dumneavoastră.

Şi, împreună cu noul meu înger păzitor şi cu terierul micuţ, ne-am îndreptat spre casă. Mi-a şi oferit braţul când aşteptam să se facă verde la semafor, ca să traversez strada.

— Mulţumesc foarte mult, am spus, în faţa blocului.

— Pentru nimic, doamnă. A fost o plăcere să vorbesc cu dumneavoastră, nu se întâmplă prea des în oraşul ăsta. Ar trebui să sunaţi la poliţie să depuneţi plângere. Mă ofer bucuros ca martor.

— Ce să facă poliţiştii? am mormăit, în timp ce el scotea o carte de vizită din buzunar, pe care mi-a oferit-o.

— Eu sunt, Davey Steinman, la serviciile dumneavoastră. Să veniţi să vă povestesc într-o zi despre familia Huntley-Morgan. Mama îi ura. Vedeţi dumneavoastră, noi eram evrei şi, cu toate că erau de mult vecinii noştri, niciodată nu au petrecut o zi cu noi.

— O să vin. Mulţumesc pentru ajutor, Davey, am zâmbit şi i-am făcut cu mâna lui şi lui Poppet, înainte să intru şontâc.

— Vai! a făcut Mariam când am ajuns în bucătărie şi m-am prăvălit pe scaun. Ce s-a întâmplat, Electra?

— Am fost jefuită. Am ridicat din umeri. N-am nimic. Vreau să te uiţi la ceafa, că nu văd rana.

Mariam se ridicase deja şi a luat trusa de prim ajutor din dulap.

— Nu mi-a plăcut niciodată că alergi singură în parc, Electra. Este periculos, mai ales pentru cineva aşa celebru ca tine. Hai să vedem ce ai acolo.

— Poate doar când ţi se întâmplă îţi dai seama că ceea ce faci este periculos. Dar îmi place să fiu singură când alerg, ştii? Au! M-am strâmbat când m-a usturat ceafa.

— Scuze, trebuie să curăţ rana. E foarte mică, doar acolo unde ţi s-a înfipt lănţişorul în piele când l-au smuls. Ar trebui să chemi poliţia.

— La ce bun? Nu o să-i prindă, am mormăit.

— Ca să primeşti dovada pentru compania de asigurări pentru bijuteriile furate şi ca să te asiguri că nu o vor păţi şi alţii.

— Bine atunci. Am cunoscut un bătrânel simpatic, care zice că probabil m-au urmărit, ceea ce este cam sinistru,

am zis, în timp ce Mariam îmi punea tifon pe rană.

— Aşa este, a spus ea vehement.

— Bătrânul zice că ar trebui să angajez un bodyguard.

— Păi, sunt de acord cu el, Electra.

— Poate vrea Tommy, am spus, ridicându-mă şi căutând un analgezic în trusa medicală. Chiar sunt îngrijorată în ce-l priveşte, nu l-am mai văzut de ceva timp. Tu l-ai văzut?

— Nu.

— Ai cumva numărul lui de mobil?

— Nu, de ce l-aş avea? m-a întrebat Mariam brutal.

— Pentru că am crezut că ţineţi legătura... În sfârşit, să sperăm că apare în următoarele câteva zile. Aşa, trebuie să fac un duş, să mănânc şi să mă duc la buni.

I-am zâmbit lui Mariam, care stătea cu spatele la mine şi punea trusa în dulap.

— Bine, ai sushi în frigider. II scot eu.

— Mersi.

În timp ce traversam Podul Brooklyn în drum spre Stella, m-am gândit la Mariam şi la subtila transformare pe care am perceput-o în atitudinea ei, de obicei calmă şi controlată. Se petrecea ceva cu ea, ştiam instinctiv, aşa că am decis s-o întreb în seara aceea despre ce era vorba. Dacă eu eram de vină, trebuia să ştiu, fiindcă nu aş fi suportat s-o pierd.

Am ajuns la Sidney Place, am coborât din maşină şi am văzut faţada frumoasă din gresie feruginoasă şi câteva mai noi, din cărămidă roşie. Trotuarul era mărginit de arbori şi plutea o atmosferă calmă de prosperitate subestimată. Am urcat treptele unei clădiri cu jardiniere frumoase la ferestre, am sunat la interfon unde scria „Jackson” şi în câteva secunde bunica era la uşă.

— Bine ai venit, Electra! a spus, invitându-mă pe hol şi apoi într-un spaţiu mare şi aerisit, cu ferestre opuse, ce dădeau spre casele din faţă şi în spate, spre grădina de jos. Am observat mobila demodată: o canapea acoperită cu creton şi două fotolii de piele uzată în faţa unui şemineu mare.

— Ce frumos! am exclamat.

Şi vorbeam serios, chiar dacă aveam senzaţia că mă întorsesem în alt secol. Era cumva reconfortant că arăta de

parcă dintotdeauna fuseseră toate lucrurile astea aici.

— Scuzaţi decorul, nu m-a pasionat designul interior, a spus Stella, mutând un vraf de hârtii de pe canapea pe măsuţa deja plină cu maldăre de dosare, îţi aduc ceva de băut?

— O cola mi-ar plăcea, dacă ai.

— Sigur. Vii cu mine să vezi restul casei?

— Bine, am consimţit când a deschis uşa din fundul camerei şi am coborât câteva trepte spre bucătărie.

Avea uşă dublă spre grădina frumoasă. Pereţii aveau o culoare galbenă stranie, probabil de la trecerea timpului şi crăpături care traversau tavanul în zigzag. Masa era din pin, mare şi de modă veche, plină şi ea de hârtii şi dosare, iar aragazul parcă era dintr-un film din anii ’50 pe care tocmai îl văzusem. La perete erau rafturi pline cu ulcele de ceramică colorate.

— Tot cam aşa era şi când eram eu copil.

— Mama mea a locuit aici cu tine?

A tăcut câteva clipe înainte să răspundă.

— Da. Cecily a cumpărat apartamentul cu moştenirea de la Kiki pe nimica toată când era foarte ieftin în zonă. Când ne-am mutat, viaţa era grea aici, dar în timp a devenit casa noastră, a tuturor, mulţumită eforturilor ei, iar acum, mă rog, agenţii imobiliari consideră zona „dezirabilă”. La etaj era un dormitor pentru Cecily, unul pentru mine şi altul pentru Lankenua, până s-a mutat cu soţul ei. Vrei să mergem în grădină? La ora asta bate soarele.

— Sigur, am spus, iar Stella m-a condus pe terasă, unde se afla o masă veche din fier forjat, cu două scaune care fuseseră vopsite în alb cândva, acum ciobite şi înverzite de licheni.

— Mă străduiesc să am grijă de asta, a zis, arătând spre grădina arhiplină de tot soiul de flori pe care nu le cunoşteam. Când o îngrijea Cecily, era mândria şi bucuria ei. Prietena ei, Katherine, din Kenya, îi trimitea butaşi, dar când a rămas în grija mea, au năpădit-o buruienile. Sunt aşa de mult plecată că nu am nici timp, nici nu mă pasionează.

— Cecily s-a mai întors în Africa? Dar tu? am întrebat.

— Da şi da. Ştiu că ai sute de întrebări, Electra, dar mă

gândeam înainte să vii că este mai bine să-ţi spun povestea în ordine cronologică.

— Bine, un singur lucru te mai rog, Stella. Mama trăieşte? Nu poate fi aşa bătrână şi...

— Îmi pare foarte rău, Electra, dar nu mai trăieşte. A murit cu mulţi ani în urmă.

— Ah... bine.

Stella a pus timid mâna pe a mea.

— Vrei să te mai las puţin înainte să-ţi spun ce s-a întâmplat după ce am plecat din Fifth Avenue?

— Nu. Adică n-am cum să jelesc un om pe care nu l-am cunoscut, nu? Voiam doar să ştiu.

— Poţi jeli ideea în sine.

Am înghiţit în sec, pentru că bunica avea dreptate. Era sfârşitul oricărei fantezii că mi-aş fi putut cunoaşte mama naturală. Mă gândeam mult la ea în copilărie, când dădeam de necaz cu Ma că nu eram cuminte. Mi-o închipuiam (cum fac majoritatea copiilor adoptaţi) ca pe o prezenţă angelică care s-ar fi pogorât din cer, m-ar fi luat în braţe şi mi-ar fi spus că mă iubeşte necondiţionat, chiar dacă nu fusesem cuminte.

— E în regulă, am încuviinţat, acum vreau să aflu totul, ca să merg mai departe. Când ai aflat că Lankenua nu era mama ta naturală?

— Când a vrut să se mărite. Lankenua îşi începea o nouă viaţă şi nu mă duceam cu ea, aşa că mi-au mărturisit împreună.

— Ai fost supărată când ai aflat adevărul?

— Nu, pentru că, deşi mă iubea, fusese mereu în umbra lui Cecily. Ai putea spune că mi-era dădacă. Kuyia – Cecily – era cea care mă crescuse şi pe care o priveam ca pe mama. Problema era că Cecily şi-a dat seama dintr-odată că eu şi Lankenua intraserăm în Statele Unite cu o viză pe care nu o reînnoiserăm, aşa că practic eram străini ilegali amândouă. Lankenua o scotea la capăt, căci se mărita cu un cetăţean american şi, pe vremea aceea, devenea şi ea automat. Eu rămâneam problema. Cecily voia să mă adopte legal, însă atunci nu numai că era de neconceput, ci şi imposibil ca o femeie albă să adopte un copil negru. Cum Lankenua îşi vedea de viaţă, au decis în cele din urmă ca

Rosalind să mă adopte oficial. Soţul ei, Terrence, era avocat şi, prin intermediul activismului lor, aveau prieteni sus-puşi. Pe vremea aceea, mai simplu nici că se putea. Aşa că am devenit Stella Jackson şi până la urmă am obţinut cetăţenia şi un paşaport american, cu toate că am continuat să locuiesc aici, cu Cecily.

— Jackson... Desigur! Până atunci nu făcusem legătura între nume. Această Rosalind era o femeie dată naibii.

— O, da! Şi a avut o mare influenţă asupra mea toată viaţa. Ţie îţi este greu să-ţi imaginezi cum era să creşti ca negresă în anii ’50, când, dacă ştii ceva istorie americană, ştii şi că a fost cea mai incredibilă perioadă de schimbări pentru oamenii negri din toată America.

— Stella, trebuie să recunosc, nu ştiu o iotă despre nicio istorie americană. Am făcut şcoala în Europa, unde ne-au învăţat doar istoria noastră.

— Înţeleg, dar până şi tu ai auzit de Martin Luther King Junior, nu?

— Sigur, am auzit de el.

— Ei bine, până am obţinut eu bursa la Vassar în 1959, aşa cum plănuiseră Cecily şi Rosalind, aici, în State, era haos. Declaraţia Universală a Drepturilor Omului fusese adoptată de ONU în 1948 şi a reprezentat primul pas pentru încetarea segregării. M-am dus la facultate într-o vreme când în Sud protestele împotriva ei erau în toi. Şi, evident, crescând cu Rosalind şi Beatrix ca mentori, m-am avântat cu tot sufletul în vâltoarea cauzei. Încă îmi amintesc cum au sărbătorit împreună cu Cecily în 1954, când Curtea Supremă a SUA a decretat că segregarea rasială în şcolile publice era neconstituţională. Asta înseamnă că segregarea... Ştii ce înseamnă, nu, Electra?

Stella se întorsese brusc spre mine.

— Da, separarea negrilor de albi.

— Exact. Ei bine, hotărârea Consiliului pentru Educaţie se aplica practic doar în şcoli, dar a deschis poarta protestelor care susţineau că în orice alt loc ar trebui să devină ilegală segregarea. Şi atunci Dr. King a început să devină celebru. A organizat un boicot în Sud, după ce o tânără activistă pe nume Rosa Parks refuzase să cedeze locul în autobuz unui pasager alimba Boicotul presupunea că niciun individ negru

nu va mai urca în autobuze până nu se suprima segregarea, lucru care a pus în genunchi companiile de autobuze din Sud.

— Uau! am exclamat, încercând să văd amploarea celor ce-mi povestea.

— Chiar dacă asta se petrecea în Sud, studenţii de aici, din Nord, au organizat proteste în sprijinul lor. O, Electra, a oftat Stella, mi-e greu să explic unei persoane aşa tinere ca tine, care îşi ia drepturile de bune, dar pe-atunci, ne mâna pe toţi o cauză mai presus decât oricare dintre noi.

Stella a tăcut şi a privit spre grădină, iar eu am zărit licărul din ochii ei, care sugera că retrăia zilele de glorie.

— Ai fost vreodată arestată când protestai? am întrebat.

— Da, de câteva ori şi sunt mândră să-ţi spun că bunica ta are cazier. M-au acuzat de încăierare împreună cu şase colegi de facultate – brutalitatea poliţiei era ceva... Dar nu-mi păsa, nici mie, nici prietenilor mei, pentru că luptam pentru ceva care conta mai mult – libertatea unei naţiuni întregi şi dreptul de a fi tratat egal cu concetăţenii albi. Când toate aceste activităţi au culminat în primăvara anului 1963, eram în ultimul an la Vassar. Atmosfera era uluitoare: două sute cincizeci de mii de am mărşăluit pe străzile Washingtonului şi ne-am adunat în linişte să ascultăm celebrul discurs al doctorului King.

— „Am un vis”, am murmurat. Până şi eu am auzit de asta.

— Exact, acela. Un sfert de milion şi niciunul nu a dat dovadă de violenţă faţă de altul. A fost... Stella a înghiţit în sec – un moment fundamental în viaţa mea, în multe feluri.

— Nu mă îndoiesc, am încuviinţat, dornică în egoismul meu să termine lecţia de istorie. Şi pe urmă ce-ai făcut?

Stella a chicotit.

— Am ales calea evidentă şi m-am înscris la facultatea de drept la Columbia, chiar aici în New York, cu un singur gând: să devin cel mai mare avocat şi activist al drepturilor civile din lume. Simţeam că însuşi

Dumnezeu mă trimisese în America şi îmi oferise toate oportunităţile cu un singur scop: să-i ajut pe alţii ca mine, care nu avuseseră norocul meu. Totuşi, nu merge totul în viaţă conform planului, nu?

— Adică?

Stella m-a privit o clipă.

— Ştii, cred că e timpul să-ţi dau ceaiul promis. Am adus şi biscuiţi pufoşi, îţi plac?

— Ăăă, sunt un fel de brioşe cu stafide? Cred că menajera noastră mai făcea uneori, că îi plăceau lui Pa.

— Într-un fel. Cecily şi prietena ei, Katherine, erau înnebunite după ele. Ia loc şi pregătesc eu tot.

Aşa că am aşteptat ca bunica să-mi servească ceaiul la amiază, cu senzaţia clară că îşi făcea curaj să se adune ca să-mi dezvăluie ceva. Soarele era deja destul de puternic şi florile roz, exotice, înfăşurate şi încâlcite pe spalier, emanau un miros hipnotic. Am închis ochii şi am încercat să procesez ce-mi spusese Stella, vinovată că nu ştiam nimic despre lucrurile pe care femei precum ea şi Rosalind le făcuseră ca eu să mă bucur azi de egalitate şi de libertate.

„Istoria" era o chestie pe care o asociam cu turniruri, cavaleri călare şi efigii ale femeilor pe morminte în criptele bisericilor pe care ne punea Pa să le vizităm când ne opream prin orăşele medievale în vacanţele de vară. Istoria pe care mi-o releva Stella era recentă, dintr-o perioadă pe care *ea* o trăise. Ea şi prietenele ei îşi riscaseră vieţile ca eu să am libertatea de a fi eu însămi. Asta mă făcea să mă simt meschină şi foarte egoistă că îmi imaginasem vreodată că *eu* aş fi avut probleme.

— Aşa, a spus Stella, venind cu o tavă încărcată cu un ceainic frumos de porţelan, două ceşti cu farfurioare şi un urcior cu lapte.

— Torni tu până aduc biscuiţii?

— Da, normal.

Cu toate că nu mă pasiona ceaiul, am luat o chestie care semăna cu o mini-sită şi m-am prins că era pentru frunze. Apoi am pus lapte.

— Este Darjeeling, a spus Stella când s-a întors, ceaiul meu preferat.

— Cum de ai prins atâtea obiceiuri englezeşti, când Cecily era de fapt americancă? am întrebat, sorbind încet din ceai.

Pentru prima oară chiar îmi plăcea gustul.

— Pentru că pe vremea aceea, Kenya era colonie

britanică şi prietena ei, Katherine, după cum ştii, era englezoaică, nemaivorbind, desigur, de Bill. Ia un biscuit. Cu smântână şi gem sunt perfecţi.

Am luat de dragul ei. Aveau un gust bogat, dulce şi cleios în acelaşi timp.

— Electra, ce urmează să-ţi spun îmi vine foarte greu. Sper doar să înţelegi. Mi-e ruşine să-ţi spun.

— Stella, având în vedere trecutul meu, o să înţeleg fără doar şi poate. Mă îndoiesc că puteai face ceva mai ruşinos decât să fii ţăndări din pricina alcoolului, drogurilor şi somniferelor, înainte să vomiţi pe tine.

— Ei, asta e cu totul altceva, o altfel de ruşine, mult mai cumplită şi mă rog să mă ierţi.

— Bine, promit. Dă-i drumul, am îndemnat-o nerăbdătoare.

— Ştii când ţi-am spus despre marşul din Washington şi discursul lui King, zi semnificativă pentru mine?

— Da.

— La vremea aceea, ieşeam – adică mă vedeam – cu un tânăr pe care-l cunoscusem la un protest. Nu avea facultate, dar era pasionat de cauză şi ţinea cele mai înălţătoare şi incredibile discursuri. Chiar dacă nu era educat, era foarte deştept şi carismatic şi, ei bine... m-am îndrăgostit de el. În acea seară la Washington, după discursuri, când toată lumea era euforică – nu-ţi poţi imagina sentimentul – ei bine, eu şi el... am făcut dragoste. Sub un copac din parc.

— Asta-i tot? Pe bune, Stella, nu mă şochează deloc, jur. În fond, om eşti şi toţi am făcut chestii din-astea, am liniştit-o.

— Mulţumesc, Electra. Stella părea uşurată. Este de-a dreptul jenant ca o femeie de şaizeci şi opt de ani să fie nevoită să-i mărturisească nepoatei aşa ceva.

— N-am nicio problemă, nu-ţi face griji. Şi pe urmă ce s-a întâmplat? am întrebat, deşi cam bănuisem răspunsul.

— M-am trezit însărcinată câteva săptămâni mai târziu, a spus ea. A fost un mare şoc – adică toată lumea se aştepta să termin prima din an facultatea, iar locul meu la Facultatea de Drept la Columbia era asigurat. Îmi amintesc cum am venit aici, ştiind că trebuia să-i spun lui Cecily ce

se întâmplase. Nu cred că am fost vreodată mai speriată ca atunci.

— Credeai că te va dezmoşteni?

— Nu, nu de asta, mai mult din cauză că eu irosisem tot ce muncise şi sacrificase pentru mine. Nu suportam ideea de a o dezamăgi.

— Cum a reacţionat?

— Ştii că a fost remarcabil de calmă? Asta m-a făcut să mă simt şi mai prost – aveam impresia că meritam să-mi ţină predici şi să-mi facă scandal, întâi m-a întrebat dacă-l iubeam pe tată şi, cum deja mă gândisem de mult la asta de când... cu întâmplarea, am spus că nu cred. Că mă lăsasem dusă de val pe seama emoţiilor din acea seară. Apoi m-a întrebat dacă voiam copilul şi i-am spus sincer că nu. E groaznic să recunoşti aşa ceva, Electra?

— Aoleu, nu! Am scuturat din cap. Adică sunt mai mare decât erai tu atunci şi aş simţi la fel. Ai făcut avort?

— Avorturile erau ilegale în anii ’60, cu toate că Cecily zicea că se interesase discret şi aflase de un chirurg bun care făcea în secret. Aşa că da, se poate spune că mi s-a oferit opţiunea. Dar nu am ales-o.

— De ce nu?

— Fiindcă prin Cecily, Rosalind, Terrence şi copiii lor, crescusem creştineşte. Credeam în Dumnezeu şi cred încă. Să iei altă viaţă, când viaţa aceea nu are un cuvânt de spus şi s-o arunci la gunoi, doar pentru că nu îmi convenea momentul, era de neconceput. M-am oferit să mă căsătoresc cu tatăl, dar Kuyia – Cecily – a spus că nu ar trebui s-o fac dacă nu-l iubeam, că o să ne descurcăm noi. A sugerat să amân facultatea un an şi ea era pregătită să se ocupe de copil în locul meu, ca eu să-mi continui educaţia.

— Pare să fi fost o fiinţă incredibilă, am spus. Şi vorbeam serios.

— Aşa era Kuyia mea. M-a iubit şi o veneram. Stella a ridicat din umeri. Aşa că asta s-a întâmplat. Am amânat şcoala şi şapte luni mai târziu am născut-o pe mama ta.

— În ce an?

— 1964. Anul Legii Drepturilor Civile.

— D...

În sfârşit, o să aflu despre mama, mi-am spus.

— Cum o chema?

— Am botezat-o Rosa, după Rosa Parks, femeia care a pornit totul. Şi Rosalind, desigur.

— Ce nume frumos, am zis.

— Era un copilaş tare scump, Doamne, ce scumpă era! a zâmbit Stella, cu ochii în lacrimi. Iartă-mă, Electra, tu ai de jelit acum, nu eu. Nu ştiu ce m-a apucat, nu prea plâng de obicei.

— Nici eu. Dar recent am început să bocesc mai tot timpul. Cred că face bine să dai afară.

— Aşa este. Şi mulţumesc că ai privit cu atâta maturitate tot ce ţi-am povestit până acum.

— Hei, am senzaţia că încă nu a venit partea cea mai urâtă.

— Mi-e teamă că ai dreptate.

— Şi? am întrebat, în timp ce-mi turnam ceai din nou, doar ca să fac ceva. Mă exaspera suspansul.

— Păi, am terminat dreptul în vreme ce Cecily avea grijă de Rosa, mi-am găsit de lucru în New York şi am lucrat pentru o asociaţie de locuinţe pentru populaţie şi încercam să conving primăria şi pe cine puteam pentru a găsi condiţii mai bune pentru locatari. Mă ocupam de mici dispute, apăram femei cu patru copii, care locuiau într-o singură cameră fără baie... dar ceea ce-mi doream cu adevărat să fac era din liga mare. Mi s-a oferit apoi şansa de a mă alătura NAACP – asociaţia naţională pentru promovarea oamenilor de culoare – în echipa de avocaţi. Lucram cu avocaţi din toată ţara, făceam consiliere pentru modul de abordare a încălcării drepturilor omului.

— Poftim? Ce înseamnă asta?

— Să zicem că un bărbat negru era arestat şi era evident că probele împotriva lui au fost inventate de poliţişti, noi investigam şi ofeream consiliere avocatului apărării. O, Electra, era o slujbă la care visasem cu anii şi îmi mânca tot timpul. Trebuia să umblu în toată ţara ca să informez avocaţii care preluau cazurile.

— Adică nu prea erai pe-acasă.

— Nu, dar Cecily mă încuraja, niciodată nu m-a făcut să mă simt vinovată că ea stătea acasă şi avea grijă de Rosa,

în timp ce eu îmi vedeam de carieră. Totul mergea bine şi am început să devin cunoscută în lumea drepturilor civile. Apoi, când Rosa avea cinci ani, totul s-a schimbat...

CECILY
Brooklyn, New York
Iunie 1969

Enkang – casă. Aşezare pentru o familie de masai

Capitolul 48

— Pa, pa, să fii cuminte, bine? a spus Cecily, făcându-i cu mâna Rosei, înainte să iasă din clasa înaltă, pe care ea şi Rosalind o zugrăviseră în galben aprins, ca să fie veselă şi primitoare.

Astăzi nu preda, aşa că s-a întors acasă, unde rămăsese în urmă cu munca. Când o născuse Stella pe Rosa, Cecily îşi limitase zilele de predare, ca să stea acasă cu copilul. Ţinea contabilitatea, ca liber profesionist putea s-o facă de-acasă şi aducea o sursă de venit în plus, care era folositoare.

Cecily a ajuns ostenită acasă. Poate din cauza vârstei – în anul acela împlinea cincizeci şi trei de ani – ori poate din pricina Rosei, care era mai pretenţioasă decât Stella. Totul era o luptă, până şi să se încalţe putea deveni o ceartă, dacă Rosa nu avea chef s-o facă.

— Poate am uitat cum e să ai cincizeci de ani, a oftat, intrând în casă şi zărind dezastrul pe care, în toana ei de mai devreme, îl crease Rosa în sufragerie.

După ce a strâns jucăriile în coş şi le-a pus deoparte, a coborât să spele vasele. Lankenua plecase din Brooklyn cu doi ani în urmă, când ea însăşi împlinise cincizeci de ani. Soţul ei se descurcase bine, mecanic la început, reuşise să economisească suficient cât să-şi deschidă propriul atelier în New Jersey. Cecily spera că motivul pentru care plecase era că nu mai avea nevoie de serviciu şi voia să petreacă timp acasă, ocupându-se de soţul ei. Bănuia totuşi că şi Lankenua se chinuise cu Rosa, şi apoi, nu-i putuse oferi decât un salariu neînsemnat. Ştia că Lankenua rămăsese

cât rămăsese din devotament.

— Doamne! a oftat Cecily, întrebându-se dacă să lase oalele pe seama femeii de serviciu care trebuia să sosească, însă era prea mândră.

Vasele murdare erau un semn că lucrurile scăpau de sub control. După ce a terminat cu ele şi i-a deschis uşa femeii plătită cu ziua, dar pe care şi-o permitea o dată pe săptămână, Cecily şi-a făcut o cafea tare şi s-a dus în grădină să şadă câteva minute înainte să se apuce de muncă. S-a uitat la buruienile care, lăsate de izbelişte în căldura lui iunie, ca de obicei, îşi făceau de cap. Şi-a spus că se va ocupa mai târziu de ele. Se calma când săpa în pământ, cu toate că peticul de grădină era o nimica toată prin comparaţie cu magnifica ei grădină din Kenya.

A auzit că suna cineva sus, dar nu a reacţionat. Probabil era poştaşul şi îi deschidea femeia dacă venea vreun pachet. Soarele o încălzea aşa bine, încât aproape aţipise când a auzit o voce în spate.

— Bună, Cecily.

Era un glas profund şi familiar, pe care nu-l ştia distinge însă. A deschis ochii şi a observat o siluetă care obtura soarele. A ridicat privirea spre aceasta şi, preţ de o clipă, i s-a părut că halucinează, căci îl vedea pe soţul ei, Bill, cu soarele în spate, asemenea unui înger împrejmuit de aură.

— Vai! a făcut, cum nu ştia ce altceva să spună. Ce, Doamne iartă-mă, faci aici?

— Mai întâi şi mai întâi, cred că practic tot soţia mea eşti. În al doilea rând, de-a lungul anilor, m-ai invitat de nenumărate ori la New York, a spus Bill. Am decis în sfârşit că era timpul să-ţi accept oferta.

— Nu vrei să te dai din soare? Nici nu-ţi văd chipul.

— Scuzele mele, a spus Bill şi s-a dus să tragă un scaun de cealaltă parte a mesei din fier forjat. Abia acum vedea că părul lui, încă des, era aproape complet alimba Chipul său frumos era brăzdat de riduri adâncite de prea mult soare şi de stresul unei vieţi trecute prin două războaie mondiale. Părea mai bătrân, da, şi-a spus Cecily, însă când a coborât privirea la trupul încă musculos, l-a văzut la fel de viguros ca întotdeauna.

— Nu cumva ai o bere rece? a întrebat el.

— Nu am. Doar limonadă de casă.

— Şi asta-i bună, mulţumesc.

Cecily s-a ridicat şi a intrat să aducă limonada din frigider. Oricât de calmă rămânea la vedere, stătea să-i sară inima din piept. Bill, soţul ei, era la New York, pe terasa ei, o idee atât de suprarealistă, încât s-a plesnit singură peste obraz, ca să vadă dacă nu cumva visa.

— Poftim, a spus şi i-a aşezat paharul în faţă.

El l-a luat şi l-a dat pe gât dintr-o înghiţitură.

— E bună. I-a zâmbit. Am venit direct de la aeroport. Nu-i uimitor cum s-au schimbat vremurile? înainte călătoreai cu săptămânile ca să ajungi la New York. Acuma, o escală-două şi-ai ajuns, iată! Lumea se face din ce în ce mai mică pe zi ce trece.

— Fără îndoială, a spus Cecily, simţindu-i privirea. Ce? Sunt murdară pe faţă?

— Nu, mă uitam că nu prea te-ai schimbat de când te-am văzut ultima oară. Pe când eu... a oftat – am îmbătrânit.

— Au trecut douăzeci şi trei de ani.

— Zău? Cum zboară timpul... Am aproape şaptezeci de ani, Cecily.

— Şi eu cincizeci şi trei, Bill.

— Tu nu-i arăţi defel.

S-a aşternut tăcerea în timp ce priveau peticul de grădină, neştiind niciunul ce să spună.

— De ce ai venit, Bill? a întrebat Cecily în cele din urmă. Apari pur şi simplu, de parcă ieri ne-am luat rămas-bun. Cel puţin puteai să mă anunţi că vii, în loc să mă sperii de moarte.

— Îmi cer scuze, draga mea. Ai uitat că nu mă înţeleg bine cu telefonul, dar ai perfectă dreptate. Ar fi trebui să te avertizez că vin. E foarte linişte aici, nu? a continuat. Întotdeauna mi s-a părut că New Yorkul este un loc frenetic.

— Aşa şi este dacă mai mergi câteva străzi spre centru.

— Văd că ai adus un pic din Africa în Brooklyn. Bill arăta spre hibiscusul care pusese stăpânire pe spalier.

— Da, mi-a trimis Katherine lăstari şi, ce să vezi, miracol, câţiva au izbutit să supravieţuiască drumului şi să prindă rădăcini. Ce mai face?

— S-a întors la fermă, la fel ca întotdeauna. Bill a ridicat

din umeri. Bănuiesc că ai citit despre răzmeriţa Mau Mau.

— Da, mi-a scris să-mi spună ce se petrece. Ea şi Bobby au plecat cu copiii în Scoţia, la adăpost, în acest timp.

— Ca mii de colonişti albi. Toată lumea se temea de ce era mai rău, deşi am auzit că ştirile despre uciderea albilor de către foştii angajaţi au fost mult exagerate în presă. Cu totul, au murit doar treizeci şi cinci dintre noi în timpul cumplitului măcel. A mai fost incendiată câte o fermă, dar mare parte din vărsarea de sânge s-a petrecut chiar între membrii tribului kikuyu. Dumnezeu ştie câţi au murit când s-au ucis frate pe frate pentru putere. Şi nici guvernul nostru nu a ajutat – au abordat foarte brutal presupuşii făptaşi Mau Mau. Au spânzurat mulţi nevinovaţi. Totuşi, bănuiesc că ştii, Kenya şi-a câştigat în sfârşit independenţa în 1963. Nu mai există regim colonial.

— Şi ai rămas acolo pe toată durata revoltei? M-am gândit de multe ori la tine şi m-am întrebat asta. Ţi-am scris de câteva ori la clubul Muthaiga, dar nu am primit răspuns. Sinceră să fiu, habar nu aveam dacă mai trăieşti.

— Iartă-mă, Cecily. Chiar dacă nu ţi-am primit misivele – îţi imaginezi ce haos era la vremea aceea – privind în urmă, ar fi trebuit măcar să te sun şi să-ţi spun că eu – şi Wolfie atunci, precum şi Kwinet – eram în perfectă siguranţă.

— Când a... cum a murit Wolfie?

A cuprins-o vinovăţia la gândul companionului loial şi al felului în care îl abandonase.

— De bătrâneţe, în somn. După ce ai plecat, s-a ataşat de Kwinet şi se ţinea vesel după el.

— Şi ferma Paradisului?

— A rămas neatinsă, cu toate că o parte din mobila ta este plină de praf. După cum ştii, nu sunt prea harnic în casă.

Bill i-a zâmbit slab.

— Şi ce se mai întâmplă acolo?

— De fapt, după crizele de la sfârşitul anilor ’50 şi începutul anilor ’60, Kenya a înflorit. Preşedintele Kenyatta a ţinut un discurs impresionant la scurt timp după câştigarea independenţei, îndemnând fermierii albi să rămână şi să ajute la reconstruirea economiei – şi mulţi am făcut-o. Unii, desigur, au decis să vândă nou createi Land

Bank, dar investiţiile curg în momentul de faţă şi avioanele aduc zilnic turişti care vin în safari.

— Atunci, cel puţin, cu banii disponibili, noul regim oferă asigurarea de sănătate şi educaţie propriilor oameni?

— N-aş merge până într-acolo. Bill şi-a dat ochii peste cap. Adevărul este că nu s-a prea schimbat nimic pentru nimeni. Mie mi se pare că săracii tot săraci sunt, drumurile alea nenorocite sunt la fel de impracticabile ca întotdeauna, iar în ce priveşte educaţia... Mă rog, este încă devreme şi trebuie să ne păstrăm speranţa că lucrurile se vor îmbunătăţi pentru următoarea generaţie de tineri, ai căror părinţi au fost gata să-şi dea viaţa pentru cauză.

— Pare-mi-se că amândoi ne-am confruntat cu revoluţiile noastre în ţări diferite, a spus Cecily sarcastic. Şi da, trebuie să tragem nădejde că viitorul va fi unul luminos. Altfel, ce rost are toată suferinţa?

— Cam aşa. Spune-mi, ce-ai mai făcut în ultimii douăzeci de ani? Ce face Stella?

— O, e uluitoare, a zâmbit. Este avocat apărător al drepturilor civile. Lucrează pentru NAACP – asociaţia naţională pentru promovarea oamenilor de culoare şi toată ziua bună-ziua zboară în toată ţara să ofere consiliere în privinţa prejudecăţilor rasiale evidente. Sunt foarte mândră de ea şi ai fi şi tu, fără îndoială.

— Dumnezeule, jos pălăria, Cecily! Cine-ar fi zis că micuţa masai abandonată de mamă va deveni o luptătoare pentru libertatea maselor oprimate?

— Ea a ales calea asta şi o face cu pasiune, Bill. A fost dintotdeauna foarte deşteaptă.

— Într-adevăr. În plus, i-ai oferit nişte oportunităţi.

— Ştii cât am iubit-o.

— Aşa este.

Au tăcut din nou.

— M-am întrebat adesea... a spus Bill în cele din urmă.

— Ce anume?

— Dacă m-ai părăsit pe mine sau ai venit pentru ea. Dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Nu am avut niciodată intenţia să te *părăsesc,* Bill, dar da, ce avea New Yorkul să-i ofere Stellei a fost un mare stimulent. Mai ales că ţie nu părea să-ţi pese prea tare dacă

mă mai întorc sau nu.

— Of, Cecily, a protestat Bill numaidecât. Nicio clipă nu am vrut să sune a critică. Te rog, nu îţi asuma vina. Recunosc de bunăvoie că nu am fost un soţ atent. După ce s-a terminat războiul, am fost mult prea pierdut în calvarul meu egoist ca să fiu oricui de folos.

— Nu a fost vina ta, deşi recunosc că cinci ani am tot sperat degeaba ca după terminarea războiului să ne putem linişti şi să fim o familie fericită.

— Dacă lucrurile... dacă *eu* aş fi fost altfel, ai fi rămas? Chiar dacă ar fi însemnat ca Stella să nu aibă parte de educaţia pe care ţi-o doreai pentru ea?

— O, Bill... a oftat Cecily, nu ştiu să-ţi răspund.

— Nu, normal. Mă uit adesea înapoi la noi şi mă gândesc că, de câte ori ni se întrezărea fericirea, se întâmpla ceva care să ne-o ia. Zic că-i ghinion şi lipsă de sincronizare, nu?

— Da, aşa pare.

— Cecily, unul dintre motivele pentru care am decis să vin să te văd este că mi-am spus că a venit timpul să îngropăm securea războiului, dacă există vreuna. Vreau să ştii că nu-ţi port pică şi nici nu ţi-am purtat vreodată. În ce priveşte faptul că m-ai părăsit, o, Doamne! Cea mai mare parte din căsnicia noastră am petrecut-o pe drumul care pleca de la ferma Paradisului, lăsând o dâră de fum în urmă.

— Bill, ăsta erai şi am ştiut asta înainte să mă mărit cu tine.

— Îţi vine să crezi că încă suntem căsătoriţi? a chicotit Bill. Ceea ce mă face să cred că nu ai fost tentată să mai încerci cu altcineva, decât dacă eşti bigamă, desigur.

— Nu şi nu, a zâmbit ea.

— Dar sigur ai avut şi alţi parteneri de-a lungul timpului.

— Nici vorbă, am fost mult prea ocupată cu Stella, cu şcoala şi contabilitatea ca să mă gândesc la asta.

— Asta mă surprinde, a spus, privind-o întrebător. Mă aşteptam să mă întâmpine un zdrahon american care să se prezinte ca fiind iubitul tău. Acum că a crescut Stella, bănuiesc că ai timp să te distrezi şi tu.

— Nu prea. Cecily şi-a dat ochii peste cap. Stella are şi ea un copil, care locuieşte cu noi. O cheamă Rosa.

— Măi, să fie, a cugetat Bill, asta mă face să mă simt şi mai bătrân. Aş putea spune că Rosa este nepoata pe care nu o va avea niciunul dintre noi.

— Da, cel puţin eu aşa o văd. Îmi zice „buni” de fapt.

— Câţi ani are?

— Cinci. E simpatică şi deşteaptă ca maică-sa, dar ne cam dă de furcă. Chiar azi-dimineaţă îmi spuneam că nu mai am anii să mă ocup de ea.

— Să întreb unde este tatăl?

— Nici eu, nici Stella nu ştim. A ales să nu-i spună – l-a cunoscut la un protest acum câţiva ani. Locuia în Sud şi când s-au domolit apele, nu au mai avut motive să se vadă.

— Aha... Şi tu stai acasă cu copilul, ca să zic aşa?

— Da.

— Doar poţi să găseşti pe cineva pentru asta, nu?

— Nu, Bill, mi-e teamă că nu pot. Bănuiesc că nu ţi-am spus niciodată motivul real pentru care a trebuit să plec din Fifth.

— Nu, mi-ai trimis doar noua adresă, dacă-mi amintesc bine. Ce s-a întâmplat?

— Mama a intrat într-o dimineaţă în camera mea şi m-a găsit dormind cu Stella alături. Se iscase o mare vijelie şi îi era frică. Mama a fost scandalizată şi dezgustată că dormisem cu un copil negru. Bill, nu cred că o să uit vreodată ce i-a ieşit pe gură în ziua aia. A insistat ca Lankenua şi Stella să plece, zicând că m-am purtat „obscen”, aşa că nu am avut de ales decât să plec cu ele. Am stat toate trei la o prietenă care locuieşte chiar pe strada paralelă. Mama mi-a tăiat fondurile începând din ziua aceea, dar din fericire, Kiki, naşa mea – ţi-o aminteşti?

— Cum să nu! Cine o poate uita pe Kiki? a chicotit Bill.

— Ei bine, mi-a lăsat o moştenire generoasă şi aşa am reuşit să mă descurc şi să cumpăr casa asta. Pe lângă venitul obţinut din acţiunile de la Kiki, se mai adaugă salariul Stellei şi ce câştig din şcoală şi din contabilitate.

Bill se uita la ea cu gura căscată.

— Doamne, femeie toantă! De ce naiba nu mi-ai zis ce s-a întâmplat? Doar ştiai că te-aş fi ajutat!

— E foarte frumos din partea ta, Bill, dar nu uita că atunci aveai conturile descoperite cât timp ai reîntregit turma de

vite.

— Adevărat, dar la scurt timp după aceea, lucrurile s-au schimbat. Am început să cultiv pământul şi de-atunci mi-a mers foarte bine din punct de vedere financiar. Ştii că te-aş fi ajutat, Cecily, dacă mi-ai fi cerut.

— Bill, oricum o dai, eu te-am părăsit, a spus blând. După asta, nu mă puteam aştepta la ajutor financiar, nu?

— Măi, măi, mut mă laşi – mă rog, nu aşa mut. Şi eu care stăteam liniştit în Kenya crezând că trăieşti în lux şi voie bună la New York. Eram – sunt – soţul tău, Cecily, orice s-ar fi întâmplat între noi. Ar fi trebuit să apelezi la mine.

— Nu am făcut-o şi cu asta, basta. Oricum am supravieţuit cumva.

— Şi? Ai depăşit vreodată conflictul dintre tine şi părinţi?

— Nu, niciodată. Am aflat de la Mamie, sora mea, care şi-a părăsit soţul acum câţiva ani şi a rămas singura din familie care mai vorbeşte cu mine, fiindcă mama le spune prietenelor ei că am contractat din Africa un virus care m-a lăsat cu sechele psihice.

— Şi tatăl tău? Ziceai mereu că e om bun.

— Nu era... *nu este* om rău, nu, doar slab. Dar, în acea dimineaţă, a văzut ce se petrecea şi s-a uitat cum am plecat toate trei fără să-i spună o vorbă mamei în apărarea noastră, cu toate că ştiu că ţinea la Stella şi la mine. Mi-a scris la ceva timp după aceea să-mi spună să mă duc la el dacă am nevoie de ajutor vreodată. Mi-e teamă că sunt prea orgolioasă ca să accept, chiar şi în cele mai grele momente financiare.

— Nu te-ai gândit să te întorci acasă, în Africa?

— Timpul trecea, Bill, şi îmi construiam o viaţă cu Stella aici.

— Îţi lipseşte? a întrebat brusc.

— Kenya?

— Da. Bănuiesc că nu ţi-a lipsit nici în trecut, nici acum. În fond, nu aveai niciun motiv să nu vii în vacanţele Stellei.

— Bill, vorbeşti de parcă suntem prieteni vechi, ca şi cum nu am ţinut unul la altul, a spus Cecily. A-aveam nevoie să-mi văd de viaţă. Să încerc să uit Africa... *şi* pe tine. Mi-am dat seama că nu m-ai iubit niciodată, altfel ai fi venit la New York ca să mă convingi să mă întorc acasă. Am scris, ţi-am

cerut destul de des să vii. Nu ai făcut-o, aşa că, de dragul sănătăţii mele mintale, a trebuit să-mi văd de viaţă.

— Nu mi-am imaginat nicio secundă că voiai să fac asta. De-aş fi ştiut...

— Ce, Bill? a făcut Cecily, disperată. Nu era evident că te iubeam? Genul ăla de sentiment nu trece doar pentru că mă urc într-un vapor sau avion şi ajung în altă ţară. După ce a murit Kiki, eram disperată să vorbesc cu tine. Era Crăciunul, am sunat la clubul Muthaiga, doar ca să aflu că erai în safari. Aveai numărul părinţilor din New York, de ce nu ai sunat?

— Cine ştie? a oftat Bill. Pe vremea aia, simţeam că mă lăsaseşi baltă. Poate din mândrie.

— Sau mai degrabă ai uitat, pur şi simplu. Să ştii că putem vorbi pe şleau. În fond, ne ştim de douăzeci şi trei de ani. Nu-mi mai poţi face rău.

— Doamne, Cecily, ce babilonie... a gemut Bill, trecându-şi mâna prin părul des.

Era un gest aşa familiar, că Cecily s-a abţinut să nu pună mâna pe a lui.

— Serios, Bill, de ce ai venit?

— Pentru că... am simţit că era timpul ca eu – şi tu – să cădem oficial la o învoială. Eu nu întineresc, după cum vezi, şi doctorul zice că am ceva la inimă. Chiar dacă nu mor din asta, mi s-a spus că trebuie s-o iau mai uşor. Aşa că mă gândesc să vând ferma Paradisului şi să-mi cumpăr ceva mai uşor de administrat. Cum încă suntem căsătoriţi, zic măcar să-ţi cer permisiunea s-o fac. În fond, Cecily, nu doar casa, ci şi grădina au devenit ale tale şi tot ce se află în casă-ţi aparţine. Le vrei înapoi?

— Aoleu, Bill, mai lasă-mă cu mobila aia, pentru numele lui Dumnezeu! Ce zicea doctorul că ai la inimă?

— N-ai de ce să-ţi faci griji. Când am fost în Anglia, m-a consultat un specialist din strada Harley[40]. Mi-a dat un medicament revoltător să-mi pun sub limbă ca să mai lase angina. Partea bună este că pare să funcţioneze. Dar nu despre asta e vorba, Cecily. Te întreb ce părere ai, vindem sau nu ferma Paradisului? Aşa cum spuneam, situaţia se

[40] Stradă londoneză dedicată clinicilor şi cabinetelor medicale.

îmbunătăţeşte în Kenya mă tot gândesc să găsesc pe cineva care s-o cumpere şi să aibă grijă de ea.

Cecily a închis ochii şi s-a dus cu gândul la frumoasa ei casă şi grădină. Era ca şi cum deschidea o carte ce stătuse multă vreme închisă pe raft, cu toate frumuseţile sale uitate. Cecily s-a auzit icnind în timp ce retrăia priveliştea apusului de pe verandă şi a zâmbit.

— Am iubit casa aia, am fost foarte fericită acolo, oricât de singură eram, a adăugat sec.

— Păi, nu trebuie s-o vindem, evident, mă gândeam doar că aş face-o dacă nu mai vii niciodată acasă. Altă întrebare ar fi dacă ar trebui să divorţăm. Sunt pregătit să primesc orice citaţie necesară. Pentru abandon cel mai probabil, nu zici?

Cecily s-a întors spre Bill, care, oricât protesta că era bătrân, părea mai tânăr decât orice chelios şi burtos din Manhattan de vârsta ei. I-au dat lacrimile pe nepusă masă.

— Dumnezeule, ce-am mai zis de te-am supărat?

— I-iartă-mă, din pricina şocului, ai apărut ca o himeră din neant. Nu pot răspunde acestor întrebări acum, Bill. Am nevoie de timp să mă obişnuiesc cu ideea că ai venit. Bine?

— Sigur. Iartă-mă, Cecily, iar am dat cu bâta-n baltă. M-ai cizelat o vreme, dar am avut tot timpul din lume să regresez, a spus, mult mai blajin. Uite, dacă îmi sugerezi un hotel aproape decent în apropiere, plec şi te las în pace. Nu am dormit de câteva zile, nici nu m-am spălat şi probabil duhnesc de la o poştă.

— Nu-i nimic, Bill, am o cameră liberă. Este a Stellei, dar e plecată la Montgomery în următoarele zile, aşa că eşti binevenit să stai în ea.

— Eşti sigură? Mi se pare că am dat buzna în viaţa ta din senin.

— Bill, niciodată nu te-ai conformat, nu? Unde îţi e bagajul? a întrebat, ridicându-se.

— Iată-l, a spus, arătând spre geanta de voiaj. Mă cunoşti, nu car bagaje mari.

— Ei bine, hai să-ţi arăt unde-i duşul.

Mai apoi, Cecily s-a întors afară şi s-a aşezat, complet istovită. În ciuda *tuturor* celor întâmplate, sentimentul care prinsese rădăcini în sufletul ei atunci când pusese prima

oară ochii pe Bill şi care crescuse ca un lăstar fragil pe măsură ce-l cunoscuse nu pălise nici după atâta timp.

— Blestemat să fii, Bill Forsythe! a mormăit, auzind duşul curgând şi imaginându-şi corpul viguros gol sub apă.

— Ce hoaşcă amărâtă şi singuratică eşti, şi-a zis ferm.

Trecuseră douăzeci şi trei de ani de când avusese ultimul contact intim cu un bărbat. Sigur, ceea ce simţea era dorul fizic neîmplinit atâtea decenii. Bill era bătrân acum şi nicidecum de vis şi totuşi ea însăşi se ofilea pe seama vârstei.

— În ce cameră dorm?

Bill a apărut în spatele ei, cu prosopul la brâu.

— Îţi arăt, a spus Cecily, încercând să ignore bustul lui gol, care suportase excepţional de bine trecerea timpului. Aici. A deschis uşa de la subsol. E camera Stellei.

— Şi asta este Stella? Bill arăta spre o fotografie de la absolvire. Vai, ce splendoare!

— Ştiu, identică mamei ei.

— Şi toate astea... Bill a făcut semn spre camera frumoasă – sunt aici pentru că eu ţi-am cerut s-o primim pe – cum o chema?

— Njala.

— Pe Njala pe proprietatea noastră.

— Da, dar jur, Bill, nu ai de ce să te simţi vinovat. Stella este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Iubirea pentru ea mi-a schimbat viaţa, m-a schimbat pe mine, a adăugat. Te las să te odihneşti acum. Trebuie s-o iau pe Rosa la trei de la şcoală, dar dacă te trezeşti în lipsa mea, ia ce vrei din frigider.

— Nu-ţi face griji pentru mine, mă descurc, a spus Bill, dând pătura la o parte şi dărâmându-l pe Norocos, iubitul leu de pluş al Stellei, pe jos.

— Ştiu, dar acum eşti în jungla urbană, a zâmbit Cecily. Somn uşor!

— Aşadar, ea este Rosa, a spus Bill, care arăta mai bine după ce se bărbierise, dormise şi se schimbase.

— Încântată de cunoştinţă, domnule, a spus fetiţa, întinzându-i mâna.

— Şi eu, Rosa, a spus Bill.

Rosa s-a întors spre Cecily.

— Cine-i omul ăsta? a întrebat poruncitor.

— Îl cheamă Bill şi este un vechi prieten.

— Bine. Pot să mă uit la televizor puţin?

— După ce îţi faci temele, Rosa.

— Of, dar nu pot să mă uit întâi la televizor? începe *Mister Rogers* curând. Şi îmi fac pe urmă temele.

— Rosa, draga mea, ştii regulile. Şezi la masă cuminte şi apucă-te de adunări.

— Nu! Rosa a bătut din picior şi s-a bosumflat. Vreau să mă uit la *Mister Rogers!*

— Nu se poate şi cu asta, basta. Şezi.

— Nu vreau!

— Rosa, ştii ce se întâmplă dacă o mai ţii aşa. O să stai în camera ta, fără mâncare, până ieşi şi îţi faci temele.

— Dar vreau să mă uit la *Mister Rogers!* s-a milogit.

— Bine, treci în camera ta! Cecily a apucat-o ferm de mână şi a pornit cu ea pe coridor. A deschis uşa şi a băgat înăuntru copilul care se zbătea, aşezând-o pe pat. Ce alegi? Stai aici singură sau îţi faci temele şi pe urmă mănânci sendvişuri cu unt de arahide şi gem la televizor?

— Vreau să mă uit acum la *Mister Rogers!*

Cecily a închis uşa după ea, a încuiat-o şi s-a pregătit de ţipetele care urmau să se audă imediat din camera fetei. S-a întors în bucătărie, s-a uitat la Bill şi a suspinat.

— Îmi pare rău de zarvă, ţi-am zis că nu-i simplu cu ea.

— Da, aud, a spus Bill, în timp ce ţipetele străbăteau pereţii.

— Se calmează imediat, aşa face de obicei, a spus Cecily, mai încrezătoare decât era în realitate. Uneori ţipă cu orele. Ţi-am cumpărat nişte bere în drum spre casă, apropo. E la rece, în frigider.

— Mulţumesc. S-a dus la frigider să scoată o sticlă. Chiar eşti foarte ocupată, aşa-i? a întrebat Bill, în toiul ţipetelor.

— Aşa se pare, dar ori aveam grijă de ea, ori Stella trebuia să renunţe la muncă şi s-o crească singură. Sunt sigură că într-o zi va cunoaşte alt bărbat şi îşi vor vedea toţi trei de viaţă.

— Zău? Mă îndoiesc că şi-ar dori vreunul un copil care face asemenea scandal.

— Rosa este o scumpete dincolo de asta, doar că acum e

foarte încăpăţânată, a răspuns Cecily, brusc în defensivă. Am făcut o tocăniţă de vită cât ai dormit, ştiu că era printre preferatele tale.

— Tocăniţă de vită... Bill adulmeca. Doamne, ce amintiri! Mi-e teamă că acasă mănânc doar conserve.

— Asta nu-ţi face prea bine, nu? a spus Cecily, ducându-se la cuptor să verifice carnea. E gata. Vrei?

— Sincer, sunt complet hămesit şi aş putea mânca o vită Boran dintr-odată.

Până la urmă, zbieretele din dormitor s-au potolit. În timp ce mânca Bill, Cecily i-a dat drumul Rosei din camera ei.

— Eşti gata să-ţi faci temele acum? a întrebat-o.

— Da, doamnă.

— Şi ce-i spui bietului musafir, care a venit tocmai din Africa, doar ca să te audă urlând? a întrebat Cecily, luând-o de mână şi ducând-o în bucătărie.

— O să-mi cer scuze, buni, a spus Rosa. Îmi pare foarte rău, domnule, a adăugat, aşezându-se la masă. Cecily i-a pus cărţile în faţă. Când vine mama? a întrebat, scoţând creionul din penar.

— În weekend, draga mea.

— Bill, tu o cunoşti pe mama? l-a întrebat. E foarte frumoasă şi foarte deşteaptă şi are o slujbă foarte importantă, de-asta nu-i aici, i-a explicat, în timp ce copia migălos nişte cifre, apăsând cu putere creionul pe hârtie.

— Chiar o cunosc, domnişoară. Am cunoscut-o când era bebeluş, nu-i aşa, Cecily?

— Da, Bill, da, a confirmat Cecily.

— S-a născut în Africa, să ştii, a zis Rosa.

— Ştiu, când era mai mică, locuia în casa mea. În casa *noastră,* s-a corectat, uitându-se la Cecily.

— Casa ta este în Africa?

— Da.

— Şi vezi mulţi lei?

— O, da, foarte mulţi.

— Mami adoră leii, nu, buni?

— Într-adevăr.

— Aş vrea să văd Africa într-o zi.

— Aşa o să faci, domnişoară.

— Rosa, gata cu vorba, fa-ţi tema.

După ce a căpătat cu greu două poveşti de la Cecily înainte de culcare şi după ce a insistat ca Bill să se ducă să-i spună noapte bună şi o poveste despre toate animalele sălbatice văzute de el în Africa, Rosa s-a culcat, în sfârşit. Cecily şi-a turnat un pahar cu vin, obicei la care ştia că trebuia să renunţe, dar abia aştepta momentul, căci îi sugera faptul că Rosa dormea în patul ei. I-a propus lui Bill să urce împreună în sufragerie.

— Cât de des vine Stella acasă? a întrebat Bill, aşezându-se pe un scaun lângă şemineu.

— O, depinde de săptămâna de lucru. De obicei, munceşte în Baltimore, la trei ore cu trenul de-aici, aşa că dacă nu ia avionul undeva, pleacă duminica după cină şi se întoarce vineri seara târziu.

— Prin urmare nu-şi prea vede fiica.

— Nu, domnule, nu prea, a suspinat Cecily.

— Chiar te-a lăsat pe tine să plăteşti oalele sparte, aşa-i?

— Nu aş numi-o tocmai „oală” pe Rosa, Bill. Din toate punctele de vedere, este nepoata mea şi fac ce ar face orice bunică în condiţiile date.

— Asta văd, dar înseamnă să rămâi blocată cu anii în situaţia asta. Nu se poate să nu vrei mai mult.

— Aş fi zis că tu, dintre toţi, Bill, ai învăţat, ca şi mine, că viaţa nu este cum vrei tu. Dar da, ai dreptate. În ultimul timp mă simt ca în cuşcă, a recunoscut.

— Pare-mi-se că ai sacrificat totul aproape pentru Stella, a spus Bill încet. Familia, casa, banii, chiar şi căsnicia... şi acum, orice speranţă la a trăi cum doreşti până se face Rosa mare.

— A meritat orice sacrificiu, a spus Cecily în apărarea ei. Faci tot ce poţi pentru cei dragi, Bill, dar mă îndoiesc că înţelegi asta.

— Te rog, Cecily, încă o dată, iartă-mă, nu am niciun drept să vin aici să-ţi spun ce să faci cu viaţa ta. Şi... indiferent ce s-a întâmplat între noi, tot îmi pasă de tine şi aş vrea să te ajut cum pot.

— Eşti foarte amabil, Bill, dar nu văd cum m-ai putea ajuta.

— Pentru început, prin a-ţi da nişte bani ca să ai grijă de copil. Sincer, Cecily, pari extenuată şi disperată după o

vacanţă.

— De mult n-am mai avut una, a confirmat ea. Dar nu pot accepta banii, Bill. Nu ar fi drept.

— Nu uita, te rog, eu te-am adus în situaţia asta, în casa ta – a noastră. Acum pot măcar să te ajut să suporţi consecinţele. Eşti soţia mea în fond şi, întâmplător, am destui bani la dispoziţie. Pe lângă faptul că ferma o duce foarte bine, fratele meu mai mare a murit anul trecut şi mi-a lăsat tot ce avea familia mea în Anglia. Am trecut pe-acolo în drum spre New York, este aproape de casa aia oribilă unde l-ai cunoscut pe mojicul şi bădăranul de la care a plecat totul... cum îl chema?

— Julius, a răspuns Cecily, cutremurându-se.

— Poate că o să te bucuri să afli, mi s-a spus că a plecat de pe lumea asta acum câţiva ani, după ce a trecut printr-o sumedenie de neveste şi vedre de brandy, fără niciun moştenitor. Oricum, agentul imobiliar local zice că a găsit un cumpărător avid pentru proprietatea mea mult mai mică. Ar trebui să câştigăm ceva de pe urma lui – aparent un pop star a vrut să facă studio de înregistrări în pivniţa de vinuri. Ce părere ai de băieţii ăştia, Beatles? Numai asta dădeau la radio cât am stat în Anglia şi se pare că e la fel şi în America.

— Stella îi adoră, evident. Şi mie îmi place muzica lor. Te prinde.

— Nu-i tocmai muzică de giugiuleală, nu? îţi aminteşti seara cu Joss şi Diana, când erau îndrăgostiţi la disperare, iar bietul Jock stătea şi se uita la ei din colţ? a întrebat Bill, visător.

— Da.

— Noi doi am dansat pe Glenn Miller. Mă gândesc de multe ori la noaptea aia. O luam de la capăt după ce o pierduserăm pe Fleur. De n-ar fi venit războiul...

— Dar a venit. Şi uite unde suntem, a adăugat Cecily.

Noaptea aceea fusese de maximă importanţă pentru ea şi se minuna că şi Bill îşi amintea de ea.

— Zilele de glorie, a murmurat el. De ce ne dăm seama doar când este prea târziu? Mă rog, Cecily, că îţi place sau nu, voi pune o sumă în contul tău şi o să te ajut apoi să găseşti o dădacă sau cum s-or chema în America – să se

ocupe de Rosa. Şi nu vreau să mai aud un cuvânt. Ce faci mâine?

— Ce fac întotdeauna – o duc pe Rosa la şcoală, vin acasă, ţin contabilitatea şi pe urmă...

— Ce-ar fi în schimb să mă duci în oraş, să-mi araţi New Yorkul? Dacă tot am bătut atâta drum, aş vrea să văd ce-i toată tevatura asta. Ce zici, Cecily?

Bill s-a aplecat şi a pus mâna peste a ei.

— Sună bine, a consimţit, încercând să ignore fiorul care i-a străbătut braţul la atingerea lui. Scuză-mă te rog, trebuie să dorm.

— Sigur. Ne vedem dimineaţă. Mulţumesc încă o dată pentru găzduire.

— Nu uita, Bill, şi tu ai făcut asta cândva pentru mine. E acelaşi lucru. Noapte bună!

Capitolul 49

În ciuda unei nopţi nedormite, în care se întorsese pe toate părţile fără să izbutească să priceapă câtuşi de puţin ce era în mintea şi în sufletul ei legat de brusca întoarcere a lui Bill în viaţa ei, Cecily s-a distrat de minune cu el în oraş. Nu mai fusese de mult prin Manhattan, aşa că au început cu o plimbare cu caleaşca pe lângă Central Park, unde i-a arătat casa familiei, pitită între două blocuri rezidenţiale gigantice.

— Zgripţuroaica de soacra-mea mai locuieşte acolo? a întrebat Bill.

— O, da, cu toate că Mamie zice că o

tot doare câte ceva, de jură că moare şi face tărăboi.

— Şi tatăl tău?

— Ei, o suportă ca întotdeauna. Cecily s-a cutremurat uşor când s-a îndepărtat caleaşca de casă. S-au plimbat apoi pe Fifth Avenue, unde, cu ani în urmă, se filmase *Mic dejun la Tiffany* şi se îngrozise să descopere că el nu văzuse filmul.

— Dar, Bill, trebuie să-l fi văzut! Mă îndoiesc că mai există vreun om pe planeta asta să nu-l fi văzut.

— Poate pe Planeta America, Cecily. Nu uita că mă simt mai bine cu o cârpă pe mine şi cu suliţa în mână, decât în maldărul ăsta copleşitor de beton vertical.

S-au dus apoi la Empire State Building, unde Bill s-a aplecat în jos şi s-a speriat.

— Dumnezeule mare! Mi se învârte capul. Am ameţit. Şi îţi spune asta un bărbat care a urcat muntele Kenya fără să zăbovească să-şi tragă sufletul. Du-mă îndată jos, cu picioarele pe covorul solid al pământului!

A urmat o plimbare pe Hudson, la Statuia Libertăţii şi Bill s-a declarat extrem de dezamăgit de toată povestea.

— Este al naibii de mică, s-a plâns, şi prefer de departe lacul Naivasha şi populaţia de hipopotami în locul iazului mâlos pe care-l aveţi aici.

— Bill, nu te mai plânge! Devii un bătrân morocănos.

— Ştii foarte bine că şi în tinereţe eram morocănos, aşa că nu m-am schimbat prea mult, aşa-i?

Rosalind consimţise cu amabilitate s-o ducă pe Rosa acasă după şcoală şi să-i dea să mănânce. Ştia totul despre Bill, desigur, dar când s-au dus s-o ia pe Rosa, Cecily s-a sfiit să i-l prezinte.

— Bună, Bill, l-a salutat Rosalind, privindu-l cu suspiciune

şi curiozitate.

— Mă bucur foarte tare să te cunosc, Rosalind. Cecily mi-a povestit că i-ai fost o adevărată prietenă de-a lungul anilor.

În câteva minute vorbeau ca vechi prieteni, iar accentul britanic al lui Bill o cucerise pe Rosalind, cu toate rezervele ei. De la un pahar au ajuns să ia cina când a venit Terrence acasă. Au culcat-o pe Rosa la parter, iar Terrence şi Rosalind au ascultat avizi tot ce spunea Bill despre noua Republică Independentă a Kenyei.

— Nu mă aşteptam să vină, a şoptit Rosalind, în timp ce strângea farfuriile de deşert împreună cu Cecily. Ştie ce zice şi este *sexy* pentru un om în vârstă, draga mea, a chicotit. Îmi aminteşte de Robert Redford, nu zici?

Amândouă se duseseră să vadă *Butch Cassidy Şi Sundance Kid* când apăruse şi leşinaseră, ca întreaga Americă, la vederea lui Robert Redford şi a lui Paul Newman.

— Şi Ştii ce? Soţul tău chiar ştie să folosească arma şi să călărească, a chicotit Rosalind.

A insistat ca Rosa să rămână peste noapte, aşa că Cecily şi Bill s-au întors singuri acasă.

— Trebuie să recunosc că New Yorkul nu-i aşa înspăimântător cum mi-am imaginat, a spus Bill, în vreme ce se plimbau pe stradă în aerul călduţ de iunie.

— Asta mă face foarte fericită.

— Nu zic că aş putea sta aici prea mult înainte s-o iau la sănătoasa către spaţiile deschise, dar, pentru câteva zile, este un oraş suportabil.

— Cât stai, Bill?

— Nu m-am gândit serios la asta – am hotărât şi să vin şi m-am suit în avion. De ce? S-a oprit şi s-a întors spre ea. Ţi se pare dificilă situaţia asta? Cu mine? Pot să mă mut la hotel.

— Nu, câtuşi de puţin. Au mers puţin în linişte, înainte ca Cecily să adauge: Mi-ai spus adevărul despre problema cu inima, Bill? Sau e mai serios decât zici?

— Pentru a mia oară, draga mea, Cecily, jur că încă nu dau ortul popii. Totuşi, prezenţa unei slăbiciuni în fizicul meu de titan de odinioară m-a încurajat să vin să te văd,

da. Cu toţii murim la un moment dat şi angina mi-a amintit doar că sunt într-adevăr muritor, ceea ce, după cum ştii, uneori uit. Mă bucur că am venit, Cecily, serios. A trecut mult de când nu mi-am luat o zi liberă şi nu m-am distrat cu o doamnă. Care mai este şi soţia mea, a adăugat. Asta-mi aminteşte motivul pentru care te-am plăcut de la bun început.

— Da?

— Da. Eşti cu siguranţă unică. Am ştiut-o atunci şi o ştiu şi acum. Dincolo de sfiiciune, eşti o tigroaică.

— Nu uita că nu există tigri în Africa, a zâmbit Cecily.

— Ei bine, acum că ai plecat, nu mai sunt. Ai devenit o femeie straşnică, dacă-mi permiţi. Pe când eu nu m-am prea schimbat.

— Aşa-i, a spus Cecily. Deşi pari mai... degajat.

— Explică-mi, te rog.

— Păi, se pare că nu eşti chiar aşa nefericit, a chicotit. Şi, desigur, în acest moment eşti captiv pe teritoriul meu, pe când în Kenya, eu eram cea captivă pe teritoriul tău.

— Bine spus. Da, sunt pe mâinile tale aici la Brooklyn. Ce vrei să facem mâine?

— Am ore la şcoală, aşa că te descurci, i-a spus, urcând treptele şi deschizând uşa casei.

— Nu mă mir că eşti aşa extenuată. Contabilitate, şcoală, Rosa, un minut nu ai pentru tine.

— Mai bine să fiu ocupată. Şi apoi îmi place să predau, plus că trebuie să fac şi eu un ban.

— După cum spuneam, fii bună şi dă-mi contul ca să-ţi transfer nişte bani. Nu! Bill a pus degetul pe buzele lui Cecily, care dădea să protesteze. Să nu mai aud un cuvânt. În ultimii douăzeci şi trei de ani nu am cheltuit un sfanţ cu tine. Ia-o ca pe o restanţă la mâncare, haine, benzină – şi desigur gin – pe care nu ţi le-am oferit.

Cecily a chicotit, nevenindu-i să creadă ce bine se simţea cu el imediat, după o separare de atâţia ani.

— Mai ales pentru gin. Apropo, vrei? Mai am trei degete într-o sticlă jos.

— Bea tu gin şi eu beau bere, a spus Bill. Stai aici şi ridică-ţi picioarele, mă duc eu să aduc – cum le ziceţi aici?

— Băuturi spirtoase, a strigat Cecily, în timp ce el cobora

scările spre bucătărie.

S-a aşezat pe canapea, şi-a azvârlit pantofii cu toc din picioare şi a închis ochii o clipă, bucurându-se că îi pregătea cineva băutura. Ce lucru simplu, dar uitase cum era să aibă cineva grijă de ea.

— Poftim, doamnă. Un gin cu ceva pe nume sifon, căci nu e nici tonic, nici bitter lemon.

— Mersi, măcar să încerc, a spus, fără să-i pese ce gust avea, pentru că în seara asta se simţea mai liberă decât în ultimul timp.

— Apropo, ce mai face Lankenua? îmi amintesc că mi-ai spus acum câteva luni într-o scrisoare că s-a măritat.

— Da, şi este foarte fericită, din toate punctele de vedere.

— Aş vrea s-o văd, dacă se poate. Am o fotografie cu Kwinet, cu soţia şi copilul, mândru în grădina de la ferma Paradisului.

— O, aş vrea să văd şi eu fotografia. Am muncit mult cu el în grădina aceea.

— Cecily. Bill i-a luat paharul din mână, l-a pus pe masă şi i-a luat mâinile. Ce-ar fi să te întorci cu mine în Kenya? Doar o vacanţă. Kwinet s-a ocupat douăzeci de ani de preţioasa ta grădină, în speranţa că într-o zi te vei întoarce s-o vezi. I-ai putea vedea pe Katherine, Bobby, pe copiii lor şi, desigur, Kenya.

— O, Bill, mi-ar plăcea, dar cum s-o fac? Trebuie să am grijă de Rosa.

— Sigur se poate ocupa şi Stella. Poate să-ţi iei câteva săptămâni libere.

— Bill, nu înţelegi. În State nu-şi ia nimeni vacanţa meritată, mai ales dacă eşti o tânără avocată negresă, hotărâtă să devină celebră. Etica muncii aici este cu totul diferită de alte ţări. Hedonismul era fundamentul vieţii în Happy Valley, dar aici, acum, pentru cineva ca Stella, înseamnă să munceşti până îţi dă sângele pe nas ca să ajungi departe.

— Sigur că înţeleg, dar nu-i drept, Cecily, a oftat Bill. Aş vrea să te gândeşti la asta. Mi-ai spus că nu ţi-ai luat o zi liberă de când ai venit aici! Cred că îţi trebuia o vacanţă demult. Te rog, măcar gândeşte-te. O să fac tot posibilul să

te conving, dar poate când vei vedea ferma Paradisului din nou, mă vei putea ajuta să decid ce să fac. Ce să *facem.*

— E o idee minunată, dar nu o pot lăsa pe Rosa. Oricum – Cecily a căscat – trebuia să mă culc şi am băut mult prea mult. Mâine-dimineaţă am o clasă întreagă de copii de şase ani. S-a ridicat şi i-a zâmbit. Mulţumesc pentru această zi minunată. A fost ca o vacanţă şi mi-a plăcut foarte mult. Noapte bună, Bill.

— Noapte bună, Cecily.

După ce a plecat Cecily, Bill a coborât să-şi mai ia o bere din frigider, după care s-a dus în grădiniţa în care Cecily adusese un petic din Kenya în Brooklyn şi a început să pună ţara la cale.

Vineri, Stella a ajuns după miezul nopţii istovită, ca de obicei după o săptămână lungă şi dificilă în Alabama. Cecily îl trimisese pe Bill la culcare şi a aşteptat-o ca întotdeauna să vină acasă, cu ciocolata caldă cu frişcă şi fursecuri de casă, de care să se bucure în timp ce povestea despre cazul la care lucra.

— Este pur şi simplu evident că autorităţile au scornit dovezile – am găsit că martorii nu se puteau afla acolo unde ziceau că se aflau ca să-l vadă pe Michael Winston împuşcându-l pe acel tip... Facem ce putem, dar nu ştiu dacă-l putem salva de la execuţie. Juriul din Alabama este notoriu pentru pedeapsa capitală.

— Faci ce poţi, a spus Cecily, ca întotdeauna, văzând flăcările furiei şi pasiunii în ochii Stellei şi ştiind că era parţial răspunzătoare pentru că o influenţase în acest sens. Odihneşte-te. Mi-e teamă că în seara asta dormi cu Rosa, fiindcă am un musafir.

— Zău? Pe cine?

— Poate nu-ţi mai aminteşti de el, pentru că ultima oară când l-ai văzut aveai doar cinci ani. II cheamă Bill şi când te-am găsit, eram măritată cu el.

— Bill... Stella s-a scărpinat la nas. Da, cred că-mi amintesc de el. Era blond şi înalt?

— Da, cu toate că acum a albit, a spus Cecily zâmbind. El a fost cel care m-a convins s-o las pe mama ta să poposească la ferma noastră cât era însărcinată cu tine. Tot el a venit cu planul de a o aduce pe Yeyo la noi, ca să te pot

păstra şi creşte.

— Chiar a cunoscut-o pe mama mea biologică? Stella era uluită.

— Da, a cunoscut-o pe Njala şi era prieten cu bunicul tău, care era căpetenia clanului.

— Păi şi unde a fost până acum, Kuyia? De ce n-a venit cu noi la New York?

— Pentru că avea o fermă mare de vite în Kenya şi pentru că... locul lui Bill este în Africa.

— Şi l-ai lăsat acolo?

— A fost necesar, ca să-ţi pot oferi ţie un viitor. L-am implorat de multe ori să vină, dar nu a vrut.

— L-ai părăsit pentru mine?

— Nu, Stella, te rog... Cecily a dat să-şi retragă cuvintele, dându-şi seama ce spusese. Aveam... *el* avea tot soiul de probleme cu căsnicia noastră atunci. Viitorul nostru era aici, dar nu şi al lui. Pur şi simplu.

— Mai eşti măritată cu el?

— Da. Nu avea rost să divorţăm.

— Doamne! Ce ciudat trebuie să fie – să apară soţul tău din senin după douăzeci de ani.

— Da şi nu, Stella. M-am întrebat adesea ce aş fi simţit dacă venea după mine, dar acum este ca şi cum ultimii douăzeci de ani nici n-ar fi existat. Nu-mi poartă ranchiună defel şi nici eu lui.

— Kuyia! Stella a zâmbit. Eşti cam visătoare. Il mai iubeşti? Aşa pare.

— Nu ştiu. Mi-a plăcut compania după atâta singurătate. Şi ne-am înţeles bine dintotdeauna.

— Ce romantic, să vină să te caute după atâţia ani...

— De fapt, a venit să lămurim nişte chestiuni. Unul dintre primele lucruri a fost să mă întrebe dacă vreau să divorţăm! Şi dacă mă supăr dacă vinde ferma Paradisului, unde locuiam în Kenya. Are aproape şaptezeci de ani, o afecţiune cardiacă, aşa că nu-i taman Făt-Frumos pe cal alimba

— Pare ca aşa îl vezi, a tachinat-o Stella, înainte să caste. Mă duc să mă culc, sunt foarte obosită.

— Rosa doarme pe patul pliant, ai patul la dispoziţie. Noapte bună, draga mea.

— Noapte bună. Stella a luat-o în braţe pe Cecily, înainte să-şi ia valiza şi să coboare ostenită scările.

Cecily s-a gândit la ce-i spusese Stella, în timp ce luau toţi patru micul dejun a doua zi. Stella şi Bill s-au înţeles de minune, ea ascultandu-i fascinată poveştile despre locul în care se născuse şi cunoştinţele despre legăturile cu tribul ei ancestral de masai. Până şi Rosa părea captivată şi, văzându-i pe toţi trei laolaltă, ca însăşi întruchiparea familiei, lui Cecily i s-a pus un nod în gât. La amiază, s-au dus toţi la cinema şi au văzut *The Love Bug.* Rosa se prăvălea de râs şi i-a molipsit pe toţi şi, cu toate că Bill a aţipit la jumătatea filmului, ziua a fost considerată un succes. S-au dus la restaurant, ca Bill să mănânce primul burger american.

— Îmi place combinaţia de chiflă cu brânză, dar vita asta nu se compară cu Boranii mei din Kenya. Iar aia – Bill arăta dezgustat spre hot dogul Rosei – n-are decât porumb şi firimituri de pâine.

În seara aceea, Cecily le-a urat noapte bună şi i-a lăsat pe Stella şi pe Bill să vorbească în sufragerie, iar ea s-a dus la culcare, în dormitorul ei din fundul apartamentului, care dădea spre grădină. S-a dezbrăcat şi s-a întins pe aşternuturile răcoroase, minunându-se de schimbarea pe care o declanşase sosirea lui Bill în familie. Rosa era mult mai plăcută, Stella era şi ea fermecată de el, iar ea... După ce fusese singură atâta timp, până şi faptul că se afla un bărbat sub acoperişul ei o liniştea enorm. Micile lucruri pe care le făcuse, cum ar fi să toarne gin, să ungă balamalele uşii din bucătărie care scârţâiau oribil şi chiar să smulgă buruienile, fuseseră ca un balsam pentru sufletul lui Cecily, în mod normal independent.

— Bill, nu-i nevoie. Doctorul a zis s-o iei uşurel.

— Nu cred că dacă smulg trei urzici din grădiniţa asta o să-mi vină de hac. Oricum, ştii bine că nu pot să stau degeaba.

Mai mult, Cecily se desfatase cu râsul – în trecut, când era în formă, Bill o făcuse mereu să râdă cu remarcile lui isteţe.

— O, ce m-aş mai întoarce în Kenya, a oftat ea, scoţând *Dealurile verzi ale Africii,* cartea lui Ernest Hemingway pe

care tocmai o cumpărase, cu gândul că mai aproape de ea nu mai putea ajunge.

Duminică, după ce declarase Bill că mai avea puţin şi o lua razna, Cecily a hotărât să meargă cu toţii într-o excursie la plaja Jones, lucru pe care Rosa l-a primit cu chiote de bucurie, căci o dusese o singură dată acolo, cu Stella, să înoate prima dată în ocean.

Era o zi înăbuşitoare de iunie şi plaja era aglomerată, dar Cecily stătea pe şezlong şi se uita la Bill, Stella şi Rosa, care se jucau în apă. Pe urmă au luat prânzul la Boardwalk Café, de unde aveau cea mai frumoasă privelişte asupra oceanului.

— Îţi este pe plac? l-a întrebat Cecily pe Bill, care stătea în picioare pe terasă şi se uita la Atlantic.

— N-aş zice că sunt nisipurile albe impecabile şi pustii ale plajei din Mombasa, dar e suficient de bine, da.

În acea seară, Cecily i-a făcut baie Rosei şi a băgat-o în pat, după care Bill i-a spus fetiţei altă poveste despre suricatele din Africa, în timp ce Stella îşi făcea bagajul, gata să plece la gară ca să ia trenul spre Baltimore. După masa de prânz nu era nimeni flămând, aşa că Cecily a pregătit o farfurie cu sendvişuri şi un ceainic şi s-au aşezat să mănânce înainte de plecarea Stellei.

— Kuyia, trebuie să vorbim, a spus Stella, uitându-se neliniştită la Bill. Bill zicea că au trecut douăzeci şi trei de ani de când nu ţi-ai luat vacanţă.

A trecut prea mult timp fără o zi liberă.

— Sincer – Cecily se uita feroce la amândoi – mă simt perfect, mulţumesc foarte mult, şi am destul timp liber acum că Rosa se duce la şcoală.

— Ascultă-ne, te rog, a spus Stella. Nu ai mai fost în Kenya, iar eu şi Bill credem că ar trebui să te întorci cu el să stai o vreme la ferma Paradisului.

— Sună foarte bine teoretic, a spus Cecily, dar ce facem cu Rosa?

— Bill s-a oferit să plătească o dădacă să aibă grijă de ea în timpul săptămânii, cât eşti tu plecată. Eu vin în weekenduri şi ne descurcăm cumva.

— Dar...

— Niciun „dar”, Kuyia. Să-l văd pe Bill după atâta vreme

mi-a amintit câte ai făcut pentru mine şi dacă e să merite cineva o vacanţă, tu eşti aceea. Aşa că o să-mi iau câteva zile de concediu – mi se datorează destule – şi o să caut pe cineva potrivit să stea cu Rosa până vii.

— Zău, chiar nu am niciun cuvânt de spus?

— Nu, mi-e teamă că nu. Nu întinereşti. Dacă nu te întorci acum, s-ar putea să nu te mai întorci niciodată. Te rog, Kuyia, a spus Stella, întinzându-se peste masă spre mâinile lui Cecily. Acum este rândul tău.

— Dar cât de lungă să fie vacanţa? Ştiu că-i mai uşor să ajungi în Kenya acum, dar nu-i tocmai genul de loc în care te duci doar o săptămână, nu?

— Noi ne gândeam la două luni, a spus Bill.

— Două luni?! Şi Şcoala? Grădina?

— Am vorbit mai devreme cu Rosalind la telefon, şi ea este de părere că ar trebui să te duci. Ştiu că nu vrei să te gândeşti la asta, dar îţi găsim locţiitor, a spus Stella calm. Rosalind are pe cineva nou şi extraordinar cu jumătate de normă care abia aşteaptă să muncească mai mult.

— În ce priveşte grădina, a intervenit Bill, am contactat deja o agenţie pentru a găsi o menajeră care să se ocupe şi de casă, şi de grădină.

Cecily s-a aşezat la loc pe scaun.

— Aoleu! Voi chiar v-aţi gândit la toate.

— Exact, şi măcar o dată în viaţă trebuie să laşi pe altcineva să ia hăţurile în mână, bine?

— Bine, a spus Cecily. Dar aş vrea s-o cunosc pe cea care va avea grijă de Rosa. Ştii cât de dificilă poate fi, Stella, dar nu vreau ca o zgripţuroaică să...

— Este copilul meu! Chiar crezi că aş lăsa-o cu o zgripţuroaică? a făcut Stella. Am douăzeci şi opt de ani şi o carieră care se bazează foarte mult pe evaluarea personalităţii. Crede-mă, te rog, bine? Trebuie să plec să nu pierd trenul. Stella s-a ridicat şi a pupat-o pe Cecily pe creştet. Nu uita, te iubim cu toţii şi a venit timpul să te relaxezi şi să apuci fericirea de-un picior. Ne vedem vinerea viitoare, a spus, luându-şi valiza şi ieşind din bucătărie.

— Gin? a sugerat Bill, când s-a închis uşa după Stella. Fără să aştepte răspuns, s-a ridicat. Am fost la ceea ce se cheamă prăvălia de băuturi spirtoase şi am refăcut stocul, a

spus, ridicând mâna cu o sticlă nouă din dulap. Noroc! i-a urat, după ce a adăugat tonic şi gheaţă în pahare şi a aşezat unul în faţa lui Cecily.

— Noroc, zic... a răspuns şi ea, luând o gură sănătoasă. Şi? Nu am nimic de spus în chestiunea asta?

— Din păcate, nu.

— Mă simt de parcă sunt răpită! Şi dacă nu vreau să merg?

— Ba eu cred că vrei, a spus Bill cu un zâmbet pe care Cecily îl considera condescendent. O văd în ochii tăi ori de câte ori vorbesc despre Kenya.

— Mă îngrijorează Rosa...

— Aşa cum spunea Stella, este femeie matură şi, până la urmă, răspunzătoare pentru fiica ei. Ai spus că nu petrece suficient timp împreună, poate asta le va ajuta să dezvolte o legătură mai strânsă.

— Dacă nu sunt eu aici, vrei să spui.

— Cam aşa. Bill a ridicat-o pe Cecily lângă el şi a ţinut-o de mâini. Două luni, Cecily. Atâta tot. Două luni ca să descoperi dacă există vreo şansă să rămânem căsătoriţi şi în alt fel decât legal, dacă înţelegi ce vreau să spun.

— Da, a răspuns Cecily, roşind de la gât spre faţă.

— Recunosc, când am sosit aici, nu mi-a dat prin minte că am avea vreun viitor. Dar, mă rog, m-am simţit bine cu tine şi mi-e groază să te las în urmă. Am trecut prin multe şi cred că ne suntem datori unul altuia cu ceva timp. Mai puţin dacă, desigur, aceste ultime câteva zile au fost iadul pe pământ pentru tine şi abia aştepţi să plec. Caz în care, da, ar fi bine să-mi spui, dar dacă nu...

Cecily a plecat privirea în pământ.

— Nici vorbă.

— Foarte bine. Atunci rămâne stabilit. Recunosc că venirea mea a fost cea mai bună decizie din lume.

Bill s-a aplecat apoi spre soţia lui şi a sărutat-o pentru prima oară în douăzeci şi trei de ani.

ELECTRA
Brooklyn, New York
Iunie 2008

Capitolul 50

— Şi, când au găsit dădaca şi menajera potrivite, Bill a luat-o pe Cecily cu el în Kenya, a încheiat Stella.

— Ăsta da final fericit şi pare că îl merita, am spus. Mai ales după ce avusese de-a face cu mama. Nu-mi place să recunosc, dar aşa eram eu în copilărie.

— Nu ştiu, Electra, că nu am fost acolo să te văd crescând şi nu o să mă iert nicicând pentru asta. Nici pentru faptul că nu am fost alături de Rosa aşa cum ar fi trebuit.

— Erai mamă singură şi aveai o slujbă, trebuie să-ţi fi fost foarte greu.

— O, da, dar milioane de femei din lumea asta izbutesc s-o scoată la capăt. Din păcate, nu şi eu.

— Bill şi Cecily s-au mai întors? am întrebat, voind să ştiu răspunsul înainte să trecem mai departe la ape mai negre, din ce vedeam în expresia Stellei.

— Nu.

— De ce nu?

— La început, nu aveau niciun motiv. Era limpede din clipa în care s-a întors Cecily în Kenya că era mai fericită ca niciodată. Şi că ea şi Bill au reuşit în sfârşit să găsească momentul potrivit să înceapă să se bucure unul de altul. Din păcate, ca orice altceva, s-a dus şi asta.

— A murit Bill de inimă?

— În cele din urmă, da, dar mai întâi am pierdut-o pe iubita mea Kuyia. Şi-au prelungit şederea cu şase luni şi au călătorit prin Africa. Erau în Sudan, în drum spre Egipt, căci Cecily îşi dorise dintotdeauna să vadă piramidele, când a început să se simtă rău. Trusele medicale şi celelalte provizii le fuseseră furate şi erau în pustietate. Până a

izbutit Bill s-o ducă la spital, a fost prea târziu. A murit câteva zile mai târziu.

— O, nu! M-am strâmbat văzând-o pe bunica mea cu ochii în lacrimi. Din ce cauză?

— Malarie. Dacă ar fi reuşit s-o trateze mai repede, nu mă îndoiesc că ar fi supravieţuit, dar... Stella a înghiţit în sec. A murit în braţele lui Bill. I-a cerut să-mi spună cât de mult m-a iubit... Am... Scuze...

M-am uitat la bunica mea, copleşită de durere, chiar şi după atâta timp.

— Când am aflat vestea, nu m-am putut gândi decât că vreau să mor şi eu, a continuat Stella. Nu-ţi pot spune ce a însemnat femeia asta pentru mine. Singurul lucru care m-a liniştit a fost că era cu Bill şi că petrecuseră şase luni minunate împreună. A murit unde îşi dorea să fie, cu bărbatul pe care îl iubea.

Chiar dacă nu o cunoscusem pe această femeie remarcabilă care ne afectase dramatic vieţile amândurora, mi s-a pus şi mie un nod în gât.

— Bill s-a întors o vreme în State şi împreună i-am împrăştiat cenuşa la Statuia Libertăţii, pentru că s-a născut în Manhattan şi făcuse foarte multe pentru libertatea mea, aşa că mi s-a părut adecvat. A rămas cu noi o vreme, îmbătrânise foarte mult în ultimele câteva luni, dar nu se putea acomoda în Brooklyn, aşa că s-a întors în Kenya, a vândut ferma Paradisului şi a cumpărat o căsuţă lângă lacul Naivasha. Cinci ani mai târziu am primit o telegramă în care mi se spunea ca murise şi el şi că îmi lăsase moştenire tot ce avea. Testamentul zicea că aşa ar fi vrut Cecily.

— Cred că avea dreptate, am spus, total de acord. Să-ţi mai aduc o ceaşcă de ceai, poate?

— Nu, n-am nimic, mulţumesc, draga mea.

N-am zis nimic cât a stat să se adune. Şi, în timp ce o priveam, am înţeles lecţia pe care o învăţam din suferinţa ei: că dragostea maternă nu trebuia să fie neapărat biologică. De câte ori nu o făcusem cu ou şi cu oţet pe Ma – îmi aminteam când eram la un moment dat în toiul unei crize şi ţipam la ea că nu are dreptul să-mi spună să mă duc în camera mea, pentru că nu era mama mea bună. Totuşi, am înţeles acum că orice mamă „reală” ar fi

reacţionat la fel în faţa comportamentului meu inacceptabil. M-a cuprins dintr-odată dragostea faţă de Ma, care nu-mi arătase decât infinită răbdare şi compasiune.

— Iartă-mă, Electra, acum sunt gata să continui, dacă eşti şi tu.

— Sigur, doar dacă te simţi în stare. Pot să mă întorc altă dată.

— Cred că prefer să continui, dacă nu te deranjează. Suntem foarte aproape de sfârşitul poveştii. Stella a tras aer adânc în piept. Nu s-a schimbat mare lucru în viaţa mea în cei cinci ani după moartea lui Cecily. Rosa a avut o succesiune de dădace, dar toate plecau după câteva luni. Nu se descurcau cu un copil atât de dificil. Pe urmă, când mi-a lăsat Bill moştenirea, am avut de ales dacă să stau acasă şi să am grijă de Rosa. Spre ruşinea mea, ştiam că nu voi putea face asta. Dimineţile cu cafea şi şedinţele cu părinţii... Având în vedere lucrurile cu care aveam eu de-a face, am ştiut că nu o s-o pot face. Adevărul este, Electra, că nu aveam instinctul matern în mine. Nu că mă folosesc de asta ca scuză: multe femei nu-l au, dar se obişnuiesc şi am făcut tot posibilul s-o scot la capăt.

A tăcut puţin şi m-am întrebat dacă *eu* aveam instinct matern. Era o întrebare pe care nu mi-o pusesem până în acel moment. Nu simţisem niciodată impusul de a avea un copil, dar m-am gândit apoi la Bear, nepotul meu, şi la cât îmi plăcuse mirosul lui şi greutatea sa în braţele mele şi mi-am zis că poate aveam totuşi acel instinct.

— Electra? Te simţi bine?

— Da, scuze, eram cu gândul în altă parte.

— Când vrei să ne oprim, te rog să-mi spui.

— Nu, este în regulă, am zis.

— Situaţia s-a înrăutăţit mai ales când mi-a spus Rosalind că nu o mai puteau ţine pe Rosa la şcoală. Era o influenţă perturbatoare, incapabilă să stea locului şi să se concentreze la nimic. Chestia asta m-a dat gata. Rosalind era naşa Rosei şi, dacă ea îşi pierduse speranţa în ea, atunci ştiam că aveam o problemă serioasă.

— Ei, din ce ziceai, era o şcoală academică. Poate nu i se potrivea mamei mele, am spus, luându-i brusc apărarea Rosei. Ştiu, pentru că am trecut şi eu prin asta.

— Asta a spus şi Rosalind, aşa că i-am găsit altă şcoală, ceva mai holistică, mai relaxată. Stella a chicotit. Rosa a dus lipsa regulamentului la extremă. Îmi amintesc că am ajuns acasă într-un weekend şi noua ei dădacă mă aştepta îmbrăcată la uşă, cu valiza lângă ea. Aparent, Rosa stătuse toată săptămâna acasă, se uitase la televizor şi mâncase cereale. Îi spusese dădacei că nu era necesar să se ducă la şcoală săptămâna respectivă şi, când au sunat de la şcoală, Rosa le-a recitat una dintre regulile lor: că elevii erau acolo de bunăvoie să înveţe şi că nu se aplicau pedepse dacă nu se duceau la ore.

— Este din ce în ce mai clar că semănăm. Aş fi făcut acelaşi lucru, am rânjit.

— Diferenţa, Electra, este că tu ai crescut într-o structură familială şi, din ce-am auzit, ai avut o figură maternă iubitoare şi una paternă care să aibă grijă de tine. Rosa nu a avut aşa ceva, în parte din pricina circumstanţelor, dar şi din cauza mea. Când a murit Cecily, m-am simţit şi mai motivată să devin femeia de succes la care visase ea dintotdeauna. Iar când mi-a lăsat Bill moştenirea, mă aflam pe o traiectorie din care nu puteam – Stella s-a corectat apoi – sau nu voiam să mă opresc. Rosa avea zece ani atunci. Avusese nu ştiu câte dădace şi schimbase patru-cinci şcoli. Singurul lucru pe care l-am făcut a fost să-mi iau o lună de concediu şi să stau acasă cu ea ca să-i organizez învăţătura, dar am crezut că-mi pierd minţile, iar Rosa o luase razna. Am discutat cu Rosalind şi mi-a sugerat că cel mai bun lucru era s-o trimit la internat. Am găsit un loc ca lumea în Boston, unde primeau copii precum Rosa.

— Adică rebuturi?

— Nu, Electra, ei numesc asta „tulburări comportamentale”. Rosei părea să-i placă ideea la început – eu simţeam că-mi pierd minţile, dar ea se săturase să stea acasă cu un singur profesor şi cu mama ei, singur companion. În timpul interviului acolo, i-au testat tot soiul de lucruri, inclusiv coeficientul de inteligenţă. Şi, desigur, era mult peste limită. Mi-au spus de la şcoală că este o trăsătură a copiilor perturbatori. Au creat un program de predare accelerată pentru ea şi, astfel, s-a dus la Boston. În primii trei ani a fost fericită. Şcoala îi oferea stabilitatea şi

siguranţa de care avea nevoie şi şi-a făcut prieteni. În acelaşi timp, am primit un telefon din senin de la ONU. Citiseră o lucrare pe care o scrisesem pe tema apartheidului din Africa de Sud când eram la Columbia. Creau ceea ce numeau ei Centrul Naţiunilor Unite împotriva Apartheidului. Am fost chemată la interviu – îţi dai seama cât de entuziasmată am fost, Electra, gândul de a fi în centrul celei mai puternice organizaţii mondiale pentru drepturile omului era visul vieţii mele. Acest nou departament punea laolaltă statistici şi dovezi concrete ale efectelor apartheidului. Căutau o echipă care să scrie o lucrare cu aceste date, pe care apoi s-o publice. Într-un fel, nu era exact ce făceam eu, dar în altul, ştiam că-mi va deschide uşa unei noi lumi. Şi asta s-a şi întâmplat. Acei ani au fost relativ tihniţi. ONU avea sediul în Manhattan, ceea ce însemna că în vacanţele Rosei eram acasă să-i gătesc cina seară de seară. În sfârşit, totul părea mai calm, până când, firește, a ajuns la pubertate.

— Mda, mizeria aia. Scumpica ta fetiţă devine un sac turbat de hormoni, am încuviinţat, amintindu-mi nu numai cum se repornise criza mea, ci şi că depăşise orice acces de furie din copilărie.

— Hai să zicem doar că întreaga casă se cutremura când bătea Rosa din picior, urla şi izbea uşa camerei ei. Aflu apoi de la şcoală că a dispărut – o prietenă de-a ei zicea că din pricina unui băiat din oraş, pe care-l cunoscuse la o ieşire în grup. Până la urmă a fost găsită, fuma şi bea burbon în parc. Băiatul avea aproape douăzeci de ani, dar mama ta era probabil şi mai frumoasă ca tine, dacă-mi permiţi. Avea nişte ochi incredibili, captivanţi pur şi simplu, care ademeneau ca prin farmece vrăjitoreşti orice derbedeu din cartier. Arăta şi se îmbrăca de parcă avea optsprezece, nu paisprezece ani. Nu mult după aceea, mi-au scris de la şcoală ca să-mi spună că nu o mai puteau controla şi că a fost trimisă la New York. Niciuna dintre şcolile bune nu o mai primea pe seama istoricului, aşa că nu am avut de ales decât s-o trimit la liceul local. Evident, s-a înhăitat cu cine nu trebuia – i-au plăcut dintotdeauna băieţii răi.

— Ca nouă, tuturor... Mi-am dat ochii peste cap.

— Când a împlinit şaisprezece ani, am pierdut controlul

complet. Nu se mai ducea la şcoală, stătea mai tot timpul în Brooklyn cu noii ei prieteni. La început mi-am zis că fuma iarbă când venea euforică acasă, dar pe urmă a început să stea afară toată noaptea. Habar nu aveam unde se ducea. Am început să observ că pierdea în greutate – începuse să apară cocaina pe străzi. Electra, jur, am făcut tot posibilul să vorbesc cu ea despre droguri, dar nici nu voia să audă.

— Înţeleg, am spus încet. Uită-te la mine, nici eu n-am vrut să aud.

— În sfârşit, de câteva ori a fost adusă acasă de poliţişti şi până la urmă acuzată de infracţiuni minore – fura din magazine şi vindea pe stradă, ca să facă rost de bani. I-am plătit cauţiunea şi am găsit un avocat care s-o reprezinte. Ameninţarea cu închisoarea a domolit-o o vreme şi a stat acasă.

A continuat să bea, dar parcă nu a mai luat droguri o vreme. Primise avertisment şi ameninţarea cu centrul de reeducare pentru minori dacă mai intra în bucluc. Şi pe urmă...

Stella s-a oprit, frângându-şi mâinile, cu o suferinţă de nedescris în privire.

— A dispărut. La o săptămână după audiere, a ieşit într-o noapte şi nu s-a mai întors. A fost ultima oară când am mai văzut-o.

— Ai căutat-o?

— Evident că am căutat-o! Stella s-a întors spre mine mânioasă. Am răscolit tot Brooklynul şi Manhattanul în căutarea ei! Îi arătam fotografia la fiecare secţie de poliţie, în fiecare cartier am lipit afişe de stâlpii de iluminat. Am fost în toate ghetourile, văgăunile cu drogaţi, toate locurile blestemate în care pierdeau vremea boschetarii oraşului. Până în Boston am căutat-o, cu gândul că s-o fi întors la unul dintre foştii ei, dar nimic. Absolut nimic. Pur şi simplu a dispărut. Am căutat-o mai bine de doi ani, lucrând ziua la ONU şi noaptea bătând străzile. Pare imposibil ca cineva să dispară cu adevărat de pe faţa pământului, dar exact asta s-a întâmplat cu mama ta. Şi jur, Electra, am răscolit pământul în lung şi în lat.

— Nu-i nimic, Stella, te cred. Şi – ştiam că ne îndreptam spre deznodământul poveştii şi mi-am luat inima în dinţi –

când ai aflat că a murit?

Stella a înghiţit în sec.

— Acum un an, ăsta este adevărul, când tatăl tău a luat legătura cu mine şi mi-a cerut să ne întâlnim la New York. Mi-a spus că încercase să-ţi găsească familia biologică, fiindcă ştia că era pe moarte şi voia să-ţi poată lăsa o scrisoare în care să-ţi spună care îţi erau originile. Se întorsese la Hale House, unde te găsise şi vorbise cu fata Clarei Hale, care-l pusese în legătură cu una dintre femeile care lucraseră pe vremea aceea acolo. Se pare că ea fusese cea care te primise în noaptea aceea. A izbutit să găsească registrul care documenta sosirea ta. Ca întotdeauna, nu existau detalii despre mamă, dar aparent femeia îşi amintea bărbatul care te adusese. Il văzuse prin cartier şi ştia că era un drogat. Aşa că tatăl tău a cerut numele lui şi femeia a zis că parcă i se spunea Mickey. Tatăl tău a căutat peste tot şi, în cele din urmă, a reuşit să-l găsească prin biserica baptistă abisiniană din Harlem. Aparent era un reformat care-l găsise pe Dumnezeu şi era predicator laic la biserică. Nu uita, Electra, pe vremea aceea habar nu aveam, a clarificat Stella. Oricum, Michael, cum i se spune acum, i-a povestit tatălui tău ce îşi amintea de mama ta.

— Acest Michael era tatăl meu? am întrebat disperată.

— Nu, întâmplător locuia în acelaşi cuib de drogaţi când era mama ta însărcinată cu tine. Poliţia făcea raiduri constant, aşa că toxicomanii schimbau mereu văgăunile în clădiri abandonate de prin Manhattan. Era acolo când te-ai născut, pare-se praf de drogat cu cocaină, dar cică ţipai de mama focului, lucru care ar fi alertat poliţia, aşa că te-a luat şi te-a dus la Hale House.

— Şi... — am înghiţit în sec – ce s-a întâmplat cu mama?

— A... Bunica s-a întins spre mâna mea şi mi-a strâns-o aprig. Ai răbdare, Electra, şi iartă-mă că îţi spun ce urmează. Mickey a spus că atunci când s-a întors, Rosa sângera de moarte. Era clar că murea, aşa că el şi ceilalţi... au plecat. A spus că s-a dus într-o cabină telefonică şi a sunat anonim la salvare, dar bănuia că Rosa ar fi murit înainte să ajungă ei. Să mă ierte Dumnezeu că trebuie să-ţi spun asta... şi că nu am fost alături de iubita mea fiică

atunci când ar fi trebuit.

— Dar nu ştiai unde era, Stella.

— Mulţumesc pentru mângâiere, Electra, dar, când mi-a povestit tatăl tău, jur că am fost devastată. Gândul că fetiţa mea a murit singură şi abandonată...

— Mda... Am tăcut o vreme amândouă. Aşadar – am şoptit în cele din urmă – se pare că povestea asta nu s-a terminat cu bine.

— Pentru Rosa nu, dar sper – chiar sper – că ne va alina puţin faptul că noi două ne-am putut întâlni din acest motiv. Îmi pare rău doar că am fost nevoită să-ţi împărtăşesc povestea asta, într-un moment în care numai asta nu îţi trebuia să auzi.

— Dar cum a aflat Pa că erai rudă cu mine?

— De la Michael. A locuit câteva săptămâni cu Rosa. În primul rând, îşi amintea numele ei şi că îi vorbise despre mama ei, care avea o slujbă importantă la ONU. Parcă o chema Stella – îşi amintea din pricina berii lui preferate. Mi-a zâmbit cu ochii în lacrimi. Şi, astfel înarmat, tatăl tău a început căutările. Ştia anul naşterii tale de la Hale House şi a sunat la ONU în New York şi le-a cerut să caute în registre o anume Stella care lucrase pentru ei în 1982. O să-i mulţumesc o viaţă lui Cecily că mi-a dat un nume relativ neobişnuit – eram doar două înregistrate şi una murise. Deja îmi ştia numele de familie, m-a căutat online şi mi-a scris. Restul îl ştii.

— Dar... Un singur lucru *nu ştiam* şi, cu toate că nu-mi venea defel să întreb, trebuia. Când au găsit-o şi... — am înghiţit în sec – au dus-o unde se duc morţii, probabil că au încercat să-i caute rudele.

— Electra, pe vremea aceea, tot Manhattanul era presărat de cadavrele tinerilor toxicomani. Legal vorbind, autorităţile sunt obligate să păstreze cadavrul doar patruzeci şi opt de ore. Dacă nu vine nimeni după el, îl pot îngropa.

— Aoleu, aşa repede?! am icnit. Şi unde a fost îngropată?

— Eu şi tatăl tău am fost la oficiul stării civile din strada Worth ca să aflăm. Ştiam data morţii Rosei pentru că era cea în care te născuseşi tu şi era înregistrată la Hale House. Evident, funcţionarul ne-a confirmat că trupul unei tinere

negrese neidentificate fusese transferat la morgă în acea noapte. Fiindcă... fiindcă nu o găsisem până atunci, politica statului New York era să îngroape trupurile neidentificate pe insula Hart în Bronx. Nu mi-am făcut curaj să mă duc încă.

— Aha... Nu ştiam dacă-mi venea să plâng sau să vomit, dar ştiam că nu mai suportam. Stella, te superi dacă chem maşina să mă duc acasă? Am nevoie... am nevoie să chibzuiesc la toate astea o vreme.

— Fireşte, a spus, în timp ce scoteam telefonul să sun. Te descurci?

— Da, trebuie, nu? Cel puţin acum ştiu.

— Orice, orice pot face... să-mi spui, te rog.

— Bine. Încă ceva: ai zis că erai în Africa atunci când m-am născut şi m-au dus la Hale House.

— Da. Eram invitată să fac parte dintr-o misiune de anchetă secretă în Africa de Sud. Trebuie să înţelegi că deja Rosa lipsea de peste doi ani. Electra, jur, dacă aş fi ştiut, i-aş fi fost alături, evident pentru tine. Dar trebuia să-mi văd de viaţă şi... am plecat.

— Bine, am încuviinţat în timp ce suna şoferul la uşă.

— Hai să ţinem legătura, te rog, să-mi spui când eşti pregătită să ne vedem. Înţeleg că este copleşitor şi că ai nevoie de timp, dar vreau să-ţi fiu alături, este important să ştii asta, a adăugat, urcând în spatele meu spre uşă. Numai să-mi spui când.

— Aşa o să fac.

A întins braţele spre mine, dar m-am întors şi am deschis uşa. Aveam nevoie să respir aer curat şi să mă întorc în prezent. — Pa, Stella, am spus, coborând în fugă treptele spre maşina din faţa casei.

Capitolul 51

Când am ajuns acasă, Mariam şi Lizzie stăteau în bucătărie.

— Salut, am spus obosită.

— Electra, te simţi bine? S-au ridicat amândouă imediat,

ţinându-se după mine până în dormitor.

— Da, mă simt bine, trebuie să dorm.

Le-am trântit uşa în nas ca o mojică, dar nu mai puteam sta în picioare nicio secundă. Am reuşit să-mi scot tenişii şi blugii, am căzut pe pat, am folosit telecomanda ca să cobor storurile şi am închis ochii.

— Electra?

Am auzit o voce cunoscută şi am mormăit trezindu-mă din cel mai profund somn, după cum mă simţeam.

— Da, am murmurat.

— Lizzie sunt. Voiam să văd cum te simţi.

— Bine, doar... somnoroasă.

— Bine atunci. Dar să ştii că e unsprezece.

— Noaptea?

— Nu, dimineaţa. Ai dormit înjur de paisprezece ore, iar eu şi Mariam neam îngrijorat.

— Zău că n-am nimic, am subliniat, când mi-am dat seama că îşi imaginau că mă droghez din nou.

— Vrei să te las în pace sau îţi aduc nişte cafea? Am luat covrigi şi somon afumat de la magazin.

Cum stăteam aşa, mi-am dat seama că eram flămândă.

— Sună bine, Lizzie, mersi.

Am deschis storurile şi am clipit în lumina puternică a soarelui. În viaţa mea nu cred că dormisem atât de mult. Poate era un mod al creierului de a pune frână, ca să-mi dea pace după toate cele auzite cu o zi înainte. În mod surprinzător, mi-am dat seama evaluându-mi reacţia că nu mă simţeam aşa de rău cum mă aşteptasem. De fapt, mă simţeam straniu de uşurată că ştiam în sfârşit adevărul. Chiar dacă era de rahat acel adevăr. Mă gândeam şi cât de norocoasă eram că nu trăiam într-o vreme în care culoarea pielii mele mi-ar fi trasat întru totul viitorul şi, cumva, că cineva mă salvase ca să nu apuc calea mamei mele.

În timp ce cugetam la moştenirea mea genetică şi la faptul că citisem că dependenţa era ereditară, mi-a venit în minte Stella, care fusese dependentă doar de munca ei: străduindu-se să facă lumea mai bună. M-am gândit la puterea ei, la calmul şi la echilibrul de care dădea dovadă şi speram să am şi din genele ei. Şi, cu toate că aveam multe trăsături comune cu mama, în sufletul meu îmi dorisem

dintotdeauna să fiu un copil cuminte, nu rău. Adevărat, îmi stătuse în cale temperamentul pătimaş, aşa că poate eram o combinaţie între mama şi bunica, ceea ce-mi convenea.

În ce-l privea pe bărbatul care îşi oferise sămânţa necesară pentru crearea mea... probabil nu aveam să aflu vreodată cine era, dar nu era nicio problemă. Era din ce în ce în evident că de la bun început avusesem un tată extraordinar, un om care aparent petrecuse o grămadă de timp încercând să-mi găsească rudele de sânge, ca să am cu cine rămâne la urmă. Şi izbutise.

— Poftim, micul dejun la pat, doamnă, îl meriţi, a spus Lizzie, intrând cu tava cu cafea fierbinte în cafetieră, o ceaşcă şi doi covrigi cu cremă de brânză şi somon afumat.

— Serios? De ce?

— Bunica ta a sunat de vreo zece ori aseară şi de trei ori azi-dimineaţă. Sigur că nu mi-a dat detalii, dar zicea să am grijă de tine. Părea foarte îngrijorată, Electra.

— Da, a trebuit să-mi povestească nişte lucruri destul de grave despre mama şi alţi străbuni, am suspinat.

— Ei bine, a zis Lizzie turnându-mi cafea în ceaşcă, ştii că sunt alături de tine dacă vrei să vorbim. Covrig?

— Imediat, dar ce-ar fi să iei şi tu? Nu-i pot mânca pe amândoi.

— Nu, poate îl mănânci totuşi. Eu sunt nesătulă. Mi-a făcut cu ochiul. Apropo, Mariam zicea că ai fost jefuită ieri în parc. Ai sunat la poliţie?

— Ce rost are? Puţin le pasă dacă fata bogată şi-a pierdut Rolexul, nu? Probabil că tot ei îl cumpără de la hoţi la o sutime din valoare.

— Electra, eu zic să angajezi neapărat un bodyguard. Ai o figură cunoscută, eşti vedetă. În L.A., cei ca tine nu ies din casă neînsoţiţi. Nu-mi place că vorbesc ca o mamă, dar cred că ar trebui să te gândeşti la asta. Oricum, te las să mănânci în linişte. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi.

Mi-am băut cafeaua în pace şi, în ciuda protestelor mele, am izbutit să mănânc ambii covrigi. Îmi plăcea să am colegă de cameră, dar Lizzie era caldă şi maternă, motiv pentru care mă simţeam în siguranţă şi îngrijită. Speram să nu mai plece, fiindcă îmi plăcea să locuiesc cu ea. M-am gândit la ce mi-a spus şi avea dreptate. Susie îmi spunea

de câţiva ani că îmi trebuia un bodyguard, numai că mă îngrozea să am veşnic un străin pe urmele mele. Mi-am amintit apoi ideea de mai devreme, aşa că am făcut un duş, mi-am pus pantalonii sport şi un tricou şi m-am dus în bucătărie. Mariam lucra la laptop.

— Bună dimineaţa, Electra, sau mai bine zis bună ziua, m-a salutat zâmbind. Să-mi spui când putem vorbi. Mi-a răspuns femeia care conduce cooperativa de materiale provenite din surse etice. Este foarte încântată de perspectiva de a colabora cu tine.

— Super! Apropo, am spus, în timp ce intra Lizzie cu tava mea, l-a văzut cineva pe Tommy azi-dimineaţă?

— Nu, a răspuns Lizzie, nu era nimeni afară când am fost la magazin.

— Mă îngrijorează – nu-i stă în fire să dispară. Nu l-am văzut de o săptămână şi trebuie să vorbesc cu el, pentru că vreau să-i ofer o slujbă.

— Ce fel? a întrebat Lizzie.

— De bodyguard. În fond, cam asta face acum şi cred că i-ar plăcea să fie plătit. Este veteran, în formă şi...

Am tăcut când Mariam s-a ridicat brusc şi a fugit pe hol în baia de oaspeţi, unde a trântit uşa după ea. M-am uitat şocată la Lizzie.

— Ce-am zis?

— Ăăă... oi fi zis ceva.

Lizzie părea să-mi ascundă ceva şi să se simtă prost.

— Ce?

— Nimic, adică mai bine vorbeşti cu Mariam despre asta. Nu-i treaba mea. Aşa, mă duc în sufragerie să aştept telefonul avocatului pe care mi l-a recomandat Miles. Ne vedem imediat.

M-am uitat nedumerită pe geam, dar apoi mi-a picat pisa în sfârşit.

— Electra, ce toantă eşti! mi-am zis când mi-am dat seama. Confesiunea pe care o auzisem la AA şi crezusem că se referea la mine... Cam plină de tine, nu? am şoptit, dându-mi ochii peste cap. Răspunsul brusc al lui Mariam când am întrebat-o de numărul lui Tommy acum câteva zile şi felul în care se purtase de-atunci când mi-era clar că era ceva în neregulă...

M-am dus la baie şi am bătut uşor la uşă.

— Mariam, Electra sunt, am spus încet. Îmi pare rău că am fost insensibilă. Ar fi trebuit să-mi spui. Poţi ieşi să discutăm despre asta?

Până la urmă, a deschis uşa şi am văzut-o cu lacrimi pe faţă.

— Te rog, iartă-mă, Electra. Reacţia mea nu a fost deloc profesională. Promit să nu se mai întâmple. Mi-am revenit, a spus, trecând pe lângă mine şi întorcându-se în bucătărie.

— Mariam, doar e limpede că nu-i aşa. De când ai o relaţie cu Tommy? am întrebat-o, aşezându-mă la masă în faţa ei.

— Ei, o nimica toată, s-a terminat oricum... A înghiţit în sec şi se vedea că o umfla plânsul. Scuze.

— Te rog nu-ţi mai cere scuze, eu ar trebui să fac asta. N-am dat nimănui atenţie în afară de mine şi nu am văzut pădurea de copaci.

— Zău că nu aveai ce vedea. Ne-am apropiat după ce te-ai internat în clinică, mi-a mărturisit Mariam, scoţând un Şerveţel din mânecă şi suflându-şi nasul. E un om tare bun şi ţine mult la tine, aşa că ne-am... împrietenit. Eu veneam să lucrez aici şi, chiar dacă tu nu erai, tot îşi făcea apariţia. Zicea că-i plăcea rutina lui. Şi am început să ne plimbăm prin Central Park, să stăm pe bancă şi să luăm masa împreună. Şi dintr-un într-alta... ne-am dat seama că ne plăcem.

— Mariam, dar asta este minunat, nu? Adică e clar că nu-l cunosc pe Tommy cum îl cunoşti tu, dar ştiu că este un tip ca lumea, care a trecut prin multe.

— Nu, Electra, nu e minunat. Tommy este cu zece ani mai în vârstă ca mine, are un copil şi o fostă soţie. A fost alcoolic, doar ştii, şi trăieşte din pensia de veteran pentru că are sindrom de stres posttraumatic şi – Mariam a înghiţit în sec – pe lângă toate astea, are altă religie.

— Parcă mi-ai spus o dată că tatăl tău zicea să te adaptezi ţării în care te-ai născut.

— Aşa-i, şi vorbea serios. Dar sentimentul acela nu presupune că mă pot căsători în afara credinţei mele. Pentru femeile musulmane este interzis să se căsătorească în afara religiei lor.

— Da? N-am ştiut.

— Da. Chiar dacă bărbaţii musulmani se pot însura cu femei nemusulmane. Viaţa nu-i dreaptă, nu-i aşa?

— Tata zicea mereu că toate textele biblice au fost scrise de bărbaţi, Mariam, ca să poată face ei cum vor, ştii? Am ridicat din umeri, încercând să destind atmosfera. Nu vă puteţi căsători civil?

— Electra, sunt cea mai mare fiică din familie. Toată viaţa noastră, comunitatea noastră se bazează pe credinţă. O căsătorie civilă nu este recunoscută – ar fi împotriva tuturor principiilor cu care am crescut dacă m-aş mărita cu el.

— Pff, am făcut. Nefiind o credincioasă a religiilor organizate, îmi venea greu să-mi dau cu părerea, dincolo de faptul că ştiam cât conta pentru Mariam. Nu ar putea Tommy să se convertească la ai tăi – adică la religia ta?

— Poate, da, dar nu uita că a luptat în Afganistan, Electra şi, chiar dacă nu a spus-o pe faţă, ştiu că a văzut atrocităţi comise de extremiştii musulmani. I-au murit prieteni de mâna lor, aruncaţi în aer de mine sau de bombe. Of, ce complicat e totul!

— Aşa-i dragostea, nu? am suspinat. Nu o fi tocmai o soluţie, dar poate puteţi trăi în păcat.

— Nu, niciodată, Electra. Ar fi cel mai mare păcat dintre toate, a spus Mariam ferm.

— Şi Tommy ce a spus?

— Nimic. Aşa cum ziceam, acum o săptămână am hotărât s-o terminăm.

„Cam când l-am auzit vorbind la şedinţa AA”, mi-am zis.

— De-asta n-a mai venit?

— Da.

— Şi ştie de ce?

— Într-un fel.

— Dar l-ai întrebat dacă s-ar converti la islam? Dacă asta este singura opţiune, vreau să zic.

— Evident că nu. Doar nu m-a cerut de soţie, însă având în vedere ce ţi-am spus, nu văd un viitor împreună, aşa că am decis că este mai bine s-o închei.

— Înţeleg că este puţin complicat, am răspuns ca o regină a eufemismelor, dar, of, Mariam, ştiu de ceva vreme

că este ceva în neregulă. Trebuie să-ţi mărturisesc şi că – în fine, trebuie să încalc una dintre regulile de confidenţialitate de la AA – l-am auzit vorbind la o şedinţă săptămâna trecută. A povestit tuturor că este îndrăgostit, dar că cea pe care-o iubeşte nu poate fi în veci a lui. În orgoliul meu suprem, am crezut că la mine se referea, am zâmbit. Sigur, despre tine era vorba. Te iubeşte, Mariam, cu adevărat. Şi dacă-l iubeşti şi tu, sigur există o cale, numai că trebuie să vorbiţi despre asta. Trebuie să-i spui şi lui ce mi-ai spus mie.

Mariam a tăcut, cu ochii la peretele din faţă.

— Oricum, mă îngrijorează. Dă-mi cel puţin numărul lui ca să văd ce face.

— Bine. L-am şters din telefonul meu, ca să nu fiu tentată, dar mi-l amintesc.

Am notat numărul şi m-am uitat insistent la ea.

— Uite, nu sunt în locul tău şi, având în vedere istoricul meu în materie de bărbaţi, nu o să-ţi dau sfaturi. Dar mi-a rămas în minte un lucru pe care mi l-a spus bunica. Femeia asta – Kiki Preston o chema – i-a spus unei... rude de-ale mele că trebuie să-ţi dai seama cine contează mai mult pentru tine şi să ţii cu dinţii de acela. Trebuie să faci tot posibilul să fii fericită şi să-i faci şi pe cei dragi fericiţi, pentru că până să-ţi dai seama, trece viaţa pe lângă tine. Şi cred că are dreptate. Eu asta încerc să fac.

— Iartă-mă, Electra, mă simt groaznic că te împovărez cu problemele mele când ştiu prin ce treci acum. Niciodată, în toată cariera mea, nu am avut vreo situaţie în care viaţa personală să interfereze cu cea profesională. Dacă vrei să-l angajezi pe Tommy ca bodyguard, nu am niciun drept să te opresc. Am să mă adaptez, desigur, a adăugat.

— Hei, cred că am depăşit stadiul de relaţie profesională când am făcut criza dinaintea internării. Te-ai purtat minunat cu mine, Mariam şi nu aş face nimic care să-ţi pericliteze fericirea sau relaţia noastră pe viitor. Promit.

— E foarte amabil din partea ta, dar sunt o profesionistă şi nu-i nevoie să ţii seama de sentimentele mele. Hai să discutăm despre proiectul de design, a spus, cu cel mai luminos zâmbet.

Cutremurată de experienţa de ieri în parc, am decis să

mă duc la sală. În timp ce alergam pe bandă, mă gândeam cum mi se schimbase viaţa în ultimele săptămâni. Înainte călătoream de la o şedinţă foto la alta. Acum aveam una la zece zile, iar între timp viaţa îmi deborda de probleme personale. Şi, oricât de dure erau unele, ştiam că o să mă descurc, pentru că izbutisem să mă împresor de oameni extraordinari. Unul dintre ei îmi era rudă de sânge şi restul păreau să ţină cu adevărat la mine.

Lucru care mi-a amintit brusc de Miles. Îmi lipsea. Nu de genul „nu te-am văzut de mult”, ci tânjeam permanent în sufletul meu cu o senzaţie de nedescris. Era ca şi cum în lipsa lui nu eram întreagă, ceea ce părea ciudat *şi* grav. Poate că Lizzie avea dreptate şi era prea intimidat de mine ca să spună ceva ori poate nu-i arătasem eu ce simţeam faţă de el.

Dar şi eu eram speriată, pentru că *îi arătasem* lui Mitch ce simţeam. De fapt, fusesem atât de dornică de atenţie, încât îmi venea să vomit când mă gândeam cum fusesem în relaţia cu el. Nu-mi permiteam să mai ajung acolo.

Mai târziu, în maşină, în drum spre Şedinţa AA, i-am cerut dintr-un capriciu şoferului să mă ducă la clădirea Flatiron, la o şedinţă din apropiere. Dacă Tommy avea necazuri – şi consideram că ăsta era cazul – bănuiam unde-l puteam găsi.

Şi chiar acolo era, câteva rânduri mai în faţă, şapca roşie de baseball scoţându-l în evidenţă. De data asta, nici el, nici eu nu am luat cuvântul – după ziua de ieri, dacă începeam, nu m-aş fi oprit şi aveam nevoie de timp să cuget la tot ce aflasem încet, în ritmul meu. Când s-a terminat şedinţa, am hotărât să mai rămân în spate şi să aştept să treacă pe lângă mine.

— Hei, Tommy! l-am strigat. Ia te uită cum ne întâlnim!

— Ah, bună, Electra. Ce mai faci?

Era palid, cu ochii roşii, de parcă nu dormise de câteva zile. Partea bună era că nu simţeam urmă de alcool când mi-a vorbit.

— Nu te-am mai văzut în faţa casei, am spus vesel. Unde ai fost?

— Ei, pe ici-colo. A ridicat din umeri.

— Vrei să bem o cafea? l-am întrebat. Nu cafeaua aia, am

spus, arătând spre urnă.

— Pe bune? s-a uitat el mirat la mine.

— Da, de ce nu?

— B-bine.

Am găsit o cafenea după colţ şi ne-am aşezat.

— Ce faci, Tommy? l-am întrebat.

— Sincer să fiu, a spus suflând în espresso, nu-mi merge prea bine în momentul ăsta.

Am hotărât că nu era cazul să mă învârt în jurul cozii.

— Ştiu ce s-a întâmplat. Cu Mariam.

— Serios? Părea şocat. De unde?

— Pe scurt, ieri am fost jefuită în parc şi toată lumea îmi sugerează să-mi iau bodyguard. Aşa că m-am gândit imediat la tine şi i-am spus lui Mariam, care a început să plângă şi s-a încuiat în baia de serviciu. Pe urmă a ieşit totul la iveală.

— Of, Electra, îmi pare rău că-ţi dau de furcă. Apoi a ridicat ochii la mine şi am zărit un licăr de speranţă în privirea lui. S-a încuiat în baie şi a plâns?

— Dap, aşa a făcut. Te iubeşte, Tommy, şi se pare că şi tu pe ea. Te-am auzit săptămâna trecută la şedinţa AA. Stăteam în spate. Nu ştiam că la Mariam te refereai, dar...

— Mda, mă rog, s-a terminat deja. M-a părăsit.

— Dar ştii de ce te-a părăsit?

— Nu prea. Pot doar să presupun. Uită-te la mine, Electra, cine m-ar vrea? Sunt vai de capul meu, a spus, înainte să-i dea lacrimile.

— Mariam, am spus ferm. Tommy, asta nu are de-a face cu sentimentele pe care le are faţă de tine. Te consideră minunat. Are de-a face doar cu faptul că este musulmană. Şi aparent, o femeie musulmană nu se poate mărita cu un bărbat care nu este. Pur şi simplu.

— Glumeşti. Tommy se uita la mine de parcă picasem de pe altă planetă şi nu înţelegeam oamenii. Nu mi-a spus asta niciodată.

— Aşa cum mi-a zis acum câteva ore, nu ai cerut-o în căsătorie, aşa că s-a gândit că ar fi straniu să menţioneze, dar jur că ăsta este motivul.

— Vrei să spui că dacă aş fi musulman s-ar căsători cu mine?

— Da, mâine dacă s-ar putea, având în vedere în ce stare era azi-dimineaţă. A încheiat relaţia pentru că nu vedea un viitor. Noi doi nu putem pricepe asta fiindcă nu suntem musulmani, dar toată viaţa ei, familia, prietenii, totul se învârte în jurul religiei. Ştie şi că ai un copil şi, mă rog, cu toate cele, simte că este foarte complicat.

— Bine, am o fiică, dar fosta mea soţie a cunoscut pe cineva care vrea s-o ia în California ca să locuiască împreună cu ei. Alt motiv pentru care m-am întors la AA. Fără fiica mea sau Mariam... Of, Electra, în momentul ăsta mi-e foarte greu.

— Evident, Tommy. Bine, hai să fim sinceri: dacă ar trebui să te converteşti la credinţa ei ca să fii cu ea, ai face-o?

— Greu de zis. Vorbeşti cu cineva care a luptat în Afganistan. Atrocităţile la care am fost martor erau comise în numele lui Allah. Aş călca pe cărbuni încinşi ca să fiu cu ea şi înţeleg că acolo erau extremiştii, dar să devin de-ai lor... Tommy a clătinat din cap. Nu prea ştiu.

— Mariam ştie prin ce-ai trecut acolo. S-a gândit la toate, de-asta nu ţi-a putut menţiona. De ce naiba e viaţa aşa complicată?

— Mie îmi spui, Electra... Cunosc şi eu o fată care mi se potriveşte din toate punctele de vedere şi na...

— Auzi, eu sunt doar mesagerul şi acum de voi doi depinde ce faceţi în continuare. Îţi înţeleg dilema, dar nu este rostul dragostei să întreacă limitele? Până la urmă, ea e femeie, tu bărbat. Cel puţin ştii adevăratul motiv pentru care te-a lăsat baltă. Şi poate că e într-adevăr complicat, dar voi trebuie să dezlegaţi iţele. Ar trebui să plec. Şi, apropo, am spus, ridicându-mă, chiar vreau să te angajez ca bodyguard. Dar, evident, nu ar fi în regulă până nu vă lămuriţi voi între voi, nu?

— Nu, dar mersi.

— Ţinem legătura, Tommy. Îmi fac griji pentru tine.

— Mersi pentru cafea, Electra. Şi că ţi-ai făcut timp să-ţi pese, a adăugat.

L-am lăsat singur, aplecat peste ceaşcă.

În timp ce mă întorceam cu maşina prin New York, m-am uitat pe geam la cei de pe trotuare, cu gândul că fiecare în

parte avea drama sa despre care restul, în trecere, nu aveam habar. Mă liniştea puţin gândul ăsta. Era prea simplu să ai impresia că toţi au o existenţă perfectă (şi asta îţi arăta presa zi de zi – nu trebuia decât să mă gândesc la interminabilele imagini cu mine intrând şi ieşind din limuzine îmbrăcată de milioane, în drum spre cine ştie ce petrecere cu vedete) când realitatea era cu *toootul* alta.

Ei bine, mi-am spus, făcusem tot posibilul să fac pe zâna bună cu cei doi preferaţi ai mei şi acum era treaba lor să se descurce mai departe.

— Electra?

— Bună, Stella, am spus la telefon, băgându-mă în pat pe seară.

— Am sunat să văd ce mai faci.

— Bine.

— A-am fost îngrijorată de când ai plecat. Ce ţi-am spus ieri era destul să traumatizeze pe oricine, darămite pe cineva care taman ce-a ieşit din clinica de dezintoxicare. Nu aş fi suportat ideea de a-ţi fi împiedicat procesul de recuperare.

— De fapt, am impresia că a-mi cunoaşte trecutul face parte din procesul de recuperare. Sigur că a fost tulburător, dar nu am cunoscut-o pe mama şi, chiar dacă nu suport gândul că a murit cum a murit, îmi vine mai uşor. Serios, am adăugat, căci desluşeam spaima şi grijile în glasul bunicii.

— Ai o atitudine incredibilă, Electra şi sunt... I s-a frânt glasul înghiţind în sec – foarte, foarte mândră de tine. Voiam să ştii asta.

— Mersi, am spus, ştiind că mai aveam un pic şi plângeam şi eu.

— E prea devreme dacă vin mâine la tine? Vreau să te întreb ceva. Pot trece pe seară, poate pe la şapte?

— Bine, ne vedem atunci.

Cum stăteam în pat, mi-am dat seama nu doar că mi se diminuase evident nevoia de vodcă, ci şi că, din tonul ei, bunica ţinea cu adevărat la mine. Şi îmi plăcea mai mult de ea acum că îşi arătase latura vulnerabilă. Mă gândeam că dacă aveam nevoie de un model în viaţă, o aveam la îndemână. O căutasem pe internet şi părea că era purtător

de cuvânt pentru toate cauzele şi vizitase toate ţările ca angajat al Amnesty Internaţional. Câştigase tot soiul de premii şi distincţii şi, simţind că aţipeam, mi-am dat seama că zilele mele ca fotomodel erau pe sfârşite. Voiam şi eu să fac ceva semnificativ. Moţăiam deja când a sunat telefonul.

— Electra?

— Bună, Miles, s-a întâmplat ceva? am întrebat somnoroasă.

— Aoleu, te-am trezit? Tocmai m-am întors de la muncă şi voiam să-ţi spun că Vanessa poate primi vizite în weekend.

— Fantastic! Tu ce mai faci? am întrebat.

— Ei, îngropat în muncă... Mă gândeam astă-seară că a venit timpul să fac o schimbare. Nu-mi mai place ce fac.

— Ciudat, că exact la asta mă gândeam şi eu.

— Aha... ei bine, e timpul să fac o pauză. Ai treabă mâine-seară?

— Nu, doar să comand de mâncare acasă cu Lizzie.

— Nu vrei în schimb să iei cina cu mine?

— Ba da, sigur, de ce nu?

Simţeam cum îmi bătea inima ca la nebuni.

— Super, atunci te iau pe la opt, bine?

— Sigur, perfect, ne vedem mâine.

— Noapte bună, Electra.

— Noapte bună, Miles.

Am închis ochii şi numai că n-am sărit în sus de bucurie, înainte să adorm, încă zâmbind.

Capitolul 52

Niciodată nu mi-a luat atât de mult să-mi aleg ţinuta pentru o întâlnire despre care nici măcar nu ştiam dacă era amoroasă sau nu. Habar nu aveam dacă urma să mă ducă la cel mai apropiat restaurant sau în centru, la unul sofisticat. Îmi părea rău că la ultima lui vizită purtasem pantalonii de piele, aşa că, până la urmă am decis să mă îmbrac *vintage* cu nişte pantaloni Versace de un portocaliu aprins şi o bluză de mătase care îmi dădea un aer elegant.

Mi-am pus nişte mărgele portocalii etnice grele la gât şi m-am pregătit pentru orice urma să vină.

— Arăţi minunat, Electra, a spus Lizzie, intrând în dormitor să mă vadă. Îmi plac la nebunie pantalonii, cu toate că pe mine ar arăta hilar.

— Spune-mi ce părere ai despre schiţele cu care m-am jucat azi, am rugat-o, în timp ce îndesam mormanul de haine probate în şifonier şi lăsând ordinea pe seama menajerei care venea a doua zi.

— Unele dintre ele sunt extraordinare, a spus Lizzie admirativ. Te apuci de treabă?

— Da. Toate încasările se vor duce la centrul de primire. O să chem PR-ul lui Susie în câteva zile să pregătească nişte interviuri. Mariam a găsit o companie care îmi poate transforma schiţele în haine reale, pentru că nu aş şti cum s-o fac. Avem materiale din surse etice şi sunt foarte entuziasmată.

— Un nou proiect, a spus Lizzie, zâmbind. Dacă ai nevoie de contabilitate, mă pricep la cifre, aşa că să îmi zici.

— S-ar putea să te angajez.

— Ştii ce, Electra? în seara asta, eşti perfect... luminoasă. Îmi place ce văd.

— Este noua mea personalitate şi mă adaptez, am spus, în timp ce suna la uşă. A venit Stella. Îi deschizi tu, te rog?

Lizzie a ieşit, iar eu m-am dus la baie să mă uit pentru ultima oară în oglindă. Mă simţeam *cool* şi în apele mele când am traversat sufrageria spre bunica. M-a luat imediat în braţe şi mi-a făcut complimente ca şi Lizzie şi, cumva, oricât mi se spusese cât de frumoasă eram, când o auzeam de la prietena şi de la bunica mea însemna foarte mult.

— Nu cred că trebui să te întreb cum te simţi, Electra, a spus Stella, aşezându-se pe scaunul ei, în timp ce-i turnam apă.

— Bine. Conform unui citat pe care mi l-a lăsat Pa, viaţa nu este o taină ce trebuie dezlegată, ci o realitate care trebuie trăită.

— Chiar dacă am avut o singură dată plăcerea de a-l cunoaşte, era limpede că tatăl tău era foarte înţelept. Mi-a dat senzaţia că văzuse multe la viaţa lui.

— Ei bine, eu şi surorile mele am vrea să ştim *ce* anume

a văzut. Era o mare enigmă. Nu ştiam cu ce se ocupa sau unde se ducea când pleca sau de ce ne-a culeş din prin toată lumea. Şi nu vom şti niciodată, pentru că a murit.

— Îţi e dor de el?

— Da, foarte tare. Acum, că nu mai sunt furioasă.

— Oriunde ar fi, ştiu că ar fi mândru de tine. Apropo, aş vrea să-ţi propun ceva. Ştii că m-ai văzut la televizor în seara în care am vorbit despre criza SIDA din Africa?

— Cum să uit?

— Mi s-a cerut să merg la Concertul pentru Africa din Madison Square Garden ca să vorbesc publicului, să le spun ce am văzut în lume. Şi... ei bine, aş vrea să vii pe scenă cu mine, să vorbeşti publicului – vor fi milioane în toată lumea – despre epidemia dependenţei de droguri printre tineri, şi cea de aici, din New York City, şi din lume. Acele seringi refolosite reprezintă una din cauzele majore ale contaminării cu HIV şi ştiu că Obama este un mare simpatizant al campaniei. Ai vrea? Ai putea?

— Ăăă...

Eram aşa de şocată, că deschideam şi închideam gura ca un peşte.

— Eu? Stella, sunt doar fotomodel. Nu am ţinut un discurs în viaţa mea. Port haine, nu am glas...

— Ba ai, Electra. Şi povestea ta, felul în care era cât pe ce să te distrugă drogurile, ar fi un mesaj extrem de puternic pentru tinerii din întreaga lume, fiindcă le-ar demonstra că se poate întâmpla oricui, înţelegi?

— Uau! am exclamat, simţind cum mă lua ameţeala..

— Cât am fost în Africa lunile trecute, am văzut traficanţii, peştii cu prostituatele lor, prea drogate să ştie ce naiba făceau şi cu cine. Jumătate dintre femeile alea – unele de zece-unsprezece ani – vor sfârşi contractând virusul HIV şi murind lent, în dureri cumplite. Multe lasă copii în urmă. Electra, fa-o pentru mama ta, pentru sfârşitul crunt pe care l-a trăit...

M-am uitat în ochii bunicii, înflăcăraţi de pasiune şi mi-am dat seama cum de devenise un asemenea simbol. Mai avea un pic şi mă convingea să vorbesc în faţa a milioane de oameni despre dependenţa mea.

— Dar este un Concert pentru Africa, Stella. Şi apoi...

— Da, este! Şi de unde sunt străbunii tăi, Electra? Eu de unde vin? Oamenii aceia – femeile în special – nu au platforma noastră. Suntem aici ca să vorbim în numele lor, nu înţelegi?

— Bine, bine, Stella, ho... Am tras aer în piept de câteva ori. Stai să mă gândesc puţin, bine? Nu sunt sigură că sunt pregătită să vorbesc lumii despre... problemele mele, ştii? Dacă o fac, voi fi expusă pe veci.

— Înţeleg, Electra, dar, în aceeaşi măsură, ar putea însemna să primeşti genul de publicitate şi bani pentru centrul tău de primire cum nici nu visezi. Ocaziile astea apar din an în Paşte.

Dintr-odată, ideea mea de a crea haine a început să-mi pară meschină în comparaţie cu ce sugera Stella.

— Pot să mă mai gândesc? Te rog, Stella?

— Sigur că da. Şi îmi pare rău că îţi cer aşa ceva astăzi, după trauma suferită în urma poveştii despre mama ta, dar dacă este s-o facem, trebuie să-i anunţ, ca să te includă în program.

— Când are loc?

— Sâmbătă seara.

— Rahat! Scuze că înjur, dar e prea devreme.

— Aşa-i, tocmai de-asta am nevoie de răspuns până mâine.

— Astă-seară mă văd cu Miles – tipul de la clinică. Mă rog, nu era internat, era vindecat deja, dar oricum, poveste lungă.

— Probabil este un tip special – radiezi în seara asta, draga mea, a zâmbit Stella, repetând vorbele de mai devreme ale lui Lizzie.

— Mersi. Hei, Stella, tu nu ai găsit niciodată pe cineva să te facă să radiezi?

— Nu aşa cum crezi tu, dar nu-ţi face griji pentru mine, scumpa mea, m-am descurcat când am avut nevoie de companie. Oricum, hai să nu mai vorbim despre asta, pentru că voiam să-ţi mai spun că mi-ar plăcea ca la un moment dat să te duc în Kenya, să-ţi arăt unde m-am născut şi unde trăiesc străbunii tăi, masaii. Ştiu că m-ai auzit vorbind despre asta, Electra, dar până nu vezi cu ochii tăi, nu poţi aprecia frumuseţea. De mulţi ani mă gândesc să

mă mut acolo când ies la pensie, încă am casa lui Bill la lacul Naivasha – dar nu pare că mă mai pensionez vreodată. Şi, firește, nu pot pleca nicăieri până după alegerile din noiembrie. Va fi cel mai mare moment de mândrie din viaţa mea dacă ajung să văd un preşedinte negru.

— Da, o să fie uimitor, am spus, înţelegând brusc rezonanţa şi magnitudinea unui asemenea eveniment pentru fiecare individ negru din lume. Am... vrut să te întreb ceva.

— Ce anume, scumpa mea?

— Am cumpărat o casă acum câteva săptămâni – în Tucson – şi, pentru că am ajuns să pricep câtă suferinţă, sărăcie şi abuz există în lume, am început să mă simt vinovată că am cumpărat-o.

— Nu, Electra, nu ar trebui. Viaţa nu are cum să fie dreaptă – întotdeauna vor exista bogaţi şi săraci – până şi Iisus a recunoscut asta în Biblie. Aşa că bucură-te de averea ta, dar fii pregătită să foloseşti privilegiile tale pentru a-i ajuta pe cei care nu au fost la fel de norocoşi. E clar că nu te lăcomeşti la lucruri materiale oricum.

— Da?

— Da. De exemplu, cât din apartamentul ăsta te reprezintă? Stella arăta în jur. Fac pariu că nici nu prea te-ai atins de bani, nu?

— Sinceră să fiu, nu, până nu am cumpărat casa luna asta.

— Iată... Pentru că nu te interesează dimensiunea lui.

— Poate m-ar interesa, dacă nu l-aş avea, am răspuns şi bunica a râs.

— Adevărat. Sunt impresionată, fato...

A zâmbit, în timp ce suna telefonul portarului.

M-am uitat la ceas şi am văzut că Miles sosise cu zece minute mai devreme.

— Cine e?

— Miles, dar va trebui să aştepte până terminăm.

— Invită-l sus, pentru numele lui Dumnezeu. Nu lăsa bietul om singur, mi-a cerut.

Am oftat şi l-am lăsat să urce, ştiind că voi fi nevoită să-l văd super entuziasmat în faţa bunicii şi să nu ajungem la

timp la restaurant.

— Bună, Miles, l-am salutat când a intrat. Ce faci?

— Mai bine, muncesc să dau de capăt dosarelor şi...

Miles s-a oprit în mijlocul propoziţiei în timp ce-l conduceam în sufragerie, văzând cine se afla acolo. Stella s-a ridicat să-l salute.

— Bună seara, sunt Stella Jackson, bunica Electrei. Şi dumneata eşti Miles...?

— Miles Williamson, s-a prezentat el, acoperind din doi paşi spaţiul generos cu picioarele lui lungi şi strângând mâna Stellei. O onoare să vă cunosc, doamnă. V-a auzit vorbind la Harvard pe vremuri. Aţi făcut lucruri uluitoare şi, pentru mine personal, sunteţi o inspiraţie.

„Aoleu, zici că stă să plângă", mi-am spus.

— Vai, mulţumesc, Miles, dar sunt sigură că ştii, ceea ce fac eu este numai o picătură într-un ocean.

— Nu, reprezintă mult mai mult, doamnă. Sunteţi ambasadorul celor care nu se fac auziţi şi nu vă pasă cui vă adresaţi.

— Asta aşa-i, a chicotit Stella. Mi-am făcut la fel de mulţi duşmani pe câţi prieteni în viaţa asta, dar trebuie să deschizi gura ca să te faci auzit, nu?

— Absolut şi, în numele meu şi al generaţiei mele, vreau să profit de ocazie să vă mulţumesc personal pentru asta.

— Eu şi Electra tocmai discutam o propunere pe care i-am făcut-o, nu, Electra?

Stella se uita drept la mine.

— Da, dar nu sunt sigură...

— Nu vreau să vă reţin prea mult, dar nu vrei să iei loc, Miles? Ne-ar prinde bine părerea ta despre sugestia mea.

— Sigur. Miles s-a dus şi s-a aşezat pe scaunul din faţa Stellei, în timp ce eu stăteam cu braţele la piept şi mă uitam urât la bunica.

— Nu putem discuta altă dată?

— Îmi pare rău, Electra, dar Miles este prietenul tău şi poate are o părere întemeiată.

„Mda, sigur... Se duce şi pe lună, dacă-i ceri tu..."

Stella i-a prezentat planul ca eu să vorbesc la concert. Mi-am luat inima-n dinţi, aşteptând entuziasmul lui Miles şi, în consecinţă, încercarea de a mă convinge să particip.

— Aha... a făcut el când a terminat Stella. Apoi s-a întors şi s-a uitat la mine. Înţeleg de ce eşti nehotărâtă, Electra. Ai trecut prin multe recent şi a face aşa ceva – să-ţi dezgoleşti sufletul în faţa a milioane de oameni – necesită mult curaj. Ai nevoie de timp să te gândeşti, nu?

— Da, am afirmat cu patos.

— Aşa cum îi spuneam Electrei, nu prea avem timp. Până mâine trebuie să dau răspunsul, ca să fie inclusă în program, a spus Stella.

— Cred că numai de presiunea asta nu are nevoie Electra, dacă nu vă supăraţi, doamnă. Acum o s-o scot la cină pe nepoata dumneavoastră şi o să discutăm despre asta. Miles s-a ridicat. Eşti gata, Electra?

— Da.

Apoi mi-a întins mâna. M-am dus spre el, i-am dat mâna şi mi-a strâns-o. S-a întors spre Stella.

— A fost o plăcere să vă cunosc şi sper că putem vorbi curând. Noapte bună.

Şi cu asta, m-a condus afară.

Poate din pricina liftului care cobora, dar am simţit în stomac fluturii pe care-i numim dragoste. Până am ajuns la parter, aveam în ochi lacrimi pe care nu le puteam explica.

— Am fost oare mojici? l-am întrebat, în timp ce m-a condus de mână afară, în noaptea caldă de iunie.

— Ei, nu păţeşte nimic, a rânjit la mine, oprind un taxi.

— Unde mergem?

— Într-un loc special. S-a uitat pieziş la mine. Nici dacă voiai, nu te puteai îmbrăca mai bine.

Nu am vorbit prea mult pe drum. Nu ne mai ţineam de mâini, dar mi-aş fi dorit. Am văzut că ne îndreptam spre Harlem. Am coborât în faţa unui restaurant pe strada principală şi am intrat.

— Bun venit la La Savane! Mi-am zis că este timpul să-ţi prezint bucătăria africană.

Mâncam peşte la grătar, ceva pe nume plantane şi cuşcuş, timp în care i-am povestit pe scurt ce-mi dezvăluise Stella despre mama şi oribila ei moarte.

— Uau, Electra, ăsta nu-i puţin lucru. Sigur nu te-a dărâmat?

— Sigur. Nu ştiam ce voi simţi, dar pare că mintea mea a

trecut foarte serios prin curăţenia de primăvară – am scăpat de toate rahaturile pe care le gândeam.

— Zici că ai fost botezată în apă sfinţită şi o iei de la capăt ca altă persoană.

— Dap, dacă vrei o metaforă religioasă, atunci despre asta este vorba. Mă aşteptam să mă tulbure mai mult povestea mamei – mai ales cumplitul ei sfârşit – dar, după cum îi spuneam şi Stellei, nu am cunoscut-o şi, faţă de ceea ce simt în privinţa morţii lui Pa, nu m-a afectat aşa de tare. Am decis că nu vreau să mă duc pe insula Hart. Am citit despre ea pe internet şi pare un loc îngrozitor. Au îngropat corpuri neidentificate într-un mormânt comun.

M-am cutremurat.

— De acord, dar poate vorbeşti cu Stella să-i marcaţi cumva moartea.

— Da, mişto idee, aşa o să fac. Mă gândeam că spermatozoidul, cum îi zic tatălui meu biologic, ar putea fi în viaţă.

— Poate, da, şi poate într-o zi o o să dai de el. Testarea ADN progresează rapid şi sigur vor construi o bază de date în care să-ţi găseşti rudele de sânge. Dar nu încă.

— Nu. Apropo, mersi că m-ai scos din apartament aşa cum ai făcut-o.

— Am văzut că te presa bunica ta şi era ultimul lucru de care aveai nevoie. E neobosită, nu? Nu se lasă când vrea ceva, dar probabil că doar aşa a obţinut totul. Nu clinteşti munţii din loc, dacă nu spui ce vrei.

— Ce părere ai despre ideea ei ca eu să-mi spun povestea în public?

— Electra, nu este treaba mea.

— Ştiu, Miles, dar trebuie să cer păreri, nu?

— Înţeleg de ce vrea s-o faci: eşti persoană publică şi un simbol pentru tinerii din toată lumea. Stella o fi de o mie de ori mai experimentată, dar orice discurs ar ţine, nu va primi atenţia care li s-ar acorda câtorva cuvinte ale tale.

— Dar reprezint o figură, nu o voce.

— Da, şi dacă aşa preferi să rămâi, atunci nu o face. Întrebarea este ce îţi doreşti, Electra?

— Da... nu... of, nu ştiu, Miles, am oftat. Ţi-am zis aseară că mă gândeam să fac nişte schimbări. Nu-mi mai doresc

meseria asta de supermodel. Şi da, poate îmi stă în gene, dar vreau să fiu o forţă pentru bine şi să ajut copii ca Vanessa. Dar este o mare diferenţă între câteva interviuri în presă despre centrul de primire – un mic pas înainte – şi prima apariţie ca activistă în faţa a milioane de oameni.

— Da, înţeleg perfect.

— Adică, poate dacă aş mai lua droguri, mi-aş face curaj să urc pe scenă, dar...

— Nici să nu te-aud, Electra. Nu poţi risca să faci nimic din ce ar pune în pericol recuperarea ta.

— Şi dacă aş face ceva care să strângă milioane de dolari pentru centru şi poate pentru altele în toată America?

I-am zâmbit Şui.

— Ar fi tare, recunosc, dar nu cu riscul sănătăţii tale mintale. Şi dacă nu te simţi pregătită pentru un moment atât de important ca acesta, ţine arma în teacă până vei fi gata.

— Problema este că nu mă pricep să aştept nimic şi dacă tot e să încep campania asta – ceea ce se întâmpla oricum – atunci nu ar fi o nebunie să refuz o asemenea ocazie?

— Nu, pentru că tu eşti cea mai importantă şi ce poţi fi pe viitor. Tot încerc să-ţi spun să nu uiţi că eşti tânără.

— Ei bine, cel puţin cred că am găsit un loc în care să canalizez toată flama şi pasiunea din mine. Trebuie s-o folosesc să-i ajut pe alţii, nu s-o stăvilesc cu vodcă. Adică să-mi folosesc furia ca forţă pozitivă şi să mă enervez în numele altora.

— Absolut. Scuză-mă, a spus Miles şi l-am văzut cu ochii în lacrimi.

— Rahat! Ce-am zis?

— Nimic rău. Sunt doar al naibii de mândru de tine, atâta tot.

— O, Miles, mă faci şi pe mine să plâng. Mi-am făcut vânt în timp ce o tânără negresă a venit la masă şi m-a privit timid. Bună, i-am zâmbit, bucuroasă de distragerea atenţiei.

— Bună, Electra. V-vreau să spun că... mă rog, sunt fan. Adică eşti negresă şi ai succes şi toate alea, mă inspiri pe mine şi pe prietenii mei.

— Hei, mersi, apreciez.

— Şi îmi place foarte mult tunsoarea afro. Poate o încerc şi eu – scurt, că io şi gaşca mea nu ne permitem toate soluţiile de întreţinere a părului creţ, ştii?

— Da, încearcă, scumpo, este cea mai bună decizie pe care am luat-o.

— Pot să fac o poză cu tine?

— Normal. Hai lângă mine şi prietenul meu o să facă onorurile.

Miles s-a supus şi fata a plecat de la masă rânjind cu toată gura.

— O, ce drăguţ, am spus. Poate ar trebui să mai fac o ultimă şedinţă cu tunsoarea afro ca să încurajez copiii să scape de tirania coaforului.

— Ei bine, dacă aveai nevoie de vreo dovadă că eşti un model în viaţă, Electra, şi că orice faci se va vedea şi se va auzi printre tinerii din lume, cred că asta e, a spus Miles.

— Atâta timp cât nu le spune paparazzilor că tocmai ne-a văzut împreună, altfel o să-ţi ajungă poza în ziare.

— Mda, nu ştiu cum suporţi asta. Nu aş putea.

„Dacă am fi împreună, poate ai fi nevoit...”

— În sfârşit, hai să vorbim despre altceva, bine? am spus brusc. Am o situaţie pe care voiam s-o discut cu tine. Are de-a face cu asistenta mea personală şi mă întrebam ce părere ai.

I-am explicat scenariul cu Mariam şi Tommy, iar Miles a ascultat atent.

— Mda, cam greu, a spus, fiind de acord cu mine. Ea cu credinţa ei, el veteran din Afganistan... Miles a scuturat din cap. Ce-i cu noi, oamenii? Mereu ne îndrăgostim de cineva care ne pune faţă în faţă cu diverse dileme.

— Dar se iubesc. Vor să fie împreună şi, dacă reuşesc, în egoismul meu cred că aş avea echipa perfectă. Tommy este un super tip, Miles. Şi ştii cât de încântătoare este Mariam. Adică tu eşti religios, dacă ai cunoaşte, să zicem, o femeie musulmană sau chiar o necredincioasă, te-ar opri asta să continui relaţia?

— Electra, aici sunt două chestiuni. Una este faptul că în Biblie nu scrie nimic specific despre faptul că femeilor li se interzice căsătoria mixtă. În religia lui Mariam, este interzisă. A doua, şi pentru mine este cel mai important

lucru, este chestiunea socială şi culturală. A face parte dintr-o religie, oricare ar fi ea, îţi oferă o identitate, o comunitate de oameni care cred în acelaşi cod moral ca şi tine. Iar într-o lume în care moralitatea pare să se ducă pe apa Sâmbetei, aş fi zis că ideea de a aduce un intrus în „clubul" ei este o problemă la fel de mare precum faptul că îi este practic interzis să se căsătorească cu el. Şi pe urmă mai e Tommy şi experienţa lui dificilă din Afganistan, ca să nu mai vorbim despre Turnurile Gemene şi ura care persistă pe seama asta. Răspunsul este că nu ştiu. Este o situaţie dificilă. Auzi, ce-ar fi să vorbim cu el? Poate să-i explic puţin despre educaţia lui Mariam. Cunosc un pic religia musulmană, cel puţin părţile bune, vreau să zic, şi sunt multe. Poate ar trebui să le afle cât de curând.

— Ai vrea, Miles? Ar fi fantastic. Mersi!

S-a lăsat apoi o tăcere stranie, de-a dreptul incomodă. Miles se uita la peretele din spatele meu, iar eu mă jucam cu şervetul, simţind schimbarea atmosferei.

— Ascultă, Electra. Poate nu-i momentul să vorbim despre asta, dar... A înghiţit în sec. Am... vorbit cu pastorul înainte să vin, m-a sfătuit s-o spun verde în faţă. Aşa că iată: poate ai observat că îmi place mult compania ta. Şi adevărul este că – în ciuda eforturilor mele de a mă opune – am sentimente faţă de tine. Ideea este că de obicei, aşa cum sigur ai aflat la clinică, o relaţie între doi toxicomani nu-i cel mai tare lucru. Iar tu abia începi să-ţi revii, ceea ce este şi mai periculos. Întotdeauna există riscul să ne tragem unul pe altul înapoi în latrina aia. Şi mai e şi faptul că tu eşti un superstar internaţional şi eu un avocat amărât care abia câştigă destul cât să supravieţuiască în oraşul ăsta înnebunitor de scump în care trăim. O să fiu sincer cu tine şi o să-ţi spun că nu sunt sigur că m-aş putea adapta vieţii tale de vedetă. Şi chiar dacă ţi-aş spune că nu m-ar afecta faptul că tu câştigi de un milion de ori mai mult ca mine, s-ar putea să nu fie aşa, pentru că bietul meu orgoliu bărbătesc nu ar suporta. Şi mai e faptul că, acum că am spus toate astea, s-ar putea să nu te mai intereseze nicio relaţie altfel decât platonică, ceea ce ar face oricum discuţia asta nulă şi neavenită.

În acel moment, stătea aplecat spre mine ca să nu tragă

alţii cu urechea. Vedeam că aştepta un răspuns.

— Bine, mersi că mi-ai spus, cum se zice la AA. Da. Am încuviinţat, înţeleg ce zici.

— Şi?

— Şi ce? Haide, Miles, vrei s-o spun cu voce tare? Doar e clar că îmi place de tine.

— Da, ştiu că-ţi place de mine, dar credeam că doar ca prieten, din pricina legăturii create prin Vanessa.

— Da, şi asta, dar este... am înghiţit în sec – mai mult de-atât.

— Aha, bine, nu ştiu dacă asta mă face fericit sau mă sperie de moarte. Miles s-a rezemat, uşurat.

— Chiar vorbeşti serios că nu ştiai? Ce simt pentru tine?

— Da, fato, asta spun, a zâmbit. Adică uită-te la tine! Eşti celebră, bogată, cu lumea la picioare. Ai putea avea pe oricine, ai avut pe cine ai vrut...

— Hei! Nici chiar aşa, am protestat indignată.

— Mă refeream la superstaruri ca Mitch Duggan şi mondenul ăla cu nume stupid...

— Zed Eszu, adică.

— Da, el. Scuză-mă că spun, dar arată ca un nemernic.

— Păi şi este, dar asta-i altă poveste. Şi este adevărat, nu am fost vreo neprihănită, iar dacă asta vrei, nu-mi bate mie la uşă.

— Nu-ţi judec moralitatea, Electra, eşti celibatară şi liberă să faci ce vrei. Deşi, dacă am fi împreună şi m-ai înşela, ăla ar fi sfârşitul.

— E bine de ştiut. Mi-am dat ochii peste cap. Uau, Miles, vorbeşti ca un adevărat avocat, expui cu liniuţă de la capăt potenţialele probleme ale ipoteticei noastre relaţii, înainte s-o începem. Prin urmare, ai de gând să mă târăşti în biserica aia a ta să-mi juri credinţă veşnică?

— Da, normal. Asta, într-o lume ideală, a rânjit. În sfârşit, ce-mi spui despre Mariam şi Tommy face toate grijile mele să pară nesemnificative prin comparaţie. Pe scurt, îmi place să fiu cu tine. Îmi luminezi ziua, abia aştept să vorbesc cu tine.

— Şi eu, am spus. Am stat şi ne-am zâmbit unul altuia.

Apoi, Miles a întins mâna peste masă şi i-am strâns-o.

— Ideea este că, în ciuda rezervelor, cred că suntem o

pereche potrivită, nu, Electra?

— Da, ştiu sigur că da, am răspuns.

Capitolul 53

M-am trezit sâmbătă dimineaţa neştiind dacă voiam să deschid storurile şi să îmbrăţişez lumea întreagă pentru fericirea pe care o trăiam sau să fug la baie să-mi vărs stomacul. Am ales prima variantă, doar pentru că era foarte întuneric şi trebuia să ridic storurile ca să văd ceva. După ce am mulţumit lumii şi forţei superioare că mi l-au dat pe Miles, am simţit cum mi se întorcea stomacul pe dos din pricina consimţământului pe care mi-l dădusem pentru ziua de azi. Îmi tremurau mâinile când am luat discursul pe care el şi Stella mă ajutaseră să-l scriu ieri. Cu hârtia în faţă, am închis ochii şi am încercat să-l recit, dar mai mult am scâncit de emoţie.

— Băga-mi-aş picioarele!

Mi-am tras pătura peste cap şi am rămas aşa, cu gândul să-i cer lui Mariam să-mi rezerve un zbor oriunde, cât mai departe de New York. În viaţa mea nu fusesem aşa înspăimântată ca acum.

M-am sculat cu un gol în stomac, cu inima bubuind şi m-am dus să-mi iau cafea. Lizzie stătea în bucătărie, cu chipul desfigurat nemachiat.

— Neaţa, Electra. Ai dormit bine?

— Nu. Altă întrebare.

Am scos cafetiera din suport şi am turnat într-o cană.

— Serios, o să te descurci de minune, sunt sigură.

— Lizzie, nu-i adevărat şi aş vrea să nu mă fi învoit niciodată. Probabil o să fug de pe scenă de frică, şi asta dacă izbutesc să ajung mai întâi acolo şi... Am înjurat cu glas tare şi am lovit în masă. Cum de-am permis să mă las convinsă? am mormăit.

— Pentru că în sinea ta, dincolo de toată frica asta de înţeles, vrei s-o faci. Pentru mama ta, pentru bunica şi pentru toţi copiii care trebuie să te audă vorbind în numele lor, a spus Lizzie cu înţelepciune.

— Asta dacă pot să vorbesc... Am încercat să trec prin discurs şi abia dacă pot deschide gura. Rahat, Lizzie, ce-am făcut? M-am aşezat la masă cu capul în mâini.

— Dragă Electra, vom fi cu toţii alături de tine şi ştiu sigur că nu o să ai probleme. Ce-ar fi să te duci la alergat ca să-ţi limpezeşti gândurile cât pregătesc eu micul dejun?

— În primul rând nu mă lăsaţi niciunul să alerg în parc de când am fost jefuită şi apoi, sigur o să vomit toată mâncarea pe care mi-o dai.

— Electra, îmbracă-te şi coboară. Te aşteaptă cineva la parter. Va avea el grijă de tine, bine?

— Zău? Cine?

— Ai răbdare să vezi. Hai, fuga! m-a gonit cu cel mai matern ton.

M-am supus, încercând să-mi dau seama cine mă putea aştepta jos. Poate Miles... deşi când mă sărutase aseară de noapte bună (un sărut lung şi minunat), spusese că urma să vină cu Stella să mă ia la ora trei.

Nu era nimeni în holul de la intrare, aşa că am fugit afară şi era să fac infarct când m-a bătut cineva pe umăr. Era clar că mă traumatizase atacul.

— Bună, Electra. Aoleu, îmi pare rău că te-am speriat. Tommy! Ce cauţi aici?

— Păi, tu mi-ai oferit postul de bodyguard şi mi-am zis să-ţi ofer o testare gratuită ca să vezi dacă sunt bun de ceva.

— Dar...

— Hei, ştiu că ai treabă azi, hai să alergăm şi vorbim, bine?

— Bine.

Am pornit, iar Tommy ţinea pasul cu mine fără probleme. Mi-a spus că-l contactase Miles, se văzuseră la o cafea cu câteva zile în urmă şi Miles îi vorbise despre Coran, o carte frumoasă de fapt, plină de înţelepciune şi milostenie, dar, ca în orice organizaţie religioasă sau politică, întotdeauna vor exista extremişti care scot cuvintele din context şi le întorc în favoarea scopului lor, iar dacă voia să aibă o relaţie cu Mariam, nu ar fi fost cel mai rău lucru din lume să se convertească.

— Adică încă încerc să înţeleg, a spus, le întorc pe toate părţile, dar am cumpărat cartea şi Miles are dreptate, este

frumoasă. Vezi tu, este foarte lungă şi io nu-s cel mai avid cititor, aşa că probabil o să mor înainte s-o termin, a chicotit.

M-am bucurat să-l aud râzând. Pe urmă mi-a spus că a sunat-o pe Mariam şi s-au întâlnit, după multă muncă de convingere din partea lui.

— Şi i-am spus că ştiu de ce a încheiat relaţia şi, dacă e să ajungem în punctul în care orice căsătorie e necesară – a roşit aici când mi-a zis că ea trebuie să rămână castă până atunci – îmi voi pune problema convertirii. Aşa că deocamdată o luăm încetişor, ştii? Să vedem cum merge. Iar dacă încă vrei să-mi oferi postul de agent de pază, eu şi Mariam o să fim destul de des unul în preajma celuilalt, ceea ce va fi un test bun, zic.

— Adevărat, şi aţi face bine să vă înţelegeţi, că nu am chef de certuri domestice în echipă, am spus, încântată în sinea mea.

— Electra, jur, orice chestiuni intime între mine şi Mariam o să le rezolvăm între noi, nu pe timpul tău.

— Şi Mariam ce părere are despre asta?

— Cred că este fericită. Adică mai durează până rezolvăm problema asta mai întâi, dar ştii ce? Amândoi am căzut de acord că, aşa cum ai spus şi tu, mâine am putea muri şi nu are rost să privim spre viitor şi să fim nefericiţi în prezent. În timp o să mă prezinte familiei – uau! a icnit. În seara aia o să-mi doresc să mă apuc de băut ca să trag o duşcă înainte să-i întâlnesc, ştii?

— Ei, normal, Tommy, am răspuns, cu un gol în stomac la gândul serii ce urma. Oricum, mă bucur pentru voi. Ce-ar fi să începi cu un contract de trei luni? îi dau datele tale directorului financiar, ca să pregătească terenul pentru plata salariului.

— Sună minunat. Serios, Electra, nu ştiu cum să-ţi mulţumesc, nici ţie, nici lui Miles. Mi-aţi salvat viaţa. Eram pe marginea prăpastiei acum câteva zile şi acum, ei bine, am senzaţia că pot avea un viitor, a spus Tommy în timp ce ieşeam din parc şi aşteptam la semafor să trecem strada spre blocul meu.

— Sunt foarte încântată că o să am cu cine alerga în fiecare zi de-acum înainte. Chiar am nevoie de acest timp

pentru mine.

— Nicio problemă. Ne vedem mai târziu.

— Ce? l-am întrebat când s-a oprit în faţă. Urcă şi tu, Tommy. În primul rând trebuie să faci un duş şi pe urmă trebuie să te prezint oficial celei mai noi membre ale echipei mele şi prietenei mele, Lizzie.

— Eşti sigură, Electra?

— Bineînţeles. Şi nu ştii niciodată, poate mă aşteaptă careva în lift şi am nevoie de protecţia ta, am rânjit, în timp ce intra mândru alături de mine.

— Ce scump e, a zis Lizzie după ce i l-am prezentat pe Tommy, care se dusese să facă duş în baia oaspeţilor.

— Ştiu, e super şi mă bucur pentru el şi Mariam. Dar trebuie să fac ceva în privinţa hainelor lui, dacă e să vină cu noi diseară ca bodyguard, îi trebuie un costum, nu?

— Cam da.

— Lizzie, te superi dacă te duci tu la cumpărături cu el? Poartă acelaşi hanorac de când a apărut aici acum câteva luni. Spune-i că sunt pentru muncă şi cumpără-i ceva de la Saks' sau vezi tu de unde, bine? Are nevoie de o garderobă completă şi de o tunsoare decentă.

— Bine, şefa, mă bucur că te pot ajuta. M-a salutat milităreşte şi ştiam că se bucura într-adevăr. Să petreacă dimineaţa pe Fifth Avenue echipându-l pe Tommy era ideea ei de perfecţiune. Şi apoi, voiam – aveam nevoie – de timp singură.

După ce-am făcut duş şi am trecut prin crunta decizie asupra ţinutei de seară – voiam să arăt profesional, dar şi să fiu eu însămi, aşa că, în final, am ales pantalonii oranj şi bluza de mătase pe care le purtasem la cina cu Miles – am ieşit să stau pe terasă în linişte.

Se întâmplaseră atât de multe începând din cumplita noapte în care mă plimbase Tommy aici de colo-colo şi îmi salvase viaţa şi viitorul, încât îmi era peste mână să înţeleg. Parcă fusesem suspendată în timp cu anii, orbecăind de pe-o zi pe alta în ceaţa drogurilor şi băuturii. Numai om nu fusesem, mi-am spus, ci un biet spectru. Şi, cu toate că suferinţa prin care trecusem păruse insuportabilă la un moment dat, cumva, cu ajutorul celor care mă iubeau – da, mă *iubeau* – izbândisem. Şi iată-mă, de cealaltă parte a

baricadei, perfect conştientă că viaţa mă putea împinge oricând pe buza prăpastiei, dar suficient de încrezătoare acum să ştiu că aş fi capabilă să-mi adun puterile ca să mă împotrivesc.

— Sunt mândră de tine, Electra, mi-am spus. Da, chiar sunt.

M-am ridicat, m-am dus la marginea terasei şi m-am uitat spre cer.

— Şi sper, mamă şi Pa, oriunde aţi fi, că şi voi sunteţi mândri de mine.

— O, Doamne! Băga-mi-aş picioarele! am înjurat în barbă, auzind răgetul mulţimii la câţiva metri de mine.

Mai fusesem la concerte la Madison Square Garden – am stat în loja VIP când cântase Mitch şi chiar în culise – dar nu privisem nicicând populaţia întregului New York parcă, bătând din picioare, strigând şi chiuind în faţa mea. El (da, Mitch) cânta cu trupa pe scenă.

Nu-i de mirare că starurile rock trebuie să ia droguri, mi-am spus – în clipa aceea, îmi bătea inima nedrogată ca la nebuni.

— Hei, ia uite peste cine am dat, a spus Miles, bătându-mă pe umăr, în timp ce mă retrăgeam de lângă scenă.

M-am întors şi am văzut-o pe Vanessa cu şapca mea Burberry pe cap şi cu Ida alături.

— Dumnezeule mare! Nu ştiam că poţi ieşi, i-am spus, luând-o în braţe.

— Păi, este o seară specială, nu-i aşa? a spus Ida. Ne-am gândit că ţi-ar plăcea să fie şi Vanessa de faţă.

— Ce mai faci? am întrebat-o, observând că pielea ei superbă nu mai avea acea culoare bolnăvicioasă, iar ochii – cât cepele – îi erau luminoşi şi atenţi la tot ce se petrecea dincolo de culise, pe scenă.

— Mama naibii, ’Lectra, am ajuns în Kansas sau ce? Cred că am văzut patru dintre rapperii mei preferaţi în culise.

— Nu ai ajuns în Kansas, eşti aici, cu mine, Vanessa, şi mă bucur, am spus, ridicând privirea la Miles şi zâmbindu-i. Stella? am strigat la bunica, să acopăr vuietul mulţimii. Hai s-o cunoşti pe prietena mea, Vanessa. Ea este motivul pentru toate astea, nu-i aşa, Miles?

— Fără îndoială, a încuviinţat el.

Stella s-a întors dinspre bărbatul cu mapă care organiza procedurile şi a venit la noi. Era calmă şi elegantă în costumul negru cu pantaloni şi dichisită cu nelipsita eşarfa la gât. Era cu adevărat cea mai frumoasă femeie, chiar şi la vârsta ei şi mă simţeam norocoasă să-i fi moştenit genele.

— Bună, Vanessa, am auzit multe despre tine. Ce faci?

Aerul firesc autoritar al Stellei a făcut-o pe Vanessa să încremenească, dar tot a îngăimat câteva vorbe.

— Ei bine, tot ce se întâmplă aici în seara asta este pentru tine şi pentru cei ca tine, a spus Stella.

— Trei minute! i-a strigat tipul cu mapa Stellei, timp în care Mitch şi trupa lui cântau cea mai faimoasă piesă a lor, motiv pentru care mulţimea striga şi bătea din picioare atât de tare, încât se cutremura pământul sub noi.

— Te simţi bine? m-a întrebat Miles, arătând spre starul rock de pe scenă.

— Ştii ce? Foarte bine, i-am răspuns.

— Foarte bine, că nu vreau competiţie pentru afecţiunea mea, da?

— Ştiu, am spus, în timp ce mă lua de umeri ca să mă strângă în braţe.

Îmi plăcea la nebunie că era mai înalt ca mine şi mă făcea să mă simt ca un copil protejat.

— Două minute! i-a strigat omul cu mapa Stellei, iar mulţimea continua să urle cât îi ţineau plămânii.

— Cum te simţi, Electra? a întrebat Mariam, apărând de cealaltă parte a mea cu Tommy, elegant şi fercheş la costum şi cu noua tunsoare.

— Fac pe mine de frică, după cum mă aşteptam. Acum că sunt aici, abia aştept să se termine.

— Nu o să ai probleme, Electra, ştiu eu. Şi suntem toţi aici.

— Aşa-i, a confirmat Lizzie.

Şi, în timp ce Mitch ieşea de pe scenă şi se îndrepta spre mine, cum stăteam sub braţul lui Miles, protejată de mica familie de pribegi pe care aparent o creasem, chiar asta simţeam.

— Hei, salut, Electra, a spus Mitch, oprindu-se în faţa noastră şi luând un prosop de la unul dintre tehnicieni ca să-şi şteargă sudoarea de pe faţă. Ce mai faci?

— Foarte bine, mersi, Mitch. Tu?

— Da, super. Mă bucur să te văd, a spus, aruncând o privire superficială superbului tip care mă ţinea pe după umeri şi care se înălţa lângă silueta lui măruntă şi transpirată. Ne mai vedem.

— Sigur, am răspuns, iar când a trecut mai departe, în sinea mea am dat din coadă de bucurie.

— Bine, Stella, treizeci de secunde şi intri.

Stella s-a întors spre mine.

— Aşadar, îmi ţin discursul şi apoi explic cum mi-am regăsit recent nepoata demult pierdută, după care intri tu pe scenă...

— Şi toată lumea sare în sus, a spus din spatele ei omul cu mapa. Bine, zece secunde.

— Succes! mi-a zâmbit Stella. Sunt mândră de tine, Electra.

— Acum! a spus omul cu mapa.

Stella a fost primită decent de mulţimea care încă scanda pentru Mitch. Apoi, când a început să vorbească, s-a lăsat o linişte mormântală. Nu că auzeam ce spunea, căci creierul nu-mi mai răspundea la comenzi şi fiecare celulă din mine mă îndemna s-o iau la fugă.

— Nu pot, pur şi simplu nu pot... i-am spus lui Miles la ureche.

— Ba poţi, Electra. Pentru că mama ta şi Pa Salt, ca să nu mai zic de Dumnezeu, se uită acum la tine din cer. Ei te-au adus până aici, deoarece cred în tine şi în omul care ai devenit. Acum du-te şi fa-i mândri de tine.

— Bine, bine.

— Treizeci de secunde, Electra.

Mica mea ceată se strânsese în jurul meu şi mă încurajau în şoaptă.

— Zece secunde. Face anunţul acum...

— Băga-mi-aş... am şoptit.

— Gata, Electra, e rândul tău!

— Te iubesc, mi-a şoptit Miles la ureche, înainte să mă împingă foarte suav în faţă.

Şi am ieşit pe scenă.

MAIA
Atlantis, lacul Geneva
Iunie 2008

Capitolul 54

— *Mon Dieu!* Claudia! Ally! am ţipat dând fuga pe hol. Veniţi repede! Este Electra la televizor!

Am luat telecomanda şi am apăsat pe butonul de înregistrare, ca în cazul în care nu coborau la timp, să putem revedea. Am rămas fascinată şi înmărmurită când sora mea mai mică a urcat pe scenă lângă femeia care se pare că îi era bunică.

Un mare vuiet de uimire a izbucnit în mulţime. Nimeni nu era mai surprins ca mine.

— Ce-i? a întrebat Claudia, venind în fugă cu Ma.

— Uite! E Electra! am răspuns, în timp ce intrau Ally şi Bear.

— Doamne! a făcut Ally. Nu este Concertul pentru Africa?

— Da, taci, s-o ascultăm!

Ne-am uitat toate la bătrâna elegantă care a pupat-o pe Electra pe obraz şi care a coborât de pe podium ca să poată urca nepoata ei. Poate fiindcă o cunoşteam aşa bine pe sora mea îi citeam spaima în ochi, în vreme ce camera se apropia de faţa ei.

— Bună seara, doamnelor şi domnilor, copiilor şi tuturor celor care ne privesc în toată lumea, a spus cu un ton slab, aproape imperceptibil.

— Mai tare, Electra! a spus Ally.

— Aşa cum spunea bunica mea, mă aflu aici pentru că tocmai am aflat că îmi am originile în Africa. Majoritatea mă cunosc după chip. De fapt, probabil că nu m-aţi auzit vreodată vorbind. Şi nu ştiu dacă mă pricep, dar o să încerc oricum.

În urma unui val de râsete încurajatoare, Electra s-a relaxat puţin.

— Vreau să vă povestesc despre o experienţă dificilă pe care am trăit-o curând. În seara asta, aţi auzit multe despre droguri şi despre efectul lor asupra celor din Africa, dar ele nu se află doar acolo, ci pretutindeni. Şi... am căzut şi eu pradă dependenţei. Numai mulţumită oamenilor din jur, care m-au iubit, dar în egală măsură banilor, cu care am obţinut ajutorul necesar, mă aflu acum în faţa voastră.

Din public s-au auzit chiote de încurajare şi, văzând că Ma lăcrima, am luat-o de mână.

— Aş vrea ca de ajutorul de care am avut eu parte să beneficieze fiecare individ care se confruntă cu dependenţa. Noi – *voi* – sunteţi următoarea generaţie care într-o zi va lua hăţurile în mâini şi vor duce lumea spre viitor. Nu putem face asta decât dacă, aşa cum s-a spus mai devreme, guvernele lumii se reunesc şi formează o politică de „toleranţă-zero” împotriva cartelurilor de droguri care ne contaminează copiii. Şi, în doilea rând, trebuie să ne asigurăm că, dacă un copil pică pradă dependenţei, instituţiile sunt dispuse să-i ofere acelui copil sprijinul necesar.

A urmat un ropot de aplauze şi am simţit cum îmi creştea inima de mândrie pentru curajul surioarei mele de a face ce făcuse astă-seară.

— Eu, singură pe această scenă, nu pot rezolva problema. Este nevoie ca fiecare dintre noi, în fiecare oraş şi orăşel din lumea asta, să acţioneze. În Africa este o cauză cunoscută pentru transmiterea SIDA şi a altor boli, prin intermediul seringilor folosite la comun, lucru care trebuie să înceteze. Aici, pe străzile din Manhattan, nu prea există locuri în care copii ca Vanessa, o prietenă pe care am cunoscut-o la clinica de dezintoxicare, să ceară ajutorul. Astfel încât, în această seară, încep o campanie pentru înfiinţarea centrelor de primire în toată ţara, locuri în care copiii să primească ajutor şi consiliere atunci când nu mai au unde se duce. Guvernele lumii trebuie să-şi aducă şi ele contribuţia, punând bazele instituţiilor adecvate şi gratuite pentru copii din orice mediu social. Am aflat recent că mama a murit singură într-un cuib de toxicomani din Harlem.

În acel moment, Electrei i s-a frânt glasul şi bunica ei s-a

dus lângă ea şi a cuprins-o cu braţul de umăr.

— A avut o moarte oribilă, nedemnă şi singuratică, iar scopul meu de-acum înainte va fi să mă asigur că nicio persoană tânără ca ea nu mai are parte de asemenea suferinţă. Vă rog, faceţi lobby pe lângă guvernele voastre să acţioneze, scoateţi bani din buzunar şi oferiţi-i Proiectului pentru Centrul de Primire Rosa Jackson – numele mamei mele, apropo, a adăugat Electra, în aplauzele şi uralele care escaladau. Pentru că numai împreună putem pune capăt acestei crize umanitare interminabile. Mulţumesc.

Eu, Ally, Claudia şi Ma lăsam lacrimile să ne şiroiască pe faţă. Eram atât de copleşite, mândre şi triste în acelaşi timp, încât nu zicea nimeni nimic. Ne uitam la mulţimea care se ridica în picioare şi scanda pentru curajoasa şi incredibila mea soră, care împărtăşise propria poveste lumii largi. Bunica ei a luat-o în braţe şi mi s-a părut că i-a şoptit „te iubesc”, iar eu am murmurat odată cu ea acelaşi lucru.

Apoi, dintr-o parte a scenei, a apărut o siluetă care s-a îndreptat spre Electra şi bunica ei. Mulţimea a izbucnit în urale, iar bărbatul a luat-o în braţe pe Electra şi a strâns mâna Stellei.

— Nu este senatorul Obama? a întrebat Ally. Toată lumea consideră că are şanse mari să fie următorul preşedinte al Americii.

— Aşa-i, a confirmat Ma.

A continuat să discute cu Stella şi Electra cu microfonul închis, după care cele două l-au lăsat să ia cuvântul.

— Mulţumesc, a început el, dar mai important, mulţumesc Electrei, care a venit cu atâta curaj în faţa lumii să-şi spună povestea. Reiterez şi sprijin tot ce v-a spus ea şi vă rog să donaţi generos pentru cauza ei.

Din acel moment, nu am mai ascultat şi ne-am aşezat toate extenuate pe canapea şi pe scaune. Claudia ne-a dat o cutie cu şerveţele de la una la alta şi ne-am suflat toate nasul tare, mai puţin Bear, care nu ştia ce se petrece şi gângurea vesel.

— Măi, să fie, a spus Ally, în timp ce-l punea pe Bear pe jos între picioarele ei, dându-i o jucărie pe care copilul a băgat-o imediat în gură. A fost incredibil. Cred că surioara

noastră tocmai s-a ales cu o nouă carieră de activistă.

— De-ar fi fost tatăl vostru aici să vadă, ar fi fost tare mândru, a spus Ma, încă în lacrimi.

Şedea lângă mine pe canapea şi i-am strâns mâna.

— Şi-a găsit vocea, am şoptit şi sunt tare mândră şi eu de ea.

Toată lumea a încuviinţat.

— Cred că ar trebui să-i trimitem un mesaj, nu? a sugerat Ally. Să-i spunem cât de uimitoare a fost.

— Bună idee, a spus Ma, care s-a ridicat să aducă telefonul din bucătărie.

— Înaintea ei nu a cântat cumva fostul ei prieten? a întrebat Ally.

— Ba da, am răspuns. Mă bucur tare mult că o să vină şi Electra curând la Atlantis, ca să-i spunem personal cât de mândre suntem de ea. Ce răsturnare de situaţie, am adăugat, cu gândul la Rio, când o văzusem complet lipsită de control. Şi are perfectă dreptate să convingem guvernele să ofere ajutor, am spus înfocată. În Rio văd problema drogurilor la fiecare colţ de stradă.

Ma a adus telefonul, eu am luat numărul Electrei din mobilul meu şi am sunat. Am spus toate câteva cuvinte în mesaj, apoi Ally a căscat.

— Cred că mă duc la culcare. Sunt extenuată, chiar dacă Bear nu este.

— Mergi sus, Ally. Eu, din pricina diferenţei de fus orar, pot să rămân o vreme cu el şi îl aduc mai târziu.

— Mersi, Maia, a spus, luându-l în braţe şi dându-mi-l.

Sosisem la Atlantis cu câteva ore în urmă de la Rio şi, cum hotărâsem să profit la maxim de întoarcerea în Europa după aproape un an, am petrecut timpul cu Ma, Claudia, Ally şi noul meu nepot. Floriano şi Valentina urmau să ajungă înainte să pornim spre insulele greceşti pentru a depune coroana lui Pa. Era prima oară când eram departe unul de altul mai mult de două nopţi şi era tare ciudat. Tocmai atunci a sunat cineva la uşă şi am tresărit toate patru.

— Cine, Doamne iartă-mă, să fie la ora asta târzie? a întrebat Ma neliniştită. Christian nu a scos barca astă-seară, nu-i aşa? a întrebat Claudia.

— Nu, nu cred, dar mă duc să văd.

Apoi a sunat telefonul fix din mâinile lui Ma şi am tresărit din nou cu toatele.

— *Allo?* a răspuns în franceză. *Ah, bien*[41].

A închis şi s-a dus spre uşă.

— Cine e? a întrebat Ally suspicioasă.

— Georg Hoffman.

Eu şi Ally am ridicat din sprânceană, în timp ce Ma a intrat în hol şi i-a descuiat uşa.

— Îmi cer scuze că v-am speriat, a spus avocatul elegant, cărunt, intrând în sufragerie. Aş fi sunat mai devreme, dar mi-am spus că este mai simplu să vin personal cât se poate de repede.

— Ce s-a întâmplat, Georg? am întrebat. S-a întâmplat ceva?

— Da, dar vă rog să nu vă speriaţi. Este, de fapt, o veste incredibilă, motiv pentru care am vrut să vorbim urgent. Pot să mă aşez?

— Desigur. Ma a arătat spre scaun şi Georg s-a aşezat şi a scos un plic din buzunarul sacoului.

— Am primit acest e-mail acum o jumătate de oră acasă. Ally, Maia, cred că ar trebui să-l citiţi.

— Are de-a face cu Pa? S-a întâmplat ceva cu una dintre surorile noastre? a întrebat Ally, uitându-se la scrisoare, de parcă avea dinamită ce putea exploda la prima atingere.

— Nu, nu. Vă rog să mă credeţi că nu s-a întâmplat nimic rău.

— Atunci spune-ne şi gata, i-a cerut Ally.

— Fetelor, nu ştiţi, dar timp de mulţi ani, eu şi tatăl vostru am făcut o investigaţie care ne-a plimbat prin toată lumea, prin orice văgăună şi capăt de linie. Apoi, anul trecut, exact înainte să moară tatăl vostru, a primit nişte informaţii pe care mi le-a transmis. În sfârşit, astă-seară, am primit veşti care cred că sunt reale.

— Despre ce anume? a întrebat Ally, vorbind în numele tuturor.

— Ei bine, trebuie să citiţi e-mailul, dar am motive să cred că, după tot acest timp, este posibil s-o fi găsit pe sora

[41] Alo? A, bine (în limba franceză în original).

care lipsea...

Nota autoarei

Am ştiut dintotdeauna că povestea Electrei va constitui cea mai mare provocare în cariera mea de scriitoare. Pe lângă povestea străbunilor ei, care se petrece la mijlocul secolului XX – perioadă crucială de schimbare pentru afro-americani – Electra însăşi este cu siguranţă cea mai complexă şi mai dificilă dintre surori. Şi fiindcă toate naraţiunile le scriu holistic – ştiu doar cu ce încep şi cu ce termin – momentele de răscruce din *Sora soare* au fost la fel de şocante şi de edificatoare pentru mine ca şi pentru Electra. În veci nu m-am simţit atât de implicată sau emoţionată precum am fost în faţa curajului, umanităţii şi purei determinare a oamenilor incredibili, atât din trecut, cât şi din prezent, ca pe care i-am cunoscut în timp ce scriam cartea.

Este important de reţinut că *Sora soare* este ficţiune biografică, susţinută de cercetare faptică şi istorică. Multe dintre personajele care apar în poveste sunt reale, altele nu. Astfel, informaţiile şi ajutorul ce mi s-a oferit cu multă generozitate stau atât în propria interpretare a faptelor, cât şi în imaginaţia mea, iar orice greşeală îmi aparţine întru totul.

Pentru a mă asigura că obţin informaţii cât mai precise despre lucrurile cu care se confruntă Electra şi străbunii ei în acest roman, am de mulţumit multor oameni. Mai întâi, ca întotdeauna, micii mele echipe uluitoare: Olivia Riley, care ţine fortăreaţa în picioare şi care în timpul liber se ocupă de micul nostru magazin online *Seven Sisters*, care trimite toate profiturile instituţiei filantropice „Mary’s Meals”. Ella Micheler, asistenta mea în cercetare, tenace şi pasionată, care se descurcă de minune cu munca sub presiune (şi este destulă) şi Susan Moss, cea mai bună prietenă a mea şi un mare sprijin în momente de criză (şi sunt foarte multe şi acestea!), care ordonează dictările mele, este meticuloasă până la ultima şi cea mai mică

greşeală. Jacqueline Heslop, care este pur şi simplu femeia care reprezintă mână mea dreaptă şi mâna mea stângă, Leanne Godsall şi Jessica Kearton, care au venit la bord pentru a-mi simplifica drumul haotic al vieţii mele de la apariţia Celor şapte surori.

În Kenya: Be şi Iain Thompson, Chris şi Fi Manning, Don Turner, Jackie Ayton, Caro White şi Richard Leakey, oameni generoşi care mi-au acordat din timpul lor şi mi-au împărtăşit poveşti de viaţă din Kenya din timpul erei „Happy Valley „şi nu numai. Masa pe care am luat-o cu locotenentul Colin Danvers şi încântătoarea sa soţie Maria la infamul Club Muthaiga, care rămâne ca o capsulă a timpului la periferia capitalei Nairobi, a fost esenţială. Rodgers Mulwa, şoferul nostru îndrăzneţ, care ne-a dus în pustietate, pe urme aproape inexistente, în căutarea primei Happy Valley şi care a ajuns cu noi în mijlocul lacului Naivasha, într-o bărcuţă de plastic, printre hipopotami, fără să cârtească o dată.

În New York: le mulţumesc cel mai mult lui Tracy Allebach Dugan şi încântătorului ei soţ, Harry. Pe parcursul acestei cărţi, a devenit neoficial asistenta mea în cercetare pentru tot ce ţine de America şi nu ştiu cum să-i mulţumesc îndeajuns. Lui Doris Lango-Leak de la centrul Schaunberg, ale cărei tur şi informaţii despre trecutul şi prezentul Harlemului sunt nepreţuite, lui Allen Hassel şi reverendului Alfred Carson de la Biserica Mother Zion AME, a cărui slujbă de duminică dimineaţa a fost momentul esenţial al celor şase luni de cercetare. Lui Carlos Decamps, fantasticul şofer din Manhattan, care mi-a oferit o sumedenie de informaţii locale, în ciuda faptului că a fost tras pe dreapta de poliţie şi a primit amendă pentru *kerb-crawling*[42] în Harlem, ca să văd eu tot ce aveam nevoie. De asemenea, pentru ajutorul primit prin intermediul lui Jeannie Lavelle, care mi-a explicat detaliat tot parcursul pe care trebuia să-l urmeze Electra la clinica de dezintoxicare. Lui Adonica şi lui Curtis Watkins, care mi-au oferit o perspectivă importantă nu numai în cultura afro-americană, ci, în aceeaşi măsură,

[42] Mers lent cu maşina pe lângă trotuar în zone cunoscute pentru prostituţie ilegală.

asupra provocărilor cumplite şi perfide pe care le înfruntă tinerii toxicomani când încalcă legea pentru a-şi plăti drogurile. Totodată, şi din adâncul sufletului meu, mulţumesc părinţilor care şi-au pierdut nepreţuiţii copii din pricina drogurilor şi care au fost dispuşi să-mi depene poveştile lor, în speranţa că îi vor ajuta pe cei care se confruntă cu probleme similare.

Ca întotdeauna, fantasticilor directori ai editurilor din toată lumea, care mi-au tolerat ideea nebună pe care le-am prezentat-o cu şase ani în urmă. Îmi vine greu să cred că ne apropiem de sfârşitul unui proiect de o asemenea amploare.

Julia Brahm, Stefano Guiso, Cathal şi Mags Dinneen şi „băieţii”, Mick Neish and Dom Fahy, Melisse Rose, Lucy Foley, Tracy Rees, Pam Norfolk, Sean Gascoine, Sarah Halstead, Tracy Blackwell, Kate Pickering, James Pascali, Ben Brinsden, Janet Edmonds and Valerie Pennington, Asif Chaudry, şi fiica sa, Mariam (al cărei nume mi s-a permis cu amabilitate să-l împrumut pentru unul dintre personajele romanului), care în ultimul an m-au sprijinit, fiecare în felul său, cu stoicism. Jez Trevathan, Claudia Negele, Annalisa Lottini, Antonio Franchini, Alessandro Torrentelli, Knut Gorvell, Pip Hallam, Fernando Mercadante şi Sergio Pinheiro – toţi editori, dar mult mai important în această perioadă, prieteni. Ah! Şi menţiune specială pentru Sander Knol, care a reuşit cumva să convingă întreaga Olandă să citească seria „Cele şapte surori”!

Familiei mele: soţului, agent şi stânca de care mă sprijin, Stephen (cumva ne pregătim să sărbătorim douăzeci de ani de convieţuire, muncă, luptă şi râs!), Harry, Isabella, Leonore şi Kit: este prima dată când nu am cuvinte să-mi exprim dragostea şi mulţumirile pentru sprijinul pe care mi l-au oferit în ultimul an. Fără voi toţi, nimic nu are rost.

Şi în sfârşit, *vouă,* cititorilor mei. Chiar dacă aş continua să spun poveştile pentru mine, în cazul în care nu ar vrea nimeni să le audă, faptul că voi le citiţi este extraordinar, pentru că simt că fac parte dintr-o „gaşcă”. Pornim împreună la drum – râd, plâng (mult!) şi mă frustrez odată cu personajele, la fel ca voi, atunci când par să facă greşeli enorme. Aşa că vă mulţumesc că îmi ţineţi companie în

nopţile lungi de scris şi în aceeaşi măsură pentru sprijinul şi marea voastră generozitate faţă de Mary’s Meals: magazinul online Seven Sisters va aduna suficienţi bani anul acesta pentru a sponsoriza *două* şcoli africane, oferind o masă pe zi fiecărui copil, ceea ce încurajează atât elevii, cât şi părinţii să vină fără doar şi poate.

Povestea Electrei m-a lăsat smerită şi îngrozită când m-am trezit printre probleme despre a căror existenţă aveam cunoştinţă, dar de care nu mă apropiam deloc. Ca romancieră, sunt conştientă că datorită originilor mele irlandeze de femeie albă europeană (cu toate că, în urmă cu mai puţin de o sută de ani, aş fi făcut parte dintr-o minoritate etnică) am în acest moment un avantaj în sfera editurilor, unde multe voci etnice sunt sub-reprezentate. Îi rog stăruitor pe editori să-şi lărgească spectrul autorilor, ca lumea să poată citi mai multe naraţiuni din culturile pe care le reprezintă. Într-o lume în care actualul climat politic pare să se apropie periculos de mult de vremurile întunecate din trecut, este cel mai important moment pentru a face asta. Deocamdată sper doar că i-am făcut dreptate Electrei şi celor ale căror poveşti le reprezintă ea.